

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURY OUR
BONES in the
MIDNIGHT
SOIL

No.1 *Sunday Times*
Bestselling Author of
The Invisible Life
of Addie LaRue

V.E.

SCHWAB

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BURY Ova BONES ^{IN}_{THE} ÑtIDHIGHT SOIL

Ë' Ûg*r V. E. SCHWAB

Açlık çekenlere-
aşk için, zaman için ya da sadece özgür olmak için

*Kemiklerimi gece yarısı toprağına gömün,
Onları sığ ekin ve derin sulayın, benim
yerimde yabani bir gül yetişecek,
Yumuşak kırmızı yapraklar keskin beyaz dişleri gizliyor.*

İçindekiler

MARÍA: (Ö. 1532)

Bölüm I

Bölüm II

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

Bölüm II

LOTTIE: (D. ????) .

Bölüm I

MARÍA: (Ö. 1532) .

Bölüm I Bölüm

II Bölüm III

Bölüm IV

Bölüm V

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

MARÍA: (Ö. 1532) .

Bölüm I Bölüm

II Bölüm III

Bölüm Bölüm

Bölüm VII V

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

Bölüm II

SABINE: (Ö. 1532) .

Bölüm I Bölüm

II Bölüm

Bölüm III IV

Bölüm Bölüm

Bölüm VIIIV

Bölüm VI VII

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

Bölüm II

SABINE: (Ö. 1532) .

Bölüm I Bölüm

II Bölüm III

Bölüm IV

Bölüm V

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

Bölüm II

Bölüm III

SABINE: (Ö. 1532) .

Bölüm I

Bölüm II

Bölüm III

Bölüm IV

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

Bölüm II

Bölüm III

CHARLOTTE: (Ö. 1827) .

Bölüm I Bölüm

II Bölüm

Bölüm Bölüm

III IV Bölüm

VIII V Bölüm

Bölüm XI VI

VII Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

XIIIIX X XII

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

CHARLOTTE: (Ö. 1827) .

Bölüm I Bölüm

II Bölüm III

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

VIIIIV V VI

ALICE: (Ö. 2019) .

Bölüm I

CHARLOTTE: (Ö. 1827) .

Bölüm I

Bölüm II

Bölüm III

Bölüm IV
Bölüm VIII V
Bölüm Bölüm
VII VI Bölüm
Bölüm IX
Bölüm X

ALICE: (Ö. 2019) .
Bölüm I Bölüm
II Bölüm
Bölüm III IV
Bölüm Bölüm
Bölüm VIIIV
Bölüm VI VII

MARÍA

(D. 1532)

I

Santo Domingo de la Calzada, İspanya *1521*

Dul kadın Çarşamba günü geldi.

Maria hatırlıyor, çünkü çarşamba günleri yıkanmak içindir ve saçlarının yıkanıp tarandıktan sonra kuruması çok uzun sürer. Hatırlıyor, çünkü Nisan sonu için hava sıcak ve bahçenin kenarında güneşin altında oturmuş, bir kiraz çekirdeğini (mevsimin ilk kirazlarından biri) emiyor ve saçının koyulaşıp koyulaşmadığını ya da hala nemli olup olmadığını görmek için bir tutamı ışığa tutuyor.

Annesi María'nın çok kibirli olduğunu söylüyor ama annesi her hafta María'yı yatağa saçında kille yatırıyor ve bunun parlayan saç tellerini silikleştireceğini umuyor. Maria'nın söyleyebildiği kadarıyla, işe yaramıyor. Aksine, saçları daha da parlak görünüyor.

Maria'nın annesi, saçları bal rengi ya da toprak rengi, hatta kumral olsaydı bu kadar umursamazdı, ama kırmızının bu kadar kızgın bir tonu uğursuzluk getirir, diyor. Sıcak bir renk değil, açık bir alevin sıcak turuncusu. Bir türlü söndüremiyor.

Bir şey Maria'nın kaval kemiğini gıdıklıyor. Elbisesinin eteğindeki bir iplik çözölmüştür ve annesinden bunu düzeltmesini istemesi gerekecektir. Annesi bir terzi, küçük parmakları mükemmel çizgiler yapıyor. Ona her zaman dikiş dikmenin püf noktasının sabırlı eller ve sabırlı kalpler olduğunu söyler, ancak Maria bu dünyaya ikisiyle de gelmemiştir. Her zaman iğneyi kendine batırıyor, öfkeleniyor ve

yarım bırakılmış bir iş. Babası, huzursuz doğduğunu söylerdi. Bu bir oğul için iyiydi ama bir kız için kötüydü.

Maria kiraz çekirdeğini dişlerinin arasında yuvarlayarak ipliği çeker ve kilise çanları çalmaya başladığında annesinin sabırlı kalbini biraz daha çözer.

Ve böylece gün birden daha ilginç bir hal alır. Ayağa fırlar ve yalınayak yola çıkar, Etekleri bacaklarına dolanır, ta ki onları kaldırıp yoldan çekene kadar. En sevdiği izleme noktası olan Ines'in ahırının tepesine doğru yönelir, ancak Felipe'nin çoktan orada olduğunu görür.

"Evine geri dön," diye sesleniyor kadın kendini bir arabaya ve sonra da çatının eğimli kiremitlerine doğru kaldırırken. "Burası güvenli değil."

Aralarında sadece üç yaş var, onun on üç yaşına karşılık onun on yaşı, ama adam sanki bu mesafe aşamaz bir mesafeymiş gibi davranıyor, sanki o büyümüş de kız hâlâ çocukmuş gibi, oysa adam üzüldüğünde ya da canı yandığında hâlâ ağlıyor, kız ise babaları öldüğünden beri hiç ağlamamış.

"Ciddiyim, Maria," diye azarlıyor ama Maria onu duymazdan geliyor ve kervan kasabaya doğru ilerlerken gözlerini kısarak öğleden sonra ışığına bakıyor.

Maria okuma yazma bilmiyor ama sayabiliyor. Bu yüzden atları geldikçe sayıyor -altı, yedi, sekiz, dokuz- binicileri de saymaya başlamıştı ki bir ses onlara doğru havladı.

"Madre de Dios. Boynunuzu kırmadan önce yere yatın." Felipe döner, neredeyse kaygan fayansların üzerinde kayacaktı, Ama Maria rahatsız olmuyor. Sadece Rafa'ydı ve onu mükemmel bir şekilde hayal etmek için aşağıya bakmasına gerek yoktu, elleri kalçalarında ve başı geriye atılmış, babalarının yaptığı gibi kaşlarını çatıyordu. En büyük ağabeyinin son bir yıldır, onun yerini aldığından beri yaptığı gibi. Sanki babaları sadece buymuş gibi: bir dizi omuz, sert bir çene, sertleşmiş bir ses. Kolayca doldurabileceği bir boşluk.

"Şimdi!" diye bağırıyor.

Felipe'nin kabadayılığı Rafa'nın bakışları altında çözülür, ve o

fayansların üzerinde dikkatlice sürünerek aşağı iniyor. Maria yapabileceğini kanıtlamak için direniyor ama artık görecektir bir şey yok, kervan kasabaya doğru giderken virajı dönmüş, o da sonunda boyun eğip atlıyor ve eteklerine sıçrayan bir su birikintisine düşüyor. Felipe de en az onun kadar kirlidir ama Rafa bakışlarını tüm gücüyle ona ve sadece ona yöneltir.

Maria dans ederek uzaklaşmadan, adam onu omzundan yakalar.

"Düşebilirdin." "Saçmalık," diyor.

"Uçabilirdim." "Kanatlarını göremiyorum."

"Kanatlara ihtiyacım yok," diyor sırtarak. "Ben bir *cadıyım*."

Bu sadece bir şakaydı. Geçen hafta içeri girip onu ocağın yanında otururken gördüğünde onu aradı, kızıl saçları vahşi ve gevşekti, dikkati alevin içinde kaybolmuştu.

Ama şimdi, sözcükler dudaklarından dökülürken, adamın eli yanağına çarpıyor.

Acı ani ve sıcaktır, ama gözlerinden akan yaşlar şok ve öfke gözyaşlarıdır ve bir an için kardeşinin üzerine atıldığını, kısa, keskin tırnaklarını yanağına geçirdiğini, kanlı hilallerle gölgelenmiş yüzündeki ifadeyi hayal eder.

Ama bu vahşi bir öfke ve Maria bunun sadece kırbaçlanmasına neden olacağını biliyor, bu yüzden onun yerine iyi çizimlerini gübreyle doldurmaya karar veriyor. Bu düşünceyle sırtıyor ve gülümsemesinin görüntüsü kardeşini daha da sinirlendiriyor gibi görünüyor.

Rafa başını sallar. "Evine, annenin yanına git," der ve elini bir sokak kedisiymiş, kovulması gereken bir şeymiş gibi sallayarak. Patikadan aşağı doğru yola koyulur ve Felipe sessizce arkasından bir gölge gibi takip eder, iki çocuk kervanı karşılamak için kasabaya doğru ilerler.

Maria yanağını ovuşturuyor ve onların gidişini izliyor. Ona kadar sayıyor, sonra kiraz çekirdeğini dişlerinin arasına alıyor ve öyle sert ısırıyor ki yarıyor.

Kırık parçaları toprağa tükürüyor ve takip ediyor.

Santo Domingo kutsanmış bir şehirdir.

Camino de Santiago, yani hacılar yolu üzerinde yer alıyor. Maria bu yoldan geçen insanlardan her zaman etkilenmiştir. Babası ona bu yolculuğu günahlardan arınmak için yaptıklarını söylemişti ve o küçükken bu günahları kayalar olarak düşünürdü; hırsızlık, cinayet ve taciz gibi ağır yükler, her biri bir bedeni ağırlaştırmaya, bir ruhu eğmeye yeterdi. Maria, kefaret ödemeye çalışırken bile suçluluklarını ilan eden suçluların sürekli trenine hayret ederdi.

Ancak daha sonra annesi tüm günahların kaya olmadığını, aslında çoğunun çakıl taşı gibi olduğunu söyledi. Kaba bir düşünce. Aç bir kalp. Açgözlülük, kıskançlık ve istemek gibi küçük ağırlıklar (ona hiç günah gibi görünmeyen şeyler, ama görünüşe göre birikiyorlardı). Maria, hacıların yolunda yürüyen bazılarının hiçbir günden suçlu olmadığını keşfettiğinde daha da hayal kırıklığına uğradı. Bu yolculuğu geçmişlerinin kefareti için değil, geleceklerini güvence altına almak için yapıyorlardı. Mucize ya da şefaati istemek ya da sadece Tanrı'nın lütfuna giden yolu açmak için.

Bu Maria'ya korkunç derecede sıkıcı geldi, bu yüzden kendini eğlendirmek için her bir yolcuya atamak için günahlar uydurmaya başladı.

Kervan kasaba meydanında boşalırken, öndeki adamın kışın hayatta kalamayan bir aileden inek çaldığına karar verir.

Arkasındaki kadın istemediği bir bebeği banyoda boğdu ve sonra kendisi çocuk sahibi olamadı.

Pelerininin üzerinde kırmızı haç olan adam, sürüye çobanlık etmek için orada bulunan bir tarikat şövalyesidir, ancak Maria onun eşlerinin yol boyunca tohumlar gibi serpilmiş olduğuna karar verir.

Arkasındaki yaşı adam, karısının ölmesi için dua etti ve sonra bu gerçekleşti.

Genç olan düelloda bir adamı öldürdü. Ve gri giysili kadın . . .

Gri giysili kadın . . . Maria bocalıyor.

Hayal gücü onu yanıltmıyor ama kadının yüz hatlarını seçemediğinde bir hikâye bulmak zorlaşıyor. Kadın, bir taş bloktan kesilmiş bir sütun ya da çamurdan yapılmış bir çizim gibi, tek bir tonda kumaşla örtülü. Koyu gri bir elbiseye sarınmış bir hayalet, gri bir şapka ve kenarına iliştirilmiş gri bir tül, bulutlarla kaplı günün sıcağına rağmen aynı kumaştan eldivenli eller. Parlak tugayın arasında soğuk ve renksiz bir heykel.

Maria, Felipe'yi bulana kadar meydanda dolaşır. Bakışları ona doğru kayıyor ve dünyadan bıkmış bir şekilde iç çekiyor. "Rafa seni sopalayacak."

"Eğer denerse onu ısırırım," diye karşı çıkıyor dişlerini göstererek.

Felipe gözlerini deviriyor, onu görmezden gelmeye niyetli görünüyor ama Felipe ona dirsek atıyor.

"Ne?" diye tıslıyor.

Kadını işaret ederek neden bu kadar tuhaf görüldüğünü sorar, adam da içinden dul bir kadına benzediğini ve bunun bir tür yas elbisesi olması gerektiğini söyler. Maria kaşlarını çatır. Daha önce de yolda dul kadınlar görmüştü. Hiç böyle görünmemişlerdi.

Ama Felipe sadece omuz silkiyor ve belki de Fransız olduğunu söylüyor.

Maria'nın kaşları derinleşiyor, tatmin olmamış. Daha yakından bakmak istiyor.

Çanlar çalmayı bıraktı ve şimdi kasaba kendi halinde hareket ediyor.

Fırıncının oğlu ekmek somunlarıyla, hancı da tuzlu balık ve birayla çıkagelir. Maria'nın annesi gelir, yolculukta giydiği kıyafetlerin deliklerini onarmayı teklif eder, bu da ona bir fikir verir. Maria ileri doğru kayar, doğru dokur.

Dul kadının atına bir adam elini uzatıyor ve inmesine yardım ediyor. Çantası yok, sadece küçük bir tahta sandığı onun için serbest bırakıyor.

Sallandığında içindekiler çan sesi gibi duyuluyor. Maria içinde ne olduğunu merak ediyor.

Neredeyse dul kadının yanına varmış, tamir edilmesi gereken bir şey olup olmadığını sormak üzereyken dul kadın ona doğru döner. Ağır peçe yüzünden kadının yüzünü seçemiyor ama Rafa'nın parıltısının sıcaklığını dul kadının bakışlarının doğrudan kendisine yöneldiğini bilecek kadar çok hissetmiş. Ve kendini hiçbir şeyden korkmaz sanan Maria, ne geceleri avlunun karanlık köşelerinden, ne ahırın çatısının yüksekliğinden, ne de odun yığınlarının arasına saklanan örümceklerden... Kelimeler boğazında taşla dönüşürken olduğu yerde durur.

Gözlerini yabancı kadına dikmiş, içini kaplayan duyguyla şaşkına dönmüştü. Hiç şüphesiz bu duyguyu üzerinden atıp ilerlemeye devam edecekti ama bunu yapamadan Rafa'nın eli omzuna konuyor ve artık çok geç. Dul kadın geri dönüyor ve parti dağılıyor, atlar ahıra, insanlar hana gidiyor ve Maria kendini kabaca eve doğru sürülürken buluyor.

Ertesi gün sıcak, parlak ve bulutsuzdur.

Sabah geç saatlerde kervan yola koyulur ama dul kadın yola koyulmaz. Solgun atı hanın yanında ahırda, kendisi de perdeleri çekili odasında kalır. Saatler geçtikçe dul kadın su ya da şarap istemez, ikram edilen hiçbir yiyeceği kabul etmez, ta ki bazıları onun bir azize olup olmadığını merak edene kadar. Eğer bu dindarlıksa, kesinlikle en güçlüsüdür. Eğer bu bir hastalıksa, hiç katılmak istemezler.

Saatler geçer ve geçtikçe dedikodu gölge gibi yayılır ve işte söyledikleri:

Belki de yaşlıdır.

Belki de zayıftır.

Belki de dinlenmeye
ihtiyacı vardır. Belki de
hastadır.

Belki de yolculuk çok ağır geliyordur.

Belki de sıcak-

Belki de güneş-

Erkeklerin ondan hoşlanmaması dışında bir fikir birliği yok.
Ona bir baş belası, başka bir hacının atından düşmüş bir koli
gibi davranıyorlar.

"Ne tür bir kadın tek başına seyahat eder?" diye
yakınırlar. "Nasıl bir kadın geride tek başına kalır?"

Cevap tabii ki *dul bir kadın*.

Ama fısıltıyla arkasından gelen başka bir kelime daha var.

(*Cadı*.)

Ama bir cadı asla hacca gitmez.

Sebepler ne olursa olsun, erkekler uzak durur, ama *kadınlar*
-Her zaman dedikoduyu sevmişlerdir. Gün boyunca dul
kadının kapısına gelirler, odasında bir saat geçirirler, belki
eşlik etmek, belki yardım etmek, belki de sadece konuşmak,
nerede olduğunu, nereye gittiğini duymak için bir şans.

Maria tahta sandığı düşünüyor ve dul kadının bir şey satıp
satmadığını merak ediyor. Bu sık sık olur - hacılar karınca gibi
davranır, yol boyunca bir şeyler taşır, ayaklarının altındaki çamur
gibi başka yerleri takip ederler.

Annesi dilini şaklatır ve ona yeni tamir edilmiş şeylerden
oluşan bir sepet uzatır.

Dul kadından hoşlanmamaktadır ve geldiğinden beri
keyifsizdir. Ama María nedenini sorduğunda söylemiyor,
sadece istavroz çıkarıyor, bu hareket María'nın ilgisini çekiyor
ve sepeti alıp Baltierra, Muñoz ve Cordona ailelerine doğru
yola çıkıyor.

Avlunun kenarında Rafa'nın yanından geçiyor, her an
yıkılacakmış gibi duran çiti destekliyor. Adam yanından
geçerken ona ters ters bakar.

yanlış bir şey bulmaya çalıştığını biliyor. *Daha dik dur, Maria. Düzenli ol, Maria. Biraz alçakgönüllü ol, Maria.* Yanından geçerken gülümser ve reverans yapar, bir lanetin tüm havasına sahip bir jesttir bu.

Gün sıcak başlar, ancak çok geçmeden bulutlar içeri girer ve annesinin işini teslim ettiğinde bir fırtına kopar.

Adımlarını hızlandırıyor, artık boş olan sepeti parmaklarının arasından sallanıyor, dilinde yağmurun tadı. Kasabanın kenarı boyunca yol gibi uzanan çalılıkları kesiyor, ağaçlardan biri yana doğru adım attığında irkiliyor ve Maria bunun bir ağaç değil, dul bir kadın olduğunu görüyor.

Maria durur, nefesi dişlerinin arasına sıkışır.

Dul kadının yüzü açık, peçesi şapkasının kenarına sıkışmış. Maria, şimdi boynunda görünen sarı saç buklelerine bakıyor. Pürüzsüz yanaklarına, sivri çenesine, dudaklarının yumuşak pembe kıvrımına bakıyor. Hasta, yaşlı ya da zayıf görünmüyor. Olsa olsa Maria'nın tahmin edebileceğinden daha gençtir. Ve iki kat daha güzel.

Tahta sandık çimlerin üzerinde yanında duruyor, kapağı geriye atılmış, içindekiler ışıktaki göz kırpmıyor. İçinde sadece küçük, tıpalı şişeler olduğunu ve hiçbirinde kan, tüy ya da kemik olmadığını görünce hayal kırıklığına uğruyor.

Dul kadın bir ağacın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor, eldivenli parmakları köklerin arasından kayıyor ve-

"Ne yapıyorsun?" Maria soruyor.

Dul kadın sese atlamıyor, işinden başını kaldırıp bakmıyor bile.

Konuştığında sesi yumuşak ve şaşırtıcı derecede alçaktır ve Kastilya dilini o kadar iyi konuşur ki Maria, Felipe'nin onun Fransız olduğu tahmininden şüphe eder.

"Ot topluyorum."

"Bir büyü için mi?" diye soruyor, kelimeleri durdurmayı düşünmeden ağzından dökülüyor.

dul yukarı bakar, sonra gözlerini ortaya çıkarır bu bir a

Mavinin şaşırtıcı tonu, kenarları eğlenerek kırıışmış. "Tonik için."

Maria kaşlarını çatıyor. "Tonik ile büyü aynı şey mi?"

"Sadece bir aptal için," der dul kadın. "Sen aptal mısın, küçük kız?"

Maria başını sallıyor ama kendini tutamıyor. "Yani sen cadı *değil* misin?"

Dul kadın doğrulur ve bir an için, tüm gücüyle Dikkati yine Maria'nın üzerinde, taş gibi sert bir şekilde, onun yanından geçip kasabaya doğru kaymadan önce. "Kızarmış bir tavuğun gerçekten de yemek tabağından fırlayıp şarkı söylemeye başladığına inanan bir yerden gelen bu kadar batıl inanç."

Santo Domingo'yu meşhur eden hikâyeden bahsediyor.

"Bu," diyor Maria, "bir mucizeydi."

Dul kadın düşünüyor gibi görünüyor. "Peki bir mucizenin büyüden ne farkı var? Azizin bir cadı olmadığını kim söyleyebilir?" Sanki kelimelerin hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kayıtsızca söylüyor bunu. Ve Maria kendini bu küfrün büyüklüğü karşısında sırtırken buluyor. Rafa'nın kaşlarını çatmasına ve annesinin haç çıkarmasına neden olacak şekilde.

"Demek sen bir cadıydın?" diye soruyor neşyle.

Dul kadın gülüyor. Bu bir cadı kahkahası değil, Maria'nın her zaman odun kırılması ya da kargaların gaklaması gibi bir ses çıkaracağını hayal ettiği bir kahkaha. Hayır, dul kadının kahkahası yumuşak ve baş döndürücü, uyku gibi yoğun.

"Hayır," diyor, sesine yapışan mizahla. "Ve bu sihir değil. İlaç." Küçük kırmızı bir otu uzatıyor, eldivenli parmaklarının arasında sanki bir gülmüş gibi sıkıştırıyor. "Doğa bize ihtiyacımız olanı verir," diyor ve Maria ilk kez bunu yakaladığını düşünüyor, başka bir yerin en zayıf izini, başka bir aksanın kenarlarını, tanımlayamadığı birini. "Birçok şey için çaylar ve tonikler var," diye devam ediyor dul kadın. "Ateş düşürmek ya da öksürüğü hafifletmek için. İçin

bir kadının çocuk sahibi olmasına ya da ondan kurtulmasına yardım etmek. Bir erkeği uyutmak için ..."

Maria'nın bakışları aralarındaki yere düşüyor. Kıpırmızı bir sap daha görüyor, dul kadın elini yakaladığında onu çıkarmak için uzanmaya başlamıştı bile.

Birbirlerinden birkaç adım uzakta olmalarına rağmen. Dul kadının hareket ettiğini hiç görmemiş olsa da.

Şimdi orada, Maria'dan bir baş daha uzun, eldivenli bir eli bileğini çevreliyor.

"Dikkatli olun. Doğada güzellik bir uyarıdır. Güzel olanlar genellikle zehirlidir."

Ama Maria bitkiyi çoktan unutmuştur. Dünyası dul kadına daraldı.

Güneş artık yok, alçak bulutların ardında kayboldu ve yakından bakıldığında şekerlenmiş incir ve kış baharatı gibi kokuyor. Yakından bakıldığında gri giysileri o kadar donuk değil, ince dikilmiş ve parıldayan gümüş ipliklerle süslenmiş. Yakından bakınca mavi gözleri ateş gibi parlak, yanaklarının çukurlarında belli belirsiz gölgeler var ve Maria yanılıp yanılmadığını, dul kadının gerçekten hasta olup olmadığını merak ediyor.

Kadının ağzı seğiriyor, bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. Pembe dudakları aralanıyor ve dünya tutulan bir nefes gibi küçülüp daralıyor. Maria bir santim bile kıpırdamamış olmasına rağmen öne doğru düştüğünü hissediyor.

Sonra gök gürültüsü başlarının üzerinde bir dal gibi kırılır ve dul kadının eli geri çekilir.

Yağmurun ilk damlaları gölgelikleri yararken "Eve koş," diyor. Ve kısa, inatçı hayatında bir kez olsun Maria itaat ediyor. Dönüyor, sanki yağmurdan kaçabilecekmış gibi ağaçların arasından çıkıp yola doğru koşuyor. Yapamaz, boş sepeti kapıdan içeri bırakana kadar sıırıslam olur.

Annesi, hasta olmasından korktuğu için onu elbiselerinden soyup ateşin yanına koyarken ıslak giysiler ve üşümek hakkında mırıldanıyor.

Ama o gece Senyor Baltierra evinde ölür.

Uyu.

Şafak vakti, dul kadın gitmiş.

Maria'nın onu tekrar görmesi için on yıl geçmesi gerekecektir.

II

1529

Ekim ayının sonlarında bir gün ve Maria ahırın çatısında oturuyor, çıplak ayakları kenarda sallanıyor. Rafa'nın onu aradığını biliyor, bir saattir arıyor. Yukarı yerine hep aşağıya bakmasının onun hatası olduğunu düşünüyor.

Mırıldanıyor ve ateşli bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. Her nasılsa, neredeyse on sekiz yaşında.

Maria bunun bir gecede olmadığını, yatağa bir kız olarak girip bir kadın olarak uyanmadığını biliyor, bazı günler öyle hissetse de. Mevsimler onu yavaş yavaş esneterek bir yabancıya dönüştürdü, vücudu çok dardı, kalçaları ya da göğüsleri yoktu ve yüz hatları çok keskindi - uzun bir çene, dar bir yüz, açık renk kaşlarla bölünmüş yüksek bir alın. Felipe onun çok fazla gerilmiş ve kabarmamış bir ekmek hamuruna benzediğini söylemekten hoşlanıyor.

Ama *saçı*.

Sonunda annesinin tüm çabaları boşa gitti. Korkutulmamış, çamurla ya da zamanla karararak daha sıradan bir tona dönüşmemiş. Aksine, yıldan yıla meydan okurcasına daha da parlaklaştı, ta ki şimdi erimiş bir ışıkla, sırtından aşağıya gevşek dalgalar halinde dökülen sıvı bir bakırla dolu görüne kadar. Güneşte parlıyor. Geceleri, karanlıkta bir fener gibi yanıyor.

Ve eğer güzel sayılamayacak kadar uzun ve zayıf, çok vahşi ise, saçlarının tuhaflığı onu daha da iyi bir şey haline getirmiştir. *Çarpıcı*. Hiçbir şey olmayabilir

Maria'da Kastilya güzelliği var, ama görünüşünde *inkar edilemez* bir şey var. Erkeklerin başlarını ve atlarını ava doğru çevirmelerine neden olan ilkel bir zarafet.

Mevsimler döndükçe ve kendi köyündeki erkekler -bazıları çocuktan biraz daha fazlası, diğerleri babası olacak kadar yaşlı- bakmaya başladıkça bu yeni gücü not etti.

Not aldı ve bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu.

Şimdi biri ıslık çalıyor, kısa, keskin bir ses ve Felipe'nin başını eğdiğini görmek için kenardan aşağı bakıyor, yanakları demircinin gölgesinde çalışmaktan hâlâ tozlanmış.

"Rafa seni arıyordu," diye sesleniyor, bir elini parıltıya karşı kaldırarak.

Maria güneşin ısıttığı fayanslara sırtını yaslamış, geçen bir bulutu inceliyor. "Biliyorum."

Aşağıda Felipe öfkeli bir ses çıkarır.

"Maria, *lütfe*," diyor ağlamaklı bir sesle ve Maria iç geçirip tekrar oturuyor.

"İyi, iyi," diyor ve kendini uçurumun kenarından aşağı bırakıyor. Düşüş, kardeşinin gergin bir nefes almasına neden olacak kadar yüksek, ama o bir kedi gibi yere iniyor, çıplak ayakları samana batıyor.

Felipe onu bir gardiyan gibi yönetiyor, bir elini sırtına dayayarak eve doğru götürüyor. İçeride anneleri ateşin yanında oturmuş, kucağında dikiş dikiyor. Rafa yere bir oyuk açıyor.

Ama Maria'nın bakışları masalarında oturan yabancıya gidiyor.

Adam yeterince yakışıklı, geniş omuzlu ve siyah saçlı, sakalı kısa kesilmiş ve gözleri teninin geri kalanıyla çelişen açık kahverengi. Orta boylu olmasına rağmen, dar ev için fazla büyük, alçak kiremitli çatı için fazla uzun, çizmelerinin altındaki yıpranmış kilim için fazla ince görünüyor.

"María," diyor Rafa, her zaman ismine eşlik eden o azarlayıcı ses tonuyla. "Bu Andrés de Guzmán, Olivares Vikontu ve Santiago Tarikatı'nın saygıdeğer şövalyesi."

Dalgın bir şekilde Rafa'nın bu kelime dizisini ezberlemesinin ne kadar sürdüğünü merak eder. Ama dikkati Vikont'un üzerindeydi. Siyah kürkle astarlanmış pelerini omuzlarına dökülmüştü. İnce bir brokardan yapılmış ve mücevherli tokalarla tutturulmuş yeleği. Boynundaki altın zincirde Tarikat'ın madalyonu. Her şeyi nehir taşları arasında bir mücevher gibi parlıyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim," diyor, sesine soluk soluğa bir ton katarak, sanki yolda yürümek yerine şehrin öbür ucuna kadar koşmuş gibi.

Andrés de Guzmán sandalyeden kalktı, bir selam verdi. "Çok memnun oldum, hanımefendi."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Vizconde," diyerek alçak bir selam veriyor. Bir an sonra, Vikont onu ayağa kaldırırken eldiveninin dirseğini kavradığını hissediyor.

"Şimdi, şimdi," diyor, "bir kadının nişanlısının önünde bu kadar eğilmesine gerek yok."

Odadaki hava bu kelime etrafında geriliyor.

Ama Maria değil.

O pek çok şeydir - inatçı, kurnaz, bencil - ama asla aptal olmamıştır. Bu bedende doğduğunu biliyor. Bunun belli kuralları olduğunu biliyor. Asıl soru evlenip evlenmeyeceği *değil, kiminle* evleneceğiydi.

Geçen yıl, kafalar dönmeye başladığında ve Rafa Evlilik konusunu bir yaraymış gibi dert etmeye başladığında, Santo Domingo'daki seçeneklere baktı ve onları yetersiz buldu. Hayatına baktı ve onu küçük buldu. Önünde uzanan yolu gördü; viraj yoktu, kıvrım yoktu; sonuna kadar dümdüz ve dar bir şekilde uzanıyordu. Annesinin ellerinde gördü, kaskatı kesilmişti.

Bir zamanlar kolay gelen ince dikişlerle şimdi boğuştukları için, Maria'nın kendisinin de sıkıcı işleri üstlenmesi an meselesiydi. Bunu Rafa'nın karısı Elana'da da görmüştü, güzelliğini çoktan harcamaya ve gençliğini tüketmeye başlamış bir çocukla doluydu. Felipe'nin gelini Lessandra'da, ona o kadar uzun zamandır söz vermişti ki, ondan ayrılmayı hiç düşünmemişti. Her iki kadın da başka yollar olup olmadığını görmek için etraflarına bakmadan evlilik yataklarına yürüdüler.

Ama Maria hayatı boyunca sıradan yollar, mütevazı evler ve mütevazı erkekler için yaratılmadığını biliyordu. Eğer bir kadının yolundan yürümesi gerekiyorsa, bu yol onu yeni bir yere götürecektir.

Şimdi masasında oturan Vikont'a sanki daha önce tanışmamışlar gibi bakıyor.

Sanki bir ay önce onu kervanın dümeninde görmemiş gibi.

Sanki onu kalabalığın kenarında dururken görmemiş ve meydanı geçip kilisenin gölgesine doğru takip etmemiş gibi.

Sanki onu oraya çekmemiş gibi, onu köşeye sıkıştırırken masum numarası yaparak, ayaklarına övgüler yağdırarak ve ne verebileceğini görmek için bastırarak. Ne alabileceğini.

Sanki elini uzatıp bir tutam bakır saç eldiveninin etrafına dolamamış gibi.

Sanki onun gözlerindeki açlığı görmemiş ve bunu kullanabileceğini bilmiyormuş gibi.

O zamana kadar neredeyse bir yılını buradan geçen hacılara bakışlarını bileyerek geçirmiş, çok küstah ve çok utangaç arasındaki bıçak sırtında dengede durmuştu. Bir bakışı ne zaman tutacağını ve ne zaman bırakacağını öğrenmişti. Ne zaman bir gülümsemenin dudaklarında ışık gibi titreşmesine izin vereceğini ve ne zaman başını egeceğini.

Ne zaman avcı olunur, ne zaman av rolü oynanır.

Ve o gün, kilisenin gölgesinde, onu çalmıştı.

mükemmel, gözlerini yakalayacak kadar cesur, elini tutacak kadar iffetli. Andrés de Guzmán, María'nın saçından daha fazlasına dokunmak istiyorsa, bunun kocası olarak olacağını anlayarak geri çekilmişti.

Ve o da gitti.

Ve işte yine o. Sessizlik çok uzamış olmalı, çünkü Rafa boğazını temizliyor.

"Vikont seni istemeye geldi," diye açıklıyor, sanki kız *nişan* kelimesinin anlamını kavrayamayacak kadar kalın kafalıymış gibi.

Bir performans bekliyorlar ve o da onlara Bir.

"Evlilik mi?" diye sorar, yüzünü şaşkınlık taklidine dönüştürür, kaşları bu tamamen beklenmedik pusu karşısında yaylanır. Sanki yardım istiyormuş gibi annesine baksa da, kadının yüzünde sadece rahatlama ve boyun eğme ifadesi buluyor. Sanki bu yük kalkmış gibi, oysa gerçekte bu yük hiçbir zaman onun olmamıştı. Babaları öldüğünden beri evin efendisi Rafa'dır ve Maria'yı evlendirme görevi de ona düşer. Ona hatırlattığı gibi. *Sık sık*.

"Bugün mutlu bir gün," diyor annesi.

"Kesinlikle," diyor Rafa, Andrés kadar kendini beğenmiş görünüyor, her ikisi de bu buluşmanın arkasındaki aklın *kendileri* olduğuna ikna olmuş. Sanki oyunu kuran ve lobutları yerleştiren o değilmiş gibi, tek yapmaları gereken onları devirmektir.

"Ya reddedersem?" diye soruyor, Andrés'in yüzündeki şaşkınlığın, Felipe'nin yüzündeki şokun ve Rafa'nın yüzündeki dehşetin tadını çıkarmak için. Gülmeden önce soruyu sadece bir an askıda bırakıyor. Kardeşi sarkıyor, rahatlama ve utanç yanaklarını dolduruyor.

Boğazını temizleyerek Vikont'a, "Özür dilerim, senyör," diyor. "Maria'nın tuhaf bir mizah anlayışı var."

Vikont gülmez ama hakarete de uğramış gibi görünmez. Rafa'ya cevap verir ama dikkatini ona verir.

"Maria Şimdiye kadar sadece bir kız kardeş ve bir kız evlat oldu. Ama yakında bir eş olmayı öğrenecek."

 ğrenmek kelimesine yapılan en ufak bir vurgu, atın b ğr n  otlatan bir Őalter gibi.

Ama  rkmesi için bundan daha fazlası gerekecek.

"Ee, Maria?" diyor Rafa, sivri bir bakışla teklifi kabul etmesi için onu teŐvik ederek.

Ve bir kez olsun söyleneni yapıyor.

Başını sallayıp elini uzatıyor ve Andr s de Guzm n'ın ağzı mağrur bir sırtışa dönüşüyor, sanki oyunu oynayan ve kazanan oymuş gibi. Andr s de Guzm n başını eğip evlilik yüzüğünün gireceği parmak ekleminin çıplak tenini öperken Mar a ayaklarının altından kıvrıla kıvrıla giden yolu hayal ediyor ve o da gülümsüyor.

Vikont iki hafta sonra yeni bir karavanla geri döner.

Araba üstüne araba atının arkasından yolu doldurur, her biri iyi giyimli bir hizmetçi tarafından yönlendirilir ve her biri hediyelerle doludur - güzel halılar ve Şarap fıçıları, Şekerlenmiş meyveler ve kurutulmuş etler. Arabalardan biri, kasabadaki herkese yetecek kadar Őarj aleti ve f ncanla tıkırdarken, bir diğeri tüyleri çıtaların arasından fırlayıp karahindiba tüyü gibi uçacak kadar sıkı paketlenmiŐ tavuklarla geliyor. Santo Domingo'yu meşhur eden mucizeye bir sayėı duruşu, ancak umarım bunların hiçbiri yemek tabaklarından kalkmaz.

Birkaç saat içinde kasabanın meydanı değişti.

Masalar evlerden sürüklenerek meydana taşındı, düğün ziyafetini hazırlamak için tüm fırınlara el konuldu.

Bir gece önce, Maria'nın annesi saçlarını yüzlerce kez taramıŐtı, ta ki ocaktaki ateş gibi parlayana kadar. Ve bunu yaparken kızına bir eş olmanın ne demek olduğunu anlattı.

Nazik. Sevecen. İtaatkar.

Bu sözler Maria'nın gerilmesine neden oldu. Ve annesi sanki onun sertleştiğini hissediyormuş gibi yakınına eğildi ve "Öğreneceksin, eğilmek kırılmaktan daha iyidir" dedi.

Maria gözlerini ocağa dikti. "Neden eğilen ben o l a y ı m ki?"

Hava annesinin dişlerinin arasından tısladı. "Seni tanıyorum kızım. Her zaman daha fazlasını istediğini biliyorum. Ve sen büyük bir hayat seçtin. Ama bu kolay bir hayat olmayacak. Vikont gibi adamlar istediklerini alırlar."

Ben de öyle, diye düşündü Maria, tarak saçlarında kızgın kömürlerin üzerindeki su gibi tıslarken.

Katedralin merdivenlerinde evlenirler, Andrés şıklığı içinde, Maria ise kenarları altınla süslenmiş yepyeni bir elbise içindedir. Bu şimdiye kadar giydiği en güzel şeydir ve bunu takip eden ayın sırasında, rahip konuşurken, parmak uçlarını dikişler boyunca gezdirir, desenleri bozuk para sayar gibi sayar ve kendine hak ettiğinin bu olduğunu söyler.

Onun değeri bu.

Sonunda cemaat meydana dökülür, şaraplar akar, müzik kahkahalara ve kadeh kaldırmalara karışır. Vikont'un sağlığına, onun sağlığına ve onların mutluluğuna.

Yeni kocası onun elini kendi eliyle kapatıyor ve onunla ya da onun hakkında her konuştuğunda onun adını kullanmıyor. Bunun yerine ona mi *esposa* -karım- diyor, kelimeler kaba yün gibi sürtünüyor. Ama Maria sadece gülümsüyor ve bunların daha iyi bir hayatın kapılarını açan bir anahtar olduğunu kendine hatırlatıyor.

Ailesi orada değildir, ancak mutlu dileklerini gönderdiklerini ve yakında onlarla tanışacağını söyler. Bu arada Rafa kendini beğenmiş, Felipe sarhoş, anneleri hüznü ve Maria gittiğinde onları özleyip özlemeyeceğini merak ediyor. Bunun hayalini kurmaya çalışır, bir şeyler hissetmeyi bekler, mutlu bir hüznü, bir ayrılık kederi, ama yapamaz.

Ve sonra zamanı geldi.

Ziyafette fazla oyalanmazlar. Andr s malikanesine gitmek için sabırsızlanıyor. Maria'nın annesi a lıyor, elleri kenetlenmiş, gözyaşları yüzünden sessizce akıyor ve erkek kardeşleri onu kucaklıyor, önce Felipe, talaş ve is kokuyor ve sonra Rafa, her iki yana ına birer öpücük koyuyor ve ona *iyi bir e  olmasını* söylüyor.

Nazik. Sevecen. İtaatkar.

Felipe'nin karısı Lessandra gülümseyerek yanaklarını kuruluyor ama Elana Maria'nın elini tutuyor, gözlerinde açlık parlıyor. "Bizi unutma, kardeşim."

Maria, kadının a   zl  parmaklarının gelin kolunun altın süslemesine doğru ilerlediğini hissedebiliyor. Bir söz almaya  alı tı ını biliyor.

"Elbette kardeşim," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Seni kalbimde taşıyaca ım."

Sonra kendini kurtarır ve kocasının uzattığı kolu tutar ve elbette bilmeden onu götürmesine izin verir-

Ailesini bir daha asla göremeyecek.

ALICE

(D. 2019)

I

Boston, Massachusetts ***2019***

Evin bir kalbi var ve çarpıyor.

Bas sesleri duvarı titretiyor ve Alice duvara yaslanıyor -kendisi kadar yersiz olan o duvar, yeni boyanmış yeşil bir şok, küçük neon çiçekler gibi aşağı yukarı koşan peri ışıkları- ve ritmin kendi kaburgalarına çarpmasına izin veriyor, kendini kalabalık mavi kooperatif yerine büyük bir canavarın karnında hayal ediyor, bir eli telefonunu tutuyor ve diğeri terebentin gibi kokan bir şey tutuyor.

Diğer herkes eğleniyor gibi görünmektedir, bu yüzden Alice en iyi ayna taklidini yapar ve üçüncü ya da dördüncü kez orada ne aradığını merak eder. O gece erken saatlerde birinin süitin kapısını çalıp "Co-op'ta parti var" dediğini ve bir saat sonra takım arkadaşları Jana, Rachel ve Lizbeth ile birlikte sürüklendiğini hayal meyal hatırlıyor; henüz arkadaş olmayan ama artık yabancı da olmayan bu kitle, yeniliğin ve üniversitenin ilk birkaç haftasının etkisiyle birbirlerine kenetlenmişti.

Lizbeth, Kentli (üniversite onları bir araya getirmiş, muhtemelen İngiliz ve İskoçların ne kadar farklı olduğunu fark etmeden onlara hizmet ettiklerini düşünmüşler) ve insanların *canlı, temiz* dediği türden bir aksanı var (Alice'in dayanamadığı çünkü onunkini *buruşuk, kirlili* yapıyor) ve aslında o gün ona *pastoral* diyen

Sanki Alice aynı adanın diğer ucundan gelen bir kız değil de bir resimmiş gibi karşılaştılar.

Rachel ve Jana'ya gelince, biri New Jersey'den diğeri New York'tan (ve tanıştıkları gün Alice'in onların da İngilizce konuştuklarını anlaması konuşmanın yarısını aldı, çünkü ikisi de o kadar hızlı konuşuyorlar ki sanki biri içeri girip tüm boşlukları çıkarmış gibi) ve Alice sonunda bir kelime söyleyebildiğinde, Rachel neşeli bir ciyaklama çıkardı ve "Aman Tanrım, *Outlander* gibi konuşuyorsun!" dedi, aksanı hiç bu kadar kalın olmamasına rağmen. Bunu daha iyi yapan tek şey, Lizbeth'in kırılmış sessiz harfleri için de aynı yaygarayı koparmaları, sesinin kraliçe gibi çıktığını söylemeleri idi ve en azından Alice adını korurken, ikisi Lizbeth'ten artık sadece Queenie olarak bahsediyorlardı.

(Ve Majesteleri, ama sadece o orada olmadığında.)

Onu buraya sürükleyenler onlardı. Alice partileri sevmez bile, ama deniyor, yeni bir başlangıç falan, bu yüzden onu süslemelerine izin verdi ve dördü bir sürü gibi Co-op'a doğru yola çıktılar ve tam da o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştı, ama sonra ön kapıya çarptılar ve bir şekilde dağıldılar ve şimdi Alice yalnız ve yeşil duvara bir çapa gibi sarılıyor, bir başlangıç noktası yerine bir bitiş çizgisi. Eğer kız kardeşi Catty burada olsaydı, Alice'in bir midye gibi davrandığı için başının etini yer, onu koparır ve sosyal akıntıya geri fırlatırdı, ama Catty bir okyanus uzakta, bu yüzden Alice onun yerine telefonuna kaçıyor ve fotoğraf uygulamasını açıyor.

Bazen fotoğraf çekiyor ama çoğunlukla sadece izliyor. Dünyaya bu şekilde bakmak, onu içine çekmek daha kolay. (Dört inçlik metal ve cam bir kalkan kadar iyi, çünkü kimse telefonu fark etmiyor ve fark etseler bile onlar yerine kendinize baktığınızı düşünüyorlar).

Ekranında parti, çerçeve içindeki bir resme indirgenmiştir. Birisi tüm lambaların üzerine renkli tülbentler atmış ve kalabalık oda bir renk cümbüşüne dönüşmüş.

çiçek açar. Müzik silinmiş, harekete dönüşmüş, bedenlerin bulanıklığı.

Alice ekrana bakıyor, yarı öğrenilmiş yüzler denizini tarıyor, takım arkadaşlarını arıyor. Onları bulamıyor ama açık mutfakta birbirine eğilmiş, içki dolduran üç tanıdık kafa görüyor. Jana, Lizbeth ya da Rachel değil, üçüncü kattan başka kızlar: Sam, Hannah ve Elle.

(Gerçi Alice hangisinin Sam hangisinin Elle olduğundan emin değil - birbirlerine benzedikleri için değil, sadece hep bir çift olarak geldikleri için ve Hannah onları ilk kez "Sam ve Elle" olarak tanıttığında hangisinin hangisi olduğunu belirtmemiştir ve şimdi sormak için çok geç olduğunu hissediyor).

Alice akıntıya karşı onlara doğru ilerlemeye başlıyor, dirsekler, omuzlar ve kalçalar onunkilere çarpıyor, ama her nasılsa "Üzgünüm," "Üzgünüm," "Üzgünüm," diyen o oluyor. Hannah onun geldiğini görüyor ama mutlu görünmüyor, el sallamıyor ve Alice bunun nedeninin Hannah'ın kendi katlarındaki en sikilebilir erkeklerden biriyle bağ kurmaya çalışması olduğundan şüpheleniyor (ve Alice ona eşcinsel olduğunu hemen orada söylemeliydi ama ihtiyacı olan son şey drama ya da sivri bakışlar, Sanki sadece doğru parçalara sahip oldukları için herhangi biriyle deneyecekmiş gibi) omuz silkip hepsinin yeterince güzel göründüğünü söyledi ve Hannah homurdanarak standartlarının düşük olması gerektiğini, çünkü İskoçya'da seçimin çok az olduğunu söyledi.

Ve şimdi Alice o konuşmayı hatırlıyor, bacakları hareket etmek istemiyor, akıntı çok güçlü ve diğer kızlar birdenbire çok uzakta hissediyor ve yeşil duvardaki yerine dönmek üzereyken biri dirseğini tutuyor, fincanındaki terebentini karıştırıyor ve içki dökülmedi bile, gerçekten değil, sadece siyah kot pantolonun üzerine birkaç damla damladı, ama bu kaçmak için ihtiyacı olan bahane.

Koridora daldı, ön kapı oradaydı, kapıyı geçip bahçeye doğru bir kilometre yürüdü, oradan ayrılıp Matthews'a dönmek o kadar kolay olurdu ki

Muhtemelen terk edilmiş odalardan oluşan bir mezarlık çünkü Cumartesi gecesi ve herkes burada ve Alice gitmemesi gerektiğini *biliyor* çünkü evden ayrıldığı gün İskoçya'daki her şeyin *o zaman*, buranın *ise şimdi olduğuna* karar vermişti.

Tüm hayatının başladığı an.

Sadece üç haftadır burada ve şimdiler birikmeye, onu geçip gitmeye devam ediyor. Havaalanında el salladıktan sonraki şimdi vardı, uçak havalandıktan sonraki, Boston'a indikten sonraki, taksi onu en yakın kapının önünde tükürdükten sonraki, bavullarını yeni odasına taşıdıktan sonraki, dersler başladıktan sonraki ve bu eve adım attıktan sonraki. Ve sihirli bir eşik, yeni bir başlangıç olmadığı ortaya çıktı ve Alice hala Alice'ti ve belki de dışlarının arasından çınlayan çok yüksek sesli müzikten ya da bütün gün bir fırtına çıkmasından ve Co-op'un dışındaki havanın içerideki hava kadar ağır olmasından kaynaklanıyordu, ama biraz başı dönüyor, biraz hasta, biraz sarhoş hissediyordu.

Rachel sayesinde Matthews'a sadece iki el ateş edebildi, düşüncelerinin keskin kenarlarını törpülemeye yetecek kadar ve belli ki yeterli değildi, çünkü paniğin kaburgalarının arkasında bir bomba gibi patladığını hissediyordu ve-

(Bazen, kafası vücudunu rehin aldığı anda, Catty Alice'in yüzünü avuçlar ve şöyle derdi: "Hey, hey şimdi, sadece kafan karıştı. Bunun panik olduğunu düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Bu heyecan. Eğleniyorsun! İşte eğlence böyle bir şey!")

İşte eğlence böyle bir şey, diyor kendi kendine, ön kapıdan uzaklaşıp bir banyo arıyor.

Bir an, tek ihtiyacı olan bu, yalnız bir an, kendini toparlamak için bir şans. Koridorun yarısında bir tuvalet var, ama sıra dört kişilik, o yüzden devam ediyor, sonunda banyolu bir yatak odası bulana kadar. Alice, sadece tek bir başucu lambasıyla aydınlatılan, ışığı gölgelikteki eşarp tarafından mor renkte örtülen odayı geçer ve

Banyoya giriyor, kapıyı kapatıyor, dünyaya karşı tek bir ahşap zırh levhası. Bir saniyeliğine karanlığa gömülüyor, her yeri saran simsiyah bir karanlığa, ama sonra duvardaki düğmeye basıyor ve aniden gelen fazla beyaz ışıktaki irkiliyor.

Ve işte orada, lavabonun üzerindeki kirli aynada yansıyor.

Alice Moore, 18 yaşında ve arada kalmış.

Ne çok kısa ne de çok uzun, saçları sarıdan çok kül rengi, yazın kısacık kestirdiği saçlarının kakülleri uzamış, şimdi tam olarak mavi, yeşil ya da gri olmayan gözlerinin içine düşüyor, ama belirsiz bir karışım, sanki her parçası kararsız, adımlarının ortasında kalmış gibi.

Büyükannelerinin her zaman *ona* yakışacağını söylediği türden görünüm, sanki teni sadece dikilmesi, şekillendirilmesi, doğru giyilmesi gereken bir kıyafetmiş gibi - bunun için bir el kitabı olması gerektiğini düşünüyor. Ne de olsa, her şeyi giyebilen ve bunu doğal, zahmetsiz, şık gösteren kızları gördü - ve bir de Alice var, her zaman başkasının dolabında giyinme oyunu oynuyormuş gibi hissediyor ve öyle de görünüyor. Bedene uygun olsa bile hiçbir şey uymuyor, çünkü mesele bedenın büyüklüğü ya da kıyafetleri nasıl doldurduğu değil, dünyada ne kadar yer kapladığı.

Alice küçülür, yutulur, kaybolur. *Kaybolmasa* daha iyi olurdu, çünkü belki *Alice*'in yokluğunda başka biri olabilirdi. Bedenlerine ekilen ve sulanan, bakışlarını budayan ya da vahşi büyümelerine izin veren vahşi kızlardan biri, dolgun kaşlarını kurt gibi bir güce, boyalı dudaklarını bir silaha dönüştüren aynı kızlar.

Şimdi Alice, kalçaları lavabonun içine girene ve nefesi camda buğulanarak diğer taraftaki kızın görüntüsünü bulanıklaştırana kadar yaklaşıyor.

Eğleniyorsun, diyor kalbine ve kalbi tüm aptal endişeli ihtişamıyla güm güm atıyor *hayır hayır hayır hayır* ve Alice

kesip atmak istiyor, kendisinin farklı bir versiyonu olmak istiyor, bu kadar güvensiz olmayan biri.

Aynadaki sis dağılır ve yüzü ortaya çıkar.

Makyajını süitte yapmıştı, maskara, kanatlı göz kalemi ve dumanlı bir kapak ve yüzünü ovuşturduğunu hatırlamıyor ama ovuşturmuş olmalı çünkü bir gözü çoktan lekelenmişti, gölgeler elmacık kemiğini bir çürük gibi çiziyordu, ve düzeltmeye çalışmak yerine -lice makyaj malzemesi getirmemişti, bir çanta bile getirmemişti- diğerini de lekeliyor, kusurları eşitlemeye çalışıyor, göz kalemi gözlerine girip onları sulandırdığında, yaktığında irkiliyor, ama sonuç bir maske gibi karanlık bir şerit. Bir kılık değiştirme ve bir anlığına, sadece bir anlığına, sanki başka biri bakıyormuş gibi hissediyor. Kendisinin farklı bir versiyonu, şimdi bir fotoğrafını çekin ve darmadağın kafasını ve endişeli kalbini bilemezsiniz, tek göreceğiniz çevredeki karanlık tarafından daha parlak hale getirilen mavi-yeşil gözler, nemli gece tarafından vahşi hale getirilen soluk sarı saçlar.

Kendini camdaki kızla takas edebilmeyi diliyor. Bu diğer Alice, umursamayan, yer kaplayan, yapacak hiçbir şeyi kalmayan.

Sonsuza kadar olmasa bile, en azından bu gece için.

Belki duvarları döven bas sesinden, belki kendisi olmaktan yorulduğundan, belki de hayatının başlamasını *beklemekten*, ama bir şans denemeye karar veriyor. Catty burada olsaydı bunu bir oyun haline getirirdi (aslında Catty'nin pervasız olmak için bir bahaneye ihtiyacı olduğundan değil, ama Alice oyunları sever, çünkü oyunların kuralları vardır ve sınırlar, kenarlar ve sonlar olduğunda cesur olmak daha kolaydır).

İşte burada.

Oyun. Kurallar.

Alice banyodan çıktığında, kapıya doğru sola değil, partiye doğru sağa dönecek ve aynadaki kız, kendisinin geriye doğru yansıması olacaktır.

Eski Alice değil, Yeni Alice.

Yeni Alice, dışarı çıkmak yerine içeri eğiliyor.

Yeni Alice, sanki hiçbiri kendisine ait değilmiş gibi, başka birinin alanının etrafındaki havayı her sıyırdığında özür dilemiyor.

Kalbinin arpmasının sadece vücudunun beynine eğlendiğini söylemesi olduğunu bilen yeni Alice-

(Ve ayrıca, sonsuza kadar değil, zaman bir sokak gibi akıp gidiyor, ama sadece bir gece için, cehennem sadece bir *saat için* ve sonra bittiğinde balkabağına geri dönebilir).

Telefonunu kontrol eder ve saatin tam on bir olduğunu görür.

Bir saat, diye düşünüyor ve sonra eğilip aynayı öpüyor, camda soluk pembe bir hayalet bırakıyor. Işığı kapatıyor ve kapıyı açıyor, aniden cesurca, saatin tik taklarını kucaklamaya hazır-

Ve sonra yataktaki kızı görür.

II

Alice vücuduna geri dönüyor, tüm moral konuşması başka birinin aniden ortaya çıkmasıyla siliniyor, bunun samimiyeti, ötesinde parti yapan yüz­süz yabancıların ezilmesi değil, karanlıkta tek başına oturan tek bir kız.

Gümüş rengi bir bebek elbisesi içinde yatağın kenarına uzanmış, ellerinin üzerine yaslanmış, parmakları başka birinin yastıklı yorganına gömülmüş. Bacak bacak üstüne atmış ve başını geriye doğru eğerek boğazının sıcak sütununu ortaya çıkarmış. Saçları muhtemelen kahverengi ama başucundaki lambanın üzerine atılmış eşarptan menekşe rengi görünen buklelerden oluşuyor ve Alice'in aklına gelen ilk şey bir fotoğraf çekebilmeyi dilemek oluyor. Belki de ışığın diğer kızı oyma şekli, oyukların ve noktaların izini sürmesi, kısa gümüş etekle buluştuğu yerde kalçasını sıyırmasıdır.

Ve sonra Alice kızın artık tavana değil, kendisine baktığını fark eder.

("Bakıyorsun," diye tersledi Alice'in aşık olduğu ilk kız, kelimeler yanaklarını yakacak kadar keskindi, başını eğmesine neden olacak kadar, o zamanlar öyle olmasa bile, sadece yanlış yönde hayal kuruyordu).

Alice şimdi bakıyor ama gözlerini ayıramıyor gibi görünüyor.

Biri ona bu kıza baktığı gibi baksa irkileceğini biliyor ama kız irkilmiyor, sadece gülümsüyor ve bir yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Ayağa kalkıyor ve o kalkarken ışıktan parmaklar sanki ona dokunmaya devam etmek istercesine eğilip onu takip ediyor. Ve Alice onları suçlamıyor.

Kız ona doğru yürür, Alice'in bunun bir ışık oyunu olmadığını görebileceği kadar yaklaşıp durmaz

-kızın bukleleri gerçekten menekşe rengindedir- kızın bronz yanaklarındaki çilleri görecektense kadar yakın, nar dudaklarının kıvrımını izleyebilecek kadar yakın ve Alice'in içinde onu öpmek için ani bir dürtü var ve bu yeni benliğini ne kadar kutsayabilirdi. Ama sonra kızın gözleri yanından geçip gidiyor ve Alice onun banyo kapısını kapattığını fark ediyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyor, kuralları çoktan unutmuş, ama kız sadece eğlenir gibi başını eğiyor, sesi Alice'in yanağını okşarken gözleri parmakları gibi Alice'in önünde geziniyor.

"Ne için?"

Ve Alice şimdi daha da telaşlı, buna ne diyeceğini bilemiyor, bir şekilde on kat daha kötü yapacağından korkuyor, bakma şekli, arkasındaki özlem, neredeyse öpüşme ve kapıyı engelleme için özür dileyebilir ve sonra tüm bu aptalca oyundan vazgeçebilir ve üçüncü kata geri dönüp yorganın altında saklanarak zamanın sonuna kadar bu gecenin her başarısız saniyesini yeniden yaşayabilir.

Bunun yerine kapı aralığından kenara çekilip, "Hepsi senin," der ve kızın ağzının kenarındaki gülümseme Alice'e öyle olduğunu düşündürür - burası aslında onun evidir, onun yatağıdır, Alice'in içinde durduğu odadır, ama kız yanından geçip banyoya gider ve ışığı hiç açmadan kapıyı kapatır.

Alice kendini odadan dışarı atar.

Az önce yaşananların küçük bir aksaklık, oyuna yanlış bir başlangıç olduğuna karar verir ama koridorun yarısına geldiğinde Yeni Alice tekrar yoluna devam etmektedir. Müzik şüphelerinin çoğunu bastırarak kadar gürültülüdür ve menekşe rengi kızla o kısa karşılaşmanın etkisiyle teni uğuldamaktadır, yanakları o keskin bakışın anısıyla sıcaktır ve muhtemelen flört etmiyordu ama yine de o bakışın ağırlığı bir kadeh votka gibiydi, cesur ve

Göğsünde bir yanma hissediyor ve sorunun da bu olduğuna karar veriyor: Yeni Alice çok ayık.

Oturduğu apartmandan bir çocuğun -ikinci ya da dördüncü kat, bilmiyor- elinde yarı tütülenmiş bir esrar tuttuğunu görüyor ve parmaklarının arasından çekip alıyor, bir nefes çekiyor ve bir an için üç bin mil uzakta, alçak bir taş duvarın üzerinde oturmuş, telefonunda bir şarkı dönerken topuklarıyla kayadan çakıl taşlarını ve harcı düşürüyor ve sonra nefes veriyor, teşekkür ederek dumanı aralarındaki boşluğa doğru çekiyor.

Çocuk eğiliyor, cam gibi gözlerinde flört var, ama Yeni Alice ilgilenmiyor, oyalanmıyor, esrarı da geri vermiyor. Kâğıdın ucundaki pembe dudak lekeleriyle esrara sahip çıkıyor ve dönüp bir firt daha çekiyor, kalabalık koridorda ilerlerken duman arkasından geliyor ve bedenler tam olarak ayrılmıyor ama o, ışıkların altında şişelerin vitray paneller gibi sıralandığı mutfaktan geçerken artık akıntıya karşı değil, onunla birlikte, onların arasında dolanıyor.

En güzel görünece uzanır ve kendine bir kadeh amber rengi viski doldurur, geri atar, kadehi yeniden doldurur ve Eski Alice hiçbir zaman içki için kafası olmadığını, bitirmesi gereken bir ödevi olduğunu, açık şişelerden içmenin akıllıca olmadığını söylediğinde, Yeni Alice ikinci kadehi indirir ve cigaranın sonunu kadehin tortusuna düşürerek hem izmariti hem de protestoyu ıslatır.

Bir gece, diye düşünür ve göğsündeki gümbürtünün bir saatin durmaksızın vuruşu olduğunu fark eder. *Tik tak. Tik tak. Tik tak.* İçki etkisini gösterdikçe ot da etkisini gösteriyor ve sonunda göğsünde bir sıcaklık oluşuyor, başı hafifliyor ve sır bu, değil mi, diye düşünüyor, başka biri olmanın en kolay yolu bu.

Şimdi mutfaktan çıkmıştır, müzik parmaklarını saçlarında gezdirmektedir, bas her kemiğin etrafında bir ip gibidir ve ona doğru ilerler, eli duvarı sıyırarak

Peri çiçekleri ile canlı yeşil boyaya geri dönene kadar denge. Eğiliyor ve alnını duvara dayıyor.

Duvarına.

Gözlerini kapatıyor, gürültünün içine gömülüyor, ta ki kendini yeşil boyanın içine batarken, yüzey avuçlarının altında süngerimsi bir hal alıp ebegümecine dönüşürken, ellerini bileğine kadar yutarken hissedene kadar.

Alice duvarın ona tutunmasını bekleyerek geri çekilir, ancak boya sadece boyadır ve tökezler, omuzları başka bir bedenle çarpışır. Bir el onu sabitliyor ve o daha dönmeden bir şekilde onun o olduğunu *biliyor*.

Menekşe kız.

Ve öyle.

Kız gülümseyip tek kaşını sanki oyunun içindeymiş gibi kaldırdığında, Alice kelimeyi ısırır ve dudaklarını şekilden şekle sokar. Kızın eli hâlâ omzunda. Orada oldukça rahat görünüyor ve müzik bağırış olmayan herhangi bir şeyi duymak için çok yüksek, ama Alice nar dudaklarındaki kelimeleri okuyabiliyor.

Dans et benimle.

Alice etrafına baksaydı, bunun garip bir istek olmadığını görürdü.

-Şu anda herkes dans ediyor, evin bu bölümü sallanan bir kol bacak dalgası gibi ama Alice onlara bakmıyor çünkü bu, renkli bukleleri, yüksek elmacık kemikleri ve geniş kahverengi gözleriyle menekşe rengi kızdan *uzaklaşmak* anlamına gelirdi. Kahverengi, dünyadaki en yaygın renk, ama bu gözlerde sıradan olan hiçbir şey yok. Kenarları altın sarısı, sanki içeriden bir ışık dışarı sızmaya çalışıyormuş gibi, ama ortaları karanlık, o kadar karanlık ki gözbebeklerini de göremese genişlediğini düşünecek, partinin sessiz ışığına rağmen iğne uçları.

Ve Yaşlı Alice bu flörtte tökezlemiş, beceriksiz davranmış olabilir, ama müziğin yoğunluğu onu ortadan kaldırıyor.

nazlı cevaplara ya da esprili geri dönüşlere ihtiyaç duymuyor. Tek yapması gereken başını sallamaktı ve sonra kızın eli omzundan gömleğinin ön kısmına doğru kayıyor, Alice'i daha yakına çekerken parmakları gömleğinin pamuğuna dolanıyordu.

Müzik bir akıntı, bas bir gelgit ve birlikte yükselip alçalıyorlar ve yakından bakıldığında kız vanilya, hindistan cevizi şampuanı ya da o gece süitteki kızlar hazırlanırken havada asılı duran ağır çiçek kokularından herhangi biri gibi kokmuyor.

Hayır, ıslak toprak, dövme demir ve ham şeker gibi kokuyor.

Kol kola, kaburgalar kaburgalara, bir kız ve gölgesi ya da bir gölge ve ışığı ve doğru kişinin tüm dünyayı nasıl yok edebileceğine dair yüzlerce şarkı ve söz duydu, ama dünya hala orada, etraflarında öfkeleniyor, sadece arka plan gürültüsü, set dekoru ve hayatında bir kez olsun merkez sahnede duruyor, tek bir seyirci için performans sergiliyor, bu menekşe kız.

"Ben Alice," diye bağılıyor müziğin üzerine, kelimeler çıktıkça bunun ne kadar faydasız olduğunu fark ediyor; kendi sesini duyamıyor. Ama diğer kız duyuyor gibi görünüyor. Cevap veriyor, kendi ismi dalgaların arasında kayboluyor, Alice kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, kız yaklaşıyor, yanağını Alice'inkine yaslıyor ve tekrar söylüyor, isim kulağını gıdıklayan bir nefesten başka bir şey olmamalı, ama müzik tam o anda dalmayı seçiyor ve böylece onu duyuyor.

Lottie.

Ve sonra kız başını eğiyor, bukleler Alice'in boynunu gıdıklıyor ve gömleğinin açık yakasındaki çıplak tene konan öpücüğü hissediyor. Alice titriyor, dokunuşa aç, kızın yüzünü yukarı çekip onu öpmek üzereyken kulakları uğulduyor, çok yüksek, çok parlak bir sesle doluyor ve önce bunun bir tür donmuş nota, bir şarkının uzayan ritmi olduğunu düşünüyor, ama atonal akor yükseliyor

ve sonra müzik kesilir ve nota kalır ve ne olduğunu anlar: bir duman alarmı.

Ve her Şey zlr.

Işıklar yanar ve aniden Co-op sadece bir evdir, çok kalabalık ve çok parlaktır ve Alice etrafına bakar, ama mor kız gitmiştir ve tüm gece boyunca savaştığı bedenler şimdi aynı yöne doğru hareket etmektedir, bir gelgit Alice'i koridordan aşağıya, kapıdan dışarıya ve merdivenlerden sokağa taşır.

Gece ensesinde bir eldir, ağırdır, istenmeyen bir şeydir ve başının döndüğünü, ayaklarının yerden kesildiğini, dünyanın ayaklarının altında yumuşadığını, duyularının altüst olduğunu hisseder; tıpkı öğleden sonra kestirip uyandığında dışarının karanlık olduğunu görmek ya da o hareketli kaldırımlardan birine adım atmak ya da açık bir gecede yıldızların altında uzun süre yatmak gibi, yıldızlar o kadar yavaş kayar ki tekrar ayağa kalkana kadar fark etmezsiniz.

Alice, bir avuç ğrenci yoldan ayrılırken ciğerlerine hava almaya zorluyor, ancak geri kalanlar hızlı karar veremeyecek kadar sarhoş ve kafaları güzel, bu yüzden nemli gecede kaldırımında birikiyorlar, düzinelerce kişi trans halinde göz kırıyor ve Alice, Lottie'yi ve mor buklelerini aramak için kafalarını tarıyor, ama elbette onu göremiyor.

Alice i çeker ve başını geriye doğru bırakır ve yağmurun ilk damlasını yanağında bir öpücük gibi hisseder.

Nefesini içine çekiyor, çünkü başına gelecekleri biliyor ve nefesini verdiğinde nem dağılıyor, gece bir dikiş gibi yarılıyor ve yağmur başlıyor. Kuzeydoğuluların alışık olduğu gibi sürekli çiseleyen bir yağmur değil, ani, ezici bir sağanak, ışık direklerini bulanıklaştıracak kadar yoğun bir su.

Etrafındaki gece çığlıklarla doluyor, öğrenciler ani fırtınayla kuşlara dönüşüyor. Kuru kalabilmek için çığlık atıp verandanın örtüsüne sığınıyorlar ama Alice'in bedeni zihninden önce hareket ediyor, evden uzaklaşıp sokağa çıkıyor.

Saniyeler içinde ıslandı, yağmurun sesi kulaklarında o kadar yüksekti ki diğer seslerin hepsi kayboldu-
Bloğun çizgileri yıkandı- Ve aynen böyle-

Alice Hoxburn'deki evine geri dönmüş, avluda ayakta duruyor, kollarını açmış ve topukları ıslak çimenlere batarken yağmur o kadar sert ve soğuk yağıyor ki, şok kaburgalarının arkasında yakalanıyor ve hava ciğerlerinde sıkışıyor, tıpkı dondurucu bir gölün içine atladığınızda veya Kuzey Denizi'ne girdiğinizde olduğu gibi. Catty ona nefesini serbest bırakmanın en hızlı yolunun çığlık atmak olduğunu öğretti, ama Alice bunu yapmaya asla cesaret edemez, bunun yerine nefesini tutar ve orada durur, fırtınanın altında titrer, dişlerinin saatlerce takırdayacağını, parmak uçlarının çok soğuk olduğunu ve açık ateşin önünde oturup çözülmesi gerektiğini bilir. Ve gerçek şu ki, Alice bu kısmı seviyor, kurulanmayı, ısınmayı, hayata geri dönmenin rahatlığını.

Ama yağmurda öne çıkmasının nedeni bu değil.

Çünkü fırtınanın ağır battaniyesinin altında sıkışıp kaldığı, bedeninin savaşmayı bıraktığı, içindeki tüm seslerin nihayet sustuğu, omuzlarının gevşediği, ciğerlerinin sıkıştığı, teninin uyuştugu, kız ve dünya arasındaki çizginin bulandığı ve akıp gittiği bir an vardır.

Yeni yapıldı.

Biri çığlık atar ve- Alice
gözlerini açar ve-

-Ön bahçesi gitmiştir ve Harvard caddesinin ortasında durmaktadır, iliklerine kadar ıslanmıştır ve gece ona doğru koşan ışıklarla doludur ve bunların kaskların üzerindeki farlar olduğunu, bir tür gece gezintisine çıkmış bir bisiklet dalgası, acele eden bir metal sürüşü olduğunu fark etmesi çok uzun bir an alır.

ve yoldan çekilmesi için bağırın sesler duyuldu ve sonra bir el bileğini yakalayıp onu kaldırıma geri çekti.

Ve bu Lottie, tabii ki Lottie, gümüş elbisesi yağmurun kumaşı ıslatmasıyla eriyor, tenine yapışıyor, saç boyası fırtınadan ıslanmış buklelerinden akıyor, menekşe rengi duruluyor ve gözyaşı gibi yüzünden aşağı yuvarlanıyor. Alice lekeyi temizlemek için elini kızın yanağına götürüyor ama Lottie dokunuşa doğru eğilip konuşmaya başlayınca parmakları yolda kayboluyor.

Ama yağmur beyaz bir gürültü tabakasıdır, bu yüzden Alice onun ne dediğini duymaz.

Sonra kız onu caddeden aşağıya doğru çekiyor ve şimdi *hepsi* hareket ediyor, partideki çocuklar, bazıları bahçeye doğru koşuyor, ağaçların ve tentelerin altına girip kuru kalmaya çalışıyor, diğerleri ise yağmura boyun eğiyor ve Alice bir sünger gibi yağmuru emiyor, Lottie'nin eli hala bileğinde, ikisi de fırtınaya yakalanmış.

Buralarda bir yerde gecenin kenarları bulanıklaşmaya başlar, anlar dikişler gibi düşer, su dolu dakikalar içine çöker, böylece bildiği bir sonraki şey, en yakın açık kapıdan yuvarlandıkları ve sonra Matthews'in merdivenlerinden çıktıkları, tentenin örtüsünün altına eğildikleri, yağmur bir tarafa çarşaf gibi düşerken, bina diğer tarafa yükselir, her ikisi de sırlıklam ıslanır ve fırtınanın içinden koştuktan zor nefes alırlar.

Elleri çözüldü ve Alice keşke tutabilseydi diyor, çünkü şimdi ortada hiçbir neden yokken diğer kıza tekrar uzanmak garip olurdu, değil mi - ya da Lottie uzanıp elini tutana kadar öyle düşünüyor, sanki bunu istemekten başka bir nedene ihtiyacı yokmuş gibi, ve şimdi vücutları arasında bir ip var, parmakları bir düğüm gibi ve Lottie öne çıkıyor ve Alice geri çekiliyor, sadece geri çekiliyormuş gibi hissetmiyor, daha çok adım adım yönlendiriliyor gibi, bu ip gergin ve gevşek ve tekrar gergin, sırtı bina kapısıyla buluşana kadar ve o

Soğuk metal ıslak tişörtüne çarptığında ürperiyor, bir saniye sonra kızın vücudu kendi vücuduna bastırıldığında bu his unutuluyor. Lottie biraz daha kısaydı, bukleleri artık tenine yapışmıştı ama onda Alice'e yukarı bakıyormuş gibi hissettiren bir şey vardı ve-

(kalça kemikleri onunkilere çarparken, kalbi kaburgalarına o kadar sert çarparken neden ölçüm yapıyor, diğer kız onun vuruşunu hissedebiliyor olmalı, ıslak vücutları kapıya karşı birbirine yapışmışken)

-ve bu yeterli değil, hala çok fazla boşluk var ve belki Lottie de bunu hissediyor çünkü kirpikleri gıdıklanana, burunları birbirine değene ve dudakları *neredeyse* birbirine değene kadar başının öne düşmesine izin veriyor ve tam orada diğer kız tereddüt ediyor ve onun aç bakışlarıyla karşılaşılıyor ve fısıldıyor-

"Alabilir miyim?"

-Alice neredeyse *evet* kelimesini mırıldanıyor ve diğer kız daha ses tam olarak çıkmadan harflerin şekillendiğini görüyor olmalı çünkü ağzı çoktan orada, öpücüğüyle *s'yi* yakalıyor.

O öpücük - Alice'in evin zonklayan ritminde bedenleri birbirine karıştığından beri, duvardan geri çekilip omzunda o serin eli hissettiğinden beri, karanlıkta yatakta oturan kızını gördüğünden beri, üç hafta önce taksi onu Harvard Meydanı'nda tüm hayatı önünde uzanırken ilk tükürdüğünden beri beklediği öpücük.

O öpücük.

Gül yaprağı yumuşaklığında ve bir kuyu kadar derin, sonra dişler alt dudağını sıyrıyor ve dizleri gitmekle tehdit ediyor ve arkasındaki kapıya ve şimdi yağmur, bal ve açlık gibi tadı olan kıza şükrediyor.

Sonra öpücük gitti, Lottie geri çekilirken ağzı gitti ve Alice onunla birlikte hareket etmeye çalıştı, ama kızın eli

kaburgalarına yayılmış, onu nazikçe ama sıkıca kapıya doğru tutuyordu.

"Burada mı kalalım," diye soruyor, "yoksa beni içeri davet etmeyi mi planlıyorsun?"

Ve Alice ilk kez, ayaklarının altında çatırdayan ölü yapraklar gibi, bir İngiliz aksanının belli belirsiz kenarlarını duyuyor, kendini itilmiş hissetmeyi bekliyor, ama bu ağızdan gelen seslerle ilgili bir şey - Alice'in içinde bir kapı açan ağız, bir istek, bir açlık, kalçalarının çanağında biriken bir sıcaklık - ona mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Eee?" diye soruyor Lottie, dudakları alaycı bir şekilde seğiriyor, sanki soru sadece nezaketen sorulmuş gibi, sanki bu işin nasıl gideceğini zaten biliyormuş gibi. Ve Alice, Alice, bir büyüünün etkisiyle, bir elini anahtar kartını okutacak kadar serbest bırakmayı başarıyor, kızı girişe ve merdivenlerden yukarı çekiyor, her dokunuşta yağmur damlalarını sıkıyor, üçüncü kata çıkarken su arkalarında bir suç mahalli gibi iz bırakıyor.

İki vahşi, aç kız.

Süit hâlâ boş ve karanlıktır ve Alice Lizbeth'le paylaştığı dar odanın, dağınık yatağının, köşedeki giysi yığınının, masanın üzerindeki kitapların mahcubiyetini hissetmez bile. Gece yumuşak bir odağa bürünmüş, kendini sadece onlara daraltmıştı ve Alice titriyordu, ama Lottie sabitti. Emin adımlarla. Alice'i yatağa doğru çekerken parmaklarından emin.

Işığı açmıyorlar.

Saate bakmadan telefonunu bir kenara atıyor.

(Eğer baksaydı, saatin gece yarısını çoktan geçtiğini, oyunun kendi kurallarına göre çoktan bittiğini, Yeni Alice'in Eski'ye döndüğünü görebilirdi. Eğer baksaydı, bedenine, darmadağın olmuş kafasına ve endişeli kalbine geri dönebilir, içkilerin sihirli iksirinin aslında buharlaştığını, esrarın vızıltısının geçtiğini, geriye sadece *Alice*, on sekiz ve canlı ve yüksek üzerinde baş döndürücü

Dokunulmanın, istenmenin, diğer kızın gücüyle büyülenmenin verdiği haz. Eğer baksaydı, durabilirdi. Eğer baksaydı. Ama bakmadı.)

Lottie onu tekrar kendine çekiyor ve bir şeyler değişiyor. Şimdiye kadar diğer kızın kendisiyle dalga geçtiğini, tüm bunların başka bir oyun olduğunu düşünmüştü, ama bu sefer, vücutları buluştuğunda, Alice diğer kızın nefesinin kesildiğini duydu, onu kızartan, yüzünü kızartan, içini *acıtan* bir arzu.

(Çok şey istemeye alışkındır, ama *istenmek* başka bir şeydir).

Dişler yakasını sıyrıyor, çıplak üzerine çekilmiş bir tüy kadar hafif

ve sonra bir el Alice'in bacaklarının arasından kayıyor, parmaklar kıvrılıyor, avuç içi ıslak kotunun önüne sertçe bastırıyor. Alice dokunuşa doğru eğiliyor, yeterince yaklaşılamayan dokunuş çünkü-

"Çok fazla kıyafet var," diye nefes nefese kalıyor.

Lottie usulca kıkırdıyor, geri çekilirken uzak gök gürültüsü gibi sessiz, ağır bir şey, Alice'in ıslak katmanları soymaya çalışmasını izliyor ve bu hareketi seksi hale getirmenin ne kadar zor olduğunu çabucak keşfediyor. Garip bir durum ama Lottie bu gariplikten zevk alıyor gibi görünüyor, Alice kumaşla boğuşurken gözleriyle gülüyor. Gömlek tamam, ama kot pantolon hızla yapışıyor ve Alice sonunda soluk soluğa ama özgür kalana kadar bir sosis kılıfı ile dayanıklı bir plastik sargı tabakası arasında bir şey gibi kıvranıp durmak zorunda kalıyor.

Lottie de aynı derecede ıslanmış olsa da, bir şekilde mücadele etmiyor, sadece kumaş düşüyor, sıcak çıplak ten ortaya çıkıyor ve Alice onu içine alıyor, zihnindeki resimleri asla almadığı gerçek resimlerle takas ediyor - sahip olmayı dileyeceği resimlerle.

Ayaklarının dibinde ayna gibi duran gümüş rengi bir elbise, pencereden süzülen ve teninde çizgiler oluşturan sokak lambası, on sekiz yaşında bir kızın kendine olan mutlak güveni

odasının ortasında çırılçıplak ve yağmurdan ıslanmış, bukleleri yüzüne ve boynuna yapışmış, göğüslerinin arasında, kum saati kalçalarının üzerinde sarmaşık gibi uzanan mor kurdeleler-

(Yarın sabah Alice ucuz halının üzerinde kan damlaları gibi mor lekeler bulacak).

-Ve bir tuval gibi bekler, Alice'in ilk hamlesini yapmasını, ilk izini bırakmasını bekler, ama bu sabit bir el ve sağlam bir irade gerektirir ve hiçbir zaman ikisine de sahip olmamıştır, bu yüzden elbette bocalar, kızın belini sıyrır, ten çok yumuşak, pürüzsüz ve bronzdur, Parmaklarını kızın kalçasının kıvrımlarını takip eden mor renkli akıntının içinde gezdiriyor ama kendini baştan çıkarıcı bir kadın gibi değil de parmak boyası yapan bir çocuk gibi hissediyor ve bu düşünce onu kendi içine kıvrılma isteğine sürüklüyor, elini geri çekmesine neden oluyor.

Orada bitebilirdi, ama Lottie onun bileğini yakaladı, yatağa götürdü, karışık çarşafların arasında onu aşağı indirdi.

Alice başını kaldırıp bakar, ışıksız odada diğer kız bir gölgeden başka bir şey değildir, kıvrak ve heybetli, kenarları aydınlık, ortası karanlıktır ve Alice Lottie'nin hâlâ beklediğini fark eder. İçeri davet edilmeyi bekliyor, tıpkı Alice'in hayatı boyunca beklediği gibi. Küçük kasabasından çıkmayı, hayatının başlamasını bekliyordu ve işte tam burada, bir üniversite yurdunda yapılmamış bir single'ın kenarında ve özgürlük baş döndürücü ve aynı zamanda onu çok korkutuyor - ama korku ve eğlence komşu olabilir, değil mi?

(Catty'nin erkek arkadaşı Derrick'in Alice'i motosikletinin arkasında gezdirdiği ve motosiklet dönüş yapmak için eğildiğinde Alice'in uzanıp parmaklarını asfalta sürtebileceği zamanki gibi - dünya birdenbire çok yakınlaşmıştı - ve sonra motosiklet düzeldi ve dünya dengelendi ve Alice'in kalbi çarpmaya devam etti, ama bu korku değildi, en azından tek başına korku değildi. *Heyecan* vericiydi. Ve daha sonra, duvarları ve tavanı olan babasının arabasına her bindiğinde

camı indirdi ve kolunu dışarı uzattı ve rüzgârın tenine çarptığını hissetti ve o ucu, o dönüşü yeniden yaşadı).

Ve işte burada, araba yok, duvar yok, sadece açık hava ve Alice'in yapması gereken tek şey eğilmek, eğilmek, eğilmek.

O da öyle yapıyor.

O kadar sert eğiliyor ki düşecekmiş gibi hissediyor, yatağa doğru çekilen diğer kız olmasına rağmen, onun üstünde, teni kadife gibi, taç yaprağı yumuşaklığında ve onunkine değdiği yerde sıcak ve tüm vücudu mırıldanıyor çünkü hala yeterince yakın değiller, Alice sanki ilk kez yapıyormuş gibi beceriksizce davranıyor

-

(Hayır, o onur Rebecca Pierce'a gittiğinde ikisi de on beş yaşındaydı ve o gerçekten de beceriksizlikler, baştan çıkarmada delikler açan gergin kahkahalar, karmakarışık uzuvlar ve kararsız *dokunuşlarla* doluydu -*Bunun gibi mi? Böyle mi? Böyle mi?* Dizlerin arasına bahtsızca sıkıştırılmış bir bacak, pes etmeden önce ritim arayışıyla gıcırıyor, battaniyelerin üzerine yığılıyor, bitmemiş ama tükenmiş).

-Bunların hiçbirini yüksek sesle söylediğini hatırlamıyor ama üstündeki kız sanki söylemiş gibi gülümsüyor, sanki Lottie her şeyi Alice'in nefessiz isteğinde, kızaran yüzünde görebiliyor ve menekşe renkli kız Alice'in ağzını yakalıyor, onu çarşaflara doğru öpüyor ve sonra dudaklar yön değiştiriyor, Alice'in çenesinde, boğazında, iki bacağının arasına sıkıştırılmış bir öpücük izi bırakıyor, bunun baskısı o kadar lezzetli ki uyluklarını sıkıyor, ve dünya orada durabilirdi, ama kız onun üzerinden *yükseliyor* ve Alice *bekle* demek istiyor, *bekle*, yoksun, uzanıyor, kavırıyor, açgözlü, onu geri çekmek için ama diğer kız parmaklarını yakalıyor ve öpüyor ve sonra yastığa bastırıyor ve ona *Kal* diyen bir bakış atıyor ve Alice, kız Alice'in göğüsleri arasındaki soluk deri eğiminden aşağıya, karnına doğru öpüşürken bile, ıslak bukleler onun ardından cildi boyuyor.

Ve Alice-Alice bir kare çikolatanın içinde eriyen

Güneş, lekelenecek kadar yumuşak kenarlar ve üniversiteyi, özgürlüğü, hayatı hayal ettiğinde hayal ettiği şey buydu ve şimdi başına geldiği için anı dilinde tutma dürtüsü ile çözülmeden önce tükürme dürtüsü arasında kalıyor ve şu anda bile hala çok fazla düşünüyor, hala kafasının içinde bir yerde sıkışmış durumda, ta ki Lottie kalçasının içindeki yumuşak deriyi ısırana kadar ve bu onu geri getirmeye, nabzını hızlandırmaya ve uzuvlarını sertleştirmeye, diğer kızın ağzı bacaklarının arasındaki karanlığa yerleşirken onu vücuduna sıkıca yerleştirmeye yetti ve bir nefesi bastırdı, kan yüzeye fırladı ve sonra Lottie diliyle bir şey yaptı ve gece çözüldü ve Alice-

Alice sonunda düşünmeyi bırakır ve basitçe dağılır.

LOTTIE

(D. ???)

I

Kız ölü gibi uyuyor.

Yüzü yastığa dönük, solgun saçları yanağında kuruyor, uzuvları kök gibi dışarı fırlamış, artık duvara yaslandığı gibi küçülmüyor, uzanıyor, boşluğu doldurmak için yayılıyor. Dudakları hafifçe ayrılmış, omuzları göğsündeki körükle birlikte yükseliyor, alçalıyor, yükseliyor.

Lottie yan yatar ve kızı inceler.

Alice, bir fısıltı gibi, bir iç çekiş gibi, dişlerinin arasından kayıp giden bir isim.

Lottie gözlerini kırpmadan bakıyor, sanki bir fotoğraf kağıdıymış gibi, yavaş bir pozlama, Alice'in uzuvlarının açısını, saçlarının gölgesini -kuru kum- Lottie'nin açık teninde ekmek kırıntıları gibi bıraktığı öpücükleri içine çekiyor.

Kızı uyandırmamaya dikkat ederek soğukkanlı ve temkinli bir el uzatıyor ve sarı bir tutamı parmağına doluyor, fırçasını deneyen bir ressam gibi kenarını okşuyor, yağmurun ve arzunun kokusunu alıyor.

Bu ayrıntılara tutunmak yerine onları bırakmanın daha kolay olacağını biliyor.

Daha kolay olurdu ama daha yalnız da olurdu. Ve rol yapmak istiyor. Kalktığında büyü bozulmayacakmış gibi davranmak. Gittiğinde geri gelebileceğini düşünmek.

Bunun bir son değil, bir başlangıç olduğunu varsayın.

Lottie kalabildiği kadar kalır, ki bu asla yeterince uzun değildir.

Uyuyakaldığını, kolları Alice'e dolanmış halde uyandığını, sabahın pencereden içeri sızdığını hayal eder. Fakat

Zamana rağmen yorgun değil. Teni huzursuz bir enerjiyle, temiz hava özlemiyle uğulduyor ve biliyor, biliyor, gitmesi gerekiyor. Yara bandını söküp atmaya öğrendi. Tehlike konutta ve zihninin arkasındaki ses "*Ya olursa, ya olursa, ya olursa*" diye fısıldamaya başlayamadan Lottie ayağa kalkıyor. Yataktan kayar ve yalınayak, darmadağın odada yolunu seçer, kıyafetini parça parça geri alır ve karanlıkta giyinir.

O Orpheus, diyor kendi kendine. Arkasına bakmayacak. Ve bu sefer, neredeyse başarıyor. Sırtı yatağa dönüktür, Eli kapı kolundadır, ama sonra kızın iç çektiğini ve uykusunda döndüğünü duyar. Lottie omzunun üzerinden bakar ve Alice'i görünce duraksar, solgun uzuvları çarşafıya dolanmıştır, bir kolu dışarıdadır, avuç içi yukarıdadır ve parmakları *geri gel* der gibi kıvrılmıştır.

Lottie dudağını çiğniyor, sonra ders kitapları ve post-it'lerle dolu masaya doğru sürükleniyor. Bir not karalıyor ve gitmeden önce başucundaki lambaya bir öpücük gibi bastırıyor.

Lottie geceye adım atar ve iç çeker, saatler giysiler gibi sıyrılıp gitmiştir.

Yalınayak, yağmurun nemlendirdiği avluda ilerliyor, topukları çengelli parmaklarından sarkıyor, telaşsız, kendisi dışında herkesin uyuduğu saatin tadını çıkarıyor. Cambridge'e doğru ilerlerken fırtına geçmiş, ağırlığı yerini hafif ve serin bir şeye bırakmıştır. Tanıdığı ikinci Cambridge.

Bu saatte bomboş olan bir kavşakta, nereden geldiğini ya da sadece kafasının içinde mi olduğunu anlayamadığı bir şarkıyla döne döne ilerliyor. Köprüden geçip şehre geri dönüyor, gece boş gibi geliyor ama değil.

Bir araba geçerken yavaşlar.

Bir adam sokağın aşağısından ona doğru geliyor. Omuzları kambur, gözleri vücudunda asılı. Bukleleri kurumaya yüz tutmuş, mini elbisesi hala nemli ve kalçalarına yapışıyor ve o adamın ne düşündüğünü çok iyi biliyor.

Senin gibi bir kız, geceleri yalnız.

Böyle giyinerek, bunu istiyorsun.

Elleri ceplerinde seğiriyor ve sonra bakışlarıyla buluşacak kadar yakınlaşıyor, ondan yayılan tehdidi hissedecek kadar yakın, *istese*m yapabilirim, ama geri çekilmiyor, kendini küçültmüyor. Adamın gözlerinin içine bakıp gülümsüyor ve adam her ne görüyorsa, bu onun irkilmesine ve kaçmak için kaldırımından yana doğru kaymasına yetiyor.

Ve Lottie, *istese*m *yapabileceğimi* düşünerek yoluna devam ediyor.

Lottie gece gündüz açık olan mini markete girerken kapının zili çalıyor, lamba direklerinin yumuşaklığını tepe ışıklarının sert mavi-beyazıyla takas ediyor. Koridorları, atıştırmalıkları ve mısır gevreği kutularını, buzdolabı kapılarının arkasındaki şişeleri dolaştıktan sonra bir sade kahve ve bir Danimarka tatlısı sipariş ediyor.

Kahve yanık kokuyor. Çörek, biraz bayat.

Ama yine de onun için değiller.

Ödemeyi yapar ve otele giden son iki bloğu kat eder; resepsiyonun arkasındaki uykulu adam "Tekrar hoş geldiniz Bayan Hastings" der.

"Merhaba, George."

"Çok geç oldu," diye düşündü, yargılamadan, sadece babacan bir endişe havasıyla.

"Çok erken," diye karşı çıkıyor, kâğıt bardağı ve çuvalı tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Hadi ama," diyor, "bunu yapmak zorunda değildin."

Ama o gülümsüyor ve kadın onun yüzündeki yorgunluğu biliyor.

iki katı maaş verdiği mezarlık vardiyasından çok, tezgâhın arkasına sakladığı tıp fakóltesi kitaplarıyla ilgili.

Lottie iyi geceler diler ve merdivenlerden yukarı sürüklenir, odasına doğru ilerlerken parmakları mavi duvar kağıdını sıyrır, karanlık pencerelerin ötesinde incelir ve şafağın ilk gri ışığı içeri süzölürken yorgunluk yeni yeni kendini hissettirmeye başlar.

Gümüş mini elbisesinden sıyrılıp pelüş bir bornoz giyiyor ve yatağın ayak ucundaki kanepeye çöküyor. Çantasının fermuarını açıp içine uzanıyor, yıpranmış bir ciltsiz kitap çıkarıyor, onu hafifçe kucaklıyor, kenarları tilkileşmiş, kapağı yıllar sonra yıpranmış. Romanın sonunu geçip en arkadaki üç boş sayfaya bakıyor, bir matbaacının fazla kâğıdı ama artık boş değiller. İç dikişten aşağıya doğru küçük, koyu renkli yazı çizgileri uzanıyor.

*Heather. Şişe camı gibi yeşil gözler. Isabelle.
Boğazında dövmeli çiçekler. Renee. Lavanta ve
duman gibi kokuyordu.*

Lottie bir kalem bulana kadar çantayı karıştırıyor.

Kalemin ucu sayfanın hemen üzerinde gezinirken dilini düşünceli bir şekilde dişlerinin arasında gezdiriyor, bakışları listede aşağı doğru kayıyor.

*Maddie. Hayatımda gördüğüm en mavi gözler.
Jess. Yanaklarında yıldız gibi çiller var.
Chloe. Her parmak ekleminde yüzükler.*

Devam ediyor. Her karşılaşma tek bir satıra, bir simgeye, bir enstantaneye, bir anıya bağlı.

Her biri hakkında kısa da olsa düşündükleriyle koca bir günlük doldurabilirdi - ama kendini avutmak dışında ne anlamı olurdu ki?

Bu da tam olarak öyle değil mi? Kafasının içinde kaba bir ses fısıldıyor. Bir hayaletler galerisi.

Ama bu doğru değil.

Ne de olsa *bu* kızlar hâlâ hayatta.

Lottie başını kitabın üzerine eğiyor ve son yazısını ekliyor.

Yazarken, son bir kez geçmişe bakmasına izin veriyor, gecenin her anının tadını çıkarıyor, kızın teninin parmaklarının altındaki sıcaklığını, kalbinin baş döndürücü atışını, Alice karanlıkta adını haykırırken vücutlarının ucuz yatakhane çarşaflarına dolanışını yeniden yaşıyor. Bir yemeğin son lokması gibi tadını çıkarıyordu. Bir ayrılık öpücüğü.

Sonra her şey biter ve elinde sadece bir satır kalır. Listenin en altında altı kelime.

Alice. İskoçyalı. Nazik. Tadı keder gibi.

Lottie kaşlarını çatıyor, kelimelere değil ama sondaki noktalama işaretine.

Biraz oyalanmış, kalemi kâğıdın üzerinde biraz fazla bekletmiş olmalı, çünkü mürekkep periyodun dışına doğru çiçek açmaya, minik siyah kökler salmaya başlamış. Hafifçe küfrediyor ve kalemi bir kenara bırakıyor. Kuruyana kadar kağıda hafifçe üflüyor, kitabı kapatmadan önce son bir kez kelimeleri inceliyor ve yemyeşil otel yatağına tırmanıp uyuyor.

MARÍA

(D. 1532)

I

Andrés ona Gloria adında bir at hediye etti.

Benekli gri bir kısrak, rengi en az kendi rengi kadar tuhaf ve çarpıcı. Maria ilk başta heyecanlanır; hayvanın büyüklüğünden ve üzerine bindiğinde hissettiklerinden. Atlarla çok az deneyimi vardır ama bir anda birbirlerini anlamış gibi görünürler. Canavarın kanatlarından akan potansiyeli, ileriye doğru hücum etme arzusunu hissedebiliyor ve ona izin verme, gücünü sergileme düşüncesiyle kalbi hızlanıyor. Ama Andrés bineğini yanında tutmakta ısrar ediyor, hem onun hem de kendisinin dizginlerini tutabilecek kadar yakın.

Hizmetkârlar ve arabalarının hepsi önden gönderilmiş ya da arkadan geliyor, emin değil, sadece arkalarından gelen atlı bir çift adam dışında yalnız seyahat ettiklerini biliyor.

Zarif olmayan bir tırıslla ilerliyorlar ve gün ilerledikçe kadın yoruluyor ve huysuzlaşıyor. Andrés ona yolculuktan, ne kadar uzak olduğundan, ne kadar süreceğinden hiç bahsetmemişti, bu yüzden bir virajı döndüklerinde ve uzaktaki bir yükselti üzerindeki binaların şeklini gördüğünde, kırmızı kiremitli çatılar üzüm gibi birbirine yakın kümелendiğinde morali düzeldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve Maria hayretler içinde bakışlarını tepede beliren kaleye dikeyyor.

"Bu la casona mı?" diye soruyor. "Malikaneniz mi?"

Kocası gülüyor, bir baltanın tüm yumuşaklığıyla havlayan bir ses. Zamanla kocasının onu ne kadar iyi kullandığını, ne kadar etkili kestiğini öğrenecektir.

"Bu Burgos," diyor kıkırdamalar arasında, sanki o bir

aptal. "Hayır karıcığım, bu şehir ve kalesi krala ait. Sadece gece için duruyoruz."

Maria sanki sadece şaka yapıyormuş gibi gülümsüyor. Ama buna gerek yok. Andrés çoktan arkasını dönmüştür.

Onlar yaklaşırken güneş batar ve Burgos'un her yerinde fenerler önce bir avuç, sonra yüzlercesi kehribar rengine parlamaya başlar, ta ki şehir tepeden aşağı dökülen bir kor yatağı gibi görünene kadar.

Yakından bakınca gözüne çarpan ilk şey koku oluyor. Hayvanların ve yıkanmamış bedenlerin kokusu, çiğnenmiş yolda birbirine karışan ter ve bok kokusu. Maria burnunu kısıyor. Çiftliklerin kokusuna yabancı değildir ama bu farklıdır; bayat, yakın ve boğucu.

Andrés'e göre şehrin en iyisi olan bir handa mola verirler ama Maria, ev sahiplerinin Vikont'un gelişi üzerine çıkardıkları yaygarayı ya da evin kalitesini takdir edemeyecek kadar yorgundur. Kendisine ait olmayan bir şeyin tadını çıkarmanın pek bir anlamı yoktur.

Andrés yukarıya bir yemek gönderilmesini emrediyor, sonra elinden tutup onu üst kattaki bir odaya götürüyor. Orada, ocakta bir ateş yakılmış ve bir yatak duruyor, gururlu ve yiğit, dört ahşap sütun ve ağır bir yorgan. Andrés'in kendini bir sandalyeye atması, paltosunu silkmesi ve çamurlu çizmelerinin bağcıklarını çözmesi gibi, María'nın da kendini yatağa atmamak için tüm iradesini kullanması gerekiyor.

Ne kadar tuhaf, diye düşünüyor. Akrabası olmayan bir adamla hiç yalnız kalmamıştı. Kızarması, utanması gerektiğini biliyor, ama sadece bakıyor, sanki onun varlığıyla şaşırmış gibi. Artık yabancı olmayan bu yabancı.

Koca. Karısı.

Özellikle burada, bu tuhaf arada kalmışlık durumunda, bir oyun bitmiş ve diğeri henüz başlamamışken pek de uygun olmayan kelimeler.

Maria köşedeki leğene gider, yanında kokulu su dolu bir sürahi vardır. Suyu döküyor ve bir bezi daldırıp at sırtında geçen saatleri, toz ve teri temizlemeye başlıyor.

yolculuk. Andrés'in ayağa kalktığını, ağırlığını ona doğru verdiğini duyuyor ve ilk kez cesaretinin kırıldığını hissediyor, kendine bunun sadece bir yerde başlayıp başka bir yerde biten günün tuhaf doğası olduğunu söylüyor.

Korkmadığını söylüyor kendi kendine ama yine de onu arkasında hissettiğinde vücudu geriliyor, yarı yarıya elbisesinin bağcıklarını kurcalamaya başlamasını bekliyor. Bunun yerine, ıslatılmış bezi alıp kendisi işe koyulurken eli onunkinin üzerine kapanıyor ve sanki bir gümüş parçasıymış gibi onu okşaya okşaya parlatıyor.

Başı ağrıyor, saçları örgülü bakır iplerle çok uzun bağlanmış ve sanki biliyormuş gibi, Andrés iğneleri koparmaya başlıyor, saçları serbest kalana kadar onları birer birer kaseye bırakıyor ve boğazının arkasında hırıltıya benzer bir ses ç ı k a r ı y o r .

"Senin için," diyor adam ve kadın yüzünü ona döndüğünde adamın elinde parıldayan bir şey görüyor. Parıldayan altın bir ipin üzerinde, başparmağının tırnağı büyüklüğünde bir yakut.

"Bir düğün hediyesi," diyor zinciri kadının boğazına dolayarak. Yakut, köprücük kemiklerinin arasına bir öpücük gibi konuyor. Onu okşar ve gülümser, kocasına teşekkür etmek için başını kaldırır, ancak kocasının gözlerinin kapalı ve karanlık olduğunu görür. "Esposa mía

. ." diye başlıyor, çenesini parmaklarının arasına alıyor.

Kapı çalınır.

Yemekleri geldi. Metal bir örtüyle kaplı ağır bir tepsi.

"Bırak onu," diye sertçe emrediyor. Hizmetçi başını salladı ve tepsiyi ocağın yanındaki alçak masaya bıraktı, tekrar gitti, kapı fısıldayarak arkalarından kapandı.

Taze pişmiş ekmek ve kızarmış et kokusu ona doğru sürüklenir ve açlık ani ve parlak bir şekilde çiçek açar, ancak masaya doğru hareket ettiğinde Andrés bileğini yakalar.

"Bırak," diyor tekrar ve María, sesinin tonundan, dokunuşunun ağırlığından açlığının farklı bir şekli olduğunu anlıyor.

Onu elbiseden çıkarıp yatağa götürdüğünde nazik davranmaz.

Erkekler böyledir, istediklerini alırlar.

Ve elbette, onu yatağa bastırırken, Maria bir çift kapının zorla açıldığını hisseder. Bir ev istila edilmiş gibi. Karşı koymak, onu üzerinden atmak istiyor. Bunun yerine tırnaklarını yatağa geçiriyor ve kanayana kadar dudağını ısıyor. Bakışları tavana kaçıyor ve ahşap kirişlerde yüzler arıyor.

Andrés, kadının saçlarını parmaklarına doluyor, sonunda kasılana ve yere yığılana kadar homurdanıyor, bitkin düşüyor, bir eli kadının karnına yayılıyor ve uykuya dalmadan önce söylediği son şey "Seni seviyorum" ya da "Teşekkür ederim" ya da hatta "Karım" değil, "Oğlum olsun" oluyor.

II

O gece Maria uyumaz.

Yatakta kocasının yanında yatıyor, vücudu soğudukça ağrıyor, parmakları bacaklarının arasındaki acıya değil, boğazındaki yakuta gidiyor.

Orada, Andrés'in elinin ağırlığı altında sıkışmış bir şekilde yatıyor ve gözlerini tavan kirişlerine dikerek ahşap kıvrımlarında yüzler bulmaya çalışıyor.

Orada uzanır ve yıllar sonra ilk kez kasabaya gelen dul kadını düşünür.

Birçok şey için çaylar ve tonikler var, dedi. Ateş düşürmek ya da öksürüğü hafifletmek için. Bir kadının çocuk sahibi olmasına ya da çocuktan kurtulmasına yardımcı olmak için.

Maria orada yatıyor ve ateşin sönmesini dinliyor, her seferinde bir köz çıtırdıyor, ta ki oda gecenin ötesi kadar karanlık olana ve Andrés sonunda, merhametle, yuvarlanana kadar. Sonra ayağa kalkar, el değmemiş yemeğin yanından geçerken ayak sesleri yerde sessizdir. Elbisesini giyer, kapıyı hafifçe açar ve dışarı çıkar.

Henüz şafak sökmemişti ama merdivenlerden çaldığı bir lambayla mutfağın yolunu tuttu, rafta duran ve şişelenmiş bitkileri incelemeye başladı. Onları çevirip etiketlerini incelerken usulca takırdıyorlar. Okuyamıyor, okuyabilse bile ne aradığını bilmiyor, ama yine de kocasının elini karnında hissedebiliyor, bağırsaklarında kokuşan elin hayalet ağırlığını ve-

Bir nefes. Tam zamanında döndü ve kapıda kısa boylu bir kadın gördü, bir kolu bir kase hamur tutuyordu, diğeri

haç çıkarıyor. Işık Maria'nın yüzüne, saçlarına düşüyor ve o da nefes veriyor.

"Hanımefendi," diye irkildi aşçı. "Sizi hayalet sandım." Elindeki kâseyi tezgâhın üzerine bırakarak ilerlemeye başlar. "Bir sorun mu var? İyi değil misiniz?"

Maria kelimeleri ağzında tartıyor. "Henüz değil," diyor bir süre sonra, "olmak da istemiyorum."

Aşçının gözlerinde bilmiş bir bakış, hemen ardından da hoşnutsuzluk belirir.

"Burası bir mutfak," diye azarlıyor, "eczane değil."

Ama Maria ne bir ses tonuyla, ne de bir bakışla kolayca korkutulabilirdi. Ne bir çocuk olarak, ne bir kadın olarak, ne de bir vikontes olarak. Onunki zaman kadar eski bir sorun ve birden fazla çaresi olduğunu düşünüyor.

"Mutfaklarda da aynı otlardan var," diyor aşçının bakışlarını tutarak, "ve daha ihtiyatlı."

Bunu söylerken cebinden bir bozuk para çıkarıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Düşük ışıktaki bile metal parlıyor. Aşçı ona aç bir bakış fırlatıyor, sonra parayı önlüğünün içine sokuyor ve Maria'yı raftan kovuyor.

Aşçı hızlı hareket ediyor, Maria'ya bunun ilk kez olmadığını düşündüren bir eminlikle doğru şişeleri getiriyor. Aşçının her ottan bir fincana küçük kaşıklar koymasını izliyor, sonra ateşteki közleri körüklüyor, çaydanlığı alevin üzerinde sallayarak buhar filizleri yükselmeye başlayana kadar ısıtıyor, sonra çekip suyu demlenmesi için otların üzerine döküyor.

Buna bir damla bal ekliyor.

"Tadı için," diyor aşçı, karışımı uzatırken. Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama Maria'nın bir bakışı fikrini değiştirmeye yetiyor. Aşçı fincanı kaldırıp içerken dudaklarını büzüyor.

Acı ve topraksıdır ve ilk yudum boş midesine bir kramp gönderir, ama durmaz. Her damlasını yutuyor ve sonra nefes veriyor, kasları rahatlayarak gevşiyor.

Fincanı geri uzatıyor ama aşçı almak için uzandığında Maria diğer kadının elini yakalıyor ve onu kendine çekiyor. Aşçı kısa boylu, yeni vikontesten çok daha kısa ve Maria ona doğru yaklaşıyor, ince parmakları yaşlı bileklerine batıyor.

"Eğer bir ruha söylersen," diye fısıldıyor, sesi alçak, neredeyse nazik, "geri gelir ve dilini keserim."

Aşçı dehşet içinde ona bakar. Maria gülümser ve sonra bırakır, odasına döner, yeni kocasının yanındaki yatağına tırmanır ve şafağa kadar mışıl mışıl uyur.

III

Maria'nın morali yeni evini görüncce yükselir.

Olivares arazisi Burgos gibi bütün bir şehir olmayabilir, ancak yine de muhteşem bir alandır. Yamacın kıvrımında bir köy oturuyor ve daha küçük evler çevredeki tepeleri koyunlar gibi süslüyor, ancak casona bunların üzerinde yükseliyor, yüksek taş kenarları ve kıpkırmızı kiremitli çatısı olan devasa bir bina, hepsi yüksek bir kaya duvarıyla çevrili. Kapılar açık duruyor ve atları içeriye, ağaçlarla süslenmiş bir avluya giriyor, yarım düzine hizmetçi Vikont ve gelinini karşılamak için bekliyor.

Hizmetkârlar harekete geçiyor, kâhyalar arabaları boşaltıyor. Maria'nın sandığı taşınır ve Andrés ona atından inmesine yardım edip koluna girer.

"Gel karıcığım," diyor ve onu içeri götürüyor. "Sana her şeyi göstereyim."

Maria gülümsüyor ve bugün heyecanlanmış gibi yapmasına gerek yok. Evleri daha önce gördüğü her şeyden daha görkemli ve kocası bir kolunu genişçe sallayarak kemerdeki şu detayı, yerdeki şu deseni, duvardaki şu resmi işaret ediyor. Sesi koridorlarda yankılanıyor, o kadar büyükler.

Ailesinin evinden daha uzun bir masanın bulunduğu bir odanın önünden geçerlerken, "Bu sizin," diyor.

Zeytin ağaçlarıyla bezeli bir başka iç avluyu geçip bir dizi merdiveni tırmanırlarken, "Burası senin," diyor.

Onun olacak odayı, kenarlarından taşan battaniyelerle dolu yatağı gösterirken, "Bu senin," diyor. "Bu o senin." o diyor ki olarak o çizer onu içinve açık

Pencereler ve ötesindeki inişli çıkışlı araziye, ahırları, meyve bahçelerini ve tarlaları işaret ediyor. Maria aç gözlerle etrafı seyrediyor, zihninde tek bir muzaffer sözcük çınlıyor.

Benimkini.

Büyük salonda birlikte yemek yerler, etrafları sevecen hizmetkârlar ve kocasının ailesinin resimleriyle çevrilidir. Anne ve babası, sert yüzlü, kendi çerçevelerinden aşağıya bakıyorlar - küçük, kurnaz bir kadın ve iri göbekli bir adam. Küçük erkek kardeşleri, her biri at sırtında, kılıçlarını kaldırmış, haçlı seferi için değil, saray için giyinmiş olmalarına rağmen. Yuvarlak yüzlü bir kız kardeş, bir tazının yanında bir sandalyeye uzanmış. Ve tabii bir de Andrés'in kendisi var, göğsünde Tarikat'ın kırmızı haçı, gururla duruyor.

Ressam cömert davrandı.

Kocası yakışıklı bir adamdır, ancak bir sanatçının aletleri çenesini daha da yontmuş, uzuvlarını uzatmış ve onu tanrısal bir boyyla süslemiştir.

Gerçek Andrés aşağıda oturuyor ve ölümlü bir ağızla içiyor. Ölümlü bedeninde kambur durur ve ölümlü sesiyle konuşur, o da dinliyormuş gibi yapar. Yemekler geldiğinde görkemlidir ve çok geçmeden kadının duyuları mücevherli armutlar ve ballı havuçlar, kızarmış sülün ve yakut şarabı tarafından yutulur. Kocası çoğunlukla kendi sesinden memnun görünmektedir. Sadece bir kez durur ve kadının dikkatini çeken nesneyi fark eder.

"Sağlıklı bir iştahın var," diyor adam ve María onun formuna rağmen bunu kastettiğini anlıyor. Maria zayıf olabilir ama bu iştahsızlığından değil. Hayır, o her zaman aç olmuştur. Ekinlerin iyi olduğu, kışın iyi geçtiği, Santo Domingo'da yiyecek sıkıntısı olmadığı ve istediği kadar yiyebildiği zamanlarda bile asla *doyduğunu* hissetmemiş.

Annesi hep nereye gittiğini merak ederdi.

Babası hayattayken onun fazladan bir midesi olduğuna dair şaka yapmayı severdi.

Maria tarladaki otların saplarını çiğner, kiraz çekirdeklerini çakıl taşına dönüşene kadar emerdi, tadı yoktu ve akşam olduğunda tabaklar boş olurdu, erkek kardeşleri sandalyelerinde arkalarına yaslanır, memnun olurlardı ve o daha fazlasını arzulardı, tatmak için gereken sürenin geçmesine rağmen memnuniyetin sürmesini dilerdi.

Ve o, bununla karşılaştırıldığında adi bir ücretti.

Annesi onu zengin yiyeceklere karşı uyarmış, çok yerse midesinin bulanacağını söylemişti. Ama belki de tüm o yıllar boyunca sorun buydu.

Belki de vücudunun açlığını çektiğı şey *zenginliktir*, diye düşünüyor çatalıyla bir başka şekerlenmiş havucu mızraklarken.

Kocası o gece tekrar gelir.

Yakında öğrenecektir ki, onun odası sadece ona aittir, kendi odası ise her ikisini de barındırmaya hazır olmalıdır. Maria kendi kendine, kazandığı şey için yeterince küçük bir bedel olduğunu söyler.

Onun yatağına tırmanıyor. Onun içine. Nefesi sıcak, sesi şarap gibi gevşek, vücudu çarşafıya bastırıyor - daha sonra kıvrımlarını tenindeki desenler gibi bulacak, ağırlığının istenmeyen yankıları.

Yüzü zevkle buruşuyor.

Kendisi de acıyla geriliyor. Adamın sırtını kavırıyor, tırnakları etine batıyor, canının yanacağını umuyor ama bu onu daha da kamçılıyor gibi görünüyor. Bakışları yine tavana kaçıyor ama ahşap kirişler gölgeliklerin ardında kayboluyor.

Kocasının eli yine saçlarına giriyor, yumruğu her hamlede daha da sıkılaşıyor.

Yine, işi bittiğinde, avucunu kadının karnına dayıyor, sanki kadın bir kaptan başka bir şey değilmiş gibi. Doldurulmayı bekleyen çekici bir kap.

Geri çekilme dürtüsüne direnmiyor.

En azından bu sefer kalmıyor. Sonunda sersemlikten uyanır, ayağa kalkar ve kendi odasına döner.

Yatak yine onun.

Maria bacaklarının arasına dokunuyor ve orayı ağırlı buluyor, ardından bir sıcaklık ve ıslaklık geliyor. Handa aşçının ellerine, çektiği kavanozlara, demlediği toniğe daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyor; aldığı şeyin bir gece daha dayanmasını umuyor. Vikont'un mutfağına gidip aşçısından ilaç istemeye cesaret edemiyor. Ve böylece, Tanrı'ya hiç inanmamış ya da ondan şefaath istememiş olsa da, Maria şimdi gözlerini kapatıp dua ediyor.

Sonra ayağa kalkıyor, elinden geldiğince temizleniyor ve vücudunun bir hayalet gibi girintisi olan bükülmüş çarşafı düşünüyor. Yatak onun teri kokuyor, bu yüzden Maria çarşafı çekip yere atıyor ve battaniyenin altına geri giriyor.

Bir el perdeleri aralıyor ve sabah ışığının vahşi bir çizgisini içeri alıyor.

Tanımadığı bir ses konuşur. "Mi se ora."

Mar a inliyor ve bir kolunu gözlerine siper ederek g ne e, Andr s'e ve pencereleri *doğuya* bakan bir odayı kim tasarladıysa ona lanet okuyor.

"Mi se ora," diye tekrar seslenir ve bu sefer oturur. Bir eliyle battaniyeyi göğsünde tutuyor. Odasında bir k z var.

Maria'ya bir geyiğ  hatırlatıyor, açık kahverengi saçları ve geyik gözleri, narin uzuvlar üzerinde dengede duran dar bir vücut. Tekrar konu tuğunda sesi yumuşak, alçak ve ikna edici. Sanki  rkmek üzere olan Maria'yım   gibi.

"Sizi uyandırdığım için  zg n m ama vikont ..."

Sanki ba lığın varlığı başka bir söze gerek bırakmıyormu  gibi k z sözünü kesiyor. Ama Maria hâlâ onu kabul ediyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor.

"Ysabel," diyor kız, sanki bu ismin bir anlamı varmış gibi. Sonra, olmadığı belli olunca, "Hizmetçiniz." diye ekliyor.

"Ah." Maria'nın daha önce hiç hizmetçisi olmamıştı ama bunu belli etmemeye kararlıydı. Yorganın altından sıyrılıp ayağa kalkıyor, üzerinde kızıl saçlarından başka bir şey yok, ılık parmaklarını teninde gezdiriyor.

Ysabel bakışlarını aşağıya çevirir, ama María bir kumaş yığınının alıp ona doğru gelirken yanaklarına yayılan allığı yakalar. María, daha önce hiç görmediği bir elbisenin içine uzuv uzuv yönlendirilmesine izin veriyor, ince dikişe ve kumaşın ağırlığına gülümsüyor.

Bu yeni hayat için yeni kıyafetler. Zengin şarap rengine, kremsi dantellerle süslenmiş bir elbise. Işığı yakalayan ve kıvılcım gibi parlayan bronz düğmeler.

Ysabel'in dokunuşu nazik ve istikrarlı.

"Vikont yemek salonunda bekliyor," diyor tokaları bağlarken.

"Şimdiden mi?" diye soruyor Maria, pencereye bakarak.

Göz ucuyla Ysabel'in yüzünü yakalıyor, ağzı yukarı doğru seğiriyor.

"Sí, mi señora," diyor nazikçe. "Neredeyse öğlen oldu."

Hizmetçi kız bir düğmeye ulaşmak için saçlarını önünden çeker ve kızın parmakları ensesindeki deriyi sıyırdığında María *ürperir*.

Ysabel hemen özür diler, parmaklarının çok mu soğuk olduğunu sorar.

Maria yalan söylüyor ve "Evet." diyor.

Andrés yemek salonunda değil.

Onu sadece yemeğin kalıntıları, fincanda kalan tortular karşılar. Bir hizmetçi ona Vikont'un gelip gittiğini haber verir.

Nereye diye sorar ve kocasının vasallarıyla buluştuğunu öğrenir.

Sofra hâlâ hazırdır, ortada bir ödöl beklemektedir ve bu yüzden Maria tek başına yemek yer, et, peynir ve meyveleri karıştırır ve sessizliğin tadını çıkarır.

Sessizlik bir tür zenginliktir, diye düşünüyor bir armut alarak. Santo Domingo'daki ev o kadar sıkışık ki her zaman gürültülüydü. Burada, armudun gevrek kabuğunun dişlerinin altında yarıldığını duyabiliyor.

Masanın ortasında bir kase siyah kiraz duruyor, koyu renkli meyveler bir bezin içine yerleştirilmiş. Maria bir tanesini ağzına atıp başını kaldırdığında, yeni kayınvalidesi Kont ve Kontes Olivares'in sert bakışlı bir başka resmiyle karşılaşılıyor.

Kirazları da yanına alarak ayağa kalkıyor. Bir gün önce Andrés kolundayken yaptığı gibi koridorlarda dolaşıyor, ama bu kez zihninin ilerlemesine izin veriyor. Ellerini duvarlara sürmesine ve bu duvar halılarını, bu sandalyeleri, bu halıyı değiştirmesine izin veriyor, zevkini ipek gibi örtüyor. Tablolar iniyor, perdeler kalkıyor, heykeller yer değiştiriyor, mobilyalar yer değiştiriyor, ta ki ev parça parça onun zevkine uymaya başlayana kadar.

Verandaya adımını atıyor ve bir kase kirazla ziyafet çekerek mülkün geri kalanını inceliyor ve elbisesinin darlığına, ayakkabılarının sertliğine rağmen Maria yeni evinin ölçeğiyle birlikte genişlediğini hissediyor.

Küçük taşlar kanlı dişlere benzeyene kadar kiraz çekirdeklerini teker teker avucuna tükürüyor. Bu onu tiksindirmeli ama tiksindirmiyor. Her zaman en sevdiği meyve olmuştur. Aslında duvarların ötesindeki tarlaları tarıyor ve bir tanesini sürüp kiraz bahçesine dönüştürmeye karar veriyor. Ve sonra, beklemek istemediği için, kapılardan geçer ve sonraki bir saatini en yakın zeytin bahçesindeki çukurları toprağa bastırarak geçirir, onları ayaklarının altındaki sırlar gibi gömer.

Zaman alacağını biliyor, ama buna degecek, kirazların zeytin ağaçları arasında yabancı otlar gibi büyüdüğünü görecektir,

Andrés'in şaşkınlığını, hatta kızgınlığını hayal etmek için, siyah meyvesi yeşilini istila ederken.

Avuç içleri lekелendiğinde ve kâse boşaldığında, arazinin gölgeli bir köşesine yayılıyor ve sıcaklığın onu uykuya çekmesine izin veriyor.

Yoldan gelen Andrés'in atının sesiyle uyanır.

Maria gözlerini kırpıştırır ve hülyalı bir şekilde ayağa kalkar, elbisesindeki kiri temizler ve yolda kocasıyla buluşmaya gider.

"Esposa mía," diyor, ama bu sefer içinde nezaket yok. Sadece sıkı bir küçümseme. Attan iniyor ve kadının kolunu tutuyor, parmakları kabaca kolunu deliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sanki ona malikânelerini çevreleyen tarlalarda değil de yabancı bir şehrin ortasında rastlamış gibi. Kadının cevap vermesini beklemiyor, çoktan sırtını duvarlara doğru çevirmiş. "Kapıların içinde kalmalısın."

Zorunluluk kelimesi Maria'nın her zaman kılınmasına neden olmuştur. "Neden?" diye sorar. "Buralar sizin topraklarınız." Ve o oldukça

Bizim ya da *benim* değil, *senin dediği* için kendisiyle gurur duyuyor ama bu sözler onu yatıştırmaya yetmiyor. Bir seyis Andrés'i atından indirmek için acele ediyor ve Andrés onu kendisine doğru çevirerek sanki bir hasar varmış gibi inceliyor.

"Çünkü" diyor, bir eli yanağını okşamak için yukarı kayarken, "sen bir mücevhersin. Başkaları seni görüp açgözlülük edebilir."

Maria gülmek istiyor. Tarlada çalışanlar ve işçilerden başka bir şey yok ve eğer onlardan birini isteseydi Santo Domingo'da kalabilirdi.

"Beni bu kadar mı küçük görüyorsun?"

"Senin için dünyaları düşünüyorum," diye cevaplıyor onu eve geri götürürken umursamazca. "İşte bu yüzden seni kendime istiyorum."

O gece, yatakta, Andrés parmaklarını

Saçlarını daha sıkı kavırıyor. Saç tellerini bir dizi dizgin gibi yumruğunun etrafına sarıyor ve boşalana kadar bırakmıyor.

O gittikten sonra Maria kirli çarşafı yere atıyor ve ağır perdeleri aralayıp pencereleri açarak gece havasının içeri girmesini sağlıyor.

Ve güneş.

Sabahları, ilk ışık engelsiz bir şekilde içeri doluyor ve onu erkenden uyandırıyor.

Dolaptaki elbiselerin hepsi iki elden fazlasını gerektiriyor gibi görünse de hizmetçiyi çağırmas ve kendi sandığını boş, eski hayatından kalma giysilerin gitmiş olduğunu görünce şaşırır. Daha basit elbiselerden birini seçer ve kurdeleleri çekmek ve askıları bağlamak için elinden geleni yapar.

Sonra açık pencerenin önünde durup Andrés'in dışarı çıkmasını beklerken saçlarını tarıyor. Düğümleri taramayı henüz bitirmiş, tam örmek üzereyken kapının inleyerek açıldığını duyuyor ve kocasının atıyla yola çıktığını görüyor.

Onun ardından ortalık sakinleşir sakinleşmez doğruca ahıra gider, bir seyis bulur ve Gloria'nın eyerlenmesini ister.

Seyis ona dehşetle bakar -belki de Vikontes'in dağınık saçlarını ya da sırtındaki çözülmüş kurdeleleri görünce- sonra derin bir şekilde kızarır ve bunun mümkün olamayacağını söyler. Yine de, benekli gri kısırak tam orada, arkasındaki ahırda siyah gözlerini kırıştırıyor.

Maria elini boynunda gezdiriyor. "Bir sorun mu var?"

Damat başını sallar. "Hayır, senyora. Kısırak iyi. Ama ona binmeyeceksiniz."

Öfkesi alevlenir. "*O benim* atım."

Damat daha da telaşlanır. "Üzgünüm, hanımefendi, ama bu güvenli değil. Bu tepeleri bilmiyorsunuz ve kısırak da genç. Zarar görebilirsiniz ya da düşebilirsiniz..."

Andrés'in emirlerini dişlerinin arasından geçiren bir kukladan başka bir şey olmadığı kısa sürede anlaşılır.

"Yani *Vikont* bunu yasaklıyor, öyle mi?"

Damat daha aşağı eğilir. "Lütfen anlayın," diyor ve kocasının sesinin yankısı olmayan ilk sözcükler bunlar oluyor.

Maria onu atından ayıran tahta kapıya kaşlarını çatarak bakıyor.

"Vikont sana ne yapmanı söyledi, eğer ona binmeye çalışırsam?"

Seyis ona acınası bir bakış atar. "Atı ben dizginleyeceğim."

Sıcak bir sabahtı ama şimdi hava soğuyor. Boğazında öfke yükseliyor ve saçlarında düğümlenen kaba parmakları neredeyse hissedebiliyor.

Maria sertçe yutkunur. Yakasındaki yakut kolyeye dokunuyor. Nefesini ciğerlerinden zorla çıkarır ve ağzını sabırlı bir gülümsemeye dönüştürür.

"Buna gerek kalmayacak," diyor ahırın çatısına, ötesindeki gökyüzü dilimlerine bakarak. Bulutsuz bir günün başlangıcı.

"Hava zaten uygun değil."

Damat rahatlayarak sarkar. Maria sanki kendi seçimiymiş gibi dönüp evin içine doğru adım atarken, "Pekâlâ hanımefendi," diyor.

IV

Goblenler, sandalyeler, halılar.

Maria evi adımlıyor, kendi kendine yapacağı değişiklikleri sayıyor ama çok geçmeden sıkılıyor. Üst kata çıkıp kocasının odalarına girer ve onları kendi odasının darmadağın bir versiyonu olarak görünce şaşırır.

Bir zırh takımı ahşap bir model üzerinde poz veriyor, metal parıl parıl parlıyor.

Vikont'un bir başka portresi ocağın üzerinde duruyor, bu ressamın eli alay noktasına kadar gurur verici. Andrés'in saçları parlak bir siyaha boyanmış, çenesi taş gibi sert ve keskin.

Pencerenin önünde bir masa, arkasında da üç kitap duruyor. Maria bir tane alıyor ve sayfaları çeviriyor. Çocukken toprağa çizdiği çizgileri kullanarak saymayı ve kendi adını yazmayı öğrenmişti, ne kadar yaygın olsa da bu bile harfleri bilmekten çok ezberlenmiş bir tasarımdı

-Ama bunun ötesinde bir anlamı yok gibiydi.

Şimdi elindeki kitabı tartarken, keşke öğrenmek için bir nedeni olsaydı diyor. Kitabın değerli olduğunu anlayabiliyor - deri ciltli, sayfaları boyalı şekillerle dolu, kenarları altınla filigranlanmış - ama kâğıt üzerinde çizgili mürekkep çizgileri hoş bir desenden başka bir şey değil.

Kitabı masaya geri koyar ve yatağı incelemek için döner.

Dört direkli oyma bir çerçeve paleti çevreliyor, yastıklar kuştüyü ve battaniyeler altınla sarılmış. Yukarı tırmanır ve vücudunu devasa yatağın üzerine atar, ancak

Yüzünü yastıklara döndüğünde kocasının ani ve keskin kokusuyla karşılaşır.

Maria geri çekilir, hem yatağı hem de odayı terk eder. Ve hizmetçisini bulmaya gider.

Hizmetkârlar Vikontesi görünce irkilir, eğilir ve yolundan çekilirler, şüphesiz kaybolup kaybolmadığını merak etmektedirler.

Odaları casona'nın ana odalarına kıyasla daha sade. Aynı taş duvarlar, eksi süslemeler. Halılar aceleci ayaklar tarafından çıplak bırakılmış.

Maria Ysabel'i mutfakta bulur, dirseklerini tezgâha dayamış, bir elinde bir avuç kâğıt, diğerinde bir fincan şarap vardır. Karşısında, yüzü deriden çok kırışıklıklarla kaplı yaşlı bir adam, aşçı bir somun ekmek çıkarmak için onu kenara iterken kendi kâğıtlarını yere bırakır.

Maria'yı görmeden önce bir an var.

Ysabel'in gözlerinin aşağıya bakmadığı ve güneşin örgülü kahverengi saçlarındaki ışık tellerini yakalayıp altın rengine çevirdiği bir an. İfadesinin korunmasız, açık olduğu ve hem yorgun hem de eğlenmiş görüldüğü bir an, bir kaş kemerli ve alaycı bir gülümseme ağzının köşesini çekiştiriyor.

Ve sonra bakışları kapı aralığına kayar ve-

"Mi señora!" Ysabel neredeyse fincanını dökerek bağılıyor. Kartları yakmış gibi yere atıyor ve başını eğip gözlerini Maria'nın ayaklarının dibine dikeyiyor. Yaşlı adam geri çekilip eğiliyor ve aşçı ekmeğin üzerinde havlu sallamayı bırakıp kaçacak bir yer arar gibi etrafına bakınıyor. Hiçbir şey bulamayınca o da hareketsiz kalır.

Sonunda Ysabel başını kaldırıp bakma şansı buldu.

"Özür dilerim, hanımefendi. Hâlâ uyuyor olursun sanmıştım." Bakışları yarı bağlanmış elbisenin üzerinde geziniyor.

Maria'nın ulaşmaya çalıştığı ama başaramadığı kurdeleler. "Beni çağırmalıydın."

Maria ahırında kilitli duran atını düşünüyor ve içindeki öfke alevini yayılmadan bastırıyor. Başını umursamazca sallıyor. "Bu ne?" diye soruyor, parmaklarını tezgâhın üzerindeki kartlara doğru sallayarak.

"Hiçbir şey," diye cevap verir hizmetçi kız çabucak. Sonra, "Sadece bir oyun."

Maria bunu sanki bir ipmiş gibi tutuyor. "Öğret bana."

"Adı Chinchón."

Hizmetçi odasını iç avluyla değiştirmişler, alçak bir masaya iki sandalye çekmişler. Ysabel'i Maria'nın karşısına oturtmak için birkaç kibar davet ve ardından sert bir komut gerekti, ama hizmetçi oturduğundan beri omuzları gevşemeye başladı.

Kartları yüzleri yukarı bakacak şekilde diziyor. "Dört takım var, onlara böyle deniyor. Kupalar, madeni paralar, kılıçlar ve sinekler. Her kartta bunlardan belli sayıda bulunur." Ysabel bunu belirtirken parmağıyla kartlara dokunur. "Üç fincan. Dört madeni para. Beş kılıç. Altı sinek."

Maria'nın bakışları birçok kartın üzerinde geziniyor, yetiştirmeye çalışıyor.

"Çok güzeller," diyor narin bir illüstrasyonu parmaklarken. "Onları nasıl buldun?"

Ysabel'in yanaklarına renk gelir. "Onlar bir hediyeydi. Kont'tan."

Kont Olivares. Andrés'in babası. Maria kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar cömert."

"Evet," diyor hizmetçi kız, "o l a b i l i r " diye ekliyor nefesinin altından. Yeni bir tür kart koyar. Bunda kupasını tutan bir kral var. "En yüksek kartların üzerinde erkekler vardır."

Maria bunu görebilir. Elllerinde sopalar olan adamlar var. Kılıç tutan adamlar. Sikke tutan adamlar. Bardak tutan erkekler. "Kadınlar nerede?" diye soruyor ve Ysabel sanki bir şakaymış gibi sadece gülüyor.

"Kartları karıştırıyoruz," diye açıklıyor hizmetçi, kartları bir yığın halinde toplayarak. "Sonra da dağıtıyoruz."

Kuralları açıklarken Maria ve kendisi arasında dönüşümlü olarak masaya kartları yerleştirmeye başlar. Bu bir eşleştirme oyunu. Amaç aynı renkte bir seri oluşturmak. Ya da farklı renklerde aynı kartlardan oluşan bir set.

Her biri ellerini kaldırır.

Maria kendi setini inceliyor, bir parmağı sessizce eteklerine vurarak kartlarındaki sayıları eklerken hizmetçisi de kendi elini yeniden düzenliyor.

"Çalmayı nerede öğrendin?" diye soruyor.

Ysabel'in bakışları önce yukarı, sonra aşağı kayar. İki kart atar. İki kart daha çeker ve sonunda "Babamı izleyerek." der.

Maria eli yerine hizmetçisini inceliyor. Kart okumayı yeni öğreniyor olabilir, ama diğer insanları okumakta her zaman iyi olmuştur. Her cevabın iki kısmı vardır. Söylenen kısım ve söylenmeyen kısım. Ysabel'in kartlarından daha fazlasını sakladığını da bu şekilde anlar.

Elini masaya uzatıyor. Maria da öyle. Sayması ve kazandığını fark etmesi bir anını alır. Kazanmaya alışıktır ama Ysabel bu kadar çabuk öğrendiği için onu över ve María bu sözlerle güneşin ısıttığını hissederek.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor ve Maria başını sallıyor.

Ysabel tekrar karıştırıp dağıtıyor ve bunu yaparken Maria kendini kızın ellerini incelerken buluyor. Kirpiklerinin uzunluğunu. Düşünürken alt dudaklarını ısırması, dişlerinin altındaki pembe eti kırmızıya çevirmesi.

Bu sefer, Maria kaybeder.

Bir kez olsun aldırıyor.

O sadece tekrar oynamak istiyor.

V

İki hafta bu şekilde geçti.

Maria geceleri Vikont'un ilgisine maruz kalsa da gündüzleri büyük ölçüde kendi haline bırakılmıştır. Andrés her zaman meşguldür ama ne ile meşgul olduğundan asla emin olamaz. Topraklarıyla ve paranın akması gereken yönle ilgili bir şey. Dürüst olmak gerekirse, ne zaman işten bahsetse, zihni dolaşmaya başlıyor, o gittikten sonra gününü nasıl geçireceğini planlıyor.

Teknik olarak kocasına itaat *ediyor*. Refakatsiz dışarı çıkma dürtüsüne direniyor, bunun yerine duvarların içinde kendini eğlendirmenin yollarını buluyor.

Yemeklerini her gün farklı odalarda yiyor ve ışığın duvarlarda nasıl hareket ettiğine bakarak evin ayrıntılarını öğreniyor. Mobilyaları kaprislerine uyacak şekilde tuhaf şekillerde yeniden düzenler, Andrés eve geldiğinde tüm parçalar tekrar yerine döner.

Maria ne kadar huzursuz olsa da en azından yalnız değildir. Ysabel'i arkadaş olarak kabul eder.

İlk başta, hizmetçisinin zamanına el koymak için bahaneler bulur, ancak kısa süre sonra bunun gereksiz olduğu kanıtlanır. Ysabel, hanımının uygun gördüğü şekilde günü geçirmekten çok mutludur. Ve öyle de yaparlar.

Bazen bütün evi kol kola dolaşıyorlar, sanki heykeller yerine taliplerini bekliyorlarmış gibi. Diğer zamanlarda kanepelere yayılıp kâğıt oynuyorlar ya da taş zeminlerde yalınayak dans ediyorlar, sırayla kim önde kim arkada yürüyorlar. Diğer hizmetkârlar ağızları onaylamaz bir ifadeyle bakıyorlar ama Maria'nın umurunda değil.

Bir gün Ysabel'e kendi kıyafetlerini giydirir, yakasındaki tokayı bağlarken hizmetçinin itirazlarına aldırmaz ve kahverengi saçlarını bağlar, sadece ensesi boyunca kıvrılan telleri incelemek için duraklar.

İşi bittiğinde, Ysabel süslü elbisesinin içinde bir oyuncak bebek gibi kaskatı durur. Ve sonunda, dikkatli bir dönüş yapar. "Nasıl görünüyorum?"

Maria bakıyor, çünkü bakabiliyor, diğer kızın etrafını saran, göğsünün kıvrımını, dar belinin çukurunu ortaya çıkaran kıpkırmızı kumaşa bakıyor. Maria gibi çarpıcı değil. Bakışları çok daha yumuşak, kenarları pürüzsüzce törpülenmiş. Maria onun kolunu tuttuğunda parmaklarının altındaki derinin çukurlaştığını hissedebiliyor, sanki kız kuş tüyünden yapılmış gibi.

Ysabel sevimli görünüyor, nazik görünüyor, ama her şeyden önce olduğu gibi görünüyor.

Bir kontun gayrimeşru kızı.

Bu konuda konuşmadılar, konuşmalarına da gerek yoktu. Ysabel'in yüzünün şekli, yanağının eğimi, gözünün yuvarlaklığı yeterince açık. Ne de olsa Maria her gün bu yüz hatlarıyla karşılaşılıyor; her tabloda bu yüz hatlarına bakıyor ve etrafı Olivares klanının üyeleriyle çevrili olmasaydı bile Andrés'in yüzüne benzerliği görecektik kadar çok bakmıştı. Kontun çocuklarından her birinin aile duvarlarında bir portre hak etmediğini anlamak için.

"Ee?" diye sorar Ysabel, sesi gergin bir titreyişle titrer.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Maria, "ve rahatsızsın." Ysabel gülümseyerek havanın bu kadar kat için fazla sıcak olduğunu itiraf eder, düğmeli bileklerini uzatır ve serbest bırakılmayı bekler.

İşi bittiğinde Andrés onun üstüne yığılır.

Yuvarlanır ama kalkmak için hiçbir hareket yapmaz ve Maria

Yakut kolyeyi kavırıyor ve geceyi orada, onun yatağında geçireceğini düşünerek korkuyla bekliyor. Vücudu hızla soğuyup uykuya dalarken, Maria uyanık bir şekilde onun yanında, bacaklarının arasında ağrıyan bir nabızla yatıyor ve eğer uyanık tutulması gerekiyorsa, o zaman onun da uyuyacağına karar veriyor. Böylece ona doğru yuvarlanır.

"Nasıl bir his?" diye merak ediyor yüksek sesle.

Andrés yastığa bir şeyler mırıldanıyor ama bu bir cevap sayılmaz.

"Nasıl bir his?" diye tekrar soruyor. "Zirveye ulaştığında?"

Andrés başını yastığa yasladı, soruya kaşları çatıldı. "Neden böyle şeyler soruyorsun?" Belki de sesindeki azarlama onu korkutmak içindir. Ama korkutmuyor. Maria dirseğinin üzerinde doğruluyor. "Ben doğuştan meraklıyım.

Ayrıca," diye ekliyor, "kocamı daha iyi tanımak istiyorum."

İç çeker, sığınacak bir yer arar gibi odanın etrafına bakınır. Hiçbirini bulamayınca, sonunda şöyle der: "Bu bir baskı oluşturuyor. Ve sonra, bir serbest bırakma."

Maria düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ve bu sana zevk veriyor gibi görünüyor. Öyle mi?"

"Tabii ki."

"Peki o zaman," diyor oturduğu yerden. "Benimki ne?"

Andrés ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyor. "*Memnuniyetle* mi?" diye soruyor, dehşete düşmüş bir halde.

"Belki bana başka şekillerde dokunsaydın," diye girişimde bulunur,

Parmakları neredeyse dalgınca ensesine doğru kayıyordu.

Vikont'un dehşeti daha sonra sertleşerek küçümsemeye benzer bir şeye dönüşür. "Bu kutsal bir eylem," diyor. "*Sizin zevkinizin* hiçbir önemi yok."

Konuşurken ayağa kalkıyor, aralarına mesafe koyuyor, sanki bu konuşma uygunsuzmuş gibi. Sanki son yarım saatini onun içine gömülerek geçirmemiş gibi.

"Bedenim dışarı atmak için yaratıldı" diyor. "Seninki almak için.

Ve Tanrı'nın izniyle, varisler yetiştirmek için."

İnşallah, diye düşünüyor Maria Andrés gittiğinde ve bir leğene sarılmış, onun eserini yıkamak için elinden geleni yapıyor.

Ertesi gün Maria piknik yapacaklarını ilan eder.

Ysabel bir sepete yiyecek doldururken ve Maria mahzenden bir fıçı şarap çıkarırken, hırsızlar gibi mutfağa girerler. Birlikte batı salonunun uzak köşelerine kaçarlar; günler hızla ısınmaktadır ve oradaki taşlar bir önceki gecenin serinliğini koruyarak en son ısınan taşlardır.

Bir oyuğa sığınır, yere bir battaniye sererler ve ekmek, şarap ve şekerlenmiş incirle tıka basa doyarlar. Kâseler boşalıp nimetler bittiğinde Maria başını diğer kızın kucağına koyar, gevşek saçları hizmetçinin sade eteklerinde erimiş bir yastık gibi birikir.

Ysabel parmak uçlarını Maria'nın alnında gezdirip ona mucizeler ve azizlerle ilgili hikâyeler anlatırken, güneş yükseldikçe etraflarındaki taşlar ısınırken, sıcaktan bacakları bal gibi gevşemiş olan Maria'nın üzerine bir uyusukluk çöküyor.

Ysabel'in yumuşak ve nefes nefese bir konuşma tarzı var, bu da her zaman bir sırrı paylaşmanın eşiğinde olduğu izlenimini veriyor. Samimidir. Kolayca gülümsüyor ama asla tam olarak gülmüyor, havalı bir kıkırdamadan başka bir şey çıkarmıyor ve María bunu kendine görev edinmeye karar veriyor.

Ysabel'den gerçek bir ses çıkarmak için.

Bir noktada, hizmetçinin söyleyecek sözü kalmaz. Bir noktada, üzerlerine bir sessizlik çöker.

Bir ara Maria başını kaldırıp Ysabel'in yüzüne bakar, gözlerindeki çilleri, dudaklarının kıvrımını inceler, bakışları o kadar uzun sürer ki hizmetçi ne düşündüğünü sorar.

Ve Maria, Andrés'in ellerinin içinde hiç bu kadar sıcaklık uyandırmadığını söylemek istiyor.

Karnı tok olmasına rağmen hala aç olduğunu söylemek istiyor.

Yüz yıl boyunca burada kalabileceğini. Ysabel de kaldığı sürece.

"Gün boyunca ev çok sessiz." Bakışları Ysabel'in boğazını sıyrıyor, yakasının çizgilerini, göğüslerinin kabarıklığını izliyor. "Sanki bizim dışımızda dünya b o m b o ş m u ş gibi geliyor."

Ysabel'in yüzünü kavrayacak, onu daha yakına çekecekmiş gibi uzanıyor. Hizmetçi onun elini yakalıyor, kendi parmaklarını elinin üzerine koyuyor ve Ysabel gülümseyene kadar Maria'nın içinde kısa, güzel bir sıcaklık alevleniyor.

"Sadece bekle," diyor, "çocuk sahibi olana kadar."

Kelimeler soğuk su gibi.

Maria'nın içindeki ateş söner.

Ysabel habersizce devam eder. "O zaman o kadar yalnız hissetmeyeceksin," diyor ama Maria'nın tek hissedebildiği, kocasının elinin karnındaki hayalet ağırlığı.

Oğlun olsun.

Sertçe yutkunuyor. Elbette ne beklendiğini biliyordu. Elana'nın karnının aydan aya yuvarlaklaşmaya başladığını, yüzü incelirken vücudunun şiştiğini izledi.

Ama Maria'nın anne olmak gibi bir isteği yok.

Henüz değil. O sadece bir eş oldu.

Elbette, başka bir istasyonda oturmaya zorlanmadan önce bir istasyonun keyfini çıkarmasına izin verilmelidir.

Ysabel'in parmakları hâlâ Ysabel'inkilerin üzerinde kenetlenmiş, ama an değişmiş, oyuk çok sıcak ve Maria çekiştirerek kurtuluyor, eli olgunlaşmış bir meyve parçası gibi tekrar kucağına düşüyor.

Ve sonra bir gün Maria uyandığında evi kargaşa içinde bulur. Andrés avluda durmuş emirler yağdırırken, atlar kapıdan içeri girmiş, yük arabalarını çekmektedir. mobilya ve süs eşyaları.

Bir ziyafet verileceğini bu şekilde öğrenir.

"Şerefinize, hanımefendi," diyor ve María, eğer bu doğruysa, neden bunu ilk kez duyduğunu merak ediyor. Ama bunu söylerken elini öpüyor, iyi mizah onu güneş ışığı gibi yıkıyor ve teslimat dağını incelerken ruh hali düzeliyor.

Görkemli bir kutlama olacaktır; evet, soyluları davet etmiştir ama aynı zamanda tebaasını, topraklarının dört bir yanından gelen vasallarını da, her birini yeni eşiyle tanıştırmak için bir kutlama yapacaktır. Maria evin hazırlanmasına yardım etmek için ne yapabileceğini sorar, ama adam her şeyin halledildiği konusunda ısrar eder. Tek yapması gereken, misafirlerini karşılamak için hazır olmaktır. Ve elbette, Leon'dan geldiklerinde ailesini karşılamak için. Bu sonuncusunu büyük bir başarı değilmiş gibi söylüyor. Yakında aksini anlayacaktır.

Kont ve Kontes Olivares öğleden hemen sonra gelirler.

Andrés onları içeri götürüyor, babası kolunda, annesi kolunda, birincisi kızarmış, ikincisi sıcaktan bayılmış görünüyor.

Maria kapıda duruyor, yeni kayınvalidesini alçakgönüllü değilse bile en azından hayırsever bir gülümsemeyle karşılamaya hazır, ancak Andrés onları tekrar ona doğru yönlendirene kadar onu bir hayaletmiş gibi geçip gidiyorlar, fark etmiyorlar.

"Anne, baba, size karımı takdim etmeme izin verin. . .

karımı takdim etmeme izin verin." Maria onlardan anında nefret eder.

Sanki orada değilmiş ya da daha kötüsü oradaymış ve varlığının bir önemi yokmuş gibi ondan bahsediyorlar.

"Şu sahip olmak *zorunda* olduğun avamı bir görelim," diye ilan ediyor kont onu içeri alırken, bakışları elbisesini mıncıklayan bir el gibi. Yıllar boyunca Santo Domingo'dan geçen erkekleri hatırladı, görünüşü büyüdükçe başlarının nasıl döndüğünü, ama kontunki yüzüzce, onu rahatsız edecek şekilde. "Kabul ediyorum," diyor alt dudağını ıslatarak, "onda bir şeyler var."

"Görünüş soluyor," diyor kontes, belli ki pek de güzel değilmiş. Görme yetisi artık zayıflıyor ve gözlerini sürekli kısıyor. "Ve o saçlar."

Maria kocasına bakar ama kocası onu savunmaya gelmez. "Yolculuktan yorulmuş olmalısınız," diyerek anne ve babasını merdivenlere doğru yönlendirdi. "Ziyafetten önce dinlenmelisiniz."

Alacakaranlıkta ev ağzına kadar doluyor.

Tüm malikâne canlanmış, tüm odalar meşalelerle aydınlatılmış, açık kapıdan sürekli bir at alayı akıyor.

Üst katta Ysabel, María'nın saçlarını parlayana kadar tarar, bir saatin büyük bir kısmını bakır kütleyi başının üzerine yığarak ve tutturarak geçirdikten sonra incilerden bir ağın altına hapseder. Maria birden fazla kez boş boş sohbet etmeye çalışıyor ama hizmetçisinin aklının başka bir yerde olduğu açık. İğneleri yerleştirirken parmaklarının titremesi ve neredeyse hiç cevap vermemesi arasında, Maria bir cam bölmeye de konuşuyor olabilir.

Elbise bile çökmekte olan ruh halini düzeltemez. Abartılı, pahalı, hatta yatağın üzerine serilmiş, bir düzine beyaz ipek kurdele ve çeşitli mücevherlerin yanında yemyeşil kadifeden bir yığın. Boğucu yaz sıcağına rağmen, kumaş ve mücevherlerle ağırlaştırılmış, kat kat giysinin içine bağlanmıştır.

Ysabel terliklerini giyerken onu sabitliyor, her açıdan inceliyor ve Maria'nın kızarmasına neden olan nefesli bir ses tonuyla güzel görüldüğünü söylüyor.

Yine de, kocası onu merdivenlerde karşılayıp aynı şeyleri söylediğinde, bu sözler onda hiçbir şey uyandırmaz.

Andrés'in kendisi de tarikatının armasını, beyaz kürkle süslenmiş kızıl haçı giymişti ve kadın onu kervanla birlikte at üstünde ilk gördüğü günü hatırladı ve "*Evet, bu iş görür*" diye düşündü.

O alır Maria'nın kol ve rehberler onu Aşağı, içine ve Kalabalık salon ve onu evin içinde gezdirirken

tüm kafalar döner. Meraklı bakışlardan değer biçenlere, onaylayanlardan açgözlülere kadar değişen ifadelerle çok sayıda konuğa bakıyorlar.

Ve yine de, diye düşünüyor karanlık bir şekilde, *atıma binemedim.*

Ama elbette, bunun *farklı olduğunu* biliyor - kocası orada, kolunu onunkine iki zincir gibi bağlamış. Kadın güzeldir ve ona bağlıdır, sergilenen bir nesnedir.

Andrés onu tanıştırıyor, ama María ne zaman merhaba demeye, teşekkür etmeye ya da sadece hoş bir sohbet etmeye çalışsa, Andrés onun kolunu ya da belini sıkıca kavırıyor, ne demek istediği açık. Konuşmak için orada değil. Sadece görülmek için. Tanışmalarda onun adını bile *anmıyor*, ona sadece *Vikontes* ya da *karım* diyor.

Ve Maria kısa sürede ziyafetin onun onuruna değil, onun onuruna verildiğini anlar.

Bir zafer turu. Fetih kutlaması.

Bundan sonra, isimlerin ve yüzlerin su gibi üzerinden akıp gitmesine izin verir. Tutunmanın bir anlamı yok.

Andrés onu, masaların bir uçtan bir uca yerleştirildiği, böylece servis tepsileri ve şarap sürahileriyle dolu, odanın uzunluğu boyunca nehirler gibi aktığı büyük salona götürür. Başlarında derme çatma bir basamakla yükseltilmiş tek bir masa bekliyor.

Maria yerine oturur ve Andrés ayağa kalkar, hem dostlarını hem de tebaasını evine davet ederken sesi salonda gürler ve hepsini bu evlilik şölenini paylaşmaya davet eder.

Sandalyeler geri çekilir, tüm konuklar oturur ve bir yerlerde müzisyenler çalmaya başlar, neşeli melodi bir yerde bu kadar çok insanın sesine karışır.

Maria bir tarafta kocasını, diğer tarafta da annesini bulur.

Andrés onun elini tutar ve kadehini kaldırır, kadın onun şerefine kadeh kaldıracağını sanır, ama Andrés sadece kadehi hayranlıkla seyretmek için duraklar.

içmeden önce şarabın rengine bakar. Bu arada kontes yemeğini didikler ve hiçbir şeyi beğenmez. Sülünün çok piştiğini, sosun çok zengin olduğunu söyler. Önce çok yumuşak, sonra çok yüksek olan müzikten şikâyet eder ve enstrümanların akortsuz olduğunda ısrar eder.

Maria bir parça et mızraklıyor ve salonu tarıyor.

Evin hizmetkârlarına kalmaları ve kutlama yapmaları için izin verilmiştir, ancak lordlarla değil vassallarla oturmaları şartıyla. Salonun uzak ucundaki Ysabel'i fark etmesi bir anını alır. Daha güzel bir elbise giymiştir ve María ulaşamadığı tokaları kapatmasına kimin yardım ettiğini merak eder.

Bir bakış paylaşıyorlar.

Sonra kemikli bir el Maria'nın kolunu kavıyor.

Kontesin nefret edecek başka bir şeyi kalmamıştı ve şimdi o boncuk gibi gözlerini kısarak Maria'nın yüzüne değil, başının üstünde, inci ağının altında özenle yığılmış bakır saçlarına bakıyordu.

"Ahırda yaşayan bir kedi vardı," diyor kontes, "Andrés gençken." María kadının dişlerinin arasındaki yiyecek parçacıklarını görebilene kadar yakınına, çok yakınına eğiliyor. "Beyaz ve kahverengi, iyi görünümlü bir yaratıktı ve en küçük oğlum böyle şeylere her zaman düşkün olmuştur. Bu yüzden onu kendi haline bıraktık. Ta ki bir gün kızıl kedi yavruları doğurana kadar. Ne korkunç bir gölge."

Kontes duraklıyor ve Maria eğilip sesini alçaltmayı, kontese oğlunun gözlerini saçlarından nasıl alamadığını, onu her becerdiğinde saçlarını ellerine dolamayı nasıl sevdiğini anlatmayı düşünüyor.

Onun yerine "Ne yaptın?" diye soruyor.

"Sefil şeylerle ne yapılmalı. Onları bir çuvala koydum ve boğdum."

Maria bu sözlerin kendisini küçük hissettirmek için söylendiğini biliyor, devam etmesi, onların altında küçülüyormuş gibi yapması gerektiğini biliyor. Ama yapmıyor.

"Peki o zaman," diyor neşeyle, "iyi ki henüz hamile değilim." Şarabına uzanıyor. "Ve varislerle kutsandığımda, onları yıkamanı istemeyeceğim."

Kontes biraz geri çekilir ve Maria bütün gece boyunca ilk kez fincanına gülümser.

Ertesi gün geç kalkıyor.

Oda karanlık, perdeler hâlâ kapalı. Ysabel'in perdeleri açıp hanımını yataktan kaldırmaya gelmemesi ne tuhaf.

Maria uyku perdesini silerek basit bir şalvar ve bornoz giyiyor, vücudu ağır elbisenin içinde saatlerce bağlı kalmaktan ağrıyor.

Dışarıdaki tek ses atların ayak sesleri, giden arabaların çingiraklarıdır ve evin içinde ilerlerken, ziyafetin tüm kanıtlarının bu kadar çabuk ortadan kaldırılmış olmasına hayret eder. Yerler yıkanmış, pencereler ve kapılar ardına kadar açılmış, ev her zamanki haline dönmüştür.

Andrés'i tek başına yemek yerken bulur, dün geceki güler yüzünün yerini akşamdan kalma bir kaş çatma almıştır, dirseğinde bir tonik ve elinde bir parşömen vardır.

Maria yerine oturur ve kont ve kontesin orada olmamasından dolayı rahatlamış bir şekilde etrafına bakınır. Onları sorar ve "Umarım hastalanmamışlardır" diye ekler.

"Hiç de değil," diye onu temin eder. Babası yürüyüşe çıkmıştır. Annesi yemeklerini odasında yemeyi tercih ediyor. Ama onun sorusunu endişe olarak algılamıştır.

"İçiniz rahat olsun," diyor, "onlardan çok daha fazlasını göreceksiniz."

Maria'nın eli fincanını sıkıyor. "Gerçekten mi?"

Andrés kağıdı bir kenara koyar. Üzerinde kırmızı balmumu mührü, girintili çıkıntılı haçı görüyor. "Harekete geçmeye çağırıldım."

"Ne kadarlığına gideceksin?" diye soruyor, ruh hali anında düzeliyor.

Andrés ona emin olmadığını söyler ve María başını sallar, şimdiden bağımsızlığını, onun yokluğunda evi nasıl yöneteceğini, itaat edecek kimsenin olmadığı günleri nasıl geçireceğini hayal etmektedir.

"Merak etme," diye onu temin eder. "Mülkle ben ilgileneceğim."

Bir ses odayı yırtar, bir tokat kadar parlak ve acımasızdır. Maria'nın bunun Andrés'in kendisinden geldiğini anlaması bir anını alır.

Gülüyor.

"Sen mi? Burada mı kalacaksın?" Durduktan sonra bile neşesi duvarlardan yansıyor. "İmkansız." Ellerini kucağında birleştiriyor. "Sen bir kadınsın. Bir eş. *Yalnız* yaşayamazsın."

Maria umutlarının kurşunlaştığını hisseder. Hayalleri dönüşüyor

Taş.

"Nereye gideceğim?" diye soruyor.

Sanki soru bir sivrisinekmiş gibi elini sallıyor. "Leon'a tabii ki." Leon'a. Kont ve kontesle birlikte.

"Eğer ben senin ailenle kalmak zorundaysam," diyor kızgınlığı çatlaklar gibi yayılırken, "neden onlar *burada* kalamıyor?"

Burada, nefes almak için yer var. Nerede var sessiz köşeler bulunur. Koruda saklı kirazların yetiştiği yerler.

Andrés sadece başını sallar. "Annem şehri her zaman daha çok sevmiştir."

Kontesle tanıştıktan sonra, onun *herhangi bir şeyden* zevk aldığını hayal etmek zor. Adam ayrıntıları sıralarken Maria'nın aklı hâlâ yetismeye çalışıyor ve ilk kez duyuyor olmasına rağmen bunu düşünecek zamanı olduğu belli.

Ertesi gün ailesiyle birlikte gidecek. Onlarla birlikte *yaşayacak*.

O yokken onlara eşlik etmek ve Döndüğünde tekrar ödüllendirin.

Onu paylaşacaklar, diyor mutlulukla, sanki elden ele dolaştırılacak bir fincanmış gibi.

"O suratı yapma, querida. Herkes için en iyi sonuç bu."

Herkes mi? diye düşünüyor, ani bir şey kırma dürtüsüyle savaşıyor.

Uzun, yavaş bir nefes alır. Her şey kaybolmuş değil. "En azından Ysabel'e sahip olacağım."

Ama kocası başını sallar. "Bu uygunsuz olurdu."

Maria'nın midesi bulanıyor.

"Kontes onu umursamıyor," diye ekliyor ama kelimelerin altında daha fazlası var. Andrés babasını ve hizmetçisini, soy meselesini biliyor, bundan emin. "Ayrıca," diye devam ediyor, "gerek yok. Ailemin kendi hizmetçileri var. Sen de onlardan birine sahip olacaksın."

"Onlardan birini istemiyorum," diye tersliyor. "Ben kendiminkini istiyorum." Adam omuz silkiyor ve "O çoktan gitti" diyor.

Maria hareketsiz, karanlık odasını hatırlıyor. Perdeler hiç çekilmemişti.

"Vasallarımdan biri ziyafette onunla ilgilendi," diye devam ediyor dalgınca. "Elini istedi, ben de verdim."

Verdim. Sanki güzel bir vazoymuş gibi. İyi döşenmiş bir sandalye.

"Bu onun konumunda bir gelişme olacak."

Oda devrilecekmiş gibi hissediyor. Maria kendini sabitlemek için ellerini masaya bastırıyor. Yakındaki bir tepside dengede duran bir servis çatalı var. Çatalın dişlerini adamın kafasına saplamak için ne kadar güç gerektiğini merak ediyor.

Bunun yerine, elini boğazına götürüp oradaki yakut kolyeyi kavırıyor.

Mücevherin kenarları avucunu keserken, "Merak etme," diyor, "bana bir varis verdiğinde burası yine bizim evimiz olacak."

Maria'nın bileğinden bir damla kan akar.
Kocas1 farkına bile varmaz.

ALICE

(D. 2019)

I

Alice partiden sonraki gün uyandığında ilk ve tek düşüncesi şudur:

Dünya çok parlak.

Güneş ışığı yataktan ucuz perdelerinin arasından sızarak odaya beyaz hançerlerle saldırıyor. Alice ayağa kalkıyor ve hemen kalkmamış olmayı diliyor. Yabani, sefil bir sesle inledi ve yanağı nemli yastığa çarptığında titreyerek tekrar yere yığıldı. Islak saçları gece boyunca ıslanmış olmalı ve saçları kurumuş olsa da kuştüyü yastık kurumamış ve şimdi başının altında nemli ve pütürlü bir blok oluşturuyor.

Kafatası zonkluyor, ağzı kuruyor ve dayanılmaz derecede akşamdan kalma.

(İlk kez sarhoş olduğunda, Catty'nin bardan aşırıldığı bir şişe şeri içmişti, arka taraftaki piknik bankında paylaşmışlardı, tatlı tatlı içip ekşi ekşi kalkmıştı, Alice'in gözlerinin arkasında hissedebileceği kadar şiddetli bir baş ağrısı vardı ve bu on kat daha kötüydü).

Nerede olduğunu hatırlaması bir anını, dün gece nerede olduğunu hatırlaması bir anını, yalnız olmadığını hatırlaması ise üçte birini alıyor. Menekşe saçlı kızı yatakta yanında kıvrılmış bulacağını yarı umarak yarı korkarak dönüyor ama yatak boş.

Lizabeth'ten de bir iz yok, yatağı hâlâ hazır, sanki geri dönmemiş gibi.

Alice avuçlarını göz çukurlarına bastırır ve düşünmeye çalışır. Orada bir şey var, ulaşamayacağı bir anı, yatağa yığılmasıyla şimdi arasında bir şey, bir şey

Kafatasının içindeki ağrının hemen ötesinde, ama sesi duyduğunda hâlâ karanlıkta tutunmaya çalışıyordu.

Yumuşak bir davul sesi, masadaki parmaklar gibi.

"*Çocukken / Ormanda kayboldum*," diyor ürkütücü bir ses ve bunun sadece telefonunun alarmı olduğunu anlaması bir saniyesini alıyor, programladığı şarkı yatağının yanındaki raftan geliyor. Alice elini ekrana vurarak alarmı kapatır ve işte o zaman yukarıdaki abajura yapıştırılmış mor Post-it Notu fark eder.

Eğik bir el yazısıyla yazılmış üç kelime.

*Hoşça kal, Alice.
xo Lottie*

Ve hastalığının derisini sarmasına rağmen, üzgün küçük not karşısında bir hayal kırıklığı dalgası hissediyor. *Beni ara* yok, numara yok, *görüştürüz* bile yok. Sadece *hoşça kal*. Çok resmi. Çok sınırlı.

Alice gözlerini tekrar kapatır ve önceki gece sabitlenmeden önce bozulan bir ampul gibi göz kırparak geri geliyor; müzik ve yağmur parçaları ve karışık eller ve sıcaklık ve Alice kendini ölüm gibi hissetmeseydi, muhtemelen her şeyi kafasında tekrar oynatırdı, iyi olanı yeniden yaşamak için değil, hasarı değerlendirmek için. Söylediği ve yaptığı her şeyin izini sürer, kendini aptal yerine koyup koymadığına, sınıf arkadaşlarının ne düşüneceğine karar vermeye çalışırdı. Yatağındaki kızla -Lottie'yle- olan sahneyi canlandırdı; ta ki aldığı zevk azalana, çıkardığı seslerden utanç duyana, o diğer, umursamaz Alice olmaktan utanç duyana kadar.

Ama utanç enerji gerektirir ve onda hiç enerji yoktur ve Lottie gittiği için kendini aptal yerine koymasının da bir önemi yoktur.

Ve Alice titremesini durduramıyor.

Uykusunun bir noktasında yorganı tekmelemiş olmalı, çünkü yığın şimdi ayaklarının etrafına yığılmış durumda ve bacaklarına ve gövdesine dolanmış cızırtılı çarşaf dışında çıplak. Bir zamanlar beyaz olan pamuk

soluk mor sıçramalarla (saç boyasının son kalıntıları, sulu bir hayalet) benekli.

Çarşaflarda bir leke daha var.

Kuru kanın belirgin kırmızı-kahverengisi.

Alice kaşlarını çatıyor, bacaklarının arasına dokunuyor, bunun akşamdan kalma değil, dünyanın en kötü PMS'i olup olmadığını merak ediyor ama parmakları temiz çıkıyor. Ve her neyse, leke bir leke ya da bir leke değil. Üç mükemmel damla, sanki biri boya damlatmış gibi ve buna bakmak ona çok tuhaf bir his veriyor, bir tür zihinsel baş dönmesi, sanki bir anının olması gereken yere eğilmiş gibi.

Ama orada değil.

Kavrayacak bir şey yok. Tutunacak bir şey yok.

Hâlâ kanın kaynağını ararken çarşafı sıyrıyor ve solgun tenini lekeleyen yarım düzine morluğu görünce irkiliyor, sonra birine dokunuyor ve bunun bir yara ya da bere değil, bir öpücük kalıntısı olduğunu fark ediyor. Nar rengi ruj kalçasını, karnını ve bir bileğinin içini kaplamış.

Alice ürperiyor, çıplak ve üşümüş olduğu gerçeğinden ziyade hatırası yüzünden ve kendini tamamen bok gibi hissediyor.

Etrafına bakınıyor, ulaşabileceği bir şey arıyor çünkü kalkma düşüncesi şu anda çok fazla. Normalde yatarken giydiği eski büyük boy tişörtü masa sandalyesinin üzerine örtüyor ve onu çekiştirerek üzerine geçiriyor, yorganı yukarı çekerken bu küçük çabadan dolayı titriyor ve mübarek karanlığın altına kıvrılıp uyumaya çalışıyor-

Başı çarpıyor-

Kapıya vurulan bir yumruk gibi-

Bang bang bang-

Ta ki kapanana kadar-

O kadar sert ki çerçevesinin içinde zıplıyor ve-

Alice dokuz yaşında, dirsekleri ve dizleri üzerinde, çıplak ayakları bataklık çimlerde kayarak kız kardeşine yetişmeye çalışıyor.

Çünkü Catty kaçıyor.

Uzaklara değil (çünkü Catty ciddi olsaydı, bahçelerinin kenarındaki tepelik yamaç yerine tren istasyonuna giderdi), evden, yemekten ve Eloise Martin'den uzaklara.

Bir yıl önce hayatlarına giren ve her şeyi altüst eden Eloise.

Edinburgh'dan gelen ve İngiliz aksanına benzeyen yumuşak bir aksanı olan, sesini asla yükseltmeyen ve bir keresinde Catty'ye "bana nasıl istersen öyle hitap et" diyerek ölümcül bir hata yapan Eloise.

Babam araya girene kadar Catty'nin kaba bir şekilde kullandığı bir teklif.

Eloise, görünüşe göre babamın üniversiteye gidip annemle tanışmadan önceki çocukluk aşkı. Bu gerçeği o gece yemekte öğrenmişlerdi, çünkü Eloise'in Leith'ten ziyarete gelen arkadaşları vardı ve tatlı tezgahta soğurken babamın elini tutup belki de *kaderlerinde* olduğunu söyledi, Catty bunu Eloise'in annelerinin *olmadığını* söylediği şeklinde anladı ve bu annemin ölmesi *gerektiği* anlamına mı geliyordu ve hayır, elbette Eloise'in söylediği bu değildi, ama artık çok geçti, sandalye geri çekiliyor, kapı çarpılıyor ve Catty gidiyordu.

Bu ikinci kaçıışı -ilki babam o ilk randevudan eve döndükten sonraydı, neredeyse mutlu görünüyordu, sanki sonunda evin ışıkları yeniden yanıyordu ve bu büyük bir rahatlamaydı -ya da Alice öyle sanıyordu- ama Catty sadece bir ihanet gördü. Sanki annemi gömdüklerinde mezarın onları eve kadar takip edeceğine, yatakta bir metrelik bir oyuk, masada bir delik, tüm hayatları boyunca nadasa bırakılmış bir arsa olacağına ve sonra babamın oraya bir şey ekerek sözünü tutmadığına dair konuşulmamış bir anlaşma vardı.

Catty ilk kaçtığında Alice onun peşinden gitmedi, ama

Çünkü hava karanlıktı ve Alice ne tarafa gittiğini göremeden kız kardeşi gitmişti. Kendini tutamayıp ağlamıştı ve Catty ertesi sabah nihayet ortaya çıktığında, Alice ona söz verdirdi - kalmayacağına, ama en azından bir dahaki sefere bekleyeceğine, onu da yanında götüreceğine.

Ama Alice'in dokuz yaşına karşılık o şimdi on iki yaşında ve *o kadar* hızlı ki Alice ona yetişemiyor, aradaki mesafe her adımda biraz daha açılıyor.

"Catty!" diye sesleniyor.

(Catty, Catherine ya da Cathy değil-Alice küçükken *th* sesini çıkaramıyordu, bu yüzden Catty oldu ve sonra bir gün komşuları Mary Galford isme dudak büktü, hoş olmadığını söyledi, tabii ki kız kardeşi gitti ve anlamını araştırdı - kaba, *kötü*, *kindar*

-Daha sonra neşeyle buna cevap vereceğini ve başka hiçbir şeye cevap vermeyeceğini açıkladı).

Catty yokuşu tırmanırken Alice "Yavaşla!" diye bağıyor, ama tabii ki Catty yavaşlamıyor, arkasına bakmıyor, sadece "Yetiş!" diyor.

Sanki bu kolaymış gibi, sanki Alice'le arasında üç yıl yokmuş gibi.

Üç yıl, o koşmadığı sürece, fazla bir şeymiş gibi gelmiyor. Ya da annem konusu açılıyor, ki doğrudan açılmıyor, ama her zaman *orada*, bir tehlike gibi, geçmeleri gereken bir çukur gibi ve ona her çarptıklarında aralarındaki yıllar açılıyor.

Kayıp ve hafıza arasındaki fark. Çünkü Catty annelerini hatırlıyor.

Alice'in yok.

Bu onun suçu değil; Sarah Moore öldüğünde sadece beş yaşındaydı ve sahip olduğu birkaç anı da eski rüyalar gibi çoğunlukla lekelerden ibaretti.

İşte hatırladıkları: Evin üzerine bir örtü gibi asılı duran hüznün, evde olması gerekirken babasının bulaşık bezine ağlama sesi

Yatakta, omuzlarının kimsenin göremediği ama herkesin hissettiği bir ağırlığın altında nasıl eğildiğini.

Eloise ile tanıştıktan sonra evdeki havanın hafiflemesi.

Ama yine de, Catty çok hızlı.

Tepeye tırmanır ve gözden kaybolur ve Alice'i garip bir dehşet kaplar, görünmez bir eşiği geçmiştir, uzun bir adım onu ileriye, Hoxburn'den, dünyadan dışarı taşır ve Alice nefes nefese tepeye tırmandığında Catty'nin gitmiş olacağına ikna olur.

Ama değil.

Alice onu görüyor, tepenin uzak tarafında bir düzine adım atmış, alçak taş duvara bir bitiş çizgisiymiş gibi dayanmış, kırılmak yerine tutan bir duvar.

(Hoxburn'un etrafındaki tepeler koyunlarla doludur ve her an yıkılacakmış gibi duran ama asla yıkılmayan düzinelerce alçak taş duvarla çevrilidir ve Alice uzun süre bunun bir tür sihir olduğunu düşünmüş ya da duvarların yerin çok derinlerine indiğini ve bu yüzden hiç yıkılmadıklarını hayal etmiştir ama artık duvarları her mevsim bir kez dolaşıp onaran bir duvar ustası olduğunu bilmektedir).

Alice yavaşlıyor, nefesi kesiliyor.

Catty'nin sırtı dönük, ama buradan bile kız kardeşinin duvarı ne kadar sıkı kavradığını görebiliyor, parmak eklemleri bembeyaz oluyor ve Alice birinin kırılacağından emin - taş ya da parmakları, hangisi olduğunu bilmiyor - bu yüzden ileri atılıyor, kız kardeşinin elini çekmeye hazır. Ama Catty onun geldiğini duyuyor ve bir avucunu yanaklarına sürterek bırakıyor.

"Hey, Bones," diyor.

Bir odayı, bir yatağı paylaştıkları, Alice'in dizlerini göğsüne doğru kıvrarak uyumayı sevdiği, bu yüzden keskin bir kenarın her zaman Catty'nin yanını, sırtını dürttüğü zamanlara dayanan bir takma ad.

Alice'in kemikleri olduğunu mırıldanarak aralarına bir yastık soktu.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Catty öne doğru eğilip dirseklerini duvara dayıyor ve Alice sanki kız kardeşi bir kız değilmiş de her an ürkmenin eşiğinde olan o sinirli köpeklerden biriymiş gibi öne doğru atılıyor.

"Dışarısı daha güzel zaten," diye ekliyor, öyle olmasa bile, hava soğuk, rüzgarlı ve ıslak ve içeride vanilya kreması ile çikolatalı kek vardı.

Ama Alice sadece başını sallar ve "Evet" der, avucunu duvarın tepesinde gezdirir.

(Bu kilise onların mülkünde değil ama bu Catty'nin kilisenin kendisine ait olduğunu söylemesine engel olmadı - "Bak, tam şurada, taşlardan birine bir C damgası vurulmuş"- ve Eloise bir keresinde Alice'e bunun sebebinin taşların kasabaya yeni bir kilise inşa edilmeden önce eski kiliseden gelmesi olduğunu ve bu harfin sadece bir yapımcı işareti olduğunu açıkladı ama Catty'ye söylemedi çünkü kimseye bir zararı yok, almasına izin verdi).

Kız kardeşi bacaklarını duvara doğru sallıyor ve Alice de onun yanına tırmanıyor, soğuk kot pantolonunun içine nem gibi işlerken titriyor. Güneş batıyor, gölgeler etraflarında yoğunlaşıyor, ama burada Hoxburn'ün çoğunu görebiliyorlar - kuşkusuz çok fazla değil, ama şimdi daha da küçük görünüyor ve bir kar küresine ya da açık bir ele sığabilecek kadar tuhaf ve Catty psişik anlarından birini yaşıyor olmalı çünkü elini kaldırıp gözlerini kısıyor ve Alice onun tüm kasabayı avucunun içine aldığını hayal edebiliyor.

Catty yumruğunu kapatır. Bırak düşsün.

İç geçiriyor ve sonra duvar boyunca bir yatak gibi uzanıyor ve yan yana yatmaları için çok dar, bu yüzden Alice dönüyor ve kafa kafaya yatıyorlar. Yanak yanağa.

Sisters, kararan gökyüzüne bakıyor.

Kağıt üzerinde aynı
görünüyorlar. Açık tenli, sarı
saçlı, mavi gözlü.

Ama Alice'in teni çok soluk, yazın yanıyor, Catty'ninki ise
çillerle kaplı. Alice'in saçları cansız bir tonda, Catty'ninki ise
erimiş tereyağı renginde. Alice'in mavi gözleri gri ve yeşil
tonlarında, Catty'ninkiler ise kış sabahlarının soğuk ve berrak
tonlarında.

Yemekten ya da Catty kaçtığında ilk ayağa kalkanın
Eloise olduğu, peşinden gitmek istediği ama babasının
onun elini tutup zahmet etmemesini, aptal kızı bırakmasını
söylediği gerçeğinden bahsetmiyorlar.

Hiç konuşmuyorlar.

Alice nefesini tutuyor, Catty'yi mutlu etmek ya da en
azından daha az incitmek için ne söyleyeceğini bilmeyi
diliyor. Ama *yanlış* kelimelerin işleri daha da
kötüleştireceğini biliyor ve Catty telefonunu çıkarıp bir
kulağına kulaklık taktığında hâlâ doğru kelimeleri arıyor.
Diğerini Alice'e uzatıyor ve ekrana dokunuyor ve müzik
yayılıyor ve Alice nefes veriyor.

Şarkıyı biliyor, sadece o açılış vuruşundan tanıyor, tam
olarak bir davul değil, ama tahtaya vuran bir avucun ilkel
gümbürtüsü, bir çağrı. Alice'e her zaman Fareli Köyün
Kavalcısı'nı düşündürmüştür, insanı peşinden sürükleyen aynı
tuhaf etkiye sahiptir. Catty parmaklarını ritme uygun olarak
duvara vurmaya başlar ve Alice kendi nabzının da ritme
uymaya çalıştığını hisseder. Bu şarkı çırılçıplak, basit,
hipnotize edici bir şey. Ritim hiç yükselmiyor, ama sekiz
sayımdan sonra bir kızın sesi devreye giriyor, unutulmaz ve
yüksek, havayı taşıyor

büyü.

*"Ben çocukken / Ormanda kayboldum
Ağaçlar benim için ayrıldı / çok açık bir yol yaptı
Sonra arkamdan kapandı / şimdi arkamı döndüm Çok
uzun zamandır deniyorum / bir çıkış yolu bulmak
için."*

Şarkıya eşlik etmezler, o tür bir şarkı değildir, asla birinin karaoke listesinde görünmez. Bunun yerine, sadece orada uzanıyorlar ve şarkının üzerlerinden akıp gitmesine izin veriyorlar.

*"Ormanlar beni tutmak istiyor / toprak beni yemek istiyor
Ağaçlar beni tutmak istiyor / evimin yolunu bulamıyorum. Gece kararıyor artık / hava soğuyor
Yürümekten çok yorulduğum / evimin yolunu bulamıyorum."*

Müzik bir çadır gibi üzerlerine yayılıyor ve rahat değil, gevşek kaya parçaları Alice'in sırtına batıyor, ama bu büyülü bir an ve Alice hareket ederek bunu mahvetmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Zaten neredeyse bitmek üzere, ses yükselip yumuşarken davulun sesi yorgun bir kalp gibi yavaşlıyor.

"Şimdi bu ormanda yaşıyorum / ağaçlar beni sımsıkı tutuyor Son satıra gelindiğinde ses bir fısıltıya dönüşüyor.

"Artık kayıp değilim / Yolumu buldum-"

Ancak son kelimeyi söylemeden önce Catty ekrana dokunur ve

şarkı yeniden başlar. Alice kıpırdanıyor. Artık güneş batmış, gölgeler yoğunlaşmıştır ve Alice üşümektedir, Eloise ve arkadaşları muhtemelen gitmişlerdir ve gerçekten geri dönmeleri, eve gitmeleri gerekmektedir ama Alice konuyu açtığında Catty *Evet* der.

Tabii diyor.

Şarkı biter bitmez yapacağız, yapacağız diyor.

Ve Alice ona inanmak ister, bu yüzden orada kalır, müzik tekrar çözülürken kız kardeşinin yanında soğuyan kayaya yayılır. Nefesini tutup bekler, eğer ses o son kelimeyi çıkarabilirse büyüünün bozulacağından, dünyanın çözüleceğinden ve Catty'nin onunla kalkmayı, eve gelmeyi kabul edeceğinden emindir.

Ama sonunda tekrar etrafında gelir, ve Alice bilir

Ne olacaksa olsun, ses son satıra geldiğinde Catty ekrana dokunuyor ve şarkıyı baştan başlatıyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Artık kayıp değil / Yolumu buldum-"

"Artık kayıp değil / Yolumu buldum-"

"Artık kayıp değil / Yolumu buldum-"

Alice telefona basar ve şarkıcı *ev* kelimesini söylemeden bir saniye önce alarmı susturur.

"Lanet olsun," der Lizbeth kapı aralığından. "Düşündüm ki sen ölmüştün."

Alice inliyor. Güneş gitmiştir ama kafatası hâlâ çarpmaktadır ve çenesi uykusunda dişlerini sıkmış gibi ağrırmaktadır.

"O alarm uzun zamandır çalışıyor," diye ekliyor oda arkadaşı sertçe. "Ortak salonda ders çalışmam gerekiyordu."

Alice kaşlarını çatıyor, başı dönüyor. Her zaman uykusu hafif olmuştur, genellikle ikinci mısra civarında bir yerde uyanır, ama derinlerde bir yere gömülmüştü, uykunun katmanlarından tırmanmak zorundaydı, uzak bir parçası şarkı sözlerinin geçtiğini duydukça panik yükseliyor, onu sona yaklaşıtıyordu.

Saatin nasıl olup da hâlâ dokuz olduğunu anlamaya çalışarak ekrana bakıyor, ta ki saatin artık *gece* dokuz olduğunu fark edene kadar (daha önce kapatırken AM/PM düğmesine basmış olmalı), bu da tüm derslerini uyuyarak geçirdiği anlamına geliyor ve şimdi kendini hasta hissetmek için yepyeni bir nedeni var.

(Catty her zaman dersi asardı, ama Alice çok hasta olmadığı sürece bir gün bile okulu asmazdı ve o zaman bile geri kalmamak için birinin notlarını ödünç aldığından emin olurdu ve şimdi, dört yılının ilk üç haftasında, profesörler onun için her şeyi yapacaklar ve ve-)

Alice, bugünün hâlâ Pazar olduğunu hatırladığında panik sarmalında ilerlemektedir.

Boğuk bir nefes alıp yatağa geri yığılıyor. "Alınma ama," diye ekliyor Lizbeth, sırt çantasını
"Ama berbat görünüyorsun."

Alice cevap vermeye çalışır ama boğazı örümcek ağlarıyla, kafatası taşlarla doludur ve dili ağzının içinde işe yaramaz bir kütle halindedir, bu yüzden kuru bir "Teşekkürler" demeyi başarması iki denemesini alır.

"Hasta mısın?" diye soruyor, ama sorusunda gerçek bir ilgi yok, sadece dürtüsel bir endişe ve bir miktar güvensizlik var. Alice'i bir sopayla dürtüyor da olabilir.

"Ölüyorum," diye cevap veriyor Alice, çünkü akşamdan kalmalık bir miktar abartı gerektiriyor ve gerçekten hiç bu kadar berbat hissetmemişti. Kelimeler ağzında korkunç bir tat bırakarak kazınarak dökülür ve Lizbeth bir çanta hazırlamaya başlar ve ders yükü nedeniyle hastalanmayı gerçekten göze alamayacağını ve bunun sorun olmadığını, gerçekten Jeremy ile kalacağını açıklar.

(Jeremy, Lizbeth o bahar ziyarete geldiğinde kampüsü gezdirmekle görevlendirilmişti, Lizbeth içeri alındıktan sonra ve "ona vurulmuş olmalıydı" çünkü bütün yaz görüşmeye devam ettiler ve şimdi aynı yerde oldukları için birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar - Lizbeth sanki savaştaymış da biyoloji okumuyormuş gibi "kayıp zamanı telafi ediyor" diye eklemeyi seviyor).

Alice tekrar titremeye başladığında telefon parmaklarının arasından kayıyor ve odada bir su ısıtıcısı olmasını diliyor, ama bir tane almaya fırsat bulamıyor ve Lizbeth, nedense kahveyi çaydan daha çok tercih eden ve başka biri tarafından taze olarak yapılmasında ısrar eden nadir İngiliz canavarlarından biri.

Lizbeth telaşla dışarı çıkar ve Alice kendini yorganının yuvasına geri katlamayı düşünür, ancak uzun süre yatmaktan tüm vücudu ağrır ve Alice'in o anda gerçekten istediği şey El'dir. (*Annesini* arama dürtüsüne direnir, hatta

şimdi, sadece kafasının içinde bile, Catty'nin bakışları kafatasının yan tarafına bir çakıl taşı gibi çarpıyor). Babası kızları hastalandığında hiç iyi olmazdı, başını garip bir şekilde okşardı, ama El her zaman tam olarak neye ihtiyaç olduğunu bilirdi; sıcak su torbası ya da zencefil çayı, yatakta bir gün ya da biraz temiz hava.

Temiz hava.

Bu düşünce birdenbire bu çok küçük odada terden sıırılsıklam olmuş yatakta yatmaktan daha iyi geldi, etrafındaki hava kapalı ve bayattı. Alice yorganı üzerinden atıp ayağa kalkıyor, uzuvları titrerken ve tüm oda ucuz bir araba gibi alçalırken ani yükselişinden anında pişmanlık duyuyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve giyinmek gibi ürkütücü bir işe kalkışmadan önce ortamın durulmasını bekliyor.

Kot pantolonu yerde bir yığın halinde duruyordu, hâlâ yağmurdan ıslanmıştı, bu da iyi bir şeydi çünkü tenine dar gelen her şeyi düşünmek midesini bulandırıyordu. Alice çekmeceleri karıştırıp bir çift eşofman altı ve büyük boy bir kazak arıyor. Dolabın kapağındaki aynada yüzünü yakalıyor ve dün geceki makyajın kalıntılarının gözlerinin etrafını siyaha boyadığını, onları çökük, çukur, irisleri ateş gibi parlak, saf mavi gördükleri tek zaman olduğunu görece kadar uzun süre duraklıyor. Saçları kurumuş, karaçalı benzeri bir yumak olmuş, perçemleri eğri büğrü, ama onları toparlayacak enerjisi yok - denediğinde kolları çok ağır geliyor - bu yüzden kazağının paçasıyla yüzünü ovmakla yetiniyor ve öylece bırakıyor.

Alice tökezleyerek süitin ortak salonuna çıkar ve gerçekten de hissettiği kadar boktan görünüyor olmalıdır, çünkü Rachel onu görünce fiziksel olarak irkilir ve Jana koltuktan başını kaldırıp "Uh-oh, durum mü yoksa kova mı lazım?" der.

Midesi, bir tarafınız açken diğer tarafınız hasta olduğunda ve iç organlarınız neyin aşağı inip neyin yukarı çıkması gerektiği konusunda anlaşılamadığında olduğu gibi kıvrılıyor,

Alice başını sallarken ağzını kapalı tutar ve askerler koridora çıkar.

Öğrenciler geçiyor, sesleri yankılanıyor, çok yüksek, hırpalanmış kafatasının içinde ve merdivenlerde iki kez durmak ve kendini trabzana dayamak zorunda kalıyor. Her seferinde aşağıya bakıyor ve bir gece önce Lottie'yle birlikte yaptıkları izi görmeyi umuyor.

Ama su, sadece suydı ve artık kurumuştı, geriye sadece Alice kalmıştı, iç çekerek kapıyı itti ve biraz temiz havanın onu düzelteceğini umarak kapıyı açtı.

MARÍA

(D. 1532)

I

León, İspanya *1531*

Çatı garip açılarla dolu.

Sert ışığın uzandığı yerler ve saklanabileceğiniz gölgelik yarıklar -eğer açık pencereden tırmanacak ve eğimli zemine cesaret edecek kadar pervasızsanız.

Maria her zaman pervasız olmuştur.

Sabahın geç saatleridir ve çıplak ayaklarının altındaki fayanslar sıcacıkken gölgeli tünelde uzanmaktadır. Öne doğru eğilip yan tarafa bakacak olsa, iki kat aşağıdaki sokağı görecektir.

Bazen canı sıkıldığında, sadece heyecanını hissetmek için çıplak ayak parmaklarının çatının kenarından kaymasına izin veriyor, düşme ihtimali ne kadar küçük olursa olsun.

"Maria!" diye sesleniyor kontes tiz bir sesle. O kadar yüksek ve düz bir ses ki bir kuşunkiyle karıştırılabilir, o yüzden öyleymiş gibi davranıyor ve cevap vermek için hiçbir harekette bulunmuyor. Bunun yerine, kolundaki gevşek ipliği çekiştirip parmağına yavaşça dolayarak, yaşlı cadının kendi odasının altındaki odada oturduğunu, tavana doğru ötüşürken başını geriye attığını, kimsenin cevap vermediği her an sabırsızlığının daha da öfkeye dönüştüğünü hayal ediyor.

Maria bulabildiği her yerde neşe bulmayı öğrendi.

Leon'un kalabalık mahallelerine gitmek üzere malikanesinden ayrılmaya zorlanmasının ve kayınvalidesinin evine gömülmesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçti. Andrés'in bir düzine kez gelip gittiği iki yıl. İki yıl boyunca María

Andrés her gittiğinde daha yuvarlak, daha yumuşak, yanakları içkiden daha kızarmış bir şekilde geri dönerken, bakışları bileme taşına değmiş bir bıçak gibi keskinleşerek daha da çarpıcı hale geldi. Ve bir zamanlar kocasından gerçekten etkilenmese bile en azından kararsızken, şimdi kendini *itici* bulmaktadır.

Bayat ve sıcak nefesi boynuna değiyordu.

Ellerinin beceriksiz pençeleri ve sakalının çizikleriyle.

Bu arada hâlâ kızın saçlarını bir ip, bir dizgin gibi yumruğuna dolamakta ısrar ediyor. Giderek daha fazla kesmeyi düşünüyor. Saçını. Adamın elini. Güne bağlı olarak.

Ama onu en çok iğrendiren şey, bakışlarının ilk ve son *dark* ve *her zaman* midesine gitmesidir.

Şimdiye kadar şanslıydı.

Şimdiye kadar -ama sonra, şansın tükenmesinin bir yolu vardır. Ne zaman içinde bir sızı hissetse, ne zaman kanamaya başlasa nefesi kesiliyor. Ev halkı yas tutuyor, o ise özel olarak kutluyor.

"Maria!" diye bağıyor kontes ve bu kez ses daha yakından, bir bastonun taş vuruşuyla birlikte geliyor. Kontes belli ki koltuğunun rahatlığını terk etmiş ve üst kata doğru çıkmaktadır.

Maria iç çeker ve saklandığı yeri terk eder. Odasına geri döner ve kontes içeri girmeden hemen önce biraz dikiş dikmeye başlar.

"Maria," diye çıkışıyor kapı aralığındaki kadın. "Seslendiğimi duymadın mı?"

Elindeki kumaş parçasından başını kaldırıp bakar (kontes bilmesede, birkaç ay içinde on dikiş atmıştır). "Ne zaman? Şimdi mi?" Hileyi bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor. "Özür dilerim, senyora mía," diye cıvıldıyor zavallı kadının yanına giderken. "Bir dahaki sefere daha yüksek sesle çağırmalısınız."

Kontes kaşlarını çatıyor. Görme yetisi kötüleşmeye devam ediyor, gözleri sürekli görmekten küçük karanlık çukurlara dönüşmüş.

Gözlerini kısarak. Ama tam kontesin gerçekten karanlıkta kaldığını düşündüğü anda, yaşlı kadın başını çeviriyor ve Maria'nın elbisesinin kesimi ya da rengi, şalı, duruşu, saçları hakkında yorum yapıyor.

Bu sonuncusu onun takıntısı.

Rengi sırayla saldırgan, çirkin ve iffetsiz buluyor.

Maria, kadının gerçekten kör olduğunu, bu konuda yorum yapmadığında anlayacağını varsayıyor. Bu arada kontes, Maria ne zaman bakır kütleyi açıkta bıraksa dişlerini emiyor.

"Alçakgönüllülük," diye uyarıyor, kelimeyi sanki bir kırbaçmış gibi kavıyor.

Ve böylece, kavurucu sığağa rağmen, Maria bir peçeye uzanıyor. Kontes sabırsızca kıpırdanıp bastonunu halıya vururken, o peçeyi sarmak için acele etmiyor.

"Bir hizmetçi gönderebilirdiniz," diyor Maria, sanki her odayı arayan ayak seslerini duymamış gibi.

"Evet," diye cevap verdi kontes sertçe. "Sizi bulamadılar."

Kadına kolunu uzatırken ayak seslerini, hizmetkârların telaşlı arayışlarını hatırlayarak, "Ne tuhaf," diye düşünüyor. Kırılğan parmaklar bileğini bir kelepçe gibi sarıyor. Andrés haftalarca uzakta olabilir ama ailesi seve seve hapishane görevlisi rolünü üstlenmiştir. Onu evde kapalı tutuyorlar.

Maria kızgın. Kızgın. Ama en önemli, o acı verici bir şekilde sıkılmış.

Hizmetkârların hiçbirisi kâğıt oynamayı bilmiyor ve kont ve kontese hizmet etmek için koşuşturduklarından onlara öğretilmeyecek kadar meşguller. Arada sırada, kocasının ailesi tarafından onun için seçilmiş, iyi durumdaki genç eşler ve kızlar -eğer öyle denebilirse- arkadaşları tarafından ziyaret edilir. Gelirler ve avluda onun etrafında dönerler, bu sıkıcı kızlar konuşurlar, konuşurlar ve konuşurlar.

Hiçbir şey söylemiyorlar ya da daha kötüsü, sadece çocuklardan bahsediyorlar, yarısı gevezelik ederken yuvarlak karınlarını ovuşturuyor. Maria, kontesin onları doğurganlıkları için seçtiğinden şüpheleniyor, sanki bu durum yakalayıcı olabilirmiş gibi.

Dışarı çıkmasına izin verilen tek zaman kontesle birlikte, yaşlı kocakarıya gerçekten sevdiği tek yere, haftalık pazara kadar eşlik etmektir.

Merdivenlere ulaştıklarında kontes, "Ayaklarınızı toplayın," diye çıkıştı. "Böyle giderse, elimizde hurdalarla kalacağız."

Maria kısa bir süre için bırakmayı, belki de cadalozu itmeyi düşünüyor, ama bu kısa bir uçuş, sadece sekiz adım. Boyun kırmak için yeterli değil.

Dışarıda, şehir dolu ve pis, çok az alanda çok fazla insan var.

Ayaklarının altındaki sokak çamur ve kirden kayganlaşmış, hava bok ve tuğla kokuyor. Bu koku ona casona'nın süpürülmüş taş salonlarını, zeytinlikleri ve geniş avluları özletiyor.

Mutlaka bir yerlerde güzel köşeler vardır, devasa yayılmanın içinde sır gibi saklanmışlardır, ama Maria'ya onları bulması için hiç izin verilmemiştir. Ve böylece, elinde kala kala bu kaldı - kalabalık, at arabası dolu yol ve kolunu kuş gibi kavrayan, pençeleri açık teninde çukurlar bırakan boğumlu parmaklar.

İlk başta kayınvalidesinin böyle bir yere olan sevgisini anlayamamıştı ama kısa sürede öğrendi: Kontes Olivares iki şeyin ticaretini yapıyordu, sefalet ve dedikodu ve pazar ona her ikisini de getiriyordu. Şikâyet edebileceği o kadar çok şey var ki -koku, insanlar, hava bunlardan birkaçı- pazara satıcılardan çok onun için topladıkları hikâyeler için gidiyor.

Duydunuz mu? Biliyor muydun? Evet, ikinci bir çocuk. Hayır, bir seyis!

Kontes bir kargadır, parlak konuşma parçaları toplar ve

Kasabadaki diğerkuşlar da saksağanlar gibi ona akın ediyor.

Pazara ulaşır lar ve Maria kocasının annesini tezgâhlar arasında dolaştırarak kadının artık göremediği ayrıntıları tarif eder. Bu bir hizmetçinin işidir, ama görünüşe göre *hizmetçiler bunu asla doğru yapmazlar* ve Maria, kokuşmuş olsa da havayı arzular, bu yüzden iyi giyimli baston rolüne boyun eğer. Atların üzerindeki adamları tarayıp hangisinin onu götüreceğini seçmeye çalışırken kendisi için hayal ettiği hayat bu değildir.

Şekerlenmiş meyve standının önünde yavaşlar, şekerle toz haline getirilmiş erikleri görünce ağzı sulanır, ancak kontes onu sürükler ve bu tür bir düşkünlüğün mizacını kirleteceği konusunda ısrar eder. Ve konu her zaman çocuksuzluğuna ve kocasını memnun etmek için neden yeterince çaba göstermediğine gelir.

"Tohumumuz güçlüdür," diye ısrar ediyor acımasız orospu ve bu yüzden hata onda olmalı, ne zaman Maria'nın içinde değil de bacaklarının arasında olduğunu bilemeyecek kadar sarhoş olan Andrés'te değil. Üç, belki de dört kez pompaladıktan sonra tohumunu, ne kadar güçlü olursa olsun, çarşaf lara döküyor.

Ve rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyor.

Maria bir annenin kollarına atılmış bir bebek gördüğünde annelik dürtüsü hissetmiyor, kıskanmıyor. Herkes bunun onun *amacı olduğunda* ısrar ediyor ve vücudunun şeklinin hayatının alması gereken şekli belirlediği fikri onu çılgına çeviriyor.

Güzelliğinin kendisinde kalması yerine aktarması beklenen bir şey olduğunu.

O solmaya terk edilirken yaptığı her şey gelişecek.

Kocasının yatağına gelmesini engelleyemese de, saldırıya uğramak başka, fethedilmek başka bir şeydir - kısa bir istila ile uzun süreli bir kuşatma arasındaki fark.

"Sana onunla evlenme demiştim."

Kelimeler onu geri çeker. Bazen kontes kendi sisine hapsolmuş bir halde Maria'yı oğlu sanıyor ve laf kalabalığı daha cesur bir hal alıyor.

"Böyle bir kadınla evlenilmez, yatılır Andrés. O iyi bir kadın değil ve işte kanıtı. İki yıl oldu ve rahmi çıplak. Seni uyarmıştım, değil mi? Çürümüş bir şeyler var ..."

Maria kontesin saçmalamasına izin veriyor, cadıya sarıldığı şeyin Andrés'in kolu olmadığını hatırlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Hayır, onun yerine *kendi* düşüncelerini paylaşmayı hayal ediyor.

"Biliyor muydun," derdi neşeyle, "bazen ben Tüm o toprak ve taşların altında yatacağın mezarlık arsasını düşünmek bana neşe veriyor. Ve eğer şanssız bir şekilde çocuk sahibi olursam, onları oraya götüreceğim ve senin kemiklerinin üzerinde oynamalarına izin vereceğim."

Kendi kendine gülümsüyor ve kayınvalidesini başka bir sıraya götürüyor.

İşte o zaman Maria dul kadını görür.

On yıl önce tanıştığı kişi değil. Olamaz.

Ve yine de.

Maria dengesinin bozulduğunu hissediyor. Zarif olmayan bir adım. Karşı koymaya çalışıyor; vücudu o kadar ani duruyor ki kontes onun yanında tıslıyor. "Ne oldu sana böyle?"

Maria hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor.

Dul kadın tezgâhın önünde bir mürekkep lekesi gibi duruyor, aynı ağır gri tonlarına bürünmüş, sıcağa rağmen tepeden tırnağa örtünmüş, yüzü tül bir peçeyle örtülmüş, elleri eldivenlerin altında saklı.

Maria yıllar boyunca dul kadını pek düşünmemişti ama yine de bu tekinsiz yankıyı burada, Leon pazarlarında görünce tuhaf bir sersemlik hissetti. Bir an için yine on yaşında, ağaçların arasında duruyor, dul kadının mavi gözleri parlıyor, eldivenli eli bileğine dolanıyor. *Eve koş.*

Önlerindeki dul kadın hiçbir şey satın almaz. Sadece tüccara bir paket verir ve kalabalığın arasına karışarak geri çekilir.

Maria onun peşinden gitmek ister ama kontes ağır bir zincirdir. Sıraları tarıyor.

"Oh," diyor ilgileniyormuş gibi yaparak, "bunlar çok güzel." Kontesi tezgahın karşısındaki bir masaya götürerek başka bir eşarp bulmak istediğini açıklıyor. "Daha *mütevazı* bir şey," diye ekliyor ve tüccarın yüzüne dönüp ona iyi günler dilerken kadını kumaşı incelemesi için bırakıyor.

"Az önce burada bir kadın vardı," diye söze giriyor, nezaket gösterileri bittikten sonra. "Tamamen gri giyinmişti."

Kısa bir an için, figürün bir kadın değil de bir hayalet olduğundan, adamın başını sallayacağından ve bu görüntünün peşini bırakmayacağından korkar.

Ama neyse ki tüccar başını sallıyor. "Dul kadın, evet."

"Onu tanıyorsun demek?" Maria parlıyor, yıllardır ilk kez içinde bir şeyler alevleniyor. Umut. "Bir eldiven düşürdüğünü gördüm ve onu geri vermek istiyorum. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Tüccar başını sallar ve kırılğan alev, "Ama onu nerede bulabileceğinizi biliyorum" diye ekleyene kadar söner. Meydanın hemen dışındaki dar bir yolu işaret eder ve dul kadının sokağın aşağısında bir eczanesi olduğunu açıklar.

"Maria?" diye seslenir kontes.

"Tüccar, "Bu kadar genç yaşta dul kalmak, bu kadar dindar olmak, kocası öleli bir yıldan fazla olmuşken hâlâ kefen giyiyor olmak ne kadar üzücü," diye düşündü. Gözlerinde aç bir parıltı vardır. "Eminim Tanrı şimdiye kadar tatmin olmuştur..."

"*Maria*," diye çıkışıyor kontes, elini rüzgârdaki bir flama gibi çırparak. Özür dileyerek kadının yanına döner.

"Buradayım," diye tıslıyor, pençeler koluna batarken bir an kendini unutuyor. Kalbi hızla atarken

bir ara sokak için piyasayı tarıyor. Bir kaçış. Maria tanıdık bir inci gerdanlık gördüğünde kontes eve gitmekten bahsetmeye başlar.

"Bakın," diyor yaşlı kadını çevirerek. "Bu Barones Artiz!"

Kontesi, hizmetçisi alışveriş yaparken kendini yelpazeleyerek gölgeye sığınmış olan soylu kadına doğru yönlendirir.

"Kontes!" dedi barones, toparlanarak. "Çok uzun zaman oldu."

Sadece şakalaşıyorlar. Artiz, Olivares'lerin evine sık sık gelen bir ziyaretçidir ve dedikodu zevki kontesinkiyle yarışır.

Elbette, ağzından çıkan bir sonraki kelimeler: "Senyor Riva'nın oğlunu duydunuz mu?"

Maria, baronesin kontesi sanki bir paketmiş gibi almasına izin verir.

"Hayır, en büyük oğlu değil, ortanca oğlu. Bu ay Perezlerin ilk oğlu Sofía'yla evlenecekti -evet, güzel ve aynı zamanda tatlı olanıyla- ama kız kardeşiyle kaçtı!"

Kontesin nefesi kesilir ve Maria araya girmek için o anı seçer.

"Sinyora mía," diyor nazıkçe. "Sakıncası yoksa yakınlarda ziyaret etmek istediğim bir dükkan var."

Kontes sözünün kesilmesine sinirlendi. "Dükkân mı?"

"Bir eczacı."

"Ah canım, hasta mısınız?" diye soruyor Barones Artiz, haber koklamaya çalışırken burnu seğiriyor.

"Hiç de değil," diyor Maria hemen. "Sadece, henüz *kutsanmadım*." Bunu söylerken karnına dokunuyor, kontesin ona inat etmekten çok bir torun istediğini umuyor. Kontes dudaklarını büzüyor ve María onun ikisini tarttığını görebiliyor ama terazinin kefesini dolduran Barones Artiz oluyor.

"Gel," diyor, kontesin koluna kancayı geçirerek

onun. "Daha en iyi kısmına gelmedim. Benimle yürü, sana *her şeyi* anlatacağım."

Onlar uzaklaşırken Maria kendini hiç olmadığı kadar hafiflemiş hisseder.
yıllar.

Sonra kontes başını iki yana çevirerek seslenir: "Uzun sürmesin!"

Kelimeler yankılanıyor ve hedeflerine ulaşamadan ölüyor.
Maria çoktan gitti.

II

Maria dul kadının dükkânına adımını attığında içinde bir şeyler gevşer.

Hava beklediğinden daha serin, dışarıdaki göz kamaştırıcı günden hoş bir erteleme.

"Kapıyı arkandan kapat," diye yumuşak, melodik bir ses geliyor. "Bitkiler soğuk ve karanlık olmasını tercih eder."

Maria itaat ediyor ve kafasını karıştıran siyah bir duvarın içine dalıyor, o kadar kalın bir gölge onu kısa süreliğine kör bırakıyor. Gözlerini kırıştırıyor ve gözleri alıştığında tavandan sarkan demet halindeki dalları, duvarlar boyunca raflara dizilmiş çeşitli kavanoz ve tencereleri, alçak bir masanın üzerinde duran soluk bir havan ve havaneli seçebiliyor.

Burası aynı anda hem nemli hem de kuru kokuyor. Tatlı ve narenciye, baharatlı ve topraksı.

Batı oyuğunun taş zemini gibi, handaki aşçının demlediği tentür gibi, kiraz çekirdekleriyle dolu bir avuç içi gibi kokuyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Maria döner ve işte oradadır.

Bir yabancı değil, yıllar önce tanıştığı kadın. Duvağı yukarı kıvrılmış, yüzünün pürüzsüz, solgun yamaçlarını, çenesinin sivri ucunu, örülmüş sarı saçlarını ve şok edici bir maviye çalan gözlerini ortaya çıkarmıştı.

On yıl ve Maria kendinden şüphe etmeye, hafızasının kusurlu olup olmadığını merak etmeye başlar.

Çünkü dul kadın yaşlanmamıştır.

Elbette bazıları diğerlerinden daha iyi zaman geçirir, ancak

hala takıyorlar. O giymiyor. O aynı görünüyor. *Tamamen* aynı. Sanki yıllar hiç iz bırakmamış gibi.

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye soruyor dul kadın ve Maria'nın onun kendisini değil dükkânı kastettiğini anlaması bir an alıyor.

Düşünüyor, diğer kadının bir şey söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyor. güvenilebilir. Ne de olsa şehrin dedikoduya olan düşkünlüğüne tanık olmuştur.

"Bir tonik," diyor karnına dokunarak.

"Ah," diyor dul kadın. "Çocuk sahibi olmayı mı yoksa bir çocuktan kurtulmayı mı umuyorsun?"

Maria şaşkınlığını gizleyemez. Daha önce hiç kimsenin bu kadar cesurca konuştuğunu duymamıştır.

Ama diğer kadın sadece omuz silkiyor. "Çocuklar doğru yatakta bir nimet olabilir. Yanlış yatakta ise bir tür hastalık. Merak etmeyin, ben sağduyulu biri olarak tanınırım."

Maria kaşlarını çatıyor. "Eğer bununla tanınıyorsanız," diyor, "gerçekten bu kadar ketum musunuz?"

Bu bir gülümseme kazandırır. Ve belki de dul kadının dudaklarının bilerek kıpırdaması, mavi gözlerinin sabitliği ya da sadece dükkânın loşluğu gerçeği ortaya çıkarıyor.

"Çocuğum yok," diyor Maria. "Ve öyle kalmak istiyorum."

Dul kadın ne yargılama ne de şaşkınlık gösteriyor, sadece "Pekâlâ," diyor ve havanla tokmağı da yanına alarak tezgâhın etrafında dönüyor. Duvardaki raflardan çeşitli otlar ve yağlar topluyor ve Maria eldivenlerinin olmadığını fark ediyor, elleri uzun, ince ve güzel ve toniği düzeltirken düşük ışıktaki parlıyor gibi görünüyorlar. Kadın sessizlik içinde çalışmaktan memnun görünüyor ama Maria dilini tutamıyor.

"Biliyorsun," diyor, "daha önce tanışmıştık."

Dul kadının elleri hareket etmeye devam ediyor, ama sarı kaşlarının arasında küçük bir olukla yukarı bakıyor. "Emin misin?"

soruyor. Maria'nın bakışlarını tutuyor ve dudakları sanki bir gülümsemeyle oynuyormuş gibi yeniden seğiriyor. "Sanırım seni hatırlardım."

Maria yanaklarına hücum eden sıcaklık karşısında şaşırıyor. "O zamanlar çok daha gençtim."

"Ah," der dul kadın. Havan tokmağı havanın duvarlarına vuruyor. Dul kadın içindekileri küçük, koyu renkli bir şişeye doldurur ve bir mantarla kapatır.

"Ama *sen* değişmemişsin."

Yine o neredeyse gülümseme. O mavi gözler yüzünde geziniyor. "Adın ne senin?"

Kocasının mirasına sahip çıkması, kendisini *Vikontes Olivares* olarak ilan etmesi gerektiğini biliyor ama dudaklarından dökülen tek isim, yıllar önce vereceği isim.

"Maria."

"Maria," diye yankılanıyor dul kadın düşünceli bir şekilde. Tezgâhın etrafında dönüyor, sadece dokunacak kadar yaklaştıklarında duruyor, sonra bir el uzatıyor ve dul kadın avucunu yukarı çevirip "fiyat üç real" dediğinde Maria çoktan ona uzanmıştı.

Maria gözlerini kırptırarak kendine geliyor. Kendi parasını taşımasına izin verilmiyor -kocasının ailesi bunun bir anlamı olmadığını söylüyor- ama ne zaman kontesin cüzdanını sahipsiz bulsa içinden bozuk para aşırma alışkanlık haline getirmiş. Şimdi de elbisesinin cebinden paraları çıkarıp dul kadının beklemekte olan eline tutuşturuyor ve teninin soğuk olduğunu görünce irkiliyor.

Ateşli bir yanağa kompres yapar gibi, ama yine de Maria kızardığını hissediyor.

Tam o sırada kapı açılır, karanlık dükkâna pürüzlü bir ışık gönderir ve ardından kontesin hırıltılı gıkılaması duyulur.

"Maria."

Kadın döner ve dul kadın bir adım geri çekilerek tezgâhın daha derin gölgesine girer. Kontes içeri girmeye zahmet etmez, eşikte öylece durur,

yükünden kurtulmaya hazır görünen baronesin elini tutuyor.

"Gel, Maria. Yoruldum."

Dul kadın küçük, koyu renkli şişeyi Maria'nın eline tutuşturur. Kontesin duyacağı şekilde sesini yükselterek, "İyi saklanmıyor," diyor. "Her iki haftada bir yeni bir partiye ihtiyacınız olacak."

Maria toniği kavrarken, kelimelerin ne olduğunu duyuyor. Bir davet. Kapıya doğru döner. Eşikte güneş ışığı yanıyor, ötesindeki gün hâlâ sıcak. Karanlıkta oyalanmak istiyor.

Kontes sabırsızlıkla bekler, ama Maria arkasına bakar. "Teşekkür ederim. ." diyor, diğer kadının adını öğrenemediği için yarım bırakıyor.

Dul kadın, masasının üzerindeki havanda kalan tortuları süpürmeye başladı. Duraklıyor ve işinden başını kaldırıp bakıyor, mavi gözleri gökyüzü parçacıkları gibi.

"Bana Madam Boucher derler." Gülümsemesi en sonunda serbest kalıyor ve en uzun dişlerinin kurt gibi sivrildiğini göstererek ekliyor: "Ama siz bana Sabine diyebilirsiniz."

III

Maria iki hafta bekleyemez.

Kontes bu istek karşısında dişlerini sıktı ve Andrés uzaklardayken toniklere harcanan zamanın boşa gideceğini mırıldandı. Ama sonra kocası yakında Leon'a döneceği haberini gönderdi ve böylece yaşlı cadı ona tekrar gelmesi için izin verdi.

Ve böylece Maria ikinci kez hoş geldin karanlığına adım atar.

Dul kadın, Sabine, onu gördüğüne şaşırmış görünmüyor, ama memnun görünüyor, işine eğildiği masadan kalkıyor.

"Maria," diyor, ismi nefes verir gibi kolaylıkla söylüyor. Hayatında ilk kez bu sesten hoşlanıyor.

Sabine ona doğru süzülüyor, eli Maria'nın uzatacağı boş şişeye değil, onun ötesine, omzuna, boğazına, yanağına uzanıyor, soğuk çıplak parmakları sıcak tenine değiyor.

"Şimdi hatırladım," diyor dul kadın, Maria'nın bakışlarıyla buluşarak ve Sabine kilidi parmağının etrafında döndürene kadar eşarbından bir bakır telin kaçtığını fark etmiyor. "Ormandaki çocuk, zehirli çiçekleri pervasızca koparıyordu." Eli, kıvrımı bir yüzük gibi bükülmüş halde öylece durur. "Ne kadar zaman önceydi bu?"

"On yıl," diye yanıtlıyor

Maria. "O kadar çok mu?"

diye sorar Sabine.

"Yine de," diyor bu hafta başka pek bir şey düşünmeyen Maria, "o zaman da yeni bir duldun."

Sabine'in avuç içi dalgalanıyor, saçları Maria'nın elinden boş şeyi alıp arkasına dönerken bırakılıyor. Maria

Onu kızdırıp kızdırmadığını merak eder, ama Sabine arkasına baktığında gözlerinde bir eğlence parıldar.

"İki tür kadının bu dünyada tek başına ve rahatsız edilmeden dolaşma izni vardır. Rahibeler ve dullar. Ve ben rahibe olmak için Tanrı'ya yeterince yakın değilim."

"O zaman bu bir yalan."

Sabine boş şişeyi düşünceli bir şekilde masaya vuruyor. "Hayır. Bir kocam vardı. Bir zamanlar." İşte yine o dış parlaması. O kadar hafif ama o kadar göz kamaştırıcı bir gülümseme ki Maria onu gördüğünde yer yerinden oynar gibi oluyor. Kendini öne eğilmiş buluyor, takip etme ya da düşme dürtüsü.

"Nasıl öldü?" diye soruyor.

Dul kadının gülümsemesi genişler. "Yavaşça."

Sabine. Sabine. Sabine.

Maria, buluşmaları arasındaki günlerde kendini bu ismi bir küp şeker gibi dilinin üzerinde tutarken bulur. Tadının ne kadar tuhaf ve tatlı olduğunu düşünür.

Sabine Boucher.

Bir sonraki ziyaretinde Maria'ya bunun Fransızca olduğunu söyler -düşünün, kardeşi Felipe yıllar önce haklıymış- ve yine de dul kadının konuşmasında neredeyse hiç aksan yoktur, İspanyolcası net ve temizdir.

"Her şey zamanla aşınır," diyor açıklama olarak, ancak böyle bir aşınmaya sahip olacak kadar yaşlı görünmüyor.

Sabine. *Sabine*. Maria bu ismi olabildiğince sık yüksek sesle söylemeye çalışıyor. Üçüncü ya da dördüncü ziyaretinde, sonunda bu sesi ne kadar sevdiğini itiraf ediyor.

"Maria çok güzel bir isim," diye karşı çıkıyor dul kadın.

Buna karşılık genç kadın sadece homurdanır. Kısa, alaycı bir ses. "Annem bir keresinde bana bunun *acı* anlamına geldiğini söylemişti."

Sabine demetinden bir lavanta sapı koparıyor, dalını parmaklarının arasında döndürüyor. "Aynı zamanda *sevgili* anlamına da gelir."

Maria burnunu kırıstırıyor. Belki, diyor, ama o hiç sevmeydi. Çok sıradan, çok sade, ipek hayal ederken kolalı keten gibi. Kayınvalidesinin ağzından çıkan sestten nefret ediyor, kısa bir zincirdeki keskin bir çekiş gibi.

Sabine ona nazikçe bakar. "Bir isim bir elbise gibidir. Doğası gereği güzel ya da sade olabilir ama asıl önemli olan onu giyen kişidir."

Maria bir kavanoz dolusu bitkiye bakarak düşünüyor. Ötesindeki yüzü inceliyor. "Eğer isimler elbiseyse, benimki uymuyor."

"Çıkar o zaman," diyor Sabine umursamazca, lavantayı bir meşaleymiş gibi ona uzatarak. "Sen kim olmak isterdin? Hangi isim sana daha çok yakışır?"

Maria kurumuş çiçeği burnuna götürür. Buna verecek bir cevabı yoktur.

Ama bunu düşünecek.

Yaz kendini kömürlerin üzerinde sürüklüyor.

Gün kavurucu, şehir Ağustos sıcaklığında kavruluyor ve Maria ilk kez kaçışını düzenlemek zorunda kalmadı. Kontes güneşe dayanamayacağını söyleyerek pazara gitmez, bunun yerine ayaklarını ıslatmayı ve evinin rahatlığında dedikodu dinlemeyi tercih eder. Maria, dul kadının hediyeleri olmasaydı kesinlikle kalıp ona eşlik etmek zorunda kalacaktı. Geçen sefer kontesin baş ağrılarını dindirmek için bir tonikle dönmüştü, bir diğeri de sürekli huzursuz olan kontun gece boyunca uyumasına yardımcı olmuştu ve bu yüzden bu ziyaretleri uygun bir arayış olarak gördüler.

Elbette Maria'nın yalnız gitmesine izin verilmez. Bir hizmetçinin eşliğinde gönderilir, derme çatma bir gardiyan, ama bu

Para ve tehditle bir saatlik huzur satın almak şaşırtıcı derecede kolaydı ve o her ikisiyle de silahlanmış olarak geldi.

Geldiğinde onu karanlık dükkân karşılar, Sabine de öyle.

Maria boş tonik şişesini getirdiğinde dul kadın "Gel," diyor. "Sana bu partiyi nasıl yapacağını göstereceğim."

Maria bu ihtimal karşısında hafifçe geri çekiliyor, bilmek istemediğinden değil, kapanmakla tehdit eden bir kapı gibi hissettiğinden.

"Elbette bu iyi bir iş değil," diyor, sesini hafif, hatta şakacı yapmaya çalışarak. "Ne de olsa bana öğretirseniz, dükkanınızı ziyaret etmeme gerek kalmayacak."

Gerek yok, diyor, oysa demek istediği sebep yok, mazeret yok. Söylemek *istediği* şey, bu çalıntı saatlerin bazı günler kurtarıcı bir lütuf olduğu, bazı günler ise onu kayınvalidesinin eğimli çatısından atlamaktan alıkoyan tek şey olduğudur.

Sabine onaylamaz bir tavırla ağzını kapatır. "Bilgi güçtür, Maria. Asla geri çevirme. Ayrıca," diye ekliyor taş kaseyi avuçlayarak, "kimsenin ne yaptığını bilmesine gerek yok. Bu bir sır olabilir, paylaşılabilir. Şimdi bana arkandaki raftan ısırgan otu kavanozunu getir."

Maria ahşap çıkıntıya dönüyor ve kaşlarını çatıyor. Bir düzine bitki kavanozu var, isimleri hızlı, eğimli bir elle yazılmış. Onları inceliyor, sanki eğri çizgiler kendilerini anlamlandırarakmış gibi. Ama öyle olmuyor.

"Okuyamıyor musun?" diye atıldı Sabine, dirseğinin dibinde belirerek.

Maria'nın çenesi sıkıştı. "Hayır." Gerçek daha karmaşıkken basit bir kelime. Bir yıldan uzun bir süre önce, can sıkıntısı doruk noktasına ulaştığında, akşam yemeğinde kayınvalidesiyle bu konuyu açmıştı. Bir süredir dikkatini dağıtacak bir şeyler bulma umuduyla kontun çalışma odasındaki kitaplara bakıyordu, hatta gölgenin geçtiğini tahmin etmişti.

Kontes'in yüzüne baktı ve hemen öğrenmek istediğini, böylece çocuklarına öğretebileceğini söyledi. Hatta iyi bir önlem için karnına bile dokundu.

Maria'yı şaşırtan bir şekilde, kontun kendisi ona ders vermeyi kabul etti.

Ama ne zaman onunla çalışma odasında buluşmaya gitse, elleri sayfadan çıkıp koluna, sırtına, beline gitmeye başlıyordu. Harfleri seslendirirken dudaklarını yalıyordu. Yakınına eğildiğinde saçlarını kokluyordu.

Adamın buruşuk elleri güneye doğru ilerlemeye başladığında, takibi bırakmıştı.

"Öğrenmek istedim," diyor Maria şimdi, eczane rafına bakarak, etiketler alaycı kıvrımlar ve haçlardan başka bir şey değil. "Ama doğru dürüst bir öğretmenim yoktu."

"Peki o zaman," diyor Sabine, ısırgan otunu raftan almak için onun yanından uzanarak. Bir an için kumaş kadar yakınlar, karanlıkta birbirlerine sarınıyorlar. Dul kadının nefesi Maria'nın ensesinde serin bir fısıltı gibi. Ağzı, teninden birkaç santim ötede.

"Bakalım yardım edebilecek miyim?"

Maria sabırlı bir öğrenci değil.

Öfkesi çabuk alevlenir ve söndürmesi zordur.

Sabine, harfleri yavaşça bir araya getirmeden önce şekillerini öğrenene kadar tekrar tekrar ince bir kum tabakasına çizdiriyor.

"Ne lanetli bir girişim," diye tıslıyor birden fazla kez, elini kuma öyle bir kuvvetle vuruyor ki kum her yere dağılıyor. Bir bulut, ahşap zemine sessizce yağıyor. Ama dul kadın sadece daha fazlasını üretiyor.

Haftalar geçtikçe, dersler bölük pörçük olmaktan öteye gitmez, Sabine'nin ısrarlı sakinliğiyle onun kızgınlığı çatışır, ta ki yavaş yavaş, bir şekilde, birbirine karışmış harfler seslere dönüşene ve sesler şekillenene kadar.

"Ro . . ."

Bir etiketin üzerindeki harfleri

seslendiriyor. ". . . ben . . ."

Düzgün olsun. ". .

. ro."

Sesler bir kelimeye dönüşürken Maria gözlerini

kırpıştırıyor. "Romero."

Rosemary.

Tanıdıkça heyecanlanıyor. Bu, evinizdeki kilitli bir kapının anahtarını bulmak ve ötesinde yepyeni bir oda keşfetmek gibidir.

Sabine öğrencisinin yüzünü sevinçle okşar. "Çok hızlı bir zekân var."

Maria kısa ve sıcak bir şekilde kızarıyor, sonra alay ediyor ve hayal kırıklığıyla sandalyesine geri yığılıyor. "Bu hızla gidersek, bir ömür boyu sürecek."

"Bir hayatı harcamanın daha kötü yolları da var," diyor Sabine, hâlâ onun üzerinde gezinerek.

Maria başını geriye atar, dul kadının tuhaf gözlerine bakar.

Bu kadar yakinken, düz bir mavi değil, gümüş bir ışıkla vurulmuşlar, karanlık dükkâna rağmen bir şekilde parlaklar. Yüzleri arasında sadece bir karış mesafe var ve hiç bu kadar uzak, bu kadar yakın hissetmemişlerdi. Maria bir an için batıdaki oyukta başını onunkinin üzerine eğmiş olan Ysabel'i düşündü. Ama şimdi uzanıp dul kadının yanağına dokunsa, diğer kadının geri çekilmeyeceğinden şüpheleniyor. Parmakları sürüklense, başparmağı dul kadının yumuşak ve taç yaprağı pembesi dudaklarında gezinse bile.

Ama o an geçer ve Maria ulaşamaz.

Parmakları seğirir, ama elbisesinin üzerinde kalır. Sabine geri çekilir ve Maria garip bir şekilde soluk soluğa kalır.

Saat neredeyse dolmuştur ve kalkıp gitmesi ve dul kadını işiyle baş başa bırakması gerektiğini bilmektedir. Ama gerçek şu ki, bunu yapmak istemiyor. Bu yüzden oyalanır, gözlerinin dalmasına izin verir

kapalı, yaz sıcağının geçtiğinin ve dükkândaki taşların serinlediğinin tadını çıkarıyor.

Kısa süre sonra oda sıcak ve odunsu yeni bir kokuyla doluyor.

Maria, Sabine'e doğru bakar, kadını bir alevın üzerinde dengelenmiş küçük bir kaptaki bir karışımı karıştırırken bulur, ısı metal bir tabak içinde tutulmaktadır. Koyu renkli ve zift kıvamındaki karışımı küçük bir fincana döküşünü izliyor.

Sabine masaya döner ve fincanı Maria'nın önüne koyar.

"Bu nedir?" diye soruyor.

"Bir ödöl," der dul kadın, "dirençli çalışman için."

Maria karışımı inceliyor. Cilalı ahşap rengine, donyağı kalınlığında ve Sabine'e göre buna *çikolata deniyor*.

"Bu bir hediye idi," diye açıklıyor, "minnettar bir patrondan."

Maria tek fincana başını sallıyor. "Elbette paylaşmalıyız."

Ama Sabine sadece başını sallar. "Benim için çok zengin," biraz üzgün bir şekilde şöyle diyor. "Ama böyle bir hediye nin boşa gitmesi suç olur. Devam et," diye ekliyor ve sonra biraz daha yumuşak bir sesle, "Benim için tadını çıkarmanı istiyorum."

Maria fincanı dudaklarına götürür ve bir yudum alır.

Sıvı dilinin üzerinde yuvarlanıyor, aynı anda hem acı hem de tatlı, şaraptan daha kalın ve meyveden daha ince ve ağızda tutarken gözleri kayıyor, tadın tadını çıkarıyor.

Maria'nın daha önce denediği hiçbir şeye benzemiyor. Dilini kaplıyor ve tadı boğazında kalıyor. Yine de yutar yutmaz keşke yutmasaydım diyor. Yuttuğu şey gitmiştir ve tatmin olmamış, sadece istemiştir.

Sonunda gözlerini açtığında Sabine'in kendisini pür dikkat izlediğini görür. Dişleri alt dudağına batar.

"Ee?" diye soruyor, gözleri dükkânın ince ışığında parlıyor.

Maria ne diyebilir ki? O tek yudumda

küçük fincan. Memnuniyetle bir tane daha alırdı. Her yemekte içmek isterdi. Hayatının geri kalanında her gün. Ve yine de yetmeyecekti.

"Eğer bunu içseydim," diyor Maria, "başka hiçbir şey içmezdim." Sabine'in ağzı yüzeysel bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tuhaf, değil mi?" diyor. "Ne kadar çok tadarsan, o kadar çok istiyorsun."

IV

"Hiç yalnız kaldın mı?"

Şimdi sonbaharın sonları ve dükkândaki ahşap masada birlikte oturuyorlar, María Sabine'in gözlerini kırpmadan bakışları altında uzun süre demlenmiş otları süzüyor. Son birkaç aydır dul kadının arkadaşlığına, onun şaşırtıcı güzelliğine ve soğuk dokunuşuna, María'nın teninin altında uyandırdığı sıcaklığa, hatta o yanındayken dünyanın garip bir şekilde eğilmesine alıştı. Kadının yanındayken kendi özgürlüğüne, kısıtlamalarının gevşemesine.

Ama dul kadının durgunluğu sinir bozucu.

Maria'nın kendisi her zaman huzursuzdu, bir parçası sürekli hareket halindeydi. Sallanan bir kalça, dönen bir bilek, elleri, başı. Ama dul kadın dükkânın önünden geçmediği ya da tonik yapmadığı zamanlarda bir heykel gibidir, sadece mavi gözlerinde yaşam izleri vardır. Ve onlar bile bazen karanlık dükkânın kilometrelerce ötesinde, uzakta bir şeye sabitlenmiş gibi görünüyor.

Ancak Maria yalnız olup olmadığını sorduğunda Sabine gözlerini kırpıştırır ve kendine döner.

"Ne tuhaf bir soru."

"Öyle mi?" diye sorar. "Sen bir dulsun. Yalnızsın."

Sabine öne doğru oturur, dirseklerini masaya dayar. Parmaklarını birleştirip çenesini üstüne koyuyor, küçük bir hareket tüm yüzünü değiştiriyor, onu aniden kız gibi, genç gösteriyor.

"İnsan yalnız hissetmeden de yalnız olabilir," diye düşünüyor. "İnsan yalnız olmadan da kendini yalnız hissedebilir."

Maria bir bez demetini bir kâsenin üzerinde döndürüyor, renkli yağın damlamasını izliyor.

"Yeniden evlenmeyi hiç düşünmediniz mi?" diye soruyor. "Ya da bir arkadaş edinmeyi?"

Sabine başını öne eğiyor, utangaç bir gülümseme ağzının kenarını çekiştiriyor. "Olmadığımı kim söyledi?"

Kıskançlık Maria'nın tüylerini diken diken ediyor. Kırılğan bir kahkaha atıyor ve "Özgürlüğünüzü kıskanıyorum" diyor.

Sabine gülmüyor, sadece Maria'nın bakışlarını tutuyor. "Sen de sahip olabileceksen kıskanmana gerek yok."

"*Kocamın* aynı fikirde olacağından şüpheliyim."

Koca. Dişlerinin arasında gevşek bir iplik gibi ısırılmış bir kelime. Günler kısaldıkça, Andrés geri döndü ve bu sefer kış boyunca onun odasında kalmaya niyetli gibi görünüyor. Onun yatağında. Ama bir şeyler değişti.

Güzelliği onu kızdırmaya başlamış, endamı artık bir hakarete dönüşmüştür. Daha önce Maria'ya umutla bakarken, şimdi ona sabırsızlıkla bakıyor, sanki o henüz doldurmayı başaramadığı boş bir kaptan başka bir şey değilmiş gibi.

Ve kararlı değilse hiçbir şey değildir.

Çabaları acı verici bir sıklık kazanmıştır. Maria, toniğinin içindeki malzemeleri sessizce ezberden okuyarak kendini meşgul ediyor, o bitirene kadar harf harf zihninde heceliyor.

Sabine birkaç hafta önce düşünceli bir tavırla, "Ona bir çocuk verebilirsin," diye önerdi, "içini rahatlatmak için bir tane."

Ama bu öneri karşısında Maria'nın midesi sıkışmıştı. Çılgılık atma isteğiyle savaştı ve sadece başını salladı. "Bu yeterli olmaz," dedi ve bunun doğru olduğunu biliyordu. "Onlar aç insanlar. Ben ölene kadar beni besleyecekler. Çocuk yatağında ya da başka bir şekilde kuruyana kadar."

Şimdi sandalyesinde kayıyor, bacaklarının arasındaki sürekli ağrıdan irkiliyor ve dar masanın karşısındaki dul kadının kız gibi tavrı kayboluyor, yerini aniden daha yaşlı, eski bir şey alıyor. Sabine'in ne kadar az değiştiği ve ne kadar çok değiştiği esrarengiz.

"Duydun mu?" diyor, sesinde bir boşluk var. "Birkaç gün kuzeyde bir hastalık kol geziyor. Bir veba diyorlar. Belki de Leon'a kadar ulaşır."

Maria, diğer kadının mizahında gömülü olan marazi çizgiyi sık sık fark etmiştir. Yine de bu onu şaşırtıyor. Sanki kötü bir havaymış gibi vebadan bahsediyor.

"Kim bilir?" diye ekliyor Sabine havalı bir omuz silkmeye. "Kocanızın başına bir trajedi gelebilir."

"Seninki gibi mi?" diye karşı çıkıyor Maria.

Birbirlerinin yanında aylar geçirmelerine rağmen Sabine ona *daha önceki* hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmamıştır. Maria daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşmaktadır, ama sorusuna sadece o esrarengiz gülümsemeyle karşılık bulur.

Sabine biraz daha dik oturur. "Elbette," diyor dükkânını gözden geçirirken. "İnsanın kendini dul bırakmasının *başka* yolları da var. ~~Her~~ şansa bağlı değil."

Bunu söylerken mavi gözleri yanıyor ve Maria yıllar önce dul kadının Santo Domingo'dan ayrıldığı gün. Senyor Baltierra'nın uykusunda öldüğü günün ertesi.

Andrés'i öldürmeyi hiç düşünmediğini söylemek yalan olur.

Geceleri, o uyuduğunda ve kendisi uyuyamadığında, zihninin dolaşmasına izin veriyor, hayal gücü korkunç ayrıntılarla yolları canlandırıyor. Yumuşak deriye gömülmüş bıçaklar, sekiz kısa basamaktan aşağıya gümbür gümbür inen cesetler, perdeleri tutuşturan ve oda oda yayılan ateş.

Hayır, mesele onun *yetenekli* olup olmadığı değil; Maria bundan hiç şüphe duymadı.

Ama bu ona ne kazandıracaktı? Geriye ne kalacaktı? Mizah, Sabine'in yüzünde yeniden ışık gibi dans ediyor ve Maria şaka yaptığını fark eder. Tabii ki şaka yapıyor. Neden olmasın? Şakadan zarar gelmez.

"Çekici bir dul olurdum," diye düşünüyor. "Hiç şüphesiz," diyor Sabine.

"Ama gri hiçbir zaman benim rengim olmadı. Zümrüt yeşili,

belki, ya da erik."

"Yasın gölgesi önemli değil," diyor Sabine, sandalyesinden kalkarak. "Önemli olan senin özgür olman."

"Özgür," diye yineliyor Maria, kelime dilinde ağırlaşıyor. "Ne yapmak için?"

Sabine duvara doğru yürür, parmak uçlarını kavanozların üzerinde gezdirir. "İstediğin gibi yaşamakta özgürsün. İstediğin kişi ol. İstediğinizi alın."

Eli, yaprakları yumurta kabuğunun yumuşak beyazlığında, kurutulmuş çiçeklerle dolu bir vazoda duruyor.

"En iyisi de bu," diyor Sabine usulca, demetten bir çiçek kaldırarak. "Elini tutacak kimse yok. Sana hayır diyecek kimse yok. İstediğin bir şey görürsen ..."

Parmakları mengeneyi kapatarak kırılğan çiçeği eziyor. "O senin."

Avuçlarının tozunu alıyor ve masaya döndüğünde Maria onun yüzündeki ifadeyi görüp anlıyor. Bu bir oyun değil. Dul kadın şaka yapmıyor. Bulutsuz gözlerine bir gölge düşmüş, yanaklarında çukurlar oluşmuştur.

"Leon'dan yorulmaya başladım," diyor. "Daha fazla kalacağımı sanmıyorum."

Maria altındaki zeminin titrediğini hissediyor.

Hayır, demek istiyor. Buna izin vermeyeceğim. Beni burada, onunla bırakamazsın.

Sözcükler ağzından dökülmeden yakalıyor ama Sabine hepsini aynı duyuyor gibi görünüyor.

"Ben gittiğimde sen de benimle gelebilirsin."

Maria'nın içinde bir şeyler kıpırdanıyor. Sabine'in bu sözleri söyleme şekli, sanki her şey çok basitmiş, sadece bir evet deme meselesiymiş gibi, öfkesinin boğazında safra gibi yükselmesine neden oluyor, acı ve sıcak.

"Bu hiç komik değil," diye tersliyor.

Sabine ona eşit bir şekilde bakıyor. "Böyle olması gerekmiyordu."

Maria dişlerini sıkıyor. Oynamak iyi ve güzeldir.

Ama bu hayalin onu çok uzağa taşımasına izin verdi. Hapsedilmesinin, çektiği acıların anlamı neydi ki, eğer bunlardan kurtulacaksa, hiçbir şey almadan kaçacaksa?

"Söyle bana," diye feveran ediyor, "bu kocamı öldürmemizden önce mi sonra mı?"

Sabine ona acıyan bir bakış atar ve Maria buna daha fazla dayanamaz. Ayağa kalkar, çok uzun süre kaldığına karar verir. Andrés bekliyor olacak.

Kapıya doğru yönelir ama bu kez Sabine de onu takip eder. "Bu kadar hoşnutsuz olmak için çok gençsin."

Maria tam kola uzanırken diğer kadının dokunuşunu hissediyor, soğuk ellerden biri omzuna geliyor, diğeri beline dolanıyor. Sabine'nin vücudu onunkiyle aynı hizada, pürüzsüz yanağı Maria'ninkine değiyor. İkisi bir anlığına birbirine dolanmış, bağlanmıştı.

Elini karnına götürüyor, Sabine'in parmaklarını buluyor, ön tarafına doğru yayılmış, arıyor. Hak iddia ediyor. Maria pek çok gece bu dokunuşun hayalini kurmuş, ona açlık duymuştu. Şimdi, geriye yaslanma dürtüsüyle savaşıyor. Gri kumaşın onu yutmasına izin vermek için.

İstedığınız bir şey görürseniz . . .

"Tek yapman gereken sormak," diye fısıldar dul kadın.

Sonra elini çeker ve Maria kendini ileriye, eşiği geçip sokağa doğru itildiğini hisseder.

V

Andrés koridorda bekliyor.

Zemin taştan yapılmış ama yine de Maria onun volta atarak yürüdüğü çizgiyi görebildiğini hayal ediyor.

"İşte buradasın karıcığım," diyor sertçe.

Bakışları doğrudan saçlarına yöneliyor ve Maria aceleyle dükkândan eşarbını almadan çıktığını fark ediyor. Ya da toniğini. Yüzüne esintili bir gülümseme çizip fırtına geliyor olmalı derken bile kendi kendine usulca küfrediyor. Rüzgâr o kadar güçlü esmiş ki atkıyı yırtmış.

Gözleri María'nın yanından geçip arkasında beliren ve ona eşlik etmekle görevlendirilmiş olan hizmetçiye kayıyor ve María dönüp sessiz bir uyarıyla kıza bakma isteğine direnmiyor. María direnmiyor ve Andrés'in María'nın koluna girip onu eve götürmeden önce orada ne gördüğünü tahmin etmek zorunda kalıyor.

Akşam yemeğinde en yüksek ses çatal bıçakların tabaklara sürtünürken çıkardığı sestir.

Maria küçük bir bıldırcının yanmış cesedini karıştırıyor. Yemekler kayınvalidesinin damak tadına uygun, yani hem yavan hem de fazla pişmiş, paranın damak tadını satın alamayacağının kanıtı.

Kont ve kontes sessizce yemek yeme eğilimindedir, ancak kocası genellikle kendi sesini tercih eder. Maria katkılarına ihtiyaç olmadığını bildiği için akli eczacıya geri dönüyor. Bu nedenle, üst kata çıkana kadar Andrés'in ne kadar az konuştuğunu fark etmez ve sesi düşüncelerini böler.

"Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun."

Maria gözlerini kırptırıyor. "Kiminle?" diye soruyor kayıtsızca.

Sabırsızca bir of çekti. Belli ki kadın onu dinlemiyordu. "Şu dükkândaki kadınla." Sabine'den *ilk* kez bahsetmiyor -daha önce de üstü kapalı sözler söylemişti- ama omuzlarında bir sertlik, bakışlarında bir gölge var.

Maria kayıtsızmış gibi davranıyor. "O bir *dul*, Andrés. Hem de dindar bir dul," diyor ama kocası sadece işine geldiğinde dindar şeylere yöneliyor. "Ayrıca," diye ekliyor, "bunu kendim için yapmıyorum. Bu *bizim* için."

"*Biz*" . . . Neredeyse adamın etli elinin fazla düz karnındaki ağırlığı kadar onu solduran bir kelime. Yüz ifadesi kararıyor ve altındaki merdivenlerin cama dönüştüğünü hissediyor. Bir adım, paramparça olmakla güvende olmak arasındaki fark. Adamın eli sıcak ve korkunç ve Maria seçtiği yolun ne zaman bu kadar kötü bir şekilde rotasından saptığını merak ediyor.

İki tür kadın bu dünyada yalnız ve rahatsız edilmeden dolaşma iznine sahiptir.

Maria'nın diğer eli yukarı kalktı ve onun elinin üzerine geldi. Yüzünü onunkiyle buluşturmak için çevirdiğinde kaba saçlar avucunu tırmalıyor.

Ve rahibe olmak için Tanrı'ya yeterince yakın değilim.

Andrés ona sıradan bir şeymiş gibi bakıyor. Sanki tanıştıkları gün onun ayaklarına kapanmamış gibi. Sanki kadın onu arzuyla boyun eğdirmemiş gibi.

Ben bundan daha fazlası için yaratılmışım, demek istiyor. Bunun yerine, kendi yüz hatlarını düzeltiyor, tiksintisini bastırıyor, bir eşin itaatini çağırıyor.

"Eğer onaylamıyorsan," diyor, "o zaman bitti. Onu bir daha görmeyeceğim."

Başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. Güzel. Onun sonunda kırılmış bir at olduğunu düşünmesine izin ver.

"Gel," diyor sakın bir gülümsemeyle. "Hadi yatağa gidelim."

Onun yanında bir canavar gibi horluyor.

Maria uyanık yatıyor ve uykunun onu ne kadar kolay aldığına hayret ediyor. Ne kadar ağır. Birden fazla kez şakayla karışık, ölü gibi uyuduğunu söylemişti. Şimdi onun uyuyan dudaklarının arasına bir şişe sütlü zehir koyduğunu, sessizliğini dinlediğini, kalbinin ölçüsünün azaldığını, sabit vuruşunun yavaşladığını ve sonunda durduğunu hayal ediyor.

Odayı dolduracak sessizliği hayal eder.

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, kocasının uyuyan yüzünü incelerken boğazındaki yakutu parmaklıyor, sevgi uyandırmaya çalışıyor.

Ve bekler.

Onun uyanmayacağından emin olana kadar bekler. Sonra karanlıkta ayağa kalkar, elbisesine bir bornoz geçirir ve pencereyi açar. Terlikli ayaklarıyla dışarı çıkar, gün ışığında onlarca kez yaptığı gibi eğimli çatı boyunca ilerler. Maria aşağıya bakıyor, belki karanlıkta daha kısa görünüyor, belki de umurunda değil.

Zıplıyor.

Zıplar ve düşer, dünya onu yakalamadan önce tek, heyecan verici bir nefes için ağırlıksızdır. Yer *onu yakalamadan* önce. Aşağıdaki caddeye çömelerek iner, kemikleri titrer ama düşüşün şiddetinden dolayı kırılmaz.

Maria ayağa kalkar ve şaşkınlıkla tekrar çatıya bakar. Ne de olsa o kadar da uzun bir yol değildi.

Geceleri yalnız yürümek ne kadar garip.

Gün boyunca sokaklar cesetler ve at arabalarıyla dolup taşıyor ve o, kat kat elbise ve peçe içinde kalarak kalabalık pazarda gezinmeye çalışıyor.

Ama şimdi, hava karardığında, hava gevrek ve serin, şehir boşalmış ve sessiz, uzun zamandır kollarını içeri çekmiş ve gitmiş

uyumak için. María gevşek saçlarının arasından süzülen, bornozunun dikişlerini bulan, altındaki elbiseyi sıyıran esintinin tadını çıkarıyor ve özgürlüğün tadının böyle bir şey olup olmadığını merak ediyor. María eczaneye ulaştığında, kapının altından ya da panjurlu pencerenin kenarından mum ışığı sızıyor.

Kapıyı çalar, dul kadının uyuduğundan emindir.

Cevap gelmiyor.

Maria ne yapacağını düşünürken dişlerini sıkıyor. Artık seçimini yaptığına göre geri dönemez, kocasının yatağına geri dönemez, o yaldızlı hücrede bir gün daha duramaz. Kapıyı tekrar çalar, kulağını tahtaya dayar, içerideki yaşam seslerini dinler ve hiçbir şey duymaz. Hiçbir şey. Ta ki-

"Maria."

Dul kadının sesi dükkânın içinden değil, arkasındaki sokaktan geliyordu.

Döndüğünde Sabine'i ayakta, giyinik ve bir kolunda boş bir sepetle bulur.

Dul kadının peçesi yok ve ay ışığı solgun saçlarına vurarak sarıyı gümüşe çeviriyor. İki kadının da dışarıda olması için uygun olmayan bir saat ama yine de Maria'nın tüm vücudu teller gibi gergin bir şekilde uğuldarken, Sabine karanlıkta evindeymiş gibi görünüyor.

Dul kadın onun yanından geçip kapıyı açar.

Dükkânda karanlık daha da derin. Ayın ya da fenerin yardımını olmadan duman gibi kalın. María, Sabine'in bir mum yakmasını bekliyor ama diğer kadın sanki her çizgiyi ve şekli görebiliyormuş gibi mekânda dolaşıyor. Maria'nın kendi gözleri uyum sağlamayı reddediyor. Gözlerini kırıştırıyor, kırıştırıyor ama tek gördüğü gölgeler. Gölgeler ve Sabine.

"Fikrimi değiştirdim," diye açıklıyor Maria.

Sabine yaklaşıyor, uzanıyor ve bir tutam bakır saç parmağına doluyor. "Ben de öyle tahmin etmiştim," diye mırıldanıyor. Sonra, "Ne istiyorsun?"

Maria kaşlarını çatıyor. "Zaten biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum." Kadife bir astarı var

Maria'nın yüzünü kızartan bir ses. "Anlat bana."

Ve kelimeleri şekillendirmek o kadar da zor değil, bütün gece onları düşünüyordu.

"Özgür olmak istiyorum," diyor. "Ne olursa olsun."

Bağcıklar gevşemiş gibi. Sonunda nefes alabildiğini hissediyor.

Sabine eğiliyor, sonra o kadar yaklaşıyor ki Maria dudaklarını onunkilere bastırmak istediğini düşünüyor. Ama son anda dul kadın durur, ağızları bir nefes kadar ayrılır, sözleri aradaki boşlukta bir fısıltıdır. "Bana güveniyor musun?"

Gerçeği söylemenin kolay bir şey olduğu ortaya çıktı. "Evet."

Baş döndürücü karanlıkta, dul kadının gülümsemesi parlıyor. Ve sonra, raftan bir şişe alacakmış gibi yanından geçip gidiyor. Maria hafızasıyla masanın yolunu bulur, sandalyenin arkasına tutunur ve bekler, keşke ışık olsaydı da zehrin nasıl yapıldığını görebilseydi.

Ama çok geçmeden Sabine geri döner ve kulağına fısıldayacak kadar yaklaşır.

"Korkmayın."

Maria anlamıyor, ta ki o parlak ve ani acıyı hissedene kadar.

Kesildiğini düşünerek eli boynuna gider. Ama parmakları bir bıçak ya da yırtık pırtık bir yara yerine yumuşak saçlar bulur, dul kadının başı boğazına yaslanmıştı.

Ve yine de, bu yumuşaklığın altında. Şiddetli, keskin bir şey.

A kavurucu ısıyayılır karşısında Maria'nın Cilt, yukarı Dallar gibi, kökler gibi aşağı iniyor ve nabızı kulaklarında gümbür gümbür atmaya başlıyor. Paniğe kapılır ve ani, ilkel bir ihtiyaç, eski ve hayvani bir kesinlik tarafından yönlendirilerek kendini kurtarmaya çalışır. tehlike. Ama önce o olabilir kuvvet Sabine Uzakta,

Dul kadının kolları etrafını sarmış, yumuşak ama sıkı. Bir kafes. Maria çırpınıyor ama Sabine taştan da yapılmış olabilir.

Dişleri, yani dişleri, daha da derine batıyor.

María'nın boğazına saplanıyor ve içinde bir şeyin güçten çatladığını hissediyor. Başı dönmeye başlıyor, etrafındaki hava kanın metal kokusuyla doluyor.

Şimdi acı azalıyor, ağır bir sızıya dönüşüyor ve sızı arttıkça Maria içindeki gücün sızdığını hissediyor. Yayılan güçsüzlüğe karşı savaşıyor, başı dönmeye başladığında kaybettiği bir savaş, kalbi ölmekte olan bir hayvan, kaburgalarını işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor. Nabızı duraklıyor, göğsündeki ritmini kaybediyor gibi görünüyor.

Korkma, dedi dul kadın. Ama Maria hafızasında ilk kez *korkuyordu*.

Çünkü ölmek istemiyor.

O ölemez. O-

Kalbi sıcıyor ve tökezliyor, dünya onun çelme takan adımlarıyla geri çekiliyor. Simsiyah bir karanlık kaplıyor ortalığı ve o karanlıkta Maria kısa hayatının çözüldüğünü görüyor.

Ahırın çatısında sıska bir kız, yan taraftaki kiraz çekirdeklerini tükürüyor.

Kervan üstüne kervan geçmesini izliyor.

Annesi saçlarına gelin düğümleri atarken ocağın yanında oturuyor.

O o gerilmiş içinde bir Oyuk, ve
oturmak Sessiz at bir düğün ziyafeti.

O, yanmaya fırsat bulamadan boğulan küçük bir alev.

María görür o hepsi Çözölmek, ve onu
Öfke yükselir at yetersiz toplamı ve ani

sonu.

Artık acı geçmiştir ve Maria, Sabine'in ağzının sonunda serbest kaldığı, dişlerin deriden kurtulduğu anı hissedebilir.

Bir kuklanın son ipinin de kesilmesi gibi. Son gücü de tükeniyor. Bacakları bükölür. Düşecekti ama Sabine onu tutmak için o r a d a y d ı . Sanki o

Hiçbir ağırlığı yok.

Sabine, Maria'yı kollarında döndürüyor.

Sabine'in dudakları kararmış, kan boğazından aşağı kurdeleler halinde akıyor.

Sabine, sanki Maria'yı öldürmemiş gibi, dişleri kırmızıya boyanmış halde gülümsüyor.

Şimdi kendi boynuna dokunan Sabine, bir tırnağını derinin üzerinde gezdiriyor ve Maria'yı yakınında tutarken siyahımsı kan akıyor ve ona "İç," diyor.

İç, diyor, sanki bir fincan çikolataymış gibi.

İç, dedi ve Maria *içti*.

Dul kadının kanı dilinin üzerine dökülür, tatlı, garip ve hafif çürümüş, balçık, yaprak toprağı, bal ve külle dönüşmüştür. Ve kan boğazından aşağı yuvarlanırken, nabızı göğsünde toparlanır, yavaş ama düzenli bir ritme kavuşur. Bacakları onu ayakta tutacak kadar güçlenir. Zihni berraklaşmaya başlar.

"Yeter," diyor Sabine nazıkçe, Maria'nın saçlarını okşayarak.

Ama bu yeterli değildir. Dul kadının boğazını ısıtır ve yavaşlamaya başlayan kan şimdi daha hızlı akmaya başlar. Soğuk bir el Maria'nın göğsüne bastırıyor.

Sabine tekrar "Yeter," der ve bu kez bir uyarı vardır. Bu kelime Maria'nın içinden şaşırtıcı bir güçle geçiyor. Ama susuzluğunu dindirmeye yetmiyor. Açlıktan içi boşalmış gibi hissediyor. İçiyor ve kan ağzına doluyor, yayıldıkça içinde çiçek açıyor.

"*Dur,*" diye tıslıyor dul kadın ama Maria *durmak istemiyor*.

Dişleri diğer kadının boğazında kilitli kalıyor ve şimdi Sabine *ona* karşı mücadele eden, kucacağının kafesinin içinde kilitli kalan kişi ve güçlü, Maria'*nın olduğundan* çok daha güçlü, ama her geçen vuruşta Maria biraz daha fazla çalışıyor, dul kadının kanında, birkaç dakika önce hissettiği *korkuyu* tadana kadar.

Maria durmuyor.

Dul kadın zayıflayıp sarkana kadar içiyor. Kan dudaklarına yükselmeyi durdurana kadar içer. Sabine kaskatı kesilip hareketsiz kalana kadar içer.

İçiyor ve kollarındaki cesedin kırılana kadar ölü olduğunu fark etmiyor. Parmaklarının arasında ufalanır, ses çıkarmadan yere düşer.

Sonra uykudan uyanır gibi irkilir. Sabine Boucher'dan geriye kalanlara bakar. Dükkan ilk düşündüğü kadar karanlık değildir ve ay ışığı küçük çatlaklar bulur, dul kadının derisi olan külden, saçları olan gümüş tellerden, şekilsiz bir yığın halinde düşmüş, diğerleriyle karışmış olan elbisesinin gri kumaşından parıldar.

Dul kadının dişleriyle harap olmuş boğazının yırtık derisine dokunmak için uzandığında, yaranın gittiğini, derinin çoktan kapandığını görür. Hayret ediyor, ne olduğunu ya da neler olduğunu anlamıyor. Tek bildiği ölümün dokunacak kadar yakın olduğu ve sonra da uzaklaştığıdır.

Ama yine de bundan tam olarak kurtulduğunu hissetmiyor.

Maria dul kadının kalıntılarının yanında yere oturur ve bir an pişmanlık değil ama hayal kırıklığı hisseder. Kendisinin yaptığını bildiği halde terk edildiği için.

O da bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor. Hayır, yanlış değil, sadece garip. Yerinde olmayan. Sanki bir parçası kopup gitmiş, ama ardından aynı hızla yeni bir şey büyümüş, böylece yokluğunu hissetmiyor.

Yeni ama bir o kadar da *tanıdık* bir şey, uzun, çok uzun zamandır gömülü olan ve sonunda sulanan, bakılan, çiçek açmasına izin verilen bir versiyonu.

Uzanıp parmaklarını küllerin arasında gezdiriyor. Dehşete düşmesi gerektiğini biliyor.

Ama ayağa kalktığında tek hissettiği açlıktır.

VI

Maria Olivares'in evine bakıyor.

Tırmandığı pencere, geçtiği eğimli çatı, düştüğü yer ve geldiği yoldan geri dönmek için hiçbir istek duymuyor.

Onun yerine, kapıya doğru yürür ve kapıyı çalar.

Saatın ilerlemiş olmasına rağmen demir halkayı tahtaya vurarak evin sessizliğini bozar. Önce hizmetçiler uyanır elbette. Duvarların içinde fareler gibi koşuşturduklarını duyabiliyor. Sonra kapı açılır ve eşiğin yanlışı tarafında duran, uyku için giyinmiş ve kanla lekelenmiş vikontesleri nasıl bir manzara olmalı.

Onu içeri alıp ne olduğunu, yaralanıp yaralanmadığını, nerede olduğunu sorduklarında gözleri panikten büyüyor - ne garip, endişelerini neredeyse havadaki şeker gibi *tadabiliyor*.

"Önemli bir şey değil," diyor ve dul kadından, ısırıktan, açlıktan ve külden beri Maria ilk kez konuşuyor. Sesi ona ait ve değil, yüksek ve değil, garip ve değil. Sakin ve baş döndürücü bir iplikle dikilmemiş.

Hizmetçileri başından savar ve hiçbir şey olmamış gibi merdivenleri tırmanır. Sanki aynı gece hem gömülmemiş hem de doğmamış gibi. Odasında, çoktan ayağa kalkmış Andrés'i bulur. Yarı uyanık, şaşkınlık yüzüne yansımış.

Açık pencereyi ve yatakta yanında değil de kapının girişinde duran darmadağınık karısını gördüğünde bu öfke hızla öfkeye dönüşür.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor. "Nerelerdeydin?"

Omuz silkiyor ve önemli olmadığını söylüyor, adamın yüzünde parlayan öfkeden zevk alıyor. Adam kızın kolunu tutuyor, dün olsa çürütecek kadar sert olurdu ama şimdi hiçbir şey hissettirmiyor ve Maria sadece izliyor, bir sonraki hamlesini merak ediyor.

Şimdi zehir kusuyor, ona fahişe diyor, sadakatsiz bir eşe ne olacağını öğreteceğini söylüyor, ama nabızı sesinden daha yüksek, bir davul sesi diğerlerini bastırıyor. Duyabildiği tek şey bu. Onu kabaca yatağa sürüklüyor, aşağı itiyor ve üstüne tırmanıyor ve işte o zaman an değişiyor.

Dönüyor.

Yuvarlanır ve tepeye çıkar, kızıl saçları gevşer ve etraflarında bir perde gibi birikir. Muhabbet kuşları yuvalarında kilitli.

"Esposo mío," diye mırıldanıyor, bir elinin ince parmakları Andrés'in bileklerini kısıp başının üzerinde sabitliyor. Andrés ona bakıyor, öfkeli ve şaşkın. Adam onun iki katı büyüklüğünde ama artık bunun bir önemi yok. Aradan geçen gecede adam yumuşamış, kadın ise taşa dönmüştür.

Ve şimdi, onun elinde, moranıyor.

"Maria," diye soluk soluğa bağılıyor, ona adıyla sesleniyor - nihayet, onun hoşuna gittiği kadar az.

Damarlarında pompalanan kanı hissedebiliyor, şakağında, boğazındaki çalılıkta görebiliyor. Ağzı acımaya başlıyor ve onun saçlarını tutuyor, tıpkı onunkini defalarca yaptığı gibi, boynunun sütununu ortaya çıkarmak için başını geriye çekiyor. Hayatı, tam orada, ince derinin altında, çok yakın. Dişleri alt dudağına batıyor ve havanın tadı korku gibi gelmeye başlıyor.

Onun, tabii ki, onun değil.

Onu ortadan kaldırdı. Dul kadının dükkanının küllerine bıraktı.

"*María*," o yalvarıyor yine, ve tüm o düşünebilir bu

Bu isimden hep nefret etmiştir. Hiç yakışmamıştı. Ve sonra diğer kadının ne dediğini hatırlıyor, istediğın gibi yaşamakta özgür olmak hakkında. İstediğin kişi olmak, istediğini almak.

İstediğiniz bir şey görürseniz . . .

Ve yaptı, değil mi? Ağzında yüzlerce kez çevirdi, sadece sesin tadını çıkarmak için. Maria'nın kocası karısına durması için yalvarırken, kadın eğilip yüzünü onunkine dayıyor, böylece yanak yanağa oluyorlar.

"Maria artık yok," diye fısıldıyor kulağına. "Benim adım Sabine."

Dişlerini adamın boğazına geçirmeden hemen önce.

Teni olgunlaşmış bir meyve gibi kırılıyor, dilinden hayat akıyor, ağzını dolduruyor ve eğer dul kadının kanı ekmekse, bu da şarap. Parlak, baş döndürücü ve tatlı.

Vikont çırpınıyor, öfke ve acıyla böğürüyor -ne gariptir ki kadın ikisinin de tadını adamın kanında alabiliyor- ama Andrés Olivares'i yeterince dinlemiş. Elini adamın ağzına sarar, içer, içer ve adamın kalp atışları yavaşladıkça kendi kalp atışları da hızlanmaya başlar, ya da öyle görünür.

Henüz kendi kalbinin atmayı bıraktığını bilmiyor. şu anda hissettiği şeyin çalınmış bir nabzın yankısından başka bir şey olmadığını, içmek için gereken süre boyunca ödünç alınmış bir ritim olduğunu. Bu ritim biter bitmez, sadece kanın tadı için değil, aynı zamanda içinde çaldığı davul için de susuzluk tarafından tekrar taranacak.

Bilmiyor.

Tek bildiği, sonunda hayatta olduğunu hissettiğidir.

Andrés onun altında gevşedi. Cesedine bakıyor.

"şimdi boş kap kim?" diye soruyor, adamın üzerinden inerken, göğsündeki nabız çoktan ölüyor.

Direklerinde mumlar yanan demir bir lambanın yanından geçip onu deviriyor ve ateşin kilimlerle buluşup tutuşmasını izliyor.

Bir fener alır ve alevini bir goblenin üzerinde izler, bir portrenin kenarına koyar.

Kont görünür, saçları dağınıktır, yüzü şok ve korku maskesidir. Saçları dağılmış ve önü kıpkırmızı olmuş bir halde oldukça güzel görüldüğünün farkındadır.

"María-"

Yaşlı adamı tekrar duvara bastırıyor ve keskin dişlerini göstererek gülümsüyor. "Artık değil."

Onun kan tatları gibi Kibir, gibi açgözlülük, onun Nabzı göğsünde zar zor atıyordu.

Ne hayal kırıklığı.

Kontes odasından tökezleyerek çıkar, duvara tırmanır, çoktan kaçmış olan hizmetçilere ciyak ciyak bağırır. Oğlunun karısı, katili, dul eşi durup kontesin merdivenin kenarına ulaşmasını, tökezleyip düşmesini, yere çakılmasını, ancak dipte paramparça olmasını izler.

Sekiz adımın bir boynu kırmak için yeterli *olduğu* ortaya çıktı.

Yangın yayılıyor ve Olivares'lerin evinin taş duvarlarını yalıyor.

Ve böylece eski hayatı yanar.

Onlar yangını söndürene kadar, o gitmiş olacak.

Şehir muhafızları yıkık evde ceset ararken genç vikontesin kayıp olduğunu görürler.

Zamanla ailenin cesetleri gömülür ve kaçan hizmetkârlar konuşmaya başlar.

Oyalanmanın bir anlamı yok.

Hayır, Leon'dan yeterince çekti.

Ahırın kapısı kilitlidir, ama hızlı bir itişte tahta demirin etrafından kırılır, bir saniye sonra da açılır. Kocasının atını alır, çünkü artık ona ihtiyacı olmayacaktır.

Devasa binek en uzak ahırda durmaktadır, ancak boynunu okşamak için uzandığında hayvan sanki

kızgın bir maşayı tutuyor. Gözleri büyüyor, vahşi bir panik kaplıyor ve elini geri çekiyor, Andrés bilmezken onun nasıl *bildiğine* hayret ediyor. Artık ne *olduğunu* ve ne olmadığını biliyor. Korkacak kadar biliyor. Belki de at sadece kanın kokusunu alıyordur, ama *başka* bir şey daha hissettiğini düşünüyor - şiddet, tehlike, ölüm.

Her iki durumda da toynaklarını gümbürdeterek onu uzaklaştırır ve böylece bir zamanlar Maria olan kadın -eski ismi o eski benlikle birlikte atmak ne kadar kolay- atı, ahırını ve yanan evi terk eder.

Ve Sabine asla arkasına bakmaz.

ALICE

(D. 2019)

I

Alice karanlık avluya dökölür.

Haklıydı, temiz hava merhametli bir şekilde iyi hissettiriyor. Ağırlık gitmiş, alçak bulutlardan oluşan duvar yerini açık bir geceye bırakmıştı.

Yürüyor, lamba ışığıyla aydınlatılmış avluda ilerlerken vücudu adım adım çözülüyor. Tepesindeki gökyüzü siyahtan çok çivit mavisi ve esinti parmaklarını saçlarında gezdiriyor, serin bir avucu yanağına değdiriyor ve birkaç nefes soğuk hava çektiğinde bir gece önceki fırtınadan kalan nemli kaldırımın ve çürüyen yaprakların tadını alabiliyor ve sonunda kendini daha iyi hissediyor.

Sonra midesine kramp girdi.

Alice'in dün geceki partiden çok öncesinden beri bir şey yemediğini hatırlatan ani bir boşluk hissi. Sancıların sadece açlıktan kaynaklanabileceğini düşünür -umar-, Berg'de düzgün bir akşam yemeği yemek için çok geç olduğunu bilir, ama yine de midesine indirebileceği *bir şeyler* bulmayı umarak oraya gider.

Tonozlu tavanları ve avizeleriyle koyu renkli ahşap salona adımını atar ve bir tepsi kapıp dar kuyruğa girdiğinde iştahı aniden ve şaşırtıcı bir şekilde kabarır. Sırasını bekler, omurgasındaki sertliği atmaya çalışır, dikkati dışarı çıkmakta olan bir grup adama kayar.

(Büyükbabasının barının tentesi altında omuzları kamburlaşmış bir şekilde toplanan erkekler olsun, Hoxburn sokaklarında kel bisikletleriyle yarışan çocuklar olsun, ya da

Chippie'nin dışında durup kâğıt torbalar içinde esrar ve şişe takas eden çocuklar. Tüneme biçimlerinde bir şey vardı, başları bela, yaramazlık ya da av kokusu alan köpekler gibi birbirine dönüyordu. Catty ne zaman bir grup görse vahşi bir sırtışla yanlarından geçerken hırlıyor, Alice ne yaptığını sorduğunda da her şey apaçık ortadaymış gibi omuz silkip "Onlara dişlerimi gösteriyorum" diyordu.)

Alice sıranın en önüne ulaşır ve bir kaseye yulaf ezmesi koyar, üzerine bal ve kuru meyve ekler. Boş bir masaya oturur, vücudu nihayet harekete geçtiğinde ağzı sulanır ve sadece aç olmadığını, *açlıktan öldüğünü* fark eder. Bir kaşık dolusu ısırık alır ve bu şimdiye kadar tattığı en güzel şeydir.

Ta ki yutkunana kadar.

Dili ile midesi arasında bir yerde bir şeyler ters gider, hayati bir iletişimsizlik yaşanır ve o bir lokma tekrar yukarı çıkmak için savaşılmaya başlar. Alice ayağa kalkıyor ve koşuyor, midesi boşalmadan önce koridoru geçip en yakın çalılığa ulaşmayı başarıyor, kendisini iki büküm, titreyerek ve hasta bırakacak kadar sert bir şekilde sıkıyor.

Bacakları titriyor, başı dönüyor ve çömeliyor, alnını dizlerine dayıyor, ürpertinin içinden geçmesini bekliyor, midesinin gevşemesini ve dünyasının durulmasını bekliyor. Vücudu kendine karşı bir tür savaş veriyor. İşaretlere anlam veremiyor. Midesi isyan ederken bile gurulduyor. Yutkunmaya çalışıyor ve boğazında kumun sürüklendiğini hissediyor ve eğer bu bir akşamdan kalmaysa, resmen şimdiye kadar yaşadıklarının en kötüsü.

Alice, içten içe bunun böyle olmadığını bilse de bir gece önce çektiği fotoğrafların çetelesini tutmaya çalışıyor; buradaki ilk ayının büyük bir bölümünü bağımlı hayattan bağımsız hayata geçişini kolaylaştırmaya çalışan iyi niyetli yetişkinler tarafından verilen derslere maruz kalarak geçirdi.

Ani özgürlüğün ve beraberinde getirdiği tehlikelerin uyarıcı öyküleri.

(Sanki Alice, çocukların araba kullanmayı öğrenmeden önce içki içtikleri bir yerde büyümemiş gibi).

Hayır, bu başka bir şey.

Mide rahatsızlığı olabilir mi? Bir çeşit grip mi?

Alice hala kaldırımında oturmakta, kendisi için gerçekten üzülmemekte ve bir klinik bulması gerekirse diye semptomları kataloglamaya çalışmaktadır, o sırada bir hareket hisseder - yaklaşan bir bedenin seğirmesi - ve ona doğru koşan bir adam görmek için başını kaldırır. Adam yavaşlayıp ışık havuzuna adım atmadan önce aniden gardını alarak geriliyor ve "*Onu tanıyorum*" diye düşünüyor.

(Aslında *tanımıyor* ama koridorlarda, sınıflarda ve öğrenci kaynaşmalarında karşılaştığı alt sınıf öğrencilerinin yarısında bulunan o tanıdık yüzlerden birine sahip. Sarkık kahverengi saçlar, kıpkırmızı bir süveter ve Boston'dan olmadığını belli eden paralı bir ses tonu).

O anda önemli olan şey, *onu* tanıyor gibi görünmesidir.

"Hey," diyor, "Alice'ti değil mi?" Alice başını sallayarak Garip bir andan sonra "Colin" diyor ve sesi biraz incinmiş gibi çıkıyor, o da üzgün olduğunu, kendini iyi hissetmediğini mırıldanıyor, isimlerle ve yüzlerle arasının hiç iyi olmadığını söylüyor. Her ne kadar Hoxburn'de, yabancıların çok az olduğu bir yerde böyle bir sorun yaşamamış olsa da bu doğru.

"Al," diyor, bir su şişesi uzatarak. "İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

Bu küçük, nazik bir jesttir ve açılmamış olan şişeyi alır, böylece mührü kırar ve içer. Boğazı çöl gibi kuru ve susamış, çok susamış ama su bir türlü aşağı inmiyor. Boğazının o kadar hızlı kapandığını hissediyor ki

Neredeyse boğulacaktı, suyu ağzında döndürmekten ve kaldırırma geri tükürmekten başka çaresi yoktu.

"Teşekkürler," diyor ve şişeyi geri uzatıyor. Adam şişenin onda kalması için başını sallıyor. Ama adam gitmiyor.

"Kötü bir gece miydi?" diye soruyor ve Alice başını sallayarak ayağa kalkıyor. Yalpalıyor, görüşü gidip geliyor. Adam sağlam bir el uzatıyor ve Alice o eli tutamayacak kadar yorgun.

"Hadi," diyor. "Seni eve götürelim."

II

Sadece birkaç blok ötede.

Alice'in söylediğini düşündüğü şey bu, "*Yapabilirim*" ile birlikte, ama dürüst olmak gerekirse, kelimeler kafasının içinde sıkışmış olabilir çünkü adam hala orada, onun yanında ve kapılardan birinden geçiyorlar, ama hangisinden olduğunu görmek için döndüğünde tökezliyor ve adam onu sabitliyor.

"Dur bakalım," diyor, boğazına bir kahkaha takılıyor, ama kız neyin komik olduğunu bilmiyor. Midesi sıkışıyor ve uzanmak istiyor, odasının, yatağının düşüncesine tutunuyor ve Matthews'da yaşadığını biliyor mu? Ona söyledi mi? Şimdi oraya mı gidiyorlar?

Adam havadan sudan konuşuyor, kadın konuşmuyor, çenesi tekrar fırlama dürtüsüne karşı sımsıkı kilitli.

Adam onun aksanına iltifat ediyor, kadın da kendisinininkinin de güzel olduğunu mırıldanıyor, adam burnunu kırıştırıp aksanının olmadığını söylüyor ve kadın gülmesi gerekip gerekmediğini bilmiyor ve dürüst olmak gerekirse, sadece ayakta kalabilmek, kafasındaki sıkıcı zonklamanın ötesinde onun sesini duyabilmek için tüm dikkatini veriyor.

Yatakta kalmalıydı, diye düşünüyor. Tekrar tökezler ve adam yine oradadır.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, iyi olmasa da. Bir şeyler gerçekten yanlış gidiyor ve bunu söylerken kendini nazikçe ayırmaya çalışıyor, böylece kaba davrandığını düşünmüyor, ama adam onu daha yakına çekiyor, kolu şimdi belinde ve ona eşcinsel olduğunu söylemeyi düşünüyor, ama şimdi ne yeri ne de zamanı ve sonuçta adam sadece yardım ediyor

O yüzden konuyu açıp işleri tuhaflaştırmaya gerek yok.

Ama onun yakınlığı Alice'in boğazındaki bir şeyi gıcıklıyor ve kafasındaki çarpıntı daha da artıyor ve sonunda duruyor, kendini soğuk bir tuğla duvara yaslıyor, bir adım daha atarsa bacaklarının büküleceğinden ya da bayılacağından korkuyor.

(Hayatı boyunca sadece bir kez bayılmıştı, o da altı yaşındayken, babası onu ve Catty'yi Güney İspanya'ya tatile götürmüştü ve oradaki güneşin sadece içinde yatarak bile insanı hasta edebilecek kadar güçlü olduğunu bilmiyordu).

Alice tekrar tökezliyor, Colin'in onu tutan tek şeymiş gibi sıkıca kavrayışıyla hem bedeni hem de zihni geriye doğru yalpalıyor.

"Hey," diyor, "seni yakaladım," ve sesi hala sabit, hala inkar edilemez *derecede güzel*, ama havanın tadı yanlış, ekşimiş, yurdun arkasındaki çöp kutularından geliyor olması gereken ekşi bir koku. Ne zaman girişin yanlış tarafına gelmişlerdi? Alice nerede olduğunu görmek için iki büküm oluyor ve gece de bu hareketle birlikte devriliyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyor yüksek sesle, kurtulmaya çalışarak. "Gidip uzanmam gerek."

"Elbette," diyor adam. "Elbette," diyor ama adam hâlâ onunla dünya arasında duruyor ve sonra sırtında bir ağaç gövdesinin çizliğini ve adamın ağırlığını hissediyor ve bir an için adamın onu aşağı yerine yukarı kaldırmaya çalıştığını düşünüyor ama sonra adamın elleri gömleğini yokluyor ve ağzı onunkine çarpıyor ve kadın ısıyor, dişlerinin arasında etin kırıldığını hissediyor.

Adam geri çekilir, alt dudağında ve kadının dilinde kan birikir ve işte böyle-

Gece yırtılır, ikiye ayrılır.

Eski bir film gibi, filmdeki gibi, makarada bir yırtık-

Ekrandaki görüntü kararır-

Titreşim geri döndüğünde ağaç gitmiş, Colin gitmiş ve Alice bir duş kabininin içinde, tamamen giyinik ve sırlıslıkla, soğuk su kıyafetlerinin arasından akıyor ve pembe kurdeleler ayakkabılarının etrafındaki giderin etrafında dönüyor. Ağzında demir, dilinde bozuk paraların tadı.

Kan, diye düşünüyor ve aynı zamanda bunun ona ait olmadığını da biliyor.

(Bunu nasıl bilebilir?)

Avuçlarını gözlerine bastırıyor, anları kamera flaşları gibi geri çekmeye çalışıyor. Ama tek gördüğü kırmızıdır. Kayıp zamanın bir başka uzantısı.

Alice giysilerini çıkarır, onları duş kabininin köşesinde ıslak bir gölge gibi yığılı bırakır, terk edilmiş bir şişeden son sabun kırıntılarını kurtarır ve kendini önce pembe, sonra kırmızı, sonra da çiğ olarak keseler.

Ve bunu yaparken kendini ne kadar iyi hissettiğini fark eder. Dişleri hala ağrıyor, o sıkıcı sinüs tarzında, ama başı artık ağrııyor ve suyun soğuk akmasına rağmen titremeyi bıraktı.

Duşu kapatır, yanında kıyafet olmadığını fark eder, ama birisi yakındaki bir kabinin dışına kuruması için bir havlu bırakmıştır, o yüzden havluyu alır, lavabolara doğru ilerlerken onu sıkıca sarar ve şiddeti görmeyi bekleyerek yukarıdaki camdaki yansımasını inceler

-Onun mu, yoksa kendisinin mi? Yüzünün çukurlarına yazılmış.

Ama Alice *iyi* görünüyor.

Ki bu yanlış, değil mi?

Çünkü olmamalı, az önce olanlardan sonra olmamalı. İyi görünmemeli, iyi *hissetmemeli*.

Korkması gerekirdi ama korkmuyor ve biliyor ki Muhtemelen şoktadır, ama şok eninde sonunda geçer ve bunu yapmak istemez -her şeyin üstüne bir de panikle başa çıkabilir mi bilemez- ve sonra, sanki mührü kırmış gibi, her şey üzerine çöker.

Boğazı düğümleniyor ve yansıması bulanıklaşıyor, gözyaşları kabarıyor ve garip olan şey, bir an için tüm banyo kırmızıya boyanmış gibi görünüyor ve sonra gözyaşları yüzünden aşağı kayıyor ve Alice haykırıyor, elleri ağzına gidiyor.

Çünkü *kan* ağlıyor.

Korku filmlerinden fırlamış gibi yanaklarından aşağı iki kırmızı çizgi akıyor. Hatasını fark etmeden önce çalınan havlunun eteğiyle yüzünü silkeliyor, kırmızı soluk pamuğa sızıyor, metal kokusu midesini tekrar bulandırıyor ve pürüzlü bir anı canlanıyor ve-

-yerdeler-

-ikisi de-

-Ve ona durması için yalvaran da o.

-ve sonra boğazı açıldı-

-Kıpkırmızı kazak koyu renkte matlaştı ve

-Ve sonra sadece Alice, banyoda, ıslak saçları tenine yapışmış.

Kazıdı, musluğu açtı ve ağlaması kesilene kadar yüzüne avuç dolusu soğuk su sıçrattı, giderdeki pembe suyun girdabını izledi, sonra bakışlarını tekrar yansımasına çevirdi.

Gözlerini dikip bakıyor, ürkmüş ama zarar görmemiş, o da burnunun ucu aynaya değene kadar yaklaşıyor, nefesi camı buğulandıracak kadar yaklaşıyor.

Ama öyle değil.

Ve Alice nefes almadığını bu şekilde öğrenir.

Sanki bir hayalet görmüş gibi aynadan geri çekilir. Elleri ağzına gidiyor, çılgılık atma ihtimaline karşı önleyici bir hareket, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Yapabildiğini kanıtlamak istercesine büyük bir yudum alır, havayı içine çeker ve sonra dışarı verir, ancak zorlanmış hisseder, bu yüzden bunun yerine nefesini tutmayı dener, ki bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştır. Panik her zaman hava ihtiyacından önce devreye girer, ama

Nefesini hiçbir zaman kırk beşten fazla tutamamış olsa da yine de deniyor, otuza kadar sayıyor, sonra altmışa, sonra doksana. Alice ciğerlerinin sızlamasını, başının dönmesini, kalbinin kulaklarında çarpmaya başlamasını bekliyor, ama duyduğu tek ses bir ses değil, kafatasında bir tür beyaz gürültü, çarpan bir kalp yok, havasızlığa ya da şimdi kemiklerinde çınlayan paniğe bedensel bir tepki yok ve nefesini tutmaya başladığından beri ne kadar zaman geçtiğini sayamıyor ve nabzını aramaya gittiğinde bulamıyor.

Kaburgalarının arkasında ağır *bir hiçlik* var, o kadar yoğun bir durgunluk ki bunun için tek bir kelime var.

Öldü.

Ölü ağırlık, ölü hava, ölü boşluk.

Tabii ki bu çok saçma, çünkü Alice *ölü* değil, tam orada aynanın önünde duruyor, ama bunun tek yaptığı kelimenin önüne bir "un" koymak, ki bu bir şekilde daha da kötü, bu yüzden bunun başka bir şey olduğuna, onu hasta eden, hatta sayıklatan bir şey olduğuna karar veriyor. İşte bu kadar.

Alice ölmedi.

Sadece çok kötü bir gece geçiriyor.

Banyodan çıkıp koridorda ilerleyerek Rachel'ın hâlâ kanepede bağdaş kurmuş, dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koymuş oturduğu ortak süite geri dönerken kendi kendine böyle söylüyor.

Rachel o anda kafasını kaldırıp baksa, Alice'i görür, gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşete düşmüş ve başkasının havlusuna sarılmış, pamuğu kırmızı benekli, ama bakmaz, yazmaya devam eder, Alice'e kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sorar, Alice de *Tabii, Evet* ya da *Yatmaya gidiyorum* der. Boğazını tırmalayan o korkunç kahkaha olmadığı sürece fark etmez.

Lizbeth'in Jeremy'nin odasına kaçmasına minnettar olarak kendi odasına kaçır ve kapıyı arkasından kapatır. Kapıyı kilitler, sonra havluyu atar ve dolaba monte edilmiş boy aynasının önünde durur, üzerinde sadece ince altın rengi

Boynundaki zincir, her zaman taktığı zincir, ucunda sallanan kolye, evinin küçük bir parçası.

Alice orada duruyor, çıplak ve yalnız, katlanmış kollarının arkasına saklanma dürtüsüyle savaşıyor, çünkü bu tür yakından incelemelerle hiçbir zaman iyi olmadı - herhangi bir süre boyunca bakar ve resim sorunlu bölgelere, topuzlu dirseklere ve garip dizlere, bir dizi kusurlara ayrılır - ama şimdi, bir suç mahallinin soğuk çıkarılmasıyla kendini inceliyor, anıların yerine ipuçlarını arıyor.

Bir iz, bir ısıruk, bir enfeksiyon kanıtı.

Evet, bu iyi bir kelime, *enfeksiyon*, mantıklı, tıbbi bir kelime. Sebep ve sonuç gibi -eğer *p* ise *q*- *bir şey* diğerine yol açar, çünkü *bir* şey buna yol açmıştır. Bir yoldadır ve kavşağı bulana kadar geldiği yoldan geri dönüp yürümesi gerekir, buraya, ona, buna yol açan anı.

Alice dün geceyi, bu sabah uyandığını düşünüyor. Bileğini, kaburgalarını, boğazını sıyıran çürük gibi ruj lekelerini hatırlıyor, ama onları temizlemiş ve şimdi soğuk, soluk bir ciltten başka bir şey yok.

Elbette yara izleri var ama hepsi tanıdık, sıradan izler. Sol dizinde gümüş bir çizgi, Catty ile taş duvarın tepesinde yarışırken oluşmuş. Ön kolunda soluk bir çengel, barın arkasındaki camla kaplı alanda yuvarlandığı için.

Başka bir şey yok.

Bu bir rahatlama olmalı, ama değil çünkü gerçek şu ki, Alice hala nabzını bulamıyor, ne bileğinde ne de boğazında, damarlar hala derisinin altında. Tuvalet çantasına gidip bir tıraş bıçağı buluyor, kenarına dokunuyor ve etin düzgünce ayrılmasını izliyor, çok koyu renkli tek bir kan damlası yavaşça derisine akıyor.

Acımıyor ama görünce irkiliyor, içgüdüsel olarak başparmağını ağzına sokuyor ve midesini hissediyor

Mengene dişlerini öyle ani ve keskin bir şekilde sıkar ki, nefesi kesilir, elini kurtarır ve başparmağının etinde ısırıldığı yerde derin bir oyuk görür.

Alice deliğin derinliğine büyülenmiş bir dehşetle bakar ve sonra, gözlerinin önünde, yara kapanmaya başlar, tıpkı tersine çevrilmiş bir film gibi, deri düzgünce tekrar birbirine örülür. Sanki bir tanık arıyormuş gibi aynaya bakar, iki beyaz dişin uçlarının üst dudağının arkasına çekildiğini görmek için tam zamanında kendisiyle göz göze gelir.

Yansıması ona şaşkınlıkla bakıyor. "Oh," diyor kimseye yüksek sesle. "*Siktir.*"

Aynadan uzaklaşır, neredeyse gülecektir.

Çünkü bu çok saçma.

Önce nefes alma ve nabızla ilgili şey, şimdi de bu. Kötü bir rüya gibi, ama uyanık olduğundan oldukça emin.

Ama şöyle bir şey var. Alice aptal değil. İyi kitaplar ve kötü televizyonla büyüdü ve bunun neye benzediğini biliyor, ama aynı zamanda bunun *gerçek* olmadığını da biliyor. Gerçek değil ama yine *de* gerçek ve bu ikisini nasıl bağdaştıracığından emin değil ve kullanmayacağı bir kelime var. Uygun olmadığı için değil, düşünmesi bile saçma geldiği için, ağzındaki şekli bile göğsündeki sıkışmış hava gibi gergin bir sesin yükselmesine neden oluyor - kalbinin atmadığı yer - ve kelimeyi kullanmadığı sürece - *düşünmediği* bile - o zaman hala aklı başında olabilir ve bu hala kurtarılabilir.

Alice Moore her zaman zeki olmuştur, matematik ve fizikten en yüksek notları almıştır ve bu bir mantık problemi gibi görünmektedir:

Bir partiye gitti.

Eve bir kızla geldi. Yatağa iyi gitti.

Ve hasta uyandım.

(Ölü değil.)

(Çünkü o düzeltilemez ama bu düzeltilebilir.)

Bu onun çözmesi gereken bir sorun. Bir
partiye gitti.
Eve bir kızla geldi.
Dönüyor ve başucundaki lambanın üzerindeki mor post-it'i
alıyor.

*Hoşça kal, Alice.
xo Lottie*

Alice dizüstü bilgisayarını yatağı sürüklüyor. Canlandığında,
parlaklıktan irkilir, ekranı gidebildiğı kadar karartır, sonra
okul rehberini açar ve aramaya başlar.

SABINE

(D. 1532)

I

Leon'un dışında bir yerde, İspanya 1532

Şafaktan önceki en karanlık saattir ve yine de Sabine
Her şeyi.

Dul kadının dükkânına doğru ilerlerken çok katı görünen gece, şimdi örümcek ağları, danteller gibi ince görünüyor. Sanki elinde bir çıra varmış gibi, çıranın yumuşak ışığı her tuğladan ve kiresten yansıyarak önündeki ve geride bıraktığı dünyayı aydınlatıyor.

Sabine, Leon, Andrés ve María'yı peşine takarak yürümeye devam eder ve her geçen kilometrede rüyanın parçalanmasını, gecenin heyecanının yerini yorgunluğa bırakmasını bekler. Ama öyle olmaz.

Uyumamıştır ama yine de vücudu dinlenmeye hasret değildir. Aslında, göz kamaştırıcı bir şekilde uyanık hissediyor.

Güneş doğmaya başlayana kadar.

Gün ışığı gökyüzünü renklendirirken garip bir his kaplıyor içini, derin bir yorgunluk, sürükleyici bir ağırlık. Güneş tepelerde kırılıp döküldükçe hastalığa dönüşen bir yorgunluk. Sabine üşümediği halde titremeye başlar.

Her zaman sağlıklı ve dinçti, çocukluğunda hiç ateşi çıkmamıştı, evlilik yatağından uzaklaşmak için uydurulan hastalıklar dışında hiçbir hastalığı yoktu. Ama şimdi, ileriye doğru attığı her adımda kendini çekilmiş, başı dönmüş ve halsiz hissediyor. Güneş tamamen doğduğunda titriyor, vücudu bir uyarı davulu çalıyor, temposu *yanlış, yanlış, yanlış* diyor.

Ve yine de, bir şekilde o da aç, neredeyse hiç yemek yememiş

Bir gece önce Andr s böyle bir ruh halindeyken. Bu yüzden, meyveleri küçük, sert ve olgunlaşmalarına aylar kalmış genç elma ağaçlarından oluşan ince bir korunun yanından geçerken, yine de bir tanesini koparıyor ve ısırıyor, tadı diline gelmeden önce meyvenin parlak  ıtırtısının tadını çıkarıyor.

Sadece olgunlaşmamış değil, *kokuşmuş da*.

Yutkunmaya  alışıyor, yutamıyor, midesi burkuluyor ve tek lokma geri geliyor, garip davul daha da yüksek sesle çalıyor: *yanlış, yanlış, yanlış*.

Ondan sonra, tarlalar uzayıp gidiyor ve ne ne gölge ne de barınak.

Gün gittikçe ısınıyor ama güneş onun  ş mesini engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Aslında, hava yükseldikçe kendini daha da kötü hissediyor. Işık onu rahatsız ediyor, derisinden çıkma isteği uyandırıyor. O zaman yaşlı Sabine'in her zaman taktı ı peçeyi, d kk nının sürekli gölgesini anlıyor. So u a, neme ve karanlığa ihtiyacı olan tek şey otlar ve çiçekler değildi.

Sabine eski püskü a a lık ahırını fark ettiğinde görüşü bulanıklaşmaya başlar. Yere uzanmak, toprağı tırmalamak ve kendini oraya, yabani otların ve toprağın altına gömmek, sadece parlayan güneşten, vuran ışıktan kaçmak için yarı deli hissediyor.

Bunun yerine, tarlayı geçip ahırın sı ına ına doğru yürür.

 eri adımını attığı anda vücudu rahatlayarak titrer. Hastalık bir gelgit gibi geri çekiliyor, ama yine de kalbinin olması gereken yerde bir davul hissediyor, ona yeterince karanlık olmadığını söylüyor, güneş ışığı yıpranmış tahtaların ve çatıdaki boşlukların arasından akıyor.

Duvar da kaba bir battaniye asılıdır ve Sabine ahırdaki bir eşe i ürküterek ona doğru geçer. Leon'daki atla aynı hayvani panikle anırmaya başlıyor ve bu ses kafatasına bir kaya gibi çarpıyor. Eşe i kırmak ister.

yaratığın boynuna. Bunun yerine, kapıyı sürükleyerek açıyor ve yaratığın kaçmasına izin vererek boş ağılının daha derin gölgesine doğru ilerliyor.

Sabine orada yere yığılır, kendini samanla taş arasındaki hoş b i r karanlık dilime bırakır ve kuyuya düşen bir kaya gibi derin ve rüyasız bir uykuya dalar.

Nazik bir uyanma, bir arada olma hali yoktur. Sabine bir an dünya için ölüdür ve bir an sonra ahıra geri döner, canlıdır. Uyanık.

Ama yalnız değil.

Yukarı bakar ve birkaç metre ötede duran bir adam görür. Bir elinde bir ip tutuyor, eşiği ucuna bağlamış. Diğer elinde ise bir dirgen tutuyor, tahta sırık onun yanında asılı duruyor. Adamın onu bununla dürttüğünü hissediyor.

"Ayağa kalk," diyor.

Sabine ayağa kalkar ve sallanır, saatlerdir uyumasına rağmen kendini hâlâ halsiz ve hasta hissetmektedir. Çiftçinin arkasındaki ahırın kapısı açık, öğleden sonra ışığı içeri süzülüyor ve Sabine bunu görünce irkiliyor. Parıltı hâlâ başını döndürüyor.

"Yaralandın mı?" diye sorar ve gün ışığında elbisesini boyayan lekeleri görebilir, uzun süredir kurumuş kanın açık tonunu.

O da bunu görüyor ama yine de irkilmiyor. Etrafında korkudan eser yoktur ve bu onu rahatsız eder. Ona bakmasına rağmen güvenliğinden bu kadar emin olması, tehlikenin değil genç kızın kendisi olduğuna ikna olması. Sabine onun bağciksız yakasını, boğazındaki yakutu incelemesini izler. Bir an için dikkati daha aşağıda, göğüslerine doğru uzanan çıplak tenin üzerinde geziniyor. Çıplak ayaklarına doğru hızlı bir fiske atıyor, terlikler samanların arasında bir yere atılmış, sonra tekrar yüzüne geliyor. Saçlarına. Mücevhere.

"Yaralandın mı?" dedi ama sorusunda umursamazlık yoktu, sadece adamın derdini ölçmeye çalışıyordu.

Varlığının bir rahatsızlık mı yoksa bir fırsat mı olduğuna karar veriyor.

Sabine ağlayabileceğini ya da yardım için yalvarabileceğini, alçaklarla ilgili bir hikâye uydurabileceğini, kendini küçültüp çaresiz kız rolünü oynayabileceğini düşünür.

Yapabilirdi ama yapmıyor.

Onun yerine bakışlarıyla buluşuyor ve eskiden kervanlar geçerken yaptığı gibi bakışlarını tutuyor. Onun dikkati bir olta, akıntıda yanıp sönen bir kanca gibi ve emin olun, adam takılıyor, seğiriyor, kopamıyor gibi görünüyor.

"Söyle bana, bayım," diyor ve işte yine sesinde o yeni tını. Alçak, neredeyse bir kedi mırıltısı. "Evli misiniz?" Bakışlarını adamın üzerinde gezdiriyor, az önce onun vücudunu ölçtüğü gibi kendi vücudunu ölçüyor. Adam renk veriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Öyleyim," diyor, kaba eli ipin etrafında sıkılaşıyor.

Sabine öne doğru küçük bir adım atar ve kocasından daha zayıf olmasına rağmen - ne güzel bir kelime, mükemmel bir zaman kipi - çiftçi geri çekilmek için hiçbir hareket yapmaz. Tabii ki yapmaz. Ne de olsa o sadece bir kadın, değil mi? Yarı giyinik. Tek başına.

Parmakları yukarı kayıyor, elbisesinin bağcıklarını çekiştirerek bir santim daha tenini ortaya çıkarıyor. "Karın nerede?" diye sorar ve adamın kalp atışlarının hızlandığını hisseder.

"İçeride," diye mırıldanıyor, etrafındaki hava istekle dolup taşıyor.

Basit, hayvani ve çiğ.

Bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha, ta ki tam oraya gelene kadar, dokunabileceği, alabileceği kadar yakın, kıyafetlerindeki kan miktarını, yaralı olmadığını fark edebileceği kadar yakın.

"İyi bir koca mısın?" diye sorar.

Adamın ifadesi bozulur. "Ne?"

"Seni seviyor mu?"

"O benim karım," diyor açıkça. "Ona ne söylenirse onu yapar."

Sabine'in ağızı kapanır. Dişleri birbirine vuruyor. "Öyle mi?"

Sadece başını sallıyor. Ne garip, onun düşüncelerini, onunkileri tattığı gibi tadamıyor. Onun kolunu tutarken, kendisinin avcı, onun da av olduğundan o kadar emin ki.

Tabii ki farkına vardığında artık çok geçtir.

Dişlerini boğazının derinliklerine geçirerek onu tekrar kapıya çarpıyor.

Bir noktada, eşeğin ipini düşürür. Bir noktada, eşek açık kapıdan kaçır.

Bir noktada dirgeni savuruyor, dişlerini kadının böğrüne saplıyor ve kadının hissettiği şey acı değil, bir zamanlar bildiği gibi değil. Yırtılan etin, kalçasına sürtünen metalin farkında ama bu, akan ve onu yeniden dolduran kanın gücüyle kıyaslanamaz bile.

Sabine, ayaklarının altındaki zemini sabitleyeceğini umarak içiyor ve çiftçi çılgılık atmaya çalışıyor ama boğazı çoktan açılmış, sesi boğulan bir nefesten başka bir şey değil. Kalbi göğsünün içinde çarpıyor, çalıntı bir atış, ama kısa bir süre sonra orada ölüyor.

Adamın bedeni cansız bir şekilde yere yığılır. Onunki ayakta kalıyor.

Sonra aşağıya, yan tarafını delen, parmak kadar derine saplanmış metal çatallara bakıyor. Çekiyor ve dişler gibi serbest kalıyorlar. Çivilerin üzerindeki kan koyu ve yoğun ve diliyle sıyırdığında tadı ona dul kadını hatırlatıyor.

Toprak ve kül, tuz ve çürümüş tatlı karışımı. Artık yaşamıyor. Ölü olmaktan çok uzak.

Sabine yabayı çiftçinin cesedinin yanına bırakır ve karnındaki etin, Maria'nın asla sahip olmadığı bir beceriyle, görünmez dikişlerle kendini diktiğini ve pürüzsüz bir deriden başka bir şey bırakmadığını hisseder. Parmaklarını üzerinde gezdiriyor, bu yeni keşfettiği esneklikten etkileniyor. Bir adım atıyor

Ahır kapısına doğru, sadece yerin eğildiğini, dünyanın sallandığını hissetmek için.

Hâlâ başı dönüyor.

Hala hasta hissediyor.

Suçlayıcı bir ifadeyle açık kapıya, içeri süzülen ışığa bakıyor. Şimdi daha ince, daha alçak, gökyüzü yaklaşan alacakaranlıkla pembeye boyanmış, ama onu görmek hala acıtıyor, dirgenden daha fazla.

Sabine kesin olarak bilmiyor ama hastalıkla güneşin bir şekilde birbirine bağlı olduğundan *şüpheleniyor*, bu yüzden beklemek için ölü adamın sırtına çöküyor ve zaman geçirmek için gevşek saçlarından saman parçaları koparıyor. Bir saat sonra, güneş güvenli bir şekilde tepelerin ardında kaybolduğunda, yerde düzenli bir yığın vardır ve bakır bukleleri sırtından aşağı düzgün ve örgülü bir şekilde uzanmaktadır.

Ayağa kalkıp dışarı çıkar ve gün çekildikçe hastalığın da onunla birlikte çekildiğinden emin olur.

Nefes *almıyor* - artık nefes almaya *ihtiyacı yok* gibi görünüyor - ama yine de tüm vücudu rahatlamış bir şekilde iç çekiyor. Değişime hayret ediyor.

Başı artık ağrımıyor. Uzuvarları artık titremiyor.

Karşısında ve Alan, a pencere
parlıyor ile Işık. Çiftlik evi.

Çıplak ayaklarının üzerindeki çimenlerin tadını çıkararak oraya doğru ilerliyor. Esinti tenine fısıldıyor.

Çiftçinin karısından hiçbir iz yoktur ama kapı açık durmaktadır ve Sabine içeri girmeye karar verir.

Ama yapamaz.

Eşiğe kadar gelir ama orada vücudu bir anda durur. Bu hiç mantıklı değil - kapı ardına kadar açık ve küçük evin içini görebiliyor - ama hiçbir güç geçmesine izin vermiyor. Birden oltadaki balığa dönüşür, görünmez bir ip onu geride tutmaktadır.

Sabine bu yeni engel karşısında tıslıyor.

Dul kadın sadece özgürlükten bahsetti, özgürlük hakkında hiçbir şey söylemedi.

bu *kurallar*. Kendini, keşke bir şekilde talimat verseydim, belki de kadını kurutmasaydım diye düşünürken bulur. Ama pişmanlık duymanın bir anlamı yoktur. Ve Sabine çobana ihtiyacı olan kayıp bir kuzu değildir. Bunu kendisi deşifre edecektir.

Evin içinden bir yerlerden kadının kocasına seslendiğini duyduğunda hâlâ kapının eşiğini yoklamaktadır. Ayak sesleri yaklaşıyor ve en azından gitmeyi, çöken karanlığa doğru kaymayı düşünüyor.

Ama ahırdaki boş bedene rağmen hâlâ aç.

Çiftçinin karısı görünür, ufak tefek, yorgun gözlü bir kadındır, kapının hemen önünde durur, aralarında boş çerçeve ve yarım adımdan başka bir şey yoktur. Sabine'i görünce irkilir, şaşkınlık ve şüphe buhar gibi içinden yükselir.

Sabine değerlendirici bir şekilde bakar. Kadının giysileri basit, sıkıcı ama temiz ve bir bakışta üzerlerine uyacaklarını söylüyor.

"Nereden geldin?" diye soruyor çiftçinin karısı, avluya, ahıra bakarak. Belki de kocasını arıyordur.

"Yardıma ihtiyacım var," diye cevaplıyor Sabine. "Soyuldum."

Kadının bakışları geri döner. Yırtık pırtık elbiseye. Çıplak ayaklarını. Ve sonra boğazında parlayan yakutu. Sabine usulca kendine küfrediyor, yalanın bozulup bozulmadığını görmek için bekliyor, ama kadın sadece yaralanıp yaralanmadığını sormaya devam ediyor ve çiftçinin aksine, sözlerinde en azından bir endişe var.

"Hayır," diye cevap verir. "Ama bu gece bana sığınacak bir yer verirsen, seni ödüllendireceğim." Bunu söylerken uzanıyor, Andrés kolyeyi oraya sıkıştırdığından beri ilk kez kolyeyi çözüyor. Mücevher avucuna dökülüyor.

Kadın bir kez daha ona bakar, düşünceleri öylesine

keskin Sabine neredeyse onları duyabiliyor. *Kocam nerede, ona sormalıyım, kızacak mı?*

Ama sonra Sabine kolyeyi uzattı, yakutun ışığı yakalıyor, parmaklarını titretiyor.

"Lütfen," diyor. Küçük bir kelime ama çok büyük bir ağırlığı var. Çiftçinin karısı yutkunuyor, boğazındaki damarlar parlıyor. "Pekâlâ," diyor. "İçeri gel."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Sabine kancanın kaydığını, tutuşun gevşediğini hisseder. Bir deneme adımı atıyor ve bu kez çıplak ayağı eşikle buluştuğunda hiçbir dirençle karşılaşmıyor. Açık bir kapıdan başka bir şey yok.

Gülümser ve evin içine adım atar.

"Bu kan mı?" diye sorar çiftçinin karısı, lamba ışığı elbisesine vururken.

"Merak etme," diyor Sabine kapıyı kapatmak için geri uzanırken. "Çoğu benim değil."

II

Sevilla, İspanya *1542*

Şehir surlarının ötesinde, gemiler kara suda kayıtsızca sallanıyor.

Hemen içlerinde, Sabine dar bir yolda ilerliyor. Buraya Denizciler Yolu diyorlar.

Şehrin uygunsuz bir bölgesi ve uygunsuz bir saat ve tek başına yürüyen bir kadın da uygunsuz olmalı. Satın alma arayışında bir beden. Belaya davetiye çıkaran bir beden.

Sabine bu düşünceye gülümsüyor, ayakkabıları -siyah deri, neredeyse yeni- kaldırım taşlarına takırdıyor, vücudu dul otlarıyla değil, yemyeşil bir elbiseyle örtülü, omuzlarındaki şal hissetmediği bir soğuğu bile engelliyor.

Rahmetli kayınvalidesi şimdi onu görebilseydi ne derdi? Başında ne bir eşarp, ne de bir peçe var, saçları sarmal şeklinde bükülmüş, lambaya her yaklaştığında bakır telleri alev alıyor. Karanlıkta bir alev ve gece güvelerle dolu.

O yürürken gözleri ona takılıyor, peşinden gidiyorlar ve o da onlarınkinin tadını alabildiği gibi onların da açlığının tadını alıp alamadıklarını merak ediyor. Bazı hayvani içgüdüleri onları uyarıyor. Yine de dengeyi bozmak için fazla bir şeye gerek olmadığını biliyor; nazlı bir gülümseme, şakacı bir göz kırpma, davet için uzatılan bir el. Ama onların ilgisinden fazlasıyla nasibini almıştır.

On yıldır o eski hayatından kurtulmuş durumda.

On yıl boyunca kendi yolunu çizmek zorunda kaldı.

Alacakaranlık ve şafak saatleri arasında bir yol çizmek, uzamak, büyümek ve çiçek açmak *kolay* olmadığı gibi *çetin de* olmadı. Dul kadın haklıydı. İstedliğini yapmakta özgür. İstedliğini almakta.

Ve bu her şeydir.

Sabine yürümeye devam ediyor, Sıra'nın batı ucundaki ahşap basamaklara, kadınların her gece toplandığı bilinen beş çürümüş merdivene yöneliyor. Ahlaksız kadınlar. Genç ve yaşlı, koyu tenli ve solgun, ince ve geniş, boyalı ağızları ve yorgun gözleri olan kadınlar.

Bir çift merdivenlerin dibinde oturmuş, bir fincan şarabı birbirlerine uzatıp duruyor ve bir ziyaretçiye bekliyor. Etraflarındaki hava ihtiyaç ve hüznün gibi kokuyor ve hemen altında da bir umut kırıntısı var.

Elbette erkekler de var. Çok fazla ve bir kadını karanlığa kadar takip etmeye çok hevesli.

Ama Sabine diğer kadınların tadını çok daha fazla tercih ettiğini fark etti. Tıpkı tenlerinin daha yumuşak olması gibi, hayatlarının tadını da daha tatlı buluyor. Metalden çok toprak tadı. Yanmış karamel gibi belki de? Söylemesi zor.

Ne de olsa kandan başka bir şey tatmayalı on yıl olmuştu.

On yıl sonra, Maria olduğundan daha uzun süre Sabine olacak. Ve o hayatla ilgili pek bir şey özlemiyor, ama turunçgillerin acı tadı? Siyah kirazın ekşi ısırığını? Kaba hardalın baharatını? Bunları özlüyor, bir ömür boyu kan tüketebileceğini ama bir lokma meyve yiyemeyeceğini zor yoldan öğrenmiş. Dul kadının çikolatayı dilinin üzerinde tutuşunu, tadını çıkarışını ve yutuşunu aç bir şekilde izleyişini şimdi anlıyor olsa da, Sabine bunun üzerinde durmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyor. Yemeğin hafızası dışında bir cazibesi yoktur ve bir tadı hatırlayabildiği sürece, ayakkabısındaki bir çakıl taşı gibi özlemi peşini bırakmayacaktır.

Unutmak çok daha iyi.

"İyi akşamlar," diyor şimdi, basamaktaki kadınların yanında durarak.

Genç olan başını kaldırıyor, içkiden gözleri biraz cam gibi olmuş. Ama yaşlı olan, bakışları ince kesimli elbisesi içindeki bu kızıl saçlı yabancınn üzerinde gezinirken kaşlarını çatıyor.

"Defol git," diye tersliyor. "Bu bizim planımız."

Sabine'in ağzı eğlenerek seğiriyor. "Buraya şirketimi satmaya gelmedim," diyor ve elbisesinin içinden küçük bir çanta çıkarıyor, üç madeni para çıkarırken gümüş paralar şingirdiyor. "Sizinkini satın almak için buradayım."

İyi para, ama yine de yaşlı kadın sanki çarpılmış gibi geri çekiliyor. Etrafındaki havayı tiksinti kaplıyor ve Sabine dişlerinin ağzının içinde keskinleştğini hissediyor. Genç kadın tünediğı yerden kalktığında Sabine oturan kadına doğru bir adım atmıştı bile.

"Ben yaparım."

Kız ışığa doğru adım atıyor ve griye boyanmış mor bir elbise ortaya çıkıyor. Fûme rengi saçları sırtından aşağıya doğru örölmüş, dağınık teller yüzünün etrafından dolanıyor. Burnu küçük ve sivri, gözleri geniş ve tetikte. Sabine'e bir tavşanı ya da bir geyik yavrusunu hatırlatıyor-

Ya da Ysabel.

Gerçek bir eĞleĞme değil elbette -kız Maria'nın hizmetçisinden daha kısa, daha tombul ama saçlarının rengi, yüzünün Ğekli, konuĞmazken bile dudaklarını büzmesi-Sabine'in içinde bir Ğeyleri harekete geçirmeye yetiyor.

Bir anı topuklarını tırmalıyor - bir oyuk zemine serilmiş piknik, başı yastıklı eteklere dayanıyor - ama onu itiyor. Arada sırada, o eski hayat ona musallat olmak için ayağa kalkıyor. Ama

her geçen gece biraz daha ölüyor. "Bozuk para bozuk paradır,"

diyor kız omuz silkerek. "Nasıl olduğunu anlamıyorum
Hangi yoldan geldiğim önemli değil."

Yaşlı kadın dişlerinin arasından bir kelimenin kaymasına izin verir ve Sabine duymamış gibi yapar. İşi bittiğinde onun için geri gelecek. Ama önce-

"Gel," diyor kız, onu elinden tutup rıhtımdan aşağı çekiyor. Meraklı gözlerden uzakta.

Sabine, fenerlerin ulaşamadığı binalar arasındaki bir boşluğa götürülmesine izin verir. Ama orada, kızın cesareti onu hayal kırıklığına uğratar. Orada elini bırakır ve Sabine'le yüzleşmek için döndüğünde bile boynundaki tılsımla oynamaya başlar.

"Hiç bir kadınla birlikte olmadım," diye itiraf ediyor, sanki belli değilmiş gibi. Sanki hava kızın endişesiyle, arzusuyla, belirsizliğiyle ve açlığıyla dolu değilmiş gibi. Elbette farklı bir tür; Sabine'in dokunuşuna değil, cebindeki paralara duyulan bir arzu. Ama yine de açlık.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye kekeliyor ve Sabine karanlığın dişlerini gizleyeceğini bilerek gülümsüyor.

"Merak etme," diyor. "Ben seninle ilgileneceğim."

Kız şiddetle kızarır. İlk başta görüldüğünden daha genç, yanakları hala gençlikle yuvarlak. Eli tekrar boynundaki eğreti tılsıma gidiyor. Kendi yaptığı bir biblo ya da belki de bir sevgilinin simgesi, parmaklarının sürekli o n a kaymasına, başparmağının yüzeyinde endişeyle gezinmesine bakılırsa.

Kız tılsıma bir sonraki uzanışında Sabine elini durdurur. Kız ani dokunuştan ürkerek biraz sıçırıyor ama geri çekilmiyor. Sabine'in tutuşu değiştiğinde biraz rahatlıyor, eldivenli parmaklar kızın çıplak tenini sıyrırken Sabine elini ağzına götürüyor ve parmak eklemlerine nazik bir öpücük konduruyor.

Bundan sonrası bir tür dansır.

Sabine öne doğru bir adım atar ve kız bir kez, sonra iki kez geri adım atar, omuzları duvara dayandığında hafifçe gerilir.

Karanlıkta bunu fark etmedi. Sabine fark etti.

Gidecek hiçbir yer yoktur ve kız titrek bir ses çıkarır

Güldü, parmakları elbisesinin bağcıklarına gitti. "Yapmalı mıyım . . . Yani, yoksa benim yapmamı mı istiyorsun ..."

Ama Sabine ilerlemeye devam edip bedenleri arasında kalan küçük boşluğu da kapatınca, kız geri çekiliyor. Kızdan bir baş daha uzun ve çenesini kaldırarak gözleri buluşana kadar yüzünü yukarı kaldırıyor.

Serin bir gecedir ve kızın nefesi bulutlar halinde çıkar.

Sabine'inki değil.

"Her şey yolunda," diye mırıldanarak kızın yanağını okşuyor. Nabzının derisinin altında hızlandığını hissedebiliyor. Dudakları yumuşak görünüyor ve Sabine bir an için onu öpmeyi düşünüyor, bir zamanlar hizmetçisini öpmeyi arzuladığı gibi. Ama sonra kız kıkırdar, nefesi bayat şarap gibidir ve yanılsama bozulur.

Sabine'in eli yanağından geçip saçlarının arasından geçerek ensesine yerleşiyor.

"Korkma," diyor ve kızın gözlerini bir soru dolduruyor, tam onu kendine çekip sertçe ısırmadan önce, dişleri boğazının derinliklerine batıyor.

Kız kaskatı kesilip acı içinde soluk soluğa kalınca korku geceye yayılır, kendini itmeye çalışır ama Sabine diğer kolunu kızın beline dolayarak vücutlarını aynı hizada, kızın kalbinin kaburgalarına çarptığını hissedecek kadar sıkı tutar. Ve sonra artık onun değildir.

Sabine'in içindeki sessizlik, nabzın ağzını, göğsünü doldurmasıyla bozulur ve kısa süre sonra kendi kalbi de atmaya başlar. Tekrar canlanır, kan içeri akarken dişleri daha da derinleşir ve dünya aydınlanır.

Kızdan boğuk bir çığlık yükseliyor; havadaki dehşet ve uzuvlarının panikle pençeleşmesi olmasa, bu ses zevk olarak algılanabilirdi. Ama burası uygunsuz bir saatte rıhtımın karanlık tarafı. Kimse gelmez.

Ve böylece, Sabine içer ve içer. Çok geçmeden kız çırpınmayı bırakır.

Çok geçmeden parlaklık kaybolur ve Sabine'nin dişleri serbest kalır ve kız kollarında cansız bir şekilde yığılır ve birkaç

Dakikalar sonra kendi kalbi de yavaşlamaya başlar ve durma noktasına gelir.

Ne kadar kısa olduğunu, ne kadar hızlı kaybaldığını.

Sabine iç çeker ve kolunu kızın belinden çeker. Cesedi bırakıyor ama boynundaki küçük tılsımı yakalamadan önce değil. Kız yere yığılır, zincir onun ağırlığıyla kırılır.

Sabine tılsımı boynuna geçirir, kolyeyi yakutun yerine yerleştirir. Yakutu yıllar önce, başka hiçbir şeyi yokken satmıştı. Mücevher için bu kadar az para almak bir suçtu ama ondan kurtulduğu, Andrés ve Maria'dan kalan son parçayı da attığı için çok mutluydu. Şimdi boynunda bir düzine başka biblo asılı, bir düzinesi de ellerini ve bileklerini süslüyor.

Kalp atışları azalıyor. Kalıcı bir şeye sahip olmak güzel.

Yerdeki cesede bakar, yıkanmamış saçlarda, al yanaklarda Ysabel'e benzer bir şey bulduğuna şaşırır. Yaptığı şey için hiçbir suçluluk ya da keder hissetmez. Kızın zavallı durumu göz önüne alındığında, bu bir merhamet eylemi de olabilirdi.

Ne de olsa ölüm de bir tür özgürlüktür.

Sabine, yaşlı kadına da bu özgürlüğü bahşetmek niyetiyle çürümeye yüz tutmuş beş basamağa geri döner ama sadece şarap kadehini bulur, artık boştur. İç çeker ve ayakkabısıyla bardağı devirir.

Gece yeni başlıyor ve o da eve uzun yoldan gidiyor.

Ev, bir zamanlar sağlam bir şey anlamına gelen bir kelime. Bir meydana gelen kervanlar. Bir zeytin bahçesinde sır gibi saklanmış kiraz çekirdekleri. Çıplak ayaklar sivri bir çatının kenarında.

Şimdi neredeyse her gece değişiyor. Odalar onun öldürdüklerinden birer simge gibi alınıyor, kapıları ölümle güçsüzleşiyor, içindekiler onun oluyor. Bu yeşil elbise, bu para kesesi gibi.

O gece ev, uzun zaman önce ölmüş bir karısı, yumuşak bir yatağı ve ağır perdeleri olan zengin bir tüccara ait bir köşktür. Sabine yolu yaralamış, iyi doldurulmuş şilteyi, üzerine nasıl yayılacağını düşünürken, üç adam tökezleyerek yola çıkar.

Eski dostlar gibi birbirine bağlı üç adam, elden ele dolaşan yarı sarhoş bir şişe. Sabine kadınların hayatını tercih etse de, dilinde hâlâ kızın kanının tadı olsa da, fırsatı kaçırarak biri değildir. Açlık göğsüne vururken arkalarından adım atıyor.

Açlıkla ilgili çıldırtıcı olan şey de bu: *her zaman*
Orada.

Sessizleşir ya da gürültüsü artar, kapsamı ve ölçeği değişir ama asla kaybolmaz. Susuzluktan ölüyormuş gibi içiyor ama delik deşik olmuş bir fıçı da olabilir. Doldurulamaz. Hayat tekrar dışarı sızar. Açlık, onun ardından yeniden artar. Uykuda bile ona yapışır.

Rüyaları canlı, kanlı şeyler.

Bazen dişleri ön koluna gömülmüş, ağzı çürüyen demir tadıyla dolmuş halde uyanıyor ama kendi kanında hiçbir besin yokmuş gibi görünüyor. Bir anıdan başka bir şey değil, başka birinin tadının hayaleti.

İleride, üç adam dar bir yoldan dönüyor. Kadın da öyle.

Biri bir şarkıya başlar ve diğerleri de devam eder.

Adımları taşlara çarpıp sekiyor. Sesleri sokak duvarlarında yankılanıyor. Onlar çok gürültü yapıyor, o ise hiç yapmıyor ve bu yüzden onu fark etmiyorlar. Takip ederken, önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl gelişeceğini tahmin ederek kendini eğlendiriyor. Belki de hepsini öldürecektir. Belki de öldürmeyecek. Belki de sadece ne yapacaklarını görmek için dikkatlerini çekecektir. Ayrılanı kadar bekleyip onları teker teker öldürebilir ya da bir hayalet gibi arkalarından iz sürerek hayatlarına son vereceği bilgisinin tadını çıkarabilir.

Tuhaf bir şey olduğunda Sabine hâlâ karar vermektedir.

Adamlardan biri yavaşlayıp soyunuyor, pantolonunun önünü karıştırıyor, ani işeme ihtiyacının üstesinden geliyor. Yarı tökezleyerek en yakın duvara doğru ilerliyor ve kendini destekliyor, idrar taşlara sıçrayınca rahatlayarak iniyor.

Ama bunda garip bir şey yok.

Hayır, diğer ikisi.

Sabine izlerken, içlerinden biri, sıcakta kat kat dökülen bir vücut kadar kolay bir şekilde sarhoş çalımını bırakır, ayık bir adım, farklı bir cesaret türü ortaya çıkarır. Bir adımla bir sonraki adım arasında değişmiştir. Arkadaşı fark etmiyor ama o fark ediyor. Adamın bir elini gevşek buklelerinde gezdirmesini, sonra sarhoş yurttaşına dönüp dişlerini boğazına geçirmesini dikkatle izler.

İnançsızlık içinde kaskatı kesiliyor. Zevk.

Daha önce sadece bir kez böyle bir eylemin kurbanı ve saldırganı olmuş olan Sabine, şimdi kendini seyirci olarak bulmuştur. Kucaklaşmanın mahremiyetine, başın aşağıya eğilmesine, ağzın tenin kıvrımına yaslanmasına, kolların adamın vücudunu siper gibi sarmasına, çığlığın soluk soluğa yokluğuna tanık olur.

Bir anda şarkı ölüyor, sidik kokusu kan kokusunun önüne geçiyor. Hayatın tadını alamıyor ama kaçışını görebiliyor, yüzündeki renkle birlikte ifade de kayıyor. Hayali bir acı hissediyor, sanki kalbi iflas eden kendisiymiş gibi. Hayali bir zevk de, yabancı içtikçe, içtikçe, içtikçe kendi ağzı acıyor.

Üçüncü adam kayıtsız kalır, kendini kenara çekip pantolonunu bağlarken ve arkadaşlarına doğru dönerken hâlâ mırıldanmaktadır. Melodi dudaklarında ölür. Önündeki sahneyi anlayamayacak kadar sarhoştur ama korku ilkel bir şeydir. Tökezleyerek geri çekilirken, dönerken, hareketleri gecenin eğlencesi yüzünden yavaş ve özensiz hale gelirken etrafındaki havayı kayganlaştırır. Adam sendeliyor ve kadın onun kalbinin tek bir acil kelimeyle gümbürdediğini duyabiliyor.

Uzaklara. Uzaklara. Uzaklara. Uzaklara.

Adam kovalamıyor, *o* da *kovalıyor* ya da kovalamak istiyor, ama bir başkası önce davrandığında neredeyse hiç hareket etmemiş oluyor.

Bir kadın.

Etrafını saran geceden kurtulmuş bir gölge gibi sokak duvarından sıyrılıyor, teni koyu, saçları daha da koyu. Sabine onu daha önce nasıl görmediğini bilmiyor ama şimdi gördüğü için gözlerini kaçırıyor.

Kadın oyuncak bebek gibi, küçük ve kıvrımlı, simsiyah gözleri ve sıkı buklelerden oluşan bir hale gibi yüzünün etrafında uçuşan saçları var. Üçüncü adam ikinci kez tökezleyip yere düşerken kadın onun yoluna çıkar ve adam ayağa kalkmaya çalışırken kadın onu yakalar, bir sevgili gibi yukarı çeker, yüz ifadesi sevimli, nazik ve tatlıdır.

"Sorun ne?" diye soruyor, adam ona sarılıp kekeleyerek "Diablo" derken havada ağır bir şiddet kokusu var.

Onun yanından geçerken yüzü endişeyle buruşuyor. Hâlâ arkadaşıyla ziyafet çeken ilk adama. Ve sonra adamın yanından geçip *ona*. Sabine'e. "Ama efendim, burada şeytan yok" derken kadının gözleri muziplikle parlıyor.

Kadının sesi o kadar içten ki, bir an için korkusu yerini şaşkınlığa, hatta umuda bırakıyor ve bakışlarını takip etmek için dönüyor. Kadının gördüğünü görür. Çılgılık atmak için ağzını açar. Ama artık çok geçtir. Kadın çoktan adamın boğazını yırtmıştır. Kan parlak, metalik bir akıntı halinde akıyor.

Sabine, kaldırım taşlarına çarparak düşen bir cesedin sesi bakışlarını ayırana kadar kadının içişini izler. Adam ayyaşın cesedinin başında durmuş, karanlık gözleri Sabine'e dikilmişken bir kolunu yüzüne siliyor.

Ağzı kanlı bir sırtışa dönüşüyor ve Sabine on yıldır ilk kez *geri çekildiğini* hissediyor. Bir adım - sadece bir adım - uzuvları zihninden önce hareket ediyor, içgüdüsu onu boğmayı düşünmeden önce ele geçiriyor. Ama o adımda hareket ediyor, sokağın ağzını engelliyor, eğer o demek istiyorsa

Kaçıyor. Sanki onu saran şey hayranlık değil *de korkuymuş* gibi.

Sabine bu düşünceye sinirlenir.

Kadının ortadan kaybolduğunu, kollarındaki cesedin cansız bir şekilde sokağa düştüğünü görmek için zamanında geri döner. Yere düştüğünde kadın yeniden ortaya çıkmıştır, yüzü Sabine'ninkinden birkaç santim ötededir, siyah gözleri geceleyin pencere camları gibi belli belirsiz parlamaktadır.

"Merhaba, küçük gölge." Sesi yumuşak ve garip bir şekilde nazik, adama yönelttiği aynı sinir bozucu tatlılık, dişlerinin manik parıltısı ve keskinliğiyle o kadar çelişiyor ki.

"Neredeydin?" diye mırıldanıyor, dudakları kanla kararmış - o anda Sabine onu öpmek istiyor, sadece tadına bakmak için. Ve düşünceleri yeterince yüksek olduğunda diğerlerinin zihinlerini duyabilse de, kadın ona yaklaşıp "Devam et" diye fısıldadığında yine de şok oluyor.

Sabine sertleşir ve kadın parlak ve havadar bir sesle güler.

"Konuşuyor mu?" diye sorar adam, sesi alçak bir gümbürtüdür, uzaktaki gök gürültüsü gibi, ama yine de taşınır, Sabine'ye ulaşır ve onun üzerinde yuvarlanır.

Kadın bir şey söyleyemeden ona doğru döner ve kendi adına cevap verir. "Öyle."

"Oh, Hector." Bu kadının el izler arasında Omuzları, onu ürperten bir dokunuş. "Onu tutabilir miyim?"

Sabine diken diken olur. Görünüşleri onu şaşkına çevirmişti ama kendini bu şekilde savrulmaya bırakmayacaktı. "Ben evcil hayvan değilim."

"Hayır," diyor adam. Hector. "Sen değilsin. Gel Renata."

Kadın biraz somurtuyor. Ama o gitmiyor. Onun yerine, Uzanıp Sabine'nin yüzüne dokunur, serin parmakları yanağını kavrar ve Sabine dehşete düşer, vücudu ona bir kez daha , bu sefer eğilerek ihanet eder. Şunlar

Gece gökyüzü gözleri, siyah ve yıldızlarla benekli, ona sabitlendi ve tuttu.

"Henüz değil, belki," diyor. "Ama özleminin tadını alabiliyorum."

Sabine onun elini geri çekmek, ona yanıldığını, hissettiği tek *özlemin* o amansız açlık, kan ihtiyacı olduğunu, başka bir şey olmadığını söylemek istiyor.

Ama bu bir yalan olurdu. Ve Sabine bu yabancının gerçeği hissedebileceğini biliyor. Kocasını öldüğü için mutlu olduğunu. Artık yatağına, bedenine saldıramayacağı için, bir tohumdan, büyüyen bir rahimden, bir çocuktan korkmak zorunda olmadığı için. Andrés'ten ve ailesinden kurtulduğu için, o eski hayattan, yaştan ve hastalıktan kurtulduğu için mutlu.

Ama bazen, Sabine uykuya daldığında ya da uykudan uyandığında, bir rüyadan, o gece Leon'u yalnız bırakmadığı bir hayattan kaçır. Ve karanlık dükkânda önemli bir şey bıraktığından korkuyor.

Sabine bazen geceleri yürürken dul kadını yanında hayal eder. Ve derin, için için kaynayan bir öfke hissediyor, çünkü kendisine verilen iki seçeneğin canlı ve bağılı olmak ya da yalnız ve ölü olmak olması hiç de adil görünmüyor. Ve ne kadar hayat içerse içsin, bu diğer susuzluğa, arkadaşlık isteğine dokunmuyor gibi görünüyor ve-

Kadın dudaklarını Sabine'inkilere değdiriyor.

Kan tadı ve vaat havası taşıyan bir öpücük hayaleti.

Hayalet gibi bir öpücük, ama yine de ilk kez hoş karşıladığı, arzuladığı bir öpücük ve eğer nabzı atıyor olsaydı, çoktan atıyor olurdu. Yine de içinde bir şeyler hızlanıyor ve kendini daha da yaklaşmış hissediyor, aç-

"Renata," diye tekrar seslenir adam ve bir anda ağız kaybolur, kadın gider, Sabine yine orada tek başına kalır, Renata kayarken dudaklarındaki kanı yalar

kolunu Hector'un koluna doluyor, başını onun omzuna yaslıyor. Ara sokakta yürüyorlar. Ondan uzakta.

Sabine gecenin çöktüğünü hisseder. Yer artık sabit değil.

Bekle, diye düşünüyor sokağın ağzına ulaştıklarında. Renata omzunun üzerinden geriye bakıyor, gülümsemesi bir parmak gibi kıvrılıyor.

Ve Sabine takip ediyor.

III

Gece etraflarında yarıyor, bir bıçağın altındaki deri gibi yol veriyor.

Diğer ikisi birkaç adım önde yürüyor, ama arada bir Renata arkasına bakıyor, Sabine'e gülümsemenin en uç noktasını gösteriyor, sanki "*İyi, hâlâ oradasın*" der gibi.

Ve öyle.

Hayatında ilk kez itiraz etmeden, merak ve başka bir şey tarafından yönlendirilerek takip ediyor. Onlarda dul kadının bir yankısı var, sadece durgun hareketlerinde değil, havadaki akımda, Santo Domingo'da o gün Maria'nın gözüne çarpan aynı aura, Leon'daki pazarda hissettiği içgüdüsel çekim.

Nereye gittiklerini, dost mu düşman mı olduklarını, bunun bir ayartma mı yoksa tuzak mı olduğunu bilmiyor. Sadece kendisi gibi olduklarını biliyor.

Şehrin derinliklerine doğru ilerlemek yerine şehirden uzaklaştıklarında bile Sabine'i peşlerinden sürüklemeye yetiyor. Dış kapılardan geçip körfeze ve sallanan gemilerin sırasına doğru yöneldiklerinde bile, botları her adımda kuma batıyor.

Kısa süre sonra bekleyen bir tekneye, ahşap bir rampaya ulaşırlar ve orada

-İlk ve tek kez tereddüt eder.

Zarif bir gemi, gövdesi neredeyse yeni, yelkenleri gıcır gıcır, neredeyse hiç yıpranmamış. Ama o hiç denize açılmamış, gemiyi hep su üzerindeki bir tür ev, güvertenin kenarını da bir kapı olarak düşünmüş. Yine de, ikisi rampanın kenarına ulaştıklarında, kolayca gemiye adım atarlar. Sanki onlara aitmiş gibi. Öyle olmalı.

Sabine yavaşlar, bekler için bir davet, ama iki

Yabancılar çoktan gözden kaybolmuştur ve o da takip eder, her an o yalpalamayı, çiftçinin evinde ilk kez keşfettiği o geriye doğru çekilmeyi, boşluğun katılaştığını hissetmeyi bekler ama öyle bir şey olmaz. Hava sadece havadır. Rampanın güverteyle buluştuğu yerde ayaklarının altında tahtadan başka bir şey yoktur.

Gemiye adımını atar. İleride, Hector dümene doğru yürür ve Renata parmaklarını armanın içinden geçirip döner, etekleri baldırlarının etrafında dalgalanır.

"Güzel değil mi?" diyor Sabine'nin yanında aniden belirerek. Işık gibi hareket ediyor, hızlı ve sessiz.

Sabine etrafına bakar. Gemiler hakkında hiçbir şey bilmiyor ama burası ona iki kişi için fazla büyük geliyor. Özellikle de geceyle sınırlı olanlar için.

"Burada başka kimse yok mu?" diye soruyor.

"Şu anda olmaz," diyor Hector, dümeni bırakarak. Güverte boyunca, geminin karnına inen bir dizi merdivene doğru ilerliyor.

Renata bir kolunu onunkine doluyor, bu hareket o kadar sıradan, o kadar samimi ki Sabine buna karşı koymayı düşünmüyor bile, sadece kendini karanlığa bırakıyor.

Alçak tavandan bir fener sallanıyor, ancak Sabine'in gözleri yukarıdaki dünyayı, direkler arasında hamakların uzandığı ve eşyaların yerde yığılı olduğu, oyuklarla dolu dar bir salonla değiştirdiklerini görmek için ışığa ihtiyaç duymuyor.

Sabine bu yakınlık ve dağınıklık karşısında burnunu kırıştırsa da Renata onu koridorun sonuna, bir kapının daha büyük bir kabine açıldığı yere doğru çeker.

Geminin ön tarafında, açık körfeze bakan lomboz pencereli düzgün bir oda. Battaniyelerle dolu bir yatak. Bir geniş masa, ve pelüş perdeler, ve bir yüksek

arkalıklı sandalye. Renata'nın hemen bir kedi gibi yayıldığı bir kanepe.

Sabine'in dikkati onun üzerinde kalır; vücudu küçük ve kıvrımlıdır, teni geceleyin pencere camı gibi koyu ve narindir. Hector masaya doğru ilerler ve Sabine arkalarından kapıyı kapatmak için döner, ancak yansımasının ahşaba monte edilmiş cilalı bir camdan geriye baktığını görür.

Aradan geçen on yıla rağmen her zamanki kadar çarpıcı, ela gözleri artık kendi iç ışığıyla aydınlanıyor. Cildi pürüzsüzlüğünden, saçları parlaklığından hiçbir şey kaybetmemiş. Maria'nın öldüğü gecedan beri hiç yaşlanmadı ve o-

"Sabine."

Hector'un dudaklarından dökülen ismiyle irkilerek başını çevirir. Bunu hiç söylemediğinden emin.

"O kadar telaşlı görünme," diyor masaya yaslanarak. "Bazı zihinler fısıldar. Diğerleri bağırır. Seninki gürültülü. Yine de beni eğlendiren şey, adının daha yüksek sesle söyleniyor olması."

Renata neşeyle, "*Sabine, Sabine*, bir çan gibi yankılanıyor içinde," diye ekliyor ve *Sabine* kılıyor, sadece bunun gerçekliğinden ya da *davetsiz* misafirliklerinden değil, ne kadar dikkatle dinlerse dinlesin, tek duyduğu suyun gövdeye çarpması, etraflarındaki ahşabın iniltisi.

Sabine onların zihinlerindeki akımı yakalamak için daha fazla çaba sarf eder, ancak bunun faydasız olduğunu görür.

Bunlar derin gölgelerden oluşan ikiz lekelerdir, ilk olarak yüksek duyuları delip geçecek kadar keskin değildir.

"Seni duyamıyorum," diyor, sıkıntısını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Siz gençsiniz," diyor Hector, masadan bir sürahi kaldırarak. "Ve biz değiliz. Ama içiniz rahat olsun," diye ekliyor, "düşüncelerinizi didik didik etmeyeceğim. Bu kabalık olur."

O uzanır için bir kadeh, ve döker, bir şerit kırmızı

açılmak itibaren ve Emzik, çok kalın için olmak herhangi bir şey ama kan. Metal kokusu odayı, havayı, kafasını dolduruyor. "Ama yaratıcın sana bunu öğretmiş olmalı," diyor, Sabine'e fincanı uzatırken biraz kaşlarını çatıyor.

Yapıcı. Dul kadın.

Eczane zemininde külden başka bir şey yok.

"Yapmadı," diyor Sabine, gözlerini fincana dikerek. O geceyi kısaca düşünür, yanlış olduğunu bilir. Tabunun tadını dişlerinin köklerinde hissedebiliyor ve böylece ne kendisi ne de onlar duymadan kadehi dudaklarına götürüp içiyor, kanın zihnini temizleyeceğini, her şeyi silip süpüreceğini biliyor.

Var ve yok.

Sabine'in aklına kaynaktan başka bir şeyden içmek hiç gelmemişti ama şimdi sıvı ağzında birikirken nedenini biliyor. Tadı kana benziyor, evet, vücudu onu aynı şekilde emiyor ama daha ince. Aktarım anı yok, hayatın bir başkasının olmaktan çıkıp *onun olduğu bir* nokta yok. Çalınmış bir nabız, göğsünün içinde ödünç alınmış bir kalp yok.

Onu besliyor ama doyurmuyor.

Yine de içiyor. Kadehi ve sürahiyi memnuniyetle boşaltmasına rağmen, fincan boşalmadan durur. Başını kaldırdığında Hector'un kollarını arkaya doğru uzatmış, kanepede oturduğunu görür. Renata onun yanında erir ve ne kadar zamandır birlikte olduklarını, birbirlerinin bedenlerine bu kadar sığabildiklerini merak eder.

Kaburgalarının arasında kıskançlık sancıları. "Birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız," diyor ve fincanı geri uzatıyor. "Ben hep yalnızdım."

Hector dilini şaklatır. "Ama yanılıyorsun," der, öne doğru oturur ve kadın onun gözlerinin ilk düşündüğü gibi karanlık olmadığını görür; gözbebekleri geri çekilmiştir ve

Gri ve yeşil karışımı, kalın kirpiklerle saçaklı. "Gece yarısı toprağında yetişenler asla yalnız değildir."

"Gece yarısı toprağı mı?" diye yankılanıyor. Tuhaf bir kelime seçimi.

"Ah, bilmiyor musun ?" Hector, sahnedeki bir oyuncu gibi kollarını açarak ayakta durur.

"Ah, canım," diye mırıldanıyor Renata, başını elinin üzerine koyarak. "Seyircileri seviyor."

Hector buklelerini yüzünden uzaklaştırıp boğazını temizlerken onu duymamış gibi yapar.

"Kemiklerimi gece yarısı toprağına gömün," diye başlıyor, sözlerine tiyatro havası katarak. "Onları sığ ekin ve derin sulayın. Ve benim yerimde yabani bir gül yetiştir." Renata'ya doğru eğilip yüzünü kavırıyor ve başparmağını alt dudağında gezdiriyor. "Yumuşak kırmızı yapraklar keskin beyaz dişleri saklıyor."

Sonra onu öper ve Renata onun dudağını ısırarak kanını çeker. Dilini kesiğin üzerinde gezdirir ve gülümser, sonra doğrulur, dikkati tekrar Sabine'e kayar.

"**Biz** gece yarısı toprağında yetişen gülleriz," diyor, gözleri artık mum gibi parlak. "Dikenlerimiz batacak kadar keskin. Hayat tarafından sulanırız ve onun cömertliğiyle köklerimiz derinleşir, çiçeklerimiz yaşla lekelenmez. Aslında bizim için zaman bizi güçlendirir, daha asil kılar. Biz canavar değiliz, kötü bir şey değiliz. Biz doğanın en güzel çiçeğiyiz."

Renata gözlerini devirir, şakacıdır ama sıkılmıştır. Bu konuşmayı yüzlerce kez dinlediği bellidir. Ama Sabine bu konuşmanın onu nasıl etkilediğini, her kelimeye nasıl kilitlendiğini gizleyemiyor.

"Bizim için başka isimler de var elbette," diye devam ediyor Hector. "Gece yürüyen. Kan içici. Abomination. Vampir. Ama bunlar ölümlü dillerin ürettiği kelimeler. Kusurlu ve eksiktirler. Şiirsellikten, vahşetten, zarafetten yoksundurlar. Hayır," diyor. "Biz gülüz."

Bununla birlikte, Hector bitkin düşmüş gibi bir kez daha kanepeye yığılır.

"Yabani bir gül," diye düşündü Sabine, kelimeleri dilinde yuvarlayarak. "Sen bir şairsin, Hector."

Kıkırdıyor. "Zaman hepimizi şair yapıyor," diyor ayak bileklerini çaprazlayarak, "ama ben o kadar yaşlı değilim. Bu sözleri ben yazmadım. Onları yaratıcımdan öğrendim, o da kendisinden." Renata'nın yanağını okşar. "Ne de olsa bir yapıcının işi, yaptıklarını öğretmektir."

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Söyle bana, Sabine. Seninki sana *bir şey* öğretti mi?"

Gözlerinin ardında bir görüntü kıvılcımlanır. Dükkânındaki dul kadın,

Yumuşak beyaz çiçeği vazosundan koparıyor, çiçeği elinde ezerken özgürlükten, hak iddia etmekten, herhangi bir isteği tatmin etmekten bahsediyordu. Dul kadın, dişlerinin altında ufalanıyordu.

"Hayır," dedi. "O çoktan gitmişti." "Ne kadar üzücü," diye mırıldanıyor Renata.

"Evet," dedi Hector, "bu çok talihsiz bir durum."

Renata'nın şakağını öper ama gözleri Sabine'den ayrılmaz. Sabine'nin düşüncelerini kurcalamayacağını söylemesine rağmen, Sabine kendini açıkta hissetmektedir. *Soyunmuş* değil ama çözülmüş, görüldüğü kadar vurulmuş.

Hayır, diye düşünüyor, kapıların bedenine değil ama zihnine çarparak kapandığını hayal ediyor.

Reddedilişini, onu içeri almayı reddedişini hissedebiliyor mu? Bilmiyor.

Geri çekilmiyor ya da kaşlarını çatmıyor, azarlamayı kaydettiğine dair herhangi bir işaret göstermiyor. Ama bakışlarındaki baskı azalıyor. Renata'nın kucağından inip ayağa kalkıyor, kadehi doldurup lomboza doğru ilerlerken ikisine de sırtını dönüyor.

"Gitme vakti geldi," der ve Sabine onun kendisini kastettiğini düşünerek irkilir. Ta ki adam geri dönüp

Dişlerini göstererek hoyrat bir gülümseme takınıyor. "Sevilla güzeldir," diyor. "Ama sanırım biz buna doyduk."

O zaman gidenler onlar.

Ama Sabine'i şaşırtan şey, onların gitmesini istememesidir. Daha doğrusu, açıkça bilmediği bu kadar çok şey varken geride kalmak istemiyor. Ve eğer tek sebep bu değilse, eğer küçük bir parçasında arkadaşlık özlemi varsa, bu onun merakı, ne olduklarını, nasıl yaşadıklarını ve ne bildiklerini öğrenme açlığıyla kıyaslandığında bir kıymıktan başka bir şey değildir.

Düşüncelerinin zihninde çınlamasına izin veriyor, duyacaklarını umarak çıkarabildiği kadar yüksek sesle. Hector başını sallayarak, "Bize katılabiliyorsunuz," diyor.

Renata oturur, aniden neşelenir. "Sana öğretebiliriz."

Sabine gülümsüyor. Evet demesine gerek yoktur. Renata çoktan ayağa kalkmış, kollarını Sabine'nin beline dolamış, sığacağı boşluğu ve yolu bulmuştur.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye soruyor.

Biz, dilinde tuhaf *bir* his uyandıran *bir* kelime. Hayatı bir başkasınıninkine bağlanalı çok uzun zaman olmuştu. Bir alyans, bir evlilik yatağı, boğazında bir yakut gibi bir tasma. Ama bu farklı. Bağlanmaktan çok bağlanmış gibi hissetmiyor.

"Bu gece," diyor Hector, onları güverteye geri götürürken.

Sabine bir elini halatların üzerinde gezdiriyor. "Gemiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Renata sadece güler. "Biz de öyle."

"Bir süre denize açıldım," diyor Hector. "Ama en az bir asır oldu."

Sabine kaşlarını çattı. "Bunun senin teknem olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diyor bir ipi çözerken, "bu gecedan itibaren."

"Mürettebatı öldürdük," diye ekliyor Renata. Bu da teknenin büyüklüğünü ve altındaki boş hamakların sayısını açıklıyor.

Küpeştenin üzerine eğiliyor. "Cesetleri ağırlıklarla batırdık ama burası sığ ve gelgit devam ediyor."

"İyi bir ilk ders, sevgili Sabine," der Hector, bir yelken açarak. "Her zaman cesetlerinin önünde bulunmalısın, asla arkalarında değil."

IV

Onca yıl yalnız kaldıktan sonra kendini sürekli bir arkadaşla bulmak ne kadar tuhaf.

Garip ama istenmeyen bir şey değil.

O ilk ay, denizci olmaya çalışırlar. Çoğu gün geminin karanlık karnında güven içinde sürüklenirler. Çoğu gece karaya çıkarlar. Bir düzine limana yanaşırlar, karınlarını doyuracak kadar yanaşırlar, cesetler bulunamadan ya da sayılamadan tekrar giderler.

Arada sırada karaya oturmuş gibi yapıp beyaz bir yelken açarak yardım gelmesini beklerler, yardım geldiğinde de ziyafet çekip cesetleri kıyıya atarlar ve arkalarında meyve kabukları gibi boş gemiler bırakırlar. Ve yelken açmaktan sıkıldıklarında, ki yaz yaklaştıkça sıkılırlar, en yakın limanı bulur, gemiyi satar ve bela aramaya koyulurlar.

Görünüşe göre her gece onu buluyorlar. Tavernalarda, yollarda, meydanlarda ve kalabalık hanlarda. Hector ve Renata, Sabine'i oyunlarına katıyorlar, sanki her biri iki yerine üç kişilik yapılmış gibi. Ne kadar sorunsuz avlanıyorlar, ne kadar dikkatsizce öldürüyorlar. Her şeyi ne kadar eğlenceli hale getiriyorlar.

Ve her gece, Sabine'in koleksiyonu büyüyor. Yürüdüğünde, bileklerindeki ve boğazındaki takılar ve kolyeler birbirlerine çarparak çan gibi çalıyor. Arada bir kopup düşüyorlar, deri parçaları gibi dökülüyorlar. Gitmelerine izin veriyor, daha çok olacağını biliyor.

Hector ve Renata küçük simgeler yüzünden onunla alay ediyor ama o bunu umursamıyor. Zırh gibi ağır olmalarını, parmaklarını metal ve cam parçalarının üzerinde gezdirebilmeyi seviyor,

Kristal, taş ve geldikleri bedenleri hatırlarlar, her bir cinayeti anlatırlar.

Mevsimler değişir ve Sabine de yavaş yavaş değişir.

Yeni arkadaşları onu gevşetmeye başlayana kadar yalnızlık içinde ne kadar katılaştığını, ne kadar sıkı sarmalandığını fark etmemişti. Çok samimi, çok fizikseldirler ve bu hassasiyeti ona da yansıtırlar. Hector ve Renata, tıpkı kışı bahara ikna eder gibi, Sabine kendini açıldığını hissedene kadar ona masaj yaparak hareket etmesini sağlıyorlar.

Renata'nın parmaklarını omurgasında aşağı yukarı dans ederken ya da bazen kaşlarının arasında oluşan kırıksıklığı düzeltirken memnuniyetle karşılıyor. Teninin yüzeyinin altında sıcaklığın çiçek açmasına neden olan bir dokunuş.

Hector'un saçını okşayan ya da yanağını sıyıran avuçlarını memnuniyetle karşılıyor. Dokunuşu kocasınınkinden çok farklıydı, sertti ama asla sahiplenmiyordu. Hem tanıdık hem de ailevi bir dokunuş. Ve Renata'nınkinden aksine, sıcaklık barındırmıyor, sadece hoş, sabit bir sıcaklık.

Sabine bir keresinde mutluluğun zamanı hızlandırıldığını duymuştu. Belki de bu yüzden ilk yılları bir bulanıklık içinde geçmiştir.

Yine de *bunu* her zaman hatırlayacaktır:

Üçü, bir gitarın yükselip alçalmasıyla, bir davulun sabit vuruşuyla, müziğin onları ileri çağırان bir nabız gibi atmasıyla bir kareye çekildiler. Renata'nın parlayan teni ve Hector'un cazibesinin yanında kızıl saçları bir balık yemi gibi parlıyordu. Etraflarındaki hava merak ve istekle ağırlaşmıştı. Uzuvarları kökler gibi birbirine dolanmıştı.

Ve sonra: Renata'nın taş duvarlardan seken kahkahaları ve Hector'un patlayan bir çitten bir çift beyaz gül koparıp birini aşkına, diğerini de Renata'yı *taç yaprağı*, Sabine'yi *de diken*i ilan ederek ona hediye etmesi.

"Espina mía," diye sesleniyor ona, esposa mía'nın hayaleti gibi - benim

Eş. Sesler çok benzer, ağırlık çok farklı. İroniktir, karının daha nazik bir kelime olması gerekirken

kocasının dudaklarında her zaman bir azarlama, kısa bir tasmada keskin bir çekiştirme gibi hissettirdi. Ve espina 'ya *gelince*-

"Bu bir iltifat," diyor, gl arkasına sıkıştırarak Sabine'in kulağı. "Aynı toprakta yetişiyoruz, bu doğru, ama bazılarımız orada soluyor, bazılarımız ise gelişiyor. Zamanla öğrenirsin," diye ekliyor, gözleri Sabine'nin boğazındaki biblolara kayıyor, "hangimizin daha iyi canavar olduğunu."

Sabine'in ağzı bir gülümsemeyle seğiriyor. Bir diken olmaktan memnun.

Renata yolun aşağısından sesleniyor, bir elektrik direğinin etrafında huzursuz daireler çiziyor, etekleri esintide hafifçe dalgalanıyor.

Hector uzaklaşırken *yumuşak kırmızı yapraklar* diye düşünüyor.

Sabine, saındaki gl çekiştirirken onun gidişini izliyor, dikenler sa tellerine takılıyor ve bakır ipliklerini de beraberinde taşıyor.

"Espina ma," diye mırıldanıyor, başparmağını bir dikene götürüyor, deri yarılana kadar bastırıyor ve durgun kan fışkırıyor. Bir damla bileğinden aşağı akıyor.

"Sabine!" diye sesleniyor Renata, bir kolunu Hector'unkine dolamış, diğerini ona doğru uzatmış. Gülümsüyor, derisindeki kanı yalıyor.

"Geliyorum," diye sesleniyor ve çiçeği sokağa bırakıyor.

V

Córdoba, İspanya 1557

Kitaplar teker teker yere düşüyor, her biri halının üzerine sert bir gümbürtüyle iniyor.

"Latince. Latince. Yunanca. Benzetme," diye mırıldanıyor Hector, raftan onları çekerek.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor Sabine, kadife minderlerin üzerinde yosun gibi yayılmış yattığı alçak kanepeden.

Raftan bir tane daha çekip alıyor, içindekileri inceledikten sonra bir kenara fırlatıyor. "*Okumadığım* bir şey."

Sabine gözlerini deviriyor. Hector ve kitapları.

Olivares'in evindeki yapraklara ilk kez göz attığından, dul kadının dükkânındaki şişelerin üzerindeki isimleri seslendirdiğinden bu yana onlarca yıl geçti. Bir ömür ve bu süre içinde işaretleme yeterince iyi deşifre etmeyi öğrenmiş, okuduklarını anlamlandırabilmiş. Ama bunu zevk için yapmanın cazibesini hiç anlamamış.

Bir keresinde, tüm bu arayışın sıkıcı görüldüğünden bahsetti ve Hector kafasını kaybetti, doğru hikayeyi bulamadığını, bulduğunda anlayacağını söyleyerek gözyaşı döktü. Sabine sadece omuz silkti ve kendini başka şekillerde eğlendirmekten memnun olduğunu söyledi.

"Bir evde kaç tane kutsal kitaba *ihtiyaç vardır* ki?" diye homurdanarak elindeki kitabı odanın diğer ucuna fırlatır. Sabine saatlerini metin okuyarak geçirmiyor olabilir ama Hector ve Renata'yı baştan sona okumak için on beş yılı vardı.

Her ikisini de, Renata'nın ateşli olduğu kadar acımasız da olabileceğini bilecek kadar incelemiştir; Hector ise somurtkanlık ve coşkunluk, esrarengiz durgunluk ve ani hareket patlamaları arasında bir sarkaç gibi salınır.

Bu gece huzursuz.

Adım atıyor, oturuyor ve tekrar ayağa kalkıyor, sanki ele geçirilmiş, ateşlenmiş gibi bir deniz çalkalanıyor.

Bu onu rahatsız etmeye başladı.

Sabine onun manik havasını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ve dikkatini tavana çeviriyor. Duvardan duvara uzanan, her biri iyi yetişmiş bir ağaç genişliğinde olan yedi kirişi inceliyor, ta ki en ortadaki kütüğün damarlarında bir yüz bulana kadar. Gözler gibi kıvrımlar, onaylamayan bir ağız gibi kararmış oluk. Ocaktaki ateş çatırdayıp tükürüyor ve kararsız ışığında ağız kayıtsızlıkla öfke arasında gidip geliyor.

Başka bir kitap boğuk bir gümbürtüyle yakındaki yere düşerken Sabine kaşlarını çatıyor.

"Bazen böyle oluyor," diyor Renata, kapı aralığından süzülerek, "şımartıldıktan sonra." Üst katta geçirdiği zamanın tek kanıtı alt dudağındaki tek bir kırmızı leke. "Bir arzu diğerini doğuruyor."

Bunu söylerken kolunu odanın içinde gezdiriyor.

Şık bir evin şık bir odası, orada yaşamış olan altı kişilik aileye uygun ve şu anda kullanılmış giysiler gibi etrafa saçılmış, yıkandıktan sonra kurutulmuş çarşafklar. Bir kadın ve bir erkek duvara yaslanmış. Bir diğeri koridorda yatıyor, saçlarının altın ipi kapı çerçevesinin dibinde sürünüyor. Çocuklar, şimdi üst katta yataklarında.

Sabine hiçbir zaman bu kadar küçük avlara susamamıştı, ama Renata bunun tadını çıkarıyor gibi görünüyor, onları sanki kendilerininmiş gibi kucağına oturtmaktan, son kez yatağa yatırmadan önce sallayarak uyutmaktan hoşlanıyor. Herkesin kendi başına, diye düşünüyor.

Gecenin başında altı kişi vardı. Şimdi sadece bir tane var.

Gülbüz ve gençlik ateşi içinde bir adam - belki de bu

Kan kaybına rağmen neden bu kadar uzun süre dayanabildiğini. Yerde oturuyor, omuzlarını bir sandalyenin kenarına dayamış.

Ona *kaltak, iblis, fahişe dedi*. Kanlı ağzından o kadar çok küfür döküldü ki. Şimdi ses çıkarmadan açılıp kapanıyor ve her sığ nefeste göğsü sıkışıyor. Bu kadar kaba olmasaydı Sabine onu daha hızlı öldürebilirdi.

Renata minderli koltuğa gömülür ve elini adamın başının tepesine koyar, sanki bir evcil hayvanmış gibi siyah bukleleriyle oynamaya başlar. Ama gözleri hiçbir şeye odaklanmamış, halsiz kalbi ölümün aşağı doğru çekişine karşı savaşıyor.

Hector sonunda kitapların peşinden koşmayı bırakmış ve onun yerine bir keman bulmuştur. Notaları havadan koparan biri edasıyla bir şarkının içinde dolanmaya başlar. Parmakları yayı lekeliyor.

Tavandaki yüz gülümsüyor. Kaşlarını çatar. Gülümser. Dik dik bakar.

Sabine ayağa kalkar ve oda, gemideyken bazen yaptığı gibi sallanır. Ocağın ışığı görüşünde çiçek açıyor ve kendini dengesiz ya da iyi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki bu duyguyu fark etmesi bir anını alıyor.

Çıplak ayakları halının üzerine düşer ve eşit derecede kızgınlık ve eğlenceyle *sarhoş* hissettiğini beyan eder.

"Bu kanda var," diye açıklıyor Renata. "Aldıkları şey, yani Sen de öyle. En azından bir dereceye kadar."

Hector çalmayı bırakır, kemani dizinin üzerine koyar. "Kan kandır," diyor, "ama yine de bu, ister sebze ister geyik eti olsun, yemeğin yemek olduğunu söylemek gibidir." Yayıyla el hareketi yapıyor. "Evet, hepsi beslenmeye hizmet eder ama bu aynı şekilde tatmin ettiği anlamına gelmez."

"Detaylarda bir fark var," diyor Renata. "İşte, sana göstereyim." Bir şişe Calvados yan masanın üzerinde yarısı boş bir şekilde duruyor. ile

Renata bir eliyle şişeyi aldı. Diğer eliyle parmaklarını ölmek üzere olan adamın saçlarına geçirir, başını geriye doğru çeker ve şişeyi dudaklarına götürür.

"İç, sevgilim," diyor. "Bir şey anlatmaya çalışıyorum."

Boğazı içkiye karşı titreyerek mücadele ediyor ama çok geçmeden itirazları bastırılıyor. Sıvı havayı fethediyor.

"Bunu bir dekantasyon olarak düşünün," diyor Renata neşeyle.

Hector kıkırdar ve kemani tekrar çenesinin altına dayar.

"Gel," diyor, boştaki elini Sabine'e doğru seğirterek, emir almaktan hiç hoşlanmayan ama yine de Renata'nın ağzında kelime şakacı bir hal alıyor. Renata'nın ağzında yumuşak ve ikna edici bir hal alıyor ve Sabine teslim olup ona doğru gidiyor, oda ayaklarının altında hafifçe yuvarlanıyor.

"İç," diyor ve bu kolay bir emir.

Sabine diz çöker, ağzını adamın gergin boynuna götürür. Dişlerinin altındaki deri kırılıyor, kan içeri akıyor ve dilinin üzerinde kalp atışı, göğsündeki davul sesi, şimdiye kadar odaklandığı tek kısım. Ama şimdi, içerken, onun ötesine uzanıyor ve metal tangın içinde katlanmış, kış meyvesinin keskin tatlılığını buluyor.

Sabine kendini durmaya, geri çekilmeye zorluyor, bunu istediği için değil, hayır, sadece Renata kulağının dibinde olduğu ve yumuşak bir sesle, "Peki, tadın nasıl?" diye sorduğu için.

Adamın başı göğsüne doğru düşüyor, dişlerinin düzgün hilali çoktan soluyor. Cildi korkunç bir solgunluğa bürünmüştü ama yine de inatçı kalbi bir şekilde yerinde duruyordu. Sabine gözlerini kapatıp yutkunuyor, tadı nabızla birlikte geri çekiliyor.

"Elmalar," diyor keyifli, baş döndürücü bir kahkahayla.

O kahkaha, kulaklarına o kadar yabancı gelen bir ses ki sanki başka birinden geliyor. Renata sırtıyor ve Sabine'i de yanına alarak ayağa kalkıyor. Oda sallanıyor ve eğiliyor, kan ve likörün baş döndürücü karışımı Sabine'nin içinde uğulduyor, ama Renata onu ayakta tutuyor.

Hector yine melankolik şarkısını söylemeye başlar, ama Hector neşeli bir şeyler söylemekte ısrar eder. İtaatkar bir şekilde, halk ezgisine geçer. Ve sonra dans ediyorlar, Renata ve Sabine, halının üzerinde yalınayak dönüyorlar, düşen kollara takılmamaya dikkat ediyorlar.

Kehribarın içine basmak için bir an. Hiç hissetmediği bir hafiflik.

Ta ki Renata onu bir kez, çok sert bir şekilde döndürüp bırakana ve Sabine dengesini kaybedip, hızlı duyuları yavaş uzuvlarına yetişmek için acele edene kadar.

Tökezler, bir bedene değil, düştüğünde altında kırılan kısa bir tahta tabureye. Tabure kırılıp altında parçalandığında keman kayarak durur ve kalın bir parça sırtını deler.

Acı var, ama bu bir hayalet, bir zamanlar hissettiği şeylerin soluk bir yankısı ve Sabine geriye uzanıp elini tahtaya sararken bunu pek düşünmüyor. Rahatlama ve kızgınlık içinde iç çekerek onu çekip çıkarıyor. Ne de olsa elbisesi mahvolmuştu.

Suçlu sopaya kaşlarını çatıyor, sonra başını kaldırıp Hector'un yüzünün buruştuğunu ve Renata'nın elinin ağzında olduğunu görüyor. Şokun, dehşetin ikiz resimleri. Sanki bir tahta parçası Sabine'i düşürebilirmiş gibi.

"Ne?" diye soruyor ve parçayı yığının üzerine bırakıyor. Kan çoktan durmuş, deri temiz bir şekilde örülmüştü. "Önemli bir şey değil."

"Ama olabilirdi ..." diye fısıldar Renata.

"Bir parça odundan korkacak *neyim* var?" diye umursamazca cevap verir, ama odanın rahat neşesi erimiş, yerini ağır bir şeye bırakmıştır. Hector'un ifadesi kararır.

"Bazen unutuyorum," diye mırıldandı başını sallayarak, "ne kadar az şey bildiğini."

Sabine sinirlenir, ısırarak için ağzını açar, ama tam o sırada yerdeki adam son gücünü toplar ve son bir , lanetli bir kaçma çabası gösterir. O sürükler

Halının üzerinde bir kol boyu kadar ilerledikten sonra Hector yanına gelir ve botunu kullanarak adamı sırt üstü yatırır. Çömelir ve bir elini adamın göğsünde gezdirir ama dikkati sadece Sabine'in üzerindedir.

"Korkacak neyiniz var?" diye yankılanıyor karanlık bir sesle. "Sana göstereyim."

Parmakları gömleği ve deriyi delip geçiyor. Adamın göğüs kafesi iğrenç bir çıtırtıyla iner, havada ağır bir kan kokusu vardır, Hector adamın kalbini söküp çıkarırken ağzından çıkan çığlık boğazının bir yerinde ölür.

Beden seğirir ve hareketsiz kalır; Hector ayağa kalkar, Sabine'e doğru yürür ve orgu onun kucağına bırakır.

Eğer Hector onu korkutmak istediye, başarısız oldu. Midesi pek bulanmıyor.

Sabine yere bakar, avucundaki kanlı kütleyi tartar. Daha önce hiç kalp tutmamıştı. Küçük ama yoğun, hayal ettiğinden hem daha ağır hem de daha hafif. Bu et yığını, ev sahibi olmadan cansız hale gelmiş.

"İşte" diyor, "kırılğanlığımızın yegane kaynağı."

Parmakları kalbin etrafında gergin, sanki atmasını ister gibi. Ama tutuşu çok güçlü ve kalp içe doğru çökmeden önce sadece bir damla kan akıtıyor. Kırılğan.

Artık onunla ilgili hiçbir şeyin kırılğan olmaması gerekiyor. Ve yine de

-

"Eğer o odun parçası daha derine saplansaydı, ölmüş olurdun." Sabine irkildi.

"Ölmenin başka yolları da var mı?" diye soruyor, elbisesine çarpıp kül olan dul kadını düşünerek.

"Evet ve hayır," diyor Renata. "Kemiklerin oturacak. Deriniz iyileşir. Ama sadece kalp ölümlü kalır. Yaşamın ve ölümün merkezidir. Eğer mahvolursa ya da çıkarılırsa, kafadan koparılırsa ya da tüm kanı boşaltılırsa, yapılacak hiçbir onarım yoktur. Kalp çöktüğünde biz de çökeriz. Eğer ölmeniz gerekiyorsa," diye ekliyor düşünceli bir şekilde, "bıçak ya da sopa hızlıdır, ısırık naziktir, ama ateş kötü bir sonudur."

Sabine yukarı bakar. "Nedenmiş o?"

Cevap veren Hector'dur. "Çünkü kalp *en son* yanar." Kırık bir tabure parçasını, kolunun ön kısmı uzunluğunda bir tahta parçasını getirip parmak gibi sallar. "Ateş, çelik, odun, fark etmez. Kalplerimizi yok edersen, biz de yok oluruz. Bu yüzden size kendi kalbinizi daha iyi korumayı öğrenmenizi öneririm."

Bununla birlikte elini savurur ve odunu kadının göğsüne doğru gönderir.

Sabine elbette yakalıyor, yakalayacağını biliyordu, ama nokta çok yakın -çok yakın- ve gözlerindeki bakış küçümseme dolu, hava bir ip gibi gergin ve bir an, sadece bir an, ayağa kalkıp parçayı onun kaburgalarının altına sokmak istiyor, sadece bu dersi bitirmek için.

Sadece bir an, ama sonra Renata ayağa kalkıyor, aralarında süzülüyor.

"Sakin ol aşkım," diyerek Hector'a cilvelenirken Sabine'e uzanır. "O bilmiyordu. Ama artık biliyor." Renata, Sabine'in bileğini sıyırıp kazığı elinden nazikçe alıp ocağa fırlatırken hâlâ *aşkına* bakıyor. Başını hiç çevirmiyor ama yine de bu dokunuş küçük ama bilmiş bir bakış, sessiz bir uyarı gibi.

Sonra o da gidiyor ve sadece Hector'a odaklanıyor. Onun sırtını okşuyor ve ana dili Katalanca bir şeyler söylüyor. Hector iç geçiriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor, parmaklarının ardında kuru kan lekeleri bırakıyor. Ve eli tekrar yanına düştüğünde, sarkaç tekrar sallanmış, kemanı eline alıp çalmaya başladığında hava gevşemiştir, ne ağıt ne de dans, ama daha parlak bir şey.

Ve unutmak, hiçbir şey olmadığına inanmak kolay olurdu, ancak kanıtlar her yerde.

Kırık tabure.

Parçalanmış ceset.

Kalp, elinde soğuk ve cansızdı.

Daha sonra, bu anı bir dönüm noktası olarak düşünecektir. Sonun başlangıcı. Ama şimdilik Hector melodiyi bulur, Renata sandalyesine geri döner ve Sabine harap olmuş kalbi ateşe atıp yanışını izler.

VI

Kış bahara dönüşür, bahar yaza ve yaz bir kez daha yerini sonbahara bırakır. Üçü de yabancı otlar gibi birbirine karışıyor ama yine de bir düzen var. Sabine bir tarafta, Hector diğer tarafta, Renata tam aralarında, onları bir arada tutuyor, ayrı tutuyor.

Sabine ve Hector arada sırada didişirler ama Sabine kavgadan kaçacak ya da çekinecek biri değildir ve Hector onun cesaretinden hoşlanır - ne de olsa o bir taç yaprağı değil, bir dikendir - ve ara sıra onu en yakın uçurumdan itme dürtüsünü hissederse, bu onu pek korkutmuyor gibi görünür.

Günlerini boşalttıkları evlerde, geceleri ortadan kaybolan kadın ve erkeklere kiraladıkları odalarda geçirirler. Kapılar kilitli, perdeler güneşe karşı çekili, Hector ve Renata en büyük yatakta birlikte uyuyorlar. Birden fazla kez Sabine'i kendilerine katılması için davet ederler, ancak Sabine yine de kendi alanının tadını çıkarır, ikinci bir odaya, özel bir sığınağa çekilir.

Ama çok da uzağa gitmiyor - sadece kendine bile olsa, onların yakınlığına, bedenlerinin katı sessizliğinin yer kaplamasına aldırmadığını itiraf ediyor.

Ve bir gece Renata, Hector'un yatağından çıkıp kendi yatağına girer.

Renata, dokunuşuyla her zaman içinde bir şeyleri ateşleyen. Parmakları şimdi onu uyandırıyor, tenine yağmur gibi vuruyor.

Yarı uykuda bile olsa Sabine artık kendini geri çekmiyor. Dokunmak için yuvarlanır, Renata'yı ona bakarken bulur, gözleri kararmış camlar gibidir, küçük mumlar camın arkasında yanmaktadır. A

Sessiz bir soru. Sessiz bir cevap. Sonra Renata'nın ağız onunkinde.

Yüzlerce kez öpüştüler, ama bu farklı.

Belki Renata'nın çıplak uzuvlarının vücudunda dolanmasından, belki de Hector'un onu izlememesinden, ama teninin altında bir sıcaklık yükseliyor ve kalbi göğsünde yerinden çıkacak gibi oluyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ardından Renata'nın ağız boğazından aşağıya, göğüslerinin üzerinde bir öpücük izi bırakarak ilerlemeye başlıyor. Dişlerinin tenine değmesi tüm vücudunu hafifçe yakıyor.

Renata'nın eli aşağıya kayıyor, geceliğinin eteklerine takılıyor, kalçasının üzerinde oynuyor. Sonra bacaklarının arasına kayıyor ve içinde bir şey kenetlenirken Sabine bileğini yakalıyor. O eski isyanın hayaleti. Bir çift kapı yaklaşan kuşatmaya karşı kapandı.

"Hayır," diyor. "O değil."

Ama Renata uzaklaşmaya başladığında, Sabine bileğini sıkıca kavrar, bırakmak istemez. Renata durur, havada asılı kalır, karanlıkta onun ifadesini okumaya çalışır.

"Söyle bana," diye fısıldıyor, "ne istiyorsun?"

Sorun da bu, değil mi? *Bilmiyor*. Sabine ne istemediğini çok iyi biliyor ama bunca yıl sonra bile ne istediğini anlatacak sözcükleri bulamıyor. Hava onun özlemi ve hayal kırıklığıyla doluyor olmalı, çünkü Renata kayıyor, ağızını tekrar Sabine'inkine yaklaştırıyor.

"Sen önden git," diyor. "Ben takip edeceğim."

O zaman bir şeyler gevşer. Bir şey tıklıyor.

Sabine yuvarlanarak Renata'yı yatağa bastırır, Andrés'in altında debelendiği bir anı canlanır ama Renata sadece gülümser. Ne kadar küçük olursa olsun, insani bir zayıflığı yok. Taş gibi bir gücü var, Sabine'inkinin bir aynası, esnek teni ve kıvrımlı kalçalarıyla gizlenmiş.

Renata, Sabine'e dokunmak için uzanır ama Sabine *susar* ve ellerini tutup başının üzerindeki mindere götürür.

"Dur," der ve Renata durur, kollarını kaldırır, parmak uçları yatak başlığına dayanır, bedeni bir haritadır, haritalanmayı beklemektedir. Onun hareketsizliği, keşfetmek için bir davet.

Sabine, Renata'nın sırtına biner ve önce gözleriyle - karanlıkta bile her eğimi ve çizgiyi yakalayan gözleriyle- sonra da elleriyle pürüzsüz araziye inceler.

Renata'nın köprücük kemiklerinin, kalçalarının, göbeğinin hatlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi keşfetmeye zaman ayırıyor. Ta ki Renata huzursuz değil ama istekli bir şekilde tekrar altında kıpırdanmaya başlayana ve Sabine bir avucunu karnına dayayıp onu yatağa geri itene kadar.

"Kal dedim," diye yumuşakça emrediyor.

Renata dudağını ısırır ve "Lütfen" diye fısıldar, kelimeler insan kulağı için çok siliktir. Fısıldar, "Bunu istiyorum." Fısıldar, "Seni istiyorum."

Yine de istediğini almayacağı açıktır. Sabine'in ona ne zaman ve nasıl vereceğine karar vermesine izin verecek. Sabine, şimdi daha cesur olmaya başladı.

"Öyle mi?" diye fısıldıyor, eli Renata'nın karnından aşağıya doğru kayıyor ve sonra daha da aşağıya, vücutlarının arasına, Renata'nın bacaklarının arasındaki gölgede dinlenmeye geliyor. Yumuşak kıvrımları okşuyor. "Beni istiyor musun?"

Renata'nın yüzünü inceliyor, mumların parladığını, ağzının açıldığını, havanın saklamaya çalışmadığı bir açıklıkla bulutlandığını görüyor.

"Evet," diye yalvarıyor ve Sabine'in parmakları içeri kayıyor.

Renata'nın vücudu anında cevap veriyor, sıcak ve ıslak, başı geriye eğik, boğazı uzun ve ağzı açık, dişleri karanlıkta parlıyor. Sabine'in birini ısırıldıktan hemen sonra hissettiği gibi görünüyor. Sanki yarılan kendisiymiş gibi.

Parmakları kıvrılır ve Renata küçük bir nefes verir ve bu sefer Sabine onu durdurmaz, diğer kadın uzanır, parmakları bakır saçlarının arasından kıvrılır, boynunun arkasını kavrar ve onu daha yakına çeker.

Sabine, Renata'nın ağzını kendi ağzıyla yakalıyor, dişleri kayıyor

alt dudağı boyunca. Kanın tadını alana kadar oradaki yumuşak deriyi kırdığını bilmiyor, topraksı, tatlı.

Duyuları alevlenir. Vücudu yeniden canlanıyor. Ve bacaklarının arasında kimse olmamasına rağmen, Renata'nınkiyle birlikte kendi zevkinin de arttığını hissediyor.

Evlilik yatağında, zevkin bir başkasına yaşatıldığı bir ~~alandan~~ başka bir şey değildi, ama Renata'nın vücudu elinin etrafında kenetlendiğinde, Sabine zevkten *çalkalandığını* hissetti.

Renata nefes nefese daha yüksek sesle şimdi, ve Sabine, emin ki

Hector onları duyacak, Renata'nın zevki doruğa ulaşır Sabine'in altında tüm vücudu gerilirken boştaki elini Renata'nın soluk soluğa kalan ağzının üzerine bastıracak.

Uzuvları gevşerken Renata avucuna doğru güler. Sabine geri çekilir ve onun yanına uzanır, gitmesini bekler. Ama gitmez, sadece uzuvlarını Sabine'nin etrafına kök gibi sarar ve uykuya dalar.

Sabine orada, Renata'nın kollarında, onun kokusu ve kendi uzuvları ağırlaşarak, o da kendinden geçene kadar yatar.

Sabine uyandığında gece olmuştur ve yatağı boştur.

Ayağa kalkar ve Renata ile Hector'u oturma odasında tembel tembel dans ederken, Hector da ona vals diye bir şey öğretirken bulur.

Sabine bir sandalyenin kenarına oturup saçlarını örüyor ve adamın ona bir kez bakıp anlayacağından ve bu hayatlarının paramparça olacağından emin bir şekilde onu izliyor.

Ama bütün gece geçer ve Hector bundan hiç söz etmez.

Biliyor, tabii ki biliyor. Sabine bundan emin.

Üçü arasında hiçbir sır yoktur ve Sabine olanları kendine saklayabilse bile, Renata bunu sergilemeye kararlı görünmektedir. Birden fazla kez, Hector'un yanını Sabine'in yanına bırakır, sanki orada hak iddia ediyormuş gibi, bir kolu onun beline dolandır. Birden fazla kez,

onu düpedüz öpüyor. Birden fazla kez okşar, okşar. Ve her dokunuş Sabine'in Hector'un bakışları altında biraz daha gerilmesine neden oluyor, ta ki tüm vücudu sarmalanıp savaşa hazırlanana kadar.

Ama yine de gelmiyor.

Hector sadece gülümser ve yoluna yalnız devam eder.

Bunu anlayamıyor. Andrés çok kıskanç bir adamdı. Ve böylece bütün gece onu izler, etrafındaki havayı okumaya çalışır, zihnini, ruh halini, düşüncelerini kavramaya çalışır, dener ve başarısız olur, sonunda ona döner ve kapıyı çaldığını hissedebildiğini ve bunun sinirlerini bozduğunu söyler.

"Söyleyecek bir şeyin varsa," diye azarlar, "söyle gitsin."

Yüzleşmek onu rahatlatır ve gerçeğin ortaya dökülmesine izin verir. "Renata'yla yattım."

Hector ruh hallerinden birine dalmaz, ona saldırmaz, söylenmez ya da öfkelenmez. Sadece başını iki yana sallıyor. "Ve?" diye sorarak onun şüphelerini doğruluyor. O biliyor. Biliyor ve yine de-

"Sen deli değilsin."

Sadece omuz silkeyim. "Neden omuz silkeyim ki? O *benim* olduğu için mi?" Ağzı seğiriyor. "Renata bana ait değil Sabine. Olsaydı bile, sonsuza dek çok uzun bir süre. Kendini istediği gibi eğlendirmekte özgür. Bazen bu, bir başkasının yatağına girmesi anlamına gelir."

Sesi hiç kararmıyor ama gözleri kararıyor.

"Tehdit edileceğimi düşündün. Senin tarafından. Ama ben onun *yaratıcısıyım*, Sabine. Renata sana asla bana baktığı gibi bakmayacak. Onun için asla benim kadar önemli olmayacaksın."

Ona vurmuş da olabilirdi, kelimeler yanağına bir el izi gibi batıyordu. Bu onu aptal ve küçük hissettiriyor. Bir şeyleri kırmak istemesine neden oluyor. Birini. Ama Hector'un onu kırması henüz bitmemiştir.

Başını sallar ve şöyle der: "Belki bir gün bir başkası için gerçekten önemli olmanın ne demek olduğunu anlayana kadar. Ta ki

sonra, sadece hatırla, küçük diken." Gülümsüyor, bir mum sıcaklığında bile değil. "Onun oyuncağı olabilirsin. Ama ben onun *tanrısıyım*."

O gece Sabine, Hector'u öldürmeyi düşünür.

İspanya'dan kaçmanın.

Bir kasabayı katletmek ve cesetlerin ardından ikisinin bulunmasını beklemek.

Ama sonra Renata tekrar yatağına tırmanır, onu kendine çeker ve Sabine'den ayrılmayacağına söz vermesini ister. Ve Sabine diğer kadının gözlerindeki bakışı, isteğin ağırlığını anlayamaz.

"Yapmayacağım," diye söz veriyor.

Sözlerin kalbini zincir gibi sardığını hissetmez, ta ki bir dahaki sefere, yatağı boş kalıp gitmeye çalışana ve onların türünde sözlerin *bağlayıcı* olduğunu zor yoldan öğrenene kadar.

Ve bu yüzden başka seçeneği yok.

Kalıyor.

VII

Ertesi yıl, İspanya'yı bir hastalık gibi sardılar.

Tüm köyler onların ardından mezarlıklara dönüştü.

Haftalar boyunca kilise çanları durmaksızın çalarak kırsal bölgeye ölüm haberleri taşır. Onlar tam bir canavardır, arkalarında sağ kalan, haber ya da uyarı taşıyacak kimse bırakmamaya dikkat ederler. Ve böylece oyunları bir sonraki gece, bir sonraki gece ve bir sonraki gece tekrarlanır, ta ki ölümün boyutu yeterince haber olana ve bulaşıcılığından korkan insanlar evlerinde kalmaya başlayana kadar.

O bahar, vebalı doktorlar gibi giyinip yıkımlarının önünde yürürler.

Yaz aylarında Engizisyon üyeleri kılığına giriyorlar, dikilmiş haçlar bakışları toprağa düşürmeye yetiyor.

Sonbaharla birlikte Hector kiliseleri kafasına iyice koymuş, din adamlarına karşı bir zaaf geliştirdiğini ve yalnızca Tanrı'nın evinin üyeleriyle besleneceğini ısrarla belirtmektedir. Sanki kan bir şekilde kutsanmış, sıralar yumuşak bir yataktan daha iyiymiş gibi.

Sabine hiçbir zaman dindar olmadı, kendinden başkasına fazla değer vermedi. Yine de, bu kadar güçlü bir yeri hedef almanın pervasızca ve aptalca olduğunu düşünüyor.

Ama Hector vazgeçmeyecektir. Hector'u her zaman karamsar bulmuştur, ancak öfkesinde yeni bir sınır, onu rahatsız eden manik bir parıltı vardır, özellikle de kaderi onlarınkine bağlı olduğu için.

Renata endişeli görünmüyor.

"Bu bir fırtına gibi," diye ısrar ediyor. "Geçecek."

Aptalca, diye düşünüyor Sabine, takip ederken bile. Dikkatli ol

kilise toprağından uzak durun.

Şapelin kendisi onların üzerinde ya da onlara karşı hiçbir güce sahip değildir. Ortak bir yapıdır, herkese açıktır, bu yüzden eşikten geçip içeriye sığınmakta bir sorun yoktur. Kaçınmaları gereken mezar alanlarıdır.

Sabine bunu ilk kez taş işaretlere doğru sürüklendiğinde öğrendi ve Renata onu elinden tutup patikaya geri çekti.

"Ölüm ölümü çağırır," diye uyardı.

Şimdi Hektor avuçlarını ahşap kapılara dayar ve kapıları açarak gülünü ve dikenini kilisenin içine sokar.

Sabine süpürülmüş taş zemini, tonozlu çatıyı, mekânın içi boş mağarasını düşünür. Vakit geç ve salon karanlık, bir küme adak, sunağın yanında haça gölge düşüren bir lamba dışında.

Hector karanlık bir şamdanın yanından geçer ve onu düzgünce devirerek sessizliği çınlayan bir gürültüyle bozar.

Yankı uzaklaşıyor ve kısa bir süre sonra bir kapı açılıyor ve bir rahip beliriyor, dağınık ama uyanık, yaklaşırken cüppesini düzeltiyor, birinden diğerine, diğerinden diğerine bakıyor. Bakışları önce Sabine'in omuzlarına bir yılan gibi dolanmış gevşek kıvılcık saçlarına, sonra Renata'nın altın tellerle örtülü koyu tenine takılır ve en sonunda Hector'un bir Tapınakçı'dan alınmış tuniğine iner.

"Çocuklarım," diyor, etrafındaki hava şaşkınlıkla bulanıklaşıyor. "Sizi Tanrı'nın evine getiren nedir?"

"Ayin için çok mu geç kaldık?" Renata soruyor, sesinde bir kıkırdama.

Rahip pencerelere bakar, güneş çoktan batmıştır. "Akşam duasındaydım," diyor. "Yarın tekrar gelebilirsiniz."

Hektor boğazını temizlediğinde arkasını dönmeye başlar.

"Ama ben günah işledim," der ve elini

Göğüs, oradaki sembol. "Ve bu kalbime ağır geliyor." Rahip geri döner. Tereddüt eder, sonra günah çıkarma odasına doğru başını sallar. A dolap ile iki Kapılar, iki ayrı

odalar. Önce rahip girer, Hector da onu takip eder. Renata koridorda dans ederken Sabine bir sütuna yaslanmış, tırnaklarını karıştırmaktadır. Dolabın içinde sessiz bir mücadele vardır. Boğuk bir nefes. Ve birkaç dakika sonra, Hector rahibin kıyafetini çekiştirerek dışarı çıkar.

"Nasıl görünüyorum?" diyor, tuniğinin üzerindeki beyaz cübbeyi düzeltirken, yakasında bir öpücük gibi kırmızı bir leke var.

Sabine kuru bir sesle, "Küfür," diyor ve Renata gülüyor, ses boş kilisede çan gibi çınlıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar ve Hector sırtarak, "Bekleyeceğiz," der.

Ertesi akşam, cemaat üyeleri akın akın gelirler.

Sabine, boyutları ne olursa olsun her zaman yaptığı gibi, içeri girdiklerinde onları sayıyor. Titiz olmak, başladığınızda kaç tane olduğunu bilmek önemlidir, böylece kaç tanesinin geride bırakılması gerektiğini bilirsiniz.

Bugün sayılar artıyor. Beş, on, on beş, yirmi. Ve dört tane daha. Kilisede iki düzine ceset. İki düzine kalp atışı. İki düzine hayat.

Renata kapıları sürgüler ve Hector sunağın önündeki yerini alır. Üçü birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar. Hava gerginleşir, açlıklarıyla sarmalanır. Renata göz kırpmıyor ve Hector gülümsüyor, iyi ruh halleri onu ay ışığı gibi yıkıyor.

Bu anlarda, Sabine'in onlara zincirlenmiş olduğunu unutmak kolaydır.

Garip ama söz verdiğinden beri, bilgi düşüncelerini gölgeliyor, sanki ona doğrudan bakamıyormuş gibi. Denediğinde, zihni bomboş kalıyor. Sanki gitmeme sözü bir istek haline gelmiş gibi ve bu isteğin tam olarak ona ait olmadığının farkında ama yine de bunu aynı keskinlikte hissediyor. Çatlaklar, hatırlama anları var ama Sabine parmaklarını sokamadan, boşlukları açamadan ve içindeki düşüncelere ulaşmadan tekrar kapanıyor.

Orada ve gitti.

Sunakta Hector ellerini kaldırır, sesini yükseltir ve başlar.

"Pater Noster, qui es in caelis . . ."

Renata haklıydı. Seyircilerden hoşlanıyor. Sesler mırıldanıyor, bedenler yer değiştiriyor, kafa karışıklığı buhar gibi yükseliyor ve cemaat bunun kendi rahipleri olmadığını anladığında çok geç oluyor.

Bundan sonra olanlar tam bir katliam.

Korkunç bir ziyafet. İki düzine ceset, ürkmüş bir hayvan sürüsü gibi çılgınca hareket ediyordu. Çılgın hayvanlar, dehşet içinde meliyorlardı. Mübarek hava panikle kırmızıya boyandı.

Ve üçü, kurtlar gibi, bir avın peşine düştüler.

Ölümün büyüklüğü Sabine'i vahşileştirir, sinirlerini yıpratır ve zihnini karartır. Sarhoş olmadığı kadar vahşidir de. Yabani *bir gül*, diye düşünüyor, kaçan avın üzerine düşerken bu ifade zihninde dönüp duruyor. Risk düşüncesi, kandan başka bir şey düşünme düşüncesi yok.

İçiyor, içiyor, sonunda burada doyduğunu hissedeceğinden, sonunda açlığının sınırlarını bulacağından emin. Ama bulamıyor. Bunun yerine daha da açılıyor, her ısırik karanlık bir uçurum olana kadar sökülen bir dikiş gibi.

Ve o da düşüyor.

Bir noktada çığlıklar kesilir, yumruklar da, kaçmaya çalışan kimse kalmaz.

Sessizlik, katliamın ardından ağır bir şekilde her şeyin üzerine çöküyor.

Hector odanın önündeki basamağa çökmüş, beyaz cübbesi kıpkırmızıya boyanmıştır. Renata onun yanına oturur ve Sabine en üstteki taş merdiven boyunca uzanır, başı Renata'nın kucağındadır, rüya gibi sarhoşluğun, kana karışan kutsal şarabın ince notalarının içinde kaybolmuştur. Her şey gevşek ve sessiz, bir şerit gibi

gel açılmış. O istiyor içinkal Orada, doğru orada, sonsuza dek.

Ama cesetler çoktan soğumaya başladı.

Bu yüzden onlar Yüksel, terk etmek ve
KİLİSE ve ve içindeki bedenler.

Yirmi dört.

Sabine biliyor. Ne de olsa içeri girerlerken her birini saymıştı. Ama o gece, kan ve özgürlük sarhoşluğuyla, onlar çıkarken cesetleri saymayı düşünmez.

Eğer olsaydı, şu anda sadece yirmi üç tane olduğunu fark ederdi.

VIII

Öldükleri gece dünya bembeyaz olur.

Gün içinde bir ara, ölü otları kaplayacak, mezar taşlarını sıyıracak ve patikanın dışında ev gibi duran küçük mahzenlerin çatılarının tozunu alacak kadar kar yağdı.

Uzakta, bacalardan dumanlar yükseliyor ve pencerelerin hepsi kapanmış, bedenler kış soğuğuna karşı içeri çekilmiş. Neredeyse yılın en kısa günü ve bu yüzden karanlık erken çöküyor ve başka bir katliamın vaadi olan bekleyen kiliseye giden yolda ilerlerken kalınlaşıyor.

Hector ve Renata kol kola ilerlerken, Sabine onların ardından sürükleniyor, kapüşonu tenine değen ama oraya asla yerleşmeyen soğuğa karşı yukarı çekilmiş.

Bir esintiyle aynı anda bir ağacın alçak dallarının altından geçiyor, dallar taze bir kar tabakasını silkeliyor. Duraklıyor, çıplak elini uzatıyor, pulların teninde erimeden yerleşmesini izliyor. Havada bir tuhaflık var, diye düşünüyor ama ne olduğunu çıkaramıyor. Sadece kardan kaynaklanabilecek bir nefes tutma sessizliği.

Elini bırakıyor.

Renata ve Hector daha da ileriye gittiler, daha doğrusu Renata daha da geriye düştü. Neredeyse kiliseye varmışlardı. Renata onları takip etmek üzereydi ki, bir şey omzunun üzerinden bakmasına neden oldu.

Ne bir kıpırtı, ne ani bir ses, ne de havada bir uyarı var, sadece birinin bakışının ince dokunuşu var. Patikadan aşağı bakar ve bir pencere görür.

panjurlar atılmış, küçük bir yüz buğulu cama bastırılmış.

Bir çocuk, izliyor.

Sabine soru sormak için başını eğiyor ve çocuk bir parmağını dudaklarına götürüyor. Gözleri onun yanından geçiyor. Kiliseye doğru.

Bu onun tek uyarısı.

İçeriye doğru inleyen ahşap kapıların sesiyle döner, Hector ve Renata'nın boş kiliseye adım attığını görür. Ama kilise boş değildir. Sesler patlak verir, korku değil öfkeyle bağırırlar ve Sabine'in bedeni, duyuları onu geri çekmeden önce ileri doğru tek bir adım atar. Bir an için iki güç arasında sıkışıp kalır: Hector ve Renata'yı terk edemeyeceği gerçeği ve onları kilisenin içinde bekleyen şeyden kurtaramayacağı bilgisi.

Bunun yerine yanlara, ağacın gölgesine doğru dalar. Kendini ağacın gövdesine yaslar ve kalabalığın dışarıya dökülüşünü izler - on, yirmi, otuz adam- ellerinde meşaleler, dirgenler, mızraklar ve prangalar vardır, Hector ve Renata onların arasında çırpınmaktadır. Metal zincirler uzuvlarına, boğazlarına sıkıca sarılmıştı. Gecenin havası öfke ve şiddetin aniden bastırmasıyla duman gibi yoğunlaşmıştı. *Şeytan, iblis, canavar* çağrıları.

Sabine, Hector'un dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmasını izler. Tekrar ayağa fırlar, kendisini esir alanlardan kurtulur, tüm vahşi gücüyle savaşır ama sonra tekrar yere yatırılır, bıçaklar baldırına ve omzuna saplanır, zincirler sıkılır ve kilitlenir.

Bir adam Renata'nın böğrüne bir mızrak saplar ve Renata acıdan ziyade öfke ve korkuyla haykırır, gözleri geceyi arar, zihni ardına kadar açıktır ve başına bir kukuleta geçirilmeden önce Sabine'yi çağırır.

Sabine izliyor, sarmaş dolaş.

Şu anda bile onları terk edemiyor ama tabutlar kilisenin önündeki patikaya sürüklenirken taş sürtünen tahtaların çıkardığı sesler karşısında donup kalıyor.

İki değil, üç tabut ve *bu* ayrıntı onun çözülmesine yetiyor. Ağacı iter ve kendini kapıları açık olan kasabaya değil, kilisenin yanından geçen mezarlık alanına fırlatır.

Mezarlar arasında bir adım, iki adım ve aniden nefesi kesilir ve kazığa oturtulmuş gibi donmuş zemine eğilir. Bir saldırgan bulmayı umarak etrafında dönüyor ama orada kimse yok. Ve yine de, acı onun içinde yuvarlanıyor. Yabadan ya da tahta tabureden daha parlak, kırılğan kalbinin etrafını yumruk gibi saran bir acı.

Öne doğru çabalıyor, vücudu güçsüzleşiyor, derisi kemiklerinin üzerinde solmaya başladıkça elleri titriyor.

Ölüm ölümü çağırır, diye uyardı Renata.

Renata, şimdi bir tabutun içine zorla indirilirken, Sabine kendi güçten düşen uzuvlarını yerde sürüklüyor.

Renata, ona bir bedenın doğru ellerde nasıl çiçek açabileceğini, doğru arkadaşlığın nasıl hoş karşılanabileceğini göstermişti - bunun bir seçim olduğu zamanlarda. Kandırmadan, tuzağa düşürmeden ve Sabine'i kendine ve Hector'a bağlamadan önce.

Hector, bir kutuya çivilenirken pençeliyor ve yeminler yağıdırıyor. Korkunç bir son. Ve Sabine'in paylaşmayı reddettiğı bir son.

Vücudunu güneş ışığından daha kötü bir hastalığa doğru zorluyor, en yakın mahzene doğru pençeleriyle ilerlerken görüşü bulanıklaşıyor. Donmuş sürgüyü beceriksizce çekip çürüyen ahşabı zorluyor, mezarın içine tökezliyor, nefes nefese kalıyor, ciğerleri ihtiyaç duymadıklarını unuttukları hava için zorlanıyor ve kapıya doğru yığılıyor.

Mahzende onunla birlikte bir ceset var. Çoktan ölmüş, diye düşünüyor, sadece mezarın yaşından dolayı, ama ölüm ölümü çağırıyor ve ceset onu çağırıyor, aralarındaki taş levha sadece yetersiz bir rahatlama sağlıyor. Çürümenin yükseldiğini, yukarı uzandığını ve onu aşağı çekmeye çalıştığını hayal ediyor.

Yaşadığı onca şeyden sonra. Katlandığı onca şeyden sonra.

Sabine taşa doğru kıvrılır, ellerini kulaklarına bastırır.

Mahzende pencere yok ama onu çağırdıklarını duyabiliyor. Kalabalığın seslerinin Hector'un ve Renata'nın seslerini yuttuğunu, itişip kakışmaları, çivi çakan çekiçlerin örs gibi sallanışını duyabiliyor.

Ve sonra başka bir şey.

Ateşin çatırtısı ve şakırtısı ahşap tahtaları kemirerek ilerliyor.

Ondan sonra Sabine dinlemeyi bırakır.

Hastalığın uyku gibi üzerine çökmesine izin verir.

Adamlar şafağa kadar yanan tabutların yanında kalırlar.

Ve böylece, Sabine mahzende saklı kalır.

O taş zeminde kıvrılmış, ölmek üzere ama ölmemiş bir halde ateşler içinde sürükleniyor. Güneşten zayıf, açlıktan ve mezar toprağından hasta. Bazen orada, bazen de başka bir yerde. Santo Domingo'da, ahırın çatısına tünemiş ve kardeşlerinin kafasına kiraz çekirdekleri tükürüyor. Ama bulutlara bakmak için arkasına yaslandığında, Andrés'in üzerine doğru geldiğini, ağırlığının ciğerlerindeki havayı sıktığını, onu altında ezdiğini, daha sonra dul kadını kollarında ezdiği gibi, birinin küle, diğerinin taşa dönüştüğünü görüyor.

Bir noktada kendine gelene kadar bu böyle devam eder.

Alacakaranlık. Güneş kayboldu. Sesler de onunla birlikte gitmiştir. Bir şekilde ayağı kalkma ve mahzenden dışarı çıkmaya isteğı buluyor, ama sonra bacakları tutmuyor, elleri donmuş zemine yayılıyor. Ölüler onu aşağı çağırıyor.

Ayakta durmaya çalışıyor ama yapamıyor ve bu kadar uzun süre, bu kadar çok hayatta kalmasına rağmen sadece *toprak* tarafından devrilmiş olması fikrine gülmek ya da öfkelenmek istiyor.

Bu doğru değil. Ne de olsa kalbi hâlâ içinde. Kalbi

Yıkılmamış, sökölmemiş, kurutulmamış ya da kesilip atılmamıştı ve bu yüzden kendine hayatta kalacağını söylüyordu. Bir şekilde. Eğer ayağa kalkabilirse. Ama uzuvları onu dinlemeyi reddediyor. Zihnine itaat etmeyi. Oturuyor, ölü toprakta köklerini büyütüyor.

Sabine buradan kiliseyi görebiliyor.

Önündeki tabutlar, dumanı tüten kül yığınlarına dönüşmüştü.

Gitmek için kötü bir yol olduğunu biliyor. Ne de olsa kalp en son yanar.

Renata öldüğünde bunu hissetmişti. Aralarındaki bağın koptuğunu hissetti, sözün koptuğunu, sıyrılıp gittiğini hissetti. Artık bağı değil ama yine de burada, gidemiyor.

Ve Sabine yorgun.

Hayatında ilk kez, devam edemeyecek kadar yorgun olduğunu düşünüyor.

Toprak altında garip bir şekilde yumuşak hissediyor. Kendini batarken hayal ediyor.

Kemiklerimi gömün, diye düşünüyor bedeni devrilirken, bir yanağını toprağa bastırmış, sanki dinliyormuş gibi. Ve orada. İşte orada. Bir kalbin sabit atışı. Gözlerini kapatır ve ses yaklaştıkça dinler, yaklaştıkça ve-

"Sinyora?" Gözlerini zorla açtığında, sesi güçlölkle kısılmış, uzuvları gençliğin etkisiyle uzamış bir çocukla karşılaşılıyor. "İyi misiniz?"

Sabine çırpınıyor, oturmak için yeterli gücü buluyor. "Hayır," diyor cılız, boş bir sesle.

Onun yanında diz çöküyor. "Kimi kaybettin?" diye sorar, onu yas tutan biri sanır, bedeni kederden eğilmiştir.

Sabine kilisenin önünde için için yanan küle bakıyor ve cevap veriyor. "Herkes."

"Gel," diyor çocuk, elini uzatarak. "Bu gece yas tutmak için hava çok soğuk."

Onun bakışlarıyla karşılaşır. Yüz ifadesi nazık, etrafındaki hava endişeyle uğulduyor.

"Haklısın," diyor elini tutarak. Ama adam

onu yukarı çekmeye çalışıyor, o da onu aşağı çekiyor. Ona karşı. Dişler kemiğe kadar iniyor.

Kan akıyor. Genç kalbi göğsünde cesurca çarpıyor. Ve sonra onunkinde.

Ve durduğu zaman, Sabine mezarlığın kenarına ulaşabilecek, bu ölüm diyarından pençeleriyle çıkabilecek kadar güçlüdür. Ayakları patikaya basar basmaz mezarlık onu tutmayı bırakır ve gücü geri gelir. Duyuları keskinleşir, dünyası sabitleşir ve etrafındaki gece yeniden aydınlanır.

Kilisenin önündeki kalıntılara son bir kez bakıyor, ağzı bir gülümseme hayaleti ile seğiriyor.

Hector ve Renata ölmüş olabilir ama Sabine ölmedi.

O yeniden dirildi. Yalnız ama hayatta.

Kar tekrar yağmaya başlar, o dönerken taze cesedin tozunu alır ve karanlığın içinde kaybolur.

ALICE

(D. 2019)

I

Şişe yıldız tozuna dönüşüyor.

Catty on üç, Alice on yaşında ve büyükbabalarının barının arkasındaki çakıllık alandalar; park yeri yapılırken kimsenin kaldırmaya zahmet etmediği tahta kütüğün üzerine bir boş daha koyarken beyzbol sopası Catty'nin omzunda duruyor.

(Bu, ağacın geri kalanını kesmelerini engellemedi ve Alice neden işi bitirmediklerini ya da onu rahat bırakmadıklarını hiçbir zaman anlamadı. Onu her gördüğünde üzülüyor).

Alice birinin arabasının kaputuna bağdaş kurmuş oturuyor ve kız kardeşinin yeniden harekete geçmesini izliyor. Sallıyor ve şişe çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor, çan sesleri kadar yüksek ve parlak bir ses çıkıyor ve Alice bunun geldiğini görmesine rağmen irkiliyor, bir tür otomatik irkilme, çünkü bu bela anlamına gelen seslerden biri. Mutfak penceresinden fırlayan bir taş, tezgahtan düşen bir bardak, sakar bir ayağın altında ezilen bir çift bardak, kalp kırıklığının acısını sopayla çıkaran bir kız.

Catty tahta kütüğün üzerine bir şişe daha dizer.

Bir salıncak. Bir çatırtı. Kısa, güzel bir saniye boyunca cam tozu sokak lambasının ışığında asılı kalır, düşmeden önce sis gibi parıldar. Alice omzunun üzerinden geriye bakar, kapının sallanmasına hazırdır.

Birinin çıkıp onları azarlaması için, ama oyun devam ediyor.

(*hangi* oyun olduğu önemli değil, genellikle rugby veya futbol, ama snooker, dart, kriket de gördü, yeter ki ekranın genel yönüne doğru bir bira kaldırıp alkışlamak veya onaylamamak için mırıldanmak için bir bahane veren bir şeye ayarlanmış olsun)

-Kimse gelmesin diye.

Catty barın arka kapısının yanındaki kasadan bir şişe daha alır.

Ve yanlış bir şey yapıyor olsalar bile, kimse onları durduramaz çünkü onlar "Harry'nin kızları"dır -Harry, Port of Call'un *sahibi* Harold Moore'un kısaltmasıdır. (Her zaman bunun bir bar için aptalca bir isim olduğunu düşünmüştür. Hoxburn ohiçbir yerde yakın ve Deniz, veve Büyükbabalarının söylediği gibi, sadece gemiler gelir. kimkal demirlediat ve Bar, ve ve turistler geçip gidiyor. *Turist* oldukça cömert bir kelime olsa da, Hoxburn insanların arabayla geçtiği bir yer olduğu için üzerinde ve yol için bir yerde Başka. Bir yerde

daha iyi.)

Büyükanneleri kalkıp gitmeden önce Alice onun, kasabaların da insanlar kadar kesin ölebileceğini söylediğini duydu. Sadece bazen insanlar hızlı ölür, yerler ise genellikle yavaş ölür. Ama Alice, Hoxburn ölürse en son barların gideceğini düşünüyor.

Barlar, çoğul, çünkü iki tane var.

(Hoxburn'de sadece bir benzin istasyonu, bir bakkal ve bir çamaşırhane varken, Port ve Maudlin adında *iki* pub'ın olması ne kadar da komik. Düelloocular gibi karşı karşıya değil, ana caddenin iki ucunda yer alma nezaketini gösteriyorlar ve birinin kapalı olduğu günlerde, küslük olmadığını göstermek için sahibini diğerinde içerken bulabilirsiniz).

Catty yine öfkelenir, küfürler dişlerinin arasından kayar

Buhar gibi.

"Siktiğimin mankafası," diye feveran ediyor, kelimeler ince taşlar gibi diziliyor, aksanı daha da kalınlaşıyor, tıpkı büyükbabamın bardaki turistler İngiliz olduğunda yaptığı gibi.

Sallıyor ve şişe paramparça olup ışığa dönüşüyor.

Alice, Catty ve ilk erkek arkadaşının bırakın üç ayı, bir ay bile dayanabilmiş olmalarına gerçekten şaşırmişti. Will iki yaş büyüktü, onun on üç yaşına karşılık on beş yaşındaydı, bu da kendi ışıltısını taşıyordu ama onun dışında *sıkıcıydı*. Kız kardeşinin parlayan meşalesine karşı zayıf bir mum ışığıydı, bu yüzden Catty'nin onun kalbini kıran kişi olacağını düşündü - ama sonra gidip beşinci sınıftan birini öptü ve haber geri döndü, her zaman öyle olur ve işte buradalar, Alice çakılda bıraktıkları parıltıya bakarken kız kardeşi öfkeyle şişeleri kırıyor.

Catty bir şişe daha hazırlıyor. Alice'in poposu uykuya dalıyor, bu yüzden arabanın kaputundan aşağı atlıyor, ayakkabılarının altında çıtırdıyor ve Catty bu hareketi bir istek sanıyor ve sopayı uzatıyor.

"Devam et," diyor. "Bir dene bakalım."

Alice'in eli beyninden önce tepki veriyor, sırf Catty ona doğru tuttuğu için o şeyi almak için uzanıyor. Çünkü ablaların gücü budur, sundukları her şeyi alma dürtüsü.

Şişe kütüğün üzerinde duruyor, dibinde bir parmak geri yıkanmış bira var. Parmaklarını tahta sopanın üzerinde esnetiyor, kız kardeşinin tutkusunun bir gölgesini çağırmaya çalışıyor, ancak sallamak için hiçbir dürtü hissetmiyor.

"Nefret ettiğin birini hayal et," diye önerir Catty ve Alice onun okuldaki kızlardan zavallı aptal Will'e, Eloise'e, her zaman Eloise'e uzanan zihinsel listeyi çıkardığını görebilir.

(Eloise, nihayet altı ay önce taşındı, haftalarca evle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmede ve o zaman bile, her ikisine de her biri hakkında soru sormayı ihmal etmedi.

ve her eşyanın bir anlamı olup olmadığına baktı ve Catty orada durup inadına tutacaklar, yastıklar ve mutfak tabakları hakkında *evet, evet, evet* dedi).

Ama gerçek şu ki, Alice hiçbir zaman nefret olarak adlandırılabilir kadar güçlü bir öfke hissetmemiştir. Oh, pek çok başka duygu hissediyor -endişe, panik, üzüntü ve korku- ama bunlar onu bir şeylere olabildiğince sıkı tutunmaya, onları bir arada tutmaya itiyor. Catty'nin bunun yerine onları kırmak için duyduğu dürtüyü anlamıyor.

Kız kardeşi kollarını kavuşturmuş bekliyor ve şu anda yaralıdan çok kızgın görünse de, Alice eve ilk geldiğinde, Catty Alice'in orada, kanepede olduğunu fark etmeden önce, izlendiğini bilmeden önce, Alice'i görmeden önce yüzündeki ifadeyi hatırlıyor ve acıyı öfkeye dönüştürüyor.

Yalnız olduğunu düşündüğünde, orada öylece oturmuş, küçük, üzgün ve incinmiş görünüyordu ve Catty'nin incinmesi -birinin *onu incitmesi*- düşüncesi Alice'i kızdırdı. Kalbinde bir ateş yanıyor, kaburgalarına, omuzlarına ve uzuvlarına yayılan yakıcı bir sıcaklık... ve ayağa kalkıp şişeye doğru savruluyor, cam patlarken çarpmanın etkisiyle bileklerinde bir sarsıntı hissediyor. Kalbi yerinden fırlıyor, kırıldığında bir heyecan, paramparça olduğunda bir telaş, çaydanlıktan çıkan buhar gibi kaçan gergin bir kahkaha.

Parçalar çakılların üzerine yağıyor ve Catty bir çığlık atıp omuzlarını tutuyor.

"Sláinte!" diyor, öfkesi gurura dönüşüyor. Artık bu işte birlikteler. *A r a l a r ı n d a k i* mesafe kapanmış, hayatları kâğıt gibi katlanmıştı.

Ve Alice tekrar gitmek istiyor.

Sandığın içine uzanır, eli başka bir şişenin etrafına dolanır, dudağının kırıldığını çok geç fark eder, keskindir. Acı, sığ ve parlak bir şekilde yanıp söner ve nefesi kesilir, ısırılmış gibi geri çekilir, kan avucunda kabarır. A

Kısmen feryat, kısmen ağlama sesi çıkarıyor ve kesiğın derin olmadığını biliyor, ellerin ve kafaların kötü kanadığını biliyor, ama nabzını avucunun etinde hissedebiliyor ve yayılan ağrı ve kanın görüntüsü hala gözlerine yaşlar akıtıyor.

Ve sonra Catty oradadır, bileğini tutar, Eloise'in bir kıymığı incelerken yaptığı gibi kesiğı ışığa doğru çevirir ve Alice onun cam aradığını bilir. Ne bir parıltı ne de bir ışıltı vardı.

Catty elini yüzüne doğru çekiyor. Ve dilini kanda gezdiriyor.

Ve böylece acı unutulur, yerini bir anda tiksintiye bırakır.

"Ewwww!" diye bağırır Alice.

Ama Catty sadece gülüyor ve dudaklarını yalıyor.

"Leziz." Alice başını sallar. "İğrenç."

Catty omuz silkiyor. "Sadece sen varsın," diyor. "Ve senin içinde ne varsa benim içimde de o var. Aynı maddeden yapılmışız."

Alice'in elini sopayı uzattığı gibi geri uzatıyor, sanki bir adak, bir sır, paylaşılacak bir şeymiş gibi ve Alice ona bakıyor, kesikten yeni bir çizginin fışkırmasını izliyor. Kan pürüzsüz ve karanlıktaki yağ gibi siyah. Avucunu yüzüne doğru kaldırdığında içindeki demirin kokusunu alabiliyor, o paslı kuruş kokusunu.

Ve bu bir anı, yani Alice bundan sonra ne olacağını biliyor.

Bir an için elini yalamayı düşündüğünü ama yalamadığını, burnunu kıvırdığını ve kanı kot pantolonuna sildiğini, Catty'nin sopayı kütüğe dayadığını ve saç bandını saçından çekip kesiğın etrafına bağladığını ve eve gittiklerini biliyor.

İşte böyle oldu.

Ama şimdi öyle olmuyor.

Alice kımıldamıyor. Catty gözleri kararmış ve dudakları lekeli kırmızı, ve gece etraflarında onları izlerken, eli yarısına kadar ağzına gitmiş bir şekilde orada öylece durur.

Bar bir lekeden başka bir şey olmayana kadar aynı anda keskinleşir ve bulanıklaşır, ancak elindeki kan o kadar canlıdır ki sokak lambasından yansıyan ışığı görebilir. Boncuk, bileğinden aşağı yuvarlanan bir kurdeleye dönüşüyor, çakılların üzerindeki cam gibi parlıyor ve onu görmek artık ona itici gelmiyor.

Harika görünüyor, şeker gibi parlak.

Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyor.

Ve Catty, "Devam et," der ve ağzı sulanmaya başlar, dişleri ağrımaya başlar ve midesinde aç bir bobin vardır ve Alice onu dudaklarına götürmek ister,

Ama yapamaz-

Sanki hava taşa dönmüş gibi, ya da o- Ve hareket edemiyor-

Eliyle ağzı arasındaki küçük mesafeyi kapatamıyor-

O kadar çok çabalıyor ki tüm vücudu titriyor- Ve paramparça olacakmış gibi hissediyor-

"Orospu çocuğu!"

Rachel'in sesi onu uykusundan uyandırır.

Ve böylece Catty gitmiş, bar, arsa, yarasa ve kan da gitmiş, geriye sadece açlık, Alice'in tüm çenesi ağrıyor ve midesi sıkıca kenetlenmişti.

Rachel yine küfrediyor, o kadar yüksek sesle ki Alice onun tam başının yanında durduğunu düşünüyor, ama öyle değil, odanın diğer ucunda. Ve yine de, her nasılsa, Alice onun iki oda ötedeki yataktan çarşafı yırtıp çamaşır torbasına attığını ve kendi kendine söylenip durduğunu duyabiliyor.

Alice başının üzerine bir yastık koyar, sesi engellemek için olabildiğince bastırır, kazara kendini boğmaktan endişe ederdi ama şu anda bu bir sorun gibi görünmüyor.

Perdeler çekilmiş ama ışık hâlâ kenarlardan sızıyor,

Alice daha derine inmek, Hoxburn'e geri dönmenin yolunu bulmak istiyordu ama pazartesi sabahıydı, dersi vardı ve Rachel hâlâ küfrediyordu. Kendini zorlayarak kalktı, kapıyı tam zamanında açtı ve takım arkadaşının çamaşır çuvalını ortak salona sürüklediğini gördü.

"Sorun ne?" diye soruyor kısık sesle.

Rachel çamaşır torbasını tekmeleyip, "Erken geldiğimden nefret ediyorum," diye mırıldanırken Alice olduğu yerde kalmalıydı, çünkü şimdi kokuyu alabiliyordu, çarşaflardaki kanın kokusunu ve içindeki her şey haince bir bükülme yaşıyor, dişleri ağzında keskinleşiyor ve Rachel kafasını kaldırmadan önce kapıyı kapatmak için yeterli zamanı oluyordu.

Alice hafifçe titriyor, kapıya yaslanıyor ama ince ahşap sınır yeterli olmuyor, kan hâlâ orada, rüya hâlâ orada ve o daha ne olduğunu anlamadan kendi elini ısıırıyor. Diline bulaşan kanın tadı tatlı ve yanlıştır, ekşimiş bal gibi, ama en azından onu sakinleştiriyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Rachel kapıdan sesleniyor ve Alice çenesini gevşemeye zorluyor, kendi kanını yutarken ve sıkılı dişlerinin arasından yalan söylerken delinme izlerinin iyileşmesini tersten bir zaman atlaması gibi izliyor.

"Evet," diye idare ediyor, "biraz."

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Rachel kapıya yaslanmış olmalı çünkü Alice, hayır demeden önce diğer kızın kalbinin tahtaya vuruşunu duyabildiğine yemin ediyor.

Rachel ve kirli çamaşırları merhametle oradan ayrılır ve Alice yere oturana kadar kayar. Dizüstü bilgisayarını yatağının ayak ucuna atılmış, post-it de üstüne yapışmış bir şekilde durmaktadır.

Avuçlarını gözlerine bastırıyor.

Alice dün gece okul rehberinde tam olarak sıfır Lottie bulmuştu, ama evde Lottie, Charlotte için yaygın bir takma addı ve kayıtlarda dört yıla yayılmış on iki tane buldu. Her birinin bir fotoğrafı vardı ve hiçbirinin

(Tabii ki Alice'in aklına Lottie'ye öğrenci olup olmadığını sormak hiç gelmedi, çünkü o noktada aklı boş, ağzı meşguldü).

Bu çıkmaz sokağa girdikten sonra, sonraki birkaç saatini sosyal medyayı tarayarak partiden herhangi bir fotoğraf bulmaya çalışarak geçirdi. Çok sayıda fotoğraf vardı ama çoğu ya neon ışığında vücutların eğik çekimleri, yakın çekim selfie'ler ya da bedensiz uzuvların sanatsal fotoğraflarıydı ve Lottie'nin orada olmadığından, gerçek olmadığından, Alice'in onu gördüğünde aklını kaçıran olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Fotoğrafı bulduğunda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Tek bir fotoğraftı bu ve içinde Lottie'nin yüzü dönüşünün ortasında yakalanmıştı, menekşe rengi bukleler yanaklarından havalanırken gamzeli bir gülümsemenin köşesi, kahverengi bir gözün kenarı parlıyordu. Ama bu o. Alice bunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu, çünkü ekranın arkasından bile kendini diğer kızın bakışlarına doğru eğilirken buldu ve düşünmeden önce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Alice adayı telefonuna kaydetti ve ardından uykuya daldı.

Ama şimdi uyandı ve bu çok dar bir yol gibi görünüyor. Hâlâ ne yapacağını, odak dışı tek bir resmi kendisine neler olduğunu açıklayabilecek, *nedenini* söyleyebilecek etten kemikten bir kıza nasıl dönüştüreceğini bilmiyor ve kafasının içinde bir ses bunun bir fark yaratmayacağını, her şeyin çoktan olup *bittiğini*, ne kadar ileri giderse gitsin, ne kadar ileri gelirse gelsin kaçış olmadığını söylüyor-

Sınıf.

Bu kadar. Alice'in derse gitmesi gerekiyor.

Elbette, olup bitenleri düşününce bu biraz saçma geliyor ama geride kalmanın ne kadar kolay, sonra da yetişmenin ne kadar zor olduğunu biliyor. Ayağa kalkıyor, bir bluz ve yeni bir kot pantolon giyiyor ve bunu yaparken Lizbeth'in çekmecelerinden yayılan deterjan kokusunu alıyor, partiden önce kulaklarının arkasına sürdüğü Jana'nın parfümünün tortularını kokluyor, kendi saçlarının yüzüne sürtünmesini hissediyor,

Pamuğun tenine değerken çıkardığı fısıltı ve altın kolyesinin göğüs kafesine yaslandığı yerdeki sıcaklık, hepsi o kadar keskin ki bunaltıcı.

Kulaklarında bir kalp atışı hızlanır ve Alice nefesini tutup bir elini göğsüne bastırır, nabzın kaburgalarının arkasından gelmediğini fark edene kadar gözyaşları gibi rahatlar. Tanıdık o sekiz sayılık vuruş ve çok geçmeden ses devreye giriyor.

"Ben çocukken / Ormanda kayboldum ..."

Alice telefonu yorganın altından çıkarıp şarkıyı ve nabzı susturarak kendini tekrar o tekinsiz sessizliğe bırakıyor. Ama aslında sessiz değildir, çünkü kulak kabartırsa koridordaki ayak seslerini, duvarların içindeki boruların iniltisini ve bahçede bir yerlerde çalan hoparlörlerin tenekemsi hayaletini duyabilir.

Kafasının içinde üst üste binen, birbirine karışan bir sürü ses.

Alice pencereye doğru sürükleniyor, perdelerin arasından süzülen ışık huzmesini inceliyor. Yanağının içini çiğniyor ve uzanıyor, güneşin parmak uçlarını sıyırmasına izin veriyor, sıcak bir sobanın üzerindeki bir elin kavrulmasına hazırlanıyor, eti yanmaya başladığında geri çekilmeye hazır.

Ama öyle değil.

Parmak eklemlerinde karıncalar geziniyormuş gibi garip bir his var, baş dönmesi gibi baş döndürücü bir yanlışıklık. Kendini toparlıyor ve perdeyi geri çekiyor, çok parlak ışık gözlerinin arkasına migren başlangıcı gibi bir acı gönderirken irkiliyor.

Ama alevler içinde kalmıyor.

Alice: 1, ortak bilgi: 0, diye düşünüyor, perdeyi çekip kapatırken bile, odayı tekrar göreceli gölgeye gömüyor.

Göreceli, çünkü perdeler çekili olsa bile, açık ders kitabındaki masasındaki sıkı yazı çizgilerinden kırıksıklıklarına her şeyi keskin bir şekilde görebiliyor.

Lizbeth'in mücevher ağacını süsleyen gümüş yüzük ve bileziklere kadar.

(Alice bunların hepsinin gerçek olduğunu ve saf altın olmadığını biliyordu, çünkü oda arkadaşı eşyalarını yerleştirirken ona cildinin alaşımları reddettiğini, bu yüzden saf gümüş ya da gerçek altın olmadığı sürece hiçbir şey giyemeyeceğini söylemiş, hatta vücudunun pahalı bir zevke sahip olmasıyla ilgili bir şaka yapmıştı).

Şimdi Alice uzanıp parmağını en yakındaki bileziğin üzerine koyuyor ve onu yakıp yakmayacağını görmek için bekliyor. Bu kez, bunun yanlışlığını hissetmiyor, hiçbir şey hissetmiyor.

Alice: 2.

Belki de ilk dersinin ekonomi olması ve bölümündeki öğrencilerden birinin Co-op'ta yaşıyor olması (yani telefonundaki fotoğraftaki kızı tanıyor olabilir) Alice'in elini güçlendirmiştir ama Alice ayakkabılarını giyer, Lizbeth'in masasından bir çift gözlük alır ve yola koyulur.

Yard'ın yarısını geçtikten sonra pişmanlık duyar.

Perdelerle bile güneş delip geçiyor ve gün ışığı onu *yakmasa* da ensesine sıcak ve ıslak bir el gibi yerleşerek Alice'e ailesinin açık denize çıktığı zamanı hatırlatıyor. Dalgalar çok sertti ve Alice bir saat boyunca kenardan öğürmüştü, şimdi de öyle hissediyor, dengesi bozulmuş, midesi boğazında düğümleniyor, ama bu sefer aynı anda hem gemi, hem kız, hem de dalgalı deniz.

En yakın kapıya ulaştığında kolları bacakları titriyor ve sonunda tökezleyerek güvenli binaya girdiğinde duvara yaslanıp hastalığın geri çekilmesini bekliyor.

Kulaklıklarını takmış, başlarını öne eğmiş, hayatınızın küçük, dünyanın ise büyük olduğunu hatırlatan o acımasız öğrencilerden biri salonu dolduruyor.

düşüyorsa, sadece sizin üzerinize düşüyordur. Diğer herkes için, her şey her zamanki gibi devam ediyor.

Kahve kokusu bir büfeden Alice'e ulaşır. Boğazını zımpara kâğıdından yapılmış gibi hissediyor ve duvarı itip Alice'in sıradan bilgiye karşı oynadığı oyunda üçüncü bir puan kazanmayı umarak sade bir kahve sipariş ediyor. Temkinli bir yudum alıyor ve geri gelmeyince rahatlayarak ürperiyor.

Ama tadı da doğru değil.

Bir şeker ekliyor, iki, üç, ama bu çürümenin üzerine oda spreyi sıkılmak gibi bir şey - tek yaptığı dilinin üzerine ikinci, zararlı bir katman, bir film eklemek ve ondan sonra pes ediyor, fincanın içindikileri döküyor, ekonomi oditoryumuna doğru giderken her zamankinden daha susamış.

Oda doluyor ve o da giderek artan kalabalığı tarıyor, sonunda Co-op'tan gelen adamı fark ediyor ve onun koltuğuna ulaşmadan hemen önce adını (Sam) bulmayı başarıyor.

"Hey," der ve adam ona bakar, gülümsemeye başlar ve Alice telefonu yüzüne doğru itmeden önce ilgisinin arttığını hissettiğine yemin eder.

"Bu kızı arıyorum," diyor ve adam daha ekrana bakmadan omuzları çöküyor.

Başını sallar ve "Üzgünüm, onu hiç görmedim" diye mırıldanır.

"Partideydi."

Omuz silkiyor. "Sınıfın yarısı da öyleydi." Ağzı seğiriyor. "Numarasını almadın mı?"

Göğsünde bir sıkıntı hisseder, ama sonra profesör boğazını temizler ve herkes yerine oturur. Alice açık bir masaya çöküyor, ekrandaki yüze bakıyor, kampüse "*Bu kızı gördünüz mü?*" diye soran el ilanları asıp asmamayı merak ediyor.

Telefonu cebine sokar, çantasından not defterini çıkarır ve öğretmenin sesine odaklanmaya çalışır-

(o kadar yüksek sesle ki, arkasından gelen yankıları duyabilir)

-Göz kamaştırıcı beyaz ekranda beliren notları- (Her zaman bu kadar parlak mıydı?)

-Etrafındaki görüntüler, kokular ve sesler arttıkça tırmalama

. Kalemler, ve yazarak . Anahtarlar, ve
iki sıra ileride sakız çiğneyen kız, dört koltuk ötede
dizini sallayan adam ya da yerdeki sırt çantalarında vızıldayan
cep telefonları ya da stres, uykusuzluk ve yoğun kafein
nedeniyle havada asılı kalan ter ve tatlılık)

-Ta ki çok fazla gelene kadar ve kulaklıklarını takar, insanları
ve odayı boğmak umuduyla olabildiğince yumuşak beyaz
gürültü çalar, ama tıpkı büfedeki kahve gibi-

(bir şey diğerinin üstüne biner, iptal etmek yerine kaplar)

-Sınıfa odaklanmaya çalışıyor ama yapamıyor çünkü hemen
yakınında, biri iki yanında, ikisi önünde ve ikisi arkasında olmak
üzere altı ceset var ve altı göğüste altı kalbin attığını duyabiliyor.

(bu organların içindeki kanı koklayabilir-tadabilir?
hissedebilir)

-Sonra yanındaki adam başını boynunun üstünde yuvarlıyor,
kasları kasılıyor ve ağzı kuruyor, görüşü tünelleşiyor ve dişleri
ağrımaya başlıyor ve çatlama sesini duyana kadar
parmaklarını masaya gömdüğünü fark etmiyor, kırık çiviler
görmeyi umarak aşağı bakıyor ve onun yerine parçalanmış
tahta buluyor.

Alice ayağa kalkıyor.

Bir düzine kafa döner ama hayatında ilk kez başkalarının ne
düşündüğünü umursamaz. Koridora kaçıyor, sonra da en
yakındaki banyoya girip kendini lavaboya yaslıyor.

Yansıması aynadan bakıyor ve hiçbir şey değişmemiş gibi
görünme cüretini gösteriyor ve onun lehine olan iki noktayı
siktir et, Alice'in ortak lore'a karşı tüm oyununu siktir et,
çünkü bir tür kozmetik tazminat almaya hakkı yok mu?
nerede güzellik demek için dengeleme

Neler olduğunun dehşeti mi? Aniden berraklaşan cilt, mükemmel saçlar, ihtişam ve zarafet?

Alice'in gördüğü tek şey gözlerinin altındaki çukurlar. Hâlâ ne mavi, ne yeşil, ne de gri olan gözleri, ikisi arasında kalan o eski çamurlu gözler ve şimdi arkalarında ateşli bir ışık varsa bile, bu geri kalanını telafi etmek için yeterli değil.

Bu fayans döşeli odada bile duvarlardan bedenlerin ezilmesini *duyabildiği* için, yaşayan nefes alan yemek yiyen gülen bedenler ve onunki hiçbir ses çıkarmıyor ve göğsünün gergin olmasının ne kadar saçma ve yanlış olduğu için ve havaya ihtiyacı yokmuş gibi görünmesine rağmen hala nefes alamıyormuş gibi hissediyor, ve kalbi hala atmıyor olmasına rağmen göğsünden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyor ve Alice çığlık atmak istiyor, ama şimdi bile bunu yapmaya cesaret edemiyor, olay çıkarmak istemiyor, bunun yerine başını eğiyor ve yüzüne su sıçratıyor ve yalan söylediğini bilse bile kendine her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Kapının açıldığını duyduğunda hâlâ lavaboda öne doğru eğilmişti; fayansın üzerinde patiklerin şakırtısı ve Hannah'nın sesinin tınısı.

"Bana hala harap olduğunu söyleme," diye çekiştiriyor.

Alice başını aynaya doğru sürüklüyor, Hannah yerine kendine bakıyor, yüzünden, çenesinden, boğazından aşağı akan dar su akıntılarına odaklanıyor.

Hannah kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Co-op'ta ne kadar çok parti yaptın?"

"Çok zor," diyor Alice, soluk bir gülümseme hedefliyor ama yüzünü buruşturmakta yetersiz kalıyor.

Doğrulmaya çalışıyor ama vücudunun o donuk, her yere yayılan açlığın etrafında kenetlendiğini hissediyor. "Kramplar," diye ekliyor, tekrar katlanarak.

Hannah çantasını karıştıırıp bir şişe hap çıkardı. "İbuprofen ister misin?"

Bunu söylerken Alice'e doğru bir adım atıyor ve parfümü bunaltıcı, havada asılı duran ve Alice'in dilinde sabun tadı veren vanilya ve şeftali kokulu bir bulut. Ama onun ötesinde, arkasında, *altında*, o sabit nabızı duyuyor. Kanın demir kokusunu alıyor.

Boğazı sıkışıyor. Hareket etmiyor.

Hannah şişeyi tıkırdatıyor. "Ee?" diye sabırsızca çıkışıyor.

Alice tezgâhı itiyor, dönüyor ve haplara uzanıyor - ya da en azından yapmak istediği bu, ama diğer kıza doğru ilerlemeye başladığında duracak gibi görünmüyor, aralarındaki mesafe Hannah şişeyi Alice'in göğsüne bastırana kadar kapanıyor. Alice aşağı bakıyor, Hannah'nın parmaklarının Alice'inkilerin etrafında kıvrıldığını, hapların ellerinin içinde bir oyuncak bebek gibi iç içe geçtiğini görüyor.

"Teşekkürler," diyor ve tam da bu noktada kendini bırakması gerekiyor, ama çekip gidecek iradeyi kendinde bulamıyor. Diğer kızın tenindeki nabızı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, bu küçük yaşam ateşinde kendini ısıttığını hayal ediyor.

"Evet, sende kalabilir," diyor diğer kız, elini serbest bırakmaya çalışarak.

Ama Alice ona izin vermiyor. *Vücudu* ona izin vermiyor. Onu suçlamıyor; iskeleti acıyor, kasları ve tendonları acıyor, kafatası acıyor, dişlerine kadar, bu hapların dokunamayacağı türden bir acı, ama belki Hannah dokunabilir. Dün gece bahçedeki Colin gibi. Alice sonrasında kendini ne kadar iyi hissettiğini hatırlıyor.

Hannah'nın yüzüne bakıyor, kara gözleri Alice'in tadını alabildiğine yemin ettiği bir şaşkınlıkla kısılmış. Her birinin üzerinde ince bir eyeliner fiskesi, kaşları kalkık, dudakları bir çizgi halinde bastırılmış, bir zamanlar Alice'in utanarak geri çekilmesine neden olacak birleşik bir güç.

Alice, izlendiğini ya da *görüldüğünü* hissetmekten nefret ettiği için amfilerin en arkasında oturuyor.

Alice, parti duvarındaki midye kim, merkez değil

dikkat.

Özür dilemeden nasıl yer kaplayacağını bilmeyen Alice.

Aynı Alice, Hannah'nın gözleriyle buluşuyor ve bakışlarını tutuyor, kendi elinin altındaki el gibi sıkışmış. Ve o TV şovlarında zorlama hakkında bir şeyler gördüğünden oldukça emin ve Alice'in bunun gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yok, ama Hannah hala orada duruyor, yanaklarında yeni bir renk kızarması var.

Kal, diye düşünüyor Alice. *Orada kal*.

Aralarındaki son boşluğu kapatıyor, elleri vücutlarının arasında düğümlenmiş, dişleri keskinleşiyor, ağzı acımaya başlıyor ve Hannah sadece ona bakıyor, dudakları ayrık ve gözleri kocaman ve işe yarıyor, Alice gerçekten işe yaradığına inanamıyor-

Tam da durduğu zaman.

Hannah gözlerini kırptırır ve geri çekilir, etrafındaki hava aniden tiksintiyle ağırlaşır.

"İğrenç, hayır," diye bağırarak geri çekiliyor. Alice bırakıyor ve Hannah burnunu kıvrıp "Ben lezbiyen değilim," derken hap şişesi düşüyor, yuvarlanıyor, bir tezgâhın altında unutuluyor.

Kelime fayans duvarlarda yankılanıyor.

Tek bir kötü hece.

(Alice bir oğlanın ona ilk kez bu ismi söylediğini, tokat gibi acıdığını, yanaklarını yaktığını ve gözlerini acıttığını, Catty'nin yanından geçip adamın burnunu kırdığını ve her nasılsa bunun daha kötü olduğunu ve sonrasında eve sessizce yürüdüklerini, Alice'in gözyaşlarını sildiğini, sonunda "Neden ona vurdun?" diye sorduğunu ve Catty'nin "Neden vurmadin?" diye karşılık verdiğini hatırlıyor. Evlerinin önündeki merdivenlere varana kadar başka bir şey söylemedi ve sonra dönüp Alice'i omuzlarından tuttu ve "Dünya seni ittiğinde, sen de onu it" dedi.)

Kelime banyoda yankılanıyor.

Alice yüzünün tekrar ısındığını hissediyor ama bu sefer utançtan değil.

Bu öfke.

Alice gibi bir kızın hissedebileceği en kötü şeyin arzulamak olduğuna inanan dünyadaki tüm Hannah'lara ve Alice'e bakıp bir canavar gördüğü için bu özel Hannah'ya öfke, sadece düşündüğü gibi değil.

Catty'nin park yerindeki şişelere sopayla vurmasına neden olan türden bir öfke.

Alice şimdi anlıyor. Kız kardeşinin neden sürekli bir şeyleri kıldığını.

Çünkü öfke dışarı vurur, içeri değil.

Hannah'ya bakıyor, dudaklarında sıkı bir gülümseme beliriyor. "Az önce bana ne dedin sen?" diye sorduğunu duyuyor ama sesindeki tonu fark edemiyor.

Bunlar yeni.

Keskin.

Ve belki Hannah onun üzgün zorlama girişimini hissedemiyordu, ama *bunu* hissediyordu, Alice *bundan* emindi, kızın geri çekilirken yüzünün buruşmasını izliyor, bir adım, sonra iki, omuzları duvardaki kurutucuya çarpana kadar ve Alice onun korkusunu tadabiliyor, tıpkı dün gece adamın üzerindeki tehdidi tattığı gibi, şiddeti onları duman gibi sarıyor. Hannah'nın hızla atan kalbini duyabiliyor ve bu dişlerini acıtıyor ve o anda Hannah'nın dönüp *kaçmasını* istiyor.

Kaçsın diye değil. Alice onun peşinden gidebilsin diye.

Ama Hannah kıpırdamaz ve bir saniye sonra -bir dakika, bir saat- dünya durulur ve Alice de hislerinin durulduğunu, gerçekliğin geri geldiğini hisseder ve kendini tekrar kaybetmeden önce kızın yanından geçip banyodan çıkar.

II

Alice sert ışığın içine dalıyor.

Çalınan güneş gözlüklerini takarken irkiliyor, gözlerini koruyor, bahçeye, yatakhane ve perdeli karanlığın güvenliğine geri dönme dürtüsüne direniyor, çünkü bu şu anki açlık-susuzluk sorununu çözmeyecek mi? Hangisini adlandıracağını bilemiyor (çünkü ikisi birden gibi geliyor). Ağzı kuru, midesi boş ve tüm vücudu boş bir oda gibi çınlıyormuş gibi hissediyor.

Doldurulmayı bekleyen bir bardak.

Belki de bu boşluk hissini hafifletecek bir yiyecek ya da içecek varmış gibi davranmaya devam edebilirdi, ama şu ana kadar sadece bir şey yardımcı olmuş gibi görünüyor - oyunun geri kalanını da düzene sokabilecek ortak irfan sütunundaki tek bir nokta, çünkü en önemli olan o.

Alice'in kana ihtiyacı var.

Sadece bu düşünce bile boğazının kurumasına yetiyor ve birdenbire kaç öğrencinin onun gittiği yoldan aşağı yukarı sürüklendiğinin, kalp atışlarının kafasında ağırlaştığının farkına varıyor ama dün gece bir hataydı, Hannah ile neredeyse tekrar yaptığı bir hataydı ve bu onun yeni hayatı. Bunu mahvetmek üzere değil.

Böylece Alice döner ve kampüsten ayrılır.

Katlı binalarla, ağaçlarla çevrili sokaklarla ve yeni yeni tanımaya başladığı yüzlerle arasına olabildiğince mesafe koyuyor. Ve tanınmak için.

Yolun gölgeli tarafını kucaklayarak yürüyor.

Nehre ulaşıyor, sonra ağaçlarla kaplı kıyı boyunca yürümeye devam ediyor, her adımda vücuduna yayılan gerginliği, bağlarının gerildiğini, kemiklerinin sertleştiğini hissedinceye kadar yürüyor, nereye gideceğini düşünmeye çalışıyor, belki bir sinema salonu, tam olarak özel olmasa da karanlık bir yer; mükemmel değil, ama şu anda hiçbir şey mükemmel değil.

Alice gölgede bir banka çöküyor, başını ellerinin arasına alıyor.

Belki neyi ya da kimi aradığını bilseydi.

Kötü insanları hedef alan, incitme, öldürme dürtüsünü beslemek için ahlaki bir yol bulan bir adamla (her zaman bir adamdır) ilgili popüler bir seri katil programını hatırlar ve Alice ayağa kalkarken, bir insanı bu tür bir şeyi hak edecek kadar kötü yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışır. Sonra bir inşaat alanının yanından geçer ve kendisine doğru yönelen bir düdüğün yükselip alçaldığını duyar.

Bir makinenin tekerleklerinin etrafına tünemiş üç adam görür, birinin parmakları hala ağzındadır ve ilk kez kendini küçültmek, kamburlaşmak, acele etmek yerine Alice yavaşlar ve doğrulur, bakışlarını karşılamak için döner. Gülümsemiyor, *bir şey* söylemiyor, sadece bakıyor ve orada bir *şey* görüyor olmalılar, çünkü geri çekiliyorlar, başlarını eğiyorlar ve küçülüyorlar ve bu iyi hissettiriyor, ya da bu kadar aç olmasaydı olurdu.

Üç kişi yerine bir kişi olsaydı. Ama bu ona bir fikir veriyor.

Alice tişörtü, siyah kot pantolonu ve yüksek topuklu spor ayakkabılarıyla kendine bakıyor, daha müstehcen bir şey seçmiş olmayı diliyor, ama bunun gerçekten önemli olmadığını da biliyor. Genç bir vücuda *sahip olmak*, nasıl giyinmiş olursa olsun, bir erkeğin dikkatini çekmek için her zaman yeterli olmuştur.

Saçlarını atkuyruğundan çekip adımlarını yavaşlatıyor, gardını indirirken on yıllık uyarılarını bir kenara bırakıyor, *bana bak, beni gör, beni iste* diye düşünüyor. Onun bir parçası

aptal gibi hissediyor ama geri kalanı umursamayacak kadar aç. Bloğun sonuna kadar yürüyor, sonra parmaklarını sırt çantasının askılarına dolayarak oyalanıyor. Güneş bir bulutun arkasına kayıyor ve rahatlayarak titriyor.

Dönüyor ve aynı yoldan geri gitmeye başlıyor. Yolun yarısında onu görür.

Onu hissediyor, gerçekten. Düzgün bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam, sık bir sedana doğru ilerlerken işaret parmağının etrafında bir dizi araba anahtarı döndürüyor. Mesele şu ki, adam önce ona bakmasaydı Alice muhtemelen onu fark etmeyecekti. Bakmak, gerçekten, bazı erkeklerin yaptığı gibi, sanki bakmak adil bir oyunmuş gibi, çünkü onların zihninde tüm kızlar sadece bakılmak ister.

Evet, eğik bir kafa ve çarpık bir gülümsemeye ona bakıyor, gözleri midesini bulandıracak şekilde onu izliyor, o eski tanıdık korku kabarıyor, bir kızın teninin her santimetresine orada yaşayana kadar bastırılan uyarı. Kendini gülümsemeye zorluyor, ödünç aldığı güneş gözlüklerini saçlarının arasına sıkıştırıyor (ışık acımasız olsa da) ve ona doğru yürürken alt dudağını hafifçe ısırıyor.

"Affedersiniz, efendim?"

Diğer kızlarla flört etmek uzun bir oyundur, uzun süren bir özlem ve tahmin oyunudur, sonunda, bazen bir zayıflık veya öfke anında kendinizi havuza atmadan önce bir havuzun kenarına ayak basmaktır.

Ama Catty hep erkeklerin daha kolay olduğunu söylerdi.

Bırak kontrolün kendilerinde olduğunu düşünsünler.

Alice'in onun yanına geldiği bir an var, Alice onun kendisine bakıp inşaat işçilerinin ne yaptığını göreceğinden endişeleniyor. Geri çekilecek, aceleyle uzaklaşacak diye. Ama bu adamdan yayılan tek şey özgüven.

Hangisinin avcı, hangisinin av olduğundan o kadar emin ki.

"Evet, tatlım?" der ve Alice'in tüm eski parçaları şöyle der

Hayır, Yanlış deyin, Uzaklaşın deyin, ama yeni bölüm "Beni bırakabilir misin?" diyor.

Etrafındaki havanın tadı şeker yanığı gibi ve zihnine bir not düşüyor, bu keskin koku kibir ve iştahla birlikte gidiyor gibi görünüyor.

"Elbette," diyor bakışları fırça darbeleri gibi yavaşça aşağı yukarı dolaşırken. "Nereye?"

Alice yutkunuyor, eski benliğinin sabotaj gibi kabardığını hissediyor ama yanağının içini kanayana kadar ısıırıyor ve ona ne istediğini hatırlatıyor. Neye ihtiyacı olduğunu.

"Şey," diyor, sesini yumuşak çıkarmaya çalışarak, aralarındaki boşlukta bir sır olarak. "Beni nereye götürebilirsin?" Kelimeler dudaklarından dökülürken bile, gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyle savaşmak zorunda kalıyor, çünkü bu asla işe yaramayacak, bunun yerine başka bir zorlama yapmalıydı - ama gülümsemesi bir sırtısa dönüşüyor, sanki Tanrı ona bir ikram vermiş gibi. Sanki her şey çok kolaymış gibi.

"Atla," diyor, arabanın kapısını onun için açık tutuyor ve Alice deri koltuğa kayarken kapı kapanıyor, çelik gövde ve renkli cam güneş ışığının en kötüsünü engelliyor. Başı düzeliyor, görüşü sabitleşiyor ve Alice bir an için rahatlayarak iç çekiyor.

Sonra adam arabaya biniyor, araba çalışıyor, kilitler tıkırdıyor ve Alice kaskatı kesiliyor, parmakları içgüdüsel olarak kapıya doğru seğiriyor ve Alice kendine her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyor. Korkmasına gerek olmadığını, çünkü kötü bir şey olmayacağını.

En azından onun için değil.

Motor homurdandığında, araba trafiğe girdiğinde, adamın eli dizini bulduğunda ve kendine başka bir yere gitmesini söylediğinde deriye yaslanıyor.

Ve yapıyor da.

Parça parça-

Araba gidene kadar- Ve

adam gidene kadar-

Ve eli gitti, ve-

Bisikletinin üzerinde uçuyor, çakıl taşları lastiklerin altında çıtırdıyor.

İleride, Catty'nin saçları koşarken sallanıyor, altın sarısı saçları bir mutfak makasıyla omuzlarına kadar kısaltılmış, uçları stop lambası kırmızısına boyanmış. Şu anda on dört yaşında ve *hızlı*, okulun atletizm takımında bir koşucu - oynamaya hevesli olduğu tek spor, çünkü herhangi bir takım çalışması ya da sohbet içermiyor - ama şu anda koşmasının nedeni bu değil.

Alice aradaki farkı kapatmak için daha hızlı pedal çeviriyor.

On bir yaşında, Catty'den bir baş daha kısa ve hâlâ herkesin vaat ettiği o büyüme hamlesini bekliyor, onu daha fazla bir şeye dönüştürecek olan büyüme hamlesini, ama henüz ortaya çıkmadı, bu yüzden kız kardeşi yola çıktığında, ona yetişmenin tek yolu olan bisikletini kapmak için mantıklı davrandı.

Ve yetişmek *zorunda*.

Çünkü Catty ilk kez *ondan* kaçıyor.

Evlerinin arkasındaki tepeye değil, kasabanın dışındaki yola doğru gidiyor. Uzaklara. Uzaklara. Ve bu Alice'in hatası.

Tamamen olmasa bile, bir kısmı babama ve El-

(Catty'nin üç yıl geçmesine rağmen hâlâ *Eloise* diye hitap etmekte ısrar ettiği El, Eloise, sanki bir ziyaretçi, istenmeyen bir misafir ya da daha kötüsü bir davetsiz misafir, bir sahtekâr, bir gaspçı, bir gaz kaçağı, bir yavaş zehir).

-Ama *Alice*, hamile olduğu haberini duyduğunda gülümseyen ve kollarını El'in omuzlarına atan kişiydi. Alice, *Tebrikler* ve *Bu harika* deme hatasını yapan ve sonra affedilmez bir hata yaparak sonuna *anne* kelimesini ekleyen ve doğru hissettirse de bunun bir hata olduğunu bilen, çıkar çıkmaz kelimeyi emmeye çalışan kişidir.

ama artık çok geçti, Catty vurulmuş gibi irkilerek geri çekildi ve kaçtı.

Alice bisiklete yetişiyor, Catty'ye ayak uydurmak için yavaşlıyor, "Lütfen," diyor, "Öyle demek istemedim," ama kız kardeşi sadece hızlanıyor, spor ayakkabıları çarpıyor ve mavi gözleri kış soğuğundan ve öfkeden kızarıyor.

(Catty sadece kızgın olduğunda ağlar.)

"Evine git, Bones," diye bağılıyor ve bu *kelime* -evcanını acıtacak kadar keskin çıkıyor. Alice irkilir.

"Özür dilerim," diyor ve hem özür diliyor, hem de özür dilemiyor ve her şey kafasında karmakarışık. Çünkü Eloise bir tür anne, hatırladığı tek anne, ceplerine notlar bırakan, öğle yemeğini paketleyen ve üzgün, hasta ya da korkmuş olduğunda ona sarılan.

Ve Catty terk eden kişi. Kaçan.

Kasabanın sınırına ulaşırlar ve Catty devam eder, Alice de peşinden gider, ta ki Hoxburn arkalarında kalıp gözden kaybolana kadar ve Alice tam kız kardeşinin durmayacağından endişelenmeye başlamıştır ki Catty'nin içinde bir şeyler kırılır gibi olur. Kısa keser, çömelir ve ellerini saçlarının arasına sokar-

Ve çığlıklar.

Tepelerde yuvarlanan, karaçalılara ve yosunlara takılan bir ölüm perisi feryadı. Şiddetli, içgüdüsel bir ses, eğer hala kasabada olsalardı komşuları evlerinden dökülürdü. Eğer burası her şeyi bastıran türden bir kırsal alan olmasaydı.

Catty ciğerlerinde hava kalmayana kadar çığlık atıyor ve sonra vücudu sönüyor, çimlerin üzerine yığılıyor, dizlerini göğsüne çekiyor. Alice bisikleti bırakıyor ama yanına gitmiyor, henüz değil, kız kardeşinden dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyor, tıpkı bir kibriti bekleyen gaz dumanı gibi.

O hafta, kimya dersinde, bir cismi nasıl ıslatacaklarını öğrenmişlerdi.

Alev, suyla değil, ğretmen masasının arkasındaki parlak yanmaz battaniyeyle, çarşafı açıp bırakmasını ve alevin üzerine bastırmasını izledi ve Alice aynısını Catty'nin öfkesine yapabilmeyi diledi, kız kardeşinin üzerine düşüp sıcaklığı bastırabilmeyi diledi. Ama yapamıyor, bu yüzden Catty uzaklara bakarken ondan birkaç adım ötedeki çimlere gömölüyor. "*Hamile*."

Kelimeyi dişlerinin arasından karpuz çekirdeği gibi tükürüyor.

Alice dudağını çiğniyor ve Catty'yi neyin daha çok rahatsız ettiğini merak ediyor, sayıca az olma fıkri mi, babasının hayatına devam etmesi mi, yoksa evdeki birinin sonunda Eloise'e *anne* demek için bir *nedeni* olacağı gerçeği *mi*? (Küçük, hain bir parçası küçük bir kardeşe sahip olmanın güzel olabileceğini düşünüyor). Ama elbette Alice bunu söyleyemez, bu yüzden hiçbir şey söylemez, bunun yerine parmaklarını soğuk toprağa batırır, kökler yetiştirdiğini hayal eder, Catty'ye dokunmadan ona dokunabilene kadar aşağıya ve dışarıya uzanan dallar.

Catty, "Bir annemiz var," diyene ve Alice, "Biliyorum," diyene kadar sessizlik ağır ağır uzuyor, soğuk bir şekilde yerleşiyor.

"Ona ihtiyacımız yok."

Ve Alice, geçen hafta yağmura yakalandıklarında Eloise'in omuzlarına yeni bir havlu sardığını düşünmemeye çalışarak yine "Biliyorum," der.

Catty kapüşonundan bir sigara çıkarıyor, Eloise'e taşındığında bıraktığını söylemiş olmasına rağmen babasının zulasından almış. Büyükbabasının barından aşırđı bir kitap dolusu kibriti de var ve yakması üç denemesini alıyor ama sonra kibrit çöpü bir tıslamayla tutuşuyor. Catty alevi ucuna kadar kaldırıyor, içine çekiyor ve öksürmüyor bile, sadece dumanı içinde tutuyor ve sonra dişlerinin arasından dökölmesine izin veriyor.

Alice burnunu kırıştırıyor ama sonra Catty onu uzatıyor ve bu kutsal bir adak da olabilir. *Seni affediyorum* demek kadar iyi ama aynı zamanda *Biz ve onlar* ve Alice

Hâlâ *biz olduğumuz* için o kadar rahatlamış ki sigarayı alıp ucu kıpkırmızı olana kadar içiyor ve ciğerlerinde koca bir şömine yanıyor. Öksürüyor, öksürüyor ve sonunda durduğunda başı dönüyor ve bunun dumandan mı, nikotinden mi yoksa havasızlıktan mı olduğunu bilmiyor ve Catty sadece sırtını sıvazlıyor ve ucunu tekrar dudaklarının arasına koyuyor, bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıyor.

"Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Sesinde bir titreme var ve Alice onun kızgın olmadığını, kızgın olan tek kişi olmaktan korktuğunu fark ediyor.

Alice başını sallıyor, ama mesele şu ki, o sallamıyor.

Annemin gazeteci olduğunu biliyor, tüm dünyayı dolaşan türden bir gazeteci. Catty'nin duvarına yapıştırılmış fotoğraflar var: Annem San Diego'da bir plajda kitap okuyor, Tokyo'da bir pastanede çayını yudumluyor, Boston'da dönen bir akça ağacın altında gözleri kapalı gülümsüyor.

(Bu sonuncusu yaprakları nedeniyle her zaman en sevdiği olmuştur; yaprakların bu sarı tonuna dönüşebileceğini bilmiyordu, taç o kadar parlaktı ki bulanıklaşıyordu).

Bunları biliyor, ama bunlarla birlikte gidecek anıları yok ve sahip olduğu birkaç anı da çok fazla kullanılmış çay poşetleri gibi, sadece renkli su olana kadar tüm tadı soluyor. Alice annesinin kahkahasının ritmini, şampuanının kokusunu, onu yatağa yatırdığında söylediklerini hatırlamayı diliyor.

Bir uçak küçük bir tebeşir izi bırakarak üstümüzden geçiyor. Catty gidişini izliyor. "Bize Yeni Zelanda seyahatini anlattığı zamanı hatırlıyor musun?"

Alice başını sallar. "Evet," diye yalan söyler. "Ama tekrar söyle." Ve Catty ona bakar-

Nefes alıp verirken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirliyor.

-

Adamın eli Alice'in dizinde sıkışıyor.

Onu vücuduna geri fırlatan şakacı küçük bir sıkışma.

Derisinden sürünerek çıkmak istemesine neden oluyor.

Gülümsüyor ve Alice onun arzusunu tattığı gibi korkusunu da hissedip hissedemediğini, bunun yırtıcı bir hediye olup olmadığını merak ediyor.

Köprüyü geçtiler ve Boston sokakları vızır vızır akıyor ve kadın sadece bunun bitmesini istiyor, nereye gittiklerini merak ediyor ve sanki adam onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi kuru ağzı seğiriyor ve "Evinden çok uzaktasın" diyor.

Alice onun bir şekilde hangi okula gittiğini bildiğini düşünerek ürperir, ta ki adam "İskoçya mı?" diye sorana kadar. Ve tabii ki sadece aksanına atıfta bulunuyor.

Alice başını sallar. "Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı."

Öncesi ve sonrası. 0 zaman ve şimdi.

"Öyle mi?"

Bu gergin konuşma girişiminden nefret ediyor. Her kelime çok ağırmış gibi geliyor. Ama çok geçmeden arabasını yüksek bir binanın garajına çeker. Arabayı park ediyor, emniyet kemerini çözüyor ve kadın onun arabasının kilidini açmasını, kapıyı ona tekrar açmasını ve onu liman manzaralı minimalist bir çatı katına götürmesini bekliyor.

Ama bunun yerine ona doğru dönüp bekliyor, sanki bundan sonra ne olacağını bilmesi gerekiyormuş gibi, ama bilmiyor, bu da onun daha çok hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Adam kızın elini tutup kasıklarına doğru götürüyor ve kız *bunun* düşüncesini hazmedemiyor, geri tepme onu harekete geçirecek kadar güçlü.

Alice yutkunuyor ve sonra orta konsolun üzerinden onun kucağına tırmanıyor ve yakından bakınca adam sergilenen para gibi kokuyor. Pahalı metal ve çok fazla kolonya ve bunların altında istek, ihtiyaç ve kan. Kadın adamın sertliğini takım elbisesinin çok ince katmanları arasından hissedebiliyor ve adam nefes nefese "İyi kız", "İşte böyle" ve "Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanmaya başlıyor.

Ve o yapmıyor.

Hoşuna giden tek şey, adamın onun altında olması, ağırlığını kucağına doğru kaydırırken başını arkaya yatırması,

Boğazının solgun sütununu açığa çıkarıyor, onun önemseddiği tek zonklayan kısmı, cevap veren tek kısmı tarafından karşılanıyor - dişleri ağzının içinde keskinleşiyor, alt dudağını çentikliyor ve sonra batıyor.

Kadın öne doğru eğilir, ama kadın adamın boynuna ulaşmadan, adamın başı tekrar aşağı düşer, yüzü kadınınkıyla aynı hizaya gelir, sol eli kadının kalçasına dolanırken, diğeri vücutlarının arasından pantolonunun düğmesine uzanır.

Fermuarını açmaya başlar, ama kadının eli onunkine kenetlenir.

"Bekle," diyor ve sesindeki panik, adamın Gözleri kısılmış, yüzünde kızgınlık titreşiyor.

"Şimdi bana karşı utangaç olma," diye uyarıyor, elini onun elinden çekerek. "Ne, biraz ikna edilmeye mi ihtiyacın var?"

Adam kadının bel kemerini kavırıyor, onu kendine doğru çekiyor, diğer eliyle kendini kurtarırken parmakları kot pantolonunun önünden aşağı iniyor ve araba çok küçük, alan çok dar ve Alice geri dönemiyor, bu yüzden ileri gidiyor, ona doğru düşüyor ve koltuğun yan tarafındaki yaslanma koluna çarpıyor. Kol kırılır ve geriye doğru yuvarlanırlar ve o dengesiz anda Alice dişlerini adamın boğazına geçirir.

Kan, uzun süre suyun altında kaldıktan sonra bir yudum hava gibi ağzına püskürüyor ve bu sefer dünyanın yok olduğu bir an yok, zamanda bir atlama yok, sadece Alice ve kanın diline, boğazına dökülmesi, altındaki adam dövüşürken derisinin içini kaplaması var, Yüzünü tırmıklar, arabanın kornasına basar, adam onun iki katıdır ve güçlüdür, ama kadın daha güçlüdür ve kadın içtikçe adamın nabızı kendi nabızı olur, ağır bir vuruş ve sanki içinde ışıklar yanar ve kadın yeniden doğru, yeniden iyi hisseder, adamın kalbi göğsünün içinde çarparken.

Onu omuzlarından yakalıyor, uzaklaştırmaya çalışıyor ve işte sonunda dehşeti (kadının dilinde bir nota gibi). Dişleri daha derine batıyor, çenesi kıkırdağın verdiğini hissedene kadar sıkılıyor, çılgılığı ses tellerinden duyuyor, dişleri bir diyapazon gibi mırıldanıyor.

Alice bırakmıyor.

Vücudu gevşeyene, içindeki her bükülmüş kablo gevşeyene kadar içer, adamın nabızı hızlanmayı bırakıp topallamaya başlayana kadar içer. Son nakarata ulaşan bir şarkı. Sonunda adam cansız bir şekilde altındaki koltuğa yığılana kadar içiyor, dişleri içgüdüsel olarak serbest kalıyor, nabızı durduğu anda çenesi gevşiyor.

Ve o zaman bile, çalınan kalp atışı göğsünde öyle uzun süre kalıyor ki, belki de kaburgalarının arkasında atmaya devam edeceğini düşünüyor.

Ama sonunda o da kesiliyor.

Ve tekrar sessizliğe gömülür.

Alice altındaki cesede bakar, gözleri açık ve boştur, ağzı aralıktır ve yaptığı şeyin şokunun geçmesini bekler, dehşet dalgasının ardından hızla gelmesini bekler.

Tiksinti. Suçluluk duygusu.

Ama gerçek şu ki, şu anda hissettiği tek şey rahatlama. Çünkü susuzluk nihayet gitmiştir. Baş ağrısı geçti. Ve kalp atışları da gitmiş olsa da, yeniden yaşadığını hissediyor. Canlanmış.

Saniyeler ilerledikçe Alice iyi olmadığını anlar.

Bu, bir hastalık ya da fırtına gibi geçip gidecek bir şey değildir.

Ona her ne olursa, artık geri dönüşü yok.

Cesetten inip yolcu koltuğuna tırmanıyor, yüzündeki çizikler çoktan iyileşmiş. Yanında, adamın boğazı kanlı bir karmaşa, yırtık bir dikiş. Ama o izledikçe, oradaki deri örülmeye ve kapanmaya başlıyor, gömleğinin yakası boyunca birkaç kan damlasından başka bir şey bırakmıyor.

Kendini zorlayarak adama doğru uzanır, pantolonunun cebinden deri cüzdanını çıkarır, üç yirmilik alır ve cüzdanda ya da sapında parmak izi bırakmamaya dikkat ederek dışarı çıkar (yeterince dedektif dizisi izlemiştir).

Kapı kapanırken, renkli camdaki yansımasını yakalıyor.
Ve ilk kez değişimi görüyor.
Ani bir güzellik yok. Berrak bir cilt ya da parlayan bukleler yok.
Ama geriye bakan Alice'in yeni olduğu inkar edilemez.

SABINE

(D. 1532)

I

Venedik, İtalya *1679*

Karnavala iki gece kaldı ve şehir dolup taşıyor.

Arabalar dar yollarda takırdıyor ve köprüleri tıkıyor. At arabası tekerlekleri taşların üzerinde takırdıyor, yollar ve evler dolup taşıyor, çadırlar kaldırılıp meydanlar hazırlanırken sesler havayı dolduruyor.

Toplu gürültü, Sabine'e karşı mücadele eden kızın sesini gizlemek için fazlasıyla yeterli.

Verona'dan gelen trafiğin akıntısına kapılarak yeni geldi. Şehirlerin mükemmel avlanma alanları olduğunu keşfetti. O kadar yoğun yerler ki, bir avuç ölüm neredeyse her zaman fark edilmeyecek. Yine de dikkatli. Asla sayabileceğinden daha fazla ceset bırakmaz.

Sabine'in parmakları kızın ensesinde sıkılaşıırken dişleri daha da derine batıyor. Onlara korkmamalarını söylediler ama bu çok, çok uzun yıllar önceydi, korkunun tadını ne kadar sevdiğini öğrenmeden önce.

Parlak ve acı tatlı.

Kız onun kollarında savaşmayı bırakır.

Kalbi durgunlaşıyor ve sonunda durup kalıyor. Sabine iç çeker ve bırakır, cesedin yumuşak bir sıçramayla aşağıdaki kanala düşmesini izler, ses yakındaki bir köprüdeki kargaşa tarafından yutulur.

Elinde mavi ipek bir kurdele var, kızın saçlarından kurtulmuş o sırada içiyordu. Sabine bukleler kumaş

Parmağının etrafında, göğsündeki kalp atışının son yankılarının tadını çıkarıyordu.

"Quanta avventata," diyor arkasından bir ses.

Ne kadar pervasızca.

Döndüğünde daha önce hiç tanımadığı bir adamın kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış olduğunu görür. İlk bakışta bir beyefendidir, giysileri zengin ve formuna uygundur, geniş omuzlar, sivriltilmiş bel. Gözleri kayrak taşı gibi koyu gri, siyah saçları düzgünce taranmış, bıyığı üst dudağının üzerinde ikinci bir sırtış gibi kıvrılıyor.

Onun geldiğini duymamış. Ağzının kenarı yukarı doğru çekilip sivri dişini gösterene kadar bir gizem.

Ah, diye düşünüyor.

Hector ve Renata'dan beri tanıştığı türünün ilk örneği değil. Barselona'da bembeyaz saçlı bir adam vardı. Atina'da ince ve ip gibi sarmal bir kadın. Marsilya'da bir çift kız kardeş. Büyük olanları Sabine okuyamıyordu ama kız kardeşler daha gençti ve merakları havadaki pipo dumanı kadar açıktı. Ve Sabine biliyordu ki, Renata'nın uzun zaman önce o gece yaptığı gibi parmağını kıştırırsa, onlar da onu takip edecekti.

Ama yapmadı.

Arkadaşların zamanı geldi ve geçti. Nadiren de olsa bir arkadaşla ihtiyaç duyduğunda, onu buluyor ve sonrasında, paylaştıkları zaman için kanın tadı daha parlak oluyor.

Ama Sabine yalnız avlanmayı tercih ediyor.

Ve bu yüzden, yolları her kesiştiğinde, mesafesini korudu. Ve her seferinde, onları görmeden çok önce varlıklarını hissetti.

Ama bu seferki onu hazırlıksız yakaladı.

Ve gitmeye niyetli görünmüyor.

"Posso aiutarla?" diye *soruyor-Yardım* edebilir *miyim?* -İtalyanca dudaklarından dökülüyor. İyi konuştuğu söyleniyor,

Sanki anadiliymiş gibi. İnsanın vakti olduğunda öğrenmesi zor değil. Ve Sabine'de bolca var.

Gözleri kızın yanından kanala doğru kayıyor. Kızın bedeni yüzeyin altında kayboluyor.

"Başkasının evini dağıtmak kabalık olarak kabul edilir," diyor.

Sabine etrafına bakınır. "Yine de bir ev göremiyorum."

Adam kollarını rahatça açıyor ve duvarı terk ederek boylu boyunca yükseliyor.

"Dört duvar görmüyorsunuz," diyor. "Bir çatı görmüyorsunuz. Bir kapı. Ama sakın yanılmayın. *Benim evimde* duruyorsun."

Bunu söylerken ona doğru ilerliyor ve tam o sırada bir garip bir şey olur.

Sabine geri çekildiğini hisseder. İsteyerek ya da korkarak değil. Etrafındaki hava kalınlaşıyor, sonra katılaşıyor, davet edilmediği bir eşikten geçmeye çalışmanın habercisi olan o kanca.

Adam tekrar ileri doğru adım atıyor ve Sabine tekrar kendini geri çekilmeye zorlanırken buluyor, ta ki sokağın topuklarının altından kayıp gittiğini, suyun aşağıdaki kanal duvarlarına çarptığını hissedene kadar.

İçinde öfke yükseliyor ama aynı zamanda hayranlık da. "Nasıl?" diye soruyor, botları kenarda dengede dururken.

Yabancı cevap vermiyor, sadece gökyüzüne bakıyor, sanki mehtaplı bulutları düşünüyormuş gibi. Sonra ona sırtını döner ve yola koyulur. Hava gevşer ve Sabine onun "Venga" diye seslendiğini duyunca kenardan dikkatli bir adım atar.

Gel.

Gülüyor, soğuk bir ses dişlerinin arasından kayıyor, ona onsuz nereye gidebileceğini söylemeyi yarılammıştı ki adam arkasına bakıp neredeyse sıcak bir şekilde ona gülümsüyor ve "Bu bir davet değildi" diyor.

Kapı aralığı kadar görünmez ve bir o kadar da sağlam bir el

omuzlarının arasına giriyor ve zihni onu durdurmayı düşünmeden vücudunun ileri doğru hareket ettiğini hissediyor.

Sabine o zaman onun rahat tavırlarına rağmen *yaşlı* olduğunu anlar.

Onun geldiğini duymayacak kadar yaşlı.

Sokaklarda ve açık havada hak iddia edecek kadar yaşlı. Onu bir kukla gibi oynatacak kadar yaşlı.

Bu bilgi tenini ilkel bir korkuyla karıncalandırıyor. Av gibi hissettirilmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bundan nefret ediyor, bu yabancıyı kasıklarından tepesine kadar yırtmak istiyor, kaçmak istiyor.

Ama Sabine bunlardan çok daha fazlasını anlamak istiyor.

Nasıl yaptığını bilmek için. Böylece o da yapabilir.

Kendi başına ilerlemeye başladığı anda, el geri çekiliyor. Ama onu hissedebiliyor, bir cereyan gibi hemen arkasında asılı duruyor. Durursa, dönerse ya da gitmeye çalışırsa, onu yakalamak için orada olacağını biliyor.

Yani durmuyor, dönmüyor ya da gitmeye çalışmıyor.

Yetişir ve adamın peşinden gitmek yerine onun yanında yürür.

Yoldan geçen birine, evlerine giden mutlu ve yakışıklı bir çift gibi görünürlerdi. Sabine, güzel elbisesi içinde, saçları erimiş bakırdan gevşek bir perde. Ve o, geniş omuzlarıyla, parmaklarını arkasında kenetlemiş.

Bir avuç adam kanalın karşı tarafında gezinmektedir ve Sabine ile yabancıyı fark ettiklerinde, içlerinden biri elindeki şeyi yarı selamlama yarı kadeh kaldırma şeklinde kaldırarak seslenir.

"Don Accardi!"

Yanındaki adam gülümsüyor, el sallıyor ve onlara iyi geceler diliyor.

Y ü r ü r k e n "Don *Accardi*?" diye soruyor. "Adın bu mu?"

"Venedik'te böyle tanınırım," dedi, "Ama siz

Bana Matteo de. Peki ben sana ne diyeyim?" diye kibarca ekliyor.

"Neden soruyorsun? Eminim ki, bu kelimeyi ağzından çıkaracak kadar güçlüsündür. aklımda."

Matteo omuz silkiyor. "Belki de," diyor. "Ama bu kabalık olur."

"Oh, *bu* kabalık olur mu?" Küçümsüyor. "Ama beni seni takip etmeye zorlamak-"

Tuts. "Ben bu kadar iğrenç bir arkadaş mıyım? Evime giren sensin-"

"*Senin değil* -" diye karşı çıkıyor bir meydanı geçerlerken. "-ve kanalıma bir ceset attı-"

"Her gün yüzen cesetler bulunuyor."

"En azından iyi bir misafir olabilirsin," diye devam ederek onu bir köşeye götürdü, "ve benimle yürü-"

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum."

"Evime."

Sabine kaşlarını çatarak, "Venedik'in tamamının senin evin olduğunu sanıyordum," der.

Ve işte yine o garip, nazik gülümseme. Sanki her şey onu eğlendiriyormuş gibi. Bir kemerin altından geçip sütunlu bir avluya giriyorlar, köşelerde salkım salkım çiçekler açıyor.

"İşte geldik," diyor, sonunda durağa geliyor.

Sabine önüne bakıyor. Ve sonra yukarı. Bir evden çok bir palazzo. Üç katlı, ön cephesi bir kilise kadar süslü.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye soruyor. "Yoksa senden daha çok var mı?" Matteo cevap vermeden önce kelimeleri tartıyor gibi görünüyor.

"Burada bizim gibi başka kimse yok."

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Hepsini korkutup kaçırdın."

"Hayır," diyor adam. Sonra, "Sadece bazılarını."

Botları avlunun taşlarında usulca yankılanarak ön kapıya yaklaşıyor; kapı kendine has görkemli bir yapıya sahip, ferforje demir başının üzerinde yarım bir daire oluşturuyor, dalları güneş ışınları gibi dışarı fırlıyor.

Kapı onun dokunuşuyla açılır ve içeri girer.

Sabine onu takip etmeye çalışırken vücutu eşiğe takılır. Kendini sıkışmış, ileri gidemez, geri çekilemez halde bulur. Dişlerini gıcırdatıyor, iyi mizahı soluyor.

"Beni bunca yolu sadece kapıda bırakmak için mi getirdin?" diyor.

Matteo girişte bir omzunu eğiyor. "Ah," diyor dilini saklatarak. "Ben de bundan korkuyordum."

"Beni içeri almaya niyetiniz var mı?"

"İsterdim ama yapamam." Sabine, içinde yaşadığı evi değil de bütün bir şehri sahiplenmenin saçmalığına işaret edemedi Matteo sesini biraz yükseltir.

"Alessandro?" diye sesleniyor. "Bir misafirimiz var."

Bir anlık sessizliğin ardından çıplak ayakların yumuşak adımları duyulur ve sonra salonun en ucunda ikinci bir adam belirir. Zarif ve genç, bal sarısı saçları yüzünü çevreliyor, gözleri masmavi mavinin şok edici bir tonunda ama kadının bakışlarını çeken şey *kırmızı*. Parmakları kıpkırmızı, renk kollarına, tuniğine sıçırıyor, bir yanağında çil gibi benekler bırakıyor.

"Araya mı girdik?" Matteo soruyor, Alessandro da omuz silkiyor.

"Hayır," diyor. "Sadece fırçalarımı temizliyordum."

Demek her tarafı bununla kaplıydı. Kan değil. *Boya*.

Adam onlara doğru ilerlerken Sabine iki şeyin farkına varır.

Yakışıklı, bebek gibi.

Ve o kesinlikle bir insan. Onun kalbinin yumuşak ve sabit dönüşünü duyabiliyor, koridorda dolaşan ihtiyatının tadını alabiliyor.

"Eve bir sokak hayvanı mı getirdin?" diye sorar, aynı anda Sabine "Demek bir evcil hayvanınız var" diye mırıldanır.

Matteo ikisinin arasına bakar ve güler. "Alessandro Contarini, bu ..." Kızın kendini tanıtmasını bekleyerek sözünü yarıda kesiyor.

"Sabine."

Ağız seğiriyor. "Ne kadar tuhaf," diye düşünüyor.

"Öyle mi?"

"Bir zamanlar başka bir Sabine tanıyordum." Kelimeler omuzlarının arasında bir buz parçası gibi duruyor, ama küçük bir merhamet, onları orada bırakmaktan memnun görünüyor. "Devam et," diyor pelerininini silkerek. "Onu içeri al."

Sabine'in dikkati salondaki ölümlüye kayar. Matteo'nun evcil hayvanı. "Evet," diye mırıldanıyor, parmakları havaya vuruyor ve sanki tahtaya değmiş gibi yere iniyor. "Devam et ve beni içeri al."

Genç adam, *Alessandro*, onu inceliyor.

Bir farenin bir kediyi incelemesi gibi değil, bir sanatçının bir konuyu inceleyip onu en iyi nasıl yakalayacağına karar vermesi gibi. Sonra eğilir, bir eli dışa doğru kabarır. "Buraya hoş geldiniz."

O bunu söylerken eşik eriyip gidiyor ve Sabine tek bir adımda fuayeye girip onu en yakındaki duvara yaslıyor. Derisinin altında kan pıhtılaşıyor ve Sabine hâlâ boğazını mı parçalayacağına yoksa onun küçük hayatını koz olarak mı kullanacağına karar veriyordu ki, adam avucunun altından çıktı ve rüzgârda savrulan bir bayrak kadar akıcı bir şekilde arkasından dönmeye başladı.

Döndüğünde, tenine değen iki çelik parçası vardır; ilki çenesinin altında bir bıçak, ikincisi ise kaburgalarının hemen altında bir tabancadır. Sabine silahlardan onun hayat dolu masmavi gözlerine bakıyor.

Matteo kımıldamadı. Orada öylece duruyor, eğlenerek izliyor.

Sonra Alessandro, onun üzerinde olduğu kadar kolay bir şekilde uzaklaşır, silahlar sırtındaki kılıfın içinde kaybolur. Ve Sabine itiraf etmeli ki, kendini etkilenmiş buluyor. Ya da en azından ilgisini çekmiştir.

"Pekala," diyor ev sahibi, "artık tanıştığınıza göre . . ."

Ve bununla birlikte, ikisini de takip etmeleri için bırakarak evin içine doğru yürür.

Sabine, Matteo'nun peşinden saray merdivenlerinden yukarı çıkar ve açık kapılarla dolu geniş bir salona ulaşır. Sağdaki ilk odayı işaret ediyor. "Sanırım bu oda en olağanüstü manzaraya sahip."

Onları süslü bir avizenin aydınlattığı, yüksek tavanlı ve mermer zeminli bir salona götürür. Bir duvarı çok panelli devasa bir pencere, diğer duvarları ise kimi portre, kimi yaşam sahnesi olan tablolar doldurmaktadır ve Sabine sanatla hiç ilgilenmemiş olsa da fırçanın hareketindeki yeteneği, tuvalin arkasında çiçek açmış gibi görünen ışığı görebilmektedir.

Alessandro ön tarafına sıçrayan kırmızıyı işaret edip temizlenmek için izin isterken Sabine pencerelere yönelir. Ev sahibi manzara konusunda haklıydı. Buradan tüm Venedik ayaklarının dibine kadar uzanıyor gibi görünüyor. Aynı zamanda, başını çevirdiğinde camda hayalet gibi beliren Matteo'yu görebiliyor, yüzündeki iyi ruh hali kayboluyor.

"Söylediklerimde ciddiydim, Sabine. Burası benim evim. Ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Konuşurken öne doğru sürükleniyor.

"Eğer kalmak istiyorsanız, bunu benim misafirim olarak yapabilirsiniz ve ben de sizin nazik ev sahibiniz olacağım. Ama siz de benim gibi belirli kurallara göre yaşayacaksınız. Gölgelede gizlenmek yok, sokaktan çalınıp kanala atılan kurbanlar yok. Size aldığınız her ruhun tadını nasıl çıkaracağınızı göstereceğim. Alanı nasıl ele geçireceğinizi ve zihinleri nasıl bükeceğinizi, nasıl büyüleyeceğinizi ve maskeleyeceğinizi. Cesetler kaybolduğunda akıllarına gelen son kişi nasıl olunur."

Eli onun omzuna yerleşiyor.

"Size nasıl yaşayacağınızı göstereceğim, daha önce hiç olmadığınız kadar iyi."

Sabine bakışlarının tekrar suya, köprülere, gökyüzüne karşı gölgeli izler gibi d u r a n şehrin yontulmuş binalarına, şu anda bile mum ışığıyla aydınlanan bir avuç pencereye kaymasına izin veriyor.

"Heyecan verici bir konuşma," diye düşündü kuru bir sesle. "Ama ya himayenizi reddedersem?"

Matteo iç geçiriyor ve onun yanından uzanıp elini pencere camına dayıyor. Ötede, ilk ışık gökyüzünü renklendirmeye başlamıştır.

"O zaman şimdi gitsen iyi olur," dedi, "ve şafak sökmeden Roma yolunda ol."

Sözlerinde ne umut ne de tehdit var. Sanki kızının hangi yolu seçeceğini gerçekten umursamıyor, sadece bir tanesini seçmesini istiyor. Sanki seçim onunmuş gibi. Ve öyle de - bir noktada, hayalet el sırtından kayboldu ve Sabine o zaman gitmek için dönerse, onu engelleyecek hiçbir şey olmayacağını biliyor.

Kapı aralığında bir şekil seğirirken Matteo geri çekilir. Alessandro yeniden ortaya çıkmıştır, giyinmiş bir temiz açık-yakalı tunik, elleri ve yüzündeki boyalar silinmiş, derisi ovulmaktan pembeleşmiş. Matteo yanına gider ve omzuna hafifçe bir öpücük kondurur, hem çok basit hem de çok samimi bir jesttir bu.

Kendi dürtülerinin şeklini karanlıkta bulan ve onunki gibi bir gerçeğin yaşayabileceği tek yerin orası olduğunu düşünen Sabine'in aksine. Bu örtülmesi gereken bir şeydi. Oysa burada bu iki adam bir arada ve aralarında basit bir şehvetten daha fazlası olduğunu bilmek için Matteo'nun zihnini hissetme yeteneğine ihtiyacı yok. Bunu, ev sahibinin yüz ifadesinin yumuşamasında, bakışlarının diğer adamda takılı kalmasında görüyor.

Sevgiler.

Açlık kadar korkunç ve dipsiz. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyor.

"İyi geceler Sabine," diyor Matteo, Alessandro'yla birlikte salona geçerken dalgın dalgın, ama yumuşak sesi Sabine'ye doğru dönüyor. "Eğer kalmaya karar verirsen, burası geniş bir ev. Size uygun bir oda bulacağınızdan eminim."

Birkaç dakika sonra ağır bir kapının kapandığını duyar. Bir

eski kilit dönüşü.

Ve o yalnız.

Bu bir şey değil - yüz yıldır yalnızdı, yeterince iyi idare etti, ortaya çıktığında kendisi gibi başkalarına ayak uydurmak için her şansı elinin tersiyle itti. Yine de pencerenin önünde oyalanıyor, ne yapacağını düşünürken şafağın ilerleyişini izliyor.

Kalmalı mıydı, gitmeli miydi, yoksa ona inat mı etmeliydi? Elbette gitmeli. *Merakı* uyandı, ama başkalarının kurallarının ağırlığı altında eğilecek biri değil. Hele de bir erkeğin. Ve o kim oluyor da *ondan* böyle taleplerde bulunuyor? Onu buraya sürükleyip ultimatolar mı veriyor?

Ama sonuçta onu sallayan havadır. Sokakta etrafında bükülüğü, bir kapı gibi katılaşması. Matteo'nun kaprisi, iradesi dışında *orada* bile olmayan bir eşikten geri dönmeye zorlanması. Sabine, Matteo'nun bunu nasıl yaptığını bilmek istiyor.

Sana göstereceğim, dedi ve kadın onu sözünde tutacak. Ve sonra, onu memnun eden her şeyi yapacak.

Ne de olsa adam yemin ettirmemiş, hiçbir söz verdirmemişti. Ayrıca, diye düşündü, cama sırtını dönüp zarif salonu geçerken, parmakları perdede, pervazda ve boyalı duvarda gezinirken, Venedik'e daha yeni gelmişti ve kalacak bir yeri yoktu. En azından burası kadar güzel bir yer.

Kapıları kilitli olan ve ötesinde bir insan kalbinin attığı oda dışında üç yatak odası bulur ve koridorun sonundaki en büyük odayı seçer. Duvarları vahşi sarmaşıklarla damgalanmış, kenarları altınla filigranlanmış, perdeleri ışığın her izini yok edecek kadar kalın. Ve dört direkli bir yatak zeminden dışarı doğru büyüyor gibi görünüyor, koyu renkli ahşap tepede bir tür gölgelik şeklinde dallanıyor. Abartılı. Süslü.

Tam onun zevkine göre.

Sabine botlarını çıkarır ve çıplak ayaklarını okşamasına izin verir.

ipek halıyı, mermer zemini öpüyor. Lüks yatağı uzandığında etrafından küçük bir toz bulutu yükselir ama o bunu umursamaz. Güneş doğduğunda Roma'ya doğru yola çıkmış değil, ince çarşafın altına gömülmüş ve dokunuşuyla açılan kapıların hayalini kuruyor.

II

Güneş ışığı onu uykusundan uyandırır.

Sabine bir an için başka bir yerdedir -bir ahırın köşesine sıkışmış, bir mahzenin taş bankında kıvrılmış- ve oda onun etrafında şekillenir. Yatağın ötesinde, perdelerin tam olarak birleşmediği bir çatlak var, sert güneş içeri girmeye zorluyor.

Ayağa kalkıyor, pencereye doğru ilerlerken içeri giren ışığa usulca küfrediyor. İlk düşündüğü kadar erken ya da parlak olmadığını fark eder; öğle güneşi sandığı şey aslında öğleden sonradır, alçak ışık su yüzeyinde parıldamaktadır. Alacakaranlığa bir ya da iki saat var.

Perdeleri kapatıyor, karanlık geri geldiğinde iç çekiyor. Ama artık uyandığına göre yatağa geri dönmenin bir anlamı yok.

Bunun yerine, Sabine seçtiği odayı keşfetmeye karar verir.

Ne de olsa, karanlığa rağmen gözleri her ayrıntıyı seçebiliyordu. Yatak direklerindeki oymalar. Mermer zemin boyunca uzanan pembe şeritler. Bir el aynası ve bir fırça. Alçak kadife bir kanep. Küçük mücevherlerle süslenmiş bir tarak. Boyalı sarmaşığın üzerindeki altın süs ve orada gizlenmiş, kulplara uzanan bir çift altın yaprak. Duvara uyum sağlaması için gizlenmiş bir dolap.

İçeride, her biri özenle katlanmış ve kâğıda sarılmış yarım düzine elbise bulur. Bal peteği, zümrüt ve patlıcan rengi koliler. Onları çıkarır, ipek eteklerin katmanlarını, mükemmel dikişleri ve dantel süslemeleri parmaklar. Birkaç yıl modası geçmiş olsa da hepsi özenle yapılmış.

Yine de Sabine beğendiği bir tane bulana kadar onları d e n e r .

En iyisi: yeni kabarmış bir çürüğün çivit mavisi renginde bir korse ve etekler. Mücevherli tarağı saçlarına geçiriyor ve ardından karanlık odasının güvenliğini terk ederek koridorun ötesindeki sessiz ışığa yöneliyor.

Gün geçtikçe ev daha da büyük görünüyor.

Burası da sessiz, şehrin sesleri ağır duvarlar tarafından bastırılmış, ama evdeki diğerlerini hissedebiliyor, biri bir ağırlık, katı ve sessiz, diğeri düşünüyor, nefes alıyor, havayı bir sarsıntı gibi rahatsız ediyor, sadece hayatta oldukları için.

İkinciye doğru ilerliyor, bir palet bıçağının yumuşak sıyrıklarını, bir fırçanın fısıltısını ve nefesin belli belirsiz iç çekişini duyduğunda merdivenleri yarılammıştı. Matteo'nun evcil hayvanı. Onu, bir zamanlar küçük bir salon olan ve şimdi stüdyo olarak kullanılan bir odada bulur.

Alessandro öğleden sonra ışığında bir havuzda oturmuş, dikkatini tuvaline vermiş. Kapı aralığından onun ne resmettiğini göremiyor ama teninin solgunluğunu, yanağındaki çukuru, boğazındaki mavi kurdele gibi damarları görebiliyor.

"Yine mi dövüşmeye geldin?" diyor başını çevirmeden. "Sanırım pratik yapmak her zaman işime yarayabilir."

Sabine kollarını kavuşturur. "Bir ölümlüye göre çok keskin duyuların var."

"Biliyorum," diyor fırçayı daldırarak. "Mateusz bana iyi öğretti."

"*Mateusz* mu?" diye yineliyor, isim tuhaf, diline ağır geliyor. "Onun Matteo olduğunu sanıyordum."

Omuz silkme. Küçük, yarı mahrem bir gülümseme. "O ikisi de. Ama önce Mateusz geldi. Staropolska'da onun adıydı. Ama ona sorarsanız, size başka bir adama ait olduğunu söyleyecektir. Başka bir hayata." Alessandro'nun fırçası elinin bir uzantısı gibi hareket ederek tuval üzerinde geziniyor. "Ayrıca, Venediklilerin çoğu bunu telaffuz edemez. Ama öğrendim, çünkü kulağa hoş geliyor. Daha da önemlisi, onun

Bunu duyduğunda, göle atılan bir çakıl taşı gibi yüzü değişir."

"Yani onu Matteo'ya mı tercih ediyor?"

Alessandro gülüyor. "Hayır, nefret ediyor. Bu onu deli ediyor. Ama bazen bu da eğlenceli olabiliyor."

Sabine'in ağzı eğlenerek seğiriyor. "Matteo değil de ben olduğumu nereden bildin?"

"Ses çıkarıyor," diyor. "Bunu bilerek yaptığını biliyorum, beni rahatlatmak için. Ama yapmasaydı da bilirdim. Onda bir hava var. Sende de var ama seninki ..."

"Daha soğuk mu?"

"Hayır," diyor, "sadece farklı." İlk kez ona doğru bakıyor ve göğsündeki hava sıkışıyor. Hüzün yüzünü kaplıyor, etrafındaki havaya yayılıyor.

"Ah," diyor. "Görüyorum ki kız kardeşimin kıyafetlerini bulmuşsun."

Sabine bir avucunu eteklerinde gezdirir, onu üzenin görüntüsü mü yoksa sadece anısı mı olduğunu merak eder. "O öldü mü?"

Kısa bir baş sallama. "Üç kış önce. Korkarım şu anda mevsimi değil." Sonra kendini topladı. "Ama elbette onları iyi giyiyorsun."

Bakışları tekrar tuvale kayar, ama bu bir kovma anlamına geliyorsa, kadın bunu görmezden gelir. Alessandro paletinde yeni bir renk karıştırmaya başlarken odaya dalar, güneşin ulaşamadığı duvara dayalı bir sandalyeye gömülür. Bu açıdan tuvali görebiliyor ve kendi yüzünün de ona baktığını görünce şaşırıyor.

Mükemmel bir eşleşme değil - onu hafızasından resmediyordu - ama yine de. Sabine'in beklediğinden daha fazlasını yakalamış. Gözlerinde bir hareket hissi, arkalarındaki ışık, kenarları sanki gölgeden çıkıyormuş gibi tilkileşmiş.

"Bu sadece bir egzersizdi," diyor. "Benim yerime oturursan çok daha iyisini yapabilirim."

Başka bir zamanı kastettiğini biliyor ama yine de sandalyesine tünemişken, adam parçadan parçaya bakmaya başlıyor

Çenesinde, kaşında, başının eğiminde küçük ayarlamalar yaparak.

Alessandro'nun resim yapma biçiminde kasıtlı olarak kesin olmayan bir şey var, sanki ruh ayrıntılardan daha önemliymiş gibi. Renk katmanları dönüşüyor, karışıyor, zıtlaşıyor ve Sabine izlerken kendini büyülenmiş buluyor. Eserden ve onun içinde kayboluşundan.

Gardını indirmiş, etrafındaki hava korku, istek, şiddet ya da Sabine'in ölümlülerden beklediği herhangi bir şeyle renklenmemiş. Sadece sakin bir niyet. Sabit bir odaklanma. Eğer dinlerse, kalbinin yumuşak atışlarını duyabiliyor ve Sabine acıkıyor, o da tam orada ve bir dahaki sefere bir fırçayı durulamak için durakladığında, neredeyse boş boş, "Seni öldürmek isteseydim, sence beni durdurabilir miydin?" diye soruyor.

Küçük bir fırça batırıyor, sonra düşünüyormuş gibi duraklıyor. "Bir zorunluluk haline gelene kadar insanın neler yapabileceğini bilmek zordur. Ama umarım öğrenmek zorunda kalmam."

Onu inceliyor, sözlerindeki kibirden değil ama kibrin yokluğundan dolayı kafası karışıyor. "Korkmuyorsun."

O parlak mavi gözler odanın öbür ucunda onunkileri buluyor. "Ölümden mi?" diye sorar Alessandro. "Yoksa senden mi?"

Sabine kaşlarını çatı. "Bizi de aynı şekilde düşünün."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ölümden ne korkarım ne de ona meydan okuma isteğim var. Aslında, yaşamaya oldukça düşkünüm."

Sabine çenesini avucuna dayar. "Ve yine de," diyor, "sen hâlâ ölümlüsün. Matteo seni kendisi gibi yapmayı reddediyor mu?"

"Hiç de değil," diye neşeyle yanıtlıyor. "Birçok kez teklif etti. Ama ben ona izin vermeyi reddediyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Yaşamaya bu kadar düşkünseniz, neden yaşam armağanını reddediyorsunuz?"

"Hayat," diye karşı çıkıyor, "eğer onu dengeleyecek bir ölüm yoksa, hayat mıdır? Yoksa onu güzel kılan kısalığı mı?" Sözcükler öylesine alıştırılmış bir şekilde dökülüyor ki, onun bu noktaya daha önce değindiğinden emin oluyor.

"Ayrıca," diyor Alessandro, odanın kendi köşesini yıkayan azalan güneşi avuçlamak istercesine elini kaldırarak. "Işığı olmayan bir sanatçı ne işe yarar ki?"

Sabine yakışıklı gence şaşkınlıkla bakar. "Bunu şimdi söylüyorsun, hala gençken ve hayat sonsuz görünürken. Ama bir gün güzelliğin solacak ve bedeninin sarkacak."

"Ve kemiklerim aile mezarlığına gömülecek," diyor işine dönerek, "ve eğer Tanrı uygun görürse, onlardan iyi bir şey büyüyecek. Ama bu ben olmayacağım."

Sabine sinirli bir şekilde başını sallar.

"Zahmet etmeyin," diyor Matteo kapı aralığından ve yeni kalkmış olmasına rağmen, ince dikilmiş yelege, cilalı çizimleri, pelerininin yakasındaki zümrüt iğnesiyle kasabayı kasıp kavurmaya hazır görünüyor. "İsteddiği zaman şaşırtıcı derecede inatçı olabiliyor."

Alessandro ona sırtıyor. "Yine de beni seviyorsun." "Ve yine de seviyorum." Matteo dikkatini Sabine'e çevirir. "Ben Hâlâ burada olduğunuza sevindim."

"Şey," diyor omuz silkerek. "Yorgundum ve neredeyse şafak sökmek üzereydi."

"Gerçekten de," diyor ve neyse ki ona yemin ettirmiyor, tabi olduğunu ilan ettirmiyor, kurallar listesini sıralamıyor. Sadece "Beni takip et." diyor.

En azından sırtında bir el yok, kendi iradesinden başka bir irade yok. Ayağa kalkar, Matteo'yu salona kadar takip ederken ressamı işiyle baş başa bırakır.

"Evcil hayvanınız biraz rahatsız görünüyor."

Küçümseyici bir el sallıyor. "En iyi ben beslendikten sonra resim yaptığında ısrar ediyor. Bunun onu hafiflettiğini iddia ediyor. Zihninin sakinleşmesini ve parmaklarının yol göstermesini sağlıyormuş."

Sabine şaşkınlığını bastıramaz. "Ondan mı içiyorsun?" "O izin verdiğinde."

"Ve yine de, onun kalbini talep etmiyorsun."

"Hayır, Sabine," diyor sabırsızca. "Buna itidal denir." Kadın gözlerini deviriyor. "Ne kadar sıkıcı."

O zaman Matteo'nun onu merdivenlerden yukarı ya da bitişik odalardan birine değil, koridorun sonundaki bir dış kapıya götürdüğünü fark eder. Yavaşlar.

"Hava hala aydınlık."

"Ve yine de," diyor demir sapa uzanarak, "dışarı çıkıyoruz."

İtiraz edemeden kapı açılır ve güneşin saldırısına uğrar. Turuncu parçalar sudan sıçrıyor ve başını ağrıtıyor. Evin gölgeli güvenliğine doğru geri çekilmeye çalışır ama Matteo oradadır, bir kolunu beline dolayarak onu aşağıda bekleyen bir gondolun bulunduğu ahşap iskeleye doğru iter. Gondolun dümeninde direğine yaslanmış bir adam durmaktadır.

"Neden?" diye homurdanıyor, Matteo onu merdivenlerden aşağı, bekleyen tekneye doğru götürürken içinden geçen baş dönmesine karşı çenesini sıkıyor.

"Çünkü," diyor, sesinde sadece belli belirsiz bir gerginlik var, "bazı şeyleri zevk için, bazılarını ise bir amaç için yaparız."

Gondolun arka yarısının üzerine ince bir gölgelik dikilmiş ama batan güneşe karşı onları korumak için pek bir işe yaramıyor. Matteo gondolcuya San Polo'nun etrafından dolaşmasını söyleyip arkadaşına bir tur attırmak istediğini söylerken o yine de gondolun altına kıvrılıp yetersiz gölgeye tutunuyor.

Daha sonra ona gölgelik altında katılır ve karşısındaki koltuğa yerleşirken küçük bir iç çeker. Sabine gözlerini kapatır, rahatsızlığı sadece buna maruz kalmaktan duyduğu öfkeyle eşleşir.

"Tur mu?" diye mırıldanıyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Matteo konuştuğunda sesi sadece onun duyabileceği kadar alçak. "Görölmek önemlidir, böylece onlardan biri olarak görölürsünüz. Cesetler kaybolduğunda, ilk şüpheliler yabancılardır."

Ağrı şakaklarından dişlerine kadar yayılıyor ve Sabine, Hector'un uyarısı bir yana, herhangi bir şey düşünmekte bile zorlanıyor

Birinin ardından ceset bırakma konusunda. Ama bir süre sonra, başardı. "Bu yüzden onlar bulunmadan önce ayrılıyorsunuz."

"İyi bir strateji," diyor Matteo, "eğer tüm hayatınızı koşarak geçirmek istiyorsanız. Ama kök salmak ve büyümek varken neden koşasınız ki?"

Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine, yukarıdan geçen bir çifte el sallıyor. Tünelin kısa soluklanmasına geçmeden hemen önce köprüdeki bir beyefendiyle hoşbeş eder. Sabine nemli taş kemerin içinde erimek istiyor. Tek merhametin, alacakaranlığın hızla yaklaşıyor olması olduğunu düşünür. Ama Matteo tekrar gün ışığına çıktıklarında irkilmiyor bile.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Ben yaşıyım," diyor basitçe. "Sınırlarımı öğrenmek için uzun zamanım oldu."

Her tarafta müzik ve kahkaha sesleri havayı dolduruyor, sokaklar Karnevale'nin ilk gecesi için tıklım tıklım, ama kanallar da tıklım tıklım. Gondollar dokunacak kadar yakınlarından geçiyor, sesler etraflarını sis gibi sarıyor.

Güneşin verdiği rahatsızlıktan biraz olsun uzaklaşmak isteyen Sabine konuşmaya devam eder. "Yaşlanmayanlar için yaşlılık nedir?"

"Ama var," diyor Matteo. "Saçlarımızın parlaklığında, cildimizin pürüzsüzlüğünde, kemiklerimizin gücünde görünmeyebilir. Ama yanılığa düşmeyin. *Her* şeye zaman dokunur ve biz de istisna değiliz."

Sabine kaşlarını çatar. "Kendimi değişmiş hissetmiyorum."

"Hâlâ gençsin," diyor adam ve kadın homurdanıyor. Bunu hissetmiyor, şimdiye kadar bir insanın yaşayabileceğinden çok daha uzun yaşamış. Matteo onun şüphesini fark eder.

"Onlar için," diyor, kalabalık şehri işaret ederek, "yaş, bedelini onlarca yılda ödüyor. Bizim içinse yüzyılların eseri. Ve bu kırıksıklıklarla ya da gri saçlarla ölçülmez. Başkalarının çürüdüğü yerde biz içimizde çürürüz." Parmak eklemlerini göğsüne vuruyor. "Bizi biz yapan her şey yavaş yavaş yok olurken

insan ölür. Nezaketimiz. Empatimiz. Korku ve sevgi kapasitemiz. Geriye kalan tek şey avlanma, incitme, beslenme ve öldürme arzusu olana kadar teker teker yok olurlar. İşte böyle ölürüz. Açlığımız bizi pervasızlaştırdı. Biri ya da bir şey yanıldığımızı kanıtlayana kadar öldürülemez olduğumuza inandırıldık."

Hector'u düşünmeyeli onlarca yıl olmuştu. Şimdi, o *gün* onu ikinci kez düşünüyor. Kilisede mihrapta duruyordu, lekeli ağzında kurt gibi bir sırıtış vardı, çalıntı cübbesi kırmızıya boyanmıştı. Renata, bunun fırtınalı bir ruh halinden başka bir şey olmadığına, geçeceğine dair ona güvence veriyordu. Zincirlenip tabutlarının içinde yakılırken çıkardıkları ses.

"Yaşlı olduğunu söylüyorsun," diyor, zihnini gondola geri dönmeye zorlayarak, "yine de hala duyularına sahip görünüyorsun."

Acı bir gülümseme. "Bana zaman ver."

Sonunda güneş binaların arkasına kayıyor, hastalık da onun ardından çekiliyor. Sabine çözüldüğünü hissediyor.

"Oh bak." Matteo kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslanıyor, dirseğini gondolun kenarına dayıyor. "Hayatta kalmışsın."

Ona alaycı bir bakış fırlatıyor. Matteo sadece kıkırdıyor, ancak gözlerinin köşelerindeki en ufak bir gerginliği, ağzının çizgisini, eriyip gitse bile seçebildiğini düşünüyor.

"Hiçbirimiz çürümenin doğasına karşı bağışık değiliz, Sabine. Ama etkilerinin geciktirilebileceğine inanıyorum. Bir nevi kontrole." Bunu söylerken bakışları yakasına düşüyor, orada asılı duran süslere. "Çok sık ve çok kolay öldürüyorsun."

Omuz silkiyor, başparmağı jetonların üzerinde geziniyor. "Ne diyebilirim ki? Açlığım çok derin."

"Belki de," diye girişimde bulunuyor. "Öyle *hissettirdiğine* eminim. Açlık hepimizin içinde yaşıyor. Bazıları için boş bir kova. Diğerleri içinse esneyen bir çukur. Yine de, ne kadar sığ ya da ne kadar derin hissedilirse hissedilsin, işte sizi ya delirtecek ya da huzur getirecek bir gerçek." Öne doğru oturur. "Hiçbir şey

Doldurmak. Asla doymayacaksınız. İster bir sürahi i , ister bir  ehri kurut fark etmez. A lı ın dinmeyecek."

Matteo arkasına yaslanmış, dirseklerini gondolun kenarına dayamış, ama gözleri Sabine'den hiç ayrılmıyor. O gri bakışlarıyla ona bakıyor, sanki Sabine camdan bir b lmeymiş ve onun içini görebiliyormuş gibi, neredeyse kendini kaybettiği o çılgın geceye, kilisedeki katliama kadar. Sanki orada neler olduğunu, ne kadar çok beslenirse o kadar boş hissettiğini biliyormuş gibi. Açlık nasıl da hiç azalmadı, aksine içinde bir uçurum gibi açıldı, öyle genişledi ki neredeyse onu da yutacaktı. "Ona hakim olmayı   renmelisin," diyor Matteo, "yoksa ustalaşın."

Sabine'in eli bo azındaki tılsımlara gider. "Dur tahmin edeyim," diye düşünüyor. "Bana nasıl olduğunu göstermek niyetindesin."

Tekne evin önünde tekrar yavaşlayarak durur. Ev sahibi ayağa kalkıyor. "Biliyorum," diyor elini uzatarak. "Ve kim bilir. Belki hoşuna bile gider."

III

Geceleri Venedik değişime uğrar.

Şehrin en görkemli meydanı olan San Marco Meydanı, kemerli sütunlarıyla, neşeli eğlence düşkünleri tarafından yeniden düzenlendi. Soytarılar ve akrobatlar, alev yiyenler ve müzisyenler. Her tarafta meşaleler yanıyor, arabalar itişip kakışıyor ve dökülen şaraplar yerde nehirler oluşturuyor. İnsanlar pencerelerden sarkıyor, kollarını açıyor, kurumuş yapraklar kalabalığın üzerine yağıyor. Sıradan kıyafetler terk edilmiş, süslü ve absürd kostümlerle takas edilmiştir.

Sabine'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir gösteri.

İnsan duyuları için bu sahne bir şölen olmalı. Onunkiler içinse kakofoni. Pek çok beden bir araya sıkışmış, hava onların dürtüleri ve niyetleriyle bulanmış ve yüzleri maskelerin ardına gizlenmiş. Bazılarında tüyler, bazılarında boynuzlar, alçı ya da porselen kaşların üzerine tünemiş üç köşeli şapkalar filizleniyor. Sürünün arasında bir avuç dikenli sırtış ve cıfcaflı kaş çatmalar göze çarpıyor ama çoğu garip bir şekilde ifadesiz, boyalı dudakları sanki bir sırrı ya da gülümsemeyi saklıyormuş gibi birbirine bastırılmış.

Sabine'in kendi maskesi yüzüne yaslanmış, altın sarısı ve beyaz, sedefli tavus kuşu gözleriyle çerçevelenmiş. Onun yanında Matteo, bir karganın simsiyah tüylerini taşıyan bir maske seçmiş. Alessandro onun diğer yanında, bir kuğunun bozulmamış tüyleriyle süslenmiş maskesiyle dolaşıyor.

Şenliklere akın eden bir dizi uyumsuz kuş.

Sabine, ziyafete gelen bir konuk gibi kalabalığı inceler. Karnı aç. Elbette *her zaman* açtır ama doyumamıştır, doyumamıştır geçen geceden beri ne zaman Matteo

kanalda karşılaştı ve güneşte geçirdikleri zaman onu boşlukta hissettirdi. Sıkıntı yok, diye düşünüyor, yakında tatmin olacak. Tek mesele kimi götüreceğini seçmek. O kadar çok eğlenen var ki, bir ya da ikisi kesinlikle fark edilmeyecektir.

Ama Matteo onun yanında bir gardiyan gibi beliriyor, görünmez eli arkasında geziniyor. Kalabalık meydanda oyalansalar belki bir yolunu bulabilirdi ama Matteo onları meydanın karşısına, Palazzo Ducale'ye götürür, yaldızlı bir kart çıkarır ve kapıdaki tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş bir çift hizmetçi onları içeri buyur eder.

Ve böylece bir Carnevale'i diğeriyle takas ediyorlar.

Burada elbiseler çok daha ince, maskeler boya yerine gerçek altınla süslenmiş, soytarılar ve hokkabazların yerini avizeler arasında asılı halkalarda dönen akrobatlar almış, bu sırada müzik taşlara çarpıp sekiyor.

Dansçılar odanın ortasını doldururken, Alessandro Matteo'nun kulağına bir şeyler mırıldanıyor ve kalabalığa katılmak için uzaklaşıyor.

Sabine kendisini kolayca eğlendirebileceği konusunda ısrar edip, sevgilisinin izinden gitmesini önerdiğinde, Matteo'nun yüz ifadesi kararır. "Bazı şeyler hoş karşılanmaz," der, "Carnevale sırasında bile."

Bunun yerine kolunu onunkinin içinden geçirerek odanın etrafında bir tur atmalarını önerir. Dışarıdaki meydandan daha az kalabalık, ama çok da değil, bu yüzden salonun kenarlarından dolaşıyorlar, eğlence düşkünleri içeride dönüp dururken ve kahkahalar atarken. Yüzleri maskelerinin ardına gizlenmiş olabilir, ama Sabine zenginliklerinin kokusunu alabiliyor, havadaki gösterişin ve baş döndürücü şarap kokusunun tadını alabiliyor, herhangi birini ısırsa anında sarhoş olacağını biliyor.

Bu düşünce dişlerinin ağzında daha da keskinleşmesine neden oluyor. "Birini seç," diyor Matteo, sesi o kadar alçak ki sadece onu. "Ve bir oyun oynayalım."

"Oyun mu?"

"Avınızın peşine düşebilir, onu avlayabilir, baştan çıkarabilir, onun hakkında istediğiniz kadar az ya da çok şey öğrenebilirsiniz-"

Sabine'in ruh hali aydınlanır, açlığı da onunla birlikte artar. "-ama perhize kadar onların canını alamazsınız."

İyi niyeti kırılğan bir kahkahaya dönüşüyor. "*Perhiz mi?*" Alay ediyor. Daha *on gün* ~~var~~.

"Cesur olun," diye devam ediyor. "Başka yollar da var susuzluğunuzu gidermek için. Dürtüyü tatmin etmek için. Açlığınızı yönlendirin ve zevki öldürme anının çok ötesine taşıyın." Adamın arduvaz gözleri maskesinin ardında parlıyor ve kadın ilk kez orada daha karanlık bir şey görüyor, adam ne kadar iyi bir beyefendi rolü oynasa da içinde bir canavar olduğunu anlıyor.

Ve henüz. On gün mü? Sabine hiçbir zaman bir ya da iki geceden fazla kalmadı. Başını sallıyor. "Bu çok uzun," diyor. "Açlıktan öleceğim."

"Nereden biliyorsun?" diye sorar. "Hiç denedin mi?" "Neden deneyeyim ki?" diyor, kalabalık cesetlere başını sallayarak. balo salonunda. "Yiyecek bu kadar çok şey varken mi?"

Matteo kızın kolunu biraz daha sıkıyor. "Çünkü kanala düşen her ceset dalgalanmalar yaratır. Ve senin açlıktan ölmeyeceğini biliyorum. Bir kere yaptım. Yemin ederim, iki haftadan **çok** daha uzun sürdü. Ve değerli bir ders aldım."

"Hangisi?"

"Düşündüğümüzden daha azına ihtiyacımız var."

Sabine dudaklarını büzüyor. "Arzu ve gereklilik farklı şeylerdir."

Matteo dilini şaklatıyor. "O zaman oynamayı reddediyorsun?" "Başka seçeneğim var mı?" diye sorar.

"Roma'ya giden yol her zaman açıktır."

Bir şarkı bitip diğeri başlarken kaşlarını çatıyor, kalabalığı inceliyor, bu seferki bir öncekinden daha hızlı, daha parlak. Dansçılar dönüyor ve o bakıyor bir flaş net beyaz

Tüyler dönüp gitmeden hemen önce. "Alessandro oyunun hakkında ne düşünürdü?"

"O benim ortağım, avım değil. Bu nedenle anlayamayacağı bazı dürtüleri var. Tatmin edemediği."

Balo salonunda tam bir tur attılar ve başladıkları yere geri döndüler.

"Kulağa her ne kadar eğlenceli gelse de," diyor Sabine, "başkalarının kurallarının hiçbir zaman hayranı olmadım."

"Ne yazık ki," diyor, "dünya onlar tarafından yönetiliyor." Başını onunkine doğru eğiyor, siyah tüyleri yanağını gıdıklıyor. "Aradaki fark, *oyunların* ödüllü olması."

İlgisi artıyor. "Oh? Ne kazanacağım?"

"Yapılabileceği bilgisi dışında mı?" Sanki düşünüyormuş gibi usulca mırıldanıyor. "Büyük Perhiz'e kadar dayanabilirsen, sana herhangi bir yer üzerinde nasıl hak iddia edeceğini ve onu nasıl senin yapacağını göstereceğim."

Ağzı seğiriyor. En azından değerli bir ödül. "Ya kaybedersem?"

"O zaman hiçbir şey öğrenmiyorsun," diyor soğukkanlılıkla. "Ama bana kaybeden bir tip gibi gelmiyorsun."

Haklı tabii ki.

"Peki o zaman," diyor Sabine, kalabalığı gözden geçirirken. "Oyunlar başlasın."

Odada bir tur daha attıklarında her biri kendi işaretini seçmişti.

Matteo kendisine benzer yapıda, geniş omuzlu ve kare çeneli bir adam seçer, ancak koyu renk saçları, bembeyaz maskesinin kenarlarından görünen yerlerde gri tellerle kaplıdır.

Sabine dar belli ama geniş kıvrımları olan, siyah bukleleri sırtından aşağı dökülen bir kadın seçer. Tüm yüzü beyaz bir maskenin ardına gizlenmiş, bir tarafında yaldızlı bir zambak açıyor.

Kadına doğru yürümek ne kadar da cazip.

bazı uydurma numaralar, onu karanlığa çeker. Yine de acele edemez. Bu gece ile perhiz arasında dokuz gece daha var.

Sabine ve zafer arasında.

Onun yerine dans eder. Önce Alessandro'yla, sonra Matteo'yla ve tüm bu süre boyunca beyaz zambağı izliyor. Kadının dönüp balodan kaçtığı, karanlıkta kostümlerin kabarmasıyla yutulduğu anı görür ve o anda oyun hem heyecan verici hem de imkansız gelmeye başlar.

Sabine'in Carnevale kalabalığının arasında maskesini yeniden bulması üç gece sürer.

Üç gece ve bu süre boyunca açlık, teninin altında yükselen bir ritim ve göz kamaştırıcı bir yokluk. Kaburgalarının arkasındaki çok hareketsiz boşluk. *İstiyor. İstiyor. İstiyor.* Başka bir şey düşünmek zor ve o da düşünmüyor. Bunun yerine, avının görüntüsünü dilinde bir kiraz gibi tutarak üç gün, üç gece geçirir. Tıpkı bir asır önce, Maria adında bir kızken, mevsim sona erdiğinde ve meyve neredeyse tükendiğinde yaptığı gibi ve ısırma dürtüsüne direnirken son birkaç lokmanın dişlerinin arasında yumuşamasına izin verdiği gibi.

O zamanlar çok uzun süre dayanamazdı.

Şimdi Sabine, kanının acı tatlılığını tadana kadar yanağının içini çiğniyor. Ve devam ediyor.

Üç gece, üç farklı toplantı ve sonunda kuzguni saçlarla çevrili yaldızlı zambak maskesini görür ve rahatlama o kadar parlaktır ki Sabine, kadın tekrar gözden kaybolmadan önce koşup elini kadının koluna sıkıştırmaktan kendini alıkoymak zorunda kalır.

Ama perhize daha altı gece var ve o da bunun yerine izliyor. Kadının kadehini tutuşunu, şaraptan bir yudum almak için maskesini kaldırışını, yuvarlak bir yüzün kenarını, gamzeli bir yanağı ortaya çıkarışını fark eder. Sanatçıların tam önünde nasıl da kendinden geçmiş bir şekilde durduğunu.

Sadece onun için gösteri yapıyorlar. Etrafindakilerle yeterince samimi bir şekilde sohbet etmesine rağmen hiçbirine ait değil.

Sabine izler ve avının gece yarısından hemen sonra ayrıldığını fark eder.

Ve bu sefer, kadının gidişini izlemekle yetinmiyor.

Kadın onu takip eder. Ayakkabılarını çıkarır ve yalınayak Arnavut kaldırımli yolda kadının ardından sessizce yürür. Ve oyun o anda bitebilirdi, açlığı o kadar keskin, o kadar büyüktü ki, ama bir grup sarhoş bir şekilde aralarına daldı ve Sabine yanlarından geçip gittiğinde, kadın bir kapıdan karanlık bir eve doğru eğiliyordu.

Ve böylece Sabine, Matteo'nun evine tek başına geri döner.

Dördüncü gece, kutlamaları tamamen atlar ve aynı yola geri döner ve bekler. Kapının açıldığını ve yaldızlı zambakın tek başına karanlığa adım attığını gördüğünde neredeyse gece yarısı olmuştur. Sabine başını öne eğer, yaklaşıma kadar bekler ve çömelip ayakkabısına hafifçe küfrederek.

"Ah canım," diyor zambak, onun yanında durarak. "Topuğu kırılmış gibi görünüyor."

Sabine sanki ayakkabıyı kendisi kırmamış gibi sinirlenmiş gibi davranır. İç çeker ve sanki havaya ihtiyacı varmış gibi maskesini çıkarır. Zambak soluk soluğa kalır.

"Saçların," diye yaltaklanıyor. "Ne muhteşem bir renk tonu. Carnevale için mi boyadın?"

Sabine başını sallıyor ama kadın çoktan bir bobine dokunmak için uzanıyor ve teni de zambak kokuyor, damarları bileğinin iç kısmında nabız gibi atıyor. Yalnızlar ve kadın tam orada ve Sabine'in zihni susuzluktan bulanıklaşıyor, iradesi arzusunun ağırlığı altında parçalanıyor. Onu tutan tek şey Matteo'nun bunu öğreneceğinden emin olması. Üzerindeki başarısızlığın kokusunu alacaktır. Ve Sabine ona bu zevki tattırmayı reddediyor. Çenesini kapatır ve perhize kadar kalan geceleri sayar.

Ve sonra, sanki açlığıyla alay eder gibi, yaldızlı zambak işaret eder

Yakındaki eve dönüp, "Ben orada kalıyorum. Sen de içeri gelmelisin. Eminim sana uyacak bir şey bulabilirim."

Sabine neredeyse gülüyor. İşi çok kolaylaştırıyor. Çok kolay. Başını sallamak ve harap ayakkabılarını tekmeleyip "Teşekkür ederim ama sorun değil. Çok uzakta yaşamıyorum." Öldüreceği kadına iyi geceler dilemeden önce ayakkabılarını avucunun içine süpürüyor.

Sabine şafak vakti yatağına yattığında, avını, şimdiye kadar gördüğü parçaları hayal eder: dar bilekleri; gamzeli yanağı; uzun, pürüzsüz boğazı. Sütlü derinin dişlerinin altında nasıl yırtılacağını. Kalbin göğsünün içinde çıkaracağı sesi.

Sabine her zamankinden daha aç uyanır.

Salondaki aynanın önünde durup yansımasını incelerken, kendini yitip giderken bulacağına ikna olmuştur. Çökmüş yanaklar ve çukurlaşmış gözlerle karşılaşmayı, derisinin yıllar önce mezarlıkta olduğu gibi kemiklerinin etrafında büzüşmesini bekler.

Ama her nasılsa, her zaman olduğu gibi görünüyor. Yani, hiç değişmemiş.

Bu arada Matteo kendi avıyla meşgul görünüyor.

Adil olmak için Alessandro'nun kanından uzak durmayı kabul etmiştir ve kısa süre sonra genç ressamın yüzüne renk gelir, ancak *ruh hali* gün geçtikçe kötüleşmektedir. Sadece resim yapamıyor gibi görünmesi değil, Matteo'nun yatağından da kaçtığı anlaşılmaktadır.

"Senin kontrolün timsali olduğunu sanıyordum," diye azarlıyor ev sahibini başka bir odadan çıkarken bulduğunda.

Matteo çenesini kaldırır. "Kontrol, kendini sınırlarını bilecek kadar iyi tanımadır." Gözleri merdivenlere doğru kayıyor. "Günaha girmekten kaçınmak daha iyidir."

Sanki bir işaretmiş gibi, stüdyonun kapısı aşağıdan çarparak kapanır.

Sabine gözlerini devirir ve "Sanırsın ki açlıktan ölen o" der.

IV

Beşinci gece, Sabine avını bir adamla gezinirken bulur.

Oburluk ve açgözlülük kokan biri, dikkati kolundaki yaldızlı zambak maskeli kadın dışında her yere kayıyor. Sabine'in ruh hali, açlığı zirve yaparken bile kararıyor. Onunla da başa çıkması gerekip gerekmeyeceğini merak ediyor.

Ancak altıncı gece kadın yine yalnızdır.

Sabine zambağı evinin önünden San Marco'ya kadar takip eder, kalabalığın ve el arabalarının arasından süzülüşünü, bir torba şekerlenmiş meyve alışını ve kaidesindeki canlı bir heykelin önünde duruşunu izler. Kukla gibi giyinmiş bir kadın, kukla yüzlü ahşap bir maske ve el ve ayak bileklerinden başının üzerindeki ahşap çerçeveye uzanan soluk ipler.

Avının sanatçılara karşı bir tutkusu olduğu açık.

Zambak kâseye bir bozuk para atar ve kukla canlanır, tahta bir yürüyüşle hareket eder. Sabine onun yüzündeki ifadeyi göremez ama merak ve şaşkınlık karışımı bir ifade olduğundan emindir.

Sabine meydanı inceler ve kendi sanatçısını seçer, bu seferki bir soytarı gibi giyinmiştir. Yanına yaklaşır ve onun fincanına bir bozuk para atar. Para ağır bir çınlamayla yere düşer ve adam ayağa fırlayıp onun için hokkabazlık yapmaya başlar.

Eteklerin hışırtısını duyana, zambağın sürüklenip yanındaki dar alanı doldurduğunu hissedene kadar ilgileniyormuş gibi yaparak izler. Sabine tavuskuşu maskesinin boyalı emniyetinin arkasından gülümser ve döner, tanıyınca irkilmiş gibi yapar.

"Tekrar merhaba ," diyor , sesini tatlı ve

Parlak. "Daha iyi bir çift ayakkabı buldum." Sonra, oyununu bitirmiş ve yeniden taştan yapılmış gibi davranan soytarıya başını sallayarak, "Ne kadar hoş, değil mi?"

"Gerçekten!" diyor zambak. "Nasıl bu kadar hareketsiz kalabildiklerini merak ediyorum." "Bilmiyorum," diyor Sabine.

"Zar zor oturabiliyorum akşam yemeği." Küçük çanlar gibi bir kahkaha ile ödüllendirilir. Avından uzaklaşıyor, sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi meydanı tarıyor. "Merak ediyorum, başkaları da var mı?"

Ve işte böyle, yaldızlı zambak dirseğini Sabine'nin dirseğine geçirir ve "Gel, sana göstereyim. Şurada harika bir tane var."

Yedinci gece kadının adını öğrenir.

Bianca.

Sesi yüksek, tatlı ve her zaman kahkahanın eşiğinde olan Bianca.

Bianca, yirmi iki yaşında ve Sabine'in iki gece önce birlikte gördüğü o hödük adamla yeni nişanlanmış.

Evleneceği için heyecanlı görünen Bianca, Sabine'yi iyi bir seçim yaptığına ikna etmek için yeterlidir, ona bir iyilik yapacak, onu evlilik yatağının dehşetinden, bir eş olmanın yükünden kurtaracaktır.

Bianca Venedik'ten değil Modena'dan gelmiştir ve nişanlısı onu Carnevale gösterisini deneyimlemesi için buraya getirmiş olsa da, nişanlısı balolardan ziyade bahislerin oynandığı ve kartların açıldığı köşeleri önemsiyor gibi görünmektedir ve bu yüzden Bianca büyük ölçüde kendi haline bırakılmıştır.

Her şey harika ama itiraf etmeli ki biraz da yalnızlık.

Bir arkadaş edindiği için kendini ne kadar şanslı hissediyor. Sabine'le tanıştığı için ne kadar minnettar.

Sekizinci gece, Sabine açlıktan ölüyor.

Yine de açlığında yeni bir gölge var. Bir berraklık, bir parlaklık, her duyu tek bir noktaya odaklanarak keskinleşiyor.

Gün batımına kadar evi arşınlar, ava devam etmek için can atar. Dokuzuncu gece, o ve Bianca Ducale'e dönerler, ve levrek gibi kuşlar üzerinde ve üst kolonad, yapma yukarı Hikayeler hakkında ve dansçılar aşağıda. Onlar Bianca'nın roman sevgisiyle beslenen katkıları, Sabine'nin çizimleri, kirli ilişkilerin ve cinayet planlarının dağınık hikayelerini döndürüyor.

Hafızamdan.

Gecenin sonunda Bianca, Sabine'in ertesi ve son gün kendisiyle gelmesinde, meydanda topladıkları kuşlar, maymunlar, kaplanlar ve ayılardan oluşan hayvanat bahçesine tanıklık etmesinde ısrar eder. Sabine mazeretlerini sıralamaya başlamıştı ki Bianca'nın eli koluna geldi, gözleri maskesinin arkasından parlayarak "Lütfen geleceğini söyle" dedi.

Ve Sabine kendini evet derken bulur.

Şimdiye kadar Carnevale'i sadece geceleri görmüş, hava karardıktan sonra mantar gibi yükseldiğini hayal etmişti.

O halde, kostümlü kitlelerin güneşin tadını çıkardığını görmek ne kadar tuhaf.

Gün ışığı başka bir tür eziyetin habercisidir: çocuklar. Etekler ve atlar, ahırlar ve arabalar arasında, yüzleri boyalı ve sesleri gürültülü bir şekilde koşuşturuyorlar.

Sabine karanlık odasında, yatağının içinde güvende olmayı diler.

Tüylü maskesi ışığa karşı küçük bir kalkan oluştursa da, Alessandro'nun giderken ona verdiği şemsiyenin altında korunuyor olsa da yorgun, açlıktan ve güneşin acımasız parıltısından başı dönüyor. Bu sırada Bianca kollarını açmış baharın gelişinin tadını çıkarmaktadır. Geçen kış ne kadar kasvetliydi, diyor. Çok yağmur, çok az güneş.

Sabine maskesinin arkasından yüzünü buruşturur ve Bianca'nın çekmesine izin verir.

Kalabalığa, kafeslere ve içinde tutulan yaratıklara doğru ilerledi.

Parmaklıklarının ardında sinsice dolaşan, daha önce hiç görmediği kadar büyük ve vahşi bu yaratıkları görünce keyfi yerine geliyor. Bir ayı arka ayakları üzerinde yükseliyor ve başının üzerinde kule gibi yükseliyor. Kırmızı yüzlü bir maymun, insan görünümlü elleriyle kafesini kavırıyor. Rengârenk tüyleri olan bir kuş ciyaklıyor ve tüneğine yerleşiyor. Ama onu en çok büyüleyen kedilerdir. Bir insanın kafasından daha geniş ağızlar ve pençeler kadar uzun ve keskin dişler. Kürkleri siyah, beyaz ve hatta kırmızı tonlarında. Tıpkı onun gibi.

Sabine kızıl canavara yaklaşır, parmaklıklara doğru adım atar ve buna karşılık aslan homurdanır, tüm canavarların yaptığı gibi tehlikeyi sezerek geri çekilir.

Maskesinin ardında dişlerini göstererek gülümsüyor.

Bir keresinde Bianca bir kafese çok yaklaşır ve içindeki kaplan bir uyarı kükremesi çıkarır. Sevinçli bir çığlıkla geriye doğru sığıyor ve sanki tehlikeden kaçıyormuş gibi Sabine'e tutunuyor. Sanki bir yırtıcıdan kaçıp diğerine sığınmamış gibi.

Sabine kendi kendine usulca güler ve Bianca'ya daha sıkı sarılır.

On gün.

Sonsuza dek sürecekmış gibi
görünen on gün. Ve sonra, bir
şekilde, gitti.

Birdenbire, Karnaval'ın son gecesi, şimdiye kadarki en abartılı gecedir. Bu, kıtlıktan önceki ziyafettir, tüm şehir zevkini doyasıya yaşar. Saatler solup gitmektedir. Son saatlerde havai fişekler çınlarken Venedik'in üzerindeki gökyüzü ışıkla patlar, patlamalar gök gürültüsü gibi yankılanır ve Sabine'nin yanında Bianca başını geriye atar ve çocuksu bir zevkle soluk soluğa kalır.

Muhteşemdir. Ve
sonra bitti.

Çanlar ücretli	karşısında	ve	Kare,	ve
Sabine	yürür	onu		

ev arkadaşı. Yol boyunca Bianca maskesini çıkarır ve bileğindeki kurdeleli desteğe asar. Yanakları kızarmış, gözleri şaraptan cam gibi olmuş.

Başını Sabine'nin omzuna yaslayarak uyuklu bir şekilde mırıldanıyor: "Keşke bitmek zorunda olmasaydı."

"Ben de öyle," diye yalan söylüyor.

Kendi kalbi atabilseydi, şu anda beklentiyle baş döndürücü bir şekilde atıyor olurdu. Bunun yerine, sadece sarmal bir sessizlik var. Doldurulmayı bekleyen bir boşluk.

Bianca'nın evine varmak üzereyken Sabine onu yoldan çıkarıp binaların arasındaki dar bir boşluğa götürür. Bianca kıkırdıyor, ses fokurduyor, içki ve dans dolu gecenin etkisiyle uzuvlarının dengesi bozulmuş.

Sabine maskesini çıkarıyor ve Bianca onun yüzünü inceliyor, sonra uzanıp bakır bir kilidi parmağının etrafında kıvrıyor, üzerindeki hava merak ve güvenden başka bir şey değil.

Çoktan oldu bile.

Sabine onu yüzlerce kez öldürdü.

Hayal gücünün kaçınılmaz eylemle bayram etmesine izin verdi. Bazı fantezilerinde Bianca mücadele etti.

Bazılarında ise o kadar şaşırdı ki hareketsiz kaldı.

Ancak hiçbirinde kadının nişanlısı köşeden tökezleyerek çıkmadı.

Bianca irkilir, sese doğru döner ama Sabine onu sırtını duvara yaslar. Bir parmağını dudaklarına götürür, sanki şaka yapıyormuş gibi gülümsemeye özen gösterir.

Bir *oyun*.

Adam dar oyuğun yanından dümdüz yürüyor, bir kez bile karanlığa bakmıyor.

Ve sonra gitti.

Sabine elini bırakıyor ve Bianca bir nefes alıyor, dudakları aralanıyor, belki bir şaka yapmak ya da bir soru sormak istiyor ama Sabine başını eğip ağzını kadının boğazına dayadığında kelimeler dudaklarında kalıyor.

Bianca şaşkınlıkla kaskatı kesilir ve Sabine kısa bir süre için

Eğer sadece bir öpücük olsaydı, bunu hoş karşılardı. Ama nabızı umutsuzca atıyor, teni çok ince bir bariyer ve Sabine yeterince bekledi.

Dişleri batıyor.

Bianca'nın nefesi kesiliyor ve Sabine'in tutuşu sıkılaşıyor, kan dudaklarından akıyor, kalp atışları dilinde ağırlaşıyor.

Ve enfes.

Her nabız bir dakikanın, bir saatin, bir günün, dokuz günlük bekleyişin, on gecelik arzunun, dinmek bilmeyen açlığın, her ıstırap dolu anın karşılığını verir. Sona ulaştığında çektiği acıya değeceğini umarak.

Ve öyle. Sadece o baş döndürücü heyecan için bile buna değerdi, can damarı akıyor, Sabine'in vücudunu kuru topraktaki derin su gibi ıslatıyordu.

Bianca inliyor ve Sabine'in dişleri daha da derine inerek avını duvara sabitliyor, gözlerini kapatıp içiyor ve içiyor, ta ki geriye terk edilmiş bir beden ve göğsüne bastırılmış çalıntı bir nabızdan başka bir şey kalmayana kadar.

Sabine'in içinde çiçek açan bir kalp atışı.

Ve eve kadar sürer.

V

Matteo ondan bir saat sonra palazzoya varır.

Sabine salonda oturmuş, ödülünü -Bianca'nın maskesindeki zambaktan soyulmuş, altın rengine boyanmış tek bir kumaş yaprağı- okşarken, adam kapının önünden geçip gider; giysileri kırmızıya boyanmış, gözleri kararmış, bıyıkları yanaklarına kanla sıvanmıştır. Sanki avını tüketmek yerine lime lime ediyordu.

Ev sahibi hiçbir şey söylemez, sadece koridordan geçerek ödünç aldığı odasına gider. Yarım saat sonra ortaya çıktığında o kadar dinç ve toparlanmış görünmektedir ki Sabine kendinden şüphe etmeye başlar. Kapı aralığında kısa bir süre gördüğü adamın başka biri olup olmadığını merak etmeye başlar.

Giysileri temiz, yüzü yıkanmış, rahat havası geri dönmüş ve büyük pencerelere geçip Carnevale'in son közlerinin yanarak yok oluşunu izlerken yüzüne düzgün bir gülümseme yerleşmiştir.

"Matteo sonunda Sabine'e dönerek, " Demek açlıktan ölmedin," dedi. Başını eğiyor. "Söyle bana, avdan zevk aldın mı?"

"*Dikkat dağıtıcıydı,*" diye itiraf ediyor, yaldızlı taç yaprağını boynundaki bir kordona sabitleyerek. "Ödülümü almaya geldim."

"Bu gece mi?"

Sabine ayağa kalkar. "Neden bekliyorsun?"

Matteo'nun bunu ertelemesini, bir bahane sunmasını bekler ama Matteo sadece başını sallar ve odanın ortasına doğru ilerler. Orada durur ve ellerini açar.

"Tuğlalar ve tahtalar bir evi inşa edebilir," diyor, "ama onu onun yapan insanın *niyetidir*. Bir yerin,

Bu yeşil dünya üzerindeki herhangi bir yer üzerinde hak iddia edilebilir. *Benim* kelimesinin ardındaki irade gücü." Elleri havada süzülüyor. "Bu odayı alın. Sizi içeri aldım ama bu, buranın bana ait olduğu gerçeğini değiştirmez. Ve eğer artık istenmediğinize karar verirsem-"

Matteo neredeyse hiç hareket etmiyor, son kelimedede başını hafifçe eğmekten başka bir şey yapmıyor ama Sabine kendini o anı görünmeyen güç tarafından geriye doğru fırlatılmış buluyor. Vücudu iradesi dışında hareket ederken nefesi kesiliyor, korkunç bir his, önündeki hava taşa dönmüş, arkasındaki hava derisine batmış kancalar gibi sürükleyici bir ağırlık.

Ne olduğunu anlayamadan duvara dayanıyor, yarı yarıya çatlayıp parçalanmasını bekliyor, vücudundaki kemikler güçten gıcırıyor.

"Demek istediğini anladım," diye hırslıyor dişlerini sıkarak ama Matteo kollarını kavuşturuyor ve Matteo onun kendisini tekrar karşılamayı planlamadığını anlıyor. Onun kendi iradesini bulmasını bekliyor. Mekânı kendisinin talep etmesini. Ya da zorla çıkarılmasını. Sabine panik duygusundan kurtulmaya ve odaklanmaya çalışır.

Benim, diye umutsuzca düşünüyor. Ama hiçbir şey olmuyor.

"Bu oda *benim*," diyor yüksek sesle ama nafile. Sabine, Matteo'nun iradesinin sürükleyici gücü, ezici baskısı ve öfkesini kabartan kendini beğenmiş eğlencesi karşısında zar zor düşünebiliyor. Gözlerini sımsıkı yumuyor, eve ya da salona değil, sırtını dayadığı küçük taş kareye, çıplak ayaklarının hemen altındaki zemine odaklanıyor. *Burası, tam burası benim diye düşünüyor.*

Üzerindeki ağırlık zayıflıyor. Kancalar serbest kalıyor. Rahatlayarak biraz sarkıyor.

"Tebrikler," diye alay ediyor Matteo. "Kabaca bir yemek tabağı kadar alana sahipsiniz."

Sabine ileri doğru bir adım atmaya çalıştığında, duvar yine oradadır. Tüm bu sefil süreç

tekrarlanmalıdır. Ayak parmaklarının hemen önündeki zemine odaklanıyor ve düşünüyor, *Mine*, kelime kafasında biraz daha güçlü. Hava bir ayak daha açıyor.

Ve bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Santim santim Matteo'nun salonuna doğru ilerliyor, ta ki Matteo'nun tam karşısına, bıyıklarındaki balmumunu, gözlerinin arkasındaki telleri, kaşlarından birinin "*Şimdi ne olacak?*" der gibi hafifçe yukarı kalkışını görebilecek kadar yakınına gelene kadar.

Sabine yere bakar, çizmelerinin altındaki zemine odaklanır ve toplayabildiği tüm inanç ölçüleriyle düşünür: *Benim*.

Matteo'nun neşesi kaçıyor.

Kadının hoşuna gidecek şekilde, adamın duruşu da değişir. Kadın ona elini bile sürmemiştir ama adam hafifçe tökezler, sanki itilmiş gibi tek bir ağır adımla geri çekilir.

Sabine sevinçli bir ses çıkarır. Matteo sırtıyor.

Salondaki hava tekrar gevşerken "Aferin," diyor. Ayrılmak için döner. "Odanızın keyfini çıkarın."

"Bekle," diyor kadın, adam gitmek için dönerken. Adam kapı aralığında duraksıyor. "Büyüklüğü ne olursa olsun, herhangi bir alan üzerinde nasıl hak iddia edebileceğimi bana göstereceğine söz vermiştin."

"Evet," diye yorgun bir şekilde cevap veriyor.

"O zaman tüm Venedik üzerinde nasıl hak iddia ettiniz?"

Matteo onun bakışlarını karşılıyor. "Aynı şekilde," diyor omuz silkerek. "Taş taş ve adım adım."

Sabine bunun son olduğunu düşünüyor.

Oyunu kazanmış ve ödülünü almıştır. Ayrılmayı düşünür, ancak ertesi gece Matteo salona girer ve "Tekrar oynayalım mı?" diye sorar.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sözler içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve yeni bir oyun beklentisiyle beklentisi yükseldi.

Büyük Perhiz sırasında bu daha zordur.

Maskeler gitmiş, sarhoş eğlencelerinin örtüsü kaldırılmıştır. Şehir tekrar kendi içine çekilir ve buna karşılık olarak Matteo onu dışarı çeker. Onu yeğeni ve vasisi olarak tanıtır. Genç yaşta dul kalmış, çok üzgün, biliyor.

Sabine rolünü oynarken bakışları bu toplantıların üzerinde kayarak yeni hedefini aramaktadır. Zenginlerin en büyük çocuklarını ya da tanınmış yüzleri, ölümü skandal ya da olay yaratacak kişileri asla seçmemesi konusunda uyarılmıştı.

Matteo'nun kuralları hantaldır, ama o bu kuralların yararını, sağladığı özgürlüğü ve göz önünde avlanmanın heyecanını görmektedir.

Bir gece avluda bir akşam yemeği düzenler, palazzo'nun kapıları yaz havasına açılmıştır. Alessandro arkadaş rolünü oynar, sadece belirli ve güvenilir kişilerle birlikte. Sabine'in dikkati konuklarda değilken Matteo'dadır.

Aralarında ne kadar kolay hareket ediyor. Ne kadar iyi tanınıyor ve seviliyor.

Bir kadehi yudumlayacakmış gibi nasıl da rahatça kaldırıyor ve tabağındaki yiyecekleri nasıl da yok ediyor.

Sanki onunmuş gibi bu dünyaya nasıl da kusursuzca karışıyor.

İki hafta sonra, tekrar oynayacaklarını duyurur, sonra üç, susuzluk eşiğini biraz daha zorlar. Sabine her seferinde sınırını bulmayı bekler ve her seferinde şaşırır ve orada olmadığını öğrenmekten memnun olur. Düşündüğünden daha güçlü olduğunu.

Her kurban bir tür kur yapmaktır.

Zevk için bir başlangıç.

Ve hepsinden zevk alıyor. Yine oynuyorlar.

Tekrar. Tekrar.

Ta ki Alessandro sevgilisini başka bir oyuna kaptırma, kendi seçmediği bir bekârlığa zorlanma ihtimaliyle küplere binene kadar ve ondan sonra Matteo her zaman ona oyunda katılmaz. Ama her seferinde onu ödüllendirir.

Ve böylece Sabine sadece onu nasıl yatıştıracağını keşfetmekle kalmıyor.

Avla ilgili açlık, ama bir insan iradesinin nasıl büküleceği, hem gitmek istediği hem de gitmediği yollar. Zihnini nasıl kapatacağını ve başkasınınkini nasıl açacağını.

Matteo'nun dersleri, defne gibi dağıtıldı.

Avluda, masasının etrafındaki konuklar sohbet ediyor ve içki içiyor. Sabine, son avını düşünerek bir jetonu parmağının etrafında döndürürken sesin onu etkilemesine izin verir.

Zamanla boynundaki tılsımlar özel bir havaya büründü, her biri artık bir anlık cinayetin değil, bir aylık yavaş takibin anısı. Bir yabancının dostluğa, güvene kur yapması.

Ev sahibi masanın karşısında onunla göz göze gelir. Kadehini kadeh kaldırır gibi ona doğru kaldırıyor.

"Bu seni hiç tereddüt ettirmiyor mu?" Matteo bir gece önce sormuştu. "Hedefini bu kadar iyi tanımak? Onlarla bu kadar uzun zaman geçirmek? Yaşamalarına izin vermeyi hiç düşündün mü?"

Ama Sabine o zaman olduğu gibi şimdi de gülümsüyor.

Çünkü gerçek şu ki, bilmek onu asla geri tutmaz. Aksine, öldürmeyi daha tatlı hale getirir.

ALICE

(D. 2019)

I

Tren karanlıkta kayarken metal metal üzerinde tıkırdıyor.

Alice sert plastik bir koltuğa oturmuş, dişlerini sıkmış ve kollarını kucağındaki sırt çantasına dolamıştı. Bir gün için yeterince güneşlenmişti, onu kampüse geri götürmesi için T'yi seçti, saatin öğleden sonra 2'yi geçtiğini ve arabanın yarısının boş olduğunu, iki düzine koltuğa dağılmış bir avuç ceset olduğunu ve adamın kalp atışının anısının hala kaburgalarının arkasında yankılandığını düşünürsek güvenli olacağını düşündü.

Onu düşünmek istemiyor, onun yerine Lottie'yi düşünüyor. Ya da Charlotte'u. Adı her neyse artık. Yarım milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde bir yabancıyı, insan olmadığı gerçeği dışında hakkında hiçbir şey bilmediği bir kızı nasıl bulacağını merak ediyor. Öğrenci arkadaşı olsaydı belki, ama Alice öyle olduğunu düşünmüyor, bu da elinde bir Not *Defteri* ve tek bir bulanık parti fotoğrafı olduğu anlamına geliyor ve bu ikisini *beni öldüren kızı tanıyor musun* başlığıyla internette tam olarak yayınlamıyor.

Tren Güney İstasyonu'na yanaşırken Alice inliyor ve sırt çantasını daha sıkı kavırıyor. Kapılar açılır, iki kişi iner, dört kişi biner ve Alice kendini yabancıların yüzlerine bakarken bulur, sanki Lottie aniden hayatına, hayatından çıktığı kadar kolay bir şekilde geri girebilirmiş gibi.

Bunun bir mantığı var, değil mi?

Elbette, ihtimaller milyonda bir, ama yine de durup düşündüğünüzde, Alice'in Lottie'yle ilk başta tanışma ihtimali neydi? Kaç kez Co-op'taki partiden kaçmayı düşündü? Hazırlanırken birden fazla kez, yolda birkaç kez ve hatta

oradaydı, yol kaç kez ayrıldı? Kaç seçim yaptı? Erken dönseydi. Koridora doğru sola dönmek yerine ön kapıya doğru sağa dönseydi. Tuvalet kuyruğu bu kadar uzun olmasaydı. Yatak odasına geçmeseydi? Hiç tanışmamış olsalardı. Hiç dans etmeselerdi. Lottie'yi eve götürmeseydi.

Eğer, eğer, eğer, ve o yolun delilik olduğunu biliyor ama bir kez başladığında, zihninin nasıl bittiği yerine yüzlerce şekilde bitebileceğini düşünmesine engel olamıyor.

Eğer, eğer, eğer, yol o kadar çok dallandıysa -eğer farklı bir odaya atanmış olsaydı, farklı bir okula gitseydi, İskoçya'dan ayrılmasaydı- o kadar çok dönüş aldıysa, farklı bir Alice olabilir, farklı bir hayat yaşıyor olabilir ve bu yola neden girdiğini bile hatırlayamıyor, geri dönmek zorunda kalıyor, başladığı yeri bulana kadar bölünen yollardan geri dönüyor.

Oranlar. Bu doğru.

Lottie'nin şu anda içinde bulunduğu trene adım atma ihtimali yok denecek kadar az, ama bu Alice'i T her durduğunda umut etmekten alıkoymuyor, o alçak hidrolik tıslamayla her açıldığında kapılara bakmaktan, insanlar binerken her bir yüzü incelemekten alıkoymuyor.

Ama hiçbir Lottie değil.

Alice ondan parçalar bulur - bronz ten, kahverengi bukleler, yay gibi alt dudak - ama ilki onun iki katı büyüklüğünde bir adama, ikincisi on yaşında bir kıza, üçüncüsü Eloise olacak kadar yaşlı bir kadına aittir. Uzun ve kısa, iri ve zayıf ve en belirgin özellikleri insan olmaları.

Üst üste binen davullar gibi kalp atışlarıyla vagonu dolduruyorlar ve şimdi Alice'in başka bir sorunu var. Trene binerek yeterince güvende olacağını düşünüyordu, çünkü artık aç değildi.

Ancak T, Park Caddesi, Charles/MGH, Kendall/MIT'ye kayarken ve araba dolmaya başladığında, bunun tam olarak doğru olmadığını fark eder.

Açlık kendisinin soluk bir gölgesi, bağırarak yerine bir fısıltı, ama bir şekilde *hala orada*.

Eskiden olduğu gibi büyük bir *H harfi* değil, *Alice'in aklına gelen her şey* değil, *dişleri ağrıyor, dili ağrıyor, kalbi göğsünde bozuk para kutusu* gibi *tıkırdıyor*, ama sessiz bir dırır, bir boşluk, bir kuyu ve onu doldurmak için ne gerektiğini merak etmekten kendini alamıyor-

(bu da ona Catty'yi düşündürüyor, koşu parkurundan dolayı her zaman aç olduğunu, yediği her şeyin ona hiç yapışmadan yanıp gittiğini)

-ve bu Alice'e Catty'yle kafayı buldukları zamanı düşündürdü ve o kadar kötü munchies oldu ki, yutar yutmaz yemeğin tadını unutmaya devam etti, bu yüzden daha fazlası için geri dönmeye devam etti.

Ve sonra Alice sedandaki takım elbiseli adamı hatırlar, onun kanının boğazından aşağı akan sıcaklığını hatırlar, bir kadın ve küçük kızı en yakın koltuklara otururken demir tadını hatırlar.

Ve açlık *alevlenir*.

Bir bıçak gibi keskinleşiyor ve Alice ayağa fırlıyor, kafaların dönmesine yetecek kadar hızlı. Kendini iyi hissetmediğini söylemeyi düşünüyor, ama ağzını açarsa olacaklardan korkuyor, bu yüzden kapıya en yakın direğe tutunuyor, gözlerini kapatıyor ve trenin tekrar durmasını bekliyor ve Merkez'e yanaşır yanaşmaz, bir durak eksik olmasına rağmen iniyor ve güneş bir çekiç gibi, kafatası bir cam levha gibi.

Alice son birkaç blok boyunca ürperti ve baş ağrısına göğüs gererek, en kötüsünden uzak durmak için kampüs binalarının arasından geçerek kendini zorla kaldırır ve sokağa çıkar. Karanlık bir odanın, ışığı engelleyen ağır bir yorganın vaadiyle kendini ilerletiyor ve sonunda yatakhaneye ulaşıyor

ve üçüncü kattaki süitte uzun macerasının sonunda kendini Odysseus gibi hissediyordu, uzuvları titriyordu ve ruhu kurumuştı.

Tek düşünebildiği yatağı ve karanlıktır ama Alice içeri girdiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlar.

Lizbeth, Jana ve Rachel kanepede birbirlerine sokulmuşlardır, etraflarındaki hava şok ve üzüntüyle kaygandır ve Alice bir an için nerede olduğunu ve ne yaptığını bildiklerini, suçlarının bir şekilde onun önüne geçtiğini düşünür.

Ama sonra Lizbeth başını kaldırıp kaşlarını çattı ve "Onlar benim güneş gözlüklerim mi?" diye sordu.

"Özür dilerim," diye cevap veriyor Alice, kafasından onları çıkararak. "Migrenimin tuttuğunu hissettim."

Jana'nın Rachel'ın yanına tüneyip sırtına daireler çizdiği kanepeye doğru sürükleniyor.

"Sorun ne?" diye sorar ve Rachel başını kaldırır, gözleri ağlamaktan kızarmıştır, ağzını açar ama yanaklarından yeni yaşlar süzülürken tekrar kapatır.

"Duymadın mı?" diyor Lizbeth. "Bahçede bir öğrenci bulmuşlar."

Kaşları, sanki söylemeden bir şey anlatmak istermiş gibi, bilmiş bir şekilde kavis çiziyor.

Bir öğrenciyi *ölü* bulmuşlar.

Alice'in midesi sıkışıyor ve haklıydı, değil mi? Bu onunkilerden biriydi, sadece en sonuncusu değildi ve bunun olacağını gerçekten tahmin etmeliydi, cesedi bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu.

"*Colin*'di," diyor Rachel hıçkırıklar arasında ve isim kafatasının içinde sekiyor.

("Hadi, seni eve götürelim.")

O zaman adamın neden tanıdık geldiğini, onu bir kez nerede gördüğünü, son öğrenci buluşmasında kolunu Rachel'ın omuzlarına doladığını hatırladı.

("Seni yakaladım.")

Neden ona kendisini tutmasına izin verecek kadar güvendiğini,

Onu bahçeye kadar götür.

Alice yutkunuyor. "Ona ne olduğunu biliyorlar mı?" diye soruyor, biraz başı dönüyor, biraz midesi bulanıyor ve sadece güneşten de olabilir ama her zaman berbat bir yalancı olmuştur, kan yanaklarına hücum ediyor (gerçi şimdi bunun hala doğru olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyor, uzanıp yüzüne dokunmak ve görmek istiyor ama bu muhtemelen şüpheli görünecek, bu yüzden yapmıyor) ve sonra rahatlıyor, kızların hepsi metronomları eşleştirerek başlarını sallıyorlar.

"Resmi bir neden yok," diyor Jana.

Lizabeth, "Bu da demek oluyor ki aşırı dozdan ölmüş," diye ekler. Rachel kaşlarını çattı ve aceleyle ekledi, "Muhtemelen bir kazaydı. Bugünlerde uyururuculara kim bilir neler katılıyor."

Bu noktada Rachel tekrar ağlamaya başlar, burnunu çekişleri onun kendisine ne kadar iyi davrandığına, nasıl o *kişi* olabileceğine dair yarı hıçkırıklarla kesilir ve Alice odanın * b r* ucuna atılıp Rachel'ı omuzlarından tutarak, "*Sana bir iyilik yaptım*," demek ister.

Ama yapamaz, bu yüzden kızları kederleriyle baş başa bırakır ve onun yerine odasının hoş karşılayan karanlığına girer, yatağa çöker ve uyur.

II

Alice hava karardıktan sonra boş bir süitte uyanır ve kızların Colin'in nöbeti için yola çıktıklarını ve eğer kendini iyi hissediyorsa onlara katılabileceğini söyleyen bir grup mesajıyla karşılaşır.

Tabii ki öyle değil.

Onun yerine, çarşıftan bir kozanın içinde oturmuş, dizlerinin üzerinde dengede duran dizüstü bilgisayara, ekranın köşesine yapıştırılmış post-it'e bakıyor.

Hoşça kal, Alice.
xo Lottie

Parmakları tuşların üzerinde geziniyor, sanki onların kontrolü ele almasını bekliyor.

İmleç arama çubuğunda yanıp sönüyor, yazmak ya da düşünmek istemediği kelimeyi kullanmasını istiyor, çünkü bu akli başında, ayakları yere basan ve insani olanın dünyasından bir adım atmak gibi geliyor, sanki dişlerinin arkasında kanın tadı yankılanmıyormuş gibi.

Alice bir nefes alıyor -buna ihtiyacı olmadığını biliyor ama yardımcı oluyor- ve sonra parmaklarını tuşlara götürerek kelimeyi heceliyor.

Arama butonuna basar ve sonuçların ilk iki sayfası kostümlerle doludur, Cadılar Bayramı'na daha bir ay olmasına rağmen şehrin dört bir yanında düzenlenen partilerin ilanları vardır. *Gecenin yaratıkları, sevinin,* diye duyuruyor bir site, yüksek yakalı pelerinli, kırmızı kontaklı figürler içeriyor. Bir diğeri, küçültülerek sarılmış ya da sürtük veya ısıltılı bir çeşitlilik sunuyor. Bir üçüncüsü, sahte dişler arasında kırılan sahte kan kapsülleri.

Alice ellerini saçlarında gezdirir ve *gerçek* kelimesini ekler ve sonraki bir saat boyunca, arama geçmişi kötü kurgularla dolarken, ekonomi okuması ve problem setleri masasının üzerinde ihmal edilmiş bir şekilde durur ve ekranının ışığı gidebildiği kadar kısıkken karanlıkta oturup canavar aradığının farkındadır.

Ya da daha spesifik olarak, buluşabilecekleri yerler.

Sonunda kendisini Boston bölgesindeki kulüpler için bir tür markasız Yelp sayfasına yönlendiren bir foruma yönlendiren bir subreddit'te bulur ve Hoxburn'da bırakın *alt kültürü*, kültür yolunda çok az şey olduğu düşünüldüğünde oldukça etkileyicidir, Sadece rugby çocukları ve genellikle Glasgow'da olan en yakın konserlere arabayla giden bir avuç serseri, ancak bu büyüklükteki bir şehirde BDSM buluşmalarından zindanlara ve gotik kulüplere kadar *herkes* için bir şeyler var gibi görünüyor; her site, olanların rıza gösteren yetişkinler arasında rol yapma olduğunu belirten feragatnamelerle dolu.

Listelenen yerlerden sadece ikisi umut vaat ediyor. İkisi de bu kelimeyi kullanmıyor, ama ikisi de *alternatif yemeklerden* bahsediyor ve kullandıkları dil ona bir şeyler bulmuş *olabileceğini* düşündürecek kadar kurnaz. Sonuçta, diye düşünüyor, gerçek şey muhtemelen kendini duyurmuyor. Göz önünde saklanmak falan.

Mekanlardan birinin web sitesi bile yok, sadece son birkaç ay içinde yüklenmiş bir avuç fotoğraf var. Karanlık bir kulüpte çekilmiş karamsar fotoğraflar.

Diğeri belirsiz vaatlerle, kayıplar ve lanetlenmişler için beyanatlarla dolu, kuşkusuz biraz dramatik, ama başka ne yapması gerekiyor?

Orada öylece oturup, derse gidip arabalarda adam öldüremez.

Cevapları bulması

gerektiyor. Lottie'yi bulması

gerektiyor.

Alice kalktı ve giyindi.

Ki bu görüldüğünden daha zor. Ne olduğunu bilmiyor

Ama gerçek bir gotik olmayı hedeflemenin saçma olduğunu biliyordu - deri ya da dantele sahip değildi ve Lizbeth'in ekmecelerine hızlıca bir göz atınca onun da olmadığını anladı - ve sonunda koyu renk bir kot pantolon ve Catty'nin dolabından çalınmış ve bir daha geri verilmemiş, n bir karga ile süslenmiş, grafiği yıllarca yıkandığı için bir çift hayalet kanada dönüşmüş eski bir siyah kapüşonlu giysiye tercih etti.

Kapıya yöneldiğinde açlık sesinin yeniden yükseldiğini fark eder, son yemeğin ona neye mal olduğu düşünüldüğünde bu büyük bir haksızlıktır. İki kulüpten en yakını North End'de ve Alice T'nin kapalı odalarında kendine güvenmiyor, bu yüzden sedandaki adamdan aşırdığı parayı kullanarak bir araç çağırıyor.

En yakın kapıdan geçip bekleyen arabanın arka koltuğuna oturur.

Bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıkar. şoför seksenli yılların bağıran rock'ını bangır bangır çalıyor, radyoyu kapatmayı reddediyor ve sanki içinde yıkanmış gibi dilinin arkasında onun kolonyasının tadını alabiliyor. Tırnaklarını dizlerine geçiriyor, sonunda camlar açık bir şekilde sürüyor, sokağın sesleri kafasında bir tür beyaz gürültü oluşturana kadar onu çevreliyor.

Araba sonunda onu bilmediği bir yola bırakır ve Karanlık Taraf'ın (evet, gerçekten adı buydu) girişini bile bulamadan uzaklaşır. Siyah bir duvara saplanmış siyah bir kapı olduğu ortaya çıkar, üzerinde hiçbir işaret yoktur, sadece çeliğe oyulmuş bir el izinin ekile dövülmüş bir benzeri vardır. Sanki kapı bir sır gibi aılacakmış gibi elini işaretin içine sokuyor, ama açılmıyor, kapı kilitli, içeride ne bir fedai, ne bir kalabalık, ne de bir yaşam sesi var... Alice telefonundan mekânı tekrar açıyor ve ilk seferinde gözden kaçırdığı hayati detayı görüyor.

Karanlık Taraf pazartesi günleri açık değil.

Alice inler ve başını soğuk çeliğe vurur.

Kapı.

Metale tekme atıyor, sert değil ya da en azından ayağını incitecek kadar sert değil, gözle görülür bir göçük bıraktığında şok oluyor. Kapıya ikinci kez tekme atar, arkasına gerçek bir güç koyar ve metal gerçekten bükülür. Alice, muhtemelen güvenlik kameraları olduğu aklına gelmeden önce hasara hayret eder ve sonra geri çekilir ve döner, bloktan aşağıya doğru aceleyle ilerler.

Göçük kapıdan güvenli bir mesafeye geldiğinde yavaşlar ve telefonunu çıkarır, haritaya geçmeden önce birkaç saniye Lottie'nin odak dışı resmine bakar.

İkinci kulübe (kesinlikle açık olan) bir mil var ama Alice başka bir araba çağırma düşüncesine katlanamıyor ve ayrıca gece havası iyi hissettiriyor; sadece iyi değil, bütün gün hissettiklerinin tam tersi, güneşin bacaklarını titreten sersemliği ve insanlar bir yerin havaya bağlı olarak nasıl değiştiğinden bahseder, ama o gece ve gündüz hakkında her zaman aynı şekilde hissetmiştir. Sanki tamamen ayrı iki dünyaymış gibi.

Farklı bir koku, farklı bir tat, farklı bir enerji. Şimdi, karanlıkta, zihni sakinleşiyor ve bedeni çözülüyor.

Kafası açık ve bacakları güçlü hissediyor, bu yüzden yürümeye karar veriyor.

Eğer bir kızsanız, geceleri asla yalnız yürümemenizi söylerler. Ve bu adil değil.

Çünkü gece, dünyanın sessiz olduğu zamandır.

Gece, havanın berrak olduğu zamandır. Gece vahşi ve davetkârdır ve Alice tek gördüğü gökyüzü olana kadar başının geriye düşmesine izin verir, zaman göz önüne alındığında olması gerektiği gibi siyah değil, mavinin kıvrımlı bir goblenidir.

Ona her zaman yaz günlerini düşündürecek bir renk.

Ve düğün çanları-

Eloise Martin'in babasıyla evlendiği gün *her şey* mavidir.

Masmavi güneş elbisesiyle El'den alacakaranlık takımıyla babama, ikisi de robin yumurtası giymiş Catty ve Alice'e ve Catty'nin gözleriyle aynı renkte bir tulumla (öfke hariç) büyükbabanın kucağına tünemiş bebek Finn'e kadar. Kilisenin dışında, Hoxburn bile yağmurun öğleden önce gelip tüm bulutları beraberinde götürdüğü o nadir yaz günlerinden birini gösteriyor.

"Burada toplanmış bulunuyoruz. ." diyor rahip annemin gömülü olduğu mezarlığın yanındaki kilisede ve işte zor bir gün, her zaman zor bir gün olacaktı.

Ama belki iyi bir tane de olabilir.

Ya da belki Alice bunu umduğu için aptaldır, çünkü Catty, El hayatlarına ilk girdiğinden beri bir kavga için dönüp durmaktadır ve her ne kadar düğümü atmak için Finn doğduktan sonra, El en azından Alice için neredeyse annem kadar uzun bir süredir ortalıkta olana kadar yıllarca beklemiş olsalar da ve Catty on beş yaşındayken Alice on iki yaşında olsa da, acının son kullanma tarihi olmadığı ortaya çıkar.

(Ve babasının mutluluğu ile kız kardeşinin acısının el ele gitmesi, daha da kötüsü, tabanca ya da bıçak gibi birbirlerine doğrultulmuş olmaları ve Alice'in tek yapabildiği şeyin kendini bu ikisinin arasına koymak olması Alice'in kalbini kırıyor).

Ve Catty üç ay önce babam duyuruyu yaptığında olay çıkardı. Alay etmiş ve beyaz elbiseler ve yüzüklerle neden uğraştıklarını anlamadığını söylemişti, zira bu işi yapmak için beklemedikleri açtı ve babam ona vuracaktı gibi elini kaldırmıştı, ama hiçbir zaman o tür bir adam olmamıştı, bu yüzden tekrar aşağı inmiş ve onu kaba davrandığı için azarlamış, annesinin utanacağını söylemişti ve bu Catty'nin bir haftalığına büyükbabasına kaçmasına yetmişti.

(Ve Alice neden gittiğini biliyor, çünkü Büyükbaba asla karşılık vermez, kavgaları bir yarışma ya da kimin daha çok gürültü yapabileceğini görmek için bir meydan okuma gibi görmez.

Muhtemelen bu kadar uzun süre bir bar işletmenin ve sarhoş ve delilerden payına düşeni almanın getirdiği bir şeydir).

Ama tüm bunlardan sonra bile, Alice düşünmeye devam ediyor, belki de her şeyin yoluna gireceğini *umuyor*, özellikle *de Do* yous ve *I* dos'u geçtikten sonra ve Catty yere bakıyor ama itiraz etmiyor (Alice parmaklarının her birine verilen küçük buketi sıkıldığını görse de, ve güllerin dikenlerinin koparılmış olmasına seviniyor) ve sonrasında babası gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, gülümsüyor ve yeni karısını öpüyor ve o zaman bile Catty dilini tutuyor ve tutmaya devam edebilirdi, günün geri kalanını metanetli bir protesto ile geçirebilirdi.

Eğer hediye için değilse.

Yemin töreninden sonra ve resepsiyondan önce, kilisenin arka tarafındaki küçük odadalar, sadece Alice, Catty ve El.

"Bir dakika, sadece kızlar için," dedi El babama, kapıyı yavaşça yüzüne kapatmadan önce ve o gittiğinde, bir çift küçük mavi kadife kutu çıkardı - bu mavi o kadar derin ki neredeyse siyah - her birine bir tane verdi. Alice içinde zincire asılı altın bir biblo bulur. Bir tılsım ya da madalyon değil, küçük bir silindir.

Ve ilk düşüncesi bunun yaldızlı bir mermiye benzediğidir.

Ama onu ikinci düşündüm o o Bu Güzel.

Yüzey o damgalı ile küçük Çiçekler, ve
var. bir hafiflik için o, olarak Eğer ve
odanın İçi boş. Catty kolyesini kutusundan çıkarırken
kaşlarını çatıyor ve Alice, Catty kapağı bulana kadar kolyenin
açılabileceğini bilmiyordu,
İnce parmakları kıvrılıyor, içindekiler avucuna
dökülüyordu.

İlk başta çamur gibi görünüyor. Kum kadar ince ama iki kat daha koyu ve El onlara yüzüncü kez annelerinin yerini almaya çalışmadığını söylese de Alice anlamıyor.

"Bu şekilde, nereye gidersen git, o seninle olacak" diyene kadar değil.

Çekiç düşer. Alice ne olduğunu anlıyor.

Catty'nin yumruğu mezar toprağına çarparak kapanıyor, yüzü küçümsemeyle buruşuyor.

Catty, hiçbir şeyi eğip bükmeden alamayan. Her zeytin dalını sivriltilmiş bir sopaya dönüştürebilen.

"O benim annem değil," diye feveran ediyor, aksanı nefretle kalınlaşıyor. "O dışarıda değil, toprakta çürüyor." Yumruğunu göğsüne vuruyor. "Boynuma takacağım bir glaur parçası değil."

Catty altın şişeyi yere fırlatıyor, ardından kir parçaları yağıyor ve fırtına gibi odadan çıkıyor ve belki El'in yüzündeki kederin kabarmasından, belki de bacaklarının, kalbinin, kemiklerinin iki yöne çekilmekten yorulmuş olmasından, ama Alice ilk seferden beri ilk kez Catty'nin gidişini izliyor.

Ve takip etmiyor.

Olduğu yere yapışıp kalıyor. Kendi küçük kolyesini avuçlarının arasında tutarken boğazındaki taşları yutkunuyor, sanki değerli şey uçup gidecekmiş gibi.

"Teşekkürler, El," diyor, sesi çatlaklarla dolu. "Bu gerçekten çok hoş."

Yalan bile değil. Alice küçük tılsımı seviyor. *Annesi* değil, tabii ki değil, ama ağırlığını seviyor. Nesne, hafızanın boşluğunu dolduruyor.

Başını kaldırıp üvey annesinin yumuşak, kahverengi ve acı dolu gözleriyle karşılaşıyor ve sadece bu acıyı dindirmek istiyor.

"Takmama yardım eder misin?" diye sorarak altın zinciri uzatıyor ve El yanaklarındaki gözyaşlarını silerek başını sallıyor.

"Elbette," diyor.

Alice saçlarını yoldan kaldırır ve El'in dokunuşu

Zinciri boynuna geçirip tokasını takarken tüy kadar hafifti, çekilmeden önce Alice'in başının arkasını öptü.

Alice kolyeye tekrar dokunuyor, sonra onu elbisesinin eteğinin altına, Catty'nin görmeyeceği bir yere sıkıştırıyor, altın orada kalbine karşı ısınıyor. Eloise'e döndüğünde yanaklarına yeniden renk gelmişti.

Küçük odadan çıktıklarında Alice, Catty'nin koridorda babasının yanında, eli omzunda ve kolları sımsıkı kavuşturulmuş bir şekilde durduğunu görünce şok olur.

Alice onun kalması için ne söylediğini, tehdit mi ettiğini yoksa yalvardığını asla bilemeyecek ama bunu daha sonra çekilen düğün fotoğraflarında görebilirsiniz.

Gözlerindeki boşluk- Dolu bir
ev gibi- Kiracıları çoktan
gitmiş.

Alice yürürken kolyeye uzanıyor, altın şişeyi parmaklarının arasında çeviriyor, bazen evi çok uzakta hissettiğinde yaptığı gibi dudaklarına götürüyor.

Sonra köşeyi döner ve ikinci kulüp görünür hale gelir.

En azından kapalı değil.

Giriş bir sokağın yarısında, kapı açık, karanlık odanın kırmızı ışığı yola saçılıyor ve dışarıdaki adamın döşemeli bir sandalyeden daha fazla çivisi var.

Alice'e bir aşağı bir yukarı bakar. "Doğru yerde misin?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor telefonu kaldırarak. "Bu kızı mı arıyorum?"

Fedai ekrana doğru düzgün bakmıyor bile, sadece omuz silkiyor ve "Belki onu bulursunuz" diyor, başını açık kapıya doğru sallıyor, ama Alice ilerlemeye başlayınca, kolunu kaldırıp yolunu kesiyor.

"Kimliğin var mı?"

Biliyor ama yirmi bir yaşına neredeyse    yıl kaldığı için bunu göstermenin bir anlamı yok. O an öyle görünüyor ki

gergin, beklentisi onun ihtiyacıyla savaşıyor. Eski Alice'in beceriksizce özür dileyceğı, özür dileyip çekip gideceğı kısım burasıdır ama Yeni Alice'in bir görevi vardır.

Yeni Alice bir ipucu bulana kadar kampüse dönmeyecek.

Hannah'yı nasıl tuttuğunu, ancak Alice'in kendisi tuttuktan sonra nasıl durakladığını hatırlıyor, bu yüzden fedainin bakışlarını karşılıyor, sanki bir havuzmuş, hemen içine dalabileceğı bir şeymiş gibi tutuyor ve "Yeterince büyüdüm" diyor.

Dünya onun sesiyle titremiyor. Dalgalanma yok, titreşim yok, basit bir ifade ile daha güçlü bir şey arasındaki farkı anlamamanın yolu yok. Kelimeler aralarında asılı kalır ve Alice'in tek yapabildiğı bekleyip sonra ne olacağını görmektir.

"Öyle misin?" diye soruyor, ama ne bir tavır, ne de alaycı bir bakış var, sadece alnında en ufak bir çatıklık var, sanki onun zihnini olduğu kadar kendi zihnini de dinlemeye çalışıyormuş gibi. Alice onun bakışlarını tutuyor ve başını sallıyor.

"Öyleyim. Şimdi beni içeri al."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra omuz silkiyor. "Devam et o zaman," diyor ve Alice sevinmek, ötmek, yumruğunu sıkmak istiyor çünkü işe yaradı, işe yaradı, ama bunun bir şekilde büyüyü bozacağından korkuyor ve belki de büyü y o k t u , belki de adamın umurunda değildi, ama her iki durumda da içeri giriyor.

Adam tekrar yolunu kestiğinde kadın kapının yarısına gelmişti.

"Bekle," diyor adam ve Alice dişlerini sıkıyor, bir sorun çıkmasını bekliyor, ama adam sadece bir çift kâğıt bileklik tutuyor, biri kırmızı, diğeri beyaz.

"O da ne?"

"Herkes ya avcıdır," diyor kırmızı olanı sallayarak, "ya da av," diye ekliyor, sonra hangisi olduğunu, hangisi olmak istediğini sormadan beyaz olanı bileğine geçiriyor.

Alice gözlerini devirir ve içeri girer.

III

Müzik onu içine çekiyor.

Kulübün içinde nabız gibi atan ağır bir ritim, duymak ve düşünmek için çok yüksek.

Alice baktığı her yerde, çoğu siyah deri, siyah pamuk ve siyah dantel giymiş, birbirine bastırılmış bedenler görür.

Kadeh.

Buranın adı bu.

Paranormal bir romantizmden fırlamış gibi, koyu kadife köşeleri yutuyor ve aynalar pamuklu örtülerle örtülmüş. Kıpkırmızı ampullü lambalar ve bir mahzendeki bölmeler gibi duvarlardan aşağı uzanan oyuklar.

Alice kalabalık kulübün içinde Lottie'yi arıyor.

Bir siyah ışık havuzundan geçer ve aniden ellerine neon sıçrar, öyle ki en yakın banyoya koşup derisini ovalamaya başlamak ister. Ama kimse cildine sıçrayan kanı fark etmiyor ya da fark etseler bile umursamıyorlar.

Sağında, iki adam duvara kilitlenmiş, uzuvları birbirine dolanmış, elleri de, bir kırmızı, bir beyaz bant, etraflarındaki hava kalın ve tatlı ve Alice ağızları birbirinden ayrılıp sivri dişlerin uçlarını gördüğünde geriliyor. Başını diğer adamın boynunun kıvrımına gömerken orada ve sonra gitti.

Ve belki de, sadece belki de, doğru yeri, gerçek olanı bulmuştur. Parmağını beyaz bilekliğin altına sokup çıkarırken içinde umut yükseliyor, sonra bara yöneliyor.

Tabure yok, bu yüzden dirseklerini tezgâha dayıyor ve barmene işaret ediyor, gözlerini bir uçtan diğer uca siyah gösteren lensleri olan zayıf bir kadın. Alice telefonunu yüzü yukarı bakacak şekilde barda kaydırıyor.

"Bu kızı gördünüz mü?" diye bağılıyor bangır bangır çalan ritmin üzerine.

Ve belki de bağlantılardan dolayıdır ama barmen bakmıyor bile, sadece başını sallıyor ve "Bir şey sipariş edecek misin?" diyor, başının arkasındaki, her şeyin Şiddet veya Kalp kırıklığı veya Açlık gibi bir adı olan tahtaya sivri kırmızı bir çivi çakıyor.

Alice bir Heartbreak sipariş eder, sonunda bir shot bardağı kana benzeyen ama şeker gibi kokan bir şey alır. Tadı da öyle. Öğürüyor, içindekileri bardağa geri tükürüyor, gözlerini sıkıyor ve tabii ki bir aptal olduğunu, buranın genç bir şehir fantezisinin film seti olabileceğini, buradaki insanlar hakkında gerçek hiçbir şey olmadığını, açıkça başka bir çıkmaz sokak olduğunu ve-

"İlk kez mi?"

Alice gözlerini açar, döner ve bir an için Lottie'ye bakar.

Lottie, bir dirseğini bara dayamış, gülümsemesi eğilmiş ve bukleleri artık menekşe yerine kırmızıya boyanmış. Ama sonra Alices gözlerini kırıştırır ve bu o değildir, sadece başka bir kıvrıkcık saçlı kızdır, teni çok açıktır ve gözleri ışıksız, sıradan bir gölgedir.

Sıradan ama yine de güzel, siyah halkalı, iç köşelerinde minik mücevherler göz kırpmıyor. Bir bileğinin etrafında beyaz bir bant dolanıyor ve her parmak eklemesinde altın yüzükler parlıyor, uzanıp Alice'in yanağında bir parmak ucunu gezdirirken kulübün tuhaf ışığını yakalıyor. Sanki parmağına bir diken batmış gibi teninde koyu bir boncuk geziniyor.

Alice lekeye bakar ve kaşlarını çatar.

Ağladığını fark etmemişti.

Kız da şaşkınlıkla yere bakar, sonra parmağını dudaklarına götürür, sanki kanı yalayıp temizleyecekmiş gibi - Alice'in içine ani bir korku düşer, bu kıza bir şey yapacak, canını yakacak

onu değiştirir, böylece diline ulaşmadan önce elini kapar.

Kız irkilir. "Ellerin soğuk."

"yle mi?" diye sorar Alice ve kendi kanını kızın teninden silebilirdi ama yapmaz. Silemiyor. Bunu görmek açlığını daha da arttırıyor ve ne yaptığını anlamadan Alice kızın parmaklarını dudaklarına götürüyor ve kız direnmeyince işaret parmağını ağzına sokup yalayarak temizliyor. Tadı aynı olmayan ama yine de açlığını bir an gibi çınlatan kanı... Alice kızı ısırarak istemiyor ama dişleri parmak ucunun yumuşak etini sıyrırken kızın çenesi küçük, meydan okuyan bir hareket yapıyor ve geriliyor. Alice zar zor ısırıldı ama derinin soyma bıçağının altındaki bir şeftali gibi kolayca kırıldığını hissetti.

Kızın nefesi kesilir, gergin bir kahkaha atar.

Elini geri çekerken "Vay canına, bunlar çok keskin," diyor ama kızmış gibi görünmüyor; olsa olsa gözbebekleri büyümüş, etrafındaki hava arzıyla renklenmiş ve Alice'i bardan, kulübün ortasındaki kıvrılan bedenlerden uzaklaştırıyor, Zonklayan ritimden uzaklaşıp bir koridora giriyor ve sonra ağzı Alice'in ağzında ve eli (beyaz bantlı olan) Alice'in kapuşonunun altından kayıyor ve dudaklarını Alice'in kulağına götürüp içtenlikle "Isır beni" dediğinde kalbi kaburgalarının arasından fırlıyor."

Ve belki bunu söyleme şeklinden, belki de dünyayı kıpkırmızı yapan kulüp ışıklarından, ama Alice ağzını kızın boğazının bekleyen yamacına getirip dişlerinin içeri kaymasına izin verirken içinde bir tuzak kapısının açıldığını hissediyor.

Kan fişkırıyor ve dilinin üzerinde kırılıyor. Kızın nefesi kesiliyor ve bu ses daha derin bir arzunun kilidini açıyor. Alice dönüyor, sırtını en yakın duvara yaslıyor. Halkalı eller Alice'in kollarını kavırıyor ve Alice'in duyamayacağı bir şey söylüyor, kalp atışları göğsüne geri dönüyor ve beslenmesinin üzerinden sadece saatler geçmiş olmasına rağmen, açlıktan ölüyor, kırık bir kap kendini daha hızlı doldurmaya çalışıyor.

sızar ve belki yeterince içerse açlık onu yakalayamaz, belki kalbi atmaya devam eder, belki yeterli olur ve-

Birisi Alice'i geriye doğru itiyor.

Tökezliyor, kızın bacaklarının dışarı çıktığını, vücudunun duvardan aşağı kaydığını görmek için tam zamanında doğruluyor, sonra siyah saçları dikenli bir adam Alice'in yanından geçip onu sabitliyor.

Alice dehşet içinde bakıyor. O ne yapmıştı?

Kalp atışları göğsünde durur ve ardından kulüp geri gelir, tüm o kötü tekno ve ucuz kırmızı ışık. Adam, Lottie olmayan kızı bir sandalyeye oturtuyor ve kaba barmen tezgahın etrafında dönüyor, iyi olup olmadığını soruyor ve "Evet, sadece çok hızlı bir şekilde çok fazla içti, biliyorsun her zaman yemek yemeyi unutuyorlar." Diyor.

Alice hâlâ şaşkın, ne yaptığından ve kendini nasıl bu kadar çabuk kaybettiğinden emin değil ve ısırılmak isteyen kıza bakıyor ama kız solgun ve korkmuş görünüyor. Alice onun iyi olup olmadığını sormadan, çivili saçlı adam Alice'i kolundan tutmuş, kapalı aynaların ve siyah giyimli kalabalığın yanından, daha önce öpüşmeye devam eden iki adamın yanından geçiriyor, ancak bu sefer kırmızı bantlı olan dişlerini sıktağında plastik dişlerin nasıl büküldüğünü görecektik kadar yakın.

Sahte.

Hepsi sahte. Ama

O-

"Yanlış yerdesin," diye tersliyor dikenli saçlı adam, onu arka kapıya doğru yönlendirirken ve dışarı, daha sessiz, daha soğuk geceye çıkarken.

Ve Alice *Hayır* demek ister, ama hala kan sarhoşudur ve biraz sersemlemiştir, bu yüzden az önce ne söylediğini ve ne söylemediğini anlaması biraz zaman alır, çünkü yanlış bir yer varsa, o zaman belki bir doğru bir vardır, da. O

"Bekle!" diye seslendiğinde çoktan arkasını dönmüştü. Kapı kapanmadan önce onu yakalıyor. "Nereye gideceğim?"

Adam arkasına bakar. "Hiçbir fikrim yok," diyor. Ama bu yeterince iyi değil.

"Lütfen," diye bileğini tutuyor ve adam biraz sertleşiyor, ya elleri soğuk olduğu için ya da bildiği için ve eğer gözlerine baksaydı, ona söyletmeye çalışacaktı, ama yapmıyor, sadece onun yanından ara sokağa bakıyor ve "Müziği takip etmeyi dene," diyor.

Kızgın bir şekilde i geçiriyor. "*Bu* da ne demek şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Adam omuz silkiyor. "Ama senin gibi biri gelirse bunu söylemem gerektiği söylendi."

Kelimeler derisinin altında uğulduyor.

Senin gibi biri.

Yani, bir yerlerde onun gibi insanlar var. Kadının elinden kurtulur ve arkasını döner.

"Hey," diyor cebinden telefonu çıkararak. "Bunu gördün mü-"

Ama arka kapı çoktan kapanmış, kulübün kırmızı ışıklarını ve düşük ritmini alıp Alice'i soğukta bırakmıştır.

SABINE

(D. 1532)

I

Venedik, İtalya *1709*

Yıllar geçtikçe Sabine kendini evinde bulur.

Palazzo'da, evet, ama bu sadece duvarlar ve pencereler, odalar ve zeminler. Onu daha fazlası yapan ev sahibi ve sevgilisidir.

Alessandro, Matteo ve Sabine birlikte bir hayat kurarlar. Yeni bir tür aile oluştururlar. Sabine bir ölümlü ve onun sanatı için oturur ve gecenin geç saatlerini ev sahibiyle konuşarak geçirir; her biri Venedik'e gelmeden önceki yıllara dair hikâyeler anlatır.

O ve Matteo çok farklılar ama yine de birbirlerine benziyorlar.

Alessandro onların iki granit blok gibi olduklarını söyler: dik başlı ve inatçı. Ama yanılıyor. Onlar aynı değildir. Sabine, Matteo'yu ve ölümlü aşkını bazen kıskançlıkla, bazen de küçümseyerek izler ve Matteo'nun birçok kuralını anlasa da, onlara karşı sabrını kaybeder ve kendini bir manzara ya da tempo değişikliğine özlem duyarken bulur. Ve böylece Sabine bazen Toskana'ya ya da Roma'ya gitmeyi göze almaya başlar.

Bir gece, bir hafta ya da bir ay özgürlüğün, yalnızlığın, istediği sıklıkta öldürme yeteneğinin tadını çıkarmaya niyetlenir, ancak avın uzun süren gerilimini arzulamaya başladığını keşfeder. Zevkin başlangıcı olmadan, zevk çok çabuk gelir ve gider, onu tatminsiz bırakır.

Matteo'ya itiraf edeceğinden değil.

Birden fazla kez, bir ay, bir mevsim ya da bir yıl sonra geri döndüğünde hoş karşılanacağını bilerek daha uzaklara gider.

Eve hoş geldin.

Palazzo'nun içinde zaman, sadece duvarlara eklenen tablolar, gardıroplardaki tarz değişiklikleri ve Alessandro'nun yüzünün, çehresinin yavaş yavaş değişmesiyle akıp gitmektedir.

Yeni bir yüzyıla girilmiştir ve Matteo ile Sabine her zamanki gibi görünseler de - palazzo, lagün, Venedik'in kemikleri kadar değişmez - Alessandro'nun gençliği artık çok gerilerde kalmıştır.

Bir zamanlar altın sarısı olan saçları daha soluk bir tona dönüşmüş, derisi artık altındaki iskeleti görebilecek kadar ince. Bazı kenarları keskinleşirken, diğerleri yaşla birlikte yumuşamış. Bir bastonla yürüyor ve her mevsim ağırlığını cilalı tahta sopaya daha fazla veriyor gibi görünüyor.

O bebek gibi haliyle hala çok sevimli.

Ve Matteo hala aşık. Yıkıcı bir şey.

Alessandro'nun seçimiyle, kaçınılmaz çürümesiyle uzun zamandır barıştığını iddia eder ve hala yılları olduğu, ölümlü yaşamın bile gençliğin çiçek açmasının çok ötesinde sürdüğü konusunda ısrar eder. Alessandro'nun yaşlandıkça daha da zarifleştiği konusunda ısrar ederken, kendisinin her zaman ikisinden daha yaşlı olacağına dair şakalar yapar.

Buna tanık olmak çıldırtıcıdır ve Sabine, Matteo'nun Alessandro'ya mı yoksa kendisine mi yalan söylediğini ya da bir şeyleri söylemenin onları gerçek yapabileceğini mi düşündüğünü merak eder. Bu ona henüz göstermediği bir güç mü, yoksa gerçeği kabul etmek istemeyen bir inkâr içinde mi?

Ve sonra, bir kış, Alessandro'nun göğsü ağrımaya başlar.

Onun Akciğerler vardır tıkrıtı tarafından

Bahar, ve Matteo kaybeder Soğukkanlılığını, başlar

için beg onun sevgili için tekrar düşün

onların düzenini. Kendini gece yarısı toprağına bırakmak

için. Sessiz olsalar da, Sabine konuşmaları duyuyor, odalar

Uzakta.

Benimle kal, diye yalvarır, ama Alessandro tereddüt etmez. Sonsuza dek genç kalmak istemiyorsa, neden yaşlı olmayı seçsin ki? Hayat sona ermek içindir. Ne zaman biteceğine insan karar veremez.

Sabine dinler ve öfkelenir.

Kaybetmeye mahkum olduğun bir şeyi sevmenin ne anlamı var, diye düşünüyor.

Size tutunamayan birine tutunmaktan mı?

Bu Matteo'nun hatası. Onun aptallığı. Ve yine de, bir şekilde, acı onun içinde de yankılanıyor. Çünkü Matteo'nun evcil hayvanını sevmeye, ölümlü de olsa onun arkadaşlığından zevk almaya, onu bir *arkadaş* olarak görmeye başlamıştı ve şimdi yavaşça zehirlenmiş gibi hissediyor. Onu önemsemek istemiyordu ama önemsiyor ve yaklaşan kayıp onu üzmüyor.

Bu onu *öfkelenendiriyor*.

O son hafta, Alessandro uyanık olduğu her anı güneşin altında, yorgun yüzünü ışığı yakalamak için yukarı kaldırarak geçirdi.

Sabine bir çok kez akşam karanlığından sonra avluya indiğinde onu bahçe sandalyesinde, ince uzuvları bir battaniyenin altında çapraz bir şekilde uyurken bulur.

Birden fazla kez, onun gitmediğinden emin olmak için kalbinin sessiz mırıltısını, nefesinin yumuşak çekilişini dinlemek zorunda kalır.

Birden fazla kez, tüm bu saçmalığa bir son vermeyi düşünür. Onunla kendisi ilgilenmeyi. Onu gece yarısı toprağına ekmeyi ve lanetlenmeyi. Mutlu hayatlarına bu gölgeyi düşürdüğü için Alessandro ondan nefret etmeye başladığı gibi nefret etsin.

Ama sonra mavi gözleri açılır ve Sabine'e ilk geceki gibi bakar, ressamın keskin bakışlarıyla, sanki onu nasıl resmedeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Aradan geçen yıllar boyunca bir düzine kez denedi, ama kadın değişmese de, onu ele geçiremiyor gibi görünüyor. Ve şimdi, biliyor ki, asla yakalayamayacak.

"Bana eşlik etmeye mi geldin?" diye soruyor, kelimelerin arkasında hafif bir törpü var.

"Aslında," diyor, "antrenman yapmaya geldim. Pratik yapmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Yumuşak, kararsız bir kıkırdama. "Bu gece," diyor, "üstünlük sende olabilir."

Sesindeki mizah azalıyor. "Sen bir aptalsın," diye öfkeleni. Gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor. "Biliyorum."

Adamın öldüğü gece orada değil.

Dışarıda, sokaklarda yürüyor, sese dayanamıyor, kalbi, birinin kurmayı başaramadığı bir saat gibi, vuruşları yavaş yavaş hız kaybediyor.

Orada değil, ama döndüğü anda biliyor.

Bu sadece evdeki durgunluk değil. Acıyla kararmış bir *hava*. Alessandro'nun değil, Matteo'nun. Matteo, bunca yıldır zihnini iyi korumuş, ona karşı her zaman şeffaf olmuştur. Ama şimdi kederi yere sıcıyor, duvarlara boya gibi bulaşıyor. Sabine'in koklayabildiği tek şey bu. Tadabildiği tek şey.

Dakikalar saatlere dönüşürken o merdivenlerin dibinde bekler. Yüzlerce insanı ölürken kucağına almış, kollarında cesede dönüştüklerini hissetmiştir. Yine de yukarı çıkıp bu cesedi kendi gözleriyle görmeye cesaret edemiyor.

Alessandro'nun atölyesinde, onun sanatıyla çevrili bir şekilde uyur. Matteo iki gün iki gece boyunca odasında kalır. Ta ki ev çürüyen et ve acı kokmaya başlayana kadar. Ta ki Sabine daha fazla dayanamayıp cesedi götürmek için gelen hekime haber verene kadar.

Alessandro Contarini, elli dokuz yaşındaydı ve aile mezarlığına gömüldü.

Takip eden geceler ve haftalarda Sabine evden kaçır. Matteo'yu acısıyla baş başa bırakır, bunun geçeceğinden emindir.

Ama öyle değil.

Matteo da ölmüş gibi davranıyor. O bir hayalet. Bir hayalet. Onların odasından çıkıyor. Ve başka bir odaya. Ve bir başkasına. Ve bir başkasına. İki yerine bir kişinin yatabileceği bir yatak arıyor, sonunda arayışını bırakıp salonu ele geçiriyor, perdeleri çekiyor ve kanepeye yığılmadan önce Venedik'in ışığını engelliyor.

"Hadi," diyor. "Bir oyun oynayalım." Ama o oynamaz.

Ziyaretçiler gece gündüz başsağlığı dilemek için geliyorlar ama kapılar cevapsız kalıyor, çiçekler kapı önlerinde solmaya terk ediliyor. Gondol gezintileri, halka açık gösteriler ve tüm gösteriş çabaları da geride kaldı.

Geceleri Matteo avluda o kadar hareketsiz oturur ki etrafındaki salkımların büyümemesine şaşırır. Sabine onun açlıktan ölmesinin ne kadar süreceğini merak eder.

O yıl Carnevale tek bir maske, top ya da oyun olmadan gelip geçer ve Sabine onun somurtmasından bıkar. Keşke öfkeden kudursa, evi birbirine katsa, mobilyaları kırsa, perdeleri yırtsa, duvarları parçalasa, bir şeyler yapsa, havayı temizleyecek, içini dökecek *herhangi bir* şey. Bunun yerine, kireçlenmiş gibi görünüyor.

Matteo yemek yemiyor. Uyumuyor.

Bir ay oldu ve her yer hâlâ kederle dolu. Ve artık buna dayanamıyor.

"Yeter," diyor.

"Kalk," diyor. "Dışarı çıkıyoruz."

Ama Matteo kendi içinde kaybolmuş durumda. Ve bu çıldırtıcı. Bir ay daha, bir sezon, iki sezon ve Sabine artık bıktı.

"Ölümlü bir adamı sevmeyi seçtin," diye çıkıştı. "Onu değiştirmeyi reddettin. Ne olacağını biliyordun. Biliyordun,

ve bunu kendin getirdin. O zaman keder karşısında şaşırmaya ne hakkın var? Bu kadar yıkılmaya? Kendini toparlayamıyorsan, git onun yanına uzan ve mezar toprağının seni almasına izin ver."

Sabine zalimce davrandığını biliyor.

Umurunda değil.

Bir kez başladı mı, duracak gibi görünmüyor. Kelimeler safra gibi dökülüyor. Belki de sadece Matteo'yu kederinden uyandırmaya çalışıyordur. Belki de kendininkini de temizlemesi gerekiyordur.

"*Mateusz*," diye çıkışıyor sonunda ve bu en azından bir tepki kazandırıyor. İsim bir darbe gibi iniyor ve adam irkilip ona doğru dönüyor, gözlerindeki acı o kadar siyah ve dipsiz ki kadın geri çekiliyor.

Ama hiçbir şey söylemez ve Sabine artık buna dayanamaz. ayrılır. kışı Verona'da geçirir, silkinir.

Matteo'nun kederi. Sokaklarda taşınan çiçeklerle bezeli büstlerle, kilise çanları, mum dumanı ve umut dolu havayla eski yılın ölümünü ve yeni yılın başlangıcını izler.

Şubat ayında Sabine, ne bulacağından emin olmadan Venedik'e döner.

Palazzo di Contarini'nin duvarları arasında bekleyen her türlü yıkıma karşı kendini siper eder. Mecbur kalırsa Matteo'yu dışarı sürüklemeye karar verir. Pencerelerin aydınlandığını, avlunun süpürüldüğünü, sarmaşıkların yeni kesildiğini görünce şaşıır, belki de Matteo'nun evi terk ettiğini, satıp kaçtığını düşünür. Ama kapı onun dokunuşuyla açılır ve eşikte onu karşılayacak, geri itecek başka kimsenin iradesi yoktur.

Sabine vagonun salonuna adımını atar, arkasında bıraktığı kokuşmuş kasvet için hazırlanmıştır ama kasvet yok olmuştur, Matteo'nun acısı artık havada asılı değildir. Ayakkabılarını çıkarır, çıplak ayaklarının mermer zemine yerleşmesine izin verir, sesi duyduğunda merdivene doğru yönelir.

Sandalyedeki bir bedenın kayması.

Dönen parşömenin çatırtısı.

Sesler ona tepeden değil, koridorun sonundaki odadan ulaşılıyor, orası Alessandro'nun atölyesiydi, ta ki öyle olmayana kadar. O kapı, Alessandro gömüldüğünden beri hızlıca kapatılmıştı ama şimdi açık duruyor ve yumuşak bir parıltı yayılıyor.

Sabine kapı aralığında kısa bir süre durur, tüm vücudu sanki itilmiş gibi oraya takılır.

Ama bu sadece bir sürpriz. Alessandro'yu görünce.

Sarı bukleler yüzünden aşağıya doğru yayılıyordu. Mavinin şok edici tonundaki gözlerinin üzerindeki uzun, soluk kirpikler. Vücudu alçak kanepeye uzanmış, uzun parmakları bir kitabı karıştırıyordu. Alessandro, güzelliğine ve gençliğine yeniden kavuşmuştu.

Ona bakıyor ve sivri dişlerini göstererek sırıtıyor.

Ve bu o değil. Tabii ki değil. Alessandro hala ölü.

Bu bilgi ona kör bir darbe gibi çarptı.

"Sen Sabine olmalısın," diyor bu davetsiz misafir, kitabı bırakıp ayağa fırlayarak. Şövale kaldırılmış, ama boya kokusu her yüzeye sinmiş ve Sabine'nin ilk düşüncesi onun burada olmaması gerektiği. Bu odada. Bu oda onun değil.

"Matteo bana senden çok bahsetti!" diyor yabancı manik bir neşeyle ve kızın şaşkınlığı geçtikçe adamın benzerliği de azalıyor. Doğru, Alessandro'nun yüz hatlarına sahip ama farklı bir şekilde düzenlenmişler. Vücudu farklı bir tempoyla hareket ediyor.

Alessandro hayattayken, sanki çok hızlı bir şey onları ürkütebilirmiş gibi yumuşak ve sabit bir tavrı vardı. Yabancınn sesi aynı anda hem daha yüksek hem de daha alçak, hareketleri ani ve duraksamalı, sanki yeni gücüne ya da hızına alışmamış gibi. Düşünceleri de bir o kadar dağınık, etrafındaki havaya karışıyor; istek, ilgi ve eğlence bulutları. Ve tabii ki açıklık.

"Ah," diyor kapı aralığından bir ses, "görüyorum ki

Giovanni."

Sabine döner ve Matteo'yu, otuz yıl önce tanıştıkları geceki gibi, dinç, omuzları geniş ve sırtı dik bulur.

Kaybın bitkin düşürdüğü adam gitmiş. Dağınık bukleler geriye taranmış. Bıyıkları özenle düzeltilmiş. Buruşuk çarşafların yerini siyah pantolon ve inci düğmeli soluk bir tunik, cilalı çizmeler, boğazında zümrüt bir pelerin iğnesi almıştır.

"Gerçekten de var," diyor, sorar gibi kaşlarını kaldırarak, ama adamın gözleri donuk, zihni hızla kapalı, etrafındaki hava sessiz. Giovanni bir kolunu Matteo'nun omuzlarına atıyor, bir erkekten çok ilgi bekleyen bir köpek yavrusu gibi.

"Dışarı çıkıyoruz," diye duyurdu Giovanni. "Gelmelisin, böylece kutlama yapabiliriz."

"Neyi kutlayacağız?" diye soruyor.

"Burada olduğun için tabii ki! Sen döndüğüne ve hepimiz bir arada olduğumuza göre Matteo somurtmayı bırakacaktır."

Birlikte. Rahatsız etmemeli ama yine de ediyor.

Matteo, Giovanni'ye bir palto uzatır ama o elinin tersiyle iter. "Kar yağması gerekiyordu," diye azarlar.

"E allora? Üşümüyorum."

"Bu sizin rahatınızla ilgili bir mesele değil," diyor küçük bir çocuğa bir şeyler anlatan bir ebeveynin bıkkın havasıyla. "Bu diğer insanların fark etmesiyle ilgili."

Giovanni iç geçirir ve kollarını uzatır, Sabine başını sallar, Matteo'nun yeni evcil hayvanını giydirmesini şaşkınlıkla izler. Başını eğip Giovanni'nin omzuna bir öpücük kondurmasını izler, tıpkı Alessandro'ya defalarca yaptığı gibi. Ama o aşktı, bu ise başka bir şey. Performansın içi boş hareketleri var. Bir aktör işaretlerinden geçiyor.

Giovanni eğilmek yerine geri çekiliyor.

"Çok açım," diye ilan etti, iyi ruh hali aniden

yerini dramatik bir somurtmaya bıraktı.

Matteo sakın bir şekilde, "Az önce yemek yedin," diyor.

"O dün geceydi! Ben ölümlüyken günde iki kez, bazen üç kez yemek yedim. Eminim aynıdır."

"Öyle değil, sana söz veriyorum."

"Ama açlıktan ölecekmişim gibi hissediyorum!" diyor.

Sabine ve Matteo bakışırlar. Neredeyse bir gülümseme.

Avluya çıkarlar ve kendisine Giovanni-Gio denmesinde ısrar eder- Matteo'nun çok fazla *kuralı* olduğundan yakınırken kolunu onun koluna dolar.

"Öyle," diye onaylıyor Sabine.

"Bunların ne anlamı var anlamıyorum."

"Önemli olan" diyor Matteo, "hayatta kalmak."

"Ne kadar sıkıcı!" diyor Gio, ihtiyacı olmayan bir nefesi tekrar üflemek için içine çekerek. "Ama Sabine artık burada. Ve eminim o daha eğlenceli olacaktır."

II

"Birkaç gece sonra, "Seni böyle *canlanmış* görmek beni rahatlattı," dedi.

Onlar yine dışarıda , başka bir akşam yürüyüşünde , Venedik

Lamba ışığında parıldayan.

Matteo gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Bu bizim doğamızda var, değil mi? Israr etmek. Başkaları yapamadığında devam etmek."

"Israr ediyor gibi görünüyorsun." Elleri ceplerinde ve başı arkaya atılmış bir halde önde yürüyen Giovanni'ye başıyla selam veriyor. "Eminim yeni arkadaşın yardımcı oluyordur."

Matteo'nun gülümsemesi titriyor, kısa bir süre sonra yüzünü buruşturuyor. "Düşündüm ki-"

"Don Accardi!" diye seslendi bir çift kadın, kol kola onlara doğru yürürken. "Sizi gördüğümüze ne kadar sevindik."

Sabine hafızasını yokluyor, daha önce tanıştıklarını biliyor. Kardeş olduklarını hatırlıyor ama ikisini birbirinden asla ayıramadığı için isimlerini öğrenmeye zahmet etmemiş. Ne zihninde ne de şahsen.

"Venedik'i terk ettiğinizi düşünmeye başlamıştım," diyor biri.

"Yine de seni suçlayamam," diye ekliyor diğeri. "Kış çok kasvetli geçiyor."

"Hasta olduğumdan korkuyorum," diyor, her zaman sağlıklı bir insan olmasına rağmen.

"Gerçekten mi?" diyor biri.

"Bunu asla bilemezsin," diyor diğeri.

"Gerçekten de bir gün bile yaşlanmıyorsun."

"Sen de öyle Carmina," diye zarifçe karşı çıkıyor.

Kız kardeşi homurdanır. Carmina ekşir, sonra der ki,

"Aynam

aynı fikirde değil."

"O halde hata bardakta, kesinlikle sizde değil."

Matteo'nun cazibesi, her zamanki gibi yanılmaz. Arkadaşlarına döner. "Yeğenim Sabine'i hatırlarsınız."

"Böyle bir güzelliği kim unutabilir ki?" diyor ilki, Carmina, havası kendi ruh halini canlandıran bir kıskançlıkla lekelenmiş.

Matteo diğer tarafını işaret ediyor. "Sizi yeni bir tanıdığımla tanıştırmama izin verin, Giovanni."

"Piacere di conoscerla," diyor Gio parlak bir sesle, eldivenli ellerini öpmek için eğiliyor. Ama ikincisinde oyalanıyor, başını eğiyor, eli avuç içini yukarı çevirecek kadar kavırıyor, bileğinin içini, derinin hemen altındaki damarları ortaya çıkarıyor. Sabine onun ne yapmayı planladığını daha o yapmadan hissedebiliyor. Müdahale ettiği de söylenemez.

Ama tabii ki Matteo biliyor. Elini Gio'nun omzuna koyar, basit bir jesttir, tutuşun sıklığı dışında.

Kadınlar kızarıp iyi geceler dilerken Gio elini bırakır ve doğrulur. Onlar yürür yürümez Matteo, Gio'yu yüzüne doğru çevirir.

"Sana ne söyledim?"

Gio ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım." "Sadece seni durdurduğum için."

Sabine'in aslında Alessandro'nunkilerden daha donuk bir tonda olduğuna karar verdiği mavi gözlerini deviriyor. Onları bu kadar parlak gösteren tek şey içlerindeki tuhaf ışıktır. "Neden onları yememeliydim?" diye sızlanıyor.

Matteo, "Biz komşularımızı avlamayız," diye azarlıyor. Sürekli tekrarlanan bir tartışma havası var. "Ölümü kargaşaya neden olacak kişileri öldürmeyiz."

"Kurallar, kurallar, kurallar," diye inliyor.

"*Umurumda* değil." "Umursamalısın. Umurunda olmalı."

"Soylu ya da sıradan olmaları ne fark eder? Sonunda ne fark eder ki?"

Sabine, Gio'nun haklı olduğunu söylemiyor. Söylemesine de gerek yok. Yüzünde açıkça yazıyor olmalı çünkü Matteo ona bir bakış atıyor ve "*Yapma*" diye mırıldanıyor.

Giovanni kollarını kavuşturarak, "Sen bir elitistsin," dedi.

Sabine homurdanıyor.

Matteo hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır. "Mesele hangi hayatların değerli olduğu değil. Sadece hangilerinin *kaçırılacağı* ile ilgili."

"Bunun ne farkı var?"

"Saf olma," diye tersliyor. Sonra iç çeker ve yeni sevgilisinin yüzünü avuçlar. Sabine onları inceler. Matteo, tüm hayatların bir değeri olduğuna inanıyor. Ve aynı mantığın tüm hayatları değersiz kıldığına ikna olmuş görünen Gio. Hangisinin önce pes edeceğini merak ediyor.

Sonunda, Giovanni. Belki dövüşmek istemediği için, belki de tartışmayı sıkıcı bulduğu için. Mükemmel bir gecenin boşa harcanması. Her iki durumda da Giovanni söner ve başını Matteo'nunkine yaslar.

"Bene," diye mırıldanıyor. "O zaman bana kimi yiyebileceğimi göster. Gerçekten çok açım."

Matteo yumuşar.

Kısa bir süre sonra kar yağmaya başlar.

Lamba ışığını donduran ve boş gondolların üzerine küçük sürüklenmeler halinde inen hafif bir toz.

Matteo ve Sabine kol kola yürüyor, Gio da onları takip ediyor. Matteo'nun saçına bir avuç dolusu pul düşer. Sadece beyaz parçacıklar.

"Kız kardeşler haklı," diyor. "Kaç yaşında olman gerekiyor?"

Matteo'nun kaç yaşında *olduğunu* değil, bunu sorar, çünkü Matteo'nun kendisine söylemeyeceğini bilmektedir. Matteo hiçbir zaman erken yaşlarından söz etmedi ve kızın sıkıştırdığı nadir durumlarda da konuyu değiştirdi.

Şimdi Alessandro'nun bilip bilmediğini merak ediyor. Eğer öyleyse, hikayeler onunla birlikte öldü. Tek hatırası *Mateusz* ismi.

Boynunda bir tılsım gibi taşıyor, ne takas edebileceği ne de kullanabileceği bir para.

"Hem olduğum *gibi* hem de olduğum *verde* sonsuza kadar kalamayacağımı biliyorum," diye itiraf ediyor. "İnsanlar fark etmeye başlıyor. Ve sonra, konuşmaya başlıyorlar. Ve sonra, bir hayattan vazgeçilmesi ya da kaybedilmesi sadece bir zaman meselesi. Ama bu şehri ç o k özleyeceğim. Ve sahip olduğu tüm anıları."

İleride, dar bir köprüünün yarısında duraklayan bir çift, karların binaların arasına düşüşünü ve suya çarptığında eriyişini takdir etmek için durdu.

Arkalari dönük ve dikkatleri üzerlerinde. Kolay bir yemek. Onların zevkine göre fazla kolay, ama Giovanni için değil. Belki de Matteo bu ikramın yeni sevgilisinin sızlanmalarına bir son vereceğini düşünüyor.

Onayladığını belirtmek istercesine döner. Ama Gio orada değildir.

"Merda," diye usulca küfrediyor Matteo, gecenin soğuk havasını yeni bir koku kesince iki büküm oluyor. Kan kokusu. Metalik ve tatlı bir koku onu sarıyor. Son yemeğinden bu yana üç gece geçmiş ve bu koku şakaklarından dişlerine kadar bir ağırlık gönderiyor.

Gio'yu iki blok ötedeki bir ara sokakta, bir arabanın yanında bir adamın cesedinin üzerine katlanmış halde bulurlar. Matteo onu çekip çıkarır ama artık çok geçtir.

Adam yerde iki büküm yatıyor, gözleri açık ve boğazı yırtılmış, kalbinin son atışları alttaki taşlara zayıf bir kan damlası gönderiyor.

İki yüz yıl geçti ve bu manzara hâlâ içinde bir şeyleri sıkıyor. Vahşi bir açlık. Aynı açlığı Gio'nun alt yarısı kırmızıya boyanmış yüzünde de görüyor.

"Ben halktan birini seçtim," diyor Gio, ağzını ihtiyacı olmayan paltosunun koluna silerek. Susuzluğunu giderdiğine göre, Matteo'nun öfkesini fark edecek kadar kendine gelmiş görünüyor. "Yalnızdı. Memnun olursun diye düşünmüştüm."

Matteo bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, yeni aşkını kanala itmek ister gibi görünüyor. Bunun yerine Gio'ya yoldan çekilmesini emrediyor ve cesedin yanında diz çöküyor.

Sabine kollarını kavuşturur, omzunu duvara yaslar ve Matteo'nun ölü adamın uzuvlarını arabanın yanına yerleştirmeye çalışmasını izler. Çoğu ısırik izi olaydan sonra kapanır ama boğazındaki yara o kadar geniştir ki ölümle asla iyileşmez. Şiddet, silinemez.

"Her ceset dalgalanmalar yaratır," diye tekrarlıyor. "Şimdi değil," diye mırıldanıyor Matteo.

"*Gio'nun* ultimatomu nerede?" diye yüksek sesle merak ediyor. "Nedense *onu* sürgün etmekle tehdit edeceğinden şüpheliyim. Söyle bana, onu sen yarattığın için mi yoksa yatağa attığın için mi?"

Matteo doğruldu. Burnunun kemerini sıkar. "O genç," der o gece.

"Daha kolay olacak," diyor bir sonraki sefer. "Öğrenecek."

Ama tabii ki, asla yapmaz.

Sabine, bahçede her çiçeğin iyi yetişmediğini bilecek kadar uzun süredir yeryüzünde dolaşıyor.

Bazıları gelişir, bazıları ise kurur.

Ve her şeyi mahvetmeden önce sefil bir kaçı kazılıp çıkarılmalıdır.

İlk cesetler bulunduğunda bir haftadan daha az bir süredir evdeydi. Tanınmış bir tüccar. Ve karısı. İkisi de evlerinin avlusunda ölü bulundu.

Ondan sonra, ilk gece birlikte tanıştıkları kız kardeşler.

Isırık izleri kayboluyor ama Gio'nun kasaplığının diğer izleri kaybolmuyor.

Hayatta nasıl biri olduğunu Sabine asla bilemeyecektir ama tahmin edebilir. Ne de olsa, gece yarısı toprağında yetişen şey

farklı bir çiçek, sadece daha cesur bir çiçek. Doğası gereği tutkulu ve *pervasızdır*.

Matteo bir zamanlar yaptığı gibi kurallarını oyunlara dönüştürmeye çalışıyor ama işe yaramıyor. Gio ödüllerden çok amansız susuzluğunu gidermeyi önemsiyor. Avını yavaşça takip etmeye sabrı yok. Onun yerine, yanından geçtiği herkes potansiyel bir yemeğe dönüşüyor.

Ve çok büyük bir karmaşa yaratıyor.

Her bir ceset dalga yaratır ve Venedik'in suları kısa sürede çalkalanmaya başlar.

Bir katil olduğu söylentisi yayılır ve bir yargıcın cesedi San Marco'da bir sütuna yaslanmış halde bulunduğunda, bazıları evlerine, bazıları da sokaklara dökülür. Adamlar gece gündüz devriye geziyor, etraflarındaki hava adalete, kana duyulan açlıkla uğulduyor.

Bu kaçınılmazdır. Dik bir tepenin zirvesinde durmak gibi, vadi
koydu dışarı aşağıda, ve BİLGİ o Eğer
sen Kendinizi aşağıya doğrultursanız, ona ulaşmanız an
meselesidir. Sabine bir gece eve geldiğinde Matteo'yu balkonda
durmuş lagüne bakarken bulduğunda hiç şaşırmas. Onun
Omuzlar Gergin, onun Kafa eğildi Düşük.
O

o söylemeden önce bilir.

"Gio öldü."

Kelimeler düşer ve düşmeye devam eder. İnmelerini bekler, kendini üzüntü, korku için arar ama sadece donuk bir rahatlama bulur. Matteo'nun onun kokusunu alabileceğini biliyor ve onun ruh haline hazırlanıyor. Kendini tekrar kederin içine atıp atmayacağını merak eder. Ama yapmaz, sadece başını sallar ve şöyle der: "Ölümlüler onu öldürmeseydi, bunu kendim yapabilirdim."

Acımasız bir itiraf.

Bunu söylerken ona doğru dönüyor ve çok yorgun görünüyor. Sanki Giovanni'yle geçirdiği geceler, onsuz geçen yüzyıllardan çok daha uzun sürmüş gibi.

"Ne oldu?" diye soruyor ama tahmin edebiliyor.

Bir adama saldırırken yakalanmış. Cesetle birlikte bulundu. Yargıç yoktu, mahkeme yoktu, ceza yoktu. Oracıkta üzerine çullandılar. Onu çivilerle deldiler. Kafasını kestiler.

Korkunç bir eylem ama Matteo bunu yorgun bir sesle anlatıyor. Bir sandalyeye geçiyor, içine çöküyor. Parmaklarını saçlarında gezdirir.

"Bu bir hataydı," diyor usulca. "Bunu yaptığım zaman biliyordum. Bencilceydi. Yas tutuyordum. Sen gittikten sonra, sonunda kendimi dışarı zorladım. Onu gördüğümde yürüyordum ve düşündüm ki

. . ." Sözüünü kesiyor, başını sallıyor. Sonra, "Hiç bir arkadaş edindin mi?"

"Ara sıra," diyor ve bu doğru. Açlığı arttığında onu bastırdı. "Ama sadece bir gece için."

"Belki bir gün daha uzun süre yanında tutmak isteyeceğin birini bulursun."

"Bundan şüpheliyim," diyor Sabine.

Yıllar boyunca birkaç kez Alessandro ve Matteo'yu izlerken bunu düşündüğünü ona söylemez. Aralarındaki bağı. Paylaştıkları hayat. Ama birlikte sahip oldukları şeye imrense de, sonrası onu vazgeçirecek kadar kasvetliydi.

Silik bir gülümsemeyle idare ediyor. "Çünkü onlarla henüz tanışmadınız."

Sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi yavaşça ayağa kalkıyor. "Eğer bir aşığa dönüşmeye karar verirsen, onun huyunu iyi bildiğinden emin ol. Bu hayat bir iyilik ya da bir lanet olabilir." Bakışları pencereye yönelir. Venedik'e. Karanlıkta yüzen mumlar gibi yanan binalara. "Bu şehir. Eğer burada daha fazla kalırsam, Alessandro'nun yanına uzanıp bir zamanlar söylediğin gibi mezar toprağının beni almasına izin verebilirim."

"Birçok şey için yaratılmışız," diye düşünüyor Sabine. "Ama teslim olmak bunlardan biri değil."

Başını salladı. "İşte bu yüzden gidiyorum."

Kaburgalarının arkasında garip bir çekiş var, ancak bunun ona doğru mu yoksa uzaklara doğru mu olduğunu anlayamıyor. Uzun yıllar boyunca

Matteo kalırken, Venedik'e demir atmıştı.

"Nereye gideceksin?"

Ona bir gemide yolculuğu olduğunu söyledi. Amerika'ya gidecekmiş.

"Benimle gelebilirsin," diye ekliyor, ama ikisi de onun gelmeyeceğini biliyor.

Korktuğu sadece gemide geçireceği zaman değildir. Denizde geçireceği haftalar, kavurucu güneşin altında sallanan bir gemide mahsur kalmak, sayılan ve her yokluğu özlenecek olan yolcularla çevrili olmak düşüncesi.

Alessandro'dur ya da en azından onun yokluğudur ve Matteo nereye giderse gitsin, şu andan sonuna kadar, bir gölge, bir hayalet gibi onu takip edeceğini bilmektir. Ve Sabine'in hayalet olmak gibi bir arzusu yoktur.

Matteo ertesi gece gemisine bindiğinde, onu bir daha asla göremeyeceğini bilir. Geminin seyrini izlerken sığ bir keder dalgası hisseder. Bir dalgalanma. Ama sonra o gitmiştir, Matteo gitmiştir ve içinde bir şey kayar, ufalanır, düşer, hüzün dalgasını da beraberinde götürür.

Başkaları dışarıda çürürken, biz içeride çürüyoruz.

Sabine bunun başladığından şüphelenmektedir: Matteo'nun söylediği gibi, küçük bir parçası ölmüştür. Kaybın kendisini korkutacağını ya da en azından rahatsız edeceğini düşünmüştü ama sadece içgüdüsel bir rahatlama hissetti, çok sıcak bir günde kat kat dökülmek gibi, yokluk çıplak tene değen bir esinti gibi.

Nefes veriyor, kendini yıllardır olmadığı kadar hafif hissediyor.

III

Dul bir pazartesi günü gelir. Bir perşembe. Pazar günü.

Paris'te bir arabadan iniş. Atina. Berlin.

Viyana'da bir nehir teknesinden iner. Budapeşte kıyılarına. Belgrad.

Krakov'a kadar gider. Amsterdam. Cezayir.

Bir harita üzerinde yolu, dışa doğru uzanan kökleri andırır. Şahsen, bir varış noktası, bir başlangıç veya bir son olmadan sürükleniyormuş gibi hissediyor.

Yalnız seyahat ediyor ama yine de eski yol arkadaşlarının her biri hâlâ onunla birlikte. Bir bakıma.

Arada sırada dul kadının yas kıyafetinin özgürlüğüne, peçenin sığınağına güveniyor. Yemek yerken de Renata'nın ona öğrettiği gibi her yemeğin tadını çıkarıyor, notaların yanı sıra ritmi de seçiyor. Yola çıktığında, Hector'un kurallarına uyuyor, yarattığı cesetlerin önüne geçmeye dikkat ediyor. Ve iki hafta, bir sezon ya da bir yıl geçirecek bir yer bulduğunda, Matteo'nun öğretilerini iyi bir şekilde kullanır, avını seçmeden önce kendini topluma katar. Villalarda, köşklerde, pieds-à-terre'lerde kendini evinde gibi hisseder. Bir arkadaş, bir komşu, tanıdık bir yüz olur.

Yıllar ölüyor ama o ölmüyor.

Arada sırada uyandığında bir köşesinin daha boşaldığını, uykuda bir yanının ufalanmış olduğunu görüyor. Belki de güvensizliğin bir parçasıydı. Bir parça pişmanlık. Sabine zihnini yoklar, eksik bir dişi arayan bir dil gibi yokluğun doğasını bulmaya çalışır, ama asla bulamaz.

Bu onu rahatsız etmiyor.

Bu hoş bir kayıp türüdür.

Özellikle de başka, daha keskin dürtüler boşluğu doldurmak için harekete geçtiğinde.

Prag'da bir adamın gitmesine izin veriyor, onu bağışlamak için değil, sadece kovalamacayı arzuladığı için. Birinin kaçışını izlemenin heyecanı. Sanki kadın onu yakalayamayacakmış gibi koşar. Sanki onun bir adımı onun üç adımı değilmiş gibi. Sanki hiç kaçma şansı varmış gibi.

Açlık sabittir. Onu asla terk etmez. Asla kaybolmaz. Ancak on yıllar geçtikçe, bağımsızlıktan duyduğu haz da artar.

Yalnızlığın yeniliği geçer ve Sabine kendini yalnız olduğunun farkında bulur - *yalnız* değil, bu çok güçlü bir ifade tek kelimeyle, ama belki de arkadaş özlemi.

Renata'nın Hector'a baktığı gibi ona bakacak biri. Onu Alessandro'nun Matteo'yu sevdiği kadar yoğun sevecek biri.

Maria'nın hizmetçisinin olamayacağı, dul kadının yıllar önce hayatta kalsaydı olabileceği şey olmak.

Bu hayatı paylaşacak biri.

Ona açlıktan başka *bir* şey hissettirecek biri. Ya da en azından farklı bir tür.

Sabine'in elbette avları vardır, oyunlarının özneleri, oyun sonuca ulaşmadan önce geceler, hatta bazen haftalar geçirdiği kişiler. Yine de giderek daha fazla, birini bağışlamanın nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlıyor. Öldürmek yerine tutmak, onları kendisi gibi yapmak.

Ama o an geldiğinde çılgılık atarlar, kavga ederler, kaçarlar ve açlık her zaman onu alt eder. Belki de o hayatı, son vuruşta ona dehşet yerine istekle ya da sevgiyle baksalardı.

Ama yapmazlar.

Bu yüzden tek başına devam ediyor.

IV

Londra, İngiltere 1823

Yağmur havada asılı kalıyor ama yağmıyor.

Sabine sokakta süzülürken nemli bir alacakaranlık var, sisten ve ışığın son kırıntılarından şemsiyesinin altında korunuyor, peçesini şapkasının içine tutturmuş.

Daha yeni geldi ama şimdiden Londra'yı çok sevdi.

Dağınık, yayılan bir şehir ve Thames Nehri'ne kaç ceset karışırsa karışsın, kimsenin fark edeceğinden şüpheleniyor.

Sabine boynundaki kolyelerden birini -Polonyalı bir grosz-başparmağıyla tutuyor ve bir elbise mağazasının vitrini önünde yavaşlıyor, camın arkasında bal peteği renginde bir elbise sergileniyor. Yansıması hemen yanında duruyor. Kızıl saçları gizlice ensesinde toplanmış, gri ve siyahlar içinde kasvetli bir hayalet gibi. Yalnız seyahat eden bir kadın olarak bu kasvetli zırh ona iyi hizmet etmiş ama itiraf etmeli ki eskiden giydiği mücevher tonlarındaki elbiseleri özlüyor. Dükkânın içinde hâlâ yanan bir lambanın aydınlattığı bal peteği onu çağırıyor.

Sabine yukarı ve aşağı yola bakar.

Bu saatte, işyerlerinin çoğu zaten kapalıdır.

Lambaya rağmen bunun da öyle olduğunu düşünür, ama sonra kapı ardına kadar açılır ve bir anne kız yuvarlanarak dışarı çıkar, ikincisi danteller hakkında gevezelik eder ve ilki ona dik durması için dırdır eder. Sabine onlar geçerken kapıyı tutar, içeriden bir ses geldiğinde hala tutmaktadır

Dükkan ona içeri girmesini söylüyor. Rutubet ipeği bozmadan önce kapıyı kapatmasını.

İçeride orta yaşlı bir modacı, yarım yamalak dikilmiş bir elbisenin önünde diz çökmüş, dişlerinin arasından çıkardığı metal iğnelerle etek ucunu tuttururken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyor. Sabine'in fark ettiği üzere İngilizler böyle yapıyor, sanki sessizlik, yerleşmemesi için kovulması gereken bir şeymiş gibi.

"Birazdan geliyorum," der modacı ve Sabine dar odaya bakar, seçimleri gözden geçirir. Dükkân, her biri farklı bir elbise giymiş başsız bedenlerle doludur. Renkler, tercih ettiğinden daha soluk, pembe, yeşil ve mavinin pastel tonları. Tıpkı Londra'nın havası gibi sulandırılmış, diye düşünüyor.

Kurdeleli bir beli sıyrıyor, kumaş göğsün hemen altında kıvrılıyor.

Bir asırlık büstiyerler ve büyük eteklerden sonra, yeni moda vücudu ince sıvı katmanlar halinde aşağı dökmek için tasarlanmış gibi görünüyor. Onun zevkine çok daha uygun.

Modacı son iki iğneyi de kadının eline tükürüyor. "Elbise almaya mı geldiniz?" diye soruyor, ayağa kalkarken biraz inliyor.

"Hayır," diyor Sabine, ne kadar genişlediğini görmek için eteği çekerek. "Bir tane almaya geldim."

"Çok geç kaldınız hanımefendi," diyor modacı ve bunu söylerken ona doğru dönüyor. Kadın, kasvetli elbiseyi ve duvağı görünce kısa kesiyor. "Kaybınız için üzgünüm."

Sabine'in ağzı seğirir. "Evet, ben de bu yüzden buradayım. Sanırım yeterince uzun süre yas tuttum. Kendimi daha parlak bir şey isterken buldum."

Hafif bir yüz buruşturma. "Korkarım dükkândaki tüm elbiseler satıldı."

Sabine eteğin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verir, vitrindeki bal rengi elbiseye başını sallar. Bir bakışta ona uyacağını anladı. "Bu bile mi?"

"*Bu* Leydi Fletcher'ın en büyük oğlu için ayrılmıştır.

Kızım," diyor modacı, sanki bu isim bir şey ifade ediyormuş gibi.

"Peki," diye soruyor Sabine, "yeni bir tane yaptırmak ne kadar sürer?"

"Haftalar," diye cevaplıyor modist açıkça.

Sabine dişlerinin arasından iç geçirir. Hiçbir zaman sabırlı bir kadın olmamıştır ve artık kasvetli yas paletinden kurtulmaya karar verdiği göre bekleyemez. Modisti ikna etmeyi düşünür ama bir zihni istediği yöne çekmek başka bir şeydir, onu başka bir yöne zorlamak başka bir şeydir ve onunki açıkça belirlenmiştir, bu yüzden Sabine yeni bir yaklaşım dener.

"Para önemli değil," diyor bozuk para cüzdanına uzanırken. Ama modistin etrafındaki havada hiç açgözlülük yok. Sadece telaşlı bir enerji var.

Elini sallayarak, "Size ya da tonun herhangi bir üyesine," dedi. "Bana bir ay önce gelseydiniz belki, ama şimdi, sezon başlamak üzereyken ..."

Sabine kaşlarını çatar. Bugünlerde iyi derecede İngilizce bildiğini düşünüyordu, ama konuşma daha önce hiç duymadığı ya da duyup da yeni bir bağlama oturtamadığı sözcüklerle doluydu. "Mevsim?" diye soruyor. "Bahar mı demek istiyorsun?"

Modacı onun yanından geçip başka bir yarım kalmış elbiseye doğru koşuyor. "Londra'da yeni olmalısınız," diyor. "İngiltere'nin en gözde kızlarının saraya takdim edilmek üzere şehre akın ettiği mevsim. Her anne kendine uygun bir eş bulmayı umuyor." Fırfırlı koluna bir iğne batırıyor. "Üç ay boyunca çaylar, balolar ve Tanrı korusun aynı elbiseyi iki kez giymek."

Kadın konuştuğu Sabine'in ruh hali aydınlanır.

Bu *sezon* dikkat dağıtıcı görünüyor. Zengin bir olasılık. Zamanını, zihnini ve avlanma dürtüsünü meşgul etmek için mükemmel bir yer.

"Biliyorsun," diyor modacı, onu bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Elimde geçen sezondan bir Şey var, ona uyabilir." Dkkânının arka tarafındaki perdeye doğru dönüyor. "Elbette son moda olmayacak, ama dilenciler-"

DŐnncesini asla bitirmez.

Leydi Pollard ancak bir hafta sonra Sabine'in salonunda yerini alırken, "Ne harika bir elbise," der.

"Teşekkür ederim," diyor elini bal rengi eteklerinde gezdirirken. Haklıydı, gerçekten de tam oturmuŐtu.

Londra da yle.

Sabine'in yeni evi aldıktan sonra yaptığı ilk Şey -Uykusunda len yaşlı bir baronese aitti ya da öyle söyleniyordu ve yaşayan hiçbir varisi yoktu- sokağındaki hanımlara davetiye göndermektir.

Sonuçta, grlmek önemlidir.

Şimdi masasının etrafında üç kadın oturuyor ve Leydi Pollard'ın iltifatının ardından diğer ikisi sıcak bir anlaşma sesleri çıkartıyor. Sabine gülümser ve boyalı porselenden yapılmış bir aydanlıktan çay doldurur, merhum baronesin pahalı zevkini paylaştığı için minnettardır.

Öğleden sonra erken saatlerdeyiz, ışık tl perdelerin arasından ulaşıyor ama çevredeki evler güneşi kesiyor ve pencerelerin hepsi güneye bakıyor ve Sabine sandalyeleri, saat kaç olursa olsun kendi sandalyesinin ulaşamayacağı Şekilde ayarlamıŐ.

"Elbiselerden bahsetmişken," diyor Madam Harris. "Earl Sokağı'ndaki modacıyı duydunuz mu? Dükkânında l bulundu. İğneler hala ağzında ve bir düzine elbise yarım kalmış."

"Ve sezonun başlamasına çok az kaldı," diyor Madam Thatch.

Sabine artık kelimenin bağlam içinde, sanki özel bir isimmiŐ gibi hafif bir vurguyla telaffuz edildiğini biliyor. İngilizce deėiŐken bir dil ama öğreniyor.

Fincanını eline alırken yüzünü sahte bir dehşetle buruşturuyor. "Ne büyük kayıp."

Kadınlar öter, başlarını sallar ve çok geçmeden kayıptan söz *edilmeye* başlanır.

Ne de olsa bal rengi elbisesine rağmen dul bir kadın. Yas tutmaktan yeni çıkmış, diye açıklıyor. Etrafındaki hava taze bir açlıkla yüzüyor, kan ya da yemek için değil ama *dedikodu* için.

Kocasını kimdi?

Andrés adında bir İspanyol vikontuyla evli olduğunu söylüyor.

Gerçeği kullanmak varken yalan söylemek ne kadar kolay.

Bir vikont! diye bağırırlar. *Aman Tanrım. Nasıl biriydi?* Ve işte burada tarih revizyona davet ediyor. Ve biraz da gösterişli. Andrés, Sabine'in ellerinde nazik ve sevgi dolu bir insana dönüşür.

Koca, onun AİLE bilinen için Şarap olarak iyi zenginlik olarak. Ve o, kendi halinde bir soylu kızı, çoğunlukla İspanya'da büyümüş ama İngiliz sarayının süslerine düşkün. Aslında buraya onun için taşınmışlardı, öldüğünde. Birdenbire.

Ne kadar trajik, diye yankılanıyor kadınlar, elleri göğüslerinde oturuyorlar ve çay unutulmuş.

Tabii ki dehşete düştüler. Ve bir o kadar da şaşkınlık. Merakları havaya karışıyor, odayı duman gibi sarıyor. Daha fazlasını bilmek istiyorlar. Her şeyi bilmek istiyorlar. Ama Sabine sessizliğin sürmesine izin verir. Onları sessizliği bozmaya zorluyor.

"Çok gençsiniz," diyor Leydi Pollard, elinde tuttuğu çay fincanının ısıttığı eline uzanarak.

"Ve *çok* sevimli," diye ekliyor Madam Thatch.

Madam Harris, "Elbette başka bir eşleşme yapabilirsiniz," diye öneriyor.

Sabine yüz hatlarını zamanın yumuşattığı hüzne benzer bir şekilde düzenler. "O benim hayatımın aşkıydı," diye yalan söylüyor. "Başka birini bulmak istediğimi sanmıyorum."

Anlayış mırıltıları.

"Peki ya aileniz?" diye soruyor Leydi Pollard.

Sabine başını sallar ve şöyle der: "Benimkiler, üzülererek söylüyorum, ben evlenmeden önce gittiler. Onunki de İspanya'ya geri döndü."

"O halde yapayalnızsınız!" diyor Madam Harris, dehşet içinde.

"Ve yine de," dedi, bakışlarının bir yüzden diğerine kaymasına izin vererek

"Ben öyle hissetmiyorum." Yüzünde küçük ama umutlu bir gülümseme belirdi.

"Merak etmeyin," diyorlar başlarını sallayarak.

"Tanıştırmayı biz yapacağız."

"Asla arkadaş istemeyeceksin." "Tam uyum sağlayacaksın."

Sabine çay bardağının arkasından sırtıyor. "Çok nazıksınız."

Sezon. Ne konsept ama.

O ilk gece Karnaval'ın açılışı gibidir. Belki daha az sefahat var, ya da öyle görünüyor, ama herkes çok iyi besleniyor, sulanıyor, şımartılıyor, giydiriliyor ve balo salonlarında geçit töreni yapılıyor. Seçeneklerini düşünerek izliyor. Bu bir seçim şöleni ve Matteo oynamak için orada olmasa da oyunu, kuralları, ödülü o belirliyor.

Mahkemeye sunulan kızlar asla. Tafta ve dantellerle süslenmiş hediyeler gibi güzel görünseler de, Matteo'nun sesi hala kafasının içinde bir şekilde dırdır ediyor. *Çok özlenecek olanları değil. Ölümü felaket getirecek olanlar.*

Yine de Sabine eski arkadaşı kadar katı değildir ve bir Mevsim tamamen yemeksiz kalmak için uzun bir süredir - çok uzun olduğunu düşünür. Açlığına bir alev gibi bakıyor, kömürlerin kızarmasını, ısının sönmesini engelleyecek kadar körüklüyor. Ama heyecanının, dikkatinin büyük bir kısmı avına gidiyor.

İlk yıl bir leydi hizmetçisiyle yetinir.

Bir sonraki, üç kez eşleşme olmadan tur atan bir kız.

Üçüncüsü, ziyaretçi bir kuzen, çoktan evlendi.

Sabine birden fazla kez, *kendisine* kur yapmayı düşünen bir erkek talibin dikkatini çeker. Birden fazla kez, tahtayı bu istenmeyen parçadan temizlemek için oyununu durdurmak zorunda kalır. Ama bu asla tatmin edici değildir. Kanlarının tadının ne kadar acı olduğunu unutmuş. Olgunlaşmamış meyve gibi.

Matteo buna hile derdi, ama bu onun susuzluğunu giderecek gibi değil.

Sonra dördüncü yıl gelir ve belki de Londra toprağına kök saldığı, ektiğı ve büyüttüğü içindir, ama Sabine artık artıkları seçmekle yetinmediğini fark eder.

Daha büyük bir meydan okuma istiyor.

Ne de olsa Sezon genç kadınlar ve onların talipleriyle dolup taşıyor. Hepsi bir şeylerin, birilerinin peşinde. O neden olmasın?

Belki de ödül kadar riski de arzuluyordur. Ne de olsa ödülü bu kadar tatlı yapan şey tehliktir.

İlk gece, tanıtım balosunda balkonda durur ve daha önceki yıllarda yaptığı gibi kanatlara bakmak yerine, kendini aşağıdan akıp giden ziyafeti incelemeye bırakır. Hepsi krem tonlarında genç kadınlardan oluşan bir nehir.

Balonun sonunda, seçimini yaptı.

Beyaz altın rengi saçları, kızarmış yanakları ve mavi gözleriyle Matteo'nun Venedik'teki sevgilisini hatırlatan sırık gibi bir kız.

Sabine düzgün bir av vaadiyle sersemlemiş durumda.

Ancak bir sonraki baloda, salonda dans eden çiftler arasında seçtiğı hedefi ararken, Sabine onun yerine *onu* görür.

Yeni bir yüz. Altın rengine bürünmüş ve duvara yaslanmış bir sarmaşık gibi büyüyor.

Teni, İngiliz gülü denen soluk tonda değil, güneşte kızarmış, bronz a yakındı. Saçları kahverengi buklelerden oluşuyordu, bükülmüş ve tutturulmuştu ama belli ki kaçmak için mücadele ediyordu. Dallar kalp şeklindeki yüzünün etrafında serbestçe tırmanıyor. Ağzı bir dilim şeftali gibi, gözleri geniş ve merakla parlıyordu.

"Kim o?" Sabine hafifçe sorar ve Leydi Pollard bir çift gözlüğü burnuna götürüp gözlerini kısarak koridora bakar.

"Oh," dedi. "Bu Amelia Hastings'in en yeni velisi olmalı."

Sabine'in ilgisini çeker. "O ilan edilmedi." "Hayır, bu yıl değil," diyor Leydi Pollard. "Söylentilere göre o biraz

kenarları kaba. Yine de Amelia'nın onu y o l a getireceğinden eminim." Sesi dedikodunun ağırlığı altında a l ç a l ı y o r .

"Malikanesinde bir olay olduğunu duydum." Daha da yaklaşıyor.

"Başka bir kızla ilgili bir şey."

Sabine, ilgisi keskinleşirken bile şok olmuş gibi davranıyor. "Söylemiyorsun."

"Ama tabii ki," diye cıvıldadı Leydi Pollard, yelpazesini sallayarak, "bunun sadece boş bir laf olduğuna eminim."

Kadın gider, ama Sabine olduğu yerde kalır, dikkati bu yeni kıza takılmıştır, beyaz-sarı saçlı ve soluk mavi gözlü olan çoktan düşüncelerinden kaymıştır.

Sonuçta bu onun oyunu.

Kuralları değiştirmeye izni var.

Kızın bileğindeki dans kartını sanki bir zincirmiş gibi çekiştirmesini izliyor ve balo bedenlerle dolu olsa da, düşünceleri fısıltıyla birbirine karışsa da, zihni uzanıyor gibi görünüyor, etrafındaki hava umut, korku ve *yaşaml*a dolu. Görülmeye, özgür bırakılmaya duyulan bir özlem.

Sevimli bir kız.

Mükemmel bir işaret.

Sabine'in bu tek gecenin, her şeyi değiştireceğini bilmesine imkan yok.

Hayatının geri kalanında.

Bu tek kızı her şeyin hem başlangıcı hem de sonu olacak.

ALICE

(D. 2019)

I

"Müziği takip et," dedi fedai, dünyanın en yararsız beyaz tavşanı gibi ve işte Alice Harikalar Diyarı'nda sıkışıp kaldı.

Ne demek istediğini ya da Amerika'daki herkesin ona bilmesi gerekenleri söylemek yerine neden bilmece gibi konuşmak zorunda olduğunu bilmiyor.

Müziği takip edin, sanki bir tabela direği, bir sokak adı, sanki Boston gibi bir şehirde üst üste binen binlerce ses kaynağı yokmuş gibi. Her bardan, her arabadan ve her kulaklıktan dökülen şarkılar. Şarkı sözleri diğer her türlü gürültüyle yer kapma savaşı veriyor; trafiğin homurtusu, onun altında T'nin ızgarası ve sessizliği, en üstte çatlak camlardan dökülen radyo konuşmaları, restoranlardan gelen kahkahalar, televizyonlardaki spor maçlarının gürültüsü, nemli sokaklardaki tekerleklerin sesi, ölü ve ölmekte olan yaprakların hışırtısı ve ona yaklaşan yüzlerce başka ses, aksi takdirde müzik olarak öne çıkabilecek herhangi bir parçayı boğuyor.

Alice yürüyor ve dinliyor ya da en azından deniyor - sesleri birbirinden ayırmak için zorlanıyor, birçok karışık iplikten tek bir şarkı çıkarmaya çalışıyor, ama kulaklarında yüzlerce kanal çalarken nasıl bir melodi çıkarması, takip etmesi gereken şarkıyı bulması gerekiyor? O nasıl-

Alice'in bacakları durur.

Çünkü onu duyuyor.

Kesinlikle *müzik* olarak nitelendirilebilecek bir şey.

Orada ve sonra gitti, ama Alice şimdi dinliyor, gerçekten

Dinliyor. Kıpırdamadan duruyor ve başını eğiyor, o eğildikçe sesler kulaklarında çalkalanıyor, bazıları daha parlak hale geliyor ve diğerleri geri çekiliyor, ta ki bir org sesinin zayıf tınısını, bir koronun yükselen seslerini yakalayana kadar. Gözlerini kapatıyor ve melodinin yönünü seçene kadar yavaşça dönüyor.

Müziği takip et, demişti, Alice de öyle yaptı. Müziği takip eder, iki blok aşağı ve bir blok yukarı, yüksek tatlı ses her adımda daha da güçlenir, daha da netleşir, ta ki kendini bir kilisenin önünde bulana kadar.

Kapı aralık, sıcak ışık merdivenlerden aşağı süzülüyor.

Bir an lamba ışığının dar havuzunda dururken, bir an sonra kendini havuzun içinden geçerken, basamakları tırmanırken ve bir an sonra eli tahtanın üzerinde ve kapı inleyerek açılırken buluyor.

Çizmesi eşığe sürtünüyor ama orada tereddüt ediyor, lanetlenmiş bedenlerin Tanrı'nın evine giremeyeceğine dair bir şey hatırlıyor ve aniden içeri adım atmaya çalışırsa duvardaki haçlar tarafından kovulacağından ya da bir gücün kutsal gazabıyla tutuşturulup karanlığa geri gönderileceğinden korkuyor.

Ama sonra ayağı yere basar, zemin sadece zemindir ve haçlar hiçbir iz bırakmaz ve Tanrı'nın evinde dokunulmamış, zarar görmemiş bir şekilde durmaktadır.

Yaygın efsane için çok fazla.

Alice boş bir sıraya geçip koronun şarkılarını dinlerken zihninde bir çetele daha tutuyor. Ailesinin kilisede geçirdiği tüm Pazar sabahlarını düşünür, inançtan ziyade yapılması gereken bir şey olduğu için, herkes hareketleri yerine getirir ve Alice vaazlara asla kapılmasa da, şarkıları her zaman sevmiştir. Müziğin salonu doldurması, camdan ve taştan sekmesi, ailelerinin birlikte oturması hoşuna giderdi ve o anlara dair sahip olduğu tüm anılar güzel anılardı, muhtemelen bu yüzden kalıcı olmadılar.

Sadece biri Alice'e geri döner.

Başı Catty'nin omzunda, kız kardeşi avucuna gizli sözcükler çiziyor, yontulmuş mavi bir tırnağıyla, çabucak ısırılmış. *Söz veriyorum. Her zaman. Sen ve ben.*

Şimdi Alice tek başına oturmuş koro biterken onu dinliyor. O takip etmesi gereken şarkının, bulması gereken yerin bu olmadığını anlamıştır ama yine de kendini ayağa kaldırmak zordur. Tahta sırayı ve anıları geride bırakmak.

Ama şimdi duramaz.

Müziği bulmak zorunda.

Rahip kürsüye doğru süzülürken Alice ayağa kalkar ve dış koridordan aşağı kayarak yan kapıdan kilise boyunca uzanan küçük bir bahçeye çıkar. Bir avuç bodur taş yolu doldurur ve Alice mezarları ancak botları kaldırım taşlarından çimenlere geçerken fark eder ve tüm vücudu *burkulur*.

Alice aşağı inerken nefes nefese kalır ve ilk başta bir taşa ya da köke takıldığını düşünür, ancak tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında *yapamaz*.

Bu bir spazm ya da kramp değil.

Bacakların aniden uykuya dalması, kol ve bacakların güçsüzleşecek kadar çok gülmek. Ama vücudu uyumuyor ve bunun hiçbir komik yanı yok. Elleri ve dizleri üzerinde, kalkmaya çalışıyor ve başaramıyor, parmakları çimenlere batıyor ve sanki hayati bir şey ondan süzülüyormuş gibi, gri bir solgunluk cildinde sürünürken dehşet içinde izliyor.

Ve çok korkuyor.

Hissetmesi gereken ama hissetmediği korku, duşta kendine geldiğinde değil, şoför altında debelendiğinde değil, aynada dişlerini gördüğünde ve nabzını bulamadığında değil - her bir zerresi şimdi ezici bir güçle ona çarpıyor.

Alice bedenine ayağa kalkmasını söyler, ama beden bunu reddeder, yere biraz daha batır gibi olur ve panik gözlerinin arkasında ışık gibi parlar, ve başı yüzer, ve o yapamaz

Nefes alıyor. Ciğerleri kasılmış ve ilk kez göğsündeki havanın yokluğunu, kalbindeki kan eksikliğini, karşılayamadığı bir ihtiyacı hissediyor. Sıkıntı içinde bir beden ve bunun üzerine güneşin altında dururken hissettiği aynı gribimsi bulanıklık geliyor, ama bu daha kötü, çünkü o zaman her santimi uzaklaşmak, en yakın karanlığın güvenliğine girmek istiyordu ve burada sadece yarısı savaşıyor. Diğer yarısı çoktan pes etmiş. *Ölüyor.* Yüzünde soğuk bir el, ona durmasını, uzanmasını, yanağını toprağa dayamasını ve onu almasına izin vermesini söylüyor.

Paniği bastırmaya başlar; göremeyeceği ya da düşünemeyeceği kadar ağır bir sistir bu ve o kadar kötü olabilir mi? Altındaki toprak yumuşak ve serindir, bir yatak gibi hoştur ve Alice hiç bu kadar yorgun olmamıştı.

Kalk, kalk, diyor kafasının içinde şarkı söyleyen bir ses, Catty'nin battaniyeleri yırtıp Alice'i ayak bileğinden tutup yataktan sürüklemekten hemen önce kullandığı sesin aynısı. Ama şimdi battaniye yok. Yatak yok. Ve yine de-

Ayağa kalk, Bones. Catty'nin sesi, şimdi kafatasının içinde daha yüksekti.

Alice gözlerini zorla açar. Görüşü bir odaklanıp bir kayboluyor, sonra küçük bahçe kapısını ve ötesindeki sokağı görebileceği kadar uzun süre dayanıyor. Çok uzak değil, bu küçük mezarlık kilisenin gölgesindeki dar bir şeritten daha fazla değil.

Alice tüm odağını o kapıya kilitliyor. Son gücünü topluyor ve en yakındaki mezar taşına uzanıyor, onu kullanarak kendini kaldırıyor, kendini yerden uzaklaştırıyor. Sürünüyor, tökezliyor, çimenlerden en yakındaki kaldırım taşına çıkıyor, bu da çok küçük bir sal gibi altında sallanıyor gibi görünüyor, derin, karanlık su her tarafa kayıyor, onu devirmekle tehdit ediyor, onu geri döndürüyor. Ama ayağa kalkıyor ve bir şekilde kapıya doğru ilerliyor. Bacakları her adımda biraz daha bükülüyor, ta ki sonunda elleri metalle buluşana kadar. Eski ve

paslanmış ve ağırlığının altında inliyor, kapı nihayet sıyrılarak açılıyor ve Alice dışarı çıkıyor.

O özgür.

Kaldırıma ulaşıyor ve iki büküm olup oluğa doğru kusuyor. Hiçbir şey çıkmıyor ama ciğerleri aniden şişiyor, kalbi tek bir inatçı atış yapıyor ve ne kadar az varsa o rengin ellerinin üzerinden bileklerine doğru kayışını izliyor.

Alice mezar taşlarıyla dolu küçük ve *şirin* bahçeye dönüp bakar ve "*Bu da neydi böyle?*" diye düşünür. Düşman sütununa bir nokta koyar, çünkü görünüşe göre güneş onu öldürmeyecek, ama gömme toprağı yapacak.

Siktir et, diye düşünüyor ve sonra bunun bir faydası olmadığı için kelimeleri yüksek sesle söylüyor.

"*BUNLARIN HEPSİNİ SİKEYİM!*" diye bağıyor.

Sokağın karşısında yaşlı bir kadın kaşlarını çatarak onu onaylamıyor ve Alice ilk defa bunu umursamıyor. Sinirleri titriyor ve takip etmesi gereken müziği bulamıyor ve eğer elinde bir sopa olsaydı bu caddedeki her direğe ve direğe vururdu. Ama yok, o yüzden dönüp en yakındaki çöp kutusuna olabildiğince sert bir tekme atıyor. Çöp tenekesi gücün altında bükülüyor ve Alice hasara bakıyor, göğsünde bir kahkahanın yükseldiğini hissediyor, mizahtan çok hıçkırık olan türden, üzgün, bunalmış bir ses.

En yakındaki banka yığılır ve alnı dizlerine dayanana kadar öne doğru eğilir. Geceyi bitirip yatakhaneye dönmeyi düşünüyor ama sonra ne olacak? Tekrar mı? Ve bu günü tekrarlama düşüncesi onu yerinde sabit tutmaya yetiyor.

Alice orada beş dakika, belki de on dakika oturur ve korku geri çekildikçe, öfke yatışır, gece durulur, göldeki bir kaya gibi etrafında eğilir. Hava dalgalanır, yüzlerce koku, his ve ses taşır.

Yavaşça başını eğiyor ve dinlemeye çalışıyor.

Tıpkı bir musluğu açmak gibi, yine gürültü akıyor, ama bu sefer akıntıyla savaşıyor, bunun yerine seslerin karışmasına ve onu yıkamasına izin vermeye çalışıyor, boğulmak yerine yüzmeye çalışıyor.

Alice dinliyor, her şeyi ve hiçbir şeyi duyuyor ve sonra- Bir şey.

İlk başta bunun duyularının bir oyunu, çaresizlikten aşırı yüklenmiş zihninin uydurduğu bir müzik dizisi olduğunu düşünür ama dinledikçe bunun gerçek olduğundan daha da emin olur. Bir ritim ya da bir türkü değil, piyano tuşlarının çan sesine benzeyen tınısı, şehrin sesleriyle çelişen bir melodi. Bir şarkı.

Umut, inatla, içinde kıpırdanır. Ve

Alice bir kez daha ayağa kalkar.

II

Alice müziği takip ediyor.

Şehrin kalabalık senfonisi arasında kırılğan bir nota teli ve yanlışı bir dönüşün kordonu keseceğinden, melodiyi sıçrayarak uzaklaştıracağından korkarak temkinli adımlarla ilerliyor. Ama her blokta melodi biraz daha parlak, biraz daha yüksek, derece derece yükseliyor, her seferinde bir desibel, ta ki Beacon Hill'de dar bir sokağa dönüp bir alt kattaki kapıya çıkan kısa tuğla basamakları bulana kadar.

Bir sokak kulübünün çelik kapısı değil, yeşile boyanmış ahşap bir kapı.

Peri ışıklarından oluşan bir şerit demir parmaklık boyunca uzanıyor ve kapının yanındaki tuğla duvara monte edilmiş küçük bir tabelada şunlar yazıyor

BEYAZ DİKEN SIYAH KIZARTMA.

Ve orada, merdivenlerin yarısında dururken, Alice'in yelkenlerindeki umut hemen söner, çünkü bunun başka bir çıkmaz sokak olduğu açıktır. Burası bir *kahve* dükkânı - kavrulan fasulyelerin kokusunu sokaktan alabiliyor- ve Alice verandaya oturup ağlamak istiyor ama olay çıkarmadan bunu bile yapamıyor. Muhtemelen geri dönüp kampüse kadar üç mil yürümesi gerekiyor ama bunu yapmaya cesaret edemiyor. Bacakları sıkışmış durumda, mezarlıkta olduğu gibi değil, kurşun gibi, sanki onu dinleme isteklerini kaybetmişler gibi. Belki de buraya kadar gelmiş olması ve başka bir ipucunun olmaması ya da buranın basit, insani bir şekilde tanıdık gelmesi, daha önce olduğu kıza, sürekli kafeye sığınan kıza bir selam

köşeler, bir fincan çayın etrafında kıvrılmış parmaklar ya da kapıdan usulca dökülen müziği hala duyabildiği gerçeği.

Ama Alice geri gitmek yerine ileri gider. Basamakların dibine ve neşeli yeşil kapıya ulaşır ve içeri girer.

Kapı açıldığında tepesinde küçük bir zil çalıyor ve halka açık bir kafeden çok dağınık bir oturma odası hissi veren bir yere adım atıyor. Rahat bir yer, alçak masaların etrafına dizilmiş kanepeler ve sandalyelerden oluşan bir mobilya karmaşası, aralara serpiştirilmiş dört masa, bir avuç kabin ve bere şapkalı sakallı adamlar ile lattelerini yudumlayan ve telefonunda gezinen kız arasında Alice kendini kampüse geri dönmüş gibi hissediyor.

Sanki uzun bir gecenin ortasında, çalışma molasında buraya gelmiş gibi.

Etrafına bakınıyor, küçük ama çaresiz bir yanı hâlâ bir işaret, bir arka perde, ikinci bir gizli alan vaadi umuyor ama sadece tezgâh ve arkasındaki barista var - kısa kahverengi saçlı ve pembe kütüphaneci gözlüklü orta yaşlı bir kadın.

Kadın alçak sesle, nefesinin altında bir şeyler söylüyor, ya Alice'in göremediği biriyle sohbet ediyor ya da belki sadece kendi kendine konuşuyor. Her iki durumda da Alice sözünü kesiyormuş gibi hissediyor, bu yüzden sırada başka kimse olmamasına rağmen bekliyor, ta ki kadının dikkati sonunda ona yönelene kadar, sanki orada öylece durduğu için tuhaf olan kendisiymiş gibi şaşkın bir bakışla.

"Bir şey sipariş etmek ister misiniz?"

Alice tereddüt ediyor -baristanın bakışları başka yöne kayıyor ve geri dönüyor- ama zil tekrar çalıyor ve şimdi arkasında sırada iki kişi var ve sonunda bir menü istiyor, kadın başının üzerindeki elle çizilmiş tahtayı işaret ettiğinde kendini aptal gibi hissediyor. Sadece her zamanki yemekler ve babası her zaman, soğuk algınlığı, bir çift ıslak ayakkabı ya da okulda kötü bir gün olsun, güçlü bir fincan çayın düzeltmeyeceği hiçbir şey olmadığını söyler, bu yüzden Alice bunu sipariş eder ve kadın

En azından kaynayan bir çaydanlık ve sağlıklı bir kaşık yaprakla, tencere yerine bir f ncanda gelse bile doğru. Onu bir k   e masasına taşıyor ve minderli bir sandalyeye     yor, ihtiya ı olmayan bir sıcaklık için parmaklarını bardağın etrafına sarıyor, ama alışkanlık kendi türünde bir rahatlık.

ay topraksı ve acı kokuyor ve Alice'in belki de eski hayatıyla yenisinin buluşacağı yerin burası olduğunu, bu k    k ödeneğin çürüme yerine ev tadı vereceğini düşünmesine yetecek kadar doğru, ama sıvı dudaklarından geçer geçmez yanılısama parçalanıyor, boğazı yuduma karşı kapanıyor.

ayı bardağa geri tükürüyor, sonra kollarını kavuşturup başını tahtanın üzerine koyuyor ve buranın pes etmek için yeterince iyi bir yer olduğuna karar veriyor. Mezarlığın yapmaya çalıştığı gibi masanın uzanıp onu yutmasını diliyor ama tahta sağlam duruyor.

"O kadar kötü, ha?"

Başını kaldırdığında, belki kendisinden biraz daha yaşlı ama çok da yaşlı olmayan bir adamla karşılaşıyor. Zayıf, inceye yakın, kirli sarı saçları kulaklarının arkasına sıkıştırdığı kadar uzun. Parmaklarında gümüş yüzükler var ve bir elinde espresso f ncanı, diğerinde bir not defteri tutuyor ve ona şu anda havasında olmadığını söylemek üzereyken adam "Ne duydun?" diye soruyor.

Alice sertleşir, kaşlarını çatar, kararsızdır. "Ne?"

"Müziği takip ettin, değil mi?" diyor, sanki bu bir sır değilmiş gibi ve hava onun etrafında kasılıyor, uyarı ve umutla geriliyor. şimdi dimdik oturuyor, adamın soruyu soruş şeklinden ve aynı zamanda gerçekten doğru bir şey yapmış olabileceği, belki, sadece belki, gerçekten aradığı şeyi bulmuş olabileceği düşüncesinden çok etkilenmiş.

"Um, evet," diye idare ediyor.

"Eee?" diye soruyor, espressoyu dudaklarına götürürken. "Ne duydun?"

Alice gözlerini kırıştırtıyor ve kafenin etrafına bakıyor. Burada, dükkânın içinde daha zayıf, ama yine de orada, piyano bir gelgit gibi yükselip alçalıyor. "Bilmiyorum. Bach mı?"

Adam başını sallar. "Bugünlerde çocuklar var," der. "İyi olan her şey de eski değil." Öne doğru eğiliyor, dirseklerini sandalyenin arkasına dayıyor ve sanki kendi kendine gülümsüyor, ama Alice onları görüyor - iki dişin uçları, diğerlerinden daha keskin - ve Alice yalnız olmadığı için rahatlayarak kollarını adamın omuzlarına dolamak istiyor.

Ama başı hala dönüyor ve bu gibi şeylerin görgü kurallarını tam olarak bilmiyor ve-

"Bilgin olsun diye söylüyorum, adım

Einaudi." Düşüncelerini geri çekiyor.

"Ha?"

"Besteci." Çayını kenara itiyor ve espressoyu yerine koyuyor. "Hadi. Bunu dene."

Karanlık çamuru görünce midesi bulanıyor, ekonomi salonundaki aşırı şekerli kahveyi hatırlıyor, ama onun bir yudum almasını izliyor ve canını yakmış gibi görünmüyor, bu yüzden Alice küçük fincanı dudaklarına götürüyor ve bunu yaparken kahvenin kenarının altındaki demir kokusunu yakalıyor. İçti, boğazının bir kez gerildiğini hissetti ve sonra kanın kusursuz tadı diline çarptığında kilidi açtı ve bu-

-Garip.

Nabızı atmıyor, göğsünde çiçek açmıyor, ama yine de aşağı iniyor, arkasından sıcaklık geliyor, içindeki kapak boşluğa açılıyor, sanki Chalice'teki o kızıdan, güzel arabadaki sürüngenden ya da bahçedeki adamdan hiç içmemiş gibi. İçindekileri bir yudumdan biraz daha fazla yutuyor ve bir an için altındaki zemin sabitleşiyor ve zihni berraklaşıyor - ama sonra bardak boşalıyor ve Alice kendini bitkin hissediyor, hayal kırıklığı, yorgunluk ya da açlıktan olsa da, dürüstçe bilmiyor, yine ağlamak için o ani dürtü.

"Hâlâ susadın mı?" diye soruyor, sonra ona solgun bir gülümseme sunuyor, yumuşak bir kıkırdama iç çeker gibi kaçıyor. "Aptalca bir soru, değil mi? Siyah

ve kırmızı," diye ekliyor ve sesini yükseltmiyor, ama bir şekilde şu anda onunla konuşmadığını anlayabiliyor ve barista ona bakıyor ve iki parmağını kaldırıyor ve başını sallayıp işe koyuluyor.

Alice boş bardağa bakıyor, zihni kendi kendine çelme takacakmış hissine kapılana kadar koşturuyor. "O zaman burası gerçekten ..."

"Oh, bu sadece bir paravan," diyor, sonunda sesi düşüyor. "Cesetleri arka tarafta tutuyoruz. Pazar geceleri kanlı seks partileri. Bu ayın parolası *ananas*."

Alice bakıyor.

Adam arkasından bakıyor.

Ve sonra, acı verici derecede yavaş bir andan sonra, ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Onunla alay ediyor. Nazikçe, ama yine de. Alice havasında değil.

"Ha ha," diyor kuru bir sesle ve bunu söylerken daha da üzgün görünüyor olmalı, çünkü adam karşısındaki koltuğa otururken ifadesi yumuşuyor. Barista yanaşıyor, iki espresso koyuyor ve tekrar uzaklaşıyor, kendi kendine konuşurken dudakları hala hareket ediyor.

"Müşterilerin büyük çoğunluğu aslında sıradan insanlar" diyor, "ama doğru, kapılarım her türden insana açık."

Alice fincanı eline alırken bunun ne anlama geldiğini merak ediyor. "Melekler, iblisler, medyumlar."

Neredeyse içkiden boğulacaktı ama kafasını kaldırıp baktığında yine o küçük, alaycı sırıtişla karşılaştı. Sanki tüm bunlar bir oyun, bir şakaymış gibi. Sanki bütün geceyi kanıt arayarak ve yavaş yavaş delirerek geçirmemiş gibi. Adam kızın sıkıntısının geçtiğini hissediyor gibi, çünkü gülümseme kayboluyor ve ardında ciddi bir şey bırakıyor.

"Ezra," diyor elini uzatarak.

"Alice." Parmaklarını onunkilere geçiriyor ve dokunuş hem doğru hem de yanlış hissettiriyor ve nedenini anlaması bir anını alıyor - teninin altında nabız yok, sıcaklık yok ve hiçbir şey ona ait havada, hiçbir duygu veya arzu yok

odayı duman gibi kaplıyor. O bir sessizlik havuzu, kaosun içinde küçük bir vaha ve kadın onun bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinin buzlu cam parçaları gibi soluk ve sabit olduğunu görüyor, ama içlerinde bir nezaket var.

"Burada ne yapıyorsun Alice?" diye soruyor nazıkçe.

Gözlerini kırptırıyor, gecesini, arayışını hatırlıyor. Telefonu cebinden çıkarır ve fotoğrafin üzerine kaydırır.

"Bir kız arıyorum," diyor, ekranı ona doğru iterek ve şimdi bile hayal kırıklığına hazırlanıyor, adamın şöyle bir bakıp omuz silkmesini ve üzgün olduğunu söylemesini bekliyor, ama onu hiç görmemiş.

Ama Ezra'nın yaptığı bu değil.

Ekрана bakıyor, kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluşuyor.

"Lottie," diye mırıldanıyor, yarı kendi kendine ve bunu söyleme şekli, o kadar bilgili ki, Alice'in ellerinin titremeye başlamasına neden oluyor, dişlerini sıkarak "Onu *tanıyor* musun?" derken kendi sesi de titriyor.

Ezra bakışlarını tekrar yukarı kaldırıyor. "Biliyorum," diyor.

"Var, çünkü
oldukça uzun bir süre."

"Nerede o?" diye soruyor Alice, ama sorusundaki zehir kaşlarını çatmasına ve kollarını kavuşturmasına neden oluyor.

"Neden?" diye soruyor ve tam orada, onu korumak için ördüğü duvar bardağı taşıran son damla oluyor.

"Neden?" diye hırlıyor. "Çünkü *bunu* bana o *yaptı*." Alice'in boğazı kelimelerin etrafında sıkışıyor. "Hayatımı mahvetti. Beni bu hale getirdi. Sonra da çekip *gitti*."

Ezra kaşlarını çatar ve başını sallar. "Bu kulağa pek onu."

Alice ona dehşetle bakıyor, öfkesi boğazında safra gibi yükseliyor. Masadaki fincanları süpürmek, kulağa kendisinin yapacağı bir şeymiş gibi gelse de bunun bir *önemi* olmadığını söylemek istiyor, çünkü Alice'in hayatını çaldı, tam da başlarken.

Ama o daha saldıramadan Ezra elini kaldırıyor.

"Bana ne olduğunu anlat."

O zaman içindeki öfke garip bir şey yapar. Sertleşir.

Catty her zaman sıcaktı. Ama şimdi Alice üşüdüğünü hissediyor. Kelimeleri zorla çıkarırken, ona partiyi, sonrasını, Post-it Not'u ve cevap ya da açıklama yerine dipsiz boşluğu anlatırken derisini, kemiklerini, boğazını *acıtacak* kadar soğuk.

Alice ona her şeyi anlatıyor, Ezra da kollarını kavuşturmuş ve gözlerini yere dikmiş bir şekilde dinliyor, ta ki Alice bitirene kadar ya da en azından hikâye Alice'in şu anda ve burada olduğu yere gelene ve söyleyecek bir şeyi kalmayana kadar.

Sonra bir elini saçlarında gezdiriyor. "Akla yatmayan bir şeyler var," diyor, "ama bu senin hikayen değil." Başını iki yana sallar. "Benim tanıdığım Lottie asla böyle bir şey yapmazdı."

"Evet, şey," diye mırıldandı Alice. "İnsanlar değişir."

"Öyle," diyor, yarı kendi kendine, "sonunda her şey solar," diye eklerken sesi alçalıyor. İç geçiriyor ve öne doğru oturuyor. "Lottie'yi bulmamız gerek."

"Harika." Alice çoktan ayağa kalktı. "Hadi gidelim." Kaşlarını çatı. "Tam olarak nereye?"

"Onu tanıyorsun. Lottie. Charlotte. Öyleyse onu nerede bulacağını biliyorsun. Yolu göster."

Ezra başını sallar. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Alice ruhunun yeniden bükülmeye başladığını hissediyor. Ta ki parmak eklemlerini masaya vurup ayağa kalkana kadar... "Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum."

Alice Ezra'yı kahve dükkânında takip ediyor, kanepelerin ve sandalyelerin yanından geçerek arka köşeye gidiyor, burada BU sweatshirt giymiş siyah bir kız bir kabinde bağdaş kurmuş oturuyor, kulaklarına büyük pembe kulaklıklar takmış, Alice'in yankıyı duyabileceğı kadar yüksek sesle hard rock çalıyor. Öfkeli bir şekilde yazıyor, boş espresso fincanları ve küçük bir felsefe ders kitabı yığını masanın üzerinde yarım daire şeklinde yayılmış, sanki *uzak durun* diyen bir bariyer gibi.

Ezra kollarını kabinin kenarına yaslıyor.

"Melodi," diyor şarkı söyler gibi bir sesle.

"Ders çalışıyorum," diye şarkı söylüyor, parmakları tuşların üzerinde hiç yavaşlamıyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"İyi notlara ihtiyacım var."

"Son üç-" Tezgâha doğru bakar ve barista dört parmağını kaldırır. "-*dört* espresso. Ve hesabınızı silecek kadar cömert hissediyorum. Bu haftalık."

Kız -Melody- iç çekiyor, parmaklarından biri seğirip bir tuşa dokunana kadar geziniyor. Müzik kulaklarında kesiliyor ve kulaklığı çıkarıp boynuna yerleştiriyor. "Ne istiyorsun?"

Ezra gülümser. "Birini arıyorum."

"Anladığım kadarıyla telefonları yok?"

Ezra başını sallar. "Korkarım yok."

Alice, bu kızın Lottie'yi bulmalarına nasıl yardım edeceğini merak ederek onları izliyor - tarçın ve sodalı ekmek gibi kokan, kalbi göğsünde sabit bir ritim tutan, inkar edilemez, açık bir şekilde insan olan bu kız, boynunu döndürüp parmak eklemlerini çatlatana ve "Dokunduğu bir şeye ihtiyacım olacak" diyene kadar.

Bu noktada Ezra, *Alice*'i öne doğru iter.

Melody onu inceler. "Anlıyorum."

"Bilmiyorum," diyor Alice.

"Sana söylemiştim," diyor Ezra. "White Thorn Black Roast çok çeşitli müşterilere hitap ediyor. En sevdiğim müşterim Melody, güvenilir bir müşteri olmasının yanı sıra bazı hassasiyetlere de sahip."

Gözlerini deviriyor ve Alice'e bir bakış fırlatıyor. "Psişik olduğumu kastediyor."

Alice bunun başka bir şaka olup olmadığından emin olamayarak bakar. Kendini savunmak için, birkaç gün çok uzun geçmişti ve kız boş zamanlarını kristal bir küreye bakarak geçiriyor gibi görünmüyordu.

"Evet, şey," diyor Melody, alaycı bir bakışla. "Bir vampire benzemiyorsun."

Alice vurulmuş gibi geri çekilir. Kızın ağzı eğlenerek seğiriyor. "Otursana." Ezra'ya bakar. "Büyük bir kahveye ihtiyacım olacak. Sade. Ve bir tabak."

Küçük bir selam verip bir eli cebinde uzaklaşırken, Melody yarım daire şeklindeki fincanları ve kitapları yoldan kaldırmaya başlar.

"Felsefe mi?" diye soruyor Alice, garip sessizliği doldurmaya çalışarak.

"Hukuk okumak istiyordum," diyor. "Ama kimin masum kimin suçlu olduğunu zaten biliyorsanız bu çok zor."

"Yani zihinleri mi okuyorsun? Geleceği mi görüyorsun? Ölülerle konuşmak mı?" "Ben medyum değilim," diyor Melody, başını sallayarak

Dudakları hâlâ kıpırdayan barista, dinliyormuş gibi ara sıra duraksıyor. "Ben ölülerle konuşmam -şimdiki şirket hariç."

Bu kelime Alice'in içinde bir çan gibi çalıyor.

"Ben-" diye kekeliyor.

"Özür dilerim," diyor Melody çabucak, "kırmak istememiştim."

Sonra Ezra geri dönüyor, kahve fincanını ve tabağı aralarındaki boşluğa bırakıyor.

Melody bir yudum alıyor, sonra hemen kalanını tabağa boşaltıyor. Koyu renkli sıvı bir uçtan diğer uca yayılıyor ama kenarlardan taşmıyor. Parlayan siyah bir havuzun içine yerleşiyor.

"Pekâlâ," diyor, sanki kendini çelikleştirmiş gibi. "Bana ellerini ver."

Alice tereddüt ediyor.

Mesele *sadece* bir saat önce medyumların gerçek olduğunu bilmemesi ya da iki gün önce en büyük kaygısı derslerini takip etmek ve arkadaş edinmeye çalışmak olan bir birinci sınıf öğrencisi olması değil. En son bir yabancıнын içeri girmesine izin verdiğinde ölmüş olarak uyandı (*Ölü.*) ve şimdi hayatı altüst olmuş durumda ve

Zihnini okuyabilen bir kızla insan kulağı için fazla yumuşak bir şarkıyı takip ederek bulduğu bir kafede ve Ezra da melekler ve şeytanlar hakkında şakalar yaptı ve Alice neyin gerçek olduğunu, neyin doğru olduğunu, ona neler olduğunu nasıl bilecek, cevapları olması gereken her kapı sorulara açılırken ve Alice zihnine bakmalarına izin verirse kim bilir kim ne görecektir ve-

"Alice." Melody'nin sesi sabit ama nazik, bir şekilde aynı anda hem kabinde hem de kafasının içinde, onu bedenine geri çağırıyor. "Güven bana," diyor. "İhtiyacım olmayan hiçbir şeyi aramıyorum." Ve sonra, daha alçak bir sesle, "Ve Ezra'yı dinleme, o saçmalıklarla dolu."

"Bunu duydum," diye mırıldanıyor, yakındaki bir direğe yaslanarak.

Alice kırılgan bir gülümsemeyi başarıyor, sonra yutkunuyor ve uzanıp ellerini Melody'ninkilerin üzerine koyuyor. Sıcak üzerine soğuk ve diğer kızın teninde kalp atışlarını hissedebiliyor ve açlık, sık bir uykudan uyanan bir canavar gibi yeniden kıpırdandığında çenesini sıkıyor ve bakışlarını Melody'nin de baktığı tabaktaki kahvenin durgun, siyah yüzeyine doğru zorluyor.

"Tamam," diyor medyum. "Onunla en son ne zaman birlikte olduğunuzu düşünün."

Alice, Melody'nin bakışlarıyla buluşmaya çalışır, ancak kahverengi gözleri bir tür sise bürünmüştür, irislerin üzerinde soluk çizgiler kıvrılır ve bu ona evin bahçesinde durduğunu, ayın alçak bulutları aydınlatacak kadar parlak olduğu ve sanki parlıyorlarmış gibi görüldüğü zamanı, Finn'in küçük sesinin kapı aralığından ona seslendiğini ve-

"Odaklan," diye ısrar ediyor Melody, elini sıkarak.

Alice yutkunuyor, kendini hatırlamaya zorluyor. Durgun siyah yüzeye bakıyor ve geçmişi düşünürken görüşünün bulanıklaşmasına izin veriyor, diğer kızın nabzı duvarlardan gelen müziğin ritmi haline gelene kadar adımlarını takip ediyor ve sonra yatak odasından çıkıyor ve işte orada, sanki bütün gece orada sadece Alice'i bekliyormuş gibi. Alice

ayağa kalkar ve öpecek kadar yaklaşıp kadar ileri doğru sürüklenir ve işte o zaman Melody'nin elleri onunkileri sarar.

Lottie tekrar görüş alanına girmeden önce anılar Alice'in zihninde bulanıklaşıyor, siyah üzerine siyah bir dalgalanma oluyor, ancak şimdi parti yok, menekşe rengi boya gitmiş, bukleleri parlak ve koyu, kısa gümüş elbisenin yerini siyah pantolon ve siyah-beyaz desenli bir bluz almış, boğazına ipek bir fiyonk sıkıştırılmış. Topukları pelüş mavi bir halıya batarak ve parmakları mavi desenli bir duvarı takip ederek sarmal bir merdivenden yukarı doğru adım atıyor ve Lottie omzunun üzerinden ona doğru bakarken Alice'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor, sert çay gibi gözleri ve bir yanağında gamzesi parlayan o nazlı gülümsemesiyle.

Ve o anda Alice ileri atılmak, onu yakalamak ve duvara yapıştırmak ister ama yapamaz. Bu onun zihni değil, bu onun hafızası değil ve Lottie Alice'e bakmıyor, çünkü Alice başka biri. Parmakları birbirine dolanmış, Alice'in olmayan eli daha koyu, tırnakları altın, kehribar ve kırmızının sonbahar tonlarına boyanmış ve Lottie onu merdivenlerden yukarı çıkarırken yapabileceği tek şeyi yapıyor.

O takip ediyor.

İkisi yukarı, yukarı, yaldızlı apliklerin yanından geçerek sahanlığa ve koridordan geçerek Lottie'nin onu tuttuğu bir odaya doğru yürürler.

-Onu değil, belinden tutup, nefes nefese bir kahkahayla kapıya doğru geri çeker, onu öldürdüğü gece Alice'in dizlerinin bağının çözülmesine neden olan sesin aynısıdır bu.

Ve Alice bir şeyler söylemeye, *Hayır* demeye, *Bekle* demeye, *Kaç* demeye çalışıyor, ama ikisi çoktan odaya geri yuvarlanıyorlar ve Melody ellerini bırakmadan önce gördüğü son şey kapıdaki altın plakaya kazınmış 139 rakamı oluyor ve görüntü parçalanıyor ve Alice sanki biri kapıyı suratına çarpmış gibi hissediyor.

Geri çekilir, kahve dükkanı kabinindeki bedenine geri döner, Lottie bir kamera flaşı gibi gözlerinin arkasında kalır,

Her göz kırpışında tekrarlıyor. Orada oturuyor, iki yer, iki benlik arasında sıkışmış, öfkeden titriyor.

"Eee?" diye soruyor bir sandalyenin üzerinde geriye doğru tünemiş olan Ezra.

Melody uykusunu alırcasına gözlerini ovuşturuyor. "O bir otelde."

"Güzel, etrafta *bunlardan* çok az var."

Alice başını sallıyor, parmak eklemleri ağrıyana kadar ellerini kucağında kilitliyor.

"Mavi vardı," diyor, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak.

"Merdivenlerde. Mavi koşucu. Mavi duvarlar."

Ezra'nın ifadesi aydınlanır. Parmaklarını şıklatır. "The Taj."

Alice göğsünün sıkıştığını hissediyor, panikle değil ama umutla. "Biliyor musun?"

Başını salladı, çoktan ayağa kalkmıştı. "Çok uzak değil.

Teşekkürler, Mel." "Ne zaman istersen," diye mırıldanıyor, artık soğumuş olan kahveyi bir kenara iterek ve kulaklığını tekrar kulaklarına yerleştirdi.

"Gerçekten mi?"

"Hayır," diyor kuru bir sesle, bir tuşa basıyor, böylece aralarından bas gitar duvarı yükseliyor. Alice bir şeyler söylemesi, yardımları için teşekkür etmesi gerektiğini hissediyor ama Ezra çoktan onu kapıya doğru kışkırlıyor.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diyor adam ceketini silerken.

"Temiz havayı kullanabilirim. Ayrıca," diye ekliyor, "söylediklerimde ciddiydim. Benim tanıdığım Lottie bunu yapmazdı."

Ama yapt1, diye düşünüyor Alice kafeden çıkarken, arkalarından küçük zil çalıyor.

III

Sokağın aşağısına doğru giderlerken Ezra ceketinin cebinden ekose bir atkı çıkarır ve boynuna dolar.

Alice'i bakarken yakalar. "Ne? Hava soğuk."

Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi?" Üzerinde sadece siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon var ama üşümediğini *hissediyor*, duşa girdiğinden beri üşümediğini fark ediyor, buz gibi su kıyafetlerini ıslatıyor.

"Bizim için değil belki," diyor Ezra, yolun karşısında, rüzgara karşı başlarını eğmiş, ayaklarını sürüyen bir insan topluluğuna başını sallayarak, "ama *onlar* için."

Alice omuz silkiyor. "Ben İskoç'um," diyor, "belki de biz sadece daha dayanıklıdır."

"Belki, ama gerçek şu ki, Boston'da kış geldiğinde, ince bir sweatshirt ve şapkasız dolaştığınızı fark edeceklerdir. Bu yüzden ortama uyum sağlamak en iyisi."

Bunu söylerken havayı ciğerlerine çekiyor, ince bir sis bulutu çıkarıyor, ısınmaya çalışıyormuş gibi ellerini birbirine sürtüyor. İnandırıcı bir pandomim. Belli ki çok pratik yapmış ve yirmi, belki de yirmi beş yaşında görünmesine rağmen, adımlarında bir rahatlık var, sanki tenine alışmak için uzun zaman geçirmiş gibi.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz sormanın kabalık olup olmadığını merak ediyor ama Ezra aldırıyor gibi görünüyor.

"Göründüğümden daha yaşlı ve hissettiğimden daha genç" diyor, "özellikle de gece yarısı toprağında bu kadar uzun süre kaldığım için."

Alice kaşlarını çatar. "O da ne?"

"Gece yarısı toprağı mı? Oh, sadece bir cümle dönüşü." O iter

ellerini ceplerine sokar ve geriye doğru dönerek Alice'e bakar ve kelimeleri ezberden okur.

"Kemiklerimi gece yarısı toprağına gömün,
onları sığ ekin ama derin sulayın ve benim
yerimde vahşi bir gül büyüyecek, yumuşak
kırmızı yapraklar keskin beyaz dişleri
gizleyecek."

Kelimelerde Alice'i ürperten bir şey var ama yine de Ezra yanına gelip kolunu Alice'in koluna doladığında kendini kelimeleri ağzında evirip çevirirken buluyor.

"Sıcaklık için," diyor ve kadın geri çekilmiyor.

Bir süre sessizce yan yana yürüyorlar, Alice'in başı dönüyor, kalbi göğsünde hareketsiz bir ağırlık gibi, gözlerini her kırışığında Lottie'yi görüyor, göz kapaklarının iç kısmında hayalet gibi.

Lottie arkasına bakıyor ve gülümsüyor.

Sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Tam olarak kim olduğunu.

Alice gözlerini sıkıca kapatır-

Görüntü kaybolana kadar-

Ve soğuk rüzgar kulaklarına doluyor-

Ve tıpkı parlayan siyah yüzeye baktığında olduğu gibi, zihni başka bir yere gider.

Hava, sanki gece hayaletlerle doluymuş gibi etraflarında ıslık çalıyor.

Alice'in Cadılar Bayramı ile her zaman bir aşk-nefret ilişkisi olmuştur. Pek çok yerde bu bayram, alışveriş kostümleri ve ucuz korkutmalarla aptalca bir yere taşınıyor, ancak burada, Hoxburn'de, bayram eski cadı benliğinin bir gölgesini koruyor. İskoçya'nın Hristiyan olmadan önce pagan bir yer olduğunu hatırlatan, mevsimlerin ve yılların değişiminde hala fenerler, çanlar ve tahta büstlerle çınlayan bir ülke yanan kapalı karanlık. Elbette, jack-o'-

Sundurma basamaklarında fenerler sırtır ve ağaçlardan kâğıttan hayaletler sallanır, ancak kasvetli bir hava vardır ve çocuklar bile genellikle astronotlar ya da periler gibi değil, gulyabaniler, cadılar ve hayaletler gibi giyinir, gece için serbest bırakılan ruhlar gibi kılık değiştirirler.

Alice artık on üç yaşında, şeker ve kapı çalmak için çok büyük, ama gecenin hala onun üzerinde bir gücü var. Rüzgâr uğultularla doludur ve tek hayaletler çarşafli çocuklar, pamuktan kesilmiş ürkütücü gözler olsa da, hava odun dumanı ve ölmekte olan yapraklar gibi kokar, yaramazlık, büyü ve biraz tehditle olgunlaşır ve eğer yalnız olsaydı, bu onu etkileyebilirdi, ama değil.

Ay ışığının aydınlatdığı yolda birlikte yürürlerken Catty oradadır, bir dirseğini onunkine geçirmiştir. Catty, aynı anda hem bir çapa hem de bir şamandıra gibi; bir şenlik ateşi gibi, karanlığı geri yakıyor, bu yüzden Alice sadece hoş bir heyecan hissediyor, eğlenceli bir tür korku, kanepenin rahatlığından bir korku filmi izlemek gibi.

Bir partiye gidiyorlar.

Adil olmak gerekirse, Catty'nin ortaokulunda, ama Alice hala babam ve El'in kabul ettiğine inanamıyor. Alice bunun muhtemelen kendilerini kötü hissettikleri için olduğunu düşünüyor, çünkü Catty bebek Finn doğduğundan beri ev yerine büyükbabasının barın üstündeki evinde çok fazla zaman geçiriyor, Catty ise bunun umursamayacak kadar yorgun oldukları için olduğunu söylüyor - ki bu doğru, şeker dağıtmak için bile hazır değiller, sadece basamağa bir kova ve insanları kapıyı çalmamaları için uyaran bir tabela koyuyorlar yoksa bir ölüm perisini serbest bırakacaklar.

Neden olduğu önemli değil.

Mesele şu ki, babam ve El evet dedi.

(Tabii ki gece yarısından önce geri dönme talimatıyla birlikte ve bunu söylerken sanki Alice zamanı tutmaktan daha fazlasını yapamıyormuş gibi Catty'ye ağırlıklı bir bakışla).

Birisi kaldırımında bir jack-o'-lantern parçalamış ve Catty bir zamanlar burun olabilecek bir parçayı tekmeliyor ya da

Göz, yolun aşağısı. Yürürken sırayla topa vuruyorlar, top beton üzerinde kayarken gittikçe küçülüyor, ta ki artık tekmelemeye değmeyecek hale gelene kadar, ki bu iyi bir şey çünkü neredeyse varmak üzereler.

İleride okul sarı ışıklarla aydınlatılmış, balkabağına benzetilmiş turuncu balonlar rüzgârda sallanıyor. Ama Catty merdivenlerden yukarı çıkmak yerine Alice'i dürtüyor, okulun ve refakatçili dansın yanından geçiyor, sanki başından beri plan buymuş gibi Alice'e hınzırca bir sırıtış atıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, cevabın bir önemi yokmuş, heyecanı içinde soğuk bir dehşete dönüşmüyormuş gibi konuşmaya çalışıyor. Catty, yanaklarına yayılmış kedi bıyıklarıyla daha da sinsileşen arsız bir bakış atıyor.

"Bir partiye."

Catty'nin dirseği hâlâ onunkine takılı, bu yüzden Alice'in fazla seçeneği yok; Catty yürümeye devam ettiğinde, okul arkalarında bir ışık yığınının başka bir şey olmayana kadar o da yürüyor, kasabanın merkezinden gelen sesler de azalıyor ve Hoxburn o kadar da büyük değil ve yolları tükeniyor ve Friar's Way'e yaklaştıklarında Alice korkunç bir an için mezarlığa doğru gidiyor olabileceklerini düşünüyor.

Ama Catty bunu ona yapmazdı. Hiçbir zaman, ama özellikle bu gece.

İki yıl önce, Catty'nin sınıfından bir çocuk onu içeri girmeye cesaretlendirmişti, tabii ki Cadılar Bayramı'nda ve Alice eski demir kapının korkunç gıcırtısını, mezarların arasında küçülen kız kardeşinin şeklini hâlâ hatırlayabiliyor. Alice yetmiş ikiye kadar saymıştı ki Catty gözleri yaştan kıpkırmızı, öfkeden simsiyah bir halde geri geldi.

"Sorun nedir, Catty?" diye sordu çocuk. "Bir ghos görüyorsun-"

Ama asla bitirememişti çünkü kadın kapıdan geçer geçmez parmak eklemlerini adamın yüzüne geçirmişti. Ve eve yürürken, kilitli parmakları arasında kan izleri vardı.

Parmaklar, Alice Catty'ye ne gördüğünü, bir şey görüp *görmediğini* sormadı, ama hep merak etti, hala da bilmiyor, annemin ruhunu orada, mezarın yanında gördüğü için mi üzgündü, yoksa *görmediği* için mi?

Mezarlıktan önce Maple Cres adında dar bir yola saparlar ve Alice bu kadar küçük bir kasabada yaşamalarına rağmen hâlâ hiç gitmediği yolların olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünür.

Çok geçmeden yeni sesler gelmeye başlar, boktan hoparlörlerden çok yüksek sesle çalınan müzik, bağırışlar ve kahkahalarla birbirine karışan sesler ve sonra partinin olduğu eve ulaşırlar.

Ön kapı gümüş flama dişlerle dolu bir ağız gibi açık duruyor, binanın kenarları turuncu ışıkla aydınlanıyor, sanki ötesinde bir yerde ateş yanıyor.

Alice, Catty'nin kolunu sıkıca kavırıyor ya da deniyor ama Catty kayarak kurtuluyor ve basamakları koşarak çıkıyor.

Alice takip ediyor.

İçeride müzik sesten çok bas, nabız gibi ağır, ön oda zombiler, cadılar ve şeytanlarla dolu ve mavi elbisesi ve beyaz önlüğüyle, o masal kitabındaki Alice gibi giyinmiş, meraklı ve cesur haliyle kendini birden aptal gibi hissediyor. Bir cadı olacaktı ama okuldaki diğer parti kitabı bir temaya sahipti ve Catty'nin onun Cheshire kedisi olması gerekiyordu. Ancak sadece yüzüne çizilmiş bıyıkları ve kot pantolonunun paçasına iliştirilmiş kuyruğuyla kız kardeşi diğer kostümlerin arasında zahmetsiz görünüyor.

Alice ise sadece peşine takılan bir çocuk gibi görünüyor.

Televizyonda eski bir slasher filmi sessizde oynuyordu ve Catty açık şişelerle dolu bir masaya doğru koşarken Alice karanlıkta sessizce ilerleyen testereli bir adamı izliyordu. Bütün yürüyüş boyunca çantasındaki bir şey kalçasına her çarptığında cam gibi bir ses çıkarıyordu ve şimdi

nedenini biliyor. Catty bardan aşırıldığı dolu bir cin şişesini derme çatma bara koyar ve boş votka ve rom şişelerinin çevrelediği bir kâsedan iki bardak punç doldurup yarı dans ederek Alice'in yanına döner.

"Neredeyiz?" diye bağırıyor ve şarkı tam o anda daha yüksek sesle çalmaya başlasa da Catty'nin dilini damağına dayayarak ismi şekillendirdiğini görebiliyor.

"Derrick'in."

Alice gözlerini devirmek istiyor. Derrick. Tabii ki.

Catty onunla okulda tanıştı (tanışmak yanlış bir kelime çünkü Hoxburn gibi küçük bir kasabada herkes birbirine çoktan karışmış durumda) ve Derrick ondan iki yaş büyük ve sadece bir sınıf ileride ama bir arkadaşının grubunda davul çalıyor ve göğsünün ortasında bir pusula dövmesi var, Alice'le bir kez karşılaştığında ona kız kardeşinin topuklarını ısırarak küçük bir kız demişti, bu yüzden Alice söz konusu olduğunda, gidip sikilebilir (sınıf arkadaşı Eddie'nin söylediğini duyduğu bir şey ve kulağa hoş geliyor, kafasında bile).

"Rahatla!" Catty ona plastik bir bardak uzatıyor.

Alice bir yudum alır, ancak kalabalığı tararken Catty'nin içtiği alkollü içkiden çok su olduğunu fark eder.

Burada kal, dedi, elleriyle işaret ederek. *Hemen döneceğim.*

Ve sonra o ve boş bardağı gitti, eğildi
bir kapıdan başka bir odaya giriyor, belli ki Derrick'i arıyor.

Birisi Alice'e çarpar, yüzü kafatası gibi boyalı bir adamdır, ağzının tamamını da siyaha boyamış olması onu daha da ürkütür. Alice geri çekiliyor, yoldan çekilmek için kendini duvara bastırıyor.

Kapüşonlu siyah pelerinli bir üçlü yanından geçerken orada kalmaya karar verir.

İçkisinden daha küçük bir yudum daha alıyor, tatlı yanık bir şekilde hem boğazından aşağıya hem de kafasına doğru ilerliyor. Gözlerini kapatıp duvara yaslanıyor, basların omurgasına vurduğunu, kaburgaları boyunca uğuldadığını hissediyor, vücuduna rahatlamasını söylüyor ve bir el onu odaya geri çektiğinde dinlemeye başlıyor ve Catty'nin bıyıklı yüzü, eğik sırtışı, parmakları Alice'in bileğinde bir bilezik gibi onu duvardan sürüklüyor.

"Hadi, midye."

Alice'i mutfaktan geçiriyor -başka bir iskelet, porselen bebek gibi boyanmış bir kız, yüzünden sahte kan akan bir adam- ve sonra dışarı, müziğin sağır etmediği ve şenlik ateşinin karanlığa karşı turuncu bir zirvede parladığı arka bahçenin serin gecesine götürüyor.

Alice rahatlayarak iç çekiyor, Catty onu alevlere doğru çekerken ciğerlerini temiz havayla dolduruyor.

Bir grup genç etrafına dizilmiş, sohbet ediyor ve kendi kırmızı fincanlarından yudumluyor, ışık yüzlerine vuruyor ve bir an için hiçbiri konuşmuyor. Catty'nin dikkati alevlerin içinde kaybolmuştur, bir şeye bakmak yerine içinden bakarken olduğu gibi, Alice de onu taklit eder, sıcak ve parlak olmasına ve yanaklarını yakmasına rağmen doğrudan ateşe bakar. Gözlerini kapatıyor, her şeyi göz kapaklarında hayalet gibi görebiliyor.

"Hadi buradan gidelim," diyor Catty.

Alice gözlerini kırıştırıyor, Catty'nin partiden bahsettiğini düşündüğü için bir an umutlanıyor, ama sonra "Okulu bitirdiğinde," diye ekliyor ve Alice *sonra* demek istediğini anlıyor. Sonra, bir saat, bir gün, bir yıl ya da hiçbir zaman anlamına gelebilen ama *şimdi gelmeyen* o tuhaf sözcük.

"Nerede?" diye sorar Alice.

Catty gözlerini alevlere kilitliyor. "Londra. Madrid. Tokyo," diye düşünüyor ve annesinin fotoğraflarındaki tüm yerleri sıralıyor. "Peki ya Amerika?"

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sorar Alice. "Ne yapacağız?"

Catty sanki sorular önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Sen akıllısın, Bones. O büyük ve havalı okullardan birine gidebilirsin, ben de ne bileyim, fotoğraf çekerim. Ya da içki yaparım. Barmen olurum. Ya da model. Hep şu keşfedilen kızlarla ilgili hikayeleri duyarsın. Burada asla olmaz. Ama dışarıda olabilir."

Ateşin içine bakıyor ve Alice, Catty'nin zihninde şekillenen geleceği, yüzünde ışık gibi oynamasını görebiliyor. Başını öylece eğiyor, sanki zaten süslü bir setteymiş gibi, uzuvları zarifçe düzenlenmiş, sanki birinin fotoğrafını çekmesini bekliyormuş gibi.

Catty bu yüzden Derrick'ten hoşlanıyor. Ya da en azından Alice sorduğunda bunu iddia etti. Onun yakışıklı, zeki ya da nazik olduğu konusunda ısrar etmedi. Sadece omuz silkti ve "*Beni görüyor.*" dedi.

Sanki o tekmiş, hatta ilkmiş gibi.

Sanki Alice bu dünyaya iki gözü de kız kardeşine odaklanmış olarak gelmemiş gibi.

Catty onu bakarken yakalayınca Alice elleriyle bir kamera yapıyor, Catty başını hayali objektife doğru çevirip göz kırpmıyor, Alice dilini şaklatıp aklının bir köşesine yazıyor, sonra Catty'nin yüzü aydınlanıyor ve Alice gülümsüyor, ta ki Derrick'in geldiğini fark edene kadar, siyah saçlarının üzerine gri bir plastik parçası tünemiş.

Alice başını eğiyor. "Senin ne olman gerekiyor?"

Plastiği yüzüne indiriyor, kendini beğenmiş ifadesi kurt maskesinin ardında kayboluyor, alkış bekler gibi kollarını açıyor, sonra "Ama durun,

Dahası da var," der ve kırmızı bir şemsiye çıkarıp Catty ve kendisinin başlarının üzerinde açar.

"Gördün mü? Şimdi de kedi köpek yağıyor."

Alice gözlerini deviriyor çünkü kurtlar ve köpekler aynı şey bile değil, ama Catty zevkle kıkırdıyor ve Alice yardım edemiyor ama hangisi için giyindiğini merak ediyor ve tüm bunlar ağzında kötü bir tat bırakıyor ve sonra sanki işaretmiş gibi Derrick arkasına uzanıyor ve neon mavisi bir şey şişesi çıkarıyor.

Kapağı çevirir ve *bir* yudum alır, sonra sanki *bir yudum ister misin* der gibi dudağını Alice'e doğru uzatır. Alice muhtemelen başını sallar, burnunu kıvrır, yarısı büyükbabalarının barın en alt rafında bile bulundurmayaacağı türden bir içki olduğu için, yarısı da az önce ağzının her tarafına bulaştırdığı için. Ama o bunu yapamadan Catty el sallayarak onu kovuyor.

Ve Alice bu hareketin kötü niyetli olmadığını biliyor, ama kız kardeşinin bunu yapma şeklindeki bir şey, gözlerindeki bakış, sanki Alice hala korunmaya ihtiyacı olan bir çocukmuş gibi, şişeyi Derrick'in elinden kapıp uzun bir yudum almasına neden oluyor.

İçki gözlerini yakarken neredeyse boğulacak gibi oluyor ve boğazında bir kibrit çakıyor, bir ağız dolusu sıcak çay gibi aşağı iniyor.

Derrick ısıklık çalıyor ve Catty şişeyi onun elinden alıyor.

"Vay canına, yavaşla," diyor ve bu ironik değil mi?

Alice'in ablasına aynı sözleri söylediği onca zaman göz önüne alındığında.

Yağla, yağla.

Alice, Catty kaşlarını çatıp Derrick'i bir bardak su getirmesi için gönderene kadar güldüğünün farkında değildir.

Catty elleri kalçalarında Alice'e döner. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey" diyor, çünkü bunu nasıl açıklayabilir ki?

İçindeki çukur, ya küçülmek ya da büyümek, ikisinin de çocuk olduğu zamana geri dönmek ya da ikisinin de büyüdüğü zamana doğru hızla ilerlemek istemesi, her ikisinin de bu duygudan daha iyi olması, aralarındaki uçurumun bir şekilde büyümesi ve Alice'in yetişememesi gibi.

"Ben sadece-" Bocalıyor. İçkiden iki, belki de üç yudum almıştı ama başı dönmeye başlamıştı bile. Etrafındaki sesler sanki ayakta durmak yerine bir roller coaster'a binmiş gibi yükselip alçalıyor. "-Senin gibi olmak istiyorum."

Catty'nin gülümsemesini, kolunu omuzlarına dolamasını ve *öylesin* demesini, *ikimiz bir türüz* demesini ya da aptalca bir *şey yapmasını* istiyor ama yapmıyor. Yüz ifadesi değişiyor, sanki biri perdeyi indirmiş gibi.

"Hayır, bilmiyorsun," diyor Alice'in yüzünü avuçlayarak. "Ben olma, Bones. Sadece kendin ol."

Şenlik ateşi çatırdıyor. Alice yutkunur. "Ama onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Sorun değil." Catty gülümsüyor. "Öğrenmek için dünya kadar vaktin var." Belki de bu doğrudur ama Alice, Catty'nin onun kim olduğunu her zaman bildiği gerçeğini düşünmeden edemez. Sonra kız kardeşi omuz silkip, "Ama ben senin kim olduğunu biliyorum," diyor.

Ve muhtemelen bu bir şaka, bir numara, ama Alice yine de kalbinin yükseldiğini hissediyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Catty, gözlerinde ışık oynuyor. "Sana anlatmamı ister misin?"

Alice başını sallıyor ve Catty yaklaşp ağzını Alice'in kulağına dayıyor ve Alice nefesini tutup Catty konuşmaya başladığında onu dinliyor, ama tam o sırada biri ateşe bir fişek atıyor ve fişek ani, kulakları sağır eden bir çığlıkla patlıyor ve sonra Derrick geri dönüyor, Catty'yi uzaklaştırırken Alice'in eline bir bardak su tutuşturuyor,

Ve Alice orada tek başına kaldı.

Cevap yok-

Sadece kulaklarında bir çınlama ve-

Ayak parmağı, yakındaki bir ağacın zorlamasıyla kaldırımın çıkıntılı bir parçasına çarpar ve-

Alice irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı, Ezra karşısındaydı, kolunu rahatça onun koluna dolamıştı, geceyi düşünüyormuş gibi başını arkaya eğmişti, ama sanki bir insana mahremiyet vermek için zevkle başka yöne çevrilmiş bir baş gibi, üzerinde çalışılmış bir hava vardı ve bir şekilde onun ne düşündüğünü hissedip duymadığını merak etmekten kendini alamadı, anıları dökülüyor, etrafındaki havaya boyanıyor ve bu düşünce Alice'in midesini bulandırıyor, onları geri çekmek, küçük altın kolyeyle birlikte gömleğinin yakasının altına sokmak istiyor, ama o sadece boğazını temizliyor ve "Artık uzak değil."

Neredeyse Commons'a varmak üzereler, park ileride bir gölge gibi uzanıyor.

Ezra Alice'in elinden kurtulup ceketinin cebinden bir şişe çıkarıyor ve şişeyi açtığında Alice kan kokusunu alıyor. Bir yudum aldığı anda boğazı sıkışıyor, ona uzatırken dişleri ağrıyor. İçiyor ve susuzluğunun sınırlarına bile dokunmuyor, bir düzine şişeyi boşaltabileceğini ve bir çentik bile yapmayacağını biliyor, ama kendini yutmaktan alıkoyamıyor, geri verdiğinde ne kadar hafif olduğu için suçlu hissediyor.

Ama Ezra onu ceketinin içine geri koyar.

"Hepsi nereye gidiyor?" diye soruyor bıkkınlıkla. "Ne kadar içersem içeyim, susuzluk hep var."

"Bu," diyor, "en büyük sorulardan biri. Daha büyük olanı ise, eğer sizi doyurmayacağını *biliyorsanız*, neden içmeye zahmet ediyorsunuz?"

"Zorunda değil miyiz? Açlıktan ölmeyecek miyiz?"

"Açlıktan ölmek," diyor, "düşündüğünden çok daha zor. Devam et," diyor, sanki onun hızla akıp giden düşüncelerini duyabiliyormuş gibi. "Eminim daha çok sorunuz vardır."

"Ne kadar dayanabilirsin?"

"Bazıları aylar sürer. Diğerleri yıllar."

"*Yıllar mı?*" Çözülmeden bir günden fazla geçiremiyor gibi görünüyor.

Ezra başını sallar. "Açlıktan önce delilik seni ele geçirecek."

Alice alt dudağını olabildiğince nazıkçe çiğniyor. Sormak istediği o kadar çok şey var ki. Bilmediği ya da anlamadığı o kadar çok şey var ki... Ama en öne çıkan soru şu.

"Neden bir kahve dükkanı?"

Ezra gülüyor, belli ki başka bir şey bekliyordu. "Kahve dükkânı oldukça yeni. Ondan önce bir bardı. Ondan önce de bir kitapçıydı. İçki yasağı sırasında da gizli bir mekandı. Her on ya da yirmi yılda bir değiştiriyorum, dikkat çekmemek ya da tarihi kayıtlara geçmemek için."

"O zaman neden zahmet ediyorsun?"

Kendisi şöyle düşünüyor. "Bir süre sonra öğreniyorsun, bir amacın olması yardımcı oluyor. Ayrıca, yalnız kalmamı engelliyor. Her türden insanla tanışabiliyorum."

"Melekler, şeytanlar ve medyumlar gibi."

Homurdanıyor. "Aynen öyle. Ama normal insanlar da. Sonuçta, sadece belirli bir müşteri kitlesine hitap etseydim, işimden olurum. Bizden çok fazla yok."

Biz. Bu kelime üzerine tam oturmayan bir palto gibi geliyor. Omuz silkme dürtüsüne direniyor. Bunun yerine "Neden olmasın?" diye soruyor.

Ezra bir nefes daha veriyor. "Döneklik, sanırım. Ve aptallık."

Adam başını arkaya atar ve Alice onun bakışlarını takip ederek binaları aşip gece gökyüzüne bakar, *yıldızların* varlığına hayret eder. Alice yıldızların her zaman var olduğunu bilir, ama daha önce çok silik olurlardı, gözleri onları seçemeyecek kadar zayıftı ve şimdi onları görebiliyor, gökyüzünde elmaslar gibi dağılmışlar ve ilk kez bir

Zihninde yeni bir sütun, belki de o kadar da kötü olmayan şeyler.

Korku eksikliği - bu en üstte yer alıyor, ama hemen altına şunu koyuyor.

Ama sonra Hoxburn'e geri dönseydi kaç yıldız göreceğini merak etmeye başlıyor ve sonra Hoxburn'e geri dönseydi Lottie'yle yollarının asla kesişmeyeceğini, hala bir geleceği, bir hayatı, bir nabızı olacağını hatırlıyor ve Ezra tekrar boğazını temizlerken bu zihinsel kağıdı zihninden söküp atmaya yetiyor.

"İşte bilmeniz gereken bir şey. Kendimizi ölümsüz sanıyoruz ama değiliz. Her şeyin içi zamanla boşalır," diyor. "Biz de dahil. Bazıları için bu yüzyıllar sürer, bazıları içinse sadece ölümlü bir yaşam, ama öyle ya da böyle, eninde sonunda parçalarımız ölür. Bizi insan yapan parçalarımız. Geriye kalan tek şey açlık ve çürüme olana kadar."

Alice yutkunur. "Sonra ne olacak?" diye sorar.

Ezra'nın başı öne eğik, gözleri solgun ama parlak. "Öyle ya da böyle, sonumuz gelecek."

"Kulağa oldukça acımasız geliyor," diyor ve Lottie'ye olanın bu olduğunu düşünüp düşünmediğini, şimdi onunla gelmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyor.

Eski arkadaşını kurtarmak ya da onu gömmek için.

Botunu sürüyor. "Çürümüş görünmüyorsun Ezra."

Ona çarpık bir sırıtış fırlatıyor. "Sakın aldanmayın. Sadece diğerlerinden daha yavaş gidiyorum."

Sormak istediği daha çok şey var ama o anda adamın adımları yavaşlayarak durur, bir yanda Avam Kamarası, diğer yanda bir dizi bina vardır ve Alice başını kaldırıp baktığında Taj Otel'in girişini görür.

Birden kol ve bacakları ağırlaşır. Kaldırıma yapışmış gibi hissediyor, içeri girme dürtüsü ile dönüp kaçma dürtüsü arasında kalıyor - ta ki geri dönemeyeceğini, yeterince uzağa gidemeyeceğini, eski hayatına dönemeyeceğini, çünkü artık orada olmadığını, çünkü Lottie'nin onu ondan aldığını hatırlayana kadar ve bu da ipleri koparmak için yeterli oluyor.

Ezra kapıyı tutar ve Alice kendini eşikten, girişten geçmeye ve otele girmeye zorlar.

İçeride, mermer zemin lobi boyunca uzanıyor ve taze çiçeklerin parfümü havayı dolduruyor, o kadar güçlü ki neredeyse tiksindirici. Sağ tarafta mumlarla aydınlatılmış bir bar, sol tarafta ise merdivenler var; imgeleminde gördüğü parlak mavi merdivenlerin aynısı.

Alice onlara doğru ilerlemeye başlar, ancak siyah takım elbiseli bir kapıcının görünmesiyle yarıda kesilir.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar, ellerini bir karşılama ya da duvar olabilecek şekilde hafifçe açmıştır ve Alice ne diyeceğini düşünmeden Ezra oradadır, parmakları kapıcının koluna hafifçe dayanmıştır.

"Bir arkadaşımızı ziyaret ediyoruz," diyor, sesi sabit ve kapıcı geri çekilecekmiş gibi görüldüğünde bir anlık gerginlik yaşanıyor, ama sonra gözleri Ezra'nınkilere kayıyor ve orada katılığını ortadan kaldıran bir şey görüyor.

"Sizin için arayayım mı?"

"Gerek yok," diyor Ezra neşeyle. "Biz yolu biliyoruz."

Elini bırakıyor, ama etkisi sürüyor gibi görünüyor, çünkü kapıcı orada, birinin iplerini çekmesini bekleyen bir kukla gibi duruyor.

"Başka bir şey var mı, efendim?"

Ezra gülümser. "Hayır, teşekkür ederim," der, "ama size harika bir gece dilerim," ve bu sözler Ezra'nın üzerinde öyle bir etki bırakır ki, bu bir emir, bir büyü bile olabilir, çünkü adam gerçek bir memnuniyetle gülümser ve Ezra'ya öyle olacağına dair güvence verir.

Kapıcı lobinin öbür ucuna doğru sürükleniyor.

"Bunu nasıl yaptın?"

"İnanç," diyor, sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki Alice hayatı boyunca bununla mücadele etmemiş gibi, sanki bir geceliğine biraz daha cesur olmak için bir banyoya saklanıp kendine cesaret etmek zorunda kalmamış gibi, sanki bu sahte kabadayılık ihtiyacı onu buraya getirmemiş gibi. Buna.

"Biliyor musun," diye düşünüyor, kapıcının lobiden çıkıp bara gitmesini ve bir içki sipariş etmesini izlerken. "Bir şey

Bizim kadar uzun yaşadığınızda hiçbir şeyin kalıcı olmadığını öğrenirsiniz. Eskiden olduğunuz kişi, olmak zorunda olduğunuz kişi değildir."

Ezra bununla birlikte merdivenlere doğru başını sallar.

"Önden buyurun."

Şimdi liderlik etmek yerine onun arkasından gidiyor.

Ama onun orada olmasından memnun. Arkasında bir gölge. Sabit bir el.

Alice ayağını ilk basamağa koyar. Parmaklarını duvardaki zengin mavi kâğıtta gezdiriyor, botlarının merdivendeki yumuşak mavi yolluklara battığını hissediyor.

Bir an, uçağı uçsuz bucaksız Atlantik Okyanusu'nun üzerinde asılı kaldığında, aşağıda mavi ve yukarıda maviden başka bir şey olmadığında, midesi düğümlenerek aradaki boşluğa baktı ve kendi kendine kalbinin korku yerine heyecanla çarptığını söyledi.

Uçak ilerlerken, *bu senin hayatın*, diye düşündü.

İşte böyle başlıyor.

Otel lobisi ile sahanlık arasında on sekiz merdiven vardır. Alice tırmanırken onları sayıyor -önce ve sonraya ait on sekiz an, o zaman ve şimdi, ilerlemek ya da geri gitmek için on sekiz şans. Ama artık arkasında hiçbir şey yok, önünde hiçbir şey yok, tüm yol silinmiş ve Alice bunun nedenini bilmek istiyor.

Nedenini bilmesi gerekiyor.

Alice merdivenlerde bir aynanın önünden geçiyor, yaldızlı bir çerçevenin içinde süslü bir şey ve camdaki kızla göz göze geldiğinde, Co-op partisindeki banyoya geri dönüyor, makyajı bulaşmış ve vücudu sinirden kaskatı kesilmiş, kendisiyle bir anlaşma, bir bahis, bir oyun yapmaya çalışıyor.

Eski Alice, Yeni Alice için. Sadece bir geceliğine.

Camın yüzeyine dokunuyor, parmakları artık iz bırakacak kadar sıcak değil, sonra elini bırakıyor ve kendini yukarı, yukarı, yukarı, koridorda durana kadar zorluyor. Ta ki kapının önüne gelene kadar.

Sayılar, tıpkı imgeleminde gördüğü gibi, küçük altın mühürlerine damgalanmıştı.

139.

Alice *kapı* koluna iştirilmiş Rahatsız *Etmeyin* levhasına bakar ve ötesindeki sesleri duymak için kulağını tahtaya dayamasına bile gerek yoktur; yumuşak kahkaha kabarcıkları, tene değen ağızlar, zevk fısıltıları ve-

Dişlerini sıkıyor ve yumruğunu tahtaya vuruyor, kapının açılacağı şiirsel anı bekliyor ve hayatına giren (ve bir ödül gibi onunla birlikte giden) kızın, geçmişinizin size musallat olmak için geri gelmesinin nasıl bir şey olduğunu görmek için gözlerinin içine bakması gerekecek.

Ama o an gelmedi.

Kapının çalındığını *duymamış* olmalarına imkân olmamasına rağmen zevk sesleri kesilmiyor. Alice şaşkınlıkla kapıya bakıyor ve Ezra onun tekrar denemesini bekliyor, ama görünüşe göre tüm cesaretini kullanmış, çünkü elleri şimdi yanlarında gevşek bir şekilde asılı duruyor, tüm gücü tükenmiş.

Ezra kapıyı çalmıyor, sadece boğazını temizliyor ve kapıya doğru biraz eğilerek, "Lottie, benim. Bir sorunumuz var."

Ve sesini yükseltmemiş olmasına rağmen, odadaki hareket titreyerek durur. Alice *orada* mırıldanarak *kaldığını* duyabiliyor, sonra yataktan *kalkan* bir bedenin ağırlığını, yerde çıplak ayakları ve işte bu, kilit yumuşak bir tıkırtıyla dönüyor ve otelin kapısı açılıyor ve işte orada.

Lottie.

Karanlıkta yatağın kenarına tüneyen, renkli lambalarla çevrili Alice ile dans eden ve onu bisikletlerin izdihamından kurtaran ve yağmurda onunla birlikte koşan ve onu parçalara ayıran aynı kız.

Lottie, kapının girişinde duruyordu, bluzunun düğmeleri açıktı.

ve topuklarını attı, bukleleri vahşi ve yanakları sanki kızarmış

Kalbi hâlâ göğsünde atıyor. "Ezra?"

diyor. "Nasıl yaptın-" Ve sonunda

Alice'i görür.

Alice'i görür ve gözleri, o mum parlaklığındaki kahverengi gözleri kocaman olur ve en azından şaşırmış gibi bakma nezaketini gösterir. Bu kısım plana uygun gidiyor. Ama sonra olanlar, Lottie'nin salona girip Alice'in kolunu yakalaması ve "Alice?" derken tüm yüzünün endişeyle buruşması değil.

Lottie'nin dudaklarında onun adı, sesi, o kadar hüznü ve tatlı, o kadar şefkat dolu ki onu makaraya alıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, sanki ısı eksikliğini, nabzın yokluğunu, Alice'in içinde ses olması gereken yerde biriken sessizliği hissetmiyormuş gibi ve en kötüsü de *şu anda bile* Alice'in yerçekimi gibi bir çekim hissetmesi, geri çekilmek yerine Lottie'nin dokunuşuna yaslanma dürtüsü, o da öyle yapıyor, elleri Lottie'nin ön tarafıyla birleşene kadar onu ileri taşımasına izin veriyor. Onu olabildiğince sert bir şekilde arkaya itiyor.

"Ne *oldu*?" diye tersliyor Alice, ikisi de tökezleyerek odaya geri dönerken. "Bilmen gerekirdi."

"Char?" diye rüya gibi bir ses geliyor ve başka bir kadın beliriyor, sıcak tenli ve sonbahar tırnaklı olan, üzerinde çarşaftan başka bir şey olmayan. "Neler oluyor?" diye sorar. "Kim bu insanlar?" ve Alice bakışlarını boynunun yan tarafından akan ince kan şeridinden çekemiyor, yaranın kendisi zaten iyileşiyor, ama nabzın tadını buradan alabiliyor, dilindeki bir kuruş gibi.

Lottie-Charlotte-Char, kendine her ne diyorsa, kadının yanına gidip yüzünü kapıyor ve Alice'in tanımaya başladığı o çok kararlı sesiyle, "Banyoya git. Uzun bir duş al. Müsait olduğumda sana katılacağım."

Kadın uykulu bir şekilde başını sallar ve gider, kapıyı kapatır.

Alice kendini gergin bir yay gibi hissediyor. "Bana yaptığın bu mu?" diye çıkışıyor.

Lottie ona doğru döner.

"Hayır," diyor. "Yapmazdım." Ve bu suçlama karşısında *yaralanmış* gibi görünmeye cesaret ediyor. Alice onun yatağın kenarına çöküşünü izliyor, elleri ağzına giderken parmakları gerçekten titriyor ve ağlayacak gibi görünüyor ve Alice kıllanıyor çünkü bu doğru değil, adil değil. O hınzır sırıtiş, o korkunç gülümseme, o kötü adamın monoloğu nerede? Lottie bunu yapan *kadisi olduğu halde* bu kadar incinmiş görünmeyi hak etmiyor.

Buradaki canavar o.

"Seni zorlamadım Alice," diye ısrar ediyor. "Zorlamak zorunda değildim." "Saçmalık."

"Orada olmamı sen istedin," diyor usulca, neredeyse kendi kendine. "Sadece biraz eğlenceliydi."

"*Eğlence mi?*" diye hırılıyor Alice. "Bu beni öldürmeden önce miydi, sonra mı?"

Lottie irkilir. "Ben yapmadım," diyor ve Alice onu omuzlarından tutup gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"O zaman *öldüğüm* gerçeğini nasıl açıklıyorsun?"

Öldü. Kelime boğazının yarısına kadar sıkışıyor. Kökler gibi söküp atmak zorunda kalıyor, arkasında çürümenin tadını bırakarak.

Ama Lottie sadece başını sallar. "Ben değildim."

Son kısmı Ezra'ya söylediği kadar, salonun odaya dönüştüğü noktada kollarını kavuşturmuş, sanki *onun* fikri bir şekilde daha önemliymiş gibi, sanki hayatı sona ermiş olan oymuş gibi eğilen Alice-Ezra'ya da söylüyor.

"Ben değildim," diyor tekrar, gözyaşları yanaklarından aşağı kıpkırmızı süzülüyor. "Bu benim suçum değil."

"O zaman kimin?" diye sorar Alice ve Lottie bir şeyler fısıldar, tek bir kelime, onun bile duyamayacağı kadar yumuşak.

"Ne dedin sen?"

Lottie boğazını temizler ve kelimeyi tekrar söyler.

"Sabine."

CHARLOTTE

(D. 1827)

I

Londra, İngiltere 1827

Neşeli Yol'daki evde iki çeşit oturma odası vardır.

Birincisi kullanılıyor - minderler yıpranmış, ocak is lekeli. İkincisi ise daha çok bir sahne alanıdır; güzel şeylerin sergilendiği bir yer. Charlotte ikinci tür odada durur, her lamba, vazo ve yastık tam olarak ayarlanmıştır ve nefesini tutar, en ufak bir esintinin her şeyi altüst edeceğinden emindir.

Bir kitap için krallığı - elbette bir yığın getirmişti, ama onlar da diğer bavullarıyla birlikte doğrudan odasına götürüldü ve salona gönderildi.

Charlotte yaklaşık bir saattir burada bekliyor, elleri önünde cezasını bekleyen bir mahkûm gibi kenetlenmiş, kalbi göğsünün içinde sinirle çarpıyor. Pencereden dışarı bakıyor, Clement Hall'un inişli çıkışlı arazisini özlüyor, ama tek gördüğü Londra, göz alabildiğine taş ve tuğla. Orada burada, kısa bir anlık çimen ya da ağaç görüntüsü, kuşatma altındaki doğanın bir parçası. Aşağıdaki caddede at arabaları ve faytonlar tıkırdıyor, kadınlar parlak şemsiyelerin altında geziniyor, başlarında baca gibi tünemiş silindir şapkalı adamların yanından geçiyorlar. Charlotte bu şehre birkaç kez gitmişti, ama hiç yalnız gitmemişti ve burası ona her zaman görkemli ama bir o kadar da kasvetli gelmişti. Elbiselerde, mobilyalarda, halılarda bolca renk vardı ama

Sanki kasvetli arka planı dengelemek için her zerresi ithal edilmiş.

Charlotte birden fazla kez salon kapısının ardındaki adımların yumuşak telaşını duyar ve umutla pencereden döner ama kimse gelmez. Oturur (tertemiz bir sandalyenin en ucuna). Kalkar (minderi düzeltmeye dikkat ederek). Adımlar atar ve tekrar oturur. Huzursuz, gergin ve rahatsız. Toprak ve arnavut kaldırımı üzerinde geçen altı saat onu kaskatı kesmiş, ağrıtmış ve bacaklarını esnetmek istemesine neden olmuştur.

Yorgun ve sabırsız bir şekilde kanepeye yığılır. Tam kapı açılırken.

Teyzesi içeri girip eldivenlerini çıkarıp bir hizmetçiye uzatırken Charlotte ayağa fırlar ve çay için hızlı bir emir verir. Amelia Hastings, yüksek sosyetenin korkunç bir cinsi, aynı anda hem yuvarlak hem de keskin, zarif bir topuzla tutturulmuş soluk saçları ve doğrudan Charlotte'a bakan kurnaz mavi gözleri. Onu ilmek ilmek çözebilecek gözler.

"Amelia Teyze," diyor, babasının kız kardeşini kucaklamak için öne çıkarken neşeli görünmeye çalışıyor. Ama ne kollarını açıyor, ne de yanağına nazık bir öpücük konduruyor. Bunun yerine Amelia kızın uzattığı ellerini tutup birbirinden ayırıyor ve aradaki kızı inceliyor.

"Vay, vay," diyor, "nasıl da büyümüşsün."

Charlotte'un ellerini bırakır ve incelemesine devam etmek için geri çekilir.

"On sekiz," diye düşünüyor, "ama bu elbiseyle bunu anlayamazsınız. Ve bu saçlar," diye ekliyor, "söyle bana, hiç fırçayla karşılaştı mı?"

"Pek çok kişiyle karşılaştı," diye takılıyor Charlotte. "Ve her birini alt etti."

Annesi gülümserdi. Ağabeyi gülerdi - en azından bahçeden, kitaptan ve Jocelyn'den önce gülerdi. Amelia Teyze ikisini de yapmadı, sadece dudaklarını büzdü ve "Zekâ tuz gibidir, canım. Çok küçük dozlarda en iyisidir."

Charlotte yanaklarının ısındığını hisseder. Diğer kızların yaptığı gibi duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı, derisinin yüzeyinin hemen altında gezinmeye niyetli göründüklerinde değil.

Ve Amelia'nın bir sonraki hedefi onun cildi.

"Ne kadar bronzsun," diyor küçük ama anlamlı bir ifadeyle. "Hiç şüphesiz anne tarafından." Charlotte kaşlarının çatıldığını gizleyemiyor ama dilini tutmayı başarıyor ve şu anki modanın böylesine hastalıklı bir renk tonu olmasının kendi suçu olmadığını söylemiyor. Sanki her biri yakın zamanda kızıl hastalığına yakalanmış gibi.

Amelia başıyla onaylar ve "Sende bir tür taşra güzelliği var" der. Charlotte bunu *neredeyse* bir iltifat olarak algılayacaktı ki teyzesi, "Merak etme, bu geliştirilebilir," diye devam etti.

Bir çaydanlık ve dört fincan taşıyan bir tepsi gelir, hizmetçi tepsiyi yere koyarken porselen hafifçe tıkırdar. Amelia'nın dikkati dönerek hizmetçiye sert bir bakış fırlatır ve Charlotte bu kısa ertelemenin tadını çıkarır, bakışlar tekrar kendi tarafına dönerken kendini toparlar.

"Kardeşim malikâneyi hoyratça kullanmana, ikinci bir oğul gibi gezip tozmana izin verdi. Ve annen. Elbette iyi bir terbiyeye sahip ama o her zaman *eksantrik* olmuştur."

Elbette, diye düşünüyor Charlotte, bir insanın yapabileceği daha kötü şeyler de vardır.

Ama o bunu söylemiyor, sadece dilini ısırıyor ve parmaklarını eteğinde sakladığı küçük kuru çiçek demetinin etrafında kıvrıyor, annesinin veda sözlerini hatırlıyor.

Siz her toprakta yetişen bir çiçeksiniz.

Ve sanki Amelia anıyı duyabiliyormuş gibi şöyle diyor: "Vahşilik bir ot gibidir. Koparılıp atılmazsa, her şeyi ele geçirir. Ama endişelenme," diye ekliyor, "artık buradasın ve seni düzelterek."

Bununla birlikte kendini bir sandalyeye bırakır ve Charlotte'a oturmasını işaret eder, o da mümkün olduğunca zarif bir şekilde oturur.

Teyzesi izliyor, Charlotte'un sırtı yastığa değdiğinde gözleri biraz kısılıyor. Hemen doğrulur.

Teyzesi çayı dökmeye başlar, hareketleri narindir, h a s s a s t ı r , bir damla bile dökülmez ve Charlotte diğer iki fincanın kimin için olduğunu merak etmeye başlarken onlar gelir. Edith ve Margaret. Amelia

Hastings'in güncel Koğuşlar. Edith ona bir laleyi anımsatır, uzun ve zayıftır, kumral saçlarının düzeniyle daha da irileşen büyük bir kafası vardır. Margaret daha yumuşak, daha yuvarlak, kızarmış bir gül. Kırılgan bir zarafetle hareket ediyorlar ve her biri tekrar ayağa kalkmadan önce sıcakta solan bir çiçek gibi mükemmel bir reverans yapıyor.

"Büyüledim," diyor Margaret nefes nefese bir ses tonuyla.

"Sizinle tanışmak ne güzel," diyor Edith, sesi şurup gibi tatlı.

Oturduklarında, koltuğun kenarına özenle tünüyorlar, sanki bir portre için oturuyorlarmış gibi bacaklarını, ellerini, çenelerini düzenliyorlar, sırtları bir kez bile minderlere değmiyor. Ne kadar yorucu olmalı, diye düşünüyor Charlotte, kendini biraz daha dik tutmaya çalışırken bile.

"Bildiğiniz gibi," diye devam ediyor Amelia Teyze, çayına süt karıştırarak, "kızları mücevher gibi parlatmakla ünlüyüm. Ama önce" -kaşığı bir kenara bırakır, fincanı kaldırır, ancak ağzının yarısına kadar duraklar- "ne tür bir taşla çalıştığımı bilmeliyim."

Sonra bir yudum alıyor, belli ki Charlotte'un konuşmasını istiyor, ama doğru bir cevap var ve Charlotte'un bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Charlotte bir şey söylemeyince teyzesi küçük, bıkkın bir iç çeker ve fincanı tabağına geri koyar.

"Canım," diyor açıkça, "seni parlatan ne?"

Bu beceriksizce bir benzetmedir - ne de olsa Amelia'ya göre parlamayı o yapacaktır - ama Charlotte anlar - ona kendisini farklı kılan şeyin ne olduğu sorulmaktadır. *Kalbim*, demek istiyor, ama elbette kalbi ilk yerde onu tüm bu belaya soktu. Bu yüzden yerine, o ile cevap veriyor bir çetele

beklenen yetenekler. Piyanoforte, resim ve Fransızca eğitimi almıştır (ancak sonuncusunu kuşkusuz roman okuyarak öğrenmiştir).

Teyzesi etkilenmemiş görünüyor.

"Bilseydim," diyor, "uygun öğretmenler tutardım. Ne yazık ki baban beni pek uyarmadı. Hal böyle olunca, elimizden geldiğince edep dersleri vereceğiz. Bana senin çabuk öğrenen biri olduğunu söyledi. Elbette, sezon çoktan başladı. İstesem de bu yıl seni takdim edemem. Ama en iyisi bu," diye ekliyor, "zamana ihtiyacımız olacak. Şimdilik Edith ve Margaret'i örnek alabilirsin. Şansın yaver giderse, onların eğitimi sana da geçecektir."

Sonra teyzesi ayağa kalkıyor ve Charlotte daha bir yudum bile içmeden diğer çay fincanları da tepsilerine geri dönüyor. O da ayağa kalkıyor, kadın yanından geçerken neredeyse çayını döküyor, sadece yeğenine son bir kez kurnazca bakmak için yavaşlıyor.

"Merak etme Charlotte," diyor, sözleri bir vaatten çok bir tehdide benziyor. "Seni daha düzgün bir Hastings yapacağız."

II

Clement Hall İki hafta önce

Kahkahalar bahçede bir meltem gibi esiyordu.

Baş döndürücü bir çığlık, neşeli bir haykırış, çimlerin, taşların, toprağın ve adımların üzerinde koşan çıplak ayaklar.

Clement Hall'daki bahçeler, merkezi mükemmel bir şekilde tamamlanmış, kenarları kaba çizgilere, dağınık elma ağacı kümelerine ve yabani gül parçalarına dönüşen, hala devam eden bir tablo gibiydi. Annesinin heykelleri manzarayı süslüyordu; çalıların arasına sıkışmış ya da kapılara tünemiş kil hayvanlar, sessiz seyircilerden oluşan bir hayvanat bahçesi.

Jocelyn önce fiskiyeye ulaştı, önce bir yöne sonra diğer yöne saptı, Charlotte peşindeydi, ikisi bir saatin akrep ve yelkovanı gibi birbirlerini kovalıyorlardı. Charlotte elini havuza daldırdığında Jocelyn irkilerek bir çığlık attı, diğer kıza doğru çılginca bir hamle yaptı ama Charlotte çoktan uzaklaşmış, başka bir patikada kaybolmuştu.

Tahta bir kafesin altından geçti ve sonra sanki hayali bir bitiş çizgisini geçiyormuş gibi durdu. Diğer tarafta soluk soluğa duran Charlotte'a doğru döndü ve "*Şimdi ne olacak?*" dercesine hınzırca sıırttı.

Ve bir an için ö y l e c e durdular, kıvrılmışlardı, kızarmışlardı, Birbirlerine hiç benzememelerine rağmen, her biri diğerini inceliyor, her biri hareketin eşiğinde, bir kız ve yansıması gibi.

Jocelyn Lewis zıtlıklar içinde bir çalışmaydı, yeşil gözleri ve kuzguni saçları o kadar soluk bir cildi çerçeveliyordu ki en ufak bir çaba

Yanaklarında güller vardı. Charlotte Hastings ise kahverenginin tonlarındaydı. Gözleri süt dökülmeden önceki çay rengindeydi, saçları kestane rengi buklelerden oluşuyordu, cildi kışı bronz geçiriyor, yazın ise derece derece koyulaşıyordu, çilleri yıl boyunca yüzünü boya lekeleri gibi kaplıyordu.

O anda elbette çok önemli bir fark daha vardı.

Jocelyn'in elinde tuttuğu günlük.

Charlotte'un günlüğü.

"Joss," dedi yavaşça, bir elini ürkek bir kediye doğru sürünür gibi kaldırarak. "Geri ver onu." Bunu söylerken nabızı hızlandı, deri kordonu çözerken arkadaşının yeşil gözleri muziplikle parlıyordu.

"Ve Charlotte Hastings'in parlak zekâsına bir bakış için bu fedakârlık mı?" Jocelyn gülümsedi, alay etti, oynadı. Charlotte kendini kızın, kitabın üzerine atmak istedi. Bunun yerine öne doğru eğildi ama arkadaşı da dans ederek geri çekildi.

"Jocelyn," diye uyardı, dehşete düşmüş gibi değil de sert görünmeye çalışarak.

"Merak ediyorum," diye düşündü en iyi arkadaşı. "*Benim hakkımda* mı yazıyordun?"

Bunun üzerine, sırrı dilinden düşürmeyen Charlotte Jocelyn keyifle kıkırdadı ve kitabı çevirip açtı, ama daha göz atamadan Charlotte kendini öne attı. Jocelyn irkildi ve kaçmak için döndü, Charlotte onu belinden yakaladığında neredeyse meyve ağaçlarının hizasına gelmişti ve ikisi de çimenlere yuvarlandı.

"Seni vahşi şey," dedi Jocelyn kıkırdayarak.

"Seni sefil hırsız," diye karşı çıktı Charlotte, soluk soluğa ve sersemlemiş bir halde. Günlük birkaç metre ötede yüzüstü yatıyordu. İkisi de onu yakalamaya zahmet etmedi. Meyve bahçesinin kenarındaki çimenlerin üzerine yayılmışlardı, kolları ve elbiseleri birbirine karışmış, bir ağacı kökü kazarak içine girmişlerdi.

Charlotte'un sırtı, ama buna değdi, gölge ve yanındaki Jocelyn'in ağırlığı için.

Jocelyn'in eli onunkini buldu, parmakları çimenlerde düğümlendi. "Sadece düşüncelerini öğrenmek istedim."

Charlotte'un kalbi göğsünün içinde zıpladı, hiçbir şey olmasa bile, vücutları şekilsiz, kenarsız olduğundan beri birbirlerini tanıyorlardı, yatakları paylaşmışlar ve uzuvları birbirine dolanmış, saçları birbirlerinin yanaklarını sıyırarak uyanmışlardı.

Ve yine de.

Bu sözler Charlotte'un zaten yanmakta olan teninde bir kıvılcım etkisi yarattı. Jocelyn'e bakmak için yan dönmüştü. "Basitçe sorabilirdin."

"Yalan söyleyebilirdin."

Charlotte alay etti. "Ne iftira ama!"

Jocelyn ona doğru yuvarlandı, başını ellerinin üzerine koydu. "Tamam o zaman. Bana ne yazdığını söyle."

Charlotte yutkundu, boğazı aniden kurudu. Hayır demek, günlüğü kapıp eve geri dönmek kolay olurdu. Ama Jocelyn'in yeşil gözleri kocaman açılmış bekliyordu ve kelimeler hafızasından dökülmeye başladı.

"Bazen Joss'la birlikteyken kim olduğumu unutuyorum."

Diğer kız kızardı, Charlotte da öyle.

"Kim olmam gerektiğini unutuyorum."

Charlotte uzandı ve Jocelyn'in kulağının arkasına gevşek siyah bir tutam sıkıştırdı.

"'Ve tek bildiğim istediğim-'"

O anda bir şey çatladı, serbest kaldı. Jocelyn'in ağzı onunkini buldu ya da onunki Jocelyn'inkini. Hangisinin vücutları arasındaki boşluğu kapattığını bilmiyordu, sadece öpücüğün hayal edebileceğinden daha yumuşak olduğunu, çünkü *gerçek* olduğunu biliyordu.

Tam orada durmuş olsalardı, eski dostlar arasında iffetli bir öpücük olarak geçebilirdi ama öyle olmadı. Jocelyn'in nefesinin kesilme sesi duyuldu.

Charlotte'un kalbi sinirsel bir hızla çarpıyor, teni ısırğan otlarını sıyırmış gibi sıcaklıkla canlanıyordu ve elleri -elleri- ikisi hâlâ birbirine dolanmıştı ve diğer ikisi şimdi arıyordu, Charlotte'un ki yanağında ve Jocelyn'in ki belinde, parmakları elbisesinin kumaşında düğümleniyordu. Charlotte'u öne, daha yakına çekerek-

Ve sonra, aniden, sertçe, uzaklaştı.

Ağızları birbirinden ayrıldı, Charlotte hava almak ister gibi soluk soluğa kaldı, boğazında kabarcıklar gibi yükselen bir kahkaha duydu. Ama artık ayna görüntüsü değillerdi. Jocelyn'in yanakları kızarmış, nefes alış veriş hızlanmıştı ama yüzü gerilmişti ve konuştuğunda sesi ince, gergin ve korkmuştu.

"Bunu yapmamalıydık," diye fısıldadı ve Charlotte çarpılmış gibi irkildi, ama o bir şey söyleyemeden başka bir ses katıldı.

"Hayır, yapmamalıydın."

James.

Saçları rüzgârda savrulmuş, bir kolunun altına kırbaç sıkıştırmış.

Charlotte'un ağabeyinin eğilip atılan dergiyi toplaması için geçen sürede iki kız birbirlerinden ayrılmıştı. Ama artık çok geçti. Öyle bir kargaşa içindeydiler ki, yüzleri kızarmıştı - Charlotte'un ki şoktan, Jocelyn'in ki ise daha kötü bir şeyden. Utanç. Ağlayacak gibi görünüyordu.

"James-" diye başladı Charlotte, ayağa fırlayarak. Ama daha fazlasını söyleyemeden babası patikadan aşağı iniyor, James'e kısarak hakkında, eyere nasıl alıştığını soruyordu. Onları görünce irkildi.

"Charlotte, Bayan Lewis. Burada ne yapıyorsunuz?"

Jocelyn şimdi ayaktaydı, dikkatinin her zerresi eteklerine ve onları düzeltme çabasına odaklanmıştı.

Babası şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Hizmetçileriniz nerede?"

Charlotte konuşamadığını fark etti, hava tamamen emilmişti.

ve parçalanma ihtimaline karşı tekrar zorlamaya çalışmaktan korkuyordu. Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti? Birkaç dakika önce o kadar umut ve neşe doluydu ki şimdi en yakın arkadaşı başını kaldırmıyordu, James de öyle. Cevabı ağabeyinden önce bulması gerektiğini biliyordu ama denediğinde nefes alamadığını fark etti ve sonunda oraya ilk o ulaştı.

"Her şey çiçek açtığına göre Bayan Lewis'e annemin bahçesini gezdirmek istedim," diye yalan söyledi James. "Charlotte bana eşlik edecek kadar nazikti."

Bu verebileceği en iyi bahaneydi. Ve en kötüsü.

Yirmi bir yaşındaki tek erkek kardeşi, söz konusu maçlar olduğunda kararsızlığıyla nam salmıştı. Şimdi, bir adaydan, özellikle de bu kadar tanınmış ve sevilen birinden söz edildiğinde, babalarının gözlerinde bir ışık yanıyor, dikkati oğlu ile Joss arasında gidip geliyor, bu da Charlotte'un midesini ağrıtıyor, çılgılık atmak, sanki hak iddia ediyormuş gibi kendini ağabeyi ile arkadaşının arasına yerleştirmek istemesine neden oluyordu. Ama aptal değildi ve kardeşine çok şey borçlu olduğunu biliyordu.

"Hayatım, iyi misin?" diye sordu babası ve Charlotte o anda titrediğini fark etti. Bir ara güneş bulutların arkasında kaybolmuştu ve yağmur yağacak gibi görünüyordu.

İngiltere'de hava ne kadar çabuk değişti.

"Eve gitmem gerekiyor," dedi Jocelyn. Charlotte'un erkek kardeşine baktı. "Teşekkür ederim, James." Charlotte'u görmezden geldi.

Ağabeyi acımasızca başını salladı. Babası kolunu uzattı.

"Gelin, Bayan Lewis," dedi. "Sizi evinize götürüyüm."

arabası."

Charlotte en iyi arkadaşının gidişini izledi, nefesini tuttu ve Joss'un arkasına bakmasını, o yeşil gözlerin

"Her şey yolunda, biz iyiyiz" derlerdi.

Ama o hiç yapmadı.

Onlar gittikten sonra James'in konuşmak için nefesini tuttuğunu duydu ama Charlotte bu sözleri duymaya dayanamadı ve arkasını dönüp aceleyle eve gitti. Koşmadı ama olabildiğince hızlı yürüdü, göğsü bastırılmış gözyaşlarıyla kabarıken kafesin içinden ve çeşmenin etrafından geri koştu, kovalamacasının yolunu geri sardı, zamanı kolayca tersine çevirebilmeyi diledi. Ne kadar geriye gidebilirdi? Kesintiden öncesine mi, öpücükten öncesine mi, yoksa günlüğünden başını kaldırıp çimlere serdikleri battaniyenin üzerinden Jocelyn'i incelemesinden ve yüzündeki ifadenin yazdıklarının çoğunu ele vermesinden öncesine mi?

Charlotte Clement Hall'un arka merdivenlerine ulaştığında ilk damlalar düşmeye başladı, James onun ardından bir gölge gibi geliyordu. Elbette ona ulaştı ve yağmur yağarken sessizlik içinde durdular - bahara özgü ani bir sağanak.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve Charlotte kendini onu tutmaya zorladı. Babalarına benziyordu, teni kendininkinden daha açık, gözleri daha koyu, saçları gevşek ve zarif dalgalar halinde dökülüyordu. Bir an için onun bu bakışı bırakacağını düşündü.

Lütfen Tanrım, bir bakışta bıraksın. Ama

Tanrı bugün onun yanında değildi. "Lottie," diye başladı, neredeyse nazikçe.

"Değildi-" diye başladı başını sallayarak, ama adam sözünü kesti.

"Artık çocuk değilsin."

O alay etti. Üç kısa yıllar arasında Onlar, ama zamanı bir uçurum gibi değerlendirdi.

"Yapamazsın ... yani, yapmamalısın ..." Kelimeler için asla mücadele etmeyen James, doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi.

şimdi. Altındaki taşın içinde erimek ya da içeri koşup üst kattaki güvenli odasına kaçmak istiyordu.

Ama hâlâ onun günlüğünü tutuyordu.

O lanet kitap.

"Ş a k a y d ı ," diye yalan söyledi kırılğan bir kahkaha atarak.

"Başka bir şey değil."

Lütfen bana inanın. Lütfen bana inanın.

Ama yüzündeki ifade ikna edici değildi.

"Ne olursa olsun," diye ihtiyatlı bir şekilde cevap verdi, "neredeyse büyüdün ve artık oynayamayacağın bazı oyunlar var." James parmaklarını günlüğün üzerine vurdu. "Elbette anlıyorsun. Kurallar var. Beklentiler."

"*Sen* onlara göre oynamıyorsun," diye karşılık verdi. James Hastings, bekârdı ve bağımsızlığına düşkün olduğu için bu fikri düşünmek bile istemiyordu.

Kaşlarını kaldırdı ve "Biz eşit değiliz Charlotte," dedi.

Kelimelerde kötü niyet yoktu ama yine de acı veriyordu.

"Zekâda belki. İnatçılıkta, kesinlikle. Ama basit gerçek şu ki sen bir kadınsın ve ben de bir erkeğim. Ve evet, bu bana bazı özgürlükler sağlıyor. Ama yine de , bir gün ihtiyacım *olacak* içinal a Karım, sadece olarak sen olacak ihtiyaç için al a

koca."

Koca. Ne çirkin bir kelime. Berrak bir havuza atılmış, suyu bulandıran bir taş. Bu düşüncenin yüzüne yansımalarını engellemeye çalıştı ve başaramadı. Belki de sonunda onu lanetleyen şey buydu.

James elini ve onunla birlikte günlüğünü uzattı ama Charlotte elini tutmak için uzandığında bir süre daha tuttu.

"Dikkatli ol kardeşim," dedi bırakmadan önce.

Adam evin içinde kayboldu, yağmur bir perde gibi ağır ağır yağarken, bahçe gözden kaybolurken kitabı göğsüne bastırarak onu terk etti.

O gece Charlotte günlüğün son on sayfasını yırttı ve ocağında yaktı. Gözyaşları süzüldü

Kâğıt kıvrılırken yanaklar, kelimeler teker teker yutuldu.

Ama olarak ve Yangın soğutulmuş için embers, o iç çekti rahatlamaya benzer bir şeyle ve kendi kendine bu işin bittiğini söyledi.

III

Londra, İngiltere *İlkbahar, 1827*

Charlotte Hastings *nefes* alamıyor.

Yine de bunun sinirlerinden çok korsesinin acımasızca sıkıştırılmış olmasından kaynaklandığından şüpheleniyor. Araba kaldırım taşlarındaki bir çatlağa çarpıyor ve kemikler kaburgalarını kesiyor ve şimdi Edith ve Margaret'in neden bu kadar dikkatli hareket ettiklerini biliyor. Seslerinin neden bu kadar zayıf olduğunu.

Edith ve Margaret onun karşısında oturuyor, eldivenli ellerini kucaklarında düzgünce kavuşturmuşlar ve kızlardan çok Roma büstlerine benziyorlar, sevimli, solgun ve satenin pastel tonlarıyla örtülmüşler. Belleri ne kadar küçük olursa olsun, bir şekilde konuşacak hava buluyorlar, bileklerine dolanmış dans kartlarıyla oynarken ona hiçbir şey ifade etmeyen isimleri sayıklıyorlar.

Charlotte eldivenli parmakları arasında süslü fişi çevirerek kendi fişi ile oynuyor.

Amelia Teyze, geniş göğüslerini gizlemek için daha yüksek boyunlu ve daha sağlam bir kumaşla bağlanmış olan yanındaki bankı dolduruyor. Son beş dakikasını saray hiyerarşisi ve her gece balolara kimin ev sahipliği yapacağına nasıl karar verildiği hakkında bir konferans vererek geçirmiştir. Charlotte konuşmanın kendisi için yapıldığını sanıyor ama nefes almaya çalışmakla meşgul.

Belki biraz gergindir. Ne de olsa bu bir ilk ve ilkler her zaman korkutucudur.

Araba bir tümseğe daha çarpıyor ve kadın irkiliyor, bir eli elbisesinin önüne gidiyor. Bu onun bir hediyesiydi.

Annesi, ön tarafına işlenmiş çiçeklerin altında parlayacak kadar soluk bir altın rengi. Teyzesi, yeğeninin tenini daha da koyu göstermesinden hoşlanmasa da, başka bir elbise almak için çok geç olduğu için bu elbiseyi *fena* bulmamış.

Ama Charlotte, boğazındaki üç değerli taşla uyumlu kumaşın ısıltısını seviyordu, vahşi bukleleri incilerden bir ağın altında toplanmıştı. Doğrusu, salondaki aynada kendini gördüğünde, böylesine güzel bir yabancı karşısında gülümsemesi mi yoksa irkilmesi mi gerektiğini bilemedi.

Yine de görüntünün yolculuktan sağ çıkacağından şüphe ediyor.

Araba o kadar havasız ki, teyzesinin hizmetçisinin zorla taktığı yüzlerce iğneden kaçmaya çalışan saçlarını hissedebiliyor. Ayakları ayakkabılarının içinde şimdiden ağrıyor ve sahip olduğu azıcık havayı da söndürmek için bir korku yükseliyor.

Sonunda araba durur ve aşağı inerler; bir an için devasa bir hava çeker içine ve Londra havası temiz denemeyecek olsa da ağrıyan ciğerlerini rahatlatır. Gözlerini kapatır ve çenesini geceye doğru kaldırarak bahçe yolunda duruyormuş gibi yapar.

Ve sonra sert bir el sırtının küçük kısmına yerleşiyor. Amelia Teyze yürüyüşü tıkadığı için onu azarlıyor ve bekleme evine doğru itiyor. Açık kapılardan müzik ve cam gibi narin kahkaha sesleri yükseliyor. Seslerin kabarcığı. Eteklerin hışırtısı. Üst üste binen bir düzine ses, gecenin içine uzanan eller gibi onu sürüklüyor.

Ancak Charlotte ilk *gerçek* balosuna adım attığında garip bir şey olur.

Adım adım onunla birlikte olan acıyan kalbi, korkusu ve endişesi yeni bir şey tarafından bastırılır. Bir tür huşu ya da merak.

Bu ev bir ev değil. *Bir harikalar diyarı.*

Binlerce yanan fıçı, her şeyin üzerine inmiş gibi görünen altın bir ışık perdesi yayıyor. mermer zeminler ve

cilalı aplikler, vazolar ve kristal bardaklar ve tüm süsleriyle kızlar. Saçlarındaki, boğazlarındaki mücevherler, elbiselerine dikilmiş boncuklar.

Charlotte her zaman bir hayalperestin kalbine, bir sanatçının gözüne, en ufak bir dokunuşta kendini ortaya çıkaran bir hayal gücüne sahip olmuştur. Ve Amelia Teyze'nin evine varışıyla bu ilk balo arasındaki birkaç kısa gün içinde, bunu kullanmak, okuduğu kitaplardan sahneler canlandırmak, Edith ve Margaret'tan parçaları bir araya getirmek için zamanı oldu.

Ve yine de.

Gerçeğin yanına bile yaklaşamazlar. *Güzel*, böyle bir gösteri için yeterince cesur bir kelime değil. *Göz kamaştırıcı*. Abartılı ve süslü, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha görkemli ve bir an için sersemlemiş hissediyor, çocuksu bir zevkle sarılıyor, annesinin avucunda tutuşan bir ateş böceğini ilk kez gördüğünde hissettiği türden, ya da bir yıldız serbest bırakıldığında, gece boyunca yuvarlanıyor. Açılan kapıların acele neşesi ve ah, keşke Jocelyn burada olsaydı-

Charlotte'un kaburgaları korsenin içinde ağrımaya başlar. Ayakları ayakkabılarının içinde acıyor. Ve belki de onu dünyaya geri getiren, anlık şaşkınlığını azaltan ve ona sadece bir kız olduğunu, balonun sadece bir ev olduğunu ve her ikisinin de sadece giysi giydirme oyunu oynadığını hatırlatan şey acıdır.

Diğer insanların istediği gibi davranmak.

Oldukları gibi değil.

Clement Hall
Bir hafta önce

Mektup kahvaltıda geldi.

Bu yemek Charlotte'un her zaman en sevdiği yemektir, yeterince sade olan yemek için değil -bir demlik çay, bir tepsi kızarmış ekmek, porselen fincanlara dizilmiş yarım düzine haşlanmış yumurta- ama

Ailesinin masanın etrafında hem birlikte hem de ayrı oturuşunu, her birinin kendi sessiz sabah ritüelleriyle meşgul oluşunu, tek sesin ara sıra duyulan kuş cıvıltısı, porselenlerin çınlaması, sayfaların çevrilişinin fısıltısı oluşunu.

Ailesini saat gibi sıralayabilirdi.

Üç yaşındayken babası Londra'dan gönderilen haftalık gazetelerden birini inceliyordu.

Altı yaşındayken erkek kardeşi bir defterin kenarlarına notlar alıyordu (bir bankada yeni çırak olmuştu).

Dokuz yaşındayken annesi pencereden dışarı bakıyordu, aklı bahçenin bir köşesinde ya da en son yaptığı kil parçasındaydı.

Öğle vakti Charlotte bir elinde romanı, diğer elinde tost makinesiyle oturuyordu. Kitabı lekelemeden ya da ağzını kaçırmadan ikisini dengeleme sanatında ustalaşmıştı.

Posta geldiğinde son bölümdeydi, babasının dirseğine tek bir parça teslim edilmişti. Charlotte tostun ağzına atarken, *Udolpho*'nun son sayfalarını okurken ve bir kitabı bitirmenin getirdiği garip zevk ve keder karışımıyla kuşatılmış hissederken buna pek aldırmadı.

İçini çekti ve romanı yere bıraktı.

"Bitti mi?" diye sordu annesi.

Mektubun mührünü kırarken babası, "Çok hızlı bitiriyorsun," diye gözlemledi. "Bu hızla gidersek bitecek."

"O zaman iyi bir şey," dedi bir parça daha tost almak için uzanırken, "her zaman daha fazlası yazılıyor."

Charlotte'un Clement Hall'daki kütüphanede epeyce yol aldığı doğrudur ama raflar çoğunlukla Swift, Diderot ve Goethe ile doluydu ve o Austen, Defoe ve Radcliffe'in eserlerini tercih ediyordu.

Bu sonuncusu Jocelyn'den geldi.

Jocelyn Charlotte'a hiç güvenmemişti, ona *Frankenstein*'i verdiğinden beri. Arkadaşı bir sonraki gün fırtına gibi gelmişti.

gün, kesinlikle bitkin görünüyordu ve gözünü bile kırpmadığını iddia ediyordu, çünkü çok korkutucuydu. O andan itibaren, sadece aşk romanları okuyacağına ısrar etti.

Sanki aşk ve korku el ele gidemezmiş gibi.

Jocelyn, *Udolpho*'nun yarısından azını okuduktan sonra, perili evleri ve huzursuz hayaletleriyle *çok acımasız* olduğunu ilan etti ve kitabı Charlotte'a fırlatarak, "*Muhtemelen bayılacaksın*," dedi.

Jocelyn'e haklı olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu. Sadece,

Charlotte onu neredeyse bir hafta önce bahçede olan olaydan beri görmemişti ve ne zaman aklına gelse midesi bulanıyordu. Mükemmel bir gündü, ta ki öyle olmayana kadar. Ve ne zaman öpücüğü aklına getirmeye çalışsa (ki bunu kendine rağmen tekrar yapıyordu), Jocelyn'in ifadesinin acı tadı geliyordu. Ama arkadaşını gördüğünde her şeyin yeniden yoluna gireceğini biliyordu. Olmak zorundaydı. Eskisi gibi olabilirlerdi.

Eğer Jocelyn'in istediği buysa.

Charlotte çok uzun zamandır aynı tostı aynı yumurta kabına batırdığını fark etti. Tostu yere bıraktığında, o fark etmeden odada bir şeylerin değiştiğini de fark etti. Bir noktada, babası, erkek kardeşi ve annesi kendi uğraşlarıyla ilgilenmeyi bırakmışlardı. Annesi ve babası şimdi birbirlerine sözsüz bir bakış atıyorlardı ve James de boş tabağına dikkatle bakıyordu.

"Charlotte," diye başladı babası ve sesinin tonu kalbinin hızlanmasına, derisinin kemiklerinin üzerinde gerilmesine neden oldu. Bir şeyler olmuştu. Bir şeyler yanlıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, bir ipucu bulmak için masayı tararken sadece tabağının yanında açık duran mektubu gördü. "Biri mi öldü?"

"Pek sayılmaz," dedi annesi kırılgan bir kahkahayla.

Babası boğazını temizledi. "Konuşmamız gerek," dedi,

"Eğitimin hakkında."

Charlotte o zaman biraz rahatladı. Yeterince sağlam bir öğrenciydi. Yani, uzun bir yemekte olduğu gibi, izin almak için can atarak çalışmasını sürdürdü. "Eğer geçen haftaki öğretmenle ilgiliyse, ondan *saklanmıyordum*. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

James nefesinin altından homurdandı.

"Değil," dedi babası, kâğıda vurarak. "Teyzen Amelia ile konuşuyordum. Ve onu ziyaret etmenin senin için iyi bir fikir olacağını düşünüyoruz..."

Charlotte kadar çok okuyan biri olarak, sözcükler ve sözcükler *arasında*, boşluklarda, duraklamalarda, nefes alış verişlerde saklanan sözcükler olduğunu biliyordu. Cümlelere asılırlar, söylenmeyen her şeyle birlikte onları ağırlaştırırlardı.

Teyzesi Amelia, kocasıyla birlikte Londra'da yaşıyordu. Üç kızları vardı, büyüdüler ve evlendiler, ancak teyzesinin sarayda gezinme yeteneği ve her Mevsim tımar edilmek ve koğuşları olarak sunulmak için geçen sayısız kız sayesinde evleri hiç boş kalmadı.

"Onu ziyaret etmek mi?" dedi Charlotte, korku kaburgalarını sarmıştı. "Eminim çok meşguldür."

"Bu konuda endişeliydim," diye yanıtladı babası, "bu yüzden yazdım. Ama bana senin için yer olduğunu garanti etti."

Senin için bir oda.

Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı. "Neden gitmek zorundayım ki?" diye sordu, sesi kırılmak üzereydi. "Sen ve annem sarayda tanışmadınız."

Charlotte bu hikâyeyi onlarca kez dinlemişti; bir arkadaşının malikânesini nasıl gezdiğini, *kendisinin* de aynı gün tesadüfen nasıl ziyarete geldiğini, annesinin dünyayı babasının ayaklarının altına nasıl serdiğini. Her zaman kulağa son derece romantik gelirdi. Sanki tanışmaları kaderde varmış gibi. Kader.

"Ama ikimiz de gittik," diye araya girdi annesi. "Eşleşme bulmaktan daha fazlası var. Senin için iyi olacak

arkadaş edinmek için. Senin yaşındaki diğer kızlarla ve taliplerle tanışmak için."

"Ayrıca," diye ekledi babası, "*bu* sezon kimse senden bir eşleşme beklemiyor."

Bir *eşleşme*. Başı dönmeye başladı.

Bir gün benim de bir eş almam gerekecek, tıpkı sizin bir koca almanız gerekeceği gibi.

"Resmi olarak takdim edilmeyeceksin," diye devam etti babası.

"Bu sadece izlemek ve öğrenmek için bir şans, böylece gelecek yıl hazır olacaksınız."

Charlotte yutkundu. "Her zaman bekleyebileceğini söyledin." "Söyledim. Ama kardeşin beni aksi yönde ikna etti."

Ve işte oradaydı, kelimelerin arasındaki kelimeler. Katmanlı konuşmanın nedeni. Charlotte James'e ters ters baktı. James ırkilmek nezaketini gösterdi.

"Sadece bunun iyi bir fikir olabileceğini söyledim. Clement Hall'un sınırlarının ötesinde hayatın nasıl olacağını görmek için bir şans. Belki de sıkılmaya başlamışsındır diye düşündüm."

Bu kadar geniş bir alanda nasıl sıkılabılırdi ki? Annemin bahçesi ve babamın kitaplarıyla mı? Konuşmak için James ve arkadaşlık için Jocelyn ile-

Ama sorun da buydu, değil mi?

Artık oynayamayacağınız bazı oyunlar var.

Charlotte gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Tanrım, Lottie," diye ekledi James neşeli bir hışımla, "sanki *cezalandırılıyormuş* gibi davranıyorsun."

Öyle değil miyim? Neredeyse bağıracaktı. Ama bu, *Neden şimdi* diye sormak kadar faydasız olurdu. Bu çok açıktı. Belki de kardeşi onun sırrına ihanet etmemişti. Ama eğer onu zorlarsa ihanet edecekti. Ve bunu dile getirmesi onu lanetleyecekti.

Annesi uzanıp onun elini tuttu ve nazikçe sıktı.

"İlkbaharı Londra'da geçirmek ne kadar heyecan verici olacak," dedi.

Clement Hall'dan uzakta bir bahar.

Bahçelerden uzakta.

Jocelyn'den uzakta.

"Sadece bekle," diye ekledi annesi neşeyle. "Sonunda eve mektup yazıp kalmana izin vermemiz için bize yalvaracaksın."

Charlotte ağlamamak için yanağının içini çiğnedi. Ağabeyi, sanki bu ihtimal bile onur kırıcıymış gibi gözlerini kaçırdı.

"Anlaştık o zaman," dedi babası ayağa kalkarak. Charlotte'un başının üstünü öptü ve bu jest ne kadar nazik olsa da, kapanan bir kapının tüm ağırlığını taşıyordu.

IV

Londra, İngiltere

Charlotte bir an etrafı insanlarla çevriliyken bir an sonra yalnız kalıyor.

Teyzesi büyük bir buketin yanında sohbet eden bir grup kadına katılmak için uzaklaşır ve kısa bir süre sonra Margaret ve Edith dansa çağrılır ve ikisi de arkalarına bile bakmadan çekip giderler ve böylece Charlotte kendini refakatçisi olmadan ilk balosunda bulur.

Küçük merhametler, diye düşünüyor, Amelia'nın sürekli incelemesinden kurtulduğu için minnettar.

Bir bardak limonata alır ve balonun ihtişamını seyretmek için ara sıra yavaşlayarak odadan odaya sürüklenir. Charlotte birden fazla kez balonun ihtişamının kendisini durma noktasına getirdiğini hisseder, ama her seferinde ayak altında kaldığını hisseder, bu yüzden geri çekilir, omuzları perdeli duvarla buluşana kadar ve hizmetçilerin gümüş tepsilerle geçişini, erkeklerin ve kadınların konuşmasını ve dans etmesini izler, her şey bir oyun gibidir, ta ki-

Bakışları odanın öbür ucundaki başka bir kıza takılıyor.

Charlotte'un gözüne çarpan, nefesini kesen şey saçının rengidir. Daha doğrusu renksizliği, bukleleri Jocelyn'inkilerle aynı parlak siyah. Aynı bembeyaz ten, o kadar soluk ki elbisesinin gül tonuna karşı parlıyor.

Başını çevirir, bu hayalet arkadaş ve gözleri buluşmadan hemen önce Charlotte onların yeşil olacağına ikna olur ama tabii ki değildir. Karanlıktırlar ve tıpkı bunun gibi, benzerlik merhametli bir şekilde çözülür. Ve yine de, Charlotte

Gözlerini kaçırıyor, kız da kaçırmıyor. O an aralarında bir ip gibi geriliyor ve sonra kızın ağzı seğiriyor, Charlotte'un yüzünü ısıtan ve kalbini hızlandıran gizli bir gülümsemeye dönüşüyor ... ta ki o bakışın, o sırtışın başka biri için olduğunu anlayana kadar. Yanına yaklaşıp selam veren genç bir adam ona dans teklif eder. Kız reverans yapar, ona beyaz eldivenli elini uzatır ve kendisini çekmesine izin verir.

Charlotte da yerde erimeyi diliyor.

Bunun yerine bir bardak limonata daha alır ve odadan çıkıp koridoru geçerek güvenli merdivenlere doğru kaçır. Nabzı nihayet yavaşlayana kadar yolu yaralamıştır ve o da yavaşlar, bir eli camdadır, diğeri ise denge için korkuluğı tutmaktadır.

İç çekiyor. En azından buradan baloyu huzur içinde izleyebilir, aşağıdaki salonda dans eden çiftleri görebilirdi. Kendi kartı bileğinden sarkıyor, satırlar hala merhametli bir şekilde boş.

Eşlerin müzikle birlikte hareket edişini, birlikte ve ayrı sürüklenişlerini, ellerinin sürtünmesini, ayrılmadan önce bir anlığına dirseklerinin kenetlenmesini izliyor. Kızların üzerindeki elbiseler, bir göletten süzülen güneş ışığı gibi parıldıyor. Ve her hareket onları parlatıyor, mum ışığı kalçalarından, ellerinden, köprücük kemiklerinden ve göğüslerinden süzölüyor.

Charlotte yutkunur ve dikkatini diğeri yarısına verir.

Ceketlerini ve fraklarını giymiş, saçlarını geriye taramış ve beyaz kravatlarını takmış genç beyefendilere, her biri evlerinin geleceğini güvence altına almak için kur yapmak ve bir eş bulmak için oradaydı.

Onları inceler ve *bir şeyler bulmaya* çalışır. Kızların bu diğeri cinsiyette neyi bu kadar çekici bulduklarını anlamaya. Kalplerini hızlandıran ve yüzlerini kızartan şeyin ne olduğunu. Charlotte onların varlığında nasıl hissetmesi *gerektiğini* bilecek kadar aşk romanı okumuştur ama yine de o kitaplardaki kahramanlar birden fazla kez onu heyecanlandırmış olsa da, gerçeklik onu heyecanlandırmıyordu.

Jocelyn'i istediği gibi onları da istemek isteyerek izliyor. O korku ve umut karışımını hissetmek, bakışlarına, dokunuşlarına açlık duymak, onların varlığında kalbinin çarpmasını istemek.

Ve bu başarısız olduğunda, yeni bir yaklaşım deniyor - onların et yerine heykel olduklarını varsayıyor, onları bileşenlerine ayırıyor ve omuzlarının düzgün hatlarına, saçlarının kıvrımlarına hayran olmaya çalışıyor.

Bazılarında bir zarafet var. Bir duruş.

Ama ne kadar uzun süre bakarsa, görüş o kadar kırılır, çekicilik bir serap gibi dalgalanır, ta ki onlar tekrar beceriksiz uzuvlara, çıkık çenelere, duruşları o kadar sertleşir ki, onları sopalara monte edilmiş kağıt bebekler olarak hayal eder ya da-

"Gösteri midillileri gibi, hoplayıp zıplıyorlar," diyor arkasından bir ses ve bu görüntü Charlotte'un içkisine homurdanmasına neden oluyor. Nefes nefese kalıyor ve burnunu siliyor, Amelia Teyze'nin bir haftalık görgü kurallarından sonra konuşmacıya dönerken yaşadığı dehşeti hayal ediyor.

Ve tüm dünyası durur.

Charlotte daha sonra bu ana dönüp baktığında, imkansızmış gibi bir hava alacaktır. Zihninde balo duracak, müzik duracak, bedenler pozlarında donup kalacak, bazıları dans ederken diğerleri kadehlerini dudaklarına götürecektir, an bir nefeste askıya alınacak.

Tabii ki böyle olmuyor. Ama yine de böyle hissettiriyor.

Sanki zaman parçalanıyor, tüm hayatı öncesi ve sonrası olarak ikiye ayrılıyor. Ve kim bilir neler olabilirdi, eğer o gün çimlerde Jocelyn'i öpmeseydi - eğer o yıl teyzesinin evine gönderilmeseydi - eğer o gece o baloda o merdivenlerde olmasaydı -

Ama öyleydi. Öyleydi. Öyleydi.

Yanındaki kadın çok güzel. Ve yine de, *güzel* çok sıkıcı bir kelime.

Uzun boylu ve ince yapılı, daha çok Grek büstüne benzeyen özellikleri var.

bir İngiliz gülünden daha güzel. Kenarlarında onu diğerlerinden ayıran bir keskinlik var, ama sonra, onunla ilgili her şey de öyle. Mor giyinmiş. Lavanta, leylak, leylak rengi ya da bu bahar moda olan diğer pastel tonlardan herhangi biri değil, çok daha koyu bir ton, çürük erik ya da üzüme yakın bir ton. Teni açık ve pürüzsüz ve saçları. *Saçları*. Sarıldığı yerde başının etrafındaki havayı yakacak kadar parlak bakır ipler.

Tahminen Charlotte'dan birkaç yaş büyük. Ya da belki de sadece öyle görünüyor. Diğer kızların hepsinde huzursuz bir hava var, sanki sürekli, gergin bir esintiye kapılmışlar gibi. Ama bu ayakta duruyor, kollarını gevşekçe beline kavuşturmuş, eldivenli bir eli dirseğini kavrarken diğeri boğazındaki kolyeyi çeviriyor.

Charlotte baktığını biliyor ama elinde değil. Ve sonra kadının şimdiye kadar dansçılara yönelttiği bakışları Charlotte'a kayıyor, gözleri koyu sarıKarışık . altın ve Kahverengi. Ve Orada o öyle, Erkeklerin onda uyandırmaya çalışıp da başaramadığı o duygu, umut ve korkunun baş döndürücü karışımı, yaklaşma ve uzaklaşma açlığı. Charlotte ikisini de yapamıyor, onun yerine dikkatini dansçılara geri dönün.

Ama erkeklerin hepsi, tuhaf, dörtnala yürüyüşleriyle taylara dönüştü.

"Olamaz," diye inliyor. "Şimdi tek gördüğüm atlar."

"Rica ederim," diye alay ediyor kadın ve bu kez Charlotte, aşağıdaki kalabalığa eliyle işaret ederken, İngilizcesinin en uç noktalarının kurcalandığı bir aksanın hafif dokunuşunu duyuyor. "Peki," diye düşünüyor, "binmek istediğiniz biri var mı?"

Charlotte'tan çıkan ses yarı soluk yarı kahkahadır, o kadar ani ve yüksektir ki etraflarındaki birkaç kafa döner ve aşağıda bir yerlerden Amelia teyzesinin cık *Cık* seslerini duyar gibi olur. Bir elini

Ama kadın sadece gülümsüyor, gözlerinde muziplik dans ediyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diyor ve eldivenli elini Charlotte'un kolundan geçiriyor. Bu dokunuş o kadar kolay, o kadar tanıdık ki Charlotte kendini tutmayı hiç düşünmüyor, yabancı onu merdivenlerden yukarı çekerken içinde eriyip gidiyor.

"Kasabada yenisin." "O kadar belli mi?"

"Hayır," diyor kadın, "ama fark etmekte ustayımdır. Örneğin," diye ekliyor, merdivenlerin dibindeki bir çifti işaret ederek, "*bu* Leydi Pendleton'ın en büyük kızı Eleanor. Yeterince güzel ama boya kadar ilginç. Tabii birinin bir saat boyunca perdeler hakkında konuşmasını dinlemek *hoşunuza* gitmiyorsa. Yanındaki de üç yıldır evlenme teklif etmeyi reddeden erkek kardeşi Albert."

"Hoşuna giden kimse yok mu?"

"Tam tersine, hepsi öyle. Seçemiyor gibi görünüyor." Ardından, dans pistinin kenarında duran, soluk bıyıkları üst dudağında bir krem çizgisi gibi duran bir beyefendiyi işaret ediyor. "Frederick Hanover, söz vermeyi sever, asla yerine getirmez ve bu yolda sayısız beklentinin saflığını mahvetti. Onunla hiçbir şey yapmak istemezsiniz."

Balkonda ilerlerken, birkaç konuk kolundaki kadına sıcak bir şekilde başını sallıyor. Kadın her birine geçici bir çekicilikle cevap veriyor ama dikkati Charlotte'tan hiç ayrılmıyor.

"Henry Castle," o devam ediyor, işaret etmek için a Koyu renk bukleleri olan ince yapılı genç bir adam. "Görünüş zenginlik olsaydı, iyi iş çıkarırdı ama ne yazık ki ailesinin mal varlığı çöküyor." Charlotte dikkatini vermeye çalışır ama yanındaki kadından yayılan gül kokusundan, nefesinin Charlotte'un buklelerini gıdıklamasından başka bir şey fark etmek zordur.

Boyun.

"Şuradaki kız, mavili olan," diyor, başıyla bir kızı işaret ederek.

"Lisbeth Rennick. Geçen sezon sahneye çıkması gerekiyordu ama onun yerine yedi ayını kuzeyde geçirdi. *Sağlığı* için." Bilinçli bir duraklama. "Ve şu beyaz-sarı bukleli olan da Olivia Finch. Bir topu var ve kartı dolu. Görünüşe göre güzel olduğu kadar nazik de."

"Ya *sen*?" diye soruyor Charlotte, merakını dizginleyemeyerek.

O ela gözler bir parça genişliyor. Ve sonra, gülüyor. Yumuşak, alçak bir sesle.

"Bağışlayın beni," diyor, "zaten arkadaş olduğumuz kısmı atladım."

Bununla birlikte geri çekiliyor, kısa ama zarif bir *r e v e r a n s* yapıyor. "Benim adım," diyor, "Sabine Olivares."

Sabine.

O isim. Charlotte bu ismin yıllar içinde kaç kez içinden bir zlem, bir yakarış ya da bir lanet olarak döküleceğini bilemez. O anda tek bildiği, bu ismi tuhaf, güzel ve uygun bulduğudur.

Kendini takdim ederken biraz sersemlemiş hissediyor.

"Charlotte Hastings," diyor elbisesinin içinde sallanarak, "ama ailem bana Lottie der."

Ve işte yine o gülümseme, bir sır ya da bir i şaka gibi. "nce yabancılar arkadaş oldu, şimdi de arkadaşlar aile mi oldu? Görünüşe göre *ikimiz* de adım atlıyoruz."

Charlotte biliyor o hayal ediyor naz içinde Ama yine de kalbi hafifçe çarpıyor ve o anda aynanın karşısına geçse, yanaklarındaki rengin bir işaret gibi orada duracağını biliyor.

Sabine yeniden yanında yürümeye başladığında çok sevinir. Yine de vücutlarının birbirine bu kadar kolay uyum sağlaması tuhaftır, sanki dakikalar değil de yıllar içinde şekillenmiş gibidirler ve Charlotte buluştukları yerlerin fazlasıyla farkında olduğunu fark eder, bu yüzden dikkatini tekrar topa verir.

"Hepsi hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye soruyor.

merdivenlerden inerler.

Yeni arkadaşı omuz silkiyor. "Keskin gözler, keskin kulaklar ve fark edilmemek için bir yetenek."

"Ama kesinlikle bakmıyorsun," diyor. "Yani, *sana* bakmayan biri nasıl olabilir ki?"

Sözcükler ağzından çıktığı anda Charlotte yüzünün asıldığını hisseder.

sıcak, onları geri alabilmeyi diliyor, onları kastetmediği için değil, yaptığı için ve onun nesi var?

Ama Sabine ne yaltaklanır, ne çekinir, ne de yüzü kızarır. Sadece sözleri duyduğunu göstermek için tek bir kaşını kaldırıyor, sonra da onları geçip yoluna devam ediyor. "Ah, ama görüyorsunuz," diyor, "beni görünmez kılan bir şey var."

"Neymiş o?"

"Ben bir dulum."

Charlotte'un kalbi onun adına çarpıyor. Merdivenlerin dibine vardıklarında, "Ah," der. "Ne kadar korkunç. Çok üzüldüm."

Sabine eğiliyor, sesi ancak fısıltı halinde, "Değilim," diyor.

Sözler hem o kadar yumuşak hem de o kadar sarsıcıdır ki Charlotte onları duyup duymadığını bile merak eder, ama daha soramadan ya da Sabine'in yüzünü incelemek için duramadan genç bir adam yanlarına gelir. Saçları bal sarısı, yüzü uzun ve dar. Charlotte onun Sabine için geldiğini sanır ama sonra Sabine'e selam verir.

"Bayan Hastings," diyor. "Ton'da yeni bir yüz bulmak ne güzel. Ben George Preston. Barrington'dan. Bir sonraki dansa katılmayı umuyordum."

"Benimle mi?" diye soruyor, belli belirsiz bir şaşkınlıkla.

George bir ona, bir Sabine'e bakar, sonra tekrar geri döner. "Evet, yani kartınızda yer varsa ve Bayan Olivares'in bir sakıncası yoksa."

"Hayır," der yeni arkadaşı ve kelimenin sonundaki hafif tiz sesi sadece Charlotte duyar.

Onun yerine kişniyor ve sırtmasını bastırmak zorunda kalıyor. Daha bir bahane bulamadan Charlotte, Sabine'in elinin sırtının alt kısmına dayandığını, hafif parmaklarının onu George'un uzattığı avucuna doğru ittiğini hissediyor.

Charlotte'un başka seçeneğı yoktu. Onu yere indirmesine izin verdi.

Birden fazla kez, yeni arkadaşının gitmiş olduğunu görmeyi umarak arkasına bakar, ama her baktığında Sabine hâlâ oradadır, o ela gözleri Charlotte'a sabitlenmiştir, ta ki müzik yükselip dans onu alıp götürüne kadar.

V

Clement Hall *Son gün*

Charlotte, Jocelyn'e yazmıştı elbette.

Ona yaklaşan yolculuktan bahsetti ve arkadaşının düzgün elindeki tek bir sayfayı geri aldı, ona güzel bir bahar diliyordu. Ne bahçeden söz ediliyordu, ne de onun ardından geri çekilmek için bir açıklama ya da mazeret. Katlanmış kâğıttan yarı boş bir kâğıt. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Yine de, hiçbir şey olmamış olsaydı, konu şehre ve Mevsim'e geldiğinde her zaman yaptığı gibi saçmalayacak, Charlotte'a hikâyeler ve hediyelerle geri dönmesini söyleyecekti. Hiçbir şey olmasa bile, veda etmeye gelirdi.

Ama yapmadı.

Bir haftadan kısa bir süre sonra, laleler ve sümbüller yerini goncalara bırakırken, Charlotte Hastings Londra'ya gitti.

Bavullar yüklendi, atlar bekledi, engebeli yollarda altı saatlik bir yolculuk yapıldı.

Babası fuayede bekliyordu ve onu sıkı ama kısa bir kucaklamayla sardı.

Erkek kardeşi onu kapıda karşıladı ve uzakta geçireceği zamanın kafasını boşaltacağını söylerken kolunu omuzlarına doladı. Konuşmak için kendine güvenmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, çakıl yolda yürürken ayakkabıları çatırdıyordu, bacakları onu Clement Hall'dan uzaklaştırırken her adımda küçük ama duyulabilir bir protesto vardı.

Onu son uğurlayan annesi oldu.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı Charlotte. Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyordu ve sesi bu sözlerin ağırlığı altında kırıldı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Özür dilerim," dedi ve ellerini fırçalayarak uzaklaştırmaya çalıştı. Ama annesi ellerini yakaladı.

"Asla üzülme," dedi, "kim olduğun için."

Charlotte o zaman günlüğünün sayfalarını yakmanın hiçbir işe yaramadığını anlamıştı. Annesi zaten biliyordu. Merdivenlerde duran kocasına ve oğluna baktı. "Bazı insanlar kalplerini o kadar derinde saklarlar ki, orada olduğunu bile fark etmezler. Ama sen," diye devam etti Charlotte'a dönerek, "onu her zaman ikinci bir deri gibi taşıdın." Bir elini kızının kolunda gezdirdi. "Dünyaya açıksın. Her şeyi hissediyorsun. Sevgiyi ve acıyı. Sevinci, umudu ve hüznü." Charlotte'u kendine çekti, bahçenin kokusunu taşıyordu. Evin kokusunu.

"Bu senin hayatını zorlaştıracak," dedi kızının saçlarına doğru. "Ama aynı zamanda güzelleştirecek."

Charlotte'un buklelerinden biri tutunduğu yerden kurtuldu bile. Annesi onu geri almak için uzandı. Eli oyalandı, kızının yanağına dayandı, avuç içi yıllarca kil ve toprakla kaplandığı için yumuşaktı.

"Zaman tuhaf bir şey," dedi. "Burnumuzun dibinden hızla geçip gidiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sen sekiz yaşındasın ve en yüksek meyveyi almak için ağaçlara tırmanıyorsun, ödülünü yemek için kuşların arasına tünüyorsun. Sonra gözümü kırpiyorum ve işte buradasın, büyümüşsün ve ben nasıl olduğunu bilmiyorum." Charlotte'un kiyle aynı tonda olan kahverengi gözleri duygularla parıldıyordu. "Seni Clement Hall'da çok uzun süre tuttuk."

"Ama ben burada mutluyum" diye yalvaran Charlotte, annesinin kalmasına izin vereceğini umuyordu.

Ama annesi sadece gülümsedi ve başını salladı. "Orada da mutlu olacaksın," dedi. "Neden biliyor musun?" Cebinden bir şey çıkardı, küçük bir demet kuru çiçek, bahçenin kenarlarında yabani olarak yetişenlerden.

"Çünkü sen her toprakta yetişen bir çiçeksin. Ve kim bilir, belki de değerli bir bahçıvanla tanışırsın."

Charlotte bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ama annesi bohçayı eline sıkıştırmakla yetindi.

"Ve bunun dışında," diye devam etti, "geri döndüğünüzde anlatmak zorunda kalacağınız tüm hikayeleri düşünün. Ne de olsa ilham verecek bir hayat olmadan sanat olmaz." Parmağıyla Charlotte'un burnunun ucuna hafifçe vurdu. "Öyleyse git ve ilham al."

Charlotte başını salladı, arabaya tırmanırken morali biraz düzelmişti.

Bu sadece bir mevsim, dedi kendi kendine, doğru olduğunu düşünerek. O zaman bunu bilmesine imkân yoktu.

Clement Hall'a dönmesi için elli iki yıl geçmesi gerekecekti.

VI

Londra, İngiltere

Charlotte ertesi sabah masaya oturur ve bir kitap ister.

Yemek odasına girdiğinde yanında bir tane vardı, ama teyzesi çayını yudumlarken ona alaycı bir bakış attı ve ortak bir masada okumanın uygunsuz olduğunu ilan etti.

"En büyük hediye," diyordu teyzesi, "insanın dikkatidir."

Bu kural, masanın başında oturan, yarı sağır ve sabah gazetesini okurken görmezden gelinmekten tamamen memnun olan amcası Alfred için geçerli değil gibi görünmektedir. Ancak tartışmak da hoş karşılanmaz, bu yüzden tost yağlamaktan ve narin cepheleri parçalanmış Margaret ve Edith'i dinlemekten vazgeçer, balo hakkında kuşlar gibi cıvıldarken, her bir dansı anlatırken baş dönmesine yol açar.

Margaret tostunun üzerine ince bir kat reçel sürer ve o gün bir talip gelirse şaşırmayacağını söyler.

"*Şimdiden mi?*" diye soruyor Edith, kıskançlığın ağırlığı altında dengesini kaybederek.

Diğer kız kendini beğenmiş bir sırıtışla bir ısırık alır ama Amelia kaşlarını çatarak, "O halde yemeyi bırakıp kendine çeki düzen versen iyi olur," der.

Margaret neredeyse ekmeği boğazına tıkıyor, ayağa kalkıp odadan koşarak çıkmadan önce mümkün olduğunca nazikçe yutmaya çalışıyor.

Amelia Teyze Charlotte'a doğru döner. "Ee canım," der, "ilk Londra balon nasıldı?"

Kaburgaları morarmış ve ayakları ağrıyor olsa da, gerçek şu ki, bunu çok hoş bulmuş. Ama o cevap veremedi Edith araya girer.

"Sadece bir kez dans etti ve gecenin geri kalanını merdivenlerde bir kadınla geçirdi."

Teyzesinin ifadesi daralır. Edith tostunu çiğnerken Charlotte kucağındaki peçeteyi sıkıyor. "Bu doğru," der. "Kabul ediyorum, bunaltıcı bir geceydi ve Edith ile Margaret çok meşguldüler, ben de *seni* rahatsız etmek istemedim. Sabine bana eşlik edecek kadar nazikti."

Azarlanmaya hazırdır ama teyzesi ismi duyunca neşelenir. "Genç dul Olivares mi? *Bunda bir* kötülük görmüyorum. Yeni arkadaşlar konusunda oldukça iyi bir seçim yapmışsın. Tam bir nezaket timsali."

Charlotte gülümsememek için yanağını çiğniyor. Edindiği arkadaşları tanımlamak için kullanabileceği bir düzine kelime var ama *düzgün* kelimesi bunlardan biri değil.

Amelia Teyze'ye böyle bir şey söyleyeceğinden değil.

"Dul bir kadın mı?" diye sorar Edith, kaşlarını çatarak.

"Gerçekten de," diyor teyzesi. "Kocasını, kraliyet tarafından çok sevilen bir İspanyol vikontuydu. Sanırım ailesi şarap işindeydi - ya da belki ipek işindeydi?" Başını iki yana sallıyor. "Her iki durumda da, ikisi de iyi bir soydan geliyordu ve yeni evlenmişlerdi. Öldüğünde Londra'ya yeni gelmişlerdi." Sustu. "Bu kadar genç yaşta yalnız kalmak bir trajedi."

"Yeterince güzel görünüyordu," dedi Edith, sanki kendi güzelliği Sabine'inkinin eline su dökemezmiş gibi isteksiz bir tavırla. "Neden yeniden evlenmiyor?"

Amelia Teyze hızlıca, "Dedikodu yapacak biri değilim," dedi ve sonra bir an bile duraksamadan, "ama duyduğuma göre, o hayatının aşkıymış."

Charlotte görüntüye kaşlarını çatıyor ama kısa süre sonra yerini bir başkasına bırakır. Sabine, merdivenlerde onun yanında. İçindeki garip ışık

Charlotte kaybından dolayı üzgün olduğunu söylediğinde Sabine eğildi ve fısıldayarak karşılık verdi: "*Değilim*."

"Asla başka bir koca almayacağını söylediğini duydum."

"Ne acınası bir hayat," diyor Edith. Ama yanılıyor.

Charlotte'un dün geceki baloda tanıştığı kadın ona ne üzgün ne de yalnızmış gibi geldi.

Sadece bedava.

Zil çalar ve bir hizmetçi gelip Margaret için bir talip olduğunu söyler ve böylece gün hareketlenir, konu kahvaltı tabaklarıyla birlikte terk edilir, Charlotte dışında herkes tarafından unutulur.

Üç gün sonra, ikinci balosunda.

O ilk gecenin korkusu yerini gergin bir umuda bırakırken, ilk elbisesinin soluk altın rengi, Amelia Teyze'nin emriyle biraz daha sıcak bir tonda yenisiyle değiştirildi -Tanrı korusun, ipekten daha açık olmasın- ve korseyi o kadar sıkı sıkımmayı kabul eden bir hizmetçinin merhameti sayesinde nefes bile alabiliyor.

İlkbaharda Londra'da ender rastlanacak kadar güzel, bulutsuz bir gece ve balo, ev sahibinin evinden ılık huzmeleri gibi dışarı, mülkün arkasındaki avluya yayılıyor gibi görünüyor. Dallardan fenerler sarkıyor. Mumlar duvarlara tünemiş ve genel etki oldukça harika, sanki yıldızlar gökyüzünden inip her misafirin başının hemen üzerinde parıldıyor.

Charlotte sarmaşıklarla çevrili bir duvarın dibinde kendine bir yer bulur, baloyu oradan izlemekten memnundur ama birbirine karışmış konukları ve dans eden çiftleri, paltolarını giymiş genç erkekleri ve elbiselerini giymiş kızları tararken kendini belirli bir yüzü, bakır rengi saçlarını ararken bulur.

Sabine'in geldiğini görmüyor.

Ama hissediyor.

Bir an, Charlotte'un hemen yanındaki duvar boş ve

Bir sonraki sefer, öyle değildir ve kalbi hızlanır ve başını çevirmeden önce bile onun o olduğunu bilir.

Karamel renginde bir elbise giymiş, saçları başının etrafında yanık bir bulut gibi. Duvara yaslanmış, kollarını gevşekçe kavuşturmuş ve sanki başından beri oradaymış gibi gözlerini dansa dikmiş.

Charlotte parlıyor. "Ben de tam seni düşünüyordum." Sözcükler ağzından dökülürken, arkalarından sıcaklık akıyordu. Jocelyn kızarabilir ya da ikisi adına da utanarak başka tarafa bakabilirdi. Ama Sabine'in ağzı sadece kedi gibi sırtarak seğiriyor.

"Ne tesadüf, Bayan Hastings. Ben de sizi düşünüyordum."

Aynı kelimeler basitçe yankılanarak geri dönüyor ve yine de Charlotte biraz sersemlemiş hissediyor, korsenin sıkılıp sıkılmadığını merak ediyor.

"Oh," dedi nefesini tutarak, "eğer ben Bayan Hastings olacaksam, siz de Vikontes olmalısınız."

Sabine'in ifadesi sakinleşir. "Bana böyle hitap etmeni isteseydim, sana söyledim."

"Yine de," diyor Charlotte. "Eğer senin bir unvanın olduğunu bilseydim
."

"Başka bir hayattı," diyor omuz silkerek. "İster inanın ister inanmayın," diye ekliyor sesini alçaltarak, "benim birden fazla hayatım oldu."

Orada bir davet var. Aralık bir kapı. Ama Charlotte kapıya uzanamadan Sabine parlıyor ve devam ediyor. "Ayrıca, biz zaten arkadaşız ve bu nedenle aile isimlerine ve yabancı unvanlara ihtiyacımız yok. Ben sadece Sabine'im."

Charlotte gülümseyerek, "Çok iyi," dedi. "O zaman bana Lottie diyeceksin."

Ancak diğer kadının başını sallaması onu şaşırtıyor ve Sabine "Eğer sorun değilse sana Charlotte demeyi tercih ederim" diyene kadar biraz incinmiş hissediyor.

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Nedenmiş o?" diye soruyor.

Sabine ona doğru dönüyor, bir omzu duvara doğru eğik ve ikisi de ayakta, bir topun ortasında olsalar da, Charlotte'a çimlerde Jocelyn'le burun buruna uzanmayı hatırlatıyor.

Ama *Sabine* başka tarafa bakmıyor.

Charlotte'u o kırpışmayan ela gözleriyle inceliyor ve onları yanıyormuş gibi gösteren çok sayıda mum olmalı.

"Bir isim yemek gibidir," diyor. "Bir tadı vardır. Bazıları yavan, bazıları cesur, bazıları acı, bazıları tatlıdır." Yanından geçen bir kadına başıyla selam veriyor ve o gider gitmez başını Charlotte'unkine doğru eğerek, "Şunu al. *Mary*. Süt gibi sade."

"Peki ya *Margaret*?" diye sorarak teyzesinin ilk gözdesini çağırır.

Sabine sanki harflerin tadına bakıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Şekersiz çay gibi."

Gülümsememek için dudağını ısırtıyor. "Ya *Edith*?"

Sabine burnunu kıvrır. "Yanmış tost."

Kendini durduramıyor. "Ya *Charlotte*?"

Sabine'in ağzının kenarından bir gülümseme geçiyor. En ufak bir şey ama yine de ona doğru düşüyormuş gibi hissediyor.

"İşte buradasın," diyor Amelia, Charlotte sanki yanlış yere koyduğu bir şalmış gibi sabırsızca süpürerek. "Umarım bütün geceyi buradan çıkan bir ot gibi geçirmeye niyetin yoktur." Teyzesi Sabine'i fark eder ve tüm tavrı değişir. "Vikontes!" dedi parlak bir sesle. "Umarım genç Bayan Hastings zamanınızı çalmıyordur."

Sabine'in gülümsemesi de değişir, alıştırılmış bir havaya bürünür.

"Hiç de değil," diyor. "Kibarlığın timsali oldu. Hiç şüphesiz, sizin eğitiminizin bir kanıtı."

Charlotte bu övgü karşısında teyzesinin moralinin yükseldiğini görür gibi olur. "Bu kadar saygıdeğer birinden gelen nazik sözler gerçekten de."

Sabine çenesini kaldırır ve Charlotte, dul kadınla teyze birbirlerine hoşbeş ederken Sabine'in nasıl başka bir benliğe büründüğüne, nazlı gülümsemesinin ve alaycı havasının yerini nasıl yumuşak, soğuk ve mesafeli bir şeyin aldığına hayret eder.

Sonra Amelia Teyze Charlotte'u duvardan sıyrılıyor, onu dürtüyor ve tanışması gereken birinden bahsediyor. Sabine umursamaz bir tavırla başını sallıyor ve bu o kadar küçük, inandırıcı bir zalimlik ki Charlotte teyzesi onu götürürken neredeyse irkiliyor.

Ama geriye dönüp baktığında Sabine yine kendisidir, başı eğik, kolları çaprazdır.

Eldivenli ellerden biri dalgalanıyor.

Sonra köşeyi dönerler ve o gitmiştir.

O gece, hizmetçi saçındaki tokaları çekip onu elbisesinden kurtarıırken, Charlotte kendi adını dilinde evirip çevirir ve tadını tahmin eder.

VII

Peri masallarında, büyük şeyler üçer üçer olur. Üç çocuk. Üç yatak. Üç yol.

Üçüncü ısırik zehirdir, üçüncü hediye harikadır, üçüncü kapı her zaman eve götürür.

O halde Charlotte'un geriye dönüp baktığında en çok üzerinde durduğu şeyin üçüncü top olması mantıklı.

Her şeyi değiştirecek olan.

O gece bir lordun şehirdeki malikanesinde düzenleniyor ve *bir tema* var gibi görünüyor.

süslü iç etkileyici ev olmuştur
çiçek açan bir bahçeye dönüşmüştür: elbette bakımlı bir bahçe, her yaprak ve taç yaprağı yerli yerinde, ama her köşeden devasa buketler büyüyor ve duvarlardan aşağıya, çimenlerin üzerindeki çiy gibi ışığı yakalayan cam parçalarıyla dikilmiş soluk yeşil ipler dökülüyor. Görülmeye değer bir harikadır ve Charlotte bunu Jocelyn ile değil, *Sabine* ile paylaşmak istediğini fark edince şaşırır.

Ne yazık ki, yeni arkadaşından hiçbir iz yok.

Charlotte baloya geleli bir saatten fazla olmuştur; önce teyzesi, sonra da Edith ve Margaret tarafından terk edilmek, odaları aramak ve dul Olivares'in orada olmadığını kabullenmek için yeterli bir süre. Charlotte sonunda balonun geri kalanına tek başına göğüs germeye razı olmuştur ki biri omzuna dokunur ve Charlotte umutla döndüğünde karşısında George Preston'ı bulur.

Üç gece önce onunla dans etmek isteyen genç adam.

eğiliyor, sarı saçları yüzüne dökülüyor, sonra

utangaç bir sırıtışla doğrulur.

"Bayan Hastings," diyor, sesi kelimeler arasında biraz çatlıyor. "Sizi bulacağımı umuyordum. Bir sonraki dansa bana eşlik etme şerefine nail olabilir miyim?"

Parmakları refleks olarak bileğindeki kartın etrafına kapanır, satırlar hala boştur. Tam bir bahane uydurmak üzereyken odanın diğer ucundan kendisini izleyen teyzesini görüyor, kurnaz gözleri ilgiyle kısılıyor ve tuzağa düştüğünü anlıyor.

"Elbette," diyor, adam onu yere götürürken ılık bir gülümsemeye idare ediyor.

Elleri kalkıyor ve buluşuyor, müziği bekliyorlar.

Charlotte'un okuduğu kitaplardaki erkeklerin hepsi deri, odun ya da kış havası kokuyordu. Ama George Preston öyle değildi. Sabun ve ter kokuyor, elleri eldiveninin ve onunkinin içinden bile nemli. Dans onları bir araya getirdiği kadar ayrı da tuttuğu için minnettardır. Ama ne zaman kollarını birleştirseler, adam ona tanıştıklarına ne kadar memnun olduğunu, ne kadar güzel göründüğünü, dansının ne kadar iyi olduğunu söylemek için acele eder, övgüler aceleyle bölük pörçük söylenir ve kadın bu sözlerden, adamın nefes nefese söyleme şeklinden gurur duyması gerektiğini bilir, ama gerçek şu ki, bu sözler bir esinti gibi içinden geçer gider.

Müzik hızlanır ve Charlotte ayak uydurmak için elinden geleni yapar, tekrar Bay Preston'ın yanına dönene kadar eşten eşe geçer ve tam şarkı nefes kesen sonuna doğru ilerlerken onu görür.

Sabine, yabani bir çiçek gibi büyüyor, bakır saçları örgülü bir taç şeklinde, elbisesi yosun yeşili. Charlotte'un bakışlarını yakalıyor ve bir bardak kaldırıyor, kristal ışığa vurdukça göz kırptırıyor. Charlotte neredeyse tökezliyordu ama George onu sabitlemek için oradaydı.

Şarkı biter ve dansçıların hepsi alkışlar ve Charlotte arkadaşına kaçmadan önce partnerine aceleyle reverans yapar ve teşekkür eder.

"İşte buradasın," diyor, dans yüzünden hâlâ nefessiz kalmış bir halde.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Bunu kaçırmazdım," diyor Sabine. Yine de Charlotte'u gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Yüz ifadesi sert, neredeyse katı ve Charlotte bir sorun olup olmadığını sormaktan kendini alamıyor.

Buna karşılık, o ela gözler ağır ve kırpmadan ona dikilir.

"Gerçekten," diyor. "Rahatsız edici bir şey keşfettim.

. . senin hakkında."

Charlotte midesinin bulandığını, zeminin tehlikeli bir şekilde altına doğru eğildiğini hissediyor. "Ah?"

Ama Sabine devam etmek yerine onu kolundan tutup ana salondan çıkarır ve bitişikteki salona götürür. Arkasından kapıları kapatır ve balonun geri kalanı parıltı ve camın ardında yutulur.

Sabine sanki bir itiraf bekliyormuş gibi kollarını kavuşturur ve Charlotte kalbinin göğsünün içinde sıkıştığını, yüzündeki kanın çekildiğini hisseder, uygunsuz bir şey yaptığından ya da bir şekilde haddini aştığından korkar.

"Her neyse-" diye söze başlarken Sabine araya girer.

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorsun."

Charlotte'un ciğerlerinden buhar gibi hava çıkıyor ve kendini rahatlamış bir şekilde gülerken buluyor. "Tabii ki biliyorum," diyor.

Ve öyle.

James, Jocelyn ve Joss'un kuzeni Anthony ile birlikte, oğlanlar paltolarıyla, kızlar yalınayak Clement Hall'un cilalı ahşap zemininde dönerek öğrenmişti. Dördü dönüyor, çaprazlama geçiyor ve öğretmenleri anahtarları yerleştirirken birbirlerini koli gibi t e s l i m ediyorlardı.

Ama şimdi salonda, Sabine başını sallıyor. "Sadece hareketlerin içinden geçiyorsun."

"Amaç da bu değil mi zaten?" diye sorduğunda yeni arkadaşı dilini şaklatıyor.

"Belki de," diyor , "eğer memnunsanız bir güvence altına almak için

Zevksiz bir koca." Charlotte neredeyse hiç erkek bulamazsa daha mutlu olacağını söyleyecekti. Son anda kendini tutarak kollarını kavuşturur ve onun yerine "Peki o zaman nasıl dans edeceğim?" der.

Sabine eldivenli elini uzattı. "Sana göstereceğim."

Bu sözler Charlotte'u ürpertiyor. Teklif edilen eli tutmak istemediğinden değil. İstiyor ve kendine güvenmiyor. Dudağını ısıtır ve etrafına bakınır. "Müziğimiz yok."

"Tabii ki var," diyor Sabine başını eğerek. Kapıdan gelen sesi duyabiliyor, biraz kısık, kenarları tüylü ama orada. Müzisyenler yeniden toparlanıyor. Yeni bir şarkı başlıyor.

Charlotte eldivenli elini Sabine'ninkinin üzerine koyar, sadece parmakları birbirine kenetlenmiştir.

"Dans ederken," diye başlıyor, "bir rüzgar olduğunu hayal et."

O hareket eder, Charlotte da öyle.

"Karşı koyman gereken bir güç." O döner ve Charlotte da döner.

"Rüzgâr ortağına ulaşmanı istemiyor." Sabine bir adım geri çekilerek Charlotte'u kol mesafesinde tutar. "Ama seni geride tutan tek şey rüzgâr ve

onsuz-"

Sabine Charlotte'u aniden öne doğru çekti. "-

Ödülüne ulaşacaksın."

Charlotte kızarır, dengesi bozulur ama Sabine onu dengeler ve kesin bir ifadeyle, "Çok gerginsin. Rahatla. Gözlerini kapat."

Gergin bir kahkaha. "Tökezleyeceğim."

O alaycı gülümseme. "Bana güvenmiyor musun?" Ve ne gariptir ki, güveniyor.

Charlotte gözlerini kapatır ve birkaç garip adımdan sonra teslim olur, sadece hissettikleriyle hareket etmesine izin verir. Kolunda, sırtında, belinde Sabine'nin eli, *İyi* diyen, *Daha İyi* diyen, *İşte buradasın* diyen Sabine'nin sesi tarafından yönlendirildi. İçinde

Görme yetisinin yokluğunda diğer duyuları parlıyor, teni başka bir bedenin yakınlığıyla uğulduyor.

Herhangi bir ceset değil, Sabine.

Elleri serin ve kuru olan Sabine, sabun ve ter kokmuyor, taze toprak, eriyen şeker, gece havası ve olgun çekirdekli meyve kokuyor.

"Şimdi," diyor öğretmeni. "Tekrar deneyelim."

Charlotte gözlerini açar ve dans ederler; adımların kesin sırası terk edilmiş, yerini müziğin ritmi ve Sabine'in kaprisleri almıştır. Bir kız ve gölgesi gibi birlikte hareket ediyorlar. Bir an dirseklerinden, bir an parmak uçlarından bağlılar. Kısa süreliğine üst üste binen ve birbirine dolanan bedenler tekrar ayrılıyor ve her ayrıldıklarında Charlotte sanki aralarına bir ip çekilmiş gibi hissediyor, Sabine'in elini tutmak, onu tekrar kendine çekmek için neredeyse fiziksel bir dürtü duyuyor.

"Ne zaman öğrendin?" diye sorar dirseklerini

kenetlerken. "Başka bir hayat," diyor Sabine, birbirlerine

dolanıp dönerlerken. "Kaç tane yaşadın?" diye sorar

Charlotte.

"Çoğundan daha fazla ..."

Şarkı kapının ardında kibar bir alkışla sona erer. Salonda Charlotte, Sabine'den birkaç santim uzakta durmaktadır, kolları hâlâ havadadır, parmakları aralarındaki boşlukta kenetlenmiştir ve Charlotte kendini geri çekmeye ikna edemez, bu yüzden Sabine'in elini indirmesini bekler. Havada uğuldayan kordonu koparmak için. Bunun yerine, sanki bu bir testmiş gibi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirerek pozunu koruyor.

Ya da daha kötüsü, bir oyun.

Bu düşünce Charlotte'un elini bırakmasına yetti. Bir adım geri çekilir, eteklerini düzeltir ve şöyle der: "Sanırım geri dönmeliyiz. Seni taliplerinden uzak tutmak istemem."

Sabine'in başını sallayıp kapıya dönmesini bekler. Ama dönmez. Onun yerine gözleri Charlotte'un kilere dikildi.

"Ne yazık ki," diyor, "hiçbiri benim zevkime uygun değil." Ve elbette bu sadece zekice bir hazırcevaplıktır, ama Charlotte'un

İnatçı kalbi, bu sözcükler arasında neler yaşayabileceği düşüncesiyle -*umuduyla*- bir an için bile olsa hızlanıyor. "Öte yandan sen," diye ekliyor, "seçimini yapacaksın."

Charlotte'un midesi George Preston'ın nemli elini hatırlayınca bulanıyor.

Onları istemiyorum, diye düşünüyor. *Bakışlarını üzerimde istemiyorum. Ellerini istemiyorum. Bana dokunduklarında hiçbir şey hissetmiyorum. Konuştuklarında hiçbir şey hissetmiyorum. Ve onlarla dans ettiğimde, böyle hissetmiyorum.*

"Şey," diyor boğazını temizleyerek. "Senin kadar iyi liderlik eden birini bulacağımdan şüpheliyim." Vücudunu kapıya doğru zorluyor ama yarı yolda ona ihanet ediyor. "Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyor, geri dönerek. "Eminim bir baloyu geçirmenin daha iyi yolları vardır."

Sabine'in ağzı seğiriyor. "Ne kadar korkunç olabileceğini bilecek kadar uzun süredir sarayda çalışıyorum." Bir kez daha Charlotte'a doğru kayıyor. "Ve ne kadar hoş," diye ekliyor, "doğru arkadaşlarla."

Kadın elini uzatır ve Charlotte bir an için onun yanağını okşamak üzere olduğunu düşünür. Nefesini tutuyor ve umutlanıyor, ama sonra el kayıyor ve yanlış bir kıvrımı düzeltiyor.

Salon kapısının ardında müzik yükselir. Başka bir şarkı başlar.

"Eee?" diyor Sabine. "Baloya tekrar katılalım mı?"

Charlotte başını sallar. "Henüz değil. Sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacım var."

Sabine gülümser. "Nasıl istersen," der. Ve böylece tekrar dans ederler.

VIII

Clement Hall'a döndüğünde zaman Charlotte'u hep şaşırtıyordu.

Bir gün bahar yeni gelmiş gibi görünüyordu, ertesi gün ise sonbahar hızla geliyordu, güneş artık sabah soğuğunu yakacak kadar sıcak değildi.

Londra da farklı değil.

Bir an April görebildiği kadar uzanıyor ve sonra, bir şekilde, arkasında kalıyor. Günler haftalara dönüşür ve toplar eşit adımlarla yuvarlanır, her birini kısa bir ertelemenin takip ettiği istikrarlı bir iş temposu. Nefes almak, yeni bir elbise diktirmek, dinlenmek ve her şeyi yeniden yapmaya hazır olmak için bir şans.

Aradan geçen günlerde salon talipleri dolar - elbette Charlotte için değil, çünkü o henüz tanıtılmamıştır - ama Edith ve Margaret her ikisi de bir dizi talibi ağırlar, çay doldururken yüzlerinde sabit bir gülümseme vardır ve sanki bunlar bir hayat kurmak için yeterliymiş gibi havadan, kır evlerinden ve parkta gezinmekten bahsederler.

Bu arada Charlotte, Amelia Teyze'nin dırdırcı sesiyle noktalanan görgü kuralları, duruş, konuşma ve zarafet dersleriyle acı çeker.

"Charlotte, daha dik otur." "Charlotte, ayak bileklerini çapraz yap."

"Charlotte, kaşlarını çatmayı bırak."

Bu işin acımasızlığı, korseleri ve iğneleri, ağrıyan kaburgaları ve topuklu ayakkabıları, başkalarının evlerinde geçirdiği geceleri dört gözle beklemesine neden oluyor. Ve tabii ki arkadaşlığı.

"Charlotte, dikkatini ver."

"Charlotte, beni duydun mu?" "Charlotte,
dinliyor musun?"

Öyle, ama sadece başka seçeneği olmadığı için. Hâlâ öyle, Babasının da dediği gibi, Charlotte çabuk öğreniyor ve ayın sonunda olması gereken kızın iyi bir taklidi haline geliyor. Ama bu sadece bir duruş, bir maskaralıktır. İstemediği bir hayat için rol yapıyor.

Yine de Sabine ile geçireceğiniz akşamlar için buna değer.

Sabine, keskin zekâsı ve hınzır mizahıyla, Charlotte dışında herkesten gizlediği iki şey. Bütün geceyi kol kola gezinerek ya da bir köşede başları birbirine eğik, sesleri müziğin altında kalarak geçirirler.

Birlikte ne kadar kolay büyüdüler. Ne kadar doğru hissettiriyor. Bir arkadaşına sahip olmak ne kadar güzel.

Charlotte kendi kendine onların *dost* olduğunu söyler. Yine de, o yarım düzine baloyu düşündüğünde, hatırladığı şey muhteşem mekânlar ya da ara sıra onu dansa kaldıran şık takım elbiseli genç adamlar değil, dul Olivares ve onun birçok elbisesidir. Her biri mükemmel bir şekilde dikilmiş ve her biri diğer kızların denizinden iki ton daha koyu. Diğerleri krem rengiyken bal rengi. Onlar gül rengiyken lal. Onlar nane iken orman.

Sonunda, sürpriz bir şekilde, Charlotte'un dans kartı dolmaya başlar.

Bunu pek önemsemiyor, ne de olsa bu onun yılı değil.

-Ve böylece Henry, Philip, George adında genç adamlardan oluşan bir atlıkarınca ile dans eder. Gülümsüyor, başını sallıyor ve kendisini hareketlere yönlendirmelerine izin veriyor, onları daha fazla cesaretlendirmeden kibar olmak için elinden geleni yapıyor, asla bir içki teklifini ya da akşam havası alma ya da odada kol kola yürüme davetini kabul etmiyor. Dans ettiklerinde yüzü kızarıyorsa, bunun tek nedeni Sabine'in onu izlediğini bilmesidir.

Sanki eli tam orada, Charlotte'un sırtında, onu yerde yönlendiriyor.

Arada sırada Sabine de dans etmeyi kabul eder ve partnerleri genellikle telaşlı görünerek ayrılrsa da Charlotte onu başka biriyle görünce tuhaf bir acı hisseder. Hatta bir keresinde Sabine yakışıklı bir genç adamla dışarı çıkar ve Charlotte kendi kıskançlığının gücü karşısında şok olur. Sabine sadece bir sonraki dans boyunca, bahçenin etrafında iyi aydınlatılmış bir tur atacak olsa da, onun uzaklaştığını görmek Charlotte'un ağlamak istemesine neden olur.

Ama sonra Sabine geri döndü ve bir kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Erkekler ne kadar yorucu," diyor ve sonra o çarpık küçük gülümsemesiyle, "Beni özledin mi?"

Charlotte yalan söylemek istemez, bu yüzden sesini alaycı bir şekilde parlaklaştırır. "Çok fazla. Beni bir daha terk etmemelisin."

"Merak etme," diyor Sabine ve o yumuşak tonda, ona ayrılmış gibi görünen tonda, "Senin arkadaşlığını tercih ederim."

Ve işte böyle, anlık keder yok olur.

Sözler Charlotte'a sanki ışıkla yıkanmış gibi hissettiriyor.

Bu sadece Sabine'in güzelliği ya da cazibesi değil.

Gerçek şu ki, o oradayken dünyanın geri kalanı soluklaşıyor gibi görünüyor. Göz kamaştıran şey, onun varlığının ağırlığı ve dikkatinin gücüyle kıyaslandığında aniden sönükleşiyor.

Sabine gelir ve Charlotte'un kalbi hızla çarpmaya başlar.

Gözleri Charlotte'un teninde ısı izleri bırakıyor. Ve Sabine güldüğünde, şampanyanın ilk aceleyle yudumlanması gibi, köpük doğrudan Charlotte'un kafasına gidiyor. Sarhoş edici.

Kendini babasının söylediği bir şeyi düşünürken bulur

Annesi hakkında - ilk tanıştırıldıkları gün, yeniden bir araya gelmiş gibi hissetti. Sanki birbirlerini tüm hayatları boyunca tanıyorlarmış ve tekrar karşılaştıkları ana kadar unutmuşlar gibi.

Ama o aşktı, bu ise dostluk. Anlamıyor musun, dostluk *duz*

Jocelyn'e yaptığı gibi işleri mahvetmesi aptallık olurdu.

Kendi kendine, bu mevsimi Sabine ile paylaşmanın yeterli olduğunu söyler.

Sadece bu akşamları onunla geçirmek bile yeterli. Yeterli.

Kadar-

IX

Mektup geldiğinde penceresinin önünde duruyormuş.

Günlerdir yağmur yağıyordu ve bulutlardaki ani kırılma, öğleden sonra güneşinin gelişi bir lütuf gibi hissettirdi. Gözlerini kapatıyor ve güneşin onu ısıtmasına, göz kapaklarının içini altın sarısına boyamasına izin veriyor ve bir an için Clement Hall'daki yeşil alanda Blake'in ya da Keats'in bir kitabıyla uzanıyor. Yaz günleri şiir için yaratılmıştı. Mısralarla hayal kurmak için.

"Charlotte."

Gözlerini kırıştırıyor ve döndüğünde teyzesinin kapıda durduğunu görüyor.

"Pencereden uzaklaş," diye bağırdı. "Güneşe pek ihtiyacın yok."

Bu saatte ışık ancak camın soğukluğunu alacak kadar güçlüdür, ama Charlotte dilini ısıtır ve oturma odasına çekilir. Teyzesi onu inceler, düzgünce bağlanmış saçlarına ve krem rengi saten elbisesine bakar ve azarlayacak başka bir şey bulamayınca kısa ve memnun bir baş hareketiyle gitmek üzere döner.

Ama kapıya doğru giderken, Amelia Teyze kısa keser. "Ah," der ve bir mektup çıkarır. "Neredeyse unutuyordum. Bu senin için geldi."

Mührün üzerindeki balmumu zengin, mürekkep mavisidir ve Charlotte bunu Jocelyn'e hediye eden kişi olduğu için hemen anlar.

Kalbi hızla atmaya başlar.

Clement Hall'dan ilk ayrıldığından beri yazmayan Jocelyn.

Amelia Teyze'nin öğretilerinin her zerresi

Gazeteyi almak için hamle yapmaktan, eline tutuşturulduğunda kibarca gülümsemekten ve açmak için teyzesinin gitmesini beklemekten.

Charlotte, balmumuna zarar vermeden mührü kırmaya çalışıp başarısız olana kadar ellerinin titrediğini fark etmez. Ama umurunda değildir. Tabureye çöküyor, Jocelyn'in kıvrımlı yazısını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sevgili Charlotte, işte böyle başlıyor ve bir anda annesinin güneşli bahçesine geri dönüyor, taşların üzerinde çıplak ayaklarla kahkahalar çınlıyor, kafesin bir tarafında Joss, diğer tarafında Charlotte. Ve ikisi de gülümsüyor.

Ve Charlotte onu ne kadar özlediğini fark eder.

Sevgili Charlotte-

Joss'un sesine, sözlerine daha fazla açlık duyarak okumaya devam ediyor.

Size mutlu haberlerle yazıyorum.

Charlotte acele ediyor ama gözleri takip eden satırlara takılıyor.

Kardeşin James.

Tökezliyor.

Evet dedim.

İleri atılıyor.

Umarım bizim için sevinirsiniz.

Düşüyor.

Arkadaşların aile olması ne kadar büyük bir şey.

Artık çardakta değiller, artık çimenlerde yatmıyorlar. Joss ayağa kalkmış, ellerini kavuşturmuş ve gözlerini utançla yere dikmiş.

Gelecekteki kız kardeşin.

Parşömene bir yırtık isabet eder, ardından bir ikincisi ve üçüncüsü gelir, son üç kelime lekelenir.

Charlotte mektubu ikinci kez ve üçüncü kez okur. Tekrar tekrar, ta ki kelimeler içine işleyip yayılana kadar. Çılgılık atma dürtüsü yerini daha kötü bir şeye bırakana kadar. Soğuk, sert ve sefil.

Ne kadar süre orada oturup, gözlerini

kağıt. Sonunda kafasını kaldırdığında güneş kaybolmuştur ve teyzesi onu aşağıya çağırmaktadır.

Odanın üzerine karanlık çökmüştür ama yine de ayağa kalktığında karanlık da onunla birlikte hareket eder.

Charlotte'u evden çıkarken, bekleyen arabaya binerken ve balonun ilk saati boyunca takip eden, tüm renkleri ve sesleri çalan iğrenç bir sis.

Sabine'in odanın içinde ona doğru ilerlediğini görünce nihayet bir nebze olsun rahatlıyor, ama yine de bundan kurtulamıyor ve bu fiziksel bir şey olmalı, çünkü Sabine ona bir bakış atıyor ve "Gel, bu böyle olmayacak" diyor.

Charlotte'un bildiği bir sonraki şey, merdivenlerden yukarı çıkarıldığıdır.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Sabine onu labirent gibi odalardan geçirirken, balonun sesleri araya giren kapılar ve duvarlar tarafından bastırılırken, evin konuklara kesinlikle yasak olan uzak bir köşesine varmadan önce.

Sabine sanki burayı biliyormuş gibi hareket eder ve Charlotte da aynı şeyi söyleyince ona şaşkınlıkla bakarak, "Umarım öyledir," der. Gizli bir kapıdan özel bir çalışma odasına geçiliyor. "Ne de olsa burası *benim* evim."

Bu sözler Charlotte'un kederini dağıtmaya yeter.

"*Senin* evin mi?" diye soluk soluğa etrafına bakınıyor.

Amelia Teyze o gece arkadaşının ev sahipliği yapacağı balodan bahsetmiş olmalı. Belki de *bahsetmiştir*. Araba yolculuğu kısa sürdü ve teyzesi sürekli konuşmaya devam etti. Charlotte sadece dinlemiyordu.

Anlayışın hemen ardından, korku. Kapıya doğru geri döner.

"Seni kendi balondan uzak tutamam!"

Sabine kelimeleri fırçalayarak uzaklaştırır. "Tıpkı bir top gibi, bir kez harekete geçtiğinde, kimsenin onu yuvarlamak için bana ihtiyacı olmaz. Ayrıca," diye ekliyor duvardaki bir dolaba giderek, "bazı geceler dans etmek için yaratılmamıştır."

Elinde bir çift kristal bardak ve bir şişe şeri ile çıkagelir. Her birini neredeyse ağızına kadar dolduruyor.

"Şimdi söyle bana," diyor Charlotte'a bir tane uzatarak, "seni bu kadar huysuz yapan ne?"

Charlotte bardağındaki yakut renkli içkiye bakar. Tatlılığına şaşırarak bir yudum alır ama yutar yutmaz gözleri yaşarmaya başlar.

*Sevgili Charlotte. Ne
kadar muhteşem.*

"Bir arkadaşım evlenecek." Boğazı sıkışıyor
Kelimelerin etrafında dolanırken boğulacakmış gibi hissediyor, bu yüzden şeri içiyor, ardından sıcaklık akıyor.
"Onun adına mutluyum," dedirtiyor kendine. Doğru kelimelerdi ama içi boştu. "Onun için mutlu olmalıyım."

"Ama sen değilsin."

Charlotte'un içinde bir şeyler parçalanır. Nefes almaya çalışıyor ve paramparça olacakmış gibi hissediyor. "Düşündüm -yani umdum ki-"

Ama bunu söylemeye cesaret edemiyor, çünkü kulağa ne kadar aptalca geleceğini biliyor. Ne kadar aptal görünmesi gerektiğini. Bir çocuğun aşkına kapılmış bir çocuk. Joss onu ittiği anda, yüzünün utançtan nasıl kızardığını, hiç yazmadığını anlaması gerekirdi. Ama tüm bunlara rağmen, Charlotte'un inatçı bir parçası umuda tutunuyor, onu esintideki bir mum gibi koruyordu.

Şimdi sanki h e p s i n i kovmak istercesine başını kuvvetlice sallıyor.

"Ah" -yanağından bir damla gözyaşı süzüldü- "seni sıkmana izin verme."

"Beni henüz sıkmadınız," diyor Sabine, kadehini yeniden doldururken. "Sıkacağından da şüpheliyim."

Sıcaklık Charlotte'un yanaklarında hararete dönüşür. Zavallı sis nihayet geri çekilmeye, geri çekilmeye başlar.

"Gel," diyor Sabine, onu çalışma odasının ortasına götürüyor, burada iki alçak kadife sandalye kakma bir önünde oturuyor.

Masa. Sabine kendini bir masaya bırakır ve Charlotte'u şaşırtarak ayakkabılarını çıkarır. Gizli bir çekmecedan bir paket iskambil kâğıdı çıkarır. Charlotte otururken biraz gülmekten kendini alamaz.

"Teyzem taliplerimi ve balolarımı şeri ve kağıt oyunları ile takas ettiğimi bilseydi ne derdi?" diye düşünüyor.

"En büyük armağan," diyor Sabine, sert Amelia'yı neredeyse mükemmel bir şekilde taklit ederek, "çok yönlü bir eğitimidir." Desteyi ustaca karıştırır. "Şimdi," der kendi sesiyle, "ne oynayalım? Cribbage mi, euchre mi, yoksa whist mi?"

Whist oynamaya karar verirler ve çok geçmeden Charlotte kendi ayakkabılarını bırakır, çoraplı ayaklarını sandalyenin altına sokar, top da aradaki kapıların ardında güvenle kilitlenir. İlk eli sessizlik içinde geçerler ama Sabine ikinci eli uzatırken Charlotte düşüncelerinin değişmeye başladığını, karanlığın çöktüğünü hissederek.

Masanın karşısında Sabine uzanmış, bir elinde kadehi, diğerinde kartları. Evindeymiş gibi görünüyor. Tabii ki öyle.

"Seni kıskanıyorum." Sözcükler ağzından kaçar ve Charlotte onları durduramaz. "Bunun bir bedeli olduğunu biliyorum ama yine de seni kıskanıyorum. Özgürlüğünü. Yaşama şeklini."

Sabine kartlarının üstünden yukarı bakıyor. "Bununla ne yapardınız, merak ediyorum?" Elini bir kenara bırakır ve sandalyesinde öne doğru eğilir. "Hayatınız. Eğer senin olsaydı, istediğin gibi mi yapardın?"

Charlotte'un bakışları eline düşer.

Bu oda titriyor, ve için bir anında o o geri
Clement Hall'da.

Bahçeye yeni bir gül dikmek için çömeliyor, çıplak dizleri toprağa batıyor.

Yemek odasındaki kahvaltılık masasında, bir elinde kitap, diğer elinde tost makinesi.

Salonun parke zemini üzerinde yalınayak dönüyor.

Karıştırılan kartlar gibi kısa sahneler geçip gidiyor, ama hepsinde de yalnız değil. Görüş alanının kenarlarında ikinci bir figür titreşiyor. Bahçede onun yanında diz çöküyor. Masanın karşısına oturuyor. Onu kollarında döndürüyor.

Ve sonra o sahneler kayboluyor, ağabeyinin yüzü ve elindeki günlüğüyle karartılıyor.

Charlotte başını sallar. "Ama sadece bu kadar," diyor, görüşü bulanıklaşıyor. "Hayatım bana ait değil. Hiçbir zaman da olmayacak. Nasıl gideceğini zaten biliyorum. Birkaç hafta içinde eve döneceğim ve en iyi arkadaşımın kardeşimle evlenmesini izleyeceğim ve gelecek yıl buraya geri dönmeye zorlanacağım, bir yabancı beni eş olarak almaya tenezzül edene kadar ortalıkta dolanacağım." Hüzünlü olduğunun farkında ama elinde değil.

Sabine tekrar elini kaldırır. "Bir eşleşme yapmaya pek hevesli görünmüyorsunuz."

"Başka seçeneğim yok," diyor Charlotte, hayal kırıklığı kabarak. "Öyleyse neden rol yapıyorsun? Egzersizin acı vermek dışında bir anlamı yok."

Sabine omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Herkesin seçimleri vardır. Sadece onları yapmak zorundalar."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Basit mi? Hayır." Sabine bir kart atar ve başka bir kart çeker. "Ama ne istediğinizi *bilmeden* istediğinize *sahip* olamazsınız. Ve bir kez bildiğinizde," diye ekliyor, "bu sadece onu elde etmek için ne yapmaya istekli olduğunuzla ilgilidir."

"Evet, şey," diye tersliyor Charlotte, "hepimiz dul kalacak kadar şanslı değiliz." Elini ağzına götürdü. "Çok özür dilerim," diyor, sözlerini geri alabilmeyi dileyerek. Gözlerinin arkasından yeni yaşlar süzülüyor ve yanakları alev alev yanarak başını sallıyor. "Ne korkunç bir şey söyledim."

Ama Sabine yaralı görünmüyor. Eğer bir şey varsa, o görünüyor *Eğleniyorum*.

"Tanıştığımız gece," dedi, kartları hâlâ dolu olan şeri bardağının üstüne koyarak, "beni neye çekti biliyor musun?"

merdivenlerde? Ondan sonra her gece beni sana çeken ne oldu?"

Charlotte başını sallar. Doğrusu, bilmiyor. Hiç bilmedi. "Benim tuhaf pastoral cazibem mi?" diye takılır, gözünden bir damla yaş kaçarken bile.

Sabine'in ağzı seğiriyor. "Duygularınızı saklayamıyorsunuz. Eğer ağzınızdan dökülmezlerse, teninizde parıldarlar. Etrafınızdaki havayı doldururlar, o kadar yüksek sesle bağırlar ki neredeyse."

Charlotte renkleri. "Ben hep böyleydim." Gözyaşını silmek için uzanıyor. "Elimde değil."

"Ve buna mecbur olmamalısın," diyor Sabine, elini durdurmak için eğiliyor, böylece gözyaşı yanağından aşağı inmeye devam ediyor. "Dünya seni küçültmeye çalışacak. Sana alçakgönüllü ve uysal olmanı söyleyecektir. Ama dünya yanılıyor. İstedğin gibi hissetmeli, sevmeli ve cesurca yaşamalısın."

Charlotte dişlerini gıcırdatıyor. "*Yapmalıyım* demek *yapabilirim* demek değildir. Ve kuralları dünya koyar, ben değil."

"Öyle mi?" Sabine'in eli tekrar kartlarına gider. "Bak," diyor, kartları yüzü masaya dönük bir şekilde koyarak, "görünüşe göre yine ben kazandım."

Charlotte kendi elinden Sabine'ninkine bakar. Aralarında beş as vardır. "Nasıl . . ."

"Çok açık değil mi?" diyor Sabine, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Hile yaptım."

Parmaklarının bir hareketiyle eldivenli elinde bir as daha beliriyor. Onu da yığının üzerine atıyor. "Şansla ilgili harika olan şey," diyor, "kendi şansını yaratabilmen." Bakışları çalışma odasının kapısına doğru kayıyor. "Ne yazık ki, top sona eriyor gibi görünüyor."

Charlotte irkilir. "Elbette." Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkıyor, şeri kafasına gidiyor ve "Seni çok uzun süre tuttum" derken dengesini sağlamak için sandalyeye tutunmak zorunda kalıyor.

"Charlotte-"

Ayakkabılarını arıyor, giyiyor ve acele ediyor.

gizli kapıya doğru.

"Charlotte, bekle."

Sabine'in ayağa kalktığını, dar odayı geçtiğini bile görmemişti ama Charlotte'un eli kapının koluna uzandığında Sabine'in eli onun yanından kayarak geçip tahtaya dayanmıştı.

Daha önce hiç bu kadar yakın olmamışlardır -Sabine ona dans etmeyi öğretilirken vücutları kısa süreliğine birbirine dolanmıştı- ama Charlotte yakınlık karşısında irkilir, vücutları arasında bir parça boşluk vardır, Sabine'inki bir gölge gibidir, yakındır ama henüz onunkine değmemiştir.

Belki de Çarap ya da özgürlükten, Çanstan söz etmek onu bu kadar ateşlendiriyordu ya da belki de Charlotte'un bahçede yaptığı gibi aradaki dar boşluğu kapatmanın ne kadar kolay olacağını, kapatırsa *Sabine*'in utanç içinde geri çekilmeyeceğini biliyordu.

Yine de dönmüyor, Sabine başını eğip dudakları Charlotte'un kulağına değdiğinde hâlâ kapıya bakıyor. "Elbisen," diye mırıldanır.

Arkasında bir sütun halinde uzanan bir düzine çengel ve göz bulunan, titiz bir elbise ve görünüşe göre en üstteki çözülmüş. Charlotte düzeltmek için uzanamadan Sabine eldivenlerini çıkarıyor. "Sadece bir hikayen olduğu yalan, biliyorsun." Sabine'in parmakları -soğuk ve sabit- omuzlarının arasındaki çıplak teni kavradığında Charlotte'un nefesi kesiliyor. Tokayı takmak sadece bir an alıyor ama Sabine geri çekilmiyor.

Sabine'in dokunuşu bir süre daha devam ediyor, ardından soğuk parmakları sateni yakarak kapanış çizgisinden aşağı inmeye başlıyor. Sabine'in eli beline dolanıp kalçalarının arasından geçerken Charlotte dudağını ısırtıyor.

Bu dokunuşta iffetli bir şey yok, vücutları tahtaya değiyor. Charlotte alnını kapıya dayar, Sabine'in eli girişimde bulunurken tahtaya doğru nefes alır

Alçalıyor, ağzı Charlotte'un şakağına dayanıyor. Kadının tenine karşı gülümsediğini hissedebiliyor.

Sonra o ses, saçlarında gezinen parmaklar gibi kayıyordu.

"Ne istediğini keşfettiğinde, gel bana söyle."

Ve sonra eli gitti, ağırlığı gitti, Sabine gitti, Charlotte'un yanından kayarak çıktı, elbisesi kapıdan ve merdivenlerden aşağı kayboldu.

X

Bir kız çay doldururken belinden eğilir.

Bir diğeri kafasının üzerinde bir kutuyla duruyor.

Üçüncüsü, yüzünde sakın bir gülümsemeyle bir sedirin üzerine tünüyor.

Charlotte sayfaları birbiri ardına çeviriyor, her biri kendi edep resmini çiziyor.

Etrafında, oturma odası uğulduyor. Neredeyse bir hafta önce Margaret, Reginald adında iyi bir beyefendiyle evlendi ve Edith de her an kendi evlenme teklifini beklemektedir. Sezon sona doğru hızla ilerliyor ve tüm ev gergin bir enerjiye bürünmüş durumda, nefes nefese kalmış bir umut var ama Charlotte kendini korkunun ağırlığı altında hissediyor. Sabine'den ayrılmaktan, eve, James ve Jocelyn'in yanına dönmekten ve artık ona uymayan bir hayattan korkmaktadır.

Kanepeye kıvrılıp yatmak istiyor ama Amelia Teyze onu ilk günlerde bir kez yakalamıştı ve şimdi Charlotte buna cesaret edemiyor. Bunun yerine, kanepenin kenarına sertçe oturuyor ve kitap okuyormuş gibi yapıyor. Sanki görgü kurallarından yeterince nasibini almamış gibi.

Sayfayı çevirir ve kol kola yürüyen bir çift kadın görür.

Gösteri midillileri gibi zıplayan ... binmek istediğiniz biri var mı?

Charlotte bu anıya gülümser.

Bir sayfa daha ve burada dans eden bir adam ve kadın buluyor, kolları dönerken sert açılarla kilitlenmiş.

Sen sadece hareketleri yapıyorsun.

Ve işte buradalar, küçük basılı ayaklarla kağıda yerleştirilmiş adımlar. Ama o baktıkça çizim bükülüyor, sertlik yerini daha gevşek uzuvlara bırakıyor.

Bir rüzgar olduğunu hayal edin.

Sayfayı tekrar ve tekrar çeviriyor, kırılğan çizgiler yerini anılara bırakana kadar her bir görüntüyü zihninde evirip çeviriyor. Zor değil. Düşüncelerinin her zaman Sabine'e gittiğini fark eder. Gözleri. Saçları. Ağzına. Elleri.

Sayfayı çevirir, yarı yarıya, ayakkabılarını çıkarmış ve dirseklerinde şeri kadehleriyle kâğıt oynayan iki kadının resmini görmeyi beklemektedir.

Charlotte o son baloyu düşününce kıpırdanıyor. Sabine'in vücudu onunkinin yanında mırıldanıyor.

Dizlerini birbirine bastırıyor, bir ağrı sıcaklık gibi birikiyor.

Ne istediğinizi keşfettiğinizde . . .

Ama Charlotte biliyor.

Uyanık yatıyor ve onunla yanıyor.

Onunla dönüyor ve dönüyor.

Dün gece uyuyamadığında, eli bacaklarının arasında bir yol buldu ve kendini Sabine'nin eliymiş gibi davranmaya bıraktı. Boynuna değen nefesi, kulağındaki sesi, sanki bir sırmış gibi adını fısıldadığını neredeyse duyabiliyordu ve-

"Sen bir resim değil misin?"

Teyzesi telaşla içeri girer ve Charlotte daha da dik oturarak yüzüne yayılan kızarıklığı bastırmaya çalışır.

"Söylemeliyim ki," diye devam ediyor Amelia eldivenlerini çıkarırken, "şüphelerim vardı ama son birkaç haftadır çok yol kat ettiniz."

Ve bu kadarı da doğru. Charlotte artık korselerin sıkılığına, ayakkabıların sertliğine ya da hizmetçinin her gece ehlileştirmek için saçına batırdığı yüzlerce iğneye itiraz etmiyor. Ama bunların geçici rahatsızlıklar olduğunu ve eve döner dönmez tekrar fırlatıp atacağını bilerek bu rahatsızlıklara boyun eğiyor.

"Teşekkür ederim teyze," diyor, kitabındaki yüzlerle aynı ılık gülümsemeyi çağırıştırarak. "İyi öğretmenlerim oldu."

Amelia iltifatı ışık gibi emer ve Margaret ve Edith için hediyelerle dolu yuvarlak bir masaya doğru sürüklenir. Teklifleri inceler: küçük bir buket gül, bir avuç kart, bir kutu şekerlenmiş meyve, bir tabak çikolata.

"Gelecek sezon, hiç şüphem yok, ikramlar sizin için olacak."

Charlotte, teyzesi tabaktan bir çikolata alırken yüzünü buruşturmamak için başını eğiyor (her ne kadar inkar etse de tatlıya düşkünlüğü var, eğer tatlı bir ısırıkta yutulabilecek kadar küçükse sayılmaz).

Tam o sırada zil çalar.

Ev hareketlenirken Amelia Teyze, "Nihayet," diye iç geçirir.

Edith gelir ve ilk kez yanaklarındaki güller çimdiklenmekten çok stresten açılmış gibi görünür. Yine de, divana yerleşip bir parça iğne işi kaptığında, her kıvrımı yerli yerinde, elleri sabit ve yüzü süt gibi pürüzsüzdür.

Charlotte kitabını kapatıp ayağa kalkar, evlenme teklifini kabul etmek için sabırsızlanmaktadır, uşak gelip arayanın *kendisi* olduğunu haber verdiğinde kapıya doğru yolu yarılamıştır.

Edith'in ifadesi buza dönüşürken, Amelia Teyze'ninki ısınır. Charlotte bir yanlılık olduğunu bilerek gülmekle yetinir.

Ama sonra adam içeri girer ve neşesi kaçar. Bu George Preston.

George, yarım düzine kez dans ettiği ve çok daha az konuştuğu kişi.

George, yeterince hoş bir ortaktı, zaman geçirmenin bir yoluydu.

George, bir elinde bir demet çiçek, diğer elinde şapkası, gergin bir gülümseme ağzını çekiştirerek güzel oturma odasında duruyor.

Sanki her şeyi mahvetmek için orada değilmiş gibi.

"Bayan Hastings," diye söze başladı ve kadın onun

Boğazını temizleyip "Charlotte" diye mırıldanana kadar onun gerçek adını biliyor ve bu ses yanlış, sert geliyor, Sabine'nin yumuşak mırıltısına hiç benzemiyor ve sonra dehşete düşerek duygularının ne kadar derin olduğundan bahsetmeye başlıyor, sevgisinde oldukça cesur olduğu göz önüne alındığında kesinlikle şaşırmamalı.

Charlotte, kanepenin kolu onu aniden durdurana kadar geriye doğru çekildiğini hisseder. Konuşmak için ağzını açar ama bir türlü havayı bulamaz. George her şeyi çalmıştır. Oda ve içindeki herkes o kadar uzaktadır ki, sesleri yankıdan öteye geçmez ve George hâlâ Charlotte'un iyi bir eş, iyi bir anne olacağından, mutlu bir hayatları olacağından ne kadar emin olduğunu anlatıp durmaktadır.

Charlotte'un tek düşünebildiği, eğer bilseydi onunla asla dans etmezdi. Eğer bilseydi, o ilk balodan kaçardı. Bunun olmaması gerekiyordu, o *burada* bile değildi. Ne de olsa sadece giyinme oyunu oynuyordu.

O bir zambak ya da gül değil. Hazır ve koparılmayı bekleyen bir çiçek değil.

Hâlâ aile bahçesinin kenarlarında yabancı olarak büyüyor. Henüz hazır değil. Asla da hazır olmayacak. *İstediği* bu değil.

George sonunda konuşmayı bıraktı , ve herkes Sanki bir cevap bekliyormuş gibi ona bakıyor ve Charlotte sonunda derin bir nefes alıyor.

"İzin verirsiniz," diyor, çok yüksek sesle, kelimeler sisin içinden geçerek, "sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Aceleyle yanlarından geçip kapıya doğru gidiyor ve George onu takip etmeye çalışıyor, "Hayır, hayır, lütfen kal, hemen döneceğim," diyor ve teyzesi arkasından sesleniyor, ama artık çok geç, çoktan salondan, salondan ve Merry Way'deki evden kaçıyor.

Yol boyunca park etmiş bir fayton görür ve içine atlayıp şoförden kendisini dul Olivares'e götürmesini ister.

On acı dolu dakika sonra geldi.

Söylemek istediklerini prova etmek için on dakikası vardır ama yine de kaldırırma adımını attığında cesaretinin kırıldığını hisseder. Dün gece çok davetkâr görünen bir evin önünde duruyordu.

-Kapılar açık ve pencereler aydınlık, yürüyüş boyunca peri ışıkları gibi yanan bir dizi küçük fener; ama şimdi karanlık, hatta yasaklayıcı görünüyor.

Ama salonda duran George'un görüntüsü onu yola ve kapıya doğru iter. Kapıyı çalıyor ama kimse cevap vermiyor. Panik, kaburgalarının etrafındaki yabani otlar gibi sarar.

Kapıyı tekrar çalıyor.

"Hanımefendi?" diye sorar şoför yoldan. "Bekleyeyim mi?"

Charlotte tereddüt eder, kararsızdır, sadece geri dönme düşüncesine dayanamayacağını bilir, şimdi değil, bu yüzden cebindeki tüm bozuk paraları sürücünün eline sıkıştırır ve onu yoluna gönderir, sağduyusu için yalvarır ve şilinlerden mi yoksa gözlerindeki panikten mi bilinmez, başını sallar ve dizginleri sallayıp gider.

Charlotte kapıya döner ve tekrar çalar, cevap gelmeyince bu kez kolu dener ve kapının kilitli olmadığını görür. Şüphe tekrar bastıramadan içeri dalar. Kapıyı arkasından çekip kapatır ve bir uşak ya da hizmetçiyle, bir tür görevliyle karşılaşmayı umarak döner. Ev bir gece önce yardıma gelenlerle doluydu.

Ama bugün kimse yok.

Ev etrafına yayılmış, içi boş, bomboş.

"Sabine?" diye sesleniyor, önce yumuşak, sonra mermerde yankılanan, ahşap üzerinde titreyen bir sesle.

"Sabine!"

Bütün ev öylesine boş, öylesine hareketsizdir ki, Sabine'in Londra'yı ve onu terk edip gittiği ya da daha kötüsü hiç orada olmadığı korkusuna kapılır.

Son birkaç aydır ona musallat olan bir hayalet.

-

"Charlotte."

Sözcük havada duman gibi dolaşıyor ve işte orada.

Sabine merdivenin başında durmaktadır, üzerinde siyah ipek bir b o r n o z d a n başka bir şey yoktur, soluk bir sabahlık ortaya çıkar. Saçları artık karmaşık bir örgü ya da topuz halinde değil, gevşek bir şekilde sarkıyor, önünden aşağıya doğru yanan izler bırakıyor ve onun görüntüsü Charlotte'un bir an için unutulmasına yetecek kadar çarpıcı. Son bir saatin dehşetini, onu teyzesinin salonundan kaçmaya iten güçleri unuttur ve sadece

O ilk gece merdivenlerde söylediği sözler.

Kim sana bakmaz ki?

Sabine merdivenlerden ona doğru sürükleniyor, çıplak ayakları mermerlerin üzerinde geziniyor. Sanki günlerdir yataktaymış, uzun bir hastalıkla savaşıyormuş gibi bitkin görünüyor ama bu mümkün değil. Charlotte onu bir gece önce görmüştü.

"Hasta mısın?"

Yavaşça göz kırıyor. "Sadece dinleniyorum," diyor, öğleden sonra olmasına rağmen sesi uykuyla buğulanmış. Sabine merdivenlerin dibine ulaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

Ve bir anda her şey geri gelir. Şiddetli bir nefes verişte, hatırlar.

"*Her şeyi.*" Bu kelime Charlotte'un ağzından bir hıçkırık gibi dökülüyor. "Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Habersiz gelmemin düşüncesizce olduğunu biliyorum -gelmemeliydim- ama George bugün beni aradı. Elimi istedi. Elimi!" Uzuvarları titremeye başladı ve konuşurken adımlarını hızlandırdı. "Ve bunun ötesinde ne söyledi, bilmiyorum. Ağzını açtığı andan itibaren tek duyabildiğim, dışarı çıkmak için çarpan kalbimdi."

"Demek buraya geldin. Benim için." Sabine'in sesi şaşkıncı, sanki

Bu çok garip bir fikir. Sanki son iki aydır Charlotte'un tek teselli kaynağı o değilmiş gibi.

"Öylece ortaya çıkmanın yanlış olduğunu biliyorum. Ama başka ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum."

Sabine onun gergin hareketini durdurmak için bir elini uzatır ve bu el onu bir kafes kapısının kapanması kadar ani bir şekilde durdurur. Ve şimdi Sabine'den başka bakacak bir yer yok. Bakışları cam gibi düz, ifadesi okunamaz. "Onunla evlenir miydin?"

Charlotte bu soru karşısında irkilir. "O balolara *onun* için katılmadım. Her gece *onun* izlediğini umarak dans etmedim. Uyanık yatmadım ve *onun* arkadaşlığı için açlık çekmedim. I

-"Bana öyle bakma."

Sabine başını eğiyor. "Ne gibi?"

"Sanki aptal bir çocukmuşum gibi. Bütün sezonu eteklerine yapışarak geçirmiş aptal bir kız." İlk kez, Sabine'in yanan bakışlarını bulacak ve onu tutacak kadar cesurdur. "Ne istediğimi bildiğimde gelip seni bulmamı söylemiştin. Artık biliyorum."

Yutkunuyor. Kelimeleri söylemek ne kadar zor, doğru olsalar bile. Bir uçuşunun üzerinde duruyormuş gibi hissediyor, sanki en küçük bir rüzgar onu ya geriye, sağlam bir zemine ya da ileriye, bir uçuşuma itecekmiş gibi.

"Seni istiyorum."

Sabine'in soğuk eli Charlotte'un yanağına yerleşir ve Charlotte nefesini tutarak ne yöne düşeceğini görmek için bekler. "Öyle mi?" diye soruyor ve sorusunda belli belirsiz bir iğneleme, sesinde Charlotte'u öfkeyle dolduran bir meydan okuma var.

"Evet!" diye bağılıyor, sesi boş evin içinde çınlıyor. "Tanıştığımız gecedan beri ve o zamandan beri her an seni istiyorum. Bahsettiğin, başka kimseye ait olmayan hayatı istiyorum. Hissetmek, sevmek ve istediğim gibi cesurca yaşamak istiyorum. Ben de senin gibi olmak istiyorum." Sabine aralarındaki mesafeyi kapatır, ellerini kaldırır ve Sabine'nin yüzünü avuçlar,

Teninin soğukluğuyla bir kez daha şoka giriyor ama geri çekilmiyor. "Ama en çok seninle olmak istiyorum."

Sabine'in yüz ifadesi bulutlandı, sanki içindeki garip ışık gözleri yaşıyor. "Hazır olup olmadığını bilmiyorum."

Charlotte dengesinin bozulduğunu hisseder. Ama sonra garip bir şey olur. Öfke onu dengelemek için koşarak gelir. "Bu ne cüret, ben *buradayım*! Kalbimi ayaklarının altına sermek için kendi teklifimden kaçtım."

"Bilmediğin şeyler var."

Charlotte meydan okurcasına bakıyor. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şeyin seni daha az sevmemi sağlayamayacağını, ayrılmak istememe neden olamayacağını biliyorum." Yutkunuyor. "Hiçbir şey, *senin* aynı şeyleri hissetmediğin dışında. Sen de beni istemiyorsun. Hepsi bu mu?"

Sabine'in kaşları çatılır. "Hayır."

"Söyle o zaman," diyor Charlotte.

Sabine'in ağzı seğiriyor. Soğuk ellerini kaldırıyor ve Charlotte'un yüzünün üzerine koyuyor. "Seni istiyorum," diyor, ela gözlerinin ardındaki ışık yeniden parlıyor. "Seni balo salonlarında ve salonlarda, kalabalıklarda ve kapalı kapılar ardında istedim. Seni tanıştığımızdan beri istiyorum."

Charlotte bir pencere açılmış gibi hissediyor. Temiz hava içeri giriyor.

Sonra Sabine merdivenlere doğru döner, ama Charlotte'u da yanına çekmektedir. Kol kola bir düzine evi dolaşmışlardı, ama her seferinde salonlar bedenlerle, müzikle, hayatla doluydu. Şimdi Sabine, Charlotte'u merdivenlerden yukarı çıkarırken ne seyredenler ne de rol yapanlar vardır. Birlikteler. Ve yalnızlar. Eldiven yok, sadece birbirine kenetlenmiş parmaklar, Sabine'inki soğuk, onunki sıcak. Kalbi göğsünün içinde korku, umut, istek ve merakla çarpıyor ve belki de Sabine haklıydı ve duyguları o kadar yüksek ki içinden taşıyor, çünkü

Sanki her birini duyabiliyormuş gibi arkasına bakıp gülümsüyor.

Sabine, Charlotte'u perdeleri çekilmiş bir odaya götürür.

Oda öylesine koyu bir karanlığa gömülmüştür ki, koridordan sızan ışıqla bile Charlotte mobilyaların ve yatağın dış hatlarını zar zor seçebilmektedir. Pencereye doğru ilerler, perdeyi geri çekmek için kenarına uzanır, ama Sabine bileğini yakalamak için oradadır.

Dönüyor, ani yakınlık karşısında nefesi kesiliyor, Sabine'in vücudu bir gece önce olduğu gibi onunkine dolanıyor, ama bu sefer yüz yüze geliyorlar, ağzı Sabine'inkinden birkaç santim ötede, aralarındaki hava arzuyla uğulduyor ve sonunda Charlotte mesafeyi kapatıp onu öpüyor. Dudakları birbirine değiyor ve bu Jocelyn'in geri çekildiği kısım oluyor.

Ama Sabine istemiyor.

Bunun yerine, Charlotte'u perdeli cama doğru bastırarak öpücüğü derinleştirerek cevap veriyor. Dudakları ayrılıyor, dişleri Charlotte'un alt dudağını sıyrıyor. İğneleyici bir acı.

İrkilir ve dudağına dokunarak geri çekilir. Karanlıkta bile, Sabine parmaklarını ağzına götürüp dilini kanın üzerinde gezdirmeden önce parmak uçlarındaki lekeyi görebiliyor. Ve gülümser. Gizli bir gülümseme değil, dudaklarının hayalet gibi çekilmesi. İki tanesi diğerlerinden daha keskin ve uzun olan dişlerini göstererek gülümsüyor.

O anda Charlotte'un içinde bir şey parlıyor, hem panik olan hem de olmayan bir şey. Korku olan ve olmayan bir şey.

Bilmediğiniz şeyler var. Herkesin

seçenekleri vardır.

Sadece ~~yanla~~ gerekiyor. Çok

basitmiş gibi konuşuyorsun.

Basit mi? Hayır.

Sabine Charlotte'un elini bırakmaz. Bunun yerine

evirerek bileğinin yumuşak iç kısmını ortaya çıkarır, nabız derisinin altından görünür.

"Bana gveniyor musun?"

Tehlike geçtikten sonra onu görmek ne kadar kolay. Ama o genç ve göğsünde savaşan korku ve istekle dolu. Ve buraya kadar gelmiş. "Evet."

"Korkuyorsun," diyor Sabine, elini yüzüne yaklaştırarak.

"Evet," der Charlotte. Sonra, "Ama senden değil."

Sabine'in gülümsemesi, dişleri Charlotte'un bileğine batmadan hemen önce genişler.

Nefes nefese kalıyor, acının parlaklığı karşısında kaskatı kesiliyor, acının etini delip geçmesi ve ardından ani bir hayvani dürtüyle kurtulmaya, çekip gitmeye alışıyor. Ama şaşırarak bunu yapmıyor. Bu anın bir tür sınav olduğunu biliyor. Acı koluna yayılıyor, başının döndüğünü, bayıldığını hissediyor.

Yıllar sonra, Sabine'e o anda kavga etseydi, çığlık atsaydı ya da kasaydı ne olacağını soracak ve aşkı sadece yanağını okşayıp "Neden olmamış şeylerin üzerinde duruyorsun?" diyecek ve Charlotte o zaman acımasız bir kesinlikle öyle ya da böyle o odadan asla canlı çıkamayacağını bilecek.

Sabine'in dişleri serbest kalıyor, arkalarında garip bir ağrı birikiyor ve başını kaldırdığında gözleri her zamankinden daha parlak yanıyor, boyalı camın arkasındaki mumlar. Charlotte onların *insan* olduğunu nasıl dşnebilmişti?

"Nesin sen?" diye soruyor sonunda ve Sabine'in ağzı o eski tanıdık şekilde seğiriyor.

"Neyim ben?" diye düşünüyor, neredeyse kendi kendine. "Dul bir kadın."

Charlotte'u öne doğru çekiyor, sanki dans ediyorlarmış gibi kollarının arasında döndürüyor. "Yabani bir gl."

Aniden bırakır ve Charlotte tökezleyerek kendini yatağın direğine yaslar. Ama bir sonraki nefeste Sabine yine oradaydı, soğuk eli çenesini kavrıyordu. "Ben zgrm."

O fener gözler, karanlıkta seçebildiği tek şey. "Acıdan özgür. Kurallardan özgür. Ölümden özgür. İstedğim gibi yaşamakta özgürüm. İsteddiğimi almakta özgürüm. İstedğim kişi olmakta özgürüm. Kiminle istersem onunla." Parmakları Charlotte'un saçlarının arasından kayarak ensesinde durdu. "İstedğin bu mu Charlotte?"

Sözcükler onu hava kadar kolay terk ediyor.

"Evet." Tek istediği bu. Şimdiye kadar istediği tek şey.

Sabine'in gözleri Charlotte'un yaralı bileğine kayıyor. "Bir bedeli var," diyor ama Charlotte aşağı baktığında yaranın kapandığını, ısırık izlerinin azaldığını, acının çoktan geçtiğini görüyor.

Teni hala aç. Kalbi hala hızlı atıyor.

"Anlıyorum," diyor, anlamasa da, a n l a y a m a s a da.

"Daha fazlasını istiyorum. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Sabine onu kendine yaklaştırıyor, dudakları Charlotte'un dudaklarına değerken, "Bunu unutma," diyor.

Ve sonra Charlotte geriye, yatağa doğru bastırılıyor ve Sabine onun üstünde, eli bir gece önce Charlotte'un elinin olduğu yerde, elbisesinin altından, kalçasından ve en sonunda bacaklarının arasından geçiyor. Başparmağı oradaki karanlığı sıyrıyor ve Charlotte'un nefesi kesiliyor, tüm vücudu özlemle parlıyor.

Sabine'i geri itmek için değil, sadece onu daha yakına çekmek için kavırıyor, parmaklarını kadının kollarına gömüyor, bacaklarının arasında sıcaklık artarken ona tutunuyor. Sabine'in bileğinin etrafında kenetlenerek zevkle eğiliyor ve ağzı Charlotte'un tenini her sıyırdığında -omzuna, yakasına, göğsüne öpücükler bırakarak- gelmeyen bir ısırık için hazırlanıyor. Sabine sadece gülümsüyor, parmakları daha derine kayıyor ve Charlotte konuşacak nefesi bulduğunda, dudaklarına yükselen kelime *lütfen oluyor*.

Ve belki de hepsi budur, diye düşünüyor. İstedğini almak, istediğin gibi yaşamak, özgür olmak böyle olur. Ve sonra, tam sıcaklık zirveye ulaştığında, Sabine'in ağzı

Charlotte'un boynunun kıvrımı, dudakları ayrılıyor, dişleri tenini sıyrıyor.

Ve ısırıyor.

Charlotte önce zevkten titriyor ve bir an için iki kalp atışı duyuyor; biri boğazında, diğeri bacaklarının arasında. Ama sonra ikincisi kayboluyor ve ardından acıyı hissediyor, uzuvlarına, kaburgalarının arkasına, kalbinin etrafına yayılan o ağır ağrıyı.

Ve acıtıyor.

Bileğini ısıran dişlerden daha beter, çünkü bu sefer Sabine durmuyor. Aksine, dişleri daha da derine batıyor ve Charlotte inliyor, acı artık zevkin gölgesinde saklı değil. Ani, hayvani ve keskin bir korku kaplıyor içini ama karşı koymak istese bile artık çok geç. Kalbi tekmeliyor ama uzuvları kurşun gibi, Sabine ise taştan yapılmış ve korkusu çoktan görüş alanının kenarlarında kaybolmaya başlamış.

Ve kalbi, hayatı boyunca başını belaya sokan kalbi, çok fazla hisseden ve çok sert atan kalbi şimdi bocalıyor. Tökezliyor ve tökezleyerek, zayıf bir şekilde duruyor. Ve Charlotte düşüyormuş gibi hissediyor, hayır düşmüyor, *batıyor*. Yatağın içinden aşağıya, sessiz, boş, karanlık bir yere, uykunun en ucundaki durgunluk gibi.

Ve çok geç, bunun ölüm olduğunu anlıyor.

Öldüğünü.

Ve ihanete uğramış bile hissetmiyor.

İsteddiği buydu, değil mi?

Ne de olsa ölüm de başka türlü bir özgürlüktür.

En azından yalnız olmadığını düşünüyor.

Sabine onun yanında, karanlıkta.

Ve sonra, uzaktan, ağzına doğru bir şeyin ağırlığını hissediyor ve Sabine'in sesini duyuyor, çok uzakta ve kulağının hemen yanında, ona içmesini söylüyor. Charlotte da

Dudaklarını oynatmaktan yorulmuştı ama yine de bir şekilde oynattı ve sonra sıvı dudaklarına çarptı ve bu topraksı, çürümüş, tatlı bir şeydi. Dilinin üzerinden kayarak boğazına iniyor ve orada dallanıp budaklanarak göğsüne yayılıyor, şimdi yeniden atmaya başlayan kalbinin etrafına dolanıyor.

Tek bir davul, sonra iki, sonra üç.

Charlotte'un göğsündeki nabız sesi, boş bir koridordaki ayak sesleri gibi yankılanıyordu.

Yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor, diyor.

Ritim kaybolmadan ve karanlık tekrar üzerine çökmeden önce.

Her şeyi siliyorum.

XI

Charlotte güneşin doğuşu gibi uyanır: bir anda değil, derece derece.

Dünya etrafında çizgi çizgi ve şekil şekil çözülüyor ve ilk başta perdelerin geri atılmış olması gerektiğini düşünüyor - ama baktığında onları çekilmiş buluyor, oda hala karanlık. Yine de yatak örtüsündeki dikişleri, kâğıt kaplı duvarlardaki desenleri görebiliyor.

Odada değil ama onun görüşünde bir değişiklik oldu.

Sonra hatırlıyor. Onu yatağa bastıran eli, boğazına dayanan dişleri. Nefes nefese kalıyor ve doğruluyor, Sabine'i aramak için dönüyor, ama orada değil ve aniden karanlık, olduğu kadar zayıf ve odanın durgunluğu ona uğursuz, tedirgin edici geliyor.

Charlotte ayağa fırlar ve pencereye gidip perdeleri arkaya atar.

Ve geri çekilir.

Artık alacakaranlık, gökyüzü pembeye boyanmış, güneş çatıların ardında kayboluyor ama yine de ışık, ani bir baş dönmesi dalgasıyla birlikte başını ağrıtıyor. Perdeleri tekrar kapatmaya zorluyor, yatakla karşılaşana kadar geri çekiliyor, zihni hızla çalışıyor ve kal-

Kalbi.

Kaburgalarına karşı isyan ediyor olmalıydı. Bunun yerine, içinde sessizce oturuyor, durgunluk doğal değil ve korkutucu. Çünkü kalpler atar. Yaptıkları şey budur. Bazen yumuşak ve sabit, bazen de kapıya vurulan yumruklar gibi gürültülü. Hayatta oldukları sürece atarlar.

Panik halindeki düşüncelerinin arasından bir kelime yükseliyor.

Fırtınada deniz feneri.

Sabine.

Neler olduğunu bilecek. Açıklayacaktır.

Charlotte yatak odasının kapısına gider ve yavaşça açarak daha fazla ışığa hazırlanır. Ama koridorun ötesi merhametli bir şekilde gölgelidir.

"Sabine?" diye sesleniyor en üst katı ararken.

"Sabine?" sesi merdivenlerde yankılanıyor.

Ama bakarken bile Charlotte onun orada olmadığını *biliyor*. Her nasılsa, evdeki yokluğu *hissedebiliyor*, sanki duyuları artık bedeninin sınırlarının ötesine uzanıyor, zihni bir dalga, dışarı doğru yuvarlanıyor, her odayı yıkıyor, duvarlara, mobilyalara ve zemine çarpıyor. Ve kimseyi bulamıyor.

Yine de boş boş oturup bulunmayı bekleme düşüncesine katlanamaz, bu yüzden oda oda arar, kâğıt oynadıkları o gizli çalışma odasına henüz adım atmıştır ki ön kapının açıldığını duyar, aradaki onca duvara rağmen ses kitap raflarının devrilmesi kadar gürültülüdür.

Charlotte, Sabine içeri girerken fuayeye koşar, şemsiyesini bir kenara bırakır ve yeni duyuları kapı aralığındaki kadını, saçları artık havayı yakacak kadar parlak, gözleri artık mum ışığında değil, ela alevinde gördüğünde kalbi çalışıyor olsaydı yine dururdu.

Sabine başını kaldırıp gülümsüyor ve Charlotte içini kaplayan bir rahatlama hissediyor - bunun için başka bir kelime yok - iyi olacağına dair ani bir kesinlik.

Ta ki Sabine kenara çekilip kapıdan ikinci bir şekil girene kadar.

George Preston.

Karnı taş gibi düşer ama adam rahatlamıştır.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diyor ona doğru koşarak. "Her yeri aradık. Eğer Bayan Olivares beni bulmasaydı

-" Charlotte onun yanından Sabine'e bakar, ihanet ve kafa karışıklığı içini kemirmektedir. *Neden?* diye sormak istiyor ama

George çoktan elini uzattı. "Hemen gelmemi söyledi. İyi olmadığını söyledi." Ellerini tutuyor ve soluk soluğa kalıyor. "Sevgili Charlotte, çok şmşsn."

Ne zamandan beri Bayan Hastings yerine onun *sevgilisi Charlotte* oldu?

Sabine n kapıyı iterek kapatır, yüzü sakın bir sakınlık maskesidir, George'un endişesi ise kötü bir kolonya gibi havada asılı durmaktadır - Charlotte *kokuyu* alabildiğine yemin eder - ve yüzünü avuçlamak için uzandığında, bileklerindeki damarlarda nabzının hızla attığını duyabilir ve bu ses başını döndürür. Midesi bulanıyor, ağzı kuruyor, ağrımaya başlıyor ve çok geç, ne hissettiğini anlıyor.

Açlık.

Daha önce hiç hissetmediği kadar yabancı ve güçlü.

Sabine'in gülümsemesi o özel kedi gibi seğiriyor ve Charlotte onun neden buraya getirildiğini anlayınca dehşete kapılıyor.

"Hayır," diye tıslayarak George'u iter ve George daha uzun, daha geniş olmasına rağmen onun gücü karşısında tökezler. Sabine onu desteklemek için orada olmasaydı düşebilirdi bile.

Kafası karışmış bir şekilde ikisinin arasına bakar ama Sabine sadece omuz silkerek "Ben kolaylaştırırım" der.

Charlotte berberin bıçağını, kenarı yakasında bir öpücük gibi kayana kadar görmez. George irkilerek elini boğazına götürürken, parmaklarının arasından yakut kırmızısı kan fişkırırken nefesi kesilir.

Yara derin. Öldürecek kadar derin değil, ama tökezliyor, elini çekiyor ve kırmızıya bulanmış olduğunu görünce şaşırmış görünüyor. "Bu da ne ..."

"Devam et," diyor Sabine, sesi artık sabırsız geliyor. Ama Charlotte başını sallar. "O değil."

"Kim daha iyi?" Bıçağı bir o yana bir bu yana sallıyor. "Kaçtığını düşünecekler."

George onları duymuyor gibi görünüyor. Sallanıyor, kaşlarını çatıyor, gömleğinin önünden kan damlıyor, mermer zemine sıçırıyor ve Charlotte bunun kokusunu alabiliyor, *tadını* alabiliyor, tıpkı küçükken aşçı kek yaparken mutfığa gizlice girip havadaki şekerin *tadını* aldığı gibi. Hem şeker gibi, hem de hiç şeker gibi değil, diye düşünüyor Charlotte ellerini ağzının üzerinde kenetlerken. Çenesini kilitliyor, sadece iki dişinin alt dudağına battığını hissediyor. Kendi kanının tadı onunkinin kokusuyla kıyaslanamazdı ama yine de George sendeleyerek ona doğru gelmeseydi açlığını bastırabilirdi.

Eğer bu kadar yaklaşmasaydı.

Kanlı ellerini kollarına, kanlı yanağını yüzüne koymasaydı.

Ama o içiyor. Ve sonra onu kendine doğru çekiyor, ağzı boğazında, kanı dudaklarında ve Charlotte içerken fuaye yok oluyor, tüm dünya yok oluyor.

İçiyor ve o korkunç durgunluk, kendi kalbi yeniden atmaya başladığında, George'un nabızı göğsünün içinde hızlandığında yerini bırakıyor.

İçiyor ve düşüyormuş gibi hissediyor, düşüyor, bu sefer karanlığa değil, ışığa. Gözlerinin arkasında çiçek açıyor, her damarına yayılıyor, güneş ışıltılı bir sıcaklık.

Charlotte durmaya çalışıyor. Gerçekten istiyor.

Onun mücadele ettiğini hissettiğinde. Tüm gücüyle savaştığında. Ve bu güç ondan gittiğinde. Nabız atışları düzensiz, zayıf ve çarpınan bir şeye dönüştüğünde. Sıvı altın boğazının içinde yavaşladığında. Ama dünya geri dönüp onu da beraberinde getirdiğinde, Charlotte mermer fuaye zemininde dizlerinin üzerinde olduğunu, George Preston'ın altında yattığını ve adamın hareket etmediğini fark eder. Kalp atışları göğsünün içinde yavaşlamaya başlar, Başını kaldırdığında Sabine'in tepesinde belirdiğini görür.

"İşte," diyor. "O kadar zor muydu?"

Sanki az önce bir adam öldürmemişler gibi. Ve adam ölmüştü, o kadarını biliyordu. Mavi gözleri açık, boş, jilet kesiği boğazına bakıyor, ama kadın bakarken, ısırıldığı, ısırıldığı yer iz bırakmadan kayboluyor. Şiddetteki rolü sanki hiç orada olmamış gibi silinip gitmiş. Ve bir an için onun da kendisi gibi soluk soluğa hayata döneceğini düşünür -umar-.

Ama sonra o an geçer ve George Preston hâlâ ölüdür. Ve o ana kadar Charlotte ruhlara inanıp inanmadığını bilmiyordu, ama şimdi hiç şüphesi yok - hayat kaçtığında beden farklı bir şeydir. Hem çok ağır, hem de çok hafif. Boşalttığı bir kap.

İçinden korkunç bir ses yükseliyor, yarı kahkaha, yarı hıçkırık, dehşet, suçluluk ve keder, sadece George için değil, kendisi için de -yaptıkları için. İlk damlalar ellerine düşene kadar ağladığını fark etmez. Ve onları kırmızıya boyayana kadar. Uzanıp yanağına dokunuyor ve yanağı gözyaşlarıyla değil, *kanla* ıslanıyor. Ve en kötüsü de, parmaklarını yalama dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmasıdır. Çünkü açlık hala oradadır. Tırnaklarını eteklerine, tenine batırıyor ve hiçbir şey hissetmiyor.

Sabine onun yanında diz çöker ve Charlotte *bana ne yaptın* ya da *ben ne yaptım* diye sormak için ağzını açar. Ama ağzından çıkan soru sadece "Ben neyim?" olur.

Sabine eğilir, onun yanağına bir öpücük kondurur ve "Özgürsün" der.

Charlotte bunun özgürlük gibi gelmediğini söyleyemeden Sabine onu ayağa kaldırır ve yukarı çıkıp başka bir elbise bulmasını söyler.

Elbette şu anda böyle bir şey için endişelenmek saçma ama George Preston'ın cesedi, kan ve kalbinin yeniden durması, ardından gelen o korkunç durgunluk dışında odaklanabileceği bir şey var ve o da öyle yapıyor. Dehşet verici sahneye sırtını döndü.

ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıkar, Sabine'in dolabında kendine uyacak bir şeyler arar, ipeğe, şifona odaklanır, mermer zeminde sürüklenen bir ağırlığın sesini duymamaya çalışır, kiler merdivenlerinden aşağı nasıl devrildiğini duymamaya çalışır.

Seçtiği elbise kış yeşili.

Charlotte kendininkini çıkarır ve yeni elbiseyi giyer, kopçalarıyla boğuşur. Sabine geldiğinde, bir yandan son birkaç düğmeye ulaşmaya çalışmakta, bir yandan da yansımda göreceklelerinden korkarak aynadan kaçmaktadır.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar Sabine.

Bu kadar basit bir soru, bu kadar karmaşık bir cevap. Dehşete düştüm elbette. Büyülendim de. Ve kafası karışmış. Ama en gürültüsü: "Suçlu."

"Merak etme," diyor. "Solacak."

Sözler açıkça rahatlatmak içindir, ama böyle bir şey yapabileceği ve hiçbir şey hissetmeyeceği fikri bir şekilde daha kötüdür. Bunun yerine Sabine'e odaklanmaya çalışır.

Elleri Charlotte'un sırtında gezinirken, sabit parmakları elbisenin son düğmelerini ilikliyor. Charlotte'un omzunu öperken dudakları. Kolları Charlotte'un beline dolanıyor. Kendini kucaklamanın sabitliğine bırakıyor ve bir an için kendini güvende hissediyor.

Sonunda, sadece diğer kadının bakışlarıyla karşılaşmak için bile olsa aynaya bakmaya cesaret eder. Yolda gözleri Sabine'e kaçmadan önce kendi yüzüne -nasıl bu kadar normal, bu kadar değişmemiş görünebilir?

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi," diyor camdaki kadın, "gidiyoruz."

Dışarı çıktıklarında hava kararmıştır.

Güneş gitmiş, baş dönmesi de onunla birlikte gitmiştir. Onun ardından Charlotte kendini uyanık, canlı ve aç hisseder.

Bu s o n u n c u s u n u , arkasında sadece bir avuç elbise ya da bir ev değil, koca bir hayat bıraktığı bilgisiyle birlikte düşüncelerinden uzaklaştırır.

Bunu aklına bir türlü sığdıramaz ve bu yüzden de denemez. Bunun yerine, Sabine'in onu bekleyen arabaya götürmesine izin verir.

Bavulları yok, kıyafetleri yok, eşyaları Merry Way'deki eve geri döndü, Sabine de geride kaldı.

"En iyisi," diyor, "hafif seyahat etmek."

Yine de Charlotte arabaya binerken, büyük ve boş eve bakmaktan kendini alamaz. "Özlemeyecek misin?"

Sabine onun yanına, kadife bankın üzerine yerleşir. "Mevsimin son kirazlarını özlüyorum. Dilimde eriyen çikolatayı özlüyorum. Baharda güneşin tenimde bıraktığı hissi özlüyorum. Duvarları ve kapıları özlemiyorum. Ayrıca," diyor kolunu Charlotte'un kolunun arasından geçirerek, "diğerleri olduğu yerde kalıyor ve kutularında soluyor. Biz köklerimizi salıyoruz ve büyümek için yeni bir zemin buluyoruz."

"Bunu kaç kez yaptın?" diye sorar Charlotte. "Kaç hayat yaşadın?"

Şoför dizginlerini kırarken, "Yeterli ve yeterli değil," diye cevap veriyor.

Araba yola doğru çekilir ve Charlotte arkasına bakar -ya da bakmaya başlar- ama Sabine onun yanağını yakalar, nazik ama kararlı bir hareket, geçmişin olduğu yerde kalması için sessiz bir komut, sıkı sıkıya arkalarında.

XII

Charlotte tavşanı ölü bulduğunda dokuz yaşındaydı.

Zavallı yaratıkla karşılaştığında, tüy, kürk ve kandan başka bir şey kalmamıştı. Çimenlerin üzerinde bir dehşet parçası.

Tavşanın orada öylece yattığını, vücudunun dış dünyaya karşı kıvrıldığını görmek genç Charlotte'un kalbini kırmaya yetmişti. Ki bu zor değildi, her zaman kırılğan bir şey olmuştu. Tıpkı küçük tavşan gibi, onu eve götürürken harap bedeni neredeyse ağırlıksızdı.

Yolun bir yerinde ağlamaya başladı ve duracak gibi görünmüyordu. Annesinin atölyesinin kapısında durdu ve tavşanın soğumuş kulağını okşadı, işleri düzeltmek için ne yapacağından emin değildi.

Sonunda güllerin arasına küçük bir çukur kazdılar ve tavşanı oraya, hiçbir şeyin çıkaramayacağı kadar derine gömdüler. Emin olmak için annesi tavşanın bir heykelini yapıp üstüne koymuş ve Charlotte her geçtiğinde durup çömelerek küçük kulağını okşamış.

James haftalar boyunca, öyle olmasa bile akşam yemeğinde tavşan yahnisi yediklerini iddia etti ve Charlotte o üzüntünün yeniden kabardığını hissetti.

Sanki tüm duyguları yüzeyin hemen altında yaşıyormuş gibi. Sadece dökülmeyi bekliyordu.

Araba ilerlerken, tekerlekler önce kaldırım taşlarının, sonra da toprağın üzerinden geçerken Charlotte şimdi o tavşanı düşünüyor. Saatin ilerlemesine rağmen tamamen uyanık, tüm vücudu garip bir şekilde uğulduyor, her zerresi tetikte. Belki de bir kitabı olsaydı

Ama o yapmıyor, ve bu yüzden onun zihni kendi üzerine çeviriyor,

Evlenme teklifi ve araba arasındaki o saatleri, hayatının parçalarının birbiri ardına devrilmesini tekrarlıyordu.

Sabine pencereden dışarı bakıyor, bakışlarındaki düzlük dünyaya değil, geçmişe baktığını söylüyor. O çok sakin ve soğukkanlı görünürken, Charlotte dönüyormuş gibi hissediyor, zihni sorularla dolu.

O şimdi ne? Bir kelime var mı? *Frankenstein*'da canavarın yaptığı gibi yaşamak, ölmek ve yeniden yaşamak ne anlama geliyor? Sabine'in yatağında hissettiği ölüm müydü, yoksa başka bir şey mi? Yaşamsal bir kıvılcım, sönmüş, sonra yeniden alevlenmiş, ve eğer öyleyse, aynı canlandırıcı güç mü, yoksa yeni bir tane mi? Ve Sabine onu yaratmadan önce Sabine'i kim yarattı? Ve neden güneş ışığı onu sersemletiyor? Ve göğsünde atan bir kalp olmadan nasıl yaşayabiliyor, hareket edebiliyor ve düşünebiliyor? Ve neden kan istiyor?

George Preston'ın nabzının düştüğü ama Charlotte'un nabzının düşmediği bir an vardı; Charlotte onun kalbini olduğu kadar hayatını da tuttuğunu hissetmişti.

Sonra o an öldü ve o da öldü.

Ve merak etmeden duramıyor, ikisini birbirinden ayıran şey ne? Onun hayatı durmuşken kendi hayatını devam ettiren neydi? Kan mıydı? Kalp mi? Ruh mu?

Bu düşünceleri yüksek sesle soracak sesi bulamadı ama görünüşe göre zahmet etmesine gerek yok - Sabine iç çekip göz kırptırıyor, kendine dönüyor ve "Zihnin çok gürültülü" diyor.

Charlotte irkilir, Sabine'in onun ne düşündüğünü duyabilmesine -ya da hissedebilmesine- şaşırır ama sonra, bu çok mu gariptir? *Ne* de olsa George'un paniğini, endişesini, korkusunu hissedebiliyordu ve duygularını kendine saklayamayacağını söyleyen Sabine değil miydi?

"Onlardan ne alacağız?" diye soruyor. "Sadece kan mı, yoksa daha fazlası mı?"

"Fark eder mi?"

Ama var. Tabii ki var. Ruh bütün bir şeydir. Hepsi ya da hiçbiri, orada ya da değil. Ama kan. Kan miktar olarak vardır

ve derece derece. "Evet," diyor, bu düşünce moralini yükseltiyor. "Eğer sadece kan ise, o zaman ölmelerine gerek yok."

Sabine onu şaşırtarak sadece omuz silkiyor.

"Belki," diyor, bakışları pencereye dönüyor. "Ama başladığın işi bitirmenin her zaman daha iyi olduğunu gördüm."

Canterbury'nin dışında arabacıyı öldürdüler.

Sabine onu öldürür, Charlotte ise ellerini ağzında kenetlemiş uzaklara bakar.

İlk başta bir tür durağan dehşetle izledi, vücutlarının garip kontrastından etkilendi - Sabine'in kollarının zarif çizgisi, biri sürücünün ağzının üzerine sarılmış ve diğeri göğsünün etrafında, kuvvetin altında çatlayan kemiklerinin sesi, Sabine'in dişleri daha da derine inerken şok maskesi, gücü tarafından kırılğan hale getirilmiş cilt. Charlotte bunun şiddetine, dehşetine dayanamıyordu ama geri dönmesine neden olan şey bu değildi.

Hayır, ağzının kuruması, dişlerinin ağrımaya başlaması, tiksintinin ardından yükselen açlıktı.

Şimdi Charlotte sırtı sahneye dönük, bakışlarını uzakta bekleyen kasabaya dikmiş -neredeyse gece yarısı, ama binaların ana hatlarını, gaz lambalarının ve fenerlerin oluşturduğu haleleri görebiliyor- bitmesini beklerken, sonunda toprağa çarpan ağırlığın gümbürtüsünü duyduğunda rahatlıyor.

Aşağı bakmamaya çalışarak döner. Neredeyse on dokuz yıl boyunca hiçbir insan cesediyle karşılaşmadan yaşamayı başarmışken, şimdi iki ceset görüyor; birinin nedeni, diğerrinin tanığı. Dehşet ona doğru yaklaşıyor ve onu boğmakla tehdit ediyor.

"En azından onu gömmeliyiz," diyor.

Yolun hemen dışındadırlar ve zemin yumuşak ve nemlidir. Ama Sabine hayır der ve arabadan feneri alır.

Sürücü tüneği ve bankın altına gizlenmiş bir şişe içki gibi görünen bir şey.

"Ölü bedenler ölü toprak yaratır," diyor ve feneri Charlotte'a uzatıyor. "Ve ölü toprak tehlikelidir."

Şoförün bedenini bir buğday çuvalıymış gibi kaldırıp arabanın içine fırlatıyor, sonra şişeyi üzerine deviriyor ve boş bardağı içine atıyor, hepsini çok kolay, pratik bir havayla yapıyor.

Sabine elini fenere uzatırken Charlotte "Tehlikeli mi?" diye sorar. "Nasıl tehlikeli?"

"Artık çok az şey seni incitebilir," diyor, parmaklarından sallanmasına izin vererek. "Sadece kalbinin yok olması hayatını sona erdirir. Ama güneş ışığı seni hasta edecek. Ve mezar toprağı seni aşağı çekecek."

Sabine bununla birlikte feneri tahta arabanın içine fırlatır.

Anında ateş tutuşur, yayılır, o kadar parlaktır ki gözlerini yakar. Isı yayılıyor ve Charlotte alevdeki yeni boyutlar karşısında büyülenmiş bir halde kendine yaklaştığını hissediyor.

Sabine onun elini tutana kadar.

"Ölmenin tüm yolları arasında," diye uyarıyor, "yangın en kötüsüdür."

Bununla birlikte Charlotte'u yanan arabadan uzaklaştırır ve yolun aşağısına, kasabaya doğru çeker.

XIII

Margate, İngiltere Bir hafta sonra

Charlotte büyürken hep karanlıktan korkardı.

Çoğu çocuk öyledir. Ama çoğunun aksine, bu onu hiçbir zaman gölgelere bakmaktan alıkoymadı. Aksine, kendini sapkın bir şekilde mecbur hissediyor, bakışları her zaman karanlığın perde gibi kalın bir şekilde toplandığı yerlere kayıyordu. Kendine engel olamıyordu. Gözleri yorulana ve zihni ona oyunlar oynayana, yoktan canavarlar yaratana kadar bakardı.

Ama şimdi Charlotte karanlığa baktığında onu ayrıntılarla dolu buluyor.

Gece ay ışığıyla ve fenerlerin tereyağı altınıyla dağılıyor, ışık kıvrımları kenarlarının çok ötesine ulaşıyor, gölgeler cam bölmeler kadar ince ve gözleri çatılardaki kiremitleri, tahtadaki dalgalanmaları seçebilecek kadar keskin. Uzakta beliren katedrali görüyor, çanlarına vuran rüzgârın fısıltısını duyuyor, boş bir fıçıya sinmiş bira kokusunu, birkaç metre ileride Sabine'in eteklerinin hışırtısını seçiyor.

Saat geç ve dükkânların çoğu kepenk indirmiş durumda, ancak saate rağmen kasabanın bazı bölümlerinde hâlâ hayat var. Karanlık evlerin içinden fısıltılar geliyor. Açık pencerelerden sesleniyor ve yolun aşağısındaki bir tavernadan dökülüyor - sandalyelerin sürtünmesi, bardakların şingirtisi, seslerin yükselip alçalması.

Bir tabela yapının bir han olduğunu göstermektedir ve Charlotte burada mı kalacaklarını merak eder. Sabine ise

Kapı açılana ve bir adam tökezleyerek sokağa çıkana kadar bunu da düşündü. Yolda mırıldanarak ilerler ve Sabine hiçbir şey söylemez ama onun ardından gider.

Charlotte takip ediyor.

İleride, adam gevşek bir kaldırım taşına takılır, kendini tutar, küfreder ve bir blok daha ilerledikten sonra yıpranmış bir kapının önünde durur. Kapıya yaslanır, anahtarla uğraşır ve tam kapıyı açacakken Sabine seslenir.

"Efendim?" Sesi saten yumuşaklığında ve krema kadar tatlı. "Bunu düşürdünüz."

Şilin lamba ışığında parlıyor.

İçkinin sisi arasından gözlerini kısarak bakıyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor, "çok nazıksınız."

Sabine mükemmel bir gülümsemeye cevap verir. "Şey," diyor. "Terbiyeli olmaya çalışıyorum." Konuşurken ışığa doğru adım atıyor, fener bakır saçlarına vuruyor ve Charlotte adamın düşüncelerinin havada köpürdüğünü hissedebildiğine yemin ediyor. Merak, kafa karışıklığı ve biraz daha kötücül bir şey.

"Bu saatte dışarıda olmamanız gerekir. Sizin gibi iki genç kadın." Bunu söylerken dudaklarını yalıyor. Ah, diye düşünüyor Charlotte. İşte bu. *Açlık*.

"Gece boyunca at sürmeyi planlıyorduk," diye açıklıyor Sabine.

"Ama şoförümüz hastalandı."

Parayı uzatmak için bir adım daha yaklaşıyor ama adamın eli paranın üzerine kapanınca eldivenli parmakları onunkilerin üzerine geliyor. "Ama haklısın, iki genç kadının yanlarında refakatçi olmadan dışarı çıkmaları için çok geç. Bizi içeri davet etmelisin."

Her türlü şüphe bir mum gibi söner, Sabine'in sözleriyle, sesindeki garip titreşimle söner. Charlotte bu açıdan Sabine'in yüz ifadesini göremez ama ağzı aptalca bir sırtışa dönüşürken adamın direncinin eriyip gittiğini görür.

Bir lamba yakıp onları dar bir oturma odasına götürürken, "Gelin o zaman," diyor. "Kendinizi evinizde hissedin," diye ekleyerek ocağa doğru ilerliyor.

"Ne misafirperverlik ama," diye düşünüyor Sabine, bir köz yığınınını dürtüp yeniden canlanmalarını sağlarken. Çaydanlığı kaldırmaya gider ama dengesini kaybeder. Charlotte ona destek olmak için uzanır.

Omzunun ötesinde Sabine parmaklarını oynatarak ona sivri bir bakış atar, anlamı açıktır.

İçelim.

Sanki o kadar kolaymış gibi. Belki de öyledir. Ne de olsa Charlotte'un eli hâlâ adamın kolunda, gözleri cam gibi ve nefesi sıcak. Bu kadar yakından, yanaklarındaki kirli sakalları görebiliyor, derisinin altındaki kanın kokusunu alabiliyor, bir çukur gibi biriken o içi boş açlığı hissedebiliyor.

Ve yine de, aç olduğu halde, tereddüt ediyor.

Sabine'in ifadesi sertleşir. "Yemeğinizi kesip durmayacağım."

Sessizce söylüyor ama yeterince sessiz değil. Adam dönüp bakıyor. "O da neydi?" diye sormaya başlar, Charlotte onu kendine doğru çeker ve ısırır.

Zor değil.

Dişlerinin altındaki deri yırtılır ve kan yukarı akarak dilini parçalar. O ilk lokma altın bir ışık gibi dökülüyor, soğuk, hareketsiz uzuvlarını yıkıyor, onu içten dışa ısıtıyor. Adam ona karşı sertleşiyor, kurtulmaya çalışıyor ve başaramıyor - Charlotte hâlâ kendi gücüne şaşıyor. Hayatın boğazından aşağı kaydığını, göğsünün içinde kök saldıığını hissediyor. Sonunda yeniden atmaya başlayan kalbinin etrafını sarıyor.

Sonra Sabine onun yanında, parmakları sırtında dans ediyor, dudakları kulağına doğru iniyor.

"Benim vahşi gülüm," diye fısıldıyor, sesi nabızla karışıyor, baş döndürücü bir zevk melodisi.

Charlotte gözlerini tekrar kapatır ve kendini bırakır.

Her tarafta ışıklar açarken oda da onunla birlikte düşüyor, uzaklaşıyor. Clement Hall'da çimlere uzanmış, yaz güneşinde yıkanmaktadır ve bu mükemmeldir, bu huzurdur. Bu an, gözlerinin arkasında, teninin altında gül altın.

Ta ki adam "*Lütfen*" diyene kadar.

Tek bir kelime ve illüzyon parçalanıyor. Umutsuz bir yakarış, karanlık bir odaya soluk soluğa ve geri döndü, etrafındaki hava korkuyla kalınlaştı ve dehşeti onu karşılamak için acele etti. Charlotte geri çekiliyor, uzuvları ve dişleri geri çekilirken bırakıyor.

Adam tökezliyor, yere yığılıyor, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ve kadın ona kaçmasını *söylemiyor* ama ön kapının çarptığını duyunca, kalbi hala göğsünde çarparken bile adamın bedeninin gittiğini görünce ne kadar rahatlıyor.

Charlotte'un başı dönüyor, bacakları dengesiz ve yanakları sıcak, sanki bir iki kadeh şeri içmiş gibi. Sabine dehşet içinde Charlotte'tan kapıya bakar ve tekrar geri döner.

"Lütfen dedi," diye mırıldanıyor, baş döndürücü bir kıkırdamayı bastırmak için mücadele ediyor. Komik değil elbette ama yine de nedense neredeyse gülecek.

Sabine bilmiyor.

Çenesi kapanır, ifadesi soğuktur. Sesini yükseltmez -asla yükseltmez- ama hışımla dışarı çıkar ve Charlotte ocağın yanındaki tabureye çökerek odanın düzleşmesini bekler.

Ateş çıtırdıyor, ama bunun dışında ev aniden o kadar sessiz, o kadar boş ki, içinde bir şeyler dönüyor. Yıllardır hissetmediği kadar güçlü, ani ve korkunç bir hüznün. Çalınan kalp atışları göğsünün arkasında yavaşlar ve gözleri yanmaya başlar ve Sabine yeniden ortaya çıktığında rahatlar. Ta ki kucağına küçük ve kanlı bir şey düşürene kadar. Charlotte'un bunun ne olduğunu anlaması bir anını alır.

Bir insan kalbi.

"Lütfen diyen kişi," diyor Sabine, üstüne iki tane daha atmadan önce, "ve zaten söylediği iki adam."

Charlotte dehşet içinde, eteklerinin çanağında kanlı küçük bedenler gibi iç içe geçmiş üç kalbe bakar.

Sabine avuçlarının tozunu alıyor. "Gördün mü?" diyor, kanepeye çökerek. "İşte bu yüzden başladığın işi her zaman bitirmelisin."

Charlotte ayağa kalkıp kalpleri teker teker ateşe atarken midesi bulanıyor. Orada, sobanın yanında diz çökmüş, Sabine minderlerin üzerine yayılıp gözlerini kapatırken ve evindeymiş gibi görünürken kalplerin yanışını izliyor.

Rahatsız edilmemiş. Dokunulmamış. Sanki dehşet o kadar da-

"Dur," diyor Sabine, gözleri hâlâ kapalı. "Üzerinde durmanın bir faydası yok."

Charlotte kaşlarını çatıyor. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden olsun ki? Ölümden daha doğal ne olabilir ki?"

"Ama *bu* doğal değildi. Sen yaptın." Yıkık elbisesine bakıyor. "***Biz***." Parmakları eteğindeki kan lekelerini izliyor. "Bununla nasıl yaşıyorsun?"

Sabine'in sesindeki omuz silkmeyi *duyabiliyor*. "Çok kolay." "Olmamalı," diye tıslıyor. "Onlar insandı."

"Onlar yemekti." Sabine bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Gerçekten Charlotte, kahvaltıda yediğin yumurtaların yasını tuttun mu? Turtandaki tavuğun?"

Charlotte ona dönüyor. "Aynı şey değil."

Sabine şimdi dik oturuyor ve tırnaklarının hilallerini temizliyor. "Öyle değil mi?"

"Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun?" diye tersliyor, diğer kadının karşılık vermesini, azarlamasını ya da sesini yükseltmesini bekliyor. Bunun yerine Charlotte'un bakışlarıyla karşılaşılıyor ve neredeyse nazıkçe gülümsüyor.

"İnsanlar ölüyor," diyor. "Her günün her saati. Büyük çoğunluğu kaza, hastalık, yaşlılık ya da

aptallık. Ve evet, bizim ellerimizde bir avuç dolusu." Ayağa kalkıp Charlotte'a yaklaşıyor. Sabine'in boyu biraz daha uzun olsa da, her zaman boyundan büyük ve gövdesinden geniş görünür. "Ölüm gelir ve bazen naziktir, çoğu zaman acımasızdır ve çok nadiren hoş karşılanır. Ama yine de gelir." Sabine'in eli kalbine dayanıyor. "Fark şu ki, biz bu ölümden bir şeyler çıkarıyoruz. Onların kaybı bizim kazancımızdır."

Charlotte o yanan gözlere bakar ve öfkesinin titrediğini hissederek. Sabine diğer elini kaldırıp yanağını okşayınca suçluluk duygusu ve kederi geri çekiliyor.

"Charlotte." Şimdi bile, Sabine'in dilinde adının tınısı, parmaklarının saçlarının arasından kayarak boynuna doğru kıvrılması, düşüncelerinin dağılmasına ve etraflarındaki odanın solmasına neden oluyor. Derisinin altında farklı bir sıcaklık filizleniyor ve o da bunu memnuniyetle karşılıyor.

"Zihninizi takdir ediyorum. Düşüncelerine. Merakını." Sabine'in ağzı onunkine sürtünüyor, dişleri alt dudağında kayıyor. "Ama sanırım artık zamanı geldi," diye mırıldanıyor, "bunun için başka bir kullanım alanı bulmalıyız."

Charlotte'u merdivenlere götürür ve Charlotte da götürülmesine izin verir.

Aşağıda ise kalpler ocakta yanarak yok olur.

Uyuyor ve rüyasında Clement Hall'u görüyor.

Bahçede ve annesi onu çağırıyor. Babası ve erkek kardeşi de. Sesleri çitlere karışıyor ve taş patikadan sekiyor. Seslenmeye çalışıyor ama sesinin olmadığını fark ediyor. Onlara gitmeye çalışıyor ama köklerinin büyüdüğünü fark ediyor. Ne kadar savaşırsa savaşınsın, konuşamıyor ya da hareket edemiyor gibi görünüyor. Kendi içine gömülmüştür.

Ararlar, ararlar ama onu asla bulamazlar.

Charlotte uyandığında kendini birbirine dolanmış, solgun bir uzvu beline dolanmış, kızıl saç dalları boğazında yabani otlar gibi dolaşırken bulur. Sabine'in uykunun etkisiyle ne kadar farklı görüldüğüne, göz kapaklarının mavimsi gölgesinin, bakır kirpiklerinin saçaklarının, dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmeden hemen önceki narin kıvrımının ne kadar yumuşak olduğuna hayret ediyor.

Sabine Charlotte'u kendine yaklaştırır ve Charlotte rüyayı unuttur. Ta ki daha sonra tekrar giyindiklerinde duvarın yanında küçük bir masa, üzerinde bir mürekkep kabı ve parşömen görene kadar.

"Eve bir mektup göndermek istiyorum."

Sabine açık gardırobun önünde durmuş, oradaki elbiseleri karıştırmaktadır. Bir zamanlar bir kıza, bir kız kardeşe ya da bir eşe ait olması gereken elbiseler. Eli yavaşlıyor, dudakları onaylamaz bir şekilde büzülüyor ama onu durdurmaya çalışmıyor.

Charlotte oturur ve kalemmini batırarak ailesini rahatlatacak kelimeleri bulmaya çalışır.

Sonunda, yaptığı gibi kaçtığı için üzgün olduğunu yazıyor.

Farklı bir hayat istediğini yazıyor.

Bir hayaletle dans ediyormuş gibi beyaz bir elbiseyi önünde tutarak ağır ağır dönen Sabine'ye bakıyor ve mutlu olduğunu yazıyor, yakında onları görmeye geleceğine söz vererek bitiriyor.

Kasabadan ayrılırken mektubu postaya verir, gittiğinde ani bir hüznün dalgası hisseder ve sonra bir hafiflik. Bir umut dalgası.

Sabine ona *sadece tek bir hikayen olduğu yalanını* söyledi.

Ve haklıydı da.

Charlotte, mektup genç Bayan Hastings'i de yanına alarak kaybolurken, ilkinin böyle bittiğini söyler kendi kendine.

Bir sonraki böyle başlıyor.

ALICE

(D. 2019)

I

"Sadece *dur*."

Alice'in sesi otel odasını kesen bir bıçak gibidir.

Lottie uzaklaşıyor ve ardından gelen sessizlik her nasılsa daha da kötü. Üç beden ve kalp atışları yok, hareket yok, düşün duvardan gelen sabit fısıltısı dışında ses yok.

Alice otelin zemininde dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor, Ezra bir sandalyede kamburunu çıkarmış oturuyor ve Lottie başladığı yerle tamamen aynı yerde, yatağın ayak ucuna tünemiş, düşünceleri ve istekleri buhar gibi havaya yayılan Colin'in, Hannah'nın ya da güzel arabadaki adamın aksine zihni ve yüzü okunamaz halde, o kadar yoğun ki onları görebiliyor, koklayabiliyor ve tadabiliyor. Ama Lottie şu anda her ne hissediyorsa, bunu kendine saklamanın bir yolunu bulmuş. Ezra da öyle, ifadesi sabit, zihni sessiz bir boşlukta ve Alice kendi kafasının muhtemelen ardına kadar açık olduğunu, tüm korku, öfke ve kafa karışıklığının odayı duman gibi kapladığını biliyor ama umursamıyor.

Onun ne düşündüğünü duymalarını sağlayın.

"Sabine seni baştan çıkardı," diyor Alice. "Öyle mi? Ona aşık oldun ve o da seni çaldı. Ve bir şekilde, bu yeterli bir bahane mi? Seni sen yapan o olduğu için mi? Seni incitti. Sen de beni incittin. Ve tüm bunlar sadece zalim bir döngü mü?"

İncitilmiş insanlar insanları incitir, bu sözleri yüzlerce kez duymuştur. Ama Lottie başını sallıyor, yavaş, metronomik bir hareketle bir o yana bir bu yana.

"Hayır," diyor , gözlerini ovuşturarak . "Hayır, sen değilsin

dinlemek."

"Neden yapayım ki?" diye çıkışıyor Alice, kendi öfkesine şaşırarak, orada olduğu için değil -her zaman olduğu için- ama dışarı döküldüğü için. Yıllardır onu göğsünün içinde bir kömür gibi tutmuş, sadece kendine zarar versin diye yutmaya çalıştığı yakıcı bir sıcaklık. Ama artık onu zapt edemiyor, zapt etmek istemiyor, zapt etmek zorunda değil, ne anlamı var ki?

"Eski bir aşk hikayesi neden umurumda olsun ki, Lottie? *Bana yaptığın* şeyi neden yaptığını bilmek istiyorum, yoksa-"

Ama tam o sırada biri kapıyı çalıyor.

Alice sözünü sertçe kesiyor ve hepsi kapıya bakıyor, ama ayağa kalkan Ezra kapıya bakmaya gidiyor ve sanki bir mühür kırılıyor. Alice kaskatı olması gereken ama olmayan bacaklarıyla yerden kalkarken Lottie ayağa kalkıyor ve banyoya giriyor. Alice duş başlığının altında hâlâ sersemlemiş bir halde duran, çenesini geriye atmış, gözleri kapalı, sanki özel bir fırtınanın içinde kaybolmuş gibi duran kadına bir an için bakıyor.

Alice, Lottie'nin kadını duştan nasıl nazikçe çıkardığını, pelüş beyaz bir bornozun içine nasıl şefkatle soktuğunu, ıslak saçlarını yakasının altından nasıl dikkatlice çıkardığını ve onu yastıklı bir tabureye nasıl oturttuğunu, yanlışı odaya girdiğini söylerken göz göze gelebilmeleri için nasıl çömeldiğini hayretle izliyor.

Kadın utanç içinde kızarır ve aceleyle ayağa kalkar, etrafındaki buhar dolu havaya şaşkınlık hakimdir. Alice'in ve Ezra'nın yanından aceleyle geçip giderken kendini ne kadar aptal hissediyordu.

Ve böylece kadın gitti, özgür kaldı, *hâlâ hayatta* ve Alice küçük bir öfkeyle savaşıyor.

(Bu adil değil. Bu adil değil. Bu adil değil.)

Hayatta adil bir şey olmadığını içten içe bilse de, al gülüm ver gülüm, çekilişin şansı, kendisi yapmadığı halde dışarı çıkmasının, uzaklaşmasının kadının suçu olmadığını biliyor.

Ezra hâlâ açık kapıda duruyor, koridorda biriyle konuşuyor. Alice baristanın White Thorn Black Roast'tan biri olduğunu düşünüyor. Uzanıp Alice'in uzattığı elden bir termos alıyor.

Sonra kapı kapanır ve yine sadece üç ü kalır.

Alice çömelir, parmaklarıyla dizlerini kavrar, Lottie yatağın köşesindeki yerine döner ve Ezra termosun kapağını açar.

Bardan üç bardak alırken açıklama olarak "Teslimat," diyor. "Uzun bir gece. Ve giderek uzuyor."

Adam döküyor, içindekiler kıvamlı, kırmızı ve Alice bir noktada kan görünce bu kadar irkilmeyeceğini biliyor ama şu anda hâlâ yüzüne bir darbe gibi çarpıyor. Şok, geri tepme ve en kötüsü, sanki dünya fincan büyüklüğünde bir noktaya küçülüyormuş gibi istemek.

Ezra Alice'e bir bardak uzatır, bir tane de Lottie'ye teklif eder, ama Alice reddeder, yanağını seğirterek uzaklaşır, sanki bu kolaymış gibi, sanki içindeki her şey bu manzara karşısında esnemiyormuş gibi, ve Alice onun Taj'a yürürken açlık ve bununla nasıl yaşanacağı hakkında söylediklerini hatırlar ve belki, belki içme dürtüsüne direnebileceğini düşünür.

Ama sonra Ezra kadehini küçük, hayali bir kadeh kaldırışla Alice'e doğru kaldırıyor, geri uzatıyor ve Alice bu savaşı başlamadan kaybediyor ve kadeh dudaklarına değdiği andan yutkundduğu ana kadar biraz daha iyi, biraz daha sakin, biraz daha akıllı başında hissediyor, bu hissi kalıcı kılmaya çalışıyor ama çoktan gitmiş oluyor ve geriye kalan tek şey dilindeki yankı oluyor, ve ardından daha da geniş görünen bir delik... Doldurmaya çalışmamış olmayı diliyor ve Ezra bardağı yeniden doldurursa bunu tekrar yapacağını biliyor ve onu bu hale getirdiği için Lottie'den her zamankinden daha fazla nefret ediyor... Bu düşünce odada çınlıyor olmalı, çünkü Lottie boğazını temizliyor ve kucağında düğümlenmiş parmaklarına bakıyor.

"Kızgın olduğunu biliyorum," diyor. "İlerlememi istediğini biliyorum."

O Kırlangıçlar, ve görünüyor yukarı at
Alice, küçük kırmızı Kirpiklerine yapışan
gözyaşları.

"Ama sana ne olduğunu anlamak için," diyor, "önce bana ne olduğunu bilmen gerekir."

CHARLOTTE

(D. 1827)

I

Charlotte'un öğrenecek çok şeyi vardır ve Sabine ona öğretmek için oradadır.

Nasıl öldürüleceğini tabii ki. Ama aynı zamanda nasıl *yaşanacağını* da.

Nasıl seyahat edilir, bir taş gibi sekilir, asla tek bir yere inilmez - ya da durulur ve bir yaşamın kalıbına girilir. Av haftalarca nasıl uzatılır ve ödülün tadı nasıl çıkarılır ya da oyun tek bir geceye nasıl sığdırılır. Ve eğer Charlotte öldürmekten pek zevk alamıyorsa, en azından Sabine, Charlotte'un avın sonuçlarına katlanmasına asla izin vermez.

Ve o ilk yıllar mutlu yıllar olduğu için bulanıklaşırlar.

Nereye gittikleri önemli değil.

Onlar uçsuz bucaksız dünyada tek başlarına bir adadırlar. Ve mutlular.

Belki de onları canavar yapan da budur; aşklarının şiddet ve ölümle damgalanmış olması.

Ve yine de.

Hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Geceleri, bir zevk bahçesinde serbest bırakılmış çocuklar gibidirler, en karanlık saatler duyuların oyun alanına, bir festivale, bir baloya dönüşür.

Dans ederler. İçki içerler. Hayal kurarlar.

Ve sabah olduğunda Sabine, Charlotte'u çarşıların içine çeker ve tenine şiirler fısıldar; gece yarısı toprağı, yumuşak kırmızı yapraklar ve keskin beyaz dişler hakkında dizeler.

Ve her seferinde, Charlotte sevgilisinin kokusuyla çevrili bir şekilde kendinden geçiyor. Nemli toprak ve kuru ağaç kabuğı gibi. Ve onun kollarının arasında kendini güvende hisseder.

Kendini evinde hissediyor.

Kırılan yolun izini sürmek, onu ilk çatlağın oluştuğu ana kadar takip etmek şimdi ne kadar kolay. O zamanlar hiçbir şey olmamış gibi davranmak ne kadar kolaydı.

Boş bir Alman şatosuna girmişler.

Sabine, Charlotte'a bir mekâna nasıl sahip çıkacağını ve onu nasıl kendine ait kılacağını öğretir.

İradesi dışında hiçbir şey kullanmadan bir eşik nasıl çizilir.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, koridorlarda yalınayak koşarlarken, uydurma bir şakayla birbirlerini kovalarlarken, Sabine hızla Charlotte'un peşinden giderken, Charlotte boş bir odaya girer ve o odanın *kendisine ait* olduğunu ilan eder.

Odanın ortasına doğru geriye doğru dans eder, her biri adım anonsu *Bu benim, bu benim*, Sabine'in ona öğrettiği şekilde.

Onu odaya kadar takip etmeye çalışan Sabine, sanki hava taş dönmüş gibi reddedilir.

İkisi de donakalır, Sabine'in ne kadar çabuk öğrendiğine, sevgilisini ne kadar iyi uzak tuttuğuna şaşırırlar. Charlotte sevinçle güler ve Sabine dişlerini göstererek gülümser.

"Aferin," diyor. "Şimdi beni içeri al."

Ve Charlotte, yeni becerisiyle gurur duyarak, "Hayır." der. İşte böyle, denge bozulur.

Charlotte, Sabine'in sinirlendiğini, sıkıldığını, hayal kırıklığına *uğradığını* ve sabırsızlandığını görmüştür ama o ana kadar onu hiç kızgın görmemiştir. Sadece öfkeden değil, bunun onu ne kadar korkuttuğundan da irkilir. Sabine'nin tüm tavrı değişir, yüzündeki gülümseme kaybolur ve eğlencesi söner. Öfke gözlerinin arkasında çakmaktaşı gibi çakıyor.

Charlotte oyunu ve odayı elinde tutmayı bırakır. "Elbette aşkım, içeri gel" derken kendini gülümsemeye zorluyor.

Eşik ortadan kalkar, oda artık sadece ona ait değildir ve bir anda Sabine'in iyi niyeti geri gelir, ileri atılırken suçu unutmuş gibi görünür.

Charlotte izin verir kendisi olmak
Yakalandım, Gülerek içinde rahatlama
Sabine onu yere yapıştırırken.

Charlotte Sabine'i seviyor.

Nasıl yapamaz?

Doğanın gücü olan bu kadın. Dünyaya boyun eğmek yerine onu bükten. Charlotte'a böylesine açık bir istekle bakan ve ona zerre kadar utanmadan dokunan. Bir öpücüğü asla çalmayan, bunun yerine sanki zaten onunmuş gibi ona sahip çıkan.

Sabine, usta bir bahçıvan olduğunu kanıtladı. Ve Charlotte, ilgilenilmeye çok hevesli.

Onu çiçeklendiren bir el bulduğu için çok minnettar.

Yıllarca çalıntı evlerde yaşadılar.

Başkalarının yataklarında uyumak, ağır perdelerin çekilmesi, günlerin karanlığa gömülerek geçirilmesi. Charlotte çoğu gece, karanlığın yerini şafağa bırakmasını izleyecek kadar uzun süre uyanık kalıyor ve güneşin tekrar batışını izlemek için zamanında uyanıyor, ancak o soluk filamentler bile ona bakmakta zorlanıyor.

Gün ışığının tadını bir daha asla çıkaramayacağını bilseydi, o son öğleden sonra biraz daha oyalanır, her bir tonun tadını çıkarırdı. Charlotte bir keresinde Sabine'e bu yüzden mi altın sarısı, bordo ve Prusya mavisi tonlarını giydiğini, çünkü günün canlı renklerini özleyip özlemediğini sormuştu ama Sabine sadece kıkırdayarak hiç bu kadar duygusal olmadığını söylemişti. Sadece tenine karşı duruşlarını beğeniyordu.

Sabine üzerinde durulacak biri değil. Ama Charlotte'un elinden bir şey gelmez.

Tıpkı hayatında hissettiği kederden, suçluluktan, şeylerin ağırlığından kurtulamadığı gibi, yeni açlığı da genişliyor

daha önce sahip olduğu merakı bulur ve onu doyumsuz hale getirir. Geçtikleri her evin kütüphanesini yağmalar, dile, felsefeye, romanlara, dokunabildiğı ve alabildiğı her şeye karşı açgözlüdür, her yerden sadece bir kitapla kendini sınırlamak zorunda kalır ve bitirdiğı son kitabı ardında bırakır.

Çoğu gece şafak sökene kadar kitap okur, sonra yatağı Sabine'in yanına tırmanır, Sabine de ancak onu yatıracak kadar uyanır. O zaman bile, ne kadar yorgun olursa olsun, Charlotte bazen uyanık yatar, zihni sorularla dolup taşar. Hayat hakkında. Zaman hakkında. *Onlar* hakkında. Ta ki Sabine onun saçlarını okşayıp, Charlotte'un zihninin sesi onu uyanık tutuyormuş gibi susmasını söyleyene kadar.

Sabine'in kendisi böyle şeyleri hiç merak ettiyse de söylemiyor.

Söylemediğı o kadar çok şey var ki.

Charlotte sık sık sevgilisinin zihninin hatlarını hissedebilmeyi, fikirlerinin, umutlarının, hayallerinin ana hatlarını okuyabilmeyi diler, ama Sabine'in düşünceleri her zaman korunaklıdır, kafası her zaman kapalıdır. Sabine sorduğunda bunun bir yaş meselesi olduğunu söyler ama Charlotte kendisinin dışarıda tutulduğuna yemin eder. Birden fazla kez kapıyı deniyor, zihinsel kilitleri zorluyor, ama her seferinde geri çevriliyor, bir uyarı bakışıyla karşılaşılıyor ve başka bir şey olmuyor.

Sabine nadiren de olsa geçmişinden bahsedecektir.

Eksik bir yorum, onun ardından ekmek kırıntısı gibi düşer. Charlotte onları açlıkla istifliyor. Sevilla'ya yanaşmış bir tekne. Venedik'teki Carnevale. Bir kilise. Bir çift. Bir ressam. Bir arkadaş. Ama daha fazlasını istediğinde, Sabine geri çekilir ve "Artık önemli değil." der.

Bir keresinde, İspanya'nın tepelerindeki boş bir villadan geçerler ve Charlotte, Sabine'i balkonda durmuş, gecedен ıslanmış araziden aşağıdaki zeytin bahçesine bakarken bulur.

"Ne oldu?" diye soruyor usulca.

Sabine başını eğiyor. "Bir yankı," diye mırıldanır ve Charlotte ona devam etmesini söylediğinde başını sallar ve hatırlayamadığını söyler ve Charlotte o zaman buranın *daha önce* yaşadığı bir yer olması gerektiğini anlar. Zaman durmadan önce. Değişmeden önce. O yıllar hakkında hiç konuşmadığı tek yıllar.

Bir gece, Paris yolunda kol kola gezerlerken, Sabine tarihi not eder ve gelişigüzel bir şekilde yirmi yaşında olduğunu söyler, ancak üç yüz yıldır bu yaşta olduğunu da ekler.

Üç yüz yıl.

Böyle bir yaşamın büyüklüğü, kapsamı, ölçeği karşısında insanın aklı şaşıyor. Charlotte'un nefesi kesilir ve Sabine kaşlarını çatar. "Ne oldu?"

"Okuyabileceğiniz onca kitabı bir düşünün!"

Ve Sabine gülüyor, Charlotte'a yeniden aşık oluyormuş gibi hissettiren hoş, içten bir ses.

Charlotte, "Bunu kutlamalıyız," deyince Sabine bir öpücük çalar ve kutlayacaklarına dair güvence verir.

Charlotte'un kafası sorularla doludur ama Sabine buna aldırılmaz.

Çok uzun süre yüksek sesle düşündüğünde Charlotte'la dalga geçtiği doğru, ama Charlotte bunları yüksek sesle dile getirdiğinde her zaman eğlenmiş görünüyor, sanki Charlotte'un ısrarlı merakından büyülenmiş gibi.

Charlotte başkaları da var mı diye sorana kadar.

Kol kola yürüyorlar, çevrelerindeki yabancılar gece sisi yüzünden şekillere ve gölgelere dönüşüyor, o sırada kadın neredeyse kendi kendine, dışarıda kendi türlerinden kaç kişi olduğunu merak ediyor.

Sabine onun yanında kaskatı kesilir.

"Yeterli değil miyim?" diye sorar ve işte yine o öfke, öyle ani ve soğuk bir öfke ki Charlotte titrer.

"Elbette" derken geri çekilme dürtüsü. Elbette öylesin. Mesele bu değil."

Ama Sabine şimdi ona bakıyor, gözlerinin arkasındaki ışık sönmüş.

Charlotte da konuyu kapatır.

Sabine haklıydı.

Zamanla her şey kolaylaşır.

Öldürmek bile.

Ve eğer bunun dehşeti asla gerçekten yok olmuyorsa - Charlotte ne zaman bir can alsa, suçluluk duygusu onu karşılamak için oradadır - o zaman en azından merhametli bir şekilde kısadır, neredeyse göğsündeki kalp atışı kadar çabuk kaybolur.

Sadece erkeklerin canını alacağına erkenden karar verir.

Hatta o kadar ileri gidiyor ki, düşüncelerinde acımasızlık, havasında şiddet olanları arıyor, bunun bir tür erdem olduğunu söylüyor. Sanki bir hayat diğerinden daha değerliymiş gibi.

Sabine onunla alay eder, bunun şarap yerine tonik seçmek gibi olduğunu, kadınların tadının çok daha tatlı olduğunu söyler. Ancak Charlotte, içten içe sonuçta hiçbir fark olmadığını bilse de ısrar eder. Cinsiyetleri, masumiyetleri ya da suçlulukları ne olursa olsun, bu adamların hissedecekleri son şey korku olacaktır. Ve bunu o yapacaktır.

Charlotte kendine bu eylemden zevk almadığını, bunun bir araç olduğunu ve başka bir şey olmadığını söyler. Ama bu tamamen doğru değildir. Güneşin altındaki o anı, ödünç alınmış kalbi, sıcaklığın kızarmasını, kanın gücünü arzuluyor. Ama başka bir parça daha vardır; o adamlar kollarındayken hissettikleri.

Onlar zayıfken, o güçlü olduğunda. Kapana kısıldıklarında.

Ve o özgür.

II

Hampshire, İngiltere 1879

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamak kolaydır.

Ne de olsa gündüzler farklı, geceler aynı görünür. Karanlık suluboya gibi akıyor ve zaman da onunla birlikte akıyor. Bir ay bir yıl olur. On yıl. Üç yıl. Sonra dört.

Birdenbire Noel yaklaşıyor ve Charlotte arabadan iniyor, çizmeleri İngiliz toprağına biraz batıyor ve Sabine'in parmakları gözlerine perde gibi inerken bile Hampshire'a geri döndüğünü biliyor. Kuru otların arasından esen rüzgârı duyabiliyor, alıç ve kızılıcık ağaçlarının kokusunu alabiliyor, ocaktan yükselen huş ağacı dumanını duyabiliyor, Sabine ellerini çektiğinde Charlotte'un kendini Clement Hall'a bakarken bulacağını yarı umut ediyor, yarı korkuyor.

Bunun yerine, bakmasına izin verildiğinde, pencereleri mumlarla aydınlatılmış ve çelenklerle süslenmiş bir yabancının görkemli evi tarafından karşılanır. Yol için soluk çakıl taşlarından bir şerit, kapıda çobanpüskülü bir çelenk, kırağı ile süslenmiş bir çatı. Zencefilli çörekten de yapılmış olabilir, o kadar güzel ki.

"Bir hediye," diyor Sabine, çenesinin hemen altındaki deri eğimini öpmek için eğilerek. "Aynı şey olmadığını biliyorum ama-"

Charlotte onun sözünü kesiyor, kollarını boynuna doluyor.

"Mükemmel," diyor her öpücükte.

Bunca yıl geçti ve Sabine hâlâ onu şaşırtmayı başarıyor.

Başını eğip gecenin kobalt mavisini, çok iyi bildiği kış gökyüzünü inceliyor ve Clement Hall'dan ne kadar uzakta olduklarını merak ediyor.

"Yolun bir mil aşağısında," diye yanıtlıyor Sabine. "Evinin tadına bakmak istersin diye düşündüm."

Charlotte başını sallar. Sabine ona hep ileriye bakmasını, asla geriye bakmamasını söylüyordu ama son birkaç yıldır tam da bunun özlemini çekiyordu.

Evden bir tat.

Bu, Charlotte'un yolda yürüyene kadar tam olarak kavrayamadığı bir cümle dönüşüdür. Ta ki Sabine'in onlar için seçtiği evin boş olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalana kadar.

Henüz.

Ama Sabine sadece gülümser, bir kedi kadar memnun görünmektedir ve Charlotte geri dönüş olmadığını bilir. Kapıyı çalarlar, ilahi söyleyenler olduklarını iddia ederler. Ne de olsa hayırseverlik ve iyilik mevsimidir. Ne kadar çabuk içeri alınırlar.

Kadın onlara çay ikram eder -Charlotte bunu her zaman hatırlayacaktır- ve kocası paltolarını alır, etraflarındaki hava çam kokusundan başka bir şeyle dolu değildir. Sabine kadının peşinden odadan çıkar. Charlotte kalır ve adamı alır.

Çılgılık atmıyor, çırpınmıyor ya da yalvarmıyor.

Öldürmeyi nasıl hızlı yapacağını, sert ve derin ısırmaı, onları korkmuş ama savaşamayacak kadar sersemlemiş bırakmayı öğrenmiştir. Ama acele etmemeyi tercih ediyor. Şiddeti nazik, tatlı bir şeyin içine gömmek için, sadece dişlerinin uçları deriyi kırıyor. Canlarını o kadar yavaş alır ki, savaşmak için çok geç olana kadar yaralandıklarını fark etmezler.

Charlotte'un yaptığı da bu. Olabildiğince nazik davranır, güneş ışığında, kalp atışlarında, sıcaklıkta kalabildiği sürece ona yaslanmasına izin verir ve sonra hiçbir şey kalmadığında onu yere bırakır.

Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hisseder ve Sabine'i bulmaya giderken onları fırçalayarak uzaklaştırır.

Garip, mutfakta değil.

Karısı oradadır, bir sandalyeye yaslanmış, başını kollarına dayamış, sanki uykuya dalmış gibi durmaktadır. Charlotte kadının yüzüne dokunur, yarı uyanmasını beklerken bir çığlık duyar.

Ses tepeden gelir, merdivenlerden aşağı dökülür ve Charlotte aceleyle yukarı çıkar, en sondaki yatak odasına ulaştığında çalınan kalbi hâlâ göğsünde atmaktadır. Ve durdu.

Odanın diğer ucunda Sabine, üzerinde gecelikten başka bir şey olmayan bir kızı önünde tutmaktadır. On üç yaşından büyük olmayan *bir çocuk*. Boya gibi kalın dehşeti her duvara sıçramış ve yanağından, bileğinden, boğazından kan sızıyor.

"Sabine," diyor Charlotte ama Sabine duymuyor gibi görünüyor.

Kız onun kollarında kıvranıyor ve yalvarıyor, kurtulmaya çalışıyor.

Sabine tutuşunu gevşetir ve kız gözyaşlarıyla uzaklaşır.

"*Yardım edin!*" diye haykırıyor, bir adım, iki adım atıyor ki Sabine onu tekrar yakalayıp geri çekiyor ve eliyle ağzını kapatıyor.

"Kimi arıyorsun?" diye mırıldanıyor. "Herkes öldü."

Dehşet Charlotte'un üzerine çöküyor, yıllardır hissetmediği kadar parlak.

"Sabine, *yeter*," diye tersliyor.

Kız onu görür ve bir hayvan gibi çırpınır, gözleri vahşi ve korkmuştur, Charlotte buna bir son vermeye, acısına son vermeye kararlı bir şekilde ilerlemeye başlar. Ama denemek için yeterince yaklaştığında, Sabine onu iter.

Sabine, o ana kadar açlık, aşk ya da istek dışında ona elini sürmemiştir. Zevkin bir parçası olmadığı sürece asla bir iz bırakmadı.

Sabine şimdi Charlotte'u sendeletecek kadar sert itiyor. Karyolaya doğru tökezliyor, arkasındaki tahta güçten parçalanıyor. Charlotte'un görüşü siyah beyaz titriyor ve Sabine'in dişlerini çocuğun boğazına geçirdiğini görmek için tam zamanında toparlanıyor.

Sığ, acımasız bir ısırıktır, öldürecek kadar derin değildir, sadece

yırtmak, incitmek.

Kız pençeleriyle çırpınıyor, korkusundan vahşileşiyor ama Sabine'in tutuşu bir kafes gibi, kırılmaz ve çok geçmeden çırpınışları güçsüz kıvrımlara, çığlıkları inlemelere dönüşüyor. Zayıf bir şekilde Sabine'i itiyor, son bir umutsuz pençeleme, sonunda yığılana kadar, mücadele ve sonra hayat ondan sönene kadar.

Sabine sonunda bıraktığında Charlotte sersemlemiş ve kızgın bir şekilde orada durur, ceset yere düşer. Artık asla büyüyecek bir uzuv yığını.

Charlotte aşkına bakar ve durur.

Sabine'i ölümlü hayatının iki katından daha uzun süredir tanıyor. Birbirlerine eşlik ederek geçirdikleri elli yıl. Sabine'in her yönünü inceleyecek, her ruh haline uyan ses tonlarını, yorgun olduğunda uzuvlarının nasıl sürüklendiğini, sarhoş olduğunda nasıl sürüklendiğini, mutlu olduğunda nasıl dans ettiğini ama uyumadığı sürece asla durmadığını öğrenecek kadar uzun bir süre. Hareket edişini, konuşmasını, sevmesini ve öldürmesini.

Bunun Sabine *olmadığını* anlayacak kadar uzun.

Gözleri siyah ve dipsizdir, Charlotte'un bildiği ve sevdiği yakıcı ela gözlerden çok farklıdır. Dışarı bakan bir yabancı var. Gülümsemesini çekiştiren bir yabancı.

"Neyin var aşkım?" diye soruyor hülyalı bir sesle, cesedin üzerinden geçerken.

"Bunu neden yaptın?" diye sorar Charlotte. "İhtiyacın yoktu-"

"Gerekliyor mu? Hayır."

"~~Yapmalıydın~~" diye tersliyor.

"Kim demiş?" Siyah gözler daralıyor, soğuk ve öfkeli. "Sen mi?" Charlotte'a ulaşır, Charlotte geri adım atmaya çalışsa da kırık karyola direği ona engel olur.

"Dur," diye uyarıyor Charlotte, sesi kararsız.

Sabine uzanıp onun gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağını okşar. "Benim kırılğan kalpli küçük çiçeğim ..." Elleri Sabine'in yanından geçip

Charlotte'un saçları. "Bunu neden yaptığımı bilmek istiyorsun," diye fısıldıyor. "Neden çılgılık atmasına ve kavga etmesine izin verdim. Neden korkusunu körükledim." Yakınına eğiliyor, çok yakınına ve gülümsüyor, dişlerini kan boyuyor. "*Tadını* seviyorum." Parmakları bükülüyor, bir yabancıнын bir aşığın elini tutuşu gibi, bukleler acıtacak kadar sıkı çekilmiş.

Charlotte irkilir ama *kurtulmaya* çalışmaz, sadece yabancıнын gözlerinin içine bakar ve "*Bırak beni*" der.

Ve olup olmadığını Bu ve keskinlik . ve kelimeler, veyave

İğrenme ve öfke onu sarar, yabancı göz kırpar ve gözden kaybolur.

Sabine ona bakıyor.

Mumlar gözlerinin arkasında yeniden tutuşuyor. Vücudu hafifçe geri çekiliyor, sanki yanmış gibi. Tutuşu gevşiyor ve bırakıyor.

"Charlotte," diyor Sabine ve en azından sesi yine *ona ait*, ama Charlotte ayakta durup onu dinlemeye dayanamıyor. Serbest kaldığı anda döner ve gider.

Önce odadan, sonra evden çıkıyor, sonra da yürümeye devam ediyor, elbisesi gecenin nemli çimenlerine yapışıyor, fark ettiği ama hissetmediği bir ürpertiyle bacaklarına yapışıyor. Yürüyor çünkü geri dönmek bir yana durmaya bile dayanamıyor, ama bir noktada denge bozuluyor ve artık bir yerden kaçmıyor, başka bir yere doğru çekiliyor, zemin hafızanın ağırlığı altında eğiliyor. Ta ki kafasını kaldırıp bakana kadar.

Clement Hall.

Uzun ön araba yolu ve büyük cephesi değil, arka tarafındaki geniş bahçeler.

Her içtiğinde yeniden ziyaret ettiği bahçeler. Zihninde onlar değişmemiş, değişmiyor, ama karanlıkta bile zamanın ince çalışmasını görüyor, annesinin vahşi doğası dışarı itilmiş, kenarlar ehlileştirilmiş. Donun bir bitkiyi ya da ağacı öldürdüğü yerleri, yenilerinin dikildiği noktaları.

Ama büyük kısmı hatırladığı gibi.

Kışın çıplak kalan aynı güllerle kaplı kafeslere ve sarmaşık kemerlere bakarken adımları çakıllı patikada yumuşakça çıkırtıyor. Bahçenin kalbindeki aynı çeşme, ortasında beliren figür, kaldırdığı eliyle at nalı oynadığı zamandan kalma iki parmağı yontulmuş.

Aynı gece gökyüzü, her zaman olduğu gibi geniş bir şekilde uzanıyor, ancak dağınık noktalar şimdi ona bir ışık gobleni gibi görünüyor. Bir yıldız k a y ı y o r ve o yine on dört yaşında ve

James karanlıkta onunla birlikte, o Noel'de aldığı teleskopu düzenliyor, Polaris'e göre kalibre ediyor ve kendi kendine kış takımyıldızlarını mırıldanıyor. "Orion . . . Taurus . . . Auriga . . .
. Carina ..." diyor,

Lensi pirinç standı üzerinde döndürerek.

Berrak bir gece, burnu ve dudakları soğuktan çatlamış ama atkısının içine gömülmeyi kendine yediremiyor, tüm merakı yukarı bakmaktan gelirken ve her an babaları ve anneleri arka kapıda belirip onları karanlıktan içeri çağıracakken değil.

Ama sonra Charlotte gözünü kırıyor, kardeşi ve teleskopu gitmiş ve o yine yalnız kalmış.

Bakışları eve doğru gidiyor.

Gecenin bir yarısıdır ve neredeyse tüm panjurlar çekilmiştir, ancak lamba ışığının hayaletleri çıtaların arasından oraya buraya sızar ve elli yıl sonra, ailesinin hangi üyesinin şimdi orada yaşadığını merak eder.

Babası kesinlikle öldü. Annesi de. Ama

James? Yukarıda, yatağında olabilir mi?

Charlotte kendine engel olamaz. Yapmaması gerektiğini biliyor - Sabine onu geçmiş olduğu yerde bırakması konusunda defalarca uyarmıştı. Ama Sabine'in görüntüsü onu ileriye, bu yola sürüklüyor. Bir hayattan uzaklaşıp diğerine doğru.

Her adımda kendine geri döneceğini söylüyor. Her adımda kendine sadece yaşam belirtilerini hissedecek, içindeki zihinlerin şeklini seçecek kadar yaklaştığını söylüyor.

Annesinin yaptığı heykeller, yanından geçerken ona bakıyor, bir gül ağacının ya da bir çitin yarı gizlediği heykeller.

Tilki. Karga. Kedi. Ve tavşan.

Charlotte yavaşlar, durur ve diz çöker. Bir elini kilin üzerinde gezdiriyor, annesinin parmaklarının yumuşak girintilerini hissediyor, başparmak pedi arkaya bir imza gibi bastırılmış. Onun harap bedenini bulan kızıdan ne kadar uzakta olduğunu. Ne kadar yakın hissediyor.

Küçük taş kulağını düşünceli bir şekilde okşuyor ve annesinin veda sözleri aklına geliyor.

Bazı insanlar kalplerini o kadar derinde saklarlar ki orada olduğunu bile fark etmezler. Ama siz onu her zaman ikinci bir deri gibi taşıdınız. Bu hayatınızı zorlaştıracak. Ama aynı zamanda güzelleştirecek.

"Kim var orada?"

Ses havayı tırmalıyor.

Charlotte ayağa kalkar ve dönerek, çim sandalyeye sarılmış kadını görene kadar karanlığı tarar. Kendini azarlıyor - kadının kalp atışlarını duymalıydı. Zihninin havayı lekelediğini hissetmeliydi. Şimdi onu gördüğüne göre, bunu nasıl yapmadığını hayal bile edemiyor.

Kadın yaşlı - bu saatte, bu soğukta dışarıda olmak için çok yaşlı. Dar omuzlarında bir şal var ama elleri ince ve çıplak, kucağında düğümlenmiş. Bir zamanlar siyah olan saçları ağarmış ve ensesinde toplanmış. Bir zamanlar yeşim taşı olan gözleri solmuş, yeşilin daha soluk bir tonuna dönüşmüş.

Ama o hala Jocelyn.

Onun Joss'u.

"Orada olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor ve sesi şimdi çok daha zayıf olsa da, küçükken saklambaç oynadıkları zamanki tonunun aynısı. Joss arayıcı olmaya zorlandığında ve Charlotte'un dışarı fırlayıp onu korkutacağına o kadar inanmıştı ki, sırf Jocelyn çılgılık atsın diye bunu birden fazla kez yapmıştı.

Charlotte Şimdi sıçramaz.

Jocelyn'in sıę nabzını, dűőüncelerinin yumuőak karmaőasını seřebilecek kadar yaklaőana kadar dikkatlice ilerliyor. Bir hűzűn mırıltısı, keder, umut ve dehőetin sakin, zıt iplikleriyle vuruldu.

Charlotte, ay ıőıęının saçlarına ve yanaklarına vuracağı kadar yaklaőana kadar devam eder ve Jocelyn o sulanmıő gözleriyle yukarı bakar ve onu görűr - on sekizinden beri bir gűn bile yaőlanmamıő olan Charlotte'u - ve dar omuzlarının etrafındaki hava dalgalanır, őok ya da korkuyla değil, rahatlamayla.

"Oh," diyor yumuőak bir iç çekiőle. "Sensin." Sanki onlarca yıl deęil de saatlerce, gűnlerce ayrı kalmıőlar gibi. Jocelyn sandalyesinde biraz kayıyor. "Görűyorum ki yine bana musallat olmaya gelmiősin."

Terlikli ayakları çimlerin üzerinde ileri geri kayıyor. Gençken yaptığı bir jest.

Charlotte sandalyenin önűnde diz çökűyor, böylece göz göze, yüz yüze geliyorlar.

Jocelyn'in nefesi yanaklarının etrafında yükselen ince bulutlar oluőturuyor ve alışkanlıktan dolayı Charlotte da nefes almaya baőlıyor - kışın ciğerlerini körűklemeyi, ihtiyacı olmasa da havayı içeri ve dıőarı zorlamayı öęrenmiő.

Charlotte ilk aőkının gözlerinin içine bakar. Bu kavuőmayı binlerce kez hayal etmiştir ama şimdi kelimeleri bulamamaktadır.

"Joss ..." diyor nazikçe.

"Seni hayal ediyorum, biliyorsun," diyor Jocelyn. Ve sonra, "Bizi hayal ediyorum."

Kelimeler Charlotte'un kaburgalarını tırmalıyor. Boğazına sarılan eller gibi. Kollarını arkadaőına dolamak istiyor ama kendine, gücűne güvenmiyor.

"Başka bir hayat hayal ediyorum," diye devam ediyor Jocelyn.

"Bu kadar korkmadıęım bir hayat." Bir iç çekiő. "Çok korkaktım Lottie," diye mırıldanıyor ve bu isim Charlotte'un içinde bir őeyleri çatlatıyor. Charlotte'un küçűklűęűnden beri tuttuęu gözyaőları

ilk gönderdiği kan şimdi yanaklarından aşağı süzülüyor. Jocelyn onu şaşırtarak, kan kırmızısı damlayı yakalamak için zayıf bir elini uzatıyor. "Seni sevecek kadar cesur birini buldun mu?"

Sabine gözlerinin arkasında parlıyor. O gece olduğu gibi değil, daha önce neredeyse her gece olduğu gibi, gururlu, cesur ve yakacak kadar parlak.

"Evet," diye fısıldıyor Charlotte.

"Güzel," diyor Jocelyn. Gözleri daha da keskinleşiyor, ağzı muziplikle seğiriyor ve yeniden on sekizine dönüyor, kollarında dergiyle hızla uzaklaşıyor. Elleri birbirine düğümleniyor, biri genç diğeri yaşlı ve ikisi de soğuk. Jocelyn sıkar ama Charlotte karşılık vermeye cesaret edemez.

"Ne kadar zalimce," diyor Joss, kelimeler nefesten biraz daha fazla, "bazı geceler çok gerçek hissediyorsun."

Tam o sırada bir kapı açılır, ışık geriye doğru bir gölge gibi merdivenlerden aşağı dökülür.

Genç bir adam karanlığa doğru sesleniyor. "Nan?"

Sonra onun adımları merdivenlerden inmeye başlar ve Charlotte kendini Joss'un ellerini bırakmaya, uzaklaşmaya, en yakındaki çitin gölgesine çekilmeye zorlar. Adam yanından geçip gidiyor, saçları uyku sersemi ve sesi endişeyle parlıyor; Charlotte neredeyse nefes nefese kalıyor.

Tanrım, James'e benziyor.

Kalbi ani bir umutla çarpıyor, sonra aralarına kaç yıl girdiğini hatırlayınca batıyor. Ve tabii ki bu çocuk James'in şimdiki haline benzemiyordu. Charlotte'un Clement Hall'dan ayrıldığı o baharki James'e benziyor. Hatta daha genç. Yıldızları inceledikleri o Noel arifesindeki kardeşine.

Charlotte onun doğruca sandalyeye ve içindeki solmuş kadına yönelmesini izler.

"Nan," diyor, etrafındaki hava endişeyle dolup taşıyor. "Gecenin bir yarısı. Burada ne yapıyorsun?"

Jocelyn göz kırpmıyor, bahçenin etrafına bakıyor, görünmüyor

Boş olduğunu görünce şaşırdım.

"Oh," diyor dikkatini karanlıktan çekerek. "Hayaletlerle konuşmak."

Kaşlarını çatıyor ve düşündüğü ama söyleyemediği her şey kafasının etrafındaki havayı bulandırıyor. "Gel," diyor, "seni yatağına geri götürelim."

Sandalyeden kalkmasına yardım eder, onu merdivenlerden yukarı, lamba ışığına doğru götürürken saatten ve soğuktan dolayı hafifçe azarlar; adamın omuzları güçlüdür, kadının ki ise kamburdur, gri saçları gümüş renginde tutuşmuştur. Charlotte kapı kapanıp ışığı söndürene kadar izler. Bahçenin fısıltısından, dönüp duran düşüncelerinden, çok durgun kalbinden başka bir şey duyamayana kadar dinler.

Sonra çimlere gömülür ve dizlerini göğsüne çeker, tüm vücudu kederden titrer.

Sabine'le birlikteyken, ikisi de kehribarın içindeki böcekler gibi korunurken, zamanın diğer insanları nasıl yıprattığını unutmak ne kadar kolay. Hayatın durmaksızın devam ettiğinin kanıtını görmek ne kadar kolay ve sonra ne kadar zor.

Sabine haklıydı.

İşte bu yüzden geçmiş geride bırakılır. Bu yüzden Eurydice ve Orpheus gibi sadece ilerleyebilirler, ölümler arasında sıkışıp kalmamak için asla geriye bakmazlar.

Charlotte karanlık dağılana kadar kalır.

Ta ki ilk ışık huzmeleri gökyüzünün kenarlarından sızmaya ve bahçeye dallar atmaya başlayana kadar. Cildinin altında, gözlerinin arkasında uyarıcı bir sızı başlayana kadar.

Sonra ayağa kalkar ve uzaklaşır.

Dışarı çıkarken tek bir gül koparır, onu aşağılara taşıyan yolu tekrar izlerken kırmızı çiçeği göğsüne yaslar. Çalınan ev görüldüğünde şafak tamamen sökmüş, erimiş gün ışığı

her şeyin üzerine dökölüyor. Çimlerin son kısmını da geçip kapıdan karanlık koridorun güvenliğine doğru tökezleyerek ilerlerken başı dönüyor, uzuvları titriyor.

Charlotte kendini duvara yaslıyor, hastalık bir gelgit gibi geri çekiliyor. Kendini toplar ve etrafına bakınır. Cesetler temizlenmiş, dün gece işlenen suçların tek kanıtı kayıp bir halı ve duvardaki birkaç kan lekesi.

Ev sessiz ama boş değil.

Bu bilgi Charlotte'u yorgun bir korkuyla ve aynı zamanda acımasız bir rahatlamayla doldurur. Yalnız kalmak istemiyor. Şimdi değil.

Merdivenleri tırmanır ve Sabine'i her zaman olduğu yerde, en güzel odada, en güzel yatakta bulur.

Ama saate rağmen uyumuyor.

Sabine onun yerine yatağın ayak ucunda, pencerenin önünde tünemiş oturuyor. Perdeler aralanmıştır, bu yüzden sanki kefareti öder gibi sabahın ilk ışıklarına doğru oturmuştur. Charlotte irkilir, haç çıkarır ve perdeleri kapatarak odayı güvenli bir şekilde tekrar gölgeye sokar.

Sabine rahatlayarak biraz gevşer. Charlotte uzanır ve Sabine de onunla birlikte uzanır, böylece çarşafın üzerinde yüz yüze gelirler. Charlotte onun gözlerinin içine bakar. Çok iyi tanıdığı gözlere, kehribar kahverengisi ve mum ışığında, o gece önceki yabancından eser yok.

Sabine ona nereye gittiğini sormaz, hiçbir şey sormaz, sadece yanağına dokunmak için uzanır. Charlotte irkilerek geri çekiliyor ve sonra Sabine'in yüzündeki acıyı görerek elini tutup sessiz kalbinin üzerine koyuyor.

Sabine dudaklarının arasındaki boşluğa doğru konuşur.

"Affet beni," diye fısıldıyor. Elli iki yıl, ve bu

Özür dilemeye en çok yaklaştığı an. Altın rengi gözleri Charlotte'unkileri buluyor. "Ne olduğunu bilmiyorum. Nedenini de bilmiyorum. Sadece ben olmadığımı biliyorum." Ve Sabine ilk kez Charlotte'un kendi kapalı zihninin sınırlarını yoklamasına, kafa karışıklığı ve korku aurasını hissetmesine izin veriyor.

Duvarlar tekrar yükselmeden önce "Lütfen bana inanın" diyor.
Ve işte inançla ilgili korkunç şey.

Bu bir akımdır, tıpkı dürtü gibi. İradenize karşı geldiğinde zor,
ama sizi gitmek istediğiniz yöne taşıdığına yeterince kolaydır.

O anda Charlotte, Sabine'e inanmayı çok ister.

Ve öyle de yapıyor.

"Her şey yolunda," diyor sevgilisinin yanağını okşayarak.
"Ben buradayım."

Sabine rahatlayarak sarkar, boğazında bir öpücük izi bırakır.

Yorgunluk bir gelgit gibi Charlotte'un üzerine çöküyor ve Sabine'in eli hâlâ onun kindeyken arkasını dönüyor. Uyku uzuvlarını, zihnini sürüklüyor ve Charlotte kendini uykuya bırakıyor, Sabine saçlarının arasından fısıldadığında tam da yüzeyin altına kayıyordu.

"Bana bir söz ver."

Charlotte bir humming sesi çıkarır, dinleyecek kadar uyanıktır ama sözcükleri oluşturmamaya kadar yorgundur. Sabine yatakta daha yakına kayar, ta ki uzuvları aynı hizaya gelene, vücutları birbirine yapışana kadar.

"Söz ver," diyor yumuşak ve alçak sesle, "beni asla incitmeyeceksin."

Charlotte kaşlarını çatır. Sevgilisinden beklediği söz bu değildir. *Beni her zaman seveceğine söz ver belki. Bir daha gitmeyeceğine söz ver.* Ama bu? Bu ona garip bir istek gibi geldi. *Ne de olsa Sabine'i* incitmeye hiç çalışmamıştı.

Bunu yapabileceğini hayal bile edemiyor.

Charlotte, Sabine'in neden böyle bir şey istediğini merak etmez. Kelimelerin gücünü bilmiyordu. Onların ağırlığını. Ve o yorgun. Çok yorgun. Sabine'e duymak istediği şeyi söyleyecek, eğer bu ona huzur verecekse. Charlotte'un dinlenmesine izin verecekse.

"Söz veriyorum," diye
mırıldanır. Sabine iç geçirir.
Ve Charlotte karanlığın üzerine çökmesine izin verir.

Alacakaranlıkta yükselirler.

Gece, gittiler.

Charlotte kendini dinlenmiş hissetmektedir ve Sabine görünüşte eski haline dönmüştür, öyle ki Charlotte bir gece önce gördüklerinin korkunç bir rüyadan başka bir şey olmadığına ikna olmuştur. Bir tür kriz, hatta belki de bir ele geçirilme. Sabine'in yerine geçen yabancı, eve bağlı kötü bir ruhtur.

Böylece her ikisinden de kurtuldular.

Gecenin örtüsü altında kol kola yola koyulurlar, Sabine güzelliğe, Charlotte ise rahatlamaya kapılır. O lanetli mülkten, içinde gizlenen iblislerden kaçarlara ve Charlotte kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söyler. Sevgilisi geri dönmüştür. Tehlike geçmiştir.

Ve en azından bir süreliğine haklı.

III

Yıllar geçer ve çoğu zaman ikisi de mutludur.

Charlotte, kemiklerini titretecek kadar çok seven.

Ve onun her isteğine cevap veren Sabine, Charlotte'a yazmak istediğinde günlükler, çizmek istediğinde karakalemler ve resim yapmaya karar verdiğinde tuvaler hediye eder. Arkasında bir gölge gibi duran Sabine, fırça dünyaya ışık ve renk getirirken onu izliyor. Charlotte'u bir kitap gibi defalarca okuyup ezberlemiş olan.

Bir sözle, bir bakışla, bir yanak çevirmeyle yabancıları büyüleyebilen, öfkesi çabuk alevlenen ama gülüşü elmas kadar nadir olan ve dikkati hala bir ışık havuzunda duruyormuş gibi hissettiren Sabine.

Ay ışığının aydınlattığı bahçelerde ve müzelerde onunla birlikte gizlice dolaşan Sabine, sanki hiç uyum sağlayabilecekmiş gibi heykellerin arasında saklanıyor. Sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde her odada yalınayak dans eden ve her geceyi yeni hissettiren Sabine, bunca yıldan sonra hiç de azımsanacak bir başarı değil.

Boynuna taktığı simgelerden birini sık sık okşayan, avı, öldürmeyi yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini ondan ayırmayan ve bazen o kadar derin uyumaya başlayan Sabine, yanaklarının çökmüş gibi görünmesi, nefesin güven verici yükselişi ve alçalışı olmadan geri kalanının ölümü andırması onu korkutuyor ve Charlotte, tedirgin, kıpırdayana kadar dönüp duruyor.

Charlotte'un nasıl kızaracağını, titreyeceğini ve zevk alacağını hâlâ bilen Sabine. Onu nasıl çözeceğini, öpücük öpücük, ta ki

parçalanır. Bazen tutkunun sığağında çok derin ısıtır, onu sersemletecek kadar içer, halsiz bırakır.

Ve bir keresinde -ve *sadece* bir keresinde- Charlotte'u yatakta çok sert tutmuş ve bileklerinde morluklar bırakmıştı. Anında geçse de, ertesı geçe etraflarındaki hava suçluluk duygusuyla karıncalanmıştı ve Sabine Charlotte'a onların hayatından önceki hayatından bir hikâye anlatarak kendini affettirmeye çalışmıştı, kendisine Maria deniyordu ve Charlotte bu ismin bir hediye olduğunu dşnmştı, ertesı geçe ona bu isimle seslenmişti ve sevgilisinin yüzündeki ifade onu korkutmaya yetecek kadar karaydı.

Onu tereddüt ettirmeye yetecek kadar.

Ama Sabine, Sabine Charlotte'a destek olmak için oradadır. Endişelerini pp uzaklaştırmak için.

Birlikte oldukları sürece asla kötü bir şey olmayacağına dair yemin etmek.

Paris, Fransa 1914

Ve sonra, dünya savaşa girer.

Elbette bu ilk değil ve son da olmayacak ama bu seferki, Charlotte'un yaşadığı şiddet dolu yüzyılda bile görmediği, bilmediği ya da hissetmediği ölçekte bir dehşet. Ve nereye giderlerse gitsinler bunu hissediyor. Korkmuş, yaralanmış, yas tutan binlerce insanın ağırlığı, onun denenmiş ve test edilmiş ruhu için bile çok fazla dır. Dinmek bilmeyen bir acı.

Her zaman kırılğan bir kalbi vardı, ama şimdi paralanıyormuş gibi hissediyor.

Uyandığında yastık kılıfının uykusunda ağlamaktan kırmızıya boyanmış olduğunu görür ve Sabine sabırsızlanıp sinirlenir.

Charlotte alacakaranlıkta ödünç aldıkları odalarından çıkar ve çaresizce, bu korkunç ruh hali arasında kaçak mal gibi gizlenmiş bir umut ipliğini hissetmek için yürür, yürür.

Paris'te bir matbaanın önünde durur, siyah lekeli elleri olan bir adamın kolu çekişini ve bir tomar kâğıdın uçuşunu izler. Başlıklar ağır, siyah basılmış. Ölenlerin ve lanetlenenlerin çetelesi. Dehşet tenini mürekkep gibi kaplar, onu Seine Nehri kıyısında tuttukları pied-à-terre'ye kadar takip eder.

Sevgilisini dirseklerini demir parmaklıklara dayamış, gece havası alırken bulur. Sabine, her şeye rağmen bir şekilde rahatsız olmamış. Sanki sürekli ıstırap bulutu ona dokunmuyormuş gibi. Sanki üzüntüleri basitçe engelleyebiliyormuş gibi.

Charlotte davaya yardım etmek için bir şeyler yapmak ister, ancak Sabine'e söylediğinde alaycı kahkahalarla karşılaşır.

"Sizce" diyor, "bu yıl kim daha çok İngiliz öldürdü? Siz mi yoksa Almanya mı?"

"Bu hiç adil değil," diye tersliyor

Charlotte. "Söylesene, hesap tutuyor musun?"

Charlotte onu engellemek istercesine arkasını döner.

Sabine onu omuzlarından tutup kulağına fısıldamak için eğilir ve Charlotte bunun yumuşak ve yatıştırıcı bir şey olacağını varsayar. Ama konuştuğunda sesi serttir. "Bu suçluluk duygusu yorucu olmaya başladı."

Charlotte yüzünü buruşturuyor, onu silkeliyor, kollarını kendine sımsıkı sarıyor. "Yine de beni duygularım için sevdiğini sanıyordum."

Sabine'in yüzünde hayal kırıklığı belirir. Başını iki yana sallar. "Devam et, sıhhiye ol. Hemşire birliğine katıl. Eminim kanayan birçok yaralı senin bakımın altında kendini güvende hissedecektir."

"Zalimlik ediyorsun."

Sabine'in gözleri onunkileri yakar. "Dürüst olacağım Charlotte. Acıya tutunuyorsun, onu kendinin kılıyorsun, sanki buna mecburmuşsun gibi. Sanki bunun seni bir şekilde insan olarak tutacağını düşünüyorsun, ama tutamaz, çünkü senin insan tarafın *öldü*."

Charlotte vurulmuş gibi irkilir, bu kelime odanın içinde, kafasında çınlar.

Ardında sessizlik uzanıyor ve sonra Sabine iç çekiyor.

"Onların acısı beni incitmiyor ama seninki incitiyor."

Charlotte'u kendine çekiyor ve Charlotte da ona izin veriyor. Yüzünü Sabine'in omzuna gömüyor, uzun parmaklar saçlarını okşarken tanıdık kokuya yapışıyor.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Seni kalbin için sevdim ve hâlâ seviyorum. Ama acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Özellikle de hiçbir faydası olmadığında."

"Dünya çok karanlık," diye fısıldıyor Charlotte. "Ölümle dolu. Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Sabine parmak uçlarını Charlotte'un çenesine götürür ve yüzünü kaldırır.

"Evet," diyor, "yaşayabiliriz."

IV

1918

İnsanlar sokağa dökülüyor.

Gülüyorlar, ağlıyorlar, dans ediyorlar ve içiyorlar, haberlerle başları dönüyor.

Savaş sona erdi.

Dünya nefes alıyor ve Charlotte kendini yıllardır olmadığı kadar hafif hissediyor.

Hava umut, neşe ve katıksız bir rahatlama ile çalkalanmaktadır. Charlotte bunu bir pelerin gibi etrafına sarar, iyi ruh halinin iliklerine işlemesine izin verir.

En kötüsünün artık geride kaldığını düşünecek kadar saftır ve dehşetin ardından yükselen güzelliğe hayret eder. Dünyanın meydan okuyan bir şekilde toparlanması, eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden büyümesi.

Müttefikler kazandığı için mi yoksa Charlotte yeniden daha iyi bir arkadaş olduğu için mi olduğunu söylemek zor olsa da Sabine'in bile keyfi yerinde.

Başka bir şey daha var.

Sabine bazen geceleri kendi yoluna gitmeye, tek başına dolaşmaya ve avlanmaya başladı, ama her zaman parlak gözlü ve mutlu, hayatla mırıldanarak ve her zaman elinde bir hediye ile geri döner - tek bir ayçiçeği, gümüş bir tarak, *Camilla*'nın ilk baskısı, çünkü bunun Charlotte'un ayaklarını yerden kesen kitap olduğunu biliyor.

Mesele de bu. Bunca yıl sonra bile *biliyor*.

Charlotte'un zihninin her santimini.

Kalbinin her odası.

Geçmişe bakınca çok kolay, değil mi?

Çatlakları tespit etmek için. Yayıldıklarını görmek için.

Ancak o anda, yalnızca her birini onarma dürtüsü vardır.

Çizgileri yumuşatmak için.

Ve yüzeyi bütün tutun.

V

Londra, İngiltere 1927

"Mutlu yıldönümleri, aşkım."

Charlotte terasta durmuş, gecenin Londra'nın üzerine çöküşünü izlerken Sabine arkasından yaklaşır ve kulağına şu sözleri fısıldar.

Yüz yıldır birlikteler.

Bir yüzyıl.

Kağıt üzerinde, kelime değerinden çok daha küçük görünüyor. "Kutlayacağız," diye mırıldanıyor Sabine, "ama önce ..." Dönüyor

Charlotte'u kollarına aldı. "Bir hediye." Açık avucunun içinde duruyordu.

Uyumlu bir zincir üzerinde küçük bir altın kolye. Çok güzel ama Charlotte onu inceledikçe daha önce gördüğüne daha da emin oluyor ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyor. Ta ki ön tarafına kazınmış olan ve ilk başta C sandığı küçük harfin aslında G olduğunu ve kolyenin aslında düz dövülmüş bir kol düğmesi olduğunu görene kadar.

Midesinde garip bir çukur oluşur ve yüz yıl geçmiş olmasına rağmen bunun George Preston'a ait olduğunu bilir. Onun ilk cinayeti.

Su mavisi gözleri, sarkık sarı saçları ve mahzen merdivenlerinden aşağı yuvarlandığında korkunç bir ses çıkaran vücudu olan genç adam.

Charlotte kolyeye bakar, Sabine'in onu bunca zaman saklamış olmasına duyduğu şaşkınlık ile bu gerçek karşısında duyduğu dehşet arasında gidip gelir,

ve onun aklını çok iyi bilen Sabine'in bunu isteyebileceğini düşünmesi.

Charlotte, Sabine'in koleksiyonunu her zaman türkütücü bulmuştur. Sabine'in bu simgeleri öldürdüklerinden bir hatıra gibi alması, Charlotte'un kendisini her türlü kanıttan arındırırken, anılardan da kurtulabilmeyi dilemesi, böylece asla ona musallat olamamaları.

Charlotte biblodan geri çekilmek, onu balkondan aşağı fırlatmak ister.

Ama bu onların yıldönümü ve Sabine'in keyfi yerinde, gözleri mutlulukla parlıyor ve bu yüzden Charlotte sadece gülümsemekle yetiniyor, son birkaç yılını zihninin etrafına duvarlar örmeyi, paylaşılması güvenli olmayan düşünceleri korumayı öğrenerek geçirdiği için minnettar.

Ve bu yüzden Sabine bibloya güzel dediğinde, dönüp onu t a k a b i l m e k için buklelerini kaldırdığında ona inanır.

"Gelecek yüz yıla," diye mırıldanıyor Sabine ve kolye soğuk ve ağır bir şekilde boğazına yerleşirken Charlotte titriyor.

Sabine kasabayı kırmızıya boyamak ister ve öyle de yaparlar.

Big Ben bir vurmadan önce dört ceset Thames Nehri'ne düşer ve sonra sersemlemiş ve kan sarhoşu bir halde, müşterilerinin doğasına diğer yanağını çevirmekle kalmayıp tuhaflığından zevk alan birkaç kulüpten biri olan Cavalcade'e gelirler. Bazı kadınların takım elbise giydiği, bazı erkeklerin makyaj yaptığı ve kimsenin kiminle dans ettiğinizi, kimi öptüğünüzü umursamadığı bir yer.

Hava caz, istek ve cinle doludur. Kalp atışları her tarafta, açlıkları davul gibi vuruyor ve dans ediyorlar ve Charlotte hediye konusunda yaygara yapmadığı için çok memnun, çünkü *mutlular*.

Sabine dantel ve zümrüt krep içinde ışıldıyor, cazibesi

ve inci gibi ilmeklenmiş kolyeler, payetli bir bandın altında tutturulmuş bakır saçlar; Charlotte ise krem rengine bürünmüş, saçakları her dönüşünde dizlerinin hemen üzerinde açılıyor.

Dans ederler ve aradan yüz yıl geçmiş olmasına rağmen, o kader rüzgârının içinde hareket ederler ve mutludurlar, fırtınanın içinde sadece ikisi vardır.

Ta ki Sabine'in dikkati bir şeye takılana kadar.

Charlotte başka bir hedef bulduğunu, bitmek bilmeyen iştahını dindirecek birini bulduğunu düşünerek bakmak için döndüğünde, bir *adama* baktığını görünce şaşırır.

O yakışıklı, zengin kahverengi tenli ve kuzguni saçlı,

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve kırmızı jartiyer giymiş, dirseklerini parlatılmış bir parmaklığa dayamış. Charlotte ona baktıkça Sabine'in neden bu kadar etkilendiğini daha iyi anlıyor. Onda bir *şey* vardır - öfkeli kulüple çelişen bir durgunluk, zamanın ya da mekânın dışında olma hissi.

Ve sonra, bir an ile bir sonraki an arasında, bir kadın onun yanında belirir.

Siyah ve altın rengi, elbisesi koyu teninde ışık gibi parlıyor ve garip bir his genişliyor, ikisini de sarıyor - tekinsiz bir sessizlik, bir kedi zarafeti - ve Charlotte'un nabızı olsaydı atmaya başlardı, çünkü o anda biliyor.

Yabancılar da onun gibi.

Onlar gibi.

Kadın Charlotte'la göz göze gelir, Etraflarındaki sopa parçalanıyor, zemin öne doğru devriliyor, Charlotte da onunla birlikte devriliyor. Tüm o an bir ömür boyu sürer ve tek bir trompet sesi duyulur, sonra Sabine oradadır, Charlotte'u arkasına çeker, elinin esnemesinde sessiz bir *hayır* vardır ve Charlotte bir bakış daha attığında korkuluk boştur, iki figür de gitmiştir.

Charlotte'un ruh olukları.

Yüz yıl, ayrı, yalnız, Sabine'den başka kimsesi olmadan.

Başka bir sırdaşı ya da arkadaşı olmadan geçen yüz yıl.

Yüz yıllık bekleyiş, istek ve sonunda tam oradaydılar. Çok yakındı. Kadının elini tutabilirdi. Adamın sesini duyabilirdi. Başkaları da var mı diye sorabilirdi.

Kayıp çok ani, çok keskin ama Charlotte bunu göstermemesi gerektiğini biliyor. Sevgilisinin görmesine, hissetmesine ya da duymasına izin vermemeliydi. Bu yüzden döner, sırtını boş parmaklığa dayar, Sabine'e odaklanır. Müziğin onu boğmasına izin verir, durana kadar ritmin altında batır. Kulüp kapanana ve gecenin geç saatlerine doğru dışarı çıkana kadar.

Ve işte buradalar.

İki yabancı, bir sokak lambasının altında, West End'in gürültüsü ve karmaşası arasında bir fotoğraf çektiriyor. Onun -Bir roadster'ın ön koltuğunda uzanmış, dudaklarının arasına inci bir sigara ağızlığı yerleştirmiş ve adam cilalı kenara yaslanmış, çakmağını dalgınca pantolonuna vuruyordu.

Onlar çarpıcı, evet, ama daha daha, onlar *Tanıdık*.

Bu sadece gözlerinin arkasında parlayan ışık ya da kalplerinin sessiz yokluğu değil. Farklı enstrümanlarla çalınan aynı şarkı gibi uyum içinde hissediyorlar. Ya da belki de farklı şarkılar çalan aynı enstrüman. Charlotte her zaman müziğin, bu tınının sadece Sabine'den geldiğini düşünürdü. Ama şimdi anlıyor. Bu sessiz uyumu sağlayan şey ikisinin doğası.

Charlotte bacaklarının onu ileriye taşıdığını, vücudunun bir kez daha onlara doğru eğildiğini hissederken Sabine tek ve akıcı bir adım atarak sanki bir tehdit oluşturuyorlarmış gibi kendini Charlotte'un önüne attı.

Kadın başını eğiyor ve tutacağı dudaklarının arasından çekip alıyor ve sivri dişlerinin uçlarını göstererek sırtıyor.

"İşte oradalar," diyor, sesinde bir kahkaha tonu. "Gördün mü Jack? Sana burada kalmaya değer demiştim. A

Bu kadar büyük bir şehirde her gece bir arkadaşıyla karşılaşmazsın." Aksanıyla kelimelerin yarısının son harflerini atıyor.

"Tanıştığımızı söylüyorsun." Sabine başını eğiyor, yüzü sakın bir maske. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Kadının gülümsemesi hiç bozulmuyor. Ama konuşan arkadaşı Jack'tir.

"Bizim açımızdan ne büyük bir hata," diyor keskin bir İngiliz sesiyle. "Telaî etmemize izin verin."

Roadster'ı işaret ediyor. Sabine kımıldamıyor, Charlotte da öyle.

"Hadi ama," diye ekliyor kadın o tuhaf ses tonuyla. "Henüz yatmayı düşünmüyorsunuzdur herhalde. Gece bu kadar gençken olmaz. Atlayın," diyor. "Sabaha kadar hizmet veren bir yer biliyorum."

Charlotte alt dudağını ısıyor, kendini arılarla doluymuş gibi hissediyor, merak ve arzusun gücüyle uğulduyor. İleri atılmak, bekleyen arabaya binmek istiyor ama Charlotte sadece dünyada kendileri gibi başkaları olup olmadığını *sorduğunda* Sabine'in ne kadar kızdığını hatırlıyor, bu yüzden reddedilmeye, azarlanmaya hazırlıklı.

Bunun yerine Sabine parmaklarını Charlotte'un sırtının alt kısmına dayar ve "Peki, ne yapalım?" diye sorar.

Charlotte ona bakıyor, sanki bu bir hile, bir tuzakmış gibi, ama Sabine'in ifadesi sakın bir maske. "Bu gece senin gecen," diyor, "sen karar ver."

Charlotte tereddüt etmeliydi, bunu şimdi biliyor, en azından isteksizmiş gibi davranmalıydı. Ama artık heyecanını kontrol edemiyor. Yüzünde mutlu bir gülümseme beliriyor. "Hadi onlarla gidelim," diyor umutla dolup taşarak. "Eğlenceli olacak."

Sabine de gülümser ve Charlotte'un şakağına bir öpücük kondurduktan sonra onu ileriye doğru iter.

Kadın açık avucuyla arabanın yan tarafına bir tokat atar. "Hadi o zaman. Jack, uslu dur ve kapıya bak."

Gece havası ıslık çalar ve motor kükrer.

Araba Londra sokaklarında hızla ilerliyor, direksiyondaki kadın - Antonia -. Adını söylediğinde, aksanı üç yerine dört vuruş yapıyordu - yüksek ve alçak bir melodi.

Araba Southwark'ta durduğunda sadece Antonia'nın saçları zarar görmemiş, parlak siyah parmak dalgaları başına bir şapka gibi oturmuştur. Jack kendi saçlarını tarayıp düzene sokar ama Charlotte'un bukleleri açık havada çılgına dönmüştür ve Sabine'in pullu bandından bakır teller dökülmüştür. Süsü fırlatıp atar ve saçları çözülür.

Antonia bir tür deponun önüne park ediyor, ilk bakışta sadece kapalı değil aynı zamanda tahtalarla kapatılmış gibi görünen şehirdeki birçok yapıdan biri. Terk edilmiş.

Ama yirmili yaşlardayız ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Gerçekten de Charlotte müziğin aşağıdan buhar gibi yükseldiğini duyabiliyor. Jack elini deponun kapısına dayayıp onlara bakar ve göz kırparken Sabine'in parmakları onunkilere dolanır.

Yıllar sonra Charlotte o kapının bal rengi ışığın üzerine nasıl açıldığını hatırlayabiliyor. Ama hâlâ o yerin *hissini* tanımlayamıyor.

Hayalperestlik, durgun zarafet. Renkler, tıpkı bir Başlamadan hemen önce gün doğumu. Bir günün vaadi. Bir kabare düşünün, sadece tempo yavaşlatılmış, ses seviyesi yarıya düşürülmüş, her şey daha yumuşak ve samimi hale getirilmiş.

Her cinsiyetten ve ten renginden konuklar küçük masalarda toplanmış, başları bir arada ve sesleri alçak, tepelerinde tünemiş, iyi yerleştirilmiş tüylerden biraz daha fazlasını giyen kadınlar kendilerini kedi rahatlığıyla büküyorlar. Kimi esmer, kimi açık tenli, hepsi de şık takımlar giymiş ve ellerinde gümüş tepsiler tutan hizmetliler masalar arasında mekik dokurken, yuvarlak bir sahnede bir adam

Sessiz filmlere özgü güzelliği ve kasvetli sesiyle odaya müzik katıyor.

"Way Down'a hoş geldiniz," diyor Antonia, sanki kulübün sahibiymiş gibi kulübün ortasına doğru süzülerek. Ki kısa sürede *öyle olduğu* anlaşıyor. Bir avuç müşteri içkilerini ona doğru kaldırıyor. Bir tanesi dudaklarını onun eldivenli elinin tepelerine değdirecek kadar ileri gidiyor. Bir garson şalını alıyor ve ona *Bayan Antonia* diyor. Bir diğeri onları en iyi koltuklara, arka tarafta kendi platformu üzerinde yükselen bir masaya götürüyor.

"Ne kadar harika," diye iç geçiriyor Charlotte, koltuklarına gömüldüklerinde, Jack Antonia'nın ağızlığında bekleyen yeni sigarasını yakmak için eğildiğinde dikkati toplantıdan ev sahiplerine kayıyor.

Bir nefes çekiyor, üfleme için ciğerlerini dolduruyor.

"Hiçbir işe yaramadığını biliyorum," diyor dışlerinin arasından duman süzülürken, "ama itiraf etmeliyim ki, bu gösteriş hoşuma gidiyor. Jack de bana sigara içtiğimde sofistike görüldüğümü söylüyor."

"Kullandığım kelimenin *seksi olduğu*na inanıyorum."

"Evet, o da var. Hadi o zaman, bize bir içki getir?"

Jack ayağa kalkıp uzaklaşır, bir dakika sonra elinde bir şişe ve desenli kenarları opak dört kısa cam bardakla dolu bir tepsiyle yeniden ortaya çıkar. Charlotte bunun sadece bir formalite, başka bir maskaralık olduğunu düşünür; Sabine'le birlikte masalarında içilmemiş kaç bardak şarap ya da çay bırakmışlardır ki?

-Ama sonra döküyor ve içindekiler koyu, kalın ve kırmızı çıkıyor.

Kan kokusu hemen ona ulaşır. Charlotte'un derisi geriliyor ve boğazı kuruyor, dişleri acıyor, açlık içini boşaltıyor, şimdi bile, yaşadıkları geceye, arkalarındaki cesetlere rağmen.

Bir bardak alıyor. Kan, bedenin dışında ne kadar tuhaf görünüyor, mücadele olmadan ne kadar gerçeküstü. İçini öfke kaplar. Bunun bir seçenek olduğunu bilseydi-

Bir seçenek olduğunu bilseydi.

Kadehlerini kaldırırlarken Antonia, "Yeni dostlara," diye anons eder. Sabine hariç hepsi. Antonia ona doğru bakar. "Kadeh kaldırmamak kötü şans getirir, biliyorsun."

Sabine'in ağzı seğiriyor. "Ne yazık ki," diyor ellerini açarak. "Ben zaten içilmiş olan hiçbir şeyi içmem" -bakışları bir aşağı bir yukarı kayıyor- "*demlenmiş*."

Charlotte ifadesini dikkatli bir şekilde korusa da içten içe yüzünü buruşturuyor. Sabine kaba davranıyor, *pervasızca*, sırf nasıl tepki vereceklerini görmek için meydan okuyor. Charlotte onların zihinlerini okuyamasa da etraflarındaki havanın cama dönüştüğünü hissediyor.

Jack'in bakışları bir parça daralır.

Ama Antonia sadece dişlerini göstererek gülümsüyor. "Evet," diyor, "bir şeyler kaybediyor, değil mi?" Parmaklarını sallıyor ve omzunda bir garson beliriyor, açık tenli, güneş sarısı saçları olan bir adam.

"Bayan Antonia?"

"Meredith'i ofise gönder," dedi, dikkati hâlâ Sabine'in üzerindeydi. "Orada beklemesini söyle." Sunucu başını sallayıp geri çekiliyor ve o gittikten sonra bakışları Jack'e kayıyor. "Hayatım, misafirimize yolu gösterir misin?"

Zekice bir savuşturma. Sabine'i küçüklük ve susuzluk arasında seçim yapmaya zorlamak için. Sadece bir an tereddüt eder, sonra ayağa kalkar ve Jack'i takip eder, ama Charlotte'u derinden öpmeden önce değil, hemen döneceğine dair güvence verirken alt dudaklarını ısırır.

Kadın uzaklaşırken Charlotte'un kendini aniden çözülmüş bulduğu bir an vardır, sanki aralarındaki ip kopacak kadar gerilmiştir. Sonra kopar ve Charlotte hâlâ orada, yalnız ve tek parça halindedir.

"Nerede kalmıştık?" diyor Antonia. "Ah, doğru ya." Fincanını tekrar kaldırır. "Yeni arkadaşlara." Bardağı Charlotte'unkine vurur ve içer.

Charlotte kendi bardağını uzatıyor ve kan dudaklarından geçerken hafifçe kaşlarını çatıyor. İlk fark ettiği şey

Nabız yok, kalp atışı yok. Yine de, yutkunurken kanın içinden sızdığını ve ardından sıcaklığın çiçek açtığını hissediyor.

Dünya yok olmuyor ve güneşte bir an bile kalmıyor ama en azından susuzluğu azalıyor. Kısa bir soluklanma ve demir ile toprağın ardından tatlı bir kalıntının tadına bakıyor. Cin.

Charlotte kendini tutamaz. Yüksek sesle kimin kanı olduğunu merak eder.

"Fark eder mi?" diye sorar Antonia.

"Öyle değil mi?" Charlotte boş fincana, kırmızı tabakaya bakıyor. "Yıllarca sadece belirli erkekleri kabul ettim. Ve o zaman bile bunu hak eden birini bulmak için zihinlerini araştırırdım."

Antonia nefes alıyor, sigarasının ucuyla gözleri parlıyor. "Bu iyi bir fikir," diyor. "Ama işe yaramaz."

Charlotte yukarı bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayat dağınıktır. İnsanlar da öyle. Kendinizi daha iyi hissetmek için düğümler atabilir ya da gerçekte yüzleşebilirsiniz."

"Hangisi?"

Antonia bir duman çıkararak iç geçirir. "Kimse Tanrı'yı oynamamalı. En azından biz."

Charlotte üzüntünün bir ürperti gibi içine işlediğini hissediyor ama Antonia bu konudan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sadece bacak bacak üstüne atıp eğiliyor, dirseklerini çoraplı dizlerine dayıyor. Yakından bakınca gözleri aynı anda hem karanlık hem de parlak, renkli camların ardındaki mumlar gibi, kirpikleri altın rengine boyanmış.

"Şimdi söyle bana Charlotte," diyor o yumuşak ses tonuyla, "nerelisin?"

"Hampshire," diyor. "Ya sen?"

Antonia gülüyor. "Ben de her şeyin gün gibi ortada olduğunu düşünüyordum. Ben şu Birleşik Devletler'den geliyorum."

Charlotte parlıyor. On yıldan uzun bir süredir gitmek istiyordu ama Sabine bir gemide haftalar geçirme düşüncesinden tiksiniyordu. Her şeyde ısrar etti

isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şey o uçsuz bucaksız suyun bu tarafındaydı. Yangın kötü bir ölüm olabilirdi ama boğulmak kulağa daha kötü geliyordu. Ve sonra, sanki onu haklı çıkarmak istercesine, *Titanik* gitti ve battı ve Sabine güldü, acımasız, alaycı bir sesle ve bir daha bu konudan hiç bahsetmediler.

"Amerika," diyor Charlotte şimdi. "Nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir."

"Bu," diyor Antonia, sigarasının külünü savurarak, "ten rengine bağlı. Benden çok daha iyi olacağını tahmin ediyorum. Bununla birlikte ..." Soğuk eli Charlotte'un çenesine doğru kayıyor. "İçinde biraz pigment olduğuna bahse girerim. Çok değil tabii," diye ekliyor, eli uzaklaşıyor. Arkasına yaslanıyor, parmak ucunu bardağına daldırıyor, kanın boncuklanıp bardağa geri düşmesine izin veriyor. "Ama orada her damlayı ölçüyorlar."

Charlotte kaşlarını çatarak kendi ellerine bakar. Amelia Teyze'nin dudaklarını büzüşünü hâlâ hatırlayabiliyor.

Ne kadar bronzun. Anne tarafından şüphesiz.

Pencereden uzaklaş. Daha fazla güneşe ihtiyacın yok.

Sonunda endişelenmesine gerek kalmadı. Charlotte'un cildi, tıpkı geri kalanı gibi, zamanın içinde hapsolmuş, yazın olacağı bronzluğun yarısına gelmiş, yanaklarındaki çillerin patinası artık sonsuza dek kalmış.

Antonia omuz silkerek, "Elbette zaman değişiyor," diye düşünüyor. "Ve ben de değiştiğini görmek için buralarda olacağım. Ama bu arada burada, Londra'da güzel bir hayat kurdum. Ben ve Jack."

"Nasıl tanıştınız?" diye soruyor Charlotte, ayrıntılara aç. "İkiniz de zaten tanışıyor muydunuz, yoksa tanıştınız mı?" Antonia kaşlarını çatıyor ve birden emin olamayarak duraksıyor. "Böyle şeyler sormak kabalık mı? Özür dilerim. Sadece, daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım."

Hangi kelimeleri kullanacağından emin olamayarak sözlerini yarıda kesiyor.

"Ne?" diyor Antonia. "Gece yarısı toprağa gömülmeyi mi kastediyorsun?"

Charlotte, Sabine'in kullandığı kelimeler karşısında kaskatı kesilir. Çünkü o ana kadar bu sözlerin Sabine'e ait *olduğunu* sanıyordu. Onun uydurduğu bir şey, özel bir şiir, sadece onlara ait bir yatak odası çağrısı.

Yüzü kızarıyor ama Antonia devam ediyor. "Hiç başkasıyla tanışmadın mı? Sabine seni nerede saklıyordu?" Sesi neşeli, soru retorik ama Charlotte yine de geriliyor, dudaklarına sert bir gülümseme yayılıyor.

"Sen ve Jack ne zamandır birliktesiniz?" "Yetmiş yıla yaklaşıyor. Ve hayır, onu ben yaratmadım, Gerçi bunu yapan adamı tanıyordum. Sonra birbirimizi bulduk." Charlotte'a bakıyor ve sırtıyor. "Yapımcılardan ve aşktan bahsetmişken ..."

Sabine ve Jack dönerken bakır saç tutamları Charlotte'un omuzlarına kol gibi dolanır.

Jack ve Antonia arasında bir bakış geçer, o kadar ince ve hızlıdır ki Charlotte bunu sadece baktığı için fark eder, Sabine onun yakasına bir öpücük kondurur. Çalınan nabız hala kaburgalarının arkasında duyulabilir bir şekilde yankılanıyor, yanaklarında kan çiçek açıyor.

"Beni özledin mi?" diye fısıldıyor tenine karşı. "Her zaman," diye cevaplıyor Charlotte sevgilisi yerine otururken.

Jack de öyle ve bir an için kimse konuşmuyor; tüm sahne belirsizlik ve dehşet arasında bıçak sırtında gidip geliyor.

Ama sonra Sabine öne doğru eğilip diğer bardakları dolduruyor ve sanki bir el firfırlı kumaşı yumuşatıyor. Bardaklar boşaldıkça, doldukça ve tekrar boşaldıkça, masanın etrafındaki hava gevşiyor.

Saatler akıp gidiyor.

Jack ve Antonia birbirlerinin hikâyelerini tamamlarlar, şakalaşmaları sıcak bir banyo gibidir.

Jack ve Charlotte İngiliz topraklarında büyümekten bahsederler. Sabine Londra sosyetesine girişini, nasıl

Sezonu sadece bir vitrin ve güzel bir elbise sayesinde öğrendim.

Ve tüm bu süre boyunca Sabine en iyi haliyle, her odası ışıltı ışıltı bir ev. O nazlı gülümseme, o kedi zarafeti ve yıllar önce Charlotte'u ilk kez kendine çeken aynı manyetik cazibe burada da tam olarak sergileniyor. Işıltı ışıltı parlıyor ve Charlotte'a her bakışında, gördüğü ilgiden dolayı yüzü kızarıyor.

Şişe boşaltılır ve bir başkası gelir, bardaklar yeniden doldurulur ve Charlotte kendi şişesini tekrar tekrar boşaltır, ta ki Antonia'nın anlattığı hikâyelerden biri onu kıkırdamaya, durduramadığı bir nöbete sürükleyene ve Sabine neşeyle gruba aşkını yatağa yatırma zamanının gelmiş olabileceğini söyleyene kadar.

Way Down'da pencere yoktur ama Jack bir saat çıkarır ve şafağa bir saat kaldığını söyler. Antonia'nın sözüne sadık kalarak bar hâlâ hizmet vermektedir ama yavaşladığı da açıktır; dördü vedalaşırken sadece birkaç masa doludur, Jack Charlotte'u iki yanağından öper ve Antonia bunu tekrar yapmaları gerektiği konusunda ısrar eder.

Charlotte'un elini sıkarak, yanağından öper ve saat, gece ya da yıl ne olursa olsun, Sabine'le birlikte her zaman burada hoş karşılanacaklarını söyler.

Ve şafaktan önceki o sessiz saatte, Londra'nın uykuya en yakın olduğu saatte eve dönerlerken, Charlotte başını Sabine'nin omzuna yaslar ve gülümser, hepsinin hatırlayacağı türden bir gece olduğuna ikna olmuştur.

Mükemmel bir yıldönümü.

Daireye geri döndüklerinde Charlotte, "Ne harika bir geceydi," diyor.

Sabine hiçbir şey söylemez ve o zaman odanın ne kadar sessizleştiğini fark eder.

Etraflarındaki hava ne kadar da soğudu.

Hayır, hayır, hayır, diye düşünür Charlotte Sabine'e doğru dönerken,

ve onu yatağın direğini öyle sert kavrarken buluyor ki, altındaki tahta parçalanıyor.

"Ben yeterli değil miyim?" diyor ve sesi sessiz olsa da kırık buz kadar keskin ve soğuk.

Charlotte kaskatı kesiliyor, cinin yapışkan yumuşaklığı aniden kayboluyor. "Elbette öylesin," diyor, şaşkınlığı korkuyla karışmış bir halde. "Sabine, ben sadece-"

"Ne kadar neşelendiğini gördüm," diye hırlıyor. "Onlarla gittiğin için ne kadar mutlu olduğumu hissettim."

Ne yapalım? Sabine söylemişti. *Sen karar ver.*

Bu bir tuzaktı. Bunu bilmeliydi. Ve şimdi- "Benden bıktın mı?"

Charlotte, Sabine'in sırtı ona dönük olmasına rağmen başını sallar. Sakinliğe tutunur, parmaklarının arasından kayıp gittiğini hisseder. Hayır, her şey iyiydi, her şey doğrudu. Eski Sabine'i gördü, aşık olduğu Sabine'i.

Hâlâ orada bir yerde, içeride. Tek yapması gereken onu geri getirmek.

Charlotte odayı geçip kollarını sevgilisinin beline doluyor. "Tek istediğim sensin," diye fısıldıyor omuzlarının arasından. "İhtiyacım olan tek şey. Hadi yatağa gidelim."

Sabine hareket etmiyor, yumuşamıyor.

"Lütfen," diyor Charlotte elbisesini çıkarırken, altında boncuk ve ipek yığınıyla yere yığılmasına izin veriyor. "Lütfen," diyor Sabine'in etrafında dönerken, yüzünü avuçlamak için uzanıyor, gözlerinin içine bakıyor, gözlerindeki ışık titriyor, sönmenin eşiğinde. "Beni yatağa götür, Sabine."

Korkunç bir an için, hiçbir şey.

Sonra Sabine dönerek Charlotte'u kırık karyola direğine sıkıştırıyor. Onu sertçe öpüyor, dişleri Charlotte'un alt dudağını kesiyor. Ağzını kan -kendi kanı- doldururken Charlotte kopmuyor. Sabine onu yatağa iterken, bir eliyle bileklerini tutarken, diğer eliyle bacaklarını ayırırken değil. Sabine'in bacaklarını açıp

ve Sabine derin derin ısıyor, dişleri kemiğe batıyor.

Charlotte neden kalıyor?

Bu, yanan bir evin içinde neden kalalım diye sormak gibi bir şey.

Sokakta, alevlerden güvenli bir mesafede dururken söylemesi kolay.

Hâlâ içerideyken, yangını yayılmadan söndürebileceğinize inandığınızda ya da odadan odaya koşturup sevdiğiniz şeyi yanmadan kurtarmaya çalıştığınızda daha zor.

VI

1943

Charlotte panjurlu tezgâhların arasında yürüyor, çiçek bulmak için toprağı eşeliyor.

Küçük derme çatma pazardan geriye kalanları arıyor ve çoğunlukla yapraksız gövdeler buluyor. Yarı ezilmiş tomurcuklar. Eğrilmiş, bükülmüş ya da taç yapraklarını kaybetmiş başları.

Bu yeni savaş patlak vermeden önce, bütün akşamlarını Covent Garden'ın çiçek tezgahlarının boş koridorlarında dolaşarak, şakayık ve güllerin baş döndürücü kokusuyla çevrili olarak geçiriyordu. Ama Jubilee Hall, Londra'nın pek çok yeri gibi ele geçirilmişti. Daha iyi kullanılmak üzere.

Bu sefer her şey daha kötü.

Siren sesleri, sarsılan yer, sürekli korku sisi.

Aylar geçtikçe Londra sakinleri ortadan kayboluyor; bazıları güvenli kırsal bölgelere, bazıları da cepheye giderken, ölüm Manş Denizi'nden geri dönüyor ve havayı duman gibi kaplıyor.

Charlotte buradan nefret ediyor, kuzeye, güneye ya da batıya kaçmayı defalarca denedi ama Sabine Londra'da kalmalarında ısrar ediyor. Bu kadar çok kişi ortadan kaybolunca avlanmak daha kolaymış.

Charlotte bunun bir test olduğundan şüpheleniyor.

Sözünü tutacak mı yoksa Antonia'yı tekrar arayacak mı görmek için.

Başı dönüyor, gözleri Southwark'a doğru kayıyor.

Aşağı Yol'un hâlâ orada olup olmadığını merak ediyor. Bilmiyor.

Duruyor, ayağı neredeyse mükemmel bir gülün üzerinde geziniyor. Yerdeki döküntüler düşünüldüğünde çarpıcı bir keşif.

Charlotte diz çöker ve çiçeği topladığı diğer atıklara ekler.

Bir nefes çeker, havanın tadına bakar ve hemen keşke yapmasaydım der. O keder ve panik havası göğsünü, zihnini dolduruyor, delirecekmiş gibi hissetmesine neden oluyor. Sabine hatalıydı. Bunu engellemenin bir yolu yoktur. *Denedi*. Kulaklarını tıkamaya, zihnini kordon altına almaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Tek yapabildiği, onu hâlâ ne kadar rahatsız ettiğini saklamak.

Sabine'in, Charlotte'un *histeri* adını verdiği hastalığına tahammülü yoktur; Charlotte ise onun dengeli duruşuna zor katlanmaktadır. Hiçbir şey Sabine'i rahatsız etmiyor gibi görünmektedir; onun başlıca şikâyeti, karne uygulamasının kanın tadını yavanlaştırmasıdır.

Charlotte bunu söylediğinde ona baktı. Dehşete düşmek istedi ama bunun yerine sadece üzüldü. Merdivenlerde onu baştan çıkaran kadına ne olmuştu? Ona gizli salonlarda nasıl dans edileceğini, nasıl hayal kurulacağını, nasıl isteneceğini ve kendisine verilenden daha fazlasını nasıl alacağını öğreten kadına? Onunla birlikte boş kale koridorlarında yalınayak koşan ve kalbinin hiç durmamış gibi atmasını sağlayan kadına?

Charlotte şu anda nerede olduğunu merak ediyor.

O gece erken saatlerde birlikteydiler, yarı boş bir yolda yürüyorlardı, omuzları kamburlaşmış yabancılar aceleyle yanlarından geçip gidiyordu ve Charlotte birlikte birini seçmelerini önerdi. Ama Sabine tuhaftı, dikkati dağınıktı, derisinin içinde çok huzursuzdu ve sonunda geri çekildi ve tek başına yürüyüşe çıkacağını ve Charlotte'la evde buluşacağını açıkladı.

Charlotte onun gidişini izledi ve kendini rahatlamış hissetti.

Görünüşü korumaktan çok yoruldu.

Bu yalnız hayat onu taştan kuma kadar yıpratmıyor.

Ezilmiş bir şakayığ1 kurtarmak için çömeliyor ve derme çatma buketi burnuna götürüyor. Nefes alırken gözlerini kapatır ve kendini Clement Hall'da hayal eder.

Bir kahkaha anısı. Taze çimenlerin gıdıklaması. Annesinin sesi, ve-

Bir hava saldırısı sireni canlanıyor, sefil, unutulmaz bir uluma.

Charlotte iç çeker, küçük buketi göğsüne bastırır. Gökyüzüne bakıyor, bir uçağın kenarlarını arıyor, yere tutunursa ve bir şey düşerse ne olacağını merak ediyor. Kırılğan kalbi ezilir miydi, yoksa enkazdan sürünerek mi çıkardı?

Siper almaya çalışan vatandaşları, el sallayarak onu en yakın sığınağa yönlendirmeye çalışan yaşlı adamı görmezden gelerek yürümeye başlar.

Belki de yeni bir panik havasının etkisiyledir ama Charlotte adımlarını hızlandırır, aniden eve, Sabine'e gitmeye can atar.

Şu anki daireleri ona Merry Way'deki Amelia Teyze ve çocuklarının yaşadığı evi hatırlatıyor; iki katlı, sadece ikisi için fazla büyük, son sakinleri daha güvenli, daha yeşil, gürültüden daha uzak bir yere taşındığında talep edilmiş.

Bir elinde çiçekler, diğesinde anahtarlar olduğu halde gelir ve-

Kan.

Kapı kolunda kan var.

Merdivenlerde kan var.

Kan, parmaklar gibi duvardan aşağı kayıyor.

Korkunç izler yatak odalarına kadar uzanır ve Sabine'i odanın ortasında, tepeden tırnağa kırmızıya bulanmış halde bulur. Yüzü kırmızıya boyanmış, ellerinden damlıyor ve yerdeki çıplak ayaklarının altında birikiyor.

Charlotte gördüğü manzara karşısında irkilir, tahta ayakkabılarının altında gıcırda. Sabine'in başı yukarı kayıyor, gözleri siyah, gözbebekleri geniş. Hülyalı hülyalı gülümsüyor.

"İşte buradasın," diyor havadar bir sesle, yabancının olamayacak kadar nazik, kendisinin olamayacak kadar yanlış.

"Aşkım," diyor Charlotte, nazik görünmeye çalışarak, "ne yaptın sen?"

Sabine başının geriye düşmesine izin verir. Bakışları tavanda geziniyor. "Noel kâğıdı gibi parçalandılar." Kolları sanki suyun içindeymiş gibi iki yanında sallanıyor. "Kurdeleler, her yerde."

Charlotte titriyor.

Sesinde şiddet yok, ama geriye kalan şey bir şekilde daha kötü. Sevgilisinin etindeki bu baygın canavar.

Dönüp kaçmak istiyor.

Bu odadan, bu daireden, bu hayattan kaçmak için.

Bunun yerine Charlotte kendini öne doğru zorlar. "Gel," der Sabine'in elini tutarak. "Hadi temizlenelim."

Banyoyu hazırlar ve Sabine ilk kez kontrolü ele almak için çaba göstermez. Küvete girmesine izin veriyor, su önce pembeye sonra kırmızıya dönerken uzanıyor. Charlotte saçlarını yıkarken, tırnaklarının altındaki kanları temizlerken, uzun zamandır sevdiği ve çok iyi tanıdığı vücudunu temizleyip bakımını yaparken zevkle mırıldanıyor. Charlotte onu uzuv uzuv kuruturken uysal kalır ve sonra yatağa götürür. Onu yastıkların arasına yerleştirir.

"Düşüncelerini duyamıyorum," diye mırıldanıyor Sabine uykulu bir şekilde. "Çok sessizler." Kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırılganlık oluşuyor. "Benden sır mı saklıyorsun?"

Charlotte başını sallar. "Hayır," diye fısıldar, zihni kilitlemiştir. "Sadece yorgunum." Başparmağıyla çatlağı düzeltiyor. "Sen yorgun değil misin?"

"Evet," diyor Sabine ve yastıkların arasına gömülüyor.

Charlotte onun yanına kıvrılıyor ve saçlarını okşuyor, o gözlerin arkasındaki ışığın geri gelmesini bekler. Ama asla yanmaz. Ve bunun yerine, Sabine'in yıllar boyunca her gece tenine öpücükler kondurduğu şiiri fısıldar.

"Kemiklerimi gece yarısı toprağına gömün.
Onları sığ ekin ve derin sulayın. Ve
benim yerimde yabancı bir gül yetişecek ..."

Sabine'in uyuduğından emin olana kadar.

Sonra yavaşça, yavaşça, Charlotte kendini serbest bırakıyor. Sabine eskiden Charlotte her kıpırdadığında ona uzanırdı, ama şimdi o kadar derin uyuyor ki, yere düştüğünde nadiren kıpırıyor. Sanki battaniye yerine toprağın altına gömülmüş gibi.

Kendini, aşkını, dünyayı kaybetti.

Charlotte yataktan kayar ve sessizce odanın içinde ilerler. Yakındaki masanın üst çekmecesinde bir bıçak var. Kör bir bıçak, silahtan çok mektup açacağına benziyor ama iş görür.

Tekrar yatağı tırmanıyor ve Sabine'in üzerine diz çöküyor.

Şu anda bile bir tabloya benzeyen Sabine'nin ıslak saçları yastığı yayılmış, göğüslerinin arasından kökler gibi damlayan simgeler. O kadar hareketsiz yatıyor ki, çoktan cansız görünüyor.

Charlotte bıçağı kaldırıp metal ucunu Sabine'in göğsüne doğru indirirken yutkunuyor.

Havayı yarıyor. Ve
durur.

Ucu orada, kalbinin bir santim üzerinde, sanki bir duvarla karşılaşmış gibi duruyor. Charlotte şok içinde bakar, dişlerini sıkar, bıçağı aşağı indirmeye çalışır, kabzanın etrafındaki parmak eklemleri bembeyazdır. Bıçağı tutan şeyin bıçak ya da hava olmadığını fark eder. *Kendisi*. Kendi uzuvları bağlanmış, bedeni göremediğı iplerle yerinde tutuluyor. Zihni hızla dönüyor, dönüyor ve dehşetle anlıyor.

İpler değil.

Kelimeler.

Elli yıldan daha uzun bir süre önce, Charlotte evini son kez geride bıraktığında söylenenler. *Beni asla incitmeyeceğine söz ver.*

O zaman bile bu sözler ona ne kadar tuhaf gelmişti.

Karanlık onu ilk kez ele geçirdikten sonra, o lanetli evin yatağında birlikte kıvrılmış yatıyorlardı.

Beni asla incitmeyeceğine söz ver.

Sabine'in isteyebileceği her şeyi. Alabileceği tüm yeminleri.

O zaman Charlotte'a ne kadar basit görünmüştü.

Evet demek ne kadar kolaydı.

Ama bu sözler şimdi onu sarıp sarmalıyor, bıçağı son birkaç santim zorlamaya çalışırken elleri titriyor. *Yapamıyor.* Gözleri hayal kırıklığı ve kederle yanıyor. Kıpırmızı bir gözyaşı çenesinden aşağı akıyor. Sabine'nin yanağına damlıyor.

Belki de onu uyandıran kan kokusudur.

Belki de Charlotte'un duvarlarının yıkılışı, paniğinin havaya yayılışıdır.

Sabine'in gözleri çırpınır ve sürüklenerek açılır. Hâlâ siyah, hâlâ dipsiz.

Hâlâ göğsünün üzerinde donmuş duran bıçağı ve onun hemen ötesindeki Charlotte'u görüyorlar. Yüzünde beliren ifade şok ya da öfke değil. Onun yerine, ağzı eğlenerek seğiriyor. Sanki bu başka bir oyunmuş ve Charlotte az önce elini uzatmış gibi.

Sabine ayağa kalkarken Charlotte bıçağı düşürür ve yataktan geriye doğru sıçrar.

"Aptal Charlotte," diyor ve odanın diğer ucuna doğru geri çekilirken bıçağı uzanıyor. Bıçağı düşünceli bir şekilde dengeliyor, ağırlığı bir o yana bir bu yana savruluyor, sonra soğuk siyah gözleri tekrar yukarı bakıyor. "Neden yatağına dönmüyorsun?"

Ama artık geri dönüş yok ve Charlotte dönüp kaçıyor.

Sabine'in kolları üzerine kapanmadan ve bıçağı kalbine saplamadan önce bir, iki adım atmayı ummaktadır. Ama odanın sonuna, sonra koridorun sonuna, sonra merdivenlerin dibine, sonra da sokağı çıkmayı başarır ve göğsünde hiçbir yırtılma, ölüm ya da karanlığın yükselişi yoktur, sadece gece havası vardır,

ve sirenlerin hayalet gibi yankılanan sesini duyuyor ve bedenini ileri, ileriye, uzağa doğru zorluyor.

Charlotte Orpheus, Sabine, Eurydice. Ve arkasına bakmıyor.

VII

Charlotte Londra sokaklarında yalınayak yürüyor, kollarını kendine dolamış, geceliğinden başka bir şey giymeden Southwark Köprüsü'nü geçerken gökyüzü her adımda aydınlanıyor.

Şafak söktükten hemen sonra depoya ulaşır, artık korkunun yanı sıra hastalıktan da titriyordur ve kapıya yaslanır, ancak kilitli olduğunu görür.

Kapıyı çalıyor ama kimse cevap vermiyor. İçeriden adım sesi gelmiyor.

Charlotte, parmakları kapının koluna dolanırken alnını tahtaya yaslar. Kilit onun kavrayışının altında çatırdıyor, kapı açılıyor-

Ve hala içeri giremiyor.

Bacakları eşikte takılıyor, yıllar önce kendisine verilen davetin süresi dolmuş ya da iptal edilmiş.

Charlotte sallanır ve taş kaldırımın üzerinde dizlerinin üzerine çöker, başı çarpmakta ve kemikleri ağrıtmaktadır. Tekrar ayağa kalkmak için güç ve irade toplamaya çalışırken ayakkabı sesini duyar ve sonunda Jack görünür, saçları geriye taranmış, gömlek kolları kıvrılmış, jartiyerleri belinden sarmaktadır. Charlotte'un ayağa kalkmasına yardım eden Jack, "*Aman Tanrım*", "*Sevgilim*" ve "*İçeri gel*" diye mırıldanır.

Onlar gibi, Aşağı Yol da hâlâ orada.

Duvarlar farklı bir renge boyanmıştır, masalar yeniden düzenlenmiştir ve bu saatte boştur, ama Charlotte, Jack onu bir kabine götürürken aynı uykulu ve yayılan sıcaklığı, o hoş havayı hisseder. Antonia merdivenlerin başında belirir, saçından iğneler koparmaktadır ve Charlotte

En çok hatırladıkları şey, ona nazik davranmaları değil, hiç şaşırmamaları. On altı yıldır onu bekledikleri çok açık.

Antonia ona bir şal getirir, soğuktan çok rahatlık için ya da belki de sadece alçakgönüllülük için, Jack bir bardak koyar, ama Charlotte bardağa uzandığında masanın cilalı yüzeyinde korkunç bir yansımayla karşılaşır - bukleleri vahşi, yanakları kanlı gözyaşlarıyla çizgili. Yolda kimseyle karşılaşmadığı için ne kadar şanslıydı.

Jack ve Antonia onun karşısında oturmuş, hikâyeyi beklemektedirler ve o da anlatır.

Charlotte sesindeki sakinliğe hayret eder. Kırılmaması.

"Çiçek almaya çıkmıştım..."

Çiçekler. Onları nerede bıraktığını hatırlayamıyor. Kanı ilk gördüğünde ön kapıda mıydı? Yoksa yatak odasında mıydı? Artık bunun pek önemi olmadığını biliyor, ama hikâyeyi anlatırken - eve gelişini, Sabine'i bulmasını, banyoyu, yatağı ve duran bıçağı - bir yanı çılgınca buketi arıyor.

Zihnini tekrar kabine dönmeye zorlar. Jack ve Antonia sessiz bir sohbe dalmış gibi bakıyorlar ve Charlotte acı acı merak etmekten kendini alamıyor, birbirlerini içeri alıyorlar mı? Kendisi kapının dışında durup tahmin etmek zorunda kalırken, diğerinin her odayı keşfederek içinde dolaştığı zihin evleri mi?

Sabine onu içeri alsaydı, bir fark yaratır mıydı? Kalacak kadar güçlü olur muydu?

Yoksa daha erken mi kaçırdı?

"Buraya geldiğim için özür dilerim," diyor yüksek sesle.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim. Ama eğer seni tehlikeye attıysam-"

Antonia elini sallayarak, "Bunun için endişelenme," diyor.

"Burası *bizim* evimiz. İzin almadan kimse o kapıdan giremez."

Charlotte'un bakışları kısa koridorda geziniyor ve o bunu yaparken gölgelerden biri sıyrılıyor, başını eğiyor ve uykulu bir gülümseme yayıyor gibi görünüyor.

Aptal Charlotte, neden yatağına dönmüyorsun?

Titriyor, göz kırptıyor. Yorgun zihni ona oyunlar oynuyor.

"İç şunu," diyor Jack, bardağı öne doğru iterek. "Yardımcı olacaktır."

Charlotte başıyla onaylıyor ve alıyor, yutkunurken demirin arkasındaki tatlı bir şeyin tadını alıyor. İçine bir sıcaklık yayılır, ardından bir yumuşaklık gelir.

"Jack, hayatım, sen yukarı çık. Birazdan orada olacağım."

Başını sallayıp geri çekiliyor ve Antonia onun yanındaki minderli bankın üzerine kayıyor, Charlotte'u uzanması için ikna ediyor, başını diğer kadının kucağına koymasına izin veriyor.

Antonia saçlarını okşayarak, "Hadi," dedi, "biraz dinlenmeye çalış."

Charlotte bir daha asla uyuyamayacağına inanarak reddetmek ister ama o zarif parmaklar saçlarını okşarken ve gün ışığı yukarıdan aşağıya doğru bastırırken, korkunç bir yorgunluk onu ele geçirir.

"Neden bu kadar nazik davranıyorsun?" diye sorar, batmaya başlarken bile.

Antonia'nın sesi onu takip ediyor. "Bu bahçede birlikte büyüyüyoruz."

Ve sonra, bir şekilde, uyuyor.

Neyse ki rüya görmüyor.

Gece karanlığında uyanır -kulübün penceresi yoktur ama yine de zamanın kemiklerinde bir çan gibi çaldığını bilir- oturduğunda masanın üzerinde katlanmış ve beklemekte olan bir takım yeni giysiler bulur. Pamuklu bir elbise. Kaşmir bir kazak. Bir çift ayakkabı.

Banyoya girip giyiniyor, yanaklarını keseliyor, saçlarını topluyor, yüzünü ayarlıyor ta ki

Geriye dönüp baktığında, dün geceki masadaki perili kızıdan çok, son yüz yıldır tanıdığı kızla karşılaşır. Charlotte tekrar kulübe adımını attığında, bir avuç garson gelmiş, Way Down işine devam etmektedir, elbette, çünkü dünya ondan başka kimse için durmamıştır.

Antonia yeniden ortaya çıkar, inci bir elbiseyle merdivenlerden iner, saçları mükemmel dalgalar halinde toplanmış, dudakları yakut kırmızısına boyanmıştır. Jack, elleri cebinde onun arkasından aşağı iner ve Charlotte gitmesi gerektiğini bilir, hâlâ kalkıp gitmek, şehirle yüzleşmek için güç toplamaktadır - sevgilisinin kara gözlü versiyonu mutlaka oradadır, karanlıkta onu arıyordur - Antonia kuzey hattı için bir tren bileti çıkardığında.

Bu büyük bir nezaket ama yine de o bilette Jack ve Antonia'nın söylemediği korkunç bir gerçek var.

Londra'da kalmak güvenli değil.

Sabine'e gitmesi için yalvardığı onca zamandan sonra ne kadar ironik. "Jack seninle istasyona kadar yürüyecek," diyor Antonia. "O

sizi götürebilirdim, ama neredeyse hiç benzin yok ..."

Charlotte başını sallar. "Hayır, zaten çok şey yaptın. Ve eğer Sabine ..."

Noel kağıdı gibi dağıldılar.

Antonia bir kolunu Jack'in omuzlarına doluyor. "Jack'imiz için endişelenme," diyor yanağından öperek. "O kendi başının çaresine bakabilir, öyle değil mi?"

Jack gülümser, hayali bir şapka çıkarır. "Oraya sağ salim vardığınızı görmek benim için bir zevk olacak."

Antonia, Charlotte'la göz göze gelir, konuşacak gibi olur ama sonra kapı açılır. Charlotte, gelenin Sabine olduğundan emin bir şekilde kaskatı kesilir ama gelenler gecenin ilk müşterileridir ve Antonia, Jack onu dışarı çıkarıp bekleyen karanlığa kadar eşlik ederken cazibesini onlara yöneltir.

Birlikte, yan yana yürüyorlar; Jack ellerini ceplerine sokmuş, Charlotte da dirseğini sıkıca tutuyor. Sinirleri gergindir, duyuları satın almak için çabalamaktadır, hayal gücü geçtikleri her şekli bir kadına, her kadını da Sabine'e dönüştürmektedir.

Sabine, tanıştıkları gece giydiği menekşe rengi elbiseyi giymiş, eldivenli bir elini taksi çağırmak için kaldırmıştı.

Sabine, kepenkleri kapalı bir dükkânın kapısına yaslanmış, tepeden tırnağa kan içindeydi.

Charlotte sıkar onu gözlerkapat kadar ve Karanlık yıldızlarla çiçek açar.

"Biliyorsun," diyor Jack. "Kendimizi ölümsüz sanıyoruz ama değiliz."

Charlotte gözlerini kırptırarak dikkatini tekrar ona verir.

"Yeterince uzun yaşarsan, her şey çürümeye başlar." Cebinden bir el çıkarıyor, parmak ucuyla göğsüne vuruyor. "Merhamet, şefkat, alçakgönüllülük, özen." Her kelimede bir vuruş. "Yapraklar gibi dökülürler, geriye sadece sap ve diken kalana kadar. Açlık ve avlanma dürtüsü."

Charlotte kaşlarını çatır, zihni yarışmaya başlarken bile. Bu olabilir miydi? Neler oluyor... Sabine' *i* hiçbir zaman *nazik ve kibar* olmamıştı -*ya da* öyleyse *bile*, tanıştıklarında bunlar yok olmuştu- ama içinde her zaman vahşi bir ışık, ısırıcı bir mizah, tutku ve zekâ vardı. Bunlar ilk ne zaman kaybolmaya başladı?

Hampshire'daki ev miydi? Yoksa

Alman kalesi mi?

"Bir bakıma, sanırım her şey oldukça şiirsel," diye düşünüyor Jack, "bizi insan yapan tüm o şeylerin acımasız ölümlülüğü."

Öfke Charlotte'un boğazında safra gibi yükselir. "Bağışla beni," diye homurdanıyor, "eğer şiiri değerli bir bedel olarak görmüyorsam."

Başını sallıyor, bir blok, sonra iki blok boyunca hiçbir şey söylemiyor ve sonra kelimeler dökülüyor. "Antonia sana söyledi, sanırım, o benim yapıcım değil idi. Onun adı William idi. A

Sıradan bir beyefendi için sıradan bir isim. Ben daha gençken bana söz verdirmişti." Ona bir bakış atarak duraklıyor. "Artık bildiğin gibi, bizim türümüz arasında verilen sözler bağlayıcıdır."

Charlotte yutkunur, başını sallar.

"Şey," diye devam ediyor Jack, "William kendisi olmaktan çıktığında onu öldüreceğime dair bana söz verdirdi. Ve o anın ne zaman olduğunu bana söylemesi için ona güvenemeyeceğime göre, o anı kendim seçmek zorunda kalacaktım. Ölçmeliydim, tartmalıydım, bir insanın ne kadar değerli olduğuna karar vermeliydim.

- *benim* insanım- kaybolmadan önce kaybedebilir." Kadın şaşkın şaşkın bakıyor, adamın devam etmesini bekliyor.

O sormayınca, kadın sormadan edemiyor. "Ne oldu?"

Jack buna sadece soluk bir gülümseme ile karşılık verir ama Jack'in gözlerindeki acıyı bir kamera flaşı kadar hızlı görebilmektedir. "Gerçek şu ki, ölüm ister hepsini bir anda alsın, ister zaman içinde parçalarını çalsın, sonuçta ölümsüzlük diye bir şey yoktur. Sadece bazılarımız diğerlerinden daha yavaş ölüyor."

Jack bunu söylerken nazik bir gülümseme takınır, sanki bu sözler Charlotte'u daha iyi hissettirmek için söylenmiş gibidir. Ancak St. Pancras'a yaklaştıklarında Charlotte yeni bir korkunun içine işlediğini hisseder.

Eğer bu doğruysa ve hepsi solmaya, çürümeye mahkûmsa, kendi insanlığı tükenmeye başladığında bu neye benzeyecek? Nasıl hissedecek? Nasıl anlatacak? Ya fark edemeyeceği kadar yavaş bir şekilde onu ele geçirirse? Ya geldiğini göremeyeceği kadar hızlı gelirse?

Eğer Jack bu soruları duyarsa, cevapsız kalırlar.

Kol kola, St Pancras'a, cam ve çelikten oluşan, hasar görmüş, bombalanmış ama yine de bir şekilde ayakta duran tünele doğru yürüyorlar.

Onu perona götürür, treni çoktan gelmiştir. Yabancılar etrafta dolaşıyor, gazete okuyor ya da mataralarından bir şeyler yudumluyor,

Kimi gruplar halinde, kimi tek başına ve Charlotte her birinde o uzun yüzü, o bakır saçları arıyordu.

Şu anda bile Sabine'in onu avlayacağından emin. Eğer çoktan orada değilse.

Jack ona bileti verir ve her iki yanağına da soğuk dudaklı birer öpücük kondurarak iyi şanslar diler. "Cesaret," der Jack, "önünde uzun bir yol var." Kız Jack'in kendi yolculuğundan mı yoksa ruhundan mı bahsettiğini bilemez.

Jack gitmeye başlar, sonra durur ve geri döner. "Ah, neredeyse unutuyordum." Cebini yoklar ve bir kart çıkarır. "Sevgili Antonia adına," diyor. "Eğer Amerika'ya yolunuz düşerse, bir arkadaşınız olsun isterdi."

Charlotte kartı alır. Ön yüzünde beyaz dikenli siyah bir gül resmi vardır. Arkasında *Boston* yazıyor. Ve hemen altında, ona ait olması gereken eğik bir el yazısıyla eklenmiş bir isim: *Ezra*.

Bununla birlikte ayrılırlar, ancak Jack tren uzaklaşana kadar. Charlotte trene biner. Uzun zamandır ilk kez, yalnız.

Tren gümbürdeyerek hareket ederken kendi kendine *bunun bir yalan olduğunu, sadece tek bir hikayeye sahip olduğunu* söylüyor.

Ve yine de, tren vagonunda dururken, pencerelere bakarken ve platform Jack dışında bomboş bir şekilde kayarken, Sabine'i bir ipin ucundaki ağırlık gibi hissedebildiğine yemin eder. Aralarındaki ip, tren istasyondan ayrılıp hızını artırırken kopacak kadar gerilmiştir. Kordonun koptuğu ve özgür olduğu o rahatlama anını hissetmek için bekler.

Gelmiyor.

Ama Sabine de bilmiyor.

Charlotte sonunda koltuğuna gömülür. Ve hıçkıra hıçkıra ağlar.

ALICE

(D. 2019)

I

Lottie'nin sesi kesiliyor.

Lottie pencerenin önünde durmuş, sırtını odaya dönmüş dışarı bakıyor ve camdaki yansımadan Alice yüzündeki kıpkırmızı gözyaşlarını görebiliyor, devam etmesini, açıklamasını bekliyor, ama Lottie durmuş, Alice tekrar başlamayı mı planladığını yoksa bu kadar mı olduğunu bilmiyor ve Alice Lottie'den Ezra'ya bakıyor, o da sanki daha önce duymuş gibi kollarını kavuşturmuş öylece oturuyor.

Şu anda saat ya çok geç ya da çok erken, Alice gecenin nerede kesildiğini, biri olmaktan çıkıp diğeri olmaya başladığını bilmiyor, tek bildiği saatlerdir Lottie 'nin konuşmasını dinlediği, otel kendini yatağa attıktan çok sonra ve hala ona *nedenini* söylemediği.

Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Bütün bunlar, sadece kaçtığını söylemek için mi?"

"Hayır." Lottie gözlerini kırıştırıyor, pencereden dönerken kendi anılarından kurtuluyor. "Sana yapmadığımı söylemeye çalışıyorum."

"Senin için üzülmemi mi istiyorsun? Çünkü senin bir Zehirli eski sevgili mi?" Lottie yarı hıçkırık, yarı kahkaha şeklinde küçük bir ses çıkarır ama Alice ellerini havaya kaldırır. "Seni incittiği için üzgünüm," diyor. "Ama bu senin yaptıklarını telafi etmez-"

"Hikaye henüz bitmedi," diyor.

"*Önemli olan* kısma gel o zaman," diye tersliyor Alice.

"*Her şey önemli*," o geri çekiliyor. "Hikayeler önemli, Alice."

Yeterince uzun yaşadığınızda, sahip olduğunuz tek şey onlar olur."

"Benim de bir hikayem vardı," diye feveran ediyor. "Sen bitirmeden önce. I

bir hayatım vardı. Bir şansım vardı-" Sesi çatlıyor. "Bir geleceğim vardı. Ve şimdi-"

Lottie yukarı bakar. "Hâlâ biliyorsun." "Oh, *lanet olsun!*"

Alice, Lottie'ye doğru hamle yaptığıının farkında değil. Ezra aralarında belirip bir eliyle Alice'i nazikçe ama sıkıca geri çekene kadar söylemiyor, sanki buradaki tehlike oymuş gibi - çünkü tabii ki Alice onun arkadaşı değil, Lottie'nin arkadaşı.

Lottie'nin gardı düştü ve suçluluk duygusu ve kederi havayı zehirliyor, odaya, Alice'in içine sızıyor, ona istemediği, artık dayanamayacağı şeyleri hissettiriyor ve ne için? Ne için mi? Hayır, siktir et.

Yeterince içti.

Alice döner ve kapıya doğru fırlar, içlerinden birinin onu durdurmaya çalışmasını bekler ama durdurmazlar. Menteşeleri gıcırdayacak kadar sert bir şekilde kapıyı açıyor ve koridora dalıyor ve merdivenlere, alttaki mermer lobiye, cam ön kapılara, kaldırıma, sokağa ya da karanlık Avam Kamarası'nın girişine ulaştığında bile durmuyor.

Ayakları çimen bulana kadar durmuyor ve o zaman bile boğulduğu hissinden kurtulamıyor. Beyni havaya ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ediyor ama ciğerleri olmadığını biliyor ve içindeki hareketsizlik boğucu ve-

"Nefes al."

Ezra'nın peşinden geldiğini duymamıştı ama o oradaydı. "Sadece nefes al," diyor. Kız arkasını dönüp ona bakıyor ama o sadece omuz silkiyor. "Güven bana, faydası olacak."

Ve Alice ona güvenmiyor, güvenmek istiyor, güvenebilirdi de, ama kaburgalarındaki bu ezici baskıyı durdurmak için *bir şey* yapmak zorunda, bu yüzden gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor, dörde kadar sayıyor, sonra yıllar önce öğrendiği şekilde tekrar üflüyor. İçeri, sonra dışarı, sonra tekrar içeri, sinirleri durana kadar ciğerlerini körüklüyor

Zihni sessizleşmeye başlar ve bedeni Lottie'den içine sızan tüm korkunç duyguları dışarı atar.

Geceyi, altındaki toprağı ve üstündeki gökyüzünü sabit hissedene kadar nefes alır. Tekrar kendisi gibi hissetmeye başlayana kadar nefes alır.

"Daha iyi misin?" diye soruyor. Başını sallıyor, konuşmayı bırakırsa kırılgan sakinliğinin bozulacağından korkuyor. "Bedenler bazı şeylere tutunur," diyor Ezra. "Eski alışkanlıklar falan. Yıllarca pipo içtim."

Alice ona bakar, bunu hayal etmeye çalışır ve görüntü o kadar uyumsuzdur ki neredeyse gülümser.

"Gülme," diyor, "benim zamanımda bu daha yaygındı..."

Adamın daha önce ne olduğunu ifade eden kelimeyi söylemekten hoşlanmadığını fark ediyor, tıpkı kendisinin şu anda ne olduğunu ifade eden kelimeyi söylemeye dayanamadığı gibi.

"Mesele şu ki, tütün hiçbir şey yapmadı, ama pipoyu paketlenme ve yakma eyleminin aşinalığıyla ilgili bir şey vardı. Bir çeşit hafıza duygusu. Dişlerimin arasındaki tahta ısırtığı. Beni sakinleştirme şekli."

Alice nefes alıp veriyor, hareketin güvenliğine tutunuyor, gece sırsıklam olmuş Commons ona normal olmadığını hatırlatsa bile, bu ona ne kadar normal hissettiriyor. Hışırdayan ağaçlar, kuşların kanat çırpışları, patikalarda dolaşan üç beden, üç çift adım, atan üç kalp ona fısıldıyor. Bir nefes daha üflüyor ve tekrar konuşmak için kendine güvendiğinde soruyor, "Ne zaman vazgeçtin?"

"Yetmişli yıllarda. Artık uyum sağlayamıyordum."

"Bilmiyorum," diyor ona bakarak. "Hipster'larla birlikte geri dönüş yaptığını duydum."

Ezra yüzünü buruşturur. "Hayır, teşekkür ederim." Gözleri Avam Kamarası'nda geziniyor. "Taze pişmiş ekşi mayanın kokusuna bayılan bir arkadaşım vardı. Elbette yiyemezdi ama sadece kokusu bile, gerçekten isterse yiyebileceğini düşünmesi için yeterliydi."

"Harika," diye mırıldanıyor Alice. "Siz pipo dumanı ve taze ekmek alıyorsunuz, ben ise endişe. Hiç adil görünmüyor."

Ezra'nın ağzı karışıyor. "Mesele şu ki, kim olduğumuza tutunmanın yollarını buluyoruz. Bunun bizi başka biri olmaktan alıkoyacağı umuduyla."

Yutkunuyor. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır. Ama bazen darbeyi yumuşatır."

Alice ellerini yumruk yapıyor, tırnaklarının hilallerinin avuçlarını kestiğini hissedene kadar sıkıyor ama acı bir hayaletten başka bir şey değil.

"Başka biri olmak istedim," diyor. "Bu yüzden Boston'a geldim. Eve döndüğümde, ben ..." *Catty'nin küçük kız kardeşi* Alice neredeyse öyle diyor.

Her zaman onun gölgesinde, her zaman onun izinde.

Alice onun yerine başını sallar. "Yeni biri olmak istedim. Bunun bir başlangıç noktası olması gerekiyordu. Ama şimdi-"

"Bu bir ölüm cezası değil, Alice."

Ona ters ters bakıyor. "Bunu nabzıma söyle."

"Bilgiçlik taslamak istiyorsan, tamam. Ama öyle değil. Lottie söylediklerinde ciddiydi. Bir hayat yaşayabilirsin. Evet, düşündüğünden biraz farklı görünecek. Ama yine de bir hayat olabilir." Omzunun üzerinden otele bakıyor. "Bırak da bitirsin."

Alice öfkenin yeniden yükseldiğini, kalbinin etrafında daraldığını hissediyor. Lottie'yi koruduğu için Ezra'ya duyduğu öfke. Karanlıkta ona gülümsediği, yağmurda onunla birlikte koştuğu, o gecenin gerçekten her şeyin başlangıcı olabileceğine onu inandırdığı için Lottie'ye duyduğu öfke. Alice kollarını kavuşturuyor ama bu onu huysuz bir çocuk gibi hissettiriyor, bu yüzden tekrar kavuşturuyor. "Bu olanları değiştirmeyecek. Benim ne olduğumu değiştirmeyecek. Onun yaptıklarını."

Ezra anlamış gibi başını sallar. "Haklısın, geri dönüş yok. Ama ilerlemenize yardımcı olabilir. Bunu, arkasında birkaç yüzyıl olan birinden dinleyin. Öğrenirsin

Bazı duyguların ne kadar ağır olduğunu, sizi ne kadar aşağı çekeceğini. Öfke ve kızgınlık en kötüleridir. Cebinizdeki taşlar gibidirler. Çok fazla olursa boğulursunuz."

Alice döner ve caddenin karşısındaki otele bakar, pencereler camdan gözler gibi geriye bakmaktadır, biri hariç hepsi karanlıktır. Lottie bir siluetten başka bir şey değildir, bir eli cama dayalı, kız şeklinde bir gölge.

Alice içeri ilk girdiğinde *ben değildim* demişti. *Ben değildim.*

Şimdi son bir kez derin bir nefes alıyor ve sonra kendini otele doğru zorluyor.

Hikayenin nasıl bittiğini öğrenmek için.

CHARLOTTE

(D. 1827)

I

Roma, İtalya *1953*

Şehirlerin nadiren uyuduğunu söyledikleri doğrudur, ancak uyudukları bir saat vardır.

Barlar ve kulüpler kapandıktan sonra mükemmel bir zaman dilimi kepenkler kapalı ve fırıncılar kalkmadan önce. Meydanlar boşken, caddeler ıssızken, gezginler kalp atışlarını duyabileceği kadar azken.

O saatte, Roma Charlotte'a aittir.

Sokaklarda dolaşır, sanki şehir bir müzeymiş ve tek ziyaretçisi kendisiymiş gibi davranır. Yürüyor ve binaların ölçeğine hayret ediyor, yenileri narin, renkli, süslü, eskileri heybetli taş bloklar.

Ama fiskiyeler onun favorisi.

Sanki arkadaşımışlar gibi her gece onları ziyaret eder. Arka planlarına ve kaidelerine kazınmış Latince'yi biliyor, savaşta bükülmüş ya da derinliklerden yukarı fırlamış ya da yukarıdaki ağırlığın altında eğilmiş birçok figürü ezberlemiş.

Charlotte Navona Meydanı'na ulaşır ve her zaman yaptığı gibi en sevdiği üç yapının önünde durur. Derinliklerden gelen bir yaratıkla savaşa kilitlenmiş Neptün'ü görür. Çılgınca kaçmaya çalışan bir at ve su perisi. Hepsi kapana kısılmış, bu umutsuz anda, zaferle yenilgi arasındaki bu uçurumda sonsuza dek donup kalmışlardır.

Etrafında gece sessizdir.

Yağ lambaları çoktan yok oldu, tereyağı sarısı ışıltıları

yerini, kaldırım taşlarını mavi-beyaza çeviren sokak lambaları alıyor. Tek ses elektrik şebekesinin uğultusu ve fiskiye'nin şırıltısıdır. Ama Charlotte parmaklarını suda gezdirmek için eğildiğinde, çıplak ayakların belirgin bir şekilde yere bastığını duyar.

Ve dünyası titreyerek durur.

Aptal Charlotte.

Başta çok dikkatliydi, bir çocuğun parmaklarını yaktıktan sonra olduğu gibi.

Aylarca her gece duyularının sınırlarını zorladı, her siniri tetikleydi. Kızıl saçların parıltısını ilk gördüğünde tüm vücudu buz kesmiş, sonra bunun kızıl saçlı, yuvarlak yüzlü bir kız olduğunu fark etmişti.

Bir sonraki sefer, vitrindeki bir mankeni. Üçüncüsü, bir direğe vuran ışık.

Ama haftalar aylara, aylar da yıllara dönüştükçe zihni ona oyun oynamayı bıraktı. Gölgeler duruldu, şekiller çözüldü ve Sabine hâlâ Charlotte'a rüyalarında musallat olsa da, onu bulabildiği tek yer orası oldu.

Şimdiye kadar.

On yıl -o kadar uzun, o kadar kısa ki, özgür olduğunu nasıl düşünebildi? -ve döndüğünde ne göreceğini biliyor, bu yüzden ilk başta dönmüyor. Bunun yerine, çeşmenin kenarında kıpırdamadan oturuyor, bakışlarını suyun yüzeyine sabitliyor, adımlar yaklaştıkça paniklemiş yüzü dalgalanıyor.

Aptal Charlotte.

Ve sonra, sonunda, dünyadaki en hoş ses. Bir kalp atışı.

Yumuşak ama kararlı ve açık bir şekilde insan.

Dünya yeniden hareketlenir ve Charlotte bakmaya izin verdiğinde, bir elinde sandaletleri, diğerinde sigarasıyla çeşmeye doğru yürüyen genç bir kadın görür. Bronzlaşmış ve tay gibi uzuvları

Kalçalarını sıyırarak kadar kısa bir yazlık elbise. Bal sarısı saçları küt kesilmiş, gözleri çarpıcı bir mavi tonunda - gerçi Charlotte daha sonra ruh haline bağlı olarak deniz mavisinden fırtınalı griye nasıl değıştiklerine hayret edecek.

Charlotte'un içindeki her şey gevşer ve genç kadın oturup bacaklarını çeşmenin kenarına doğru sallarken, çıplak ayakları bir sıçramayla suya batarken kendini rahatlatarak hafifçe gülerken bulur. Yabancı sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve başını geriye atıp boynunun sütunlarını ortaya çıkararak geceye doğru iç çekiyor.

Açlık Charlotte'un midesinde çiçek açıyor, boğazını sıkıyor.

"Lunga giornata o lunga notte?" diye sorar yabancı hafifçe.

Charlotte tereddüt ediyor. Roma'ya geleli henüz bir ay olmuş, İtalyanca'nın şarkı şeklini hâlâ öğreniyor. "Mi dispiace," diyor yavaşça. "Non parlo . . ."

Bu noktada genç kadın kıkırdar ve ağzındaki sigarayı çeker.

"Sadece soruyorum," diyor İngilizce, "bu uzun bir gecenin sonu mu, yoksa uzun bir günün başlangıcı mı?" Kendi parlaklığını taşıyan bir sesi var, sesinde bir gülümseme, sanki gülmenin eşiğindeymiş gibi. Charlotte'un başını döndüren bir ses.

"Uzun bir gecenin sonu."

"Stesso," diyor genç kadın. "Aynı."

Kadın sigarayı uzatıyor ve Charlotte sigarayı alıp dudaklarını diğer kadının dudaklarının olduğu yere koyuyor. İçine çekiyor ve duman yakmıyor, hiçbir şey *yapmıyor* -ne de olsa nefesin bir taklidi- ama başka biriyle aynı mekânı paylaşma bahanesinin tadını çıkarıyor.

Charlotte on yıldır yalnızdı. Yabancılar arasında bir yabancı. Ölümlülerin dünyasına sürtünen bir hayalet. Orada burada geçici bakışlar oldu, ama dokunmaya en çok yaklaştığı şey, iddia ettiği bedenler oldu.

almak zorunda kaldığı hayatlar ve onun için hissettikleri pek de sevgi değil.

On yıl ve sonunda özgür olduğu için ne kadar mutlu olsa da, yol boyunca bir yerlerde özgürlüğü bozuldu, yalnızlığa dönüştü. Arkadaşlığın sıcaklığını, başka biriyle paylaşılan bir hayatın hafifliğini özleyiyor.

Genç kadın sigarayı geri almak için uzanıyor, bunu yaparken parmakları birbirine sürtünüyor.

"Giada," diyor ve Charlotte onun kelimeyi İngilizce olarak tekrarlamasını bekliyor. Ama o sadece güler ve göğsüne vurur. "Benim adım."

Charlotte kızarır. "Ah. Özür dilerim.

Charlotte." "Ah," diyor Giada, "Carlotta."

Ve bu küçük değişiklik, İngilizceden İtalyancaya, ona yeniden isimlendirilmiş, yeni hissettirir. Charlotte sonsuza dek yara almıştır ama *Carlotta* son on yılını Sabine'den kaçarak geçirmemiştir. *Carlotta* hiçbir zaman ona ait olmadı.

"Güvenli değil, biliyorsun," diyor Giada.

Charlotte bu uyarı karşısında sanki aklını okumuş gibi sertleşiyor. "Nasıl yani?"

Bacak bacak üstüne atıyor ve ayak parmaklarını suyun içinde gezdiriyor. "Burada, karanlıkta, yalnız olmak."

Sonra Charlotte rahatlar. "Ben de aynısını senin için söyleyebilirim." "Ah," diyor Giada, neşeyle çantasını sıvazlayarak. "Bu neden taş taşıdığımı."

"Taşlar ağırdır," diyor Charlotte. "Omuzların yorulmuş olmalı."

"Öyle. Ama onları ne kadar uzun süre taşırsam o kadar güçlü hissediyorum." Charlotte Giada'ya bakıyor -bu tuhaf ve çarpıcı kıza

-Sigarasını söndürürken. Bacaklarını suyun dışında sallarken. Sandaletlerini giyip ayağa kalkar ve Charlotte'u incelerken. "Görüyorum ki hiç taşınız yok," diyor, "o yüzden sizi eve bırakayım."

Ve bu çok saçma, absürt ama Charlotte evet dediğini duyuyor. Dişleri alt dudağına batarken bile.

Açlıktan çenesi ağrısı bile. Giada'nın kırılğan kaburgalarının ardındaki insan kalbinin sabit atışını dinlerken ve bunu kendi kalbi için isterken bile Charlotte, Giada'nın onu eve götürmesine izin vermek anlamına gelecekse seve seve aç kalacağını biliyor.

Aynı sokakta yaşadıkları ortaya çıktı.

İhtimaller nedir? Bir tarafta Charlotte, diğer tarafta Giada. *Gülüyorlar* - Giada gülüyor, ses o kadar ani ve parlak ki sanki içinde bir şeyler gevşiyor, büyük bir çözülme yaşanıyor. Artık karanlık dağılıyor, şafak sökmek üzere ve Giada zamanı ölçüyormuş gibi gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyor ve kahve içebilecekleri bir yer bildiğini söylüyor.

"Bu saatte mi?" Charlotte soruyor ve bir gülümseme, bir omuz silkme ile karşılaşılıyor.

"Beni orada seviyorlar."

Tabii ki istiyorlar, demek istiyor. *Kim istemez ki?*

Charlotte sıradan bir kız olsaydı, Giada'nın sadece arkadaşça davranıp davranmadığını merak ederdi, ama onun ilgisini havada baharat gibi hissedebiliyor.

Charlotte sıradan bir kız olsaydı, evet derdi. Ama öyle değil.

"Yapamam," diyor, bu tam olarak doğru olmasa da. Ne de olsa güneş onu *öldürmeyecekti*. Sabahın ilk ışıklarına katlanabilir, gün içeri girerken hastalıktan acı çekebilir, ama bu boynunda bir ağırlık, yapmak istediği anıya sızan bir leke olacaktır.

Bu yüzden hayır diyor ve Charlotte'un açlığını havada göremeyen ya da tadamayan, onun arzusunu, yalnızlığını, isteğini hissedemeyen Giada, Charlotte onun yerine akşam yemeği teklif edene kadar biraz pısırlıyor, parlaklığı azalıyor.

"Bu gece," diyor. "Ben ısmarlıyorum."

Ve böylece Giada yeniden parlamaya başladı. Gülümsemesi, cesur

pirinç gibi. "Bilmelisin ki," diyor göz kırparak, "çok yerim."

Bununla birlikte dönüyor ve dar sokaktan aşağıya doğru yürüyor.

"Beni sekizde al!" diye sesleniyor omzunun üzerinden ve Charlotte, Giada'nın bal sarısı saçlarının zıplayıp sallanmasını ve eşleşen bir kapıdan kaybolmasını izlerken gülümsemekten kendini alamıyor.

Göğsünde umut alevlenir ve "*Bu, bu, bu* onun hikâyesinin başladığı yer" diye düşünür.

Charlotte şimdi bile bunu ne kadar net görebiliyor.

Giada alacakaranlıkta beyaz sandaletler ve pembe bir sundress ile merdivenlerden aşağı atlıyor. Bir tur planladığını duyururken baş döndürücü bir neşe. Roma anıtlarını ya da harabelerini değil, en sevdiği yemekleri.

Charlotte'u piazzalardan, köprülerden ve dolambaçlı yollardan geçiriyor, her birinin kendine özgü bir özelliği olduğu için tek bir yerde yemek yiyemeyeceklerini açıklıyor ve böylece gece Roma'nın üzerine çökerken Charlotte'u Regola'daki beyaz gölgeliklerin altındaki kahveden Trastevere'deki bir pencereden geçen arancini'ye kadar bir hac yolculuğuna çıkarıyor.

Charlotte uyum sağlama sanatında ustalaşmıştır, insan gibi davranarak karışık ortamlarda idare edebilecek kadar uzun zaman geçirmiştir. Elbette bu, uzaktan daha iyi işleyen bir illüzyondur ve inceleme altında tökezler. Ama neyse ki Giada yemek yerken ya da bir şey içerken, deneyim onu da yutuyor ve sonunda Charlotte'un ne düşündüğünü görmek için kafasını kaldırdığında, bardak devrilmiş, yemek bozulmuş oluyor.

Bu arada Giada, tuzlu ve tatlı düzenine bağlı kalmıyor ve bu yüzden Campitelli'de gelato alıyorlar (tatlı, ilkbahar sonu sıcaklığında hızla eriyor, sanki

Sonunda Monti'deki bir meydanın köşesindeki bir bistronun kırmızı şemsiyeleri altına yerleşmeden önce kendini yiyin).

Orada, bir tabak carbonara üzerinde, Charlotte çatalının etrafında erişteleri döndürürken, Giada'nın bir model olduğunu öğrenir. Dergilere poz veren ya da son moda kıyafetlerle podyumlarda dolaşan türden bir model değil. Hayır, etrafı flaşlarla değil, kalemlerin çizikleriyle çevrili bir canlı modeldir.

Kumaş kıvrımlarının ışık ve gölgesini yakalayabilmeleri için sanatçılara bazen bol kıyafetlerle poz veriyor. Çoğu zaman da hiçbir şey giymeden, diyor makarna lokmaları arasında sırtarak. "Çok popülerim."

"Tabii ki öylesin," diyor Charlotte. "Yani, sen harikasın." Kelimeler ağzından dökülüyor ama yine de yüzü kızaran tek kişi o oluyor. Giada sadece sırtıyor ve başını sallıyor.

"Fotoğraflar için güzellik daha önemli," diye açıklıyor. "Sanatta *ilginç* olmak daha iyidir. Ama hayır." Çatalını bir kenara bırakıyor. "Beni seviyorlar çünkü bir poz verdiğimde onu koruyabiliyorum. Hareket etmem. İzle."

Giada'yı hareketsiz hayal etmek zor. Birlikte geçirdikleri kısa süre içinde, sürekli hareket halinde bir nesne oldu. Fıskiyeli havuzlarda kayan ayaklar. Elleri ışık direklerine asılı. Bal rengi saçları bile sürekli bir salınım içinde.

Yine de Charlotte onu izlerken hareketsiz kalıyor. *Yavaşlamıyor*, uzuvları durmak için sürüklenmiyor. Bu anı, ezici bir hareketsizlik, sanki et taş a dönüşmüş gibi. Bir elinin parmakları jestin ortasında masadan kalktı. Ağzı sanki konuşacakmış gibi hafifçe aralanıyor. Gözlerini Charlotte'un omzunun üzerinden uzaktaki bir manzaraya dikmiş. Genel etki aynı anda hem etkileyici hem de tekinsiz.

Charlotte alkışlar ve Giada'nın tekrar harekete geçmesini bekler.

Ama gözünü bile kırpmıyor.

Charlotte elini su bardağına daldırır, bir fiske vurur.

damlalar gönülsüzce at Giada'nın Yeri
 yüz, bekliyor onu geri çekilmek,
gölmek ya da yanağını silmek için.

Hiçbir şey.

Charlotte düşüncelere dalmış bir halde dudağını ısıtıyor, sonra uzanıp parmak uçlarını Giada'nın elinin arkasında gezdiriyor, bileğini yokluyor. Derinin altında kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyor, Giada'nın yanaklarına yayılan rengi görebiliyor ve yine de bunlar cevap veren tek kısımlar. Charlotte tam da bu dünyada hiçbir şeyin Giada'yı kıramayacağını düşündüğü anda garson gelip bir tabak bırakıyor ve Giada hayata geri dönüyor, ellerini sevinçle çırpıyor.

"Seada! En sevdiğim" diyor ve garsonla İtalyanca konuşmaya dalıyor. Charlotte, kısa süreliğine bastırdığı enerjinin dışarı dökülmesini büyülenmiş bir şekilde izliyor. Garson sonunda geri çekiliyor ve Giada bunun ev sahibinden bir hediye olduğunu açıklıyor.

"Bunlar bala batırılmış köfte," diyor ve bir tanesini ağzına atıp zevkle inliyor. Bu ses Charlotte'un içine işliyor ve onu içten dışa doğru ısıtıyor.

"Hadi," diye ısrar ediyor Giada, tabağı ona doğru iterek, "denemelisin."

Charlotte bir tane alıyor, bal parmaklarına yapışıyor. Yemeği ne kadar özlediğini düşünmemeye çalışıyor. Arada sırada, bir şeyler içerken, kanındaki eski tanıdık tatların hayaletlerini yakalıyor ama aynı şey değil. Güneşte ısınmış domateslerin topraksı tatlılığını, böğürtlenlerin canlı keskinliğini, bisküvilerin üzerine serpilmiş şekeri özlüyor. Gerçi o kadar uzun zaman geçmiş ki hatırlamakta zorlanıyor, tadını hatırlamaktan çok nasıl hissettirdiğini, mükemmel bir ısırganın kalbini nasıl coşturduğunu ve tüm ruh halini nasıl yükselttiğini hatırlıyor.

Giada'nın şimdi başparmağındaki balı yalarken baktığı gibi. Her bir lezzetin tadını çıkarırken gözleri kısa süreliğine kapanıyor ve o anda Charlotte

seada, sandalyenin altına bırakır ve bir güvercin ödülü almak için hızla oraya koşar.

Giada kendine geldiğinde Charlotte ona bu kadar hareketsiz kalmayı nasıl başardığını sorar.

"Kafamın içinde başka bir yere gidiyorum." Bir seada daha alıyor. "Bazen anılar." Sonra gözleri dans ediyor, "Bazen fanteziler." Göz kırpıyor ve hamur tatlısını ağzına atıyor ve iç çekiyor, uzuvları şurup gibi gevşiyor. Charlotte'un içinde savaşılan dürtüler yükseliyor ama o sadece birinin yüzeye çıkmasına izin veriyor.

"Seni çizmeyi çok isterim."

"Ah!" Giada sırtıtmaya başladı. "Demek Carlotta da bir sanatçı." Charlotte bu lakap karşısında, Giada'nın gözlerindeki neşe karşısında, başını sallarken sesindeki güneş ışığı karşısında kızarıyor. "Pekâlâ," diyor. "Senin evin mi benimki mi?"

II

Charlotte, Giada'yı merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Mobilyalarda, tencere ve tavalarda hâlâ son sahibinin izleri var ama o burayı kendine ait kılmak için elinden geleni yapmış. Kitaplar neredeyse her rafta sıralanıyor, Latince, Fransızca ve İngilizce ciltler, akşam yürüyüşlerinde, pazar kasalarından ve dışarıdaki dükkanlardan parça parça toplanmış. Taze çiçekler dar mutfak masasının üzerindeki vazoyu dolduruyor ve küçük oturma odasının duvarlarını en sevdiği yeşil tonuna boyamış. Clement Hall'un çimenleri gibi bir yaz gölgesi, bir bahçe tonu -bazen Charlotte uyanık kalır, köşedeki sandalyeye oturur ve perdeleri açık bırakır, güneş ışığının yeşilin üzerinde dans edişini izler, çimenler esintide hareket ediyormuş gibi yapar.

Yeterince güzel bir daire, lüks olmaktan çok yaşanmış ama zaten lüksü arayan Sabine'di. Charlotte kendini evinde hissetmeyi tercih ederdi.

Sabine-şimdi bile bir gölge gibi içeri sızıyor.

Başını sallıyor, banyo kapısı gıcırdayarak açılırken hayaleti kovmak için elinden geleni yapıyor ve Giada beline dolanmış ödünç alınmış ipek bir bornozdan başka bir şey giymeden çıkıyor.

"Beni nerede istiyorsun?" Bunu söylerken dudakları seğiriyor, sanki Charlotte'a *burada, benimle* demesi için meydan okuyor. Bunun yerine, odanın ortasına sürüklediği, kumaşı gece mavisi olan kadife sandalyeyi işaret ediyor.

Giada başını sallayıp sandalyenin yanındaki yerini alıyor, sonra bornozun düğümünü çözüyor ve ipeği silkerek havuza bırakıyor

kıvrımlarını, bal gibi pürüzsüz ve altın rengi çıplak tenini ortaya çıkardı.

Charlotte çenesini sıkıyor.

Giada ile çeşmede karşılaştığından beri beslenmedi. Aslında ondan önce. İki gecedir o zaman. Üç mü?

Eskiden oynadıkları uzun süreli oyunlardan, yemek yemeden haftalar geçirebileceğini biliyor. Biliyor ama bilmek işini kolaylaştırmıyor. Zihni inanıyor ama bedeni anlamıyor. Dişleri ağrıyor, midesi bulanıyor, boğazı kuruyor ve hareketsiz kalbi çaresizce atmaya çalışıyor. Açlık bu kadar derine indiğinde her an bir irade eylemidir. Kafasının içinde çalan bir zil. İskeletine karşı bir akort çatalı.

Giada kendini sandalyeye bırakırken Charlotte düşüncelerini bir kenara itiyor, uzuvları koyu mavi kadifenin üzerinde parlıyor.

"Bana ne zaman duracağımı sen söyle," diyor ve Charlotte'a çeşitli pozlar veriyor, ağırlığını değiştiriyor, sandalyeye bir resim çerçevesiymiş gibi davranıyor, dünyasının yeni sınırları, üzerinden geçen ışık, kalçalarındaki gamzeler, kalçalarının tepeleri ve vadileri. Sabine meyvenin ortasındaki taşsa, Giada da şeftalinin ta kendisi. Yumuşak ve esnek ve-

"Dur."

Aynen öyle.

O tekinsiz sükûnet yine üzerine çöküyor. Ama başka bir şey daha vardır, Charlotte'un daha önce gözden kaçırdığı bir şey. Bastırılmış enerji hâlâ orada, yüzeyin hemen altında uğulduyor, dolu bir bardağın kenarına tünemiş su gibi, her an dökülebilecekmiş izlenimi veriyor.

Giada'yı bu kadar mükemmel bir model yapan şey durgunluğu değil. Bu.

"Bu şekilde kalabilir misin?" diye sorar.

Sadece Giada'nın dudakları kıpırdıyor ve sessizce "Elbette" diye cevap veriyor.

Charlotte'un kalemî kâğıdın üzerinde hızla ilerlemeye başlar, her an büyüünün bozulacağına ve Giada'nın o bitiremeden yeniden canlanacağına inanmaktadır.

Ama Giada bir santim bile kıpırdamıyor.

Charlotte emin bir elle çiziyor, yol gösterici çizgileri hayalet gibi çiziyor, bakışları kağıttan sandalyeye gidip geliyor, her seferinde küçük bir ayar yakalamayı bekliyor ama hiçbir şey bulamıyor. Tek hareket, kirpiklerinin yavaşça kırpışması. Göğsünün hafifçe inip kalkması.

Çizim yapmaktan her zaman keyif almıştır. Küçükken annesinin heykellerini işleme alıştırmaları yapardı. Daha sonra Sabine ile birlikte gittikleri her yerin küçük bir resmini çizdi. Fotoğraf makineleri yaygınlaşmadan önce, bu onun için hayatının parçalarını yakalamanın bir yoluydu. Kağıda basılmış anlar. Eskiz defteri üstüne eskiz defteri dolduruyordu. Hepsini saklamadı, sadece en yenilerini.

Ve hatta Londra'da bıraktıklarını bile.

Sabine'i de çizdi elbette. En azından denedi. Sabine'in öyle bir yüzü, öyle açılar, öyle bir ışığı vardı ki, bir ressama musallat olmak için tasarlanmış gibiydi. Ama Charlotte bunu asla doğru yapamazdı.

Ama Giada kaleminin altında canlanıyor.

Sandalyenin üzerine bir kumaş parçası gibi gerilmiş, çıplak bacakları bir kolunun üzerine atılmış, boynu diğer koluyla kavranmış, böylece başı arkaya doğru eğilmiş, boğazı açıkta, bobununun sivri ucu bir boya fırçası gibi havayı sıyrıyor. Çizim yaparken yüzü Charlotte'a doğru dönerken yakalandı.

On dakika bu şekilde geçti. Otuz. Bir saat. "Rahat olamazsın."

Bir omuz silkme, ya da en azından bir omuz silkme *havas*ı, çünkü Giada'nın omuzları asla sallanmaz. Bir gülümsemenin hayaleti, ağzının köşesinde bir dalgalanma bile yok. "Dikkatimi dağıtabilirsin."

Charlotte'un kalemî fısıldıyor. "Nasıl?"

Giada düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve "Bana bir hikaye anlat" diyor.

A KISA ve geçici Hafıza, ışık olarak GÜVE Kanatlar:

Jocelyn'in başı kucağında, bir gözü kapalı, bir meşe yaprağını güneşe tutarak damarlarının ışıkla dolup taşıdığını görüyor. *Bana bir hikaye anlat, Lottie.*

"Bir hikaye," diye düşünceli bir şekilde yineliyor.

Charlotte binlerce hikaye bilir. Peri masalları ve romanlar, destansı şiirler ve çocuk şiirleri. Bunlardan herhangi birini ezberden okuyabilir ya da sıfırdan yeni bir tane uydurabilir. Nedense ikisini de yapmıyor.

Bana bir hikaye anlat.

Neden gerçeği söylemeye karar verdi?

Belki de Giada'nın yüzünün güvenli açısı, bakışlarıyla buluşmak için başını çevirmesi gerektiği gerçeğidir. Ya da belki de bu son on yılın bir şekilde hayatının en uzun yılı olduğu gerçeğidir. Belki de yalnızlıktır, bir başkası tarafından bilinme, Sabine dışında bir başkası için *gerçek* olma özlemidir.

"Bir zamanlar büyümekten korkan bir kız varmış," diyor, kalemi hâlâ sayfayı çizerken. "Çocukken bir devmiş, özgür, büyük ve sınırsız. Ama büyümek, biliyordu ki, küçülmek demekti, bir erkeğin açık eline sığacak kadar küçülmek. Artık bir insan değil, bir kupa, bir bibloydu."

Charlotte konuştuğu çizer ve çizdikçe şekiller parşömen üzerinde bir araya geliyor, çizgiler birleşiyor, uzuvlar ve gövde yüzeye çıkıyor.

"Sonsuza kadar genç kalmak istedi. Ama vücudu onu dinlemedi, sonra kalbi de dinlemedi ve çok geçmeden -Londra'ya gönderildi, izleyip öğrensin ve o adamlara layık hale gelsin diye. Böylece biri onu kendisi için seçebilirdi."

Giada alaycı bir ses çıkarır. "İngilizlerin tutucu olduğunu biliyordum ama sizin de hâlâ bu kadar geri kafalı olduğunuzu bilmiyordum."

"Çok uzun zaman önceydi," diyor Charlotte, başparmağının ucuyla bir çizgiyi karalayarak devam ediyor. "Şimdi, bazı

Orada tanıştığı erkeklerin çoğu yeterince yakışıklıydı. Hatta bazıları kibardı. Ama hepsine baktığında, *ağır* olduklarını biliyordu. Onların ağırlığı altında ezileceğini biliyordu."

Çizgiler keskinleştikçe Charlotte'un kalemi fısıltıdan tiz bir tıslamaya dönüşüyor, daha bilinçli. Kâğıttaki bedenini izini sürüyor, beldeki kıvrımı, dirseğin kıvrımını, yanağın eğimini gölgeliyor, ta ki sayfadaki kadın artık bir yabancı olmayana kadar.

"Sonra bir gün bir kadınla tanıştı."

Giada durağan bir zevkle mırıldanıyor. "Hoş bir değişiklik. *Nasıl* biriydi?"

Kalem durur. Oda titrer ve bir an için Charlotte on sekiz yaşındadır ve o ilk baloda merdivenlerde durmaktadır, kulağında sır gibi bir ses vardır.

"O-"

Fener gibi gözler, kızgın çelik gibi saçlar.

"İnkâr edilemez."

Bir el onu kalabalıktan uzaklaştırdı. "Tehlikeli."

Parmaklar saçta düğümlenmiş. Dişler deriyi takip ediyor. "Çekici."

"Kulağa iyi vakit geçirecekmişiz gibi geliyor," diye takılıyor Giada.

Charlotte yutkunuyor. Sabine'in omzunun üzerinden bir hayalet gibi baktığını, parmaklarıyla ensesini okşadığını neredeyse hissedebiliyor.

"Başlarda güzel zamanlardı," diyor Giada'nın saçlarına yerleşirken, çizgileri bir fırçanın kayması kadar pürüzsüz. "Kadın çok az şey aldı ve çok fazla şey verdi. Kıza arkadaşlık teklif etti, ona zevk teklif etti, ona istediği her şeyi teklif etti. Ve sonunda tek i s t e d i ğ i ruhuydu."

Bunun üzerine Giada *neredeyse* hareket ediyor.

Küçük bir şaşkınlık spazmı, yüzeyde bir dalgalanma, çabucak duruldu. Charlotte yukarı bakar, diğer görmeyi bekler.

Kadın ona bakıyor ama yüzü dönmemiş, bakışları hâlâ odanın köşesinde.

"Bir şeytan o zaman."

Charlotte başını sallıyor. "Ama bir ruh ne işe yarar ki?" diye düşünüyor, sanki ilk kez durup merak ediyormuş gibi. Sanki o ilk gece aklını kurcalayan ve bunca yıldan sonra hâlâ kafasını kurcalayan soru bu değilmiş gibi. "Zihinde yaşıyor. Göremediğiniz ya da dokunamadığınız bir parça. Bilemeyeceğin bir zaman için koruman söylenen bir ödül. Alternatifi özgürlük olduğunda bu kadar soyut bir şeyden ayrılmak yeterince kolay. Vaat aşk olduğunda."

Charlotte'un kalemi ileri geri kayıyor, bir an için odadaki tek ses, sanki *ikisi de* nefeslerini tutuyormuş gibi. "O zamanlar bilmiyordu ama güneşi teninde sıcak hissettiren, yemeklere tat veren, seni tok hissettiren şeyin bir ruh olduğu ortaya çıktı.

"Yine de kız kendi kendine buna degeceğini söyledi. Ne de olsa kadının sevgisine sahipti ve bu yeterliydi. Bu her zaman yeterli olacaktı."

Çizim neredeyse tamamlandı, bir çizimin olabileceği kadar. Doğası gereği bitmemiş bir şey, kenarları boşluğa doğru akıyor. Ancak Charlotte, bir eserin üzerinde fazla çalışıldığı, sanatçının bir vuruş fazla ileri gittiği bir an olduğunu biliyor.

Charlotte her şeyi mahvetmeden önce durması gerektiğini biliyor. Ama kalemi elinden bırakmaya bir türlü cesaret edemiyor.

"Ve sonra," diyor, "kadın hastalandı ve aşkı da onunla birlikte hastalandı. Soldu. Ve öldü. Sonra kızın elinde hiçbir şey kalmadı."

Giada'nın etrafındaki hava ilgiyle çalkalanıyor. Zihni o kadar açık, o kadar savunmasızdır ki, inanç konusunda tereddüt etmektedir. Ve Charlotte yönünü değiştirmek, onu bunun bir peri masalından başka bir şey olmadığına ikna etmek için hâlâ zamanı olduğunu biliyor.

Yani, yırtık kağıda çarpana kadar.

Tek, canlı bir kırmızı çiçek Charlotte'un

yanağına ve Giada'nın boğazının dibindeki gölgeye iniyor.

Sayfadan aşağı kayıyor ve bir anda her şey mahvoluyor.

Giada'nın ani nefes çekişini duyuyor, cam kırılması kadar gürültülü. Charlotte gözlerini kapatır ve havayı kaplayacağını bildiği şok ve korkuyu bekler, Giada'nın sandalyeden kalkıp kaçmasını bekler. Bekliyor ve kendi kendine gitmeye çalıştığında onu durdurmayacağını söylüyor ve bunun doğru olup olmadığını merak ediyor. Sandalyenin yumuşak iniltisini, Giada'nın ayaklarının temkinli adımlarını duyduğunda gözlerini sımsıkı kapatıyor ve kapıya doğru gitmediklerini anlıyor.

Ama ona doğru.

Charlotte gözlerini kırıştırıyor ve Giada'yı önünde diz çökmüş, çıplak bir halde buluyor; havada yoğun bir temkinlilik ve aynı zamanda merak var. Giada, Charlotte'un yanağındaki kanlı gözyaşını silmek için uzanıyor ve bu dokunuş büyüü bozmaya yetiyor. Charlotte sertçe geri çekiliyor, çizim defteri ve kalemler yere düşüyor. "Gitmelisin."

Giada kaşlarını çatıyor. "İstediğin bu mu?" diye soruyor.

"Hayır. Ama-" Charlotte bocalıyor. "-Kalman senin için güvenli değil."

"Neden?" diye soruyor Giada.

Çünkü senden hoşlanıyorum, diyor neredeyse. Çünkü seni istiyorum. Çünkü açlığın çok fazla çeşidi var ve ben onları ~~arıyorum~~ Çünkü korkuyorum. Çünkü-

"Çünkü açım."

Charlotte bunu söylerken yüzünü buruşturuyor ve Giada ilk kez dişlerinin ikiz noktalarını, alt dudağını nasıl deldiklerini görebiliyor olmalı.

"Seni o kadar çok yere götürdüm ki," diyor, sesi neredeyse eğlenmiş gibi çıkıyor. "Hiçbiri senin zevkine göre değildi."

Demek fark etmiş.

"Özür dilerim. Ben sadece ..." Charlotte yutkunur. "Seninle birlikte olmak istedim. Rol yapmak istedim."

Giada başını öne eğiyor. "Kız ruhunu teslim ettiğinde," diye soruyor nazikçe, "güneş ısını ve yemek tadını kaybettiğinde, nasıl yaşadı? Ne yedi?"

Charlotte'un bakışları Giada'nın üzerinde geziniyor, bileklerini, göğüslerini ve boynunu saran damarları takip ediyor. Söylemek istemiyor ama şimdi yalan söylemenin ne anlamı var ki?

"Kan."

Sözcük bir örs gibi düşüyor ama Giada boyun eğmiyor, geri çekilmiyor ya da geri çekilmiyor. Sanki özel bir karara varmış gibi sadece başını sallıyor ve sonra Charlotte'un şaşkınlığı ve dehşetiyle saçlarını yolundan çekerek boğazının pürüzsüz eğimini sunuyor.

"Devam et."

"Hayır." Charlotte dişlerini sıkar. "Yapamam."

Giada, Charlotte mızımız bir çocukmuş gibi suratını asıyor. "Neden olmasın?" "Çünkü," diye tıslıyor, kalp atışlarını görmezden gelmek için savaşıyor derisinde davul çalıyordu. "Seni incitmek istemiyorum."

Giada onun bakışlarıyla buluşuyor. "O zaman yapma," diyor, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Ama öyle
değil. Öyle
mi?

Gözlerinin ardında, kendini Margate'te bir yerde diz çökmüş, üç adam ölmüş, üç kalp kucağına düşmüş olarak görür. Başladığın işi her zaman bitirmen için bir uyarı. Ama bu Sabine'in kuralıydı, onun değil. Ve eğer içebileceği ama öldüremeyeceği bir dünya varsa, Charlotte onu bulmak ister.

Dikkatli bir şekilde bir elini Giada'nın beline götürüyor ve ağzı Giada'nın boğazının dibine gelene kadar onu kendine yaklaştırıyor. Giada titriyor, nabızı derisinin altında çırpınıyor ve Charlotte kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyor, öne eğilme, düşme dürtüsüne direniyor. Ta ki Giada bir elini Charlotte'un başının arkasına götürüp parmaklarını buklelerinin arasından geçirerek fısıldayana kadar, "Sorun yok. Hareket etmeyeceğim."

Charlotte gözlerini kapatır ve elinden geldiğince nazikçe ısırır.

Yumuşak deri meyve gibi yırtılıyor, kan güneş gibi sıcak ve bal gibi tatlı. Giada geriliyor ve Charlotte onun haykıracağını, geri çekileceğini, kurtulacağını düşünüyor. Ama yapmıyor. Onun yerine yumuşuyor, içmeye başlarken ağırlığını Charlotte'un kollarına bırakıyor.

Gözlerinin arkasında güneş ışığı parlıyor, kalbi önce yavaş, sonra daha hızlı, daha sert atmaya başladığında içine sıcaklık yayılıyor ve o kadar parlak, o kadar güçlü, o kadar harika ki neredeyse yok oluyor.

Ama sonra Giada'nın başının omzuna düştüğünü hissediyor, kalbinin yavaşlamaya başladığını duyuyor ve Charlotte daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor, onca yıldan, onca hayattan, kucağında gevşeyen onca bedenden sonra ve Sabine'in ona yapmamasını söylediği tek şeyi hafızasından siliyor.

Durdu.

Çenesi gevşiyor ve dişleri serbest kalıyor. Giada'nın yakasında dar kırmızı bir şerit birikiyor, deri ısırık izinin ardından çoktan örülüyor. Giada ona doğru iç çekerken Charlotte'un göğsünde kalp atışları hızlanıyor. Başını kaldırdığında gözbebekleri geniş ve cam gibiydi.

"Gördün mü?" diyor uykulu bir sesle.

Charlotte yüzünü avuçluyor, çok fazla içtiğinden, çok fazla aldığından endişeleniyor. "İyi misin?" diye soruyor, havada herhangi bir acı, panik ya da pişmanlık belirtisi arıyor. Ama Giada sadece başını boynuna yaslayıp gülümsüyor.

"Magnifica."

Ayağa kalkıyor, çok hızlı, ayaklarının üzerinde sallanıyor. Ama Charlotte onu sabitlemek için orada. Giada ona yaslanıyor, sanki düşünüyormuş gibi hafifçe mırıldanıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor Charlotte.

"Yatak," diye uykulu bir şekilde cevap veriyor ve Charlotte onu bitişik odaya götürüp yatağa yatırıyor. Dinlenmesine izin vermek için gitmek üzere dönüyor ama Giada'nın eli onunkini yakalıyor.

"Geri gel," diyor ve Charlotte'u üstüne çekiyor.

Onu. Usta parmaklarıyla elbisesinin düğmelerini açıyor, kendi kalbinin ısıttığı tenini sıyrıyor, Giada'nın etrafındaki hava arzuyla buğulanırken kendi nabızı Charlotte'un kaburgalarının arkasında yankılanıyor.

Giada, Charlotte'un altına yayılmış, sarı saçları yastığın üzerinde buruşuk bir hale gibi, ağızları karanlıkta birbirini buluyor. Giada'nın yumuşak ve iç çekerek attığı kahkahalar Charlotte onu öperken kesiliyor.

Charlotte, Giada'nın yumuşaklığının, ne kadar kolay morarabileceğinin o kadar farkında ki, bir elini yatağa dayayıp diğer eliyle Giada'nın kıvrımlarını kaleminin yaptığı gibi izliyor; altındaki kız sabırsızlıkla kıvranıp parmaklarını aşağıya doğru yönlendirene kadar bir ressamın çalışmasını yürütüyor, dudaklarında bir davet var.

Charlotte tereddüt ediyor, bunu istemediği için değil - istiyor - sadece yeni olduğu için. Sabine'i düşünmek istemiyor, ne şimdi ne de hiçbir *zaman*, ama elinde değil, Sabine her zaman önderlik ederdi ve asla takip etmezdi. Zevki kontrol edilecek, verilecek, alınmayacak bir şey olarak gördü, bu yüzden Charlotte sadece almayı öğrendi.

Şimdi, Giada ellerinin altında yayılmışken, ne yapacağından tam olarak emin değildir.

Ama o her zaman hevesli bir öğrenci olmuştur ve Giada ona ne istediğini ve nasıl istediğini gösterir, yükselen nefesiyle ona rehberlik eder, sırtını kamburlaştırır, Charlotte'un elini sıkarken zevki duman gibi kıvrılır, boşalırken kendi dişleri Charlotte'un omzunu tırmalar.

Daha sonra Giada karanlıkta ona doğru yuvarlanıyor, Charlotte'un buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Gözleri kapanmadan önce burnunun ucunu öpüyor. Ve Charlotte'un göğsündeki nabız yavaşlamış olsa da, hayatında ilk kez onu duyabiliyor, çünkü hala orada, yatakta yanı başında.

III

"Dondurma için hava çok soğuk," diyor Charlotte.

"Saçmalama," diyor Giada, onu kış soğuğuna rağmen açık olan dükkana doğru sürükleyerek. Bir kaşık limon sipariş ediyor, kaşıkla ağzına atıyor ve yarı soğuktan yarı keyiften titriyor, gözlerini kapatıyor ve şeker eriyene kadar dilinin üzerinde tutuyor.

Charlotte başını sallar.

Giada'ya aşık olmak şimdiye kadar yaptığı en kolay şeydi.

Öyle olmamalıydı ama yine de öyle.

Saatler içinde karmakarışık olurlar. Haftalar içinde bağlanırlar. Günleri ve geceleri bir ritme bürünür. Günün ilk yarısı Giada'ya ve onun modelliğine ait. Gecenin son yarısı Charlotte'a ve onun ihtiyaçlarına. Geri kalan zamanda birlikteler.

Ve yıllar sonra ilk kez -çok *uzun* yıllar sonra- Charlotte mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

İlk defa Sabine'i rüyasında bile görmüyor.

Giada bir ısırık daha alıyor ve zevkle inliyor, sonra sanki bir işaretmiş gibi, yolda soğuk bir rüzgar esiyor ve Giada bağırarak ceketinin yakasını kaldırıyor. Charlotte onu kendine çekerken bile gülüyor, keşke biraz sıcaklık verebilseydim diyor. Bunun yerine, soğuk onu hiç rahatsız etmediği için bir destek olarak kendi atkısını çıkarıyor ve Giada'nın boynuna doluyor. Sadece vücudunu rüzgârdan korumak için bir kolunu onunkine doluyor.

Bu şekilde yürüyorlar, dirsekleri kancalı ve başları birbirine eğik, Giada küçük tahta kaşıkla limon lokmalarını çalıyor, ve bir kez için Charlotte hissetmiyor kendini

Bu kadar tutkuyla dolu bir kültürde iki genç kadının kol kola yürümesi o kadar da garip bir manzara değil.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Giada son lokmayı dudaklarına götürürken. "Tadımı daha da güzelleştirecek mi?"

Charlotte sırtarak onu bir tentenin altından itiyor. "Hadi öğrenelim."

Giada gülüyor, o parlak, dolgun sesiyle, Charlotte onu duvara bastırırken, dudakları boğazından aşağı iniyor.

Tam o sırada biri tıslıyor.

Korkunç, balgamlı bir ses.

Yakınlarda yaşlı bir adam durmuş, onlara ters ters bakmaktadır. Soluğunun altında bir şeyler homurdanıyor ve Charlotte'un bunların ağırlığını hissetmesi için kelimeleri bilmesine gerek yok. Giada'nın altın yanağına açık bir el gibi inişlerini görmek için. İtalyanca bir öfkeye kapılmadan önce yüzünü öfkeyle buruşturarak geri çekilişini. Duvarı itip ona doğru hamle yapışını ve Charlotte'un onu tutmak için bir kolunu beline dolamak zorunda kalışını.

Adam yumruğunu sallayarak geri çekilirken, "Bırak onu," diye uyarıyor. "Neden?" diye soruyor Giada, adam hala mırıldanarak uzaklaşırken

Nefesinin altında. Charlotte'un kollarında iki büküm olur, yüzü öfkeden alev alev yanmaktadır, aynı anda hem yabancı, hem güzel, hem de korkutucu bir manzaradır bu. "Neden ben? Neden *sen*? Neden onun yanına kâr kalsın?"

Çünkü hep öylediler, diye düşünüyor Charlotte. *Çünkü hep yaparlar. Çünkü dünyanın düzeni böyle.*

Ama dünyanın değişiyor olması gerekiyor. Bazı yıllar Öyle görünüyor, sıçramalar ve sınırlar içinde. Bazılarında ise ilerleme o kadar azdır ki fark edilmez bile. Ve o anda Charlotte, Giada ne kadar kızgınsa kendisinin de o kadar yorgun olduğunu fark eder. Ve Giada'nın aksine, bu konuda yapabileceği bir şey vardır.

"Evine git," dedi. "Yakında orada olacağım."

Giada başını sallıyor, gözlerinde bir şiddet parıltısı. "Kalmak istiyorum. İzlemek istiyorum."

Ama Charlotte reddediyor. Giada biraz somurtuyor ama sonunda gidiyor.

Charlotte saatler onu ceket bob Uzakta, bekler
kadar Gitti.

Sonra döner ve meydanın karşısına doğru ilerler.

"Nasıl bir şeydi?" Giada o gece Charlotte yatağa uzandığında sorar.

Parmaklarını Giada'nın teninde gezdiriyor ve onun sadece ölmekte olan bir adam olduğunu, kanının ucuz şarap tadında olduğunu, hayatı için ona hiç yalvarmadığını, kalbinin göğsünde bile oyalanmadığını, bittiğinde tek hissettiği şeyin yorgunluk ve üzüntü olduğunu söylemiyor.

Ona başka bir hayatı hatırlatan bir hüznün, Londra'daki son yılları, gözyaşı lekeli yastıklarla uyanmasına neden olan, kalbini kurşunla sarılmış gibi hissettiren yılları.

Ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyor.

Bunun yerine Charlotte yorganın altına girip Giada'yı kendine doğru çekiyor ve Giada "Senin gibi olmak istiyorum" dediğinde hala limon ve şeker tadı alıp almayacağını ya da bu tatların çoktan eriyip erimediğini merak ediyor.

Charlotte gözlerini kapatır. Kelimeler onu şaşırtmıyor. Son birkaç gündür Giada'nın etrafındaki hava sorularla, merakla, istekle doluydu.

"Hayır," diyor. "Yok." "Var,"

diye bastırıyor Giada.

"Bu o adam yüzünden mi?"

Giada'nın yüzünü nadir görülen bir ağırlık kaplıyor. Gözleri maviden griye dönmüştü. "Hayır. Ve evet. Bu dünya ve bize davranış biçimi yüzünden. Buna izin vermemiz beklendiği için. O yüzden belki evet, belki de korkmamanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Ve Charlotte onu suçlayamaz.

Hayatını taşlarla dolu bir çantayla geçiriyor ama istediği şeyin daha ağır olduğunu anlamıyor.

Charlotte başını sallar. "Mia Carlotta-" diye itiraz ediyor Giada.

"*Yapma*," diye yalvarıyor, yuvarlanarak.

"Neden?" diye soruyor Giada.

Çünkü, diye düşünüyor Charlotte, ölümsüzlük diye bir şey yoktur. Çünkü seni olduğun gibi seviyorum ve seni değiştirmeye dayanamam. Çünkü bu gece gözlerindeki zehri gördüm. Uzuvlarındaki şiddeti, tutkunun öfkeye dönüşme şeklini hissettim ve bunun kalbinde çürüme gibi çiçek açacağını biliyorum.

Sabine yüzünden.

"Çünkü bu bir lanet," diyor onun yerine. "Ve bunu senin başına getirmek istemezdim."

"Lanet," diye alay ediyor Giada. "Başkalarının istediği bir şeyi yüklenenler tarafından kullanılan bir kelime. Sen buna lanet diyorsun. Ben buna *hediye diyorum*. Genç, güzel ve güçlü kalmak. Sonsuza dek yaşamak."

"Geceye bağlı."

Omuz silkiyor. "Güneş abartılıyor."

"Ve açlık."

"I am Açım." O nips Charlotte'un Omuz. "I açlıktan ölüyorum."

"Giada-"

"Ve seni seviyorum," diyor teninin içine. "Seni seviyorum Carlotta ve bunun bitmesini istemiyorum."

Keder ve suçluluk Charlotte'un kaburgalarına dikenli kollar gibi dolanır ve o güne, o adama, kendisine lanet eder. Ama ne yapması gerektiğini biliyor. Doğruluyor ve Giada'ya dönüyor, yüzünü avuçlamak için uzanıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor, gözlerinin içine, ışığın ötesine, arkasındaki gölgelere bakarak. "Seni seviyorum," diyor, düşündüğü şey "*Bırak gitsin*" olduğunda.

Bir zihni eğilmek istediği yöne doğru bükmek kolay bir şeydir.

Diğer tarafa itmek çok daha zor. Sabine zorlamada her zaman daha iyiydi. Ama Charlotte elinden geleni yapıyor.

Bırak gitsin, bırak gitsin, bırak gitsin, o istiyor.

Ve bir mucize eseri Giada bunu başarıyor. Kendini çarşafının arasına sırt üstü atıyor.

"Peki," diyor dramatik bir şekilde. "Ama sadece bekle.

Yaşlanacağım, çirkinleşeceğim ve sen artık beni istemeyeceksin."

Charlotte rahatlayarak soluyor.

"Asla," diye yemin ediyor, Giada'nın üzerini bir battaniye gibi örtüyor. "Seni her zaman isteyeceğim," diyor.

Her zaman, her zaman, her zaman, diye düşünüyor Charlotte soruları öperek uzaklaştırırken.

IV

1959

Pencereler açık, gece ılık ve Charlotte yemek hazırlıyor.

Altı yılı aşkın süredir paylaştıkları tek odalı dairenin mutfağında, tezgahın başında duruyor. Charlotte, Giada'nın önlüğünü beline dolamış, elleri iyi öğrenilmiş bir koreografiyle hareket ediyor.

Olgun bir domatesi burnuna götürür, toprağı ve güneşi, yaprakların topraksı asidini koklar ve bir anlığına - sadece bir anlığına - Charlotte ısıırırsa kül ve çürüme yerine bu şeylerin tadına bakacağına ikna olur. Ama bunu yapmıyor, olgun meyveyi yere bırakıyor, acımasız gerçek yerine vaatte yaşamayı tercih ediyor.

Ayrıca, yemek onun için değil.

Soğanlar bir solukta tavaya düşüyor, domateslerin kabuklarını soyarken cızırdamaya başlıyor, sadece çekirdekleri dökülecek kadar sert sıkıyor. Domatesleri doğruyor, sosisleri tavaya ekliyor ve karıştırıyor, yanık et kokusuna aldırmadan. Domatesleri çevirmeden önce safranı ve şarabı ekliyor, tıpkı Giada'yı defalarca izlediğı gibi, Charlotte'un kollarını beline dolamış, çenesini omzuna dayamış, yemeğı telaffuz ederken, dilinin üzerinde yuvarlarken.

Malloredus alla campidanese.

Giada'nın dudaklarından çıkan bir şarkı gibiydi.

Bu dünyada yüz elli yıl geçti ve Charlotte'un ağzı hala sessiz harfler üretiyor, dişleri kelimeleri kırıyor.

keskin bir rahatlama. Zamanın şimdiye kadar kenarları aşındırması, aksanını yumuşatarak pürüzsüz, belirsiz bir şeye dönüştürmesi gerekirdi, ama teni, bukleleri ve önceki hayatının diğer ayrıntılarıyla birlikte kehribar renginde preslenmiş gibi görünüyor.

İtalyanca okumayı ve konuşmayı öğrenmiştir, ancak aksanın müzikalitesi hala ondan kaçmaktadır, Giada'nınki ise dans eder, sallanır, hafif dalgalarla doludur, banyoda sallanan kağıttan bir tekne gibidir.

Malloredus alla campidanese.

"Tadı neye benziyor?" Giada yemeği ilk yaptığında Charlotte sormuştu.

Bir ısırtık aldı, gözlerini kapadı ve iç çekerek cevap verdi. "Tadı evim gibi."

Şimdi Charlotte tavayı kapatıp pişmesine izin veriyor, kendi iştahı yerine yemeğe odaklanmaya çalışıyor. Giada'ya neredeyse her şeyi anlatır. Bunun dışında her şeyi. Her zaman aç olduğunu.

"Yeterince içtin mi?" Giada, Charlotte'a bileğini, boğazını sunduktan sonra soracak ve o da *evet* diyecek, oysa gerçekte böyle bir şey yok, açlık gelip gidiyor ama asla ölmüyor - şu andan itibaren günlerin sonuna kadar içebilir, içebilir ve içebilir ve asla *dolu* kelimesinin anlamını bilemez. O bir kevgirdir, kadeh değil, deliklerle dolu bir kap. Bu yüzden *evet* diyor ve Giada uyurken yürüyüşe çıkıyor, bırakılan pisliği temizliyor ve doymuş gibi davranıyor.

Kahkahalar merdivenlerde yankılanıyor. Giada genellikle eve geldiğinde şarkı söyler, Charlotte'un araya giren duvarlardan ve döşemelerden duyabileceğini bilir, ama daireyi geçerken sesler daha parlak, daha sağlam hale gelir, Charlotte bunun müzik olmadığını anlar. Giada biriyle konuşuyor, şüphesiz alt kattaki komşulardan biriyle, neşeli bir şekilde devam ediyor

İtalyanlar iyi geceler dileyip odalarına çekilmeden önce.

Charlotte kapıyı açıyor, ödünç aldığı önlüğüyle poz veriyor, en üst kata ulaştığında Giada'nın gözlerindeki kahkahayı, sevinci hayal ediyor, saçındaki tokaları çekiştiriyor, ayakkabılarını tekmeliyor.

Ama Giada yalnız değil.

Charlotte hiç vertigo ya da denizde bedenleri saran o hastalığı hissetmemiştir ama Giada'nın kolundaki kadına bakarken buna benzer bir şey hisseder; ani denge kaybı, demir atmamış bir dünyanın mide bulandırıcı sallantısı.

Sabine.

Sabine, saçları gevşek, uzun ve havayı yakacak kadar parlak.

Sabine, elini Giada'nın dirseğine geçirmiş, parmakları yumuşak tenini çukurlaştırıyor.

Sabine, çocuğunu hırsızlık yaparken yakalamış ve onu kendi iyiliği için cezalandırmak üzere olan bir ebeveyn gibi sabırla gülümsüyor.

Charlotte'u orada gören Giada, "Şeytana bak!" dedi. "Sokakta arkadaşınla karşılaştım. Dedi ki-mi dispiace, adını unuttum."

"Sabine." Kelime Charlotte'un ağzından yuvarlanarak çıkar. Salonda, sahibi gülümsüyor.

Dökülmüş boya gibi dar siyah deri pantolon ve taze bir çürük rengine bir palto giymiş, kolları genişliyor, kumaşın her tarafı parlak boncuklarla süslenmiş, sanki biri bir aynayı parçalamış ve sonra tekrar dikmiş gibi, her parça ışıktan başka bir şeyi yansıtamayacak kadar küçük. Kolyeler boğazında yabani otlar gibi dolanıyor.

"Doğru!" diye devam ediyor Giada, havanın nasıl buza dönüştüğünden, Charlotte'un yüzündeki korkudan, Sabine'in gözlerinin arkasında ışık yanıp sönerken ağzının kıvrılmasından habersiz.

"Giada," diye mırıldanıyor Charlotte usulca, ama sevgilisi duymuyor. Saçmalıyor, enerjisi her zaman olduğu gibi taşıyor

Sabine bir heykel gibi hareketsiz dururken, Giada sanki orada değilmış gibi gözleri dümdüz ileriye bakarken, bir işten sonra, tüm o hareket saatlerce poz vermekten sıkışmış.

"Roma'dan geçtiğini ve sizi görmeyi umduğunu, dokuz yaşında mı yoksa on dokuz yaşında mı yaşadığınızı hatırlayamadığını söyledi.

..."

Panik Charlotte'un içinde bir çan gibi çalıyor ve Sabine'in bunu duyabildiğini biliyor. O kadar uzun zaman olmuştu ki, duvarlarının yıkılmasına izin vermişti. Artık onlar için bir neden kalmadığını düşündü.

Hayatının o bölümünün bittiğini sanıyordu. Ne aptalım.

Oda titrer ve Charlotte Viyana'daki bir kışı hatırlar. Lüks bir daire. Mermer bir satranç tahtası, geride kalan birçok kalıntıdan biri. Pencerelerin ötesinde beyaz bir perde, güzel ama sefil bir ay ve böylece Sabine ona nasıl oynayacağını öğretti. Charlotte ne kadar iyi olursa olsun, Sabine her zaman daha iyiydi. Yapmayı en sevdiği şey Charlotte'un kralını köşeye sıkıştırmaktı. Ama oraya vardığında, kaçmasına izin verir ve onu tahtanın etrafında kaçmaya zorlardı.

Kontrol, kontrol, kontrol, oyunu bitirecek kadar sıkılana kadar söylerdi.

Charlotte şimdi dar eşiğin ötesinden Sabine'e bakıyor.

Başka tarafa bakmak zor - başka tarafa bakmak her zaman zor olmuştur - ama şu anda odağını Sabine'de tutuyor çünkü Giada'ya bakmaktan korkuyor. Sabine'e orada olduğunu hatırlatmaktan korkuyor. Charlotte'un kendi kalbi olsaydı, atmaya başlardı. Bunun yerine, sadece korkunç bir kurşuni ağırlık, fırtınadan önceki gece gibi bir durgunluk var.

Ve o anda, o askıya alınmış nefeste, tek yapmak istediği geriye dönmek, son altı yılı çözmek, kanının resme damladığı ana, Giada'nın pozunu bozup ayağa kalktığı ve yanağına dokunmak için odanın karşısına geçtiği ana kadar her şeyi çözmektir, sırf Giada'nın

Parmaklarını orada tut, güzel yüzüne bak ve ona hikâyenin nasıl bittiğini anlat. Ruhunu alan kişinin adını söylemek için.

Ama yapmadı, şimdi de ~~yapıyor~~ ve Sabine sanki "Sıra sende aşkım" der gibi orada öylece duruyor.

"İhtimaller nedir?" diye soruyor Giada neşeyle.

Sabine'in gülümsemesi bir dikiş gibi yarılr.

"Gerçekten de," diyor ve yine o ses, o bilek taşı sesi, bir zamanlar Charlotte'un çözülmesine neden olan o vahşi mırıltı. Sabine bir elini Giada'nın sarı saçlarında bir çocuğu okşar gibi gezdiriyor. Ya da evcil bir hayvanı. "Kim bilir ne kadar dolaşmışımdır?"

Giada sonunda Charlotte'un beline dolanmış önlüğü fark eder. "O benim mi?" diye sorar ve ardından, "Nefis bir şey kokuyor!" der. Nefes nefese Sabine'e doğru dönüyor ve Charlotte onun kendisini içeri davet edeceğini anlıyor.

"**HAYIR,**" diye tersliyor Charlotte ve belki sesindeki sertlikten, belki de gözlerindeki korkudan, ama Giada sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlıyor. İyi ruh hali bozuluyor ve gülümsemesi düşüyor.

"Giada," diyor Charlotte usulca, eli sessiz bir yalvarışla öne doğru seğiriyor, *bana gel, çabuk gel,* ve Giada anlıyor, açık kapıya doğru ilerlemeye başlıyor, ona doğru, eve doğru, ama Sabine'in eli hala saçlarının üzerinde, ve geri çekildiğinde, o el görünüyor, ve kadının kafası geriye savruluyor, dengesi bozuluyor. Sabine'in kolları onu sarmalayıp, dansçılar gibi yanak yanağa tutarken, kadın şok ve acı içinde inliyor.

Charlotte ileri atılır, bir adım, iki adım, açık kapıdan hemen önce kendini yakalar. Bu daireyi sahiplenmek, zemini adımlamak, duvarlara dokunmak ve burası benim diyecek kadar akıllıydı. Ve şimdi Giada ile arasında, Sabine ile arasında, koridorda bekleyen ölümle arasında duran tek şey kapının pervazıdır.

Bu şah, mat değil ve ikisi de bunu biliyor.

Sabine'in ağzı seğiriyor. "Görüyor musun?" diye mırıldanıyor kollarındaki kadına. "O seni sevmiyor."

"Bu doğru değil," diye soluk soluğa kalır Charlotte. "Giada, bana bak."

Gözlerinde korku parlıyor. "Carlotta-" diye fısıldıyor.

"Öyle olsaydı, ortaya çıkardı." Sabine'in bakışları onun üzerinde asılı kalıyor ama kelimeler bıçak gibi Giada'nın yanağına saplanıyor. "Eğer çıksaydı, seni güvende tutardı. Seni de kendisi gibi yapardı. Benim gibi."

"*Sabine*," diye hırılıyor Charlotte. "*Bırak onu*."

"Ama işte buradasın, çok yumuşak, çok kırılgan." Sabine'in eli Giada'nın saçlarında sıkışmış olmalı, çünkü Giada inliyor, başı geriye çekilmiş, boğazı açıkta. "Bir oyuncaktan başka bir şey değilsin. Bir dikkat dağıtıcı." Sabine'in dişleri Giada'nın boynunun kıvrımında dinleniyor. Giada titriyor ve Charlotte'un tırnakları kapının pervazına saplanıyor.

"Yapma."

"Hâlâ zaman var," diyor Sabine. "Seni hâlâ kurtarabilir. Tek yapması gereken o eşikten geçmek. Tek yapması gereken dışarı çıkmak ya da bizi içeri almak."

Nefret Charlotte'un içinde yuvarlanıyor. Parmakları tahtada oyuklar açıyor. O bir korkak ama aptal değil. Sabine'i herkesten iyi tanıyor, kapının ardındaki kızı kurtarmanın mümkün olmadığını biliyor. Hareket ederse, ikisini de lanetlemiş olacak.

"Ne düşünüyorsun, Giada?" diye takılıyor Sabine. "Yalvarırsan yapar mı?"

Giada'nın Charlotte'un gözlerinin içine tekrar bakmasına yetecek kadar gevşiyor.

"Mia Carlotta," diye yalvarıyor usulca, "yapar mısın-" Sabine boynunu kırar.

Çatırtı merdiven boşluğunda yankılanıyor. "Çok geç."

Charlotte ılgıya karşı dişlerini sıkar, ama bir

Giada cansız bir şekilde yere yığılırken hıçkırıkları hâlâ duyuluyor. Charlotte'un içinde derinlerde bir şey gözyaşı döküyor, acı ve öfke güneş ışığı kadar keskin ve Charlotte kapıya doğru hamle yapıp Sabine'in göğsünden kalbini sökmek istiyor.

Ama yapamaz. *Yapamaz.*

Charlotte, ellerinin deriyi kıramadan duracağını, söylediği sözlerle donup kalacağını, seksen yıl önce verdiği bir sözün tüm öfkesini etkisiz hale getireceğini biliyor.

Sabine, Giada'nın parçalanmış bedenine bakar. Sarı saçları tahtaya dökülüyor. Uzuvarları o kadar mükemmel bir şekilde hareketsiz ki, sanki yeni bir poz vermiş gibi.

"Yatağa geri dönmeliydin."

Charlotte bakışlarını ölümlerden ölümün kendisine çevirir. "Beni nasıl buldun?"

"Seni nasıl kaybederim?" Sabine, Giada'nın üzerine yürür. "Sen benim kalp atışımsın. Benim yaban gülüm. Seni gece yarısı toprağa bıraktım. Çiçek açana kadar seni suladım. Arsamızla ilgilenmek ve büyümeye çalışan yabancı otları budamak benim görevim."

O konuşurken Sabine, aralarında sadece kapı aralığı kalana kadar mesafeyi kapatır. Charlotte, zemine ve duvarlara sessizce buranın *onun* evi olduğunu, her tahtayı, her odayı arşınladığını, duvarlara adını fısıldadığını ve mekânı kendisinin ilan ettiğini hatırlatarak yerini koruyor.

Tıpkı Sabine'in yıllar önce ona öğrettiği gibi.

Ve yine de, Sabine eşikte durana kadar dayanacağını bilmiyor. Tahtanın kenarı, cam kadar ince bir sınırdır.

"Seni özledim, Charlotte." Sanki camı buğulandıracakmış gibi eğiliyor. "Neden beni içeri almıyorsun?" Bu kadar yakından, Sabine'in gözlerinin eladan siyaha ve tekrar siyaha, arızalı kablolar gibi nasıl titreştiğini görebiliyor, topraksı ve tatlı saç tellerinin kokusunu alabiliyor, eski sevgilisinin derin, karanlık bir kuyunun yüzeyinin altındaki ışık gibi dans ettiğini görebiliyor.

Gözlerinin odaklanmasına izin vermek kolay olurdu.

Eşikinde duran kadın *onun* Sabine'i. Onu güvende hissettiren kadın. Sevdildiğini hissettiren. Özgür hissettiren.

Ama o artık o kişi değil. Yıllardır öyle değil.

"Hoş gelmediniz," diye homurdanıyor Charlotte. "İçeri giremezsiniz."

Sabine gülümser ve illüzyon kırılır, bir zamanlar sevdiği kadın balmumu gibi eriyip gider, ölü gözlü yabancı ortaya çıkar ve başını eğerek "Bir şeyler yanıyor" der.

Charlotte sertleşir, sonra onu da koklar.

Dönüyor ve koridordan mutfığa koşuyor. Ocaktan, ekşimiş bir koku, yanmış et ve yanmış sosla birlikte duman yükseliyor. Ocakları kapatıyor, yaptığı yemeğin kömürleşmiş kalıntılarına bakıyor. Kahkahaları her zaman bir adım önde olan Giada için. Çalıştığı zamanlar dışında asla yerinde duramayan Giada için. Giada için, kim-

Ocaktaki tencere ve tavaları süpürüyor, metaller yere çarparken çınlıyor, içindekiler dolaplara sıçırıyor ve sonunda öfkesi korkusunu bastırıyor ve *Hayır, siktir et, siktir et onu* diye düşünüyor, mutfaktan fırlayıp koridordan aşağı iniyor, hala açık duran ön kapıya geri dönüyor.

Sabine gitti.

Ama Giada
gitmedi.

Bedeni koridorun zemininde bir yığın halinde yatıyor, garip bir uzuvlar karmaşası, başı onun bile asla tutamayacağı bir açıyla bükülmüş. Charlotte eşikten adımını atar, Sabine'in artık gölgelerden çıkmayacağını bilir, çünkü bu hiç eğlenceli olmaz, çünkü onun için her şey bundan ibarettir.

Kontrol

et. Eş

değil.

Charlotte, Giada'nın yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

Onu elinden geldiğince nazikçe kaldırır ve içeri taşır.

Kapı ile yatak odası arasında bir yerde Charlotte parçalanır ve ağlamaya başlar. Vücudunu sarsan hıçkırıklar, yanaklarından aşağı dökülen kanlı gözyaşları. Duramaz ve böylece ikisi de lekelenir, Charlotte Giada'yı yatağa götürürken ölümcül bir yara gibi kırmızı izler bırakır, bedenini her zaman arkalarında bıraktıkları çarşaf yuvasına yatırır.

Charlotte Giada'nın yanına uzanıyor, vücudu soğudukça sıcaklığın saniyeler içinde kaybolduğunu hissediyor. Giada'nın yanağı dönük. Uyuyor olabilirdi ama uyumuyor ve Charlotte lekeli yüzünü yastığa çevirip çığlık atıyor. Ciğerleri iflas edene kadar çığlık atıyor. Kalbi göğsünde paramparça olana kadar. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Kalmak, ağlayarak uyumak istiyor ama yapamıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor Giada'nın saçlarına kısık sesle.

Sonra ayağa kalkıyor.

Eşyalarını toplamıyor. Bir anlamı yok.

Kurtarılmaya değer tek şey çoktan öldü.

Biri gelsin diye ön kapıyı açık bırakıyor. Ve sonra, bir kez daha, Charlotte kaçıyor.

V

Artık avlandığını biliyor.

Duramaz. Dinlenemez.

Aylarca sersemlemiş bir halde dolaşır, ölümle içi boşalmış ama yine de yaşamaya itilmiştir. Ve böylece, sürekli hareket halinde yaşar, bir yerin düzenini öğrenecek kadar uzun süre durmaz, onu güvende tutan gece koğuşlarının ötesinde herhangi bir kök salmak şöyle dursun. Yine de nereye giderse gitsin -Oslo, Prag, Berlin- Sabine'in peşinden geldiğini hissedebileceğinden emindir.

Aptal Charlotte. Beni içeri al.

Bunu yaparsa ne olacağını merak ettiği geceler oluyor. Sabine'in onu çabucak mı öldüreceğini yoksa acele mi edeceğini, gerçi hangisinin olacağını bildiğinden şüpheleniyor. Hiçbir zaman ölümü arzulamamıştır ama Charlotte'un en çok korktuğu şey Sabine'in onu öldürmek istememesidir. Ne de olsa daha kötü şeyler de vardır. Londra'daki yıldönümlerini, Sabine'in dişlerinin kemiğe nasıl battığını hâlâ hatırlayabilmektedir. Boşaltılmanın verdiği acı. Tekrar ve tekrar.

Yine de onu en çok korkutan acı değil. Karşı koyamayacağı gerçeği.

Verdiği söz sayesinde bu şiddet tek yönlü bir yol. Sabine Charlotte'a elini sürerse, onu bir meyve gibi soyabilir. Ve Charlotte onu durdurmak için elini bile kaldıramaz.

Bu yüzden sürükleniyor.

Aylarca. *Yıllarca.*

Sabine'in sözü başının üzerinde bir giyotin gibi sallanırken hareket ediyor, hareket ediyor ve hareket ediyor.

Bu onu delirtmeye yeter. Belki de öyle.

İçten içe çatlamış gibi hissediyor, kırık kenarlar kalbini, ciğerlerini kazıyor, tüm kırılğan duyguları birbirine sızıyor. Mutlu çiftlerin görüntüsü kıymıkların yayılmasına neden oluyor.

Charlotte ellili yılların bittiğini, yeni bir on yılın başladığını görür ve daha fazla dayanamaz.

Hiç bu kadar yalnız olmamıştı.

Bu kadar yalnız.

Arkadaşlık, *rahatlık*, kucaklanmanın, görülmenin ve bilinmenin basit sıcaklığını özleyiyor. Londra'ya geri dönmeyi düşünür ama Antonia ve Jack'e dönmeye cesaret edemez, her ne kadar bir arkadaşa ihtiyacı olsa da Sabine'i bir hastalık gibi onlara taşımamak için.

Ve böylece, 1961 yılının başında Charlotte Hastings bir gemiye biner ve Boston'a doğru yola çıkar.

İngiltere kıyılarının geri çekilen çizgisine bakar ve Sabine'in okyanusları aşma fikrinden ne kadar nefret ettiğini hatırlar. Asla ayrılmayacağını, isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeyin Avrupa'da olduğunu ne kadar sık dile getirmişti.

Charlotte gittiğini görmek için ne kadar hevesli.

Yine de kolay bir yolculuk değildir. Suda bir hafta, açlık iliklerine kadar işliyor, denizin her tarafa yayılan ince yanlışı. Kamarasında kilitli geçirdiği günler, tekneye vuran güneş. Geminin etrafında sürüklenerek, kalp atışlarını sayarak ve Sabine'in isteksizliğinin, küçümsemesinin anısına tutunarak geçirdiği geceler. Zaten beklemediği bir yerin vaadi.

Charlotte, Jack'in ona verdiği küçük siyah kartviziti kavrar, amblemi solmaya başlayana kadar başparmağıyla ovalar. Şehir adının basılı her harfini ezberler ve kendi kendine hikayesinin başladığı yerin burası olacağını söyler.

Ve sonra, sonunda, ilerideki kara göründü.
Gemi yavaşça limana doğru
sürükleniyordu.

Charlotte neredeyse kendini kıyıya atıyor, dizlerinin üzerine
çökmeden önce birkaç belirsiz adım atmayı başarıyor, avuç
içleri bu yeni ülkenin, bu yeni hayatın rıhtımına yaslanıyor.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sorar bir
yabancı. Bir başkası, "Bayan, iyi değil
misiniz?"

Ama hava kararıyor ve o korkudan ya da hastalıktan değil,
rahatlamadan ve umuttan titriyor.

Ve *soğuk*.

Charlotte kışı yeterince iyi bildiğini sanıyordu ama burada o
kadar acımasızdı ki, soğuk yanığını kendisi bile
hissedebiliyordu. Sokaklar buz ve sulu karla kaplı, parklar
karla kaplı.

Evraklarına göre Bayan Charlotte Hastings. Bir *dul*, bu kelime
onu ortak bir evde bir oda tuttuğunda çok sayıda sorudan
kurtarıyor gibi görünüyor. Onu Boston'a kadar getiren şeyin ne
olduğunu, neden tek başına okyanusu geçtiğini, burada bir ailesi
olup olmadığını sorarlar. O da onlara olmadığını ama bir
arkadaşı olduğunu söyler.

Ezra.

Parmaklarını harflerin üzerinde gezdirir, Antonia'nın düzgün
ama eğimli yazısının çizgilerini takip eder, kartta bir isimden,
bir şehirden, bir sembolden daha fazlası olmasını diler.
Yayalara, garsonlara ve otel konsiyerjlerine sormak neredeyse
bir ayını alır ve sonunda biri onu karttakine benzer bir
amblemi olan bir bara yönlendirir.

Dar bir tuğla cephe, bir alt kattaki kapıya inen bir dizi
basamak, bir tarafta Beyaz Diken Kulübü olduğunu ilan eden
küçük bronz bir levha.

Charlotte rahatlayarak titrer ve içeri girer.

Beklediği gibi bir yer değil -hayalindeki Way Down gibi bir
yer hayal etmişti, hülyalı atmosferi, yaşlanmayan zarafetiyle-
ama bu kulüp küçük, etrafına asılmış perdelerle küçültülmüş, her
birindeki mumların ışığını boğuyor.

Masa. Yine de tanıdığı bir enerji, endişeli kalbini rahatlatan bir hava var.

Özel dikim takım elbiseli yakışıklı bir insan onu kapıda karşıyor.

"Ezra?" diye sorar ve adam kahkahalarla güler. Charlotte kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor ama adam sadece başını sallıyor ve köşedeki masayı işaret ediyor.

"Sen otur," dedi. "Ben yetkili adamı bulacağım."

Oturur ve bekler, eteğini düzeltir ve masanın üzerindeki bardak altlığını inceler, parmaklarını gülün çukur kıvrımlarında, sapındaki iki soluk sivri uçta gezdirir.

Yumuşak kırmızı yapraklar keskin beyaz dişleri gizliyor.

Bir adam boğazını temizliyor ve kadın yukarı bakıyor.

Charlotte Ezra'dan ne beklediğini bilmiyor - belki Antonia'nın zarafetine ya da Jack'in cazibesine sahip birini, ama bu adamda ikisi de yok. Belli belirsiz dağınık, kolları dirseklerine kadar sokulmuş ve yakası açık, saçları umutsuzca kesilmeye ihtiyacı varmış gibi görünen bir tutam kahverengi. Onu selamlamıyor bile, sadece bir sandalyeyi sürüklüyor, döndürüyor ve kollarını arkaya kavuşturarak uzanıyor.

Etrafındaki havanın mükemmel sessizliği ve gözlerinin ardındaki belli belirsiz parıltı olmasa Charlotte yanlış adamı bulduğundan şüphelenecekti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, Amerikalıların "*merhaba*" gibi gelişigüzel söylediği bir cümle, ama ciddi gibi görünüyor.

Ve iki haftadır ne söyleyeceğini düşünen Charlotte, zihninin bomboş olduğunu fark eder. Gözleri yanmaya başlar. Yabancı orada oturmuş, onun konuşmasını bekliyor, saniyeler sessizlik içinde geçerken ağzını bir eğlence kaplıyor ve sonunda sesini bulup "Antonia" diyor.

Kaşları belirgin bir şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Beni o gönderdi," diye açıklıyor Charlotte. "Yani, kendimi Boston'da bulursam ve bir arkadaş'a ihtiyacım olursa seni bulmam gerektiğini söyledi."

Arkadaş kelimesi *neden* boğazında düğümleniyor? Neden kaburgalarının arkası ağrıyor? Belki de söylenene kadar bunun ne kadar doğru olduğunu, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordur.

Ezra öne doğru eğilip çenesini kollarının üstüne koyuyor. "Bu onun sesine benziyor. Sevgili Antonia'mız nasıl?" diye ekliyor, bunu söylerken Güneyli aksanına kayıyor ve Charlotte bilmediğini, Ezra'nın adının yazılı olduğu kartı ona vermesinin üzerinden neredeyse yirmi yıl geçtiğini itiraf etmek zorunda kalıyor.

"Hâlâ burada olup olmayacağını bilmiyordum," diyor.

"Oh, bunun için endişelenmene gerek yok." Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, ancak saçları tekrar alına düşüyor, her nasılsa öncekinden daha dağınık. "Boston ve ben el ele gideriz. Devrim'den beri buradayım. Ve ne söyleyeceğinizi biliyorum," diye ekliyor ve onu durdurmak için bir elini kaldırıyor. "Yaşıma göre iyi görünüyorum."

Charlotte gülmeyi başaramayınca Ezra dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Biliyor musun, vampirlerin kendilerini bu kadar ciddiye almalarına her zaman şaşırmışımdır."

Vampir. Tuhaf bir kelime, Sabine'in küçümsediği bir kelime, dul tepe noktası ve aşırı etkilenmiş konuşmasıyla Bela Lugosi'den bile önce.

Ezra onun hoşnutsuzluğunu hissetmiş gibi, "Dur tahmin edeyim, bahçeler ve güller metaforunu tercih ediyorsun," diyor.

Barın ambleminin basılı olduğu bardak altlığına dikkatle bakıyor ve Ezra ellerini kaldırıyor. "Suçluyum. Ama kabul etmelisin ki, ona Kana Susamış demek beni fazla niş gösterebilir."

Charlotte *neredeyse* gülümsüyordu. Taşın yarılması gibi bir his.

Sanki vücudu nasıl olduğunu unutmuş gibi.

Bir garson belirir ve masaya iki fincan ve porselen bir cezve kahve koyar. Garson kahveyi doldurmadan gider, Ezra bu cüreti gösterene ve sıvı ince ve koyu olmasına rağmen kavrulmuş fasulye aroması demirin o eşsiz kokusunu tam olarak örtmeyene kadar bunu tuhaf bulur.

Bir fincan alıyor, sanki ısınmak için parmaklarını fincanın etrafına doluyor.

"Ee, Charlotte," der - ki o zaman Charlotte ona adını hiç söylemediğini fark eder. "Ah, elimi uzattım. Dünya eskiden olduğundan daha küçük. Antonia beni aradı," diyor barın üzerindeki telefonu göstererek. "Gelebileceğini söylemek için."

Charlotte fincanı yere bırakır. "Sana nedenini söyledi mi?" diye sorar, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildir, Sabine'i zaten biliyor mudur, yoksa ona söylemek zorunda mı kalacaktır.

Başını iki yana sallar. "Onun hikayesi değil," diyor.

Ve Charlotte ona bir seçenek sunduğunu biliyor. Söylemek ya da söylememek. Yükünü paylaşmak ya da kendine saklamak.

Ama bu yükü tek başına taşımaktan çok yoruldu.

Ve bir arkadaş, onu paylaşmaya istekli biri değilse nedir?

Başta zor geliyor, her kelime beraberinde bir şeyler götürüyor ama sonra yokuş aşağı koşmak gibi oluyor, duracak gibi görünmüyor. Ezra'nın ifadesi sadece bir kez kararıyor - Charlotte Sabine'i öldürmeye çalıştığı ve başaramadığı geceyi anlattığında - yine de onu ü z e n i n eylem mi yoksa yapamadığı gerçeği mi olduğunu bilmiyor. Hiç söylemiyor.

İşini bitirdiğinde, mekandaki diğer masalar boşalmış, garsonlar gitmiş, Beyaz Diken Kulübü'nün kapıları gece için kapanmıştır.

Ezra bir süre düşünceli bir sessizlik içinde oturur ve sonra sorar.

"Neden onu dönüştürmedin?"

Soru havada asılı kalıyor, tıpkı o geceden beri Charlotte'un üzerinde asılı kaldığı gibi. Sabine, Giada'yı ona sabitliyor. Çok kırılgan. Çok insani.

"Onun senden hoşlanmasını sağlayabilirdin. Ama yapmadın."

Charlotte dudağını ısırıyor, boş fincanına bakıyor.

Etrafını ölümle değil, yaşamla çevrelemek istediğini söyleyebilirdi. Ya da birinin onu Sabine'i sevdiği gibi sevmesi ve onun yok oluşunu izlemek zorunda kalması düşüncesine katlanamadığını.

İkisi de doğru ama sonunda başını sallayıp "Onu olduğu gibi sevdim. Ayrıca," diye ekliyor, "bu onu Sabine'den kurtarmazdı."

"Muhtemelen hayır," diyor Ezra ayağa kalkarak. "Ama bu ona bir mücadele şansı vermiş olabilir."

Charlotte eşikteki eski sevgilisini hatırlayarak kaşlarını çatır. O gülümseme, yemeğiyle oynayan bir kedi gibi. "Hayır," diyor, kendini yukarı iterek. "Olmazdı."

Ezra düşünceli bir şekilde başını sallar. Ve sonra çarpıcı bir şey yapar. Ona sarılır. Kollarını gevşekçe omuzlarına doluyor, onun basit, katı ağırlığı bir kalpten, bir nabızdan daha hoş karşılanıyor.

"Özür dilerim, Lottie," diyor ve takma adı, kolay söylenişi onu gülümsetiyor. Eski halinden bir parça, belki de Sabine'den geriye kalan tek şey.

Onu kapıya götürüyor. Kış rüzgarını içeri alarak kapıyı onun için açıyor.

Charlotte orada durur, karanlığa bakar. "Ya okyanus yeterli gelmezse?" diye fısıldıyor, sanki bunu yüksek sesle söylemek onu gerçek kılacakmış gibi. "Ya beni takip ederse?"

Ezra kapı aralığında eğiliyor. Cebinden bir kart ve kalem çıkarıp arkasına bir şeyler karalayarak, "Muhtemelen yapmayacak," diyor. "Ama kulaklarımı ve gözlerimi açık tutacağım."

Dağınık elinde kulübün numarasının yazılı olduğu yeni kartı ona uzatıyor.

"Endişeleniyorsan araman yeterli," diyor. "Ama iyi olacağına eminim."

Kartı alır ve adamın haklı olduğunu umarak karanlığa doğru adım atar.

VI

1961-69

Altmış dakika ile bir saat arası.

Bir güne yirmi dört saat.

Bunlar ölümlü hayatlar için ölümlü ölçülerdir.

Ancak sonsuza kadar yaşadığınızda, zaman çok daha az sabit bir şeydir.

Mutlu olduğunuzda, bir on yıl hızla geçer.

Üzgün olduğunuzda, bir dakika sürünür.

Yalnız olduğunuzda ve korktuğunuzda, zaman tüm anlamını yitiriyor gibi görünür.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir yıl geçti.

Göz açıp kapayıncaya kadar sadece bir gece geçti. Ama bu bir hayat değil.

Bu bir hapis cezası.

Charlotte izler, bekler, hisleri ayarlanır ve biri ona her baktığında tüyleri diken diken olur. Ne zaman bir yabancı kapısını çalsa ya da bir komşusu adını söylese, felakete hazırlanır. Ve ne zaman Sabine'e benzeyen birini görse -saçı, yürüyüşü, rengi- ne zaman çok canlı bir rüyadan uyansa Ezra'yı arar. Ezra, telefonun arka planında duyduklarıyla zamanı işaretlemenin tek yolu.

The Beatles, The Byrds, The Supremes dinlerken "Bir şey var mı?" diye soruyor.

Ama cevabı hep aynıdır.

Ondan iz yok.

Haber yok.

Hala bir şey yok.

Ve her geçen ay, Ezra'dan gelen her hasta **NO**, onun bitmek bilmeyen dikkatini kırıyor.

Sabine sadece Charlotte'a musallat olan bir hayalettir.

Ve hayaletler, tıpkı anılar gibi, güçlerini kaybederler.

Unuttuğu için değil. Asla unutmayacak.

Ama zaman her şeyin kenarlarını aşındırır. Buna uyanıklık da dahil.

Ve o sefil, yalnız on yılın sonunda Charlotte nihayet Sabine'in oyunlarına olan ilgisini kaybettiğini düşünmeye, umut etmeye başlar.

Yeterince uzağa kaçtığını.

Özgür olduğunu.

VII

1971-79

Charlotte kendine sarı bir Beetle alır.

Kendini tutsak etmekten, Boston'a bağlı kalmaktan yorulmuştur; sanki suyu gözünün önünde tutarak, karşısına bir tehlike çıkarsa haberdar olacaktır. Ve böylece toparlanır, arabayı batıya çevirir ve yola koyulur.

Bazı insanlar gece gökyüzüne baktıklarında kendilerini korkutacak kadar küçük hissederler.

Ama yıldızlarla dolu o geniş gökyüzünün büyüklüğü Charlotte'a kendini kaybolacak kadar küçük hissettiriyor.

Ve bu onu güvende hissettiriyor.

Arabayı camları indirerek sürüyor, ciğerlerini dolduruyor, gaz pedalına basıyor ve akıp giden gecenin beyaz gürültüsü içinde çığlıklar atıyor. Ve yıllar sonra ilk kez kaçıyormuş gibi hissetmiyor. Önündeki yola odaklanmaya devam eder.

Kilometrelerce ilerleyen Charlotte, hayata geri döndüğünü hisseder. Sonunda onu ele geçiren yalnızlık olur.

Korkudan, yorgunluktan daha fazlasını hissetme ihtiyacı.

Belki farklı bir şekilde çürüyebilirse.

Sabine gibi soğuk ve hesapçı bir avcı ol.

Ama Charlotte bunun için yaratılmamıştı. Kalbi çok aç. Ne olursa olsun, arkadaş aramaya gitmiyor.

Kızlar onu bulur. Kapıyı ç a l m a y a gelenler onlar.

Sadece içeri girmelerine izin veriyor.

Nashville'de Grace, bir lokantadan

bir gece yarısı konserinden sonra bir grup arkadaşıyla buluşur ve sonunda Charlotte'u eve götürür.

Louis'de, Renée bir gece bir barda gözüne ilişir ve bir içki ısmarlar.

Chicago'da, cesurca yanına gelip dans etmek isteyen, dirseklerini Clark Street Köprüsü'ne dayayıp ölmekten korkmadığını söyleyen Luce. Asıl lanet sonsuza dek yaşamaktır.

Parmaklarını Charlotte'un kotunun ilmeklerine geçirip onu kendilerine çeken bir dizi kız. Onu evlerine, kalplerine, yataklarına kabul eden.

Ve Charlotte uzun yıllar sonra ilk kez gecelerini gençliğin enerjisi, neşeli coşkusu ve sıcak bedenleriyle çevrili olarak geçirir. Gülümsüyor, kahkahalar atıyor, umutla erimeye başlıyor ve onca yıl tek başına nasıl hayatta kaldığını merak ediyor. Yaşamak yerine saklanarak geçirdiği on yıllar boyunca ne kadar aptal olduğunu fark eder.

Geçmişe bakınca ne kadar da açık.

Sabine'in onu okyanusun ötesine kadar takip etmesine gerek yoktu. Tek yapması gereken onu *bunu* yapabileceğine ikna etmektir, böylece yaklaşan kıyametin hayaleti tarafından avlandığını hissedecekti.

Son yıllarda Charlotte'a musallat olan kişi Sabine değildir.

Charlotte onun için tüm musallat işlerini yapmıştır. Şimdi, sonunda, işinin bittiğine karar verir.

Ve sonra, kızlar kaybolmaya başlar.

İlk seferinde kendine bir şey olmadığını söyler.

Grace'in grubunun toparlanıp tekrar yola çıktığını ve bu yüzden ona ulaşamadığını, aradığında neden kimsenin cevap vermediğini. Ne de olsa o özgür bir ruhtu.

Ama sonra ikincisi, Hannah, onu bir randevuya davet ediyor ve gelmiyor. Öncesinde ya da sonrasında ne bir haber, ne bir not ne de bir arama.

Ve sonra üçüncüsü -Luce, köprüde onun yanında duran ve hayatın kısa ve güzel olduğundan bahseden korkusuz Luce-nehirden çıkarılır.

Charlotte uyarı bandını görüyor.

Arkadaşlarını ve ailesini nöbet tutarken bulur. Ve biliyor.

Union İstasyonu'nun dışındaki ankesörlü telefonda Ezra'yı arıyor, "Arayan o" derken sesi titriyor.

"Emin misin?" diye soruyor akustik gitarın sesi eşliğinde. "Şehirler büyük yerlerdir, Lottie. Dışarıdaki tek canavarlar biz değiliz. Bazen kötü şeyler olur."

Ezra'nın haklı olmasını istiyor, gerçekten istiyor.

Ama o gece köprüye geri döner. Bir direğin etrafında çiçekler, mumlar ve notlardan oluşan derme çatma bir anıt büyümüştür, ama o bunu geçip köprünün kendisine, Luce ile birlikte durdukları noktaya gider.

Ve o da bunu görüyor.

Metal direğe bağlı tek bir kırmızı gül.

Kontrol et.

Charlotte sarı böceği terk eder.

Batıya doğru bir uçağa biner, bu onun ilk uçuşudur. Kendisini ne kadar hasta hissettirse de, sırf kıvrımlı pencereden dışarı bakmak, uçsuz bucaksız dünyanın çok aşağılardan kayarak geçişini izlemek için bir anlığına parlayan güneşe göğüs geriyor. Uçak ne kadar da hızlı hareket ediyor, dev adımları onu alıp götürüyor.

Uçak San Francisco'ya inerken kendi kendine "Bir daha asla" der.

Bir daha asla, der kendine haftalarca, sonra aylarca, sonra yıllarca.

Karanlık tekrar üzerine çökerken.

Hayatsız bir hayat.

Onun yalnız kalbi.

Seattle'da bir gece, bir tebrik kartı rafının önünden geçer.

Üzerinde basmakalıp sözlerin yazılı olduğu dayanıksız kâğıtlar. *Taziyeler* bölümünde bir tanesi dikkatini çeker: *Zaman iyileştirir* yazısının altında, kollarını bir kızın etrafına nazikçe sarmış bir saat resmi.

Charlotte da yanlış anladıklarını düşünüyor. Zaman
iyileştirmez.

Sadece seni yıpratıyor.

Şimdiki zaman geçmişe doğru kayarken, orada kalacağını
düşünmeniz için sizi kandırır.

Ardında güvenle gömüldüm.

VIII

New York, New York 1994

Ve sonra Penny ile tanışır.

Charlotte ona -yine kimseye- aşık olmak *istemiyor* ama sevgi nesnesi olmanın ne kadar güzel olduğunu, ne kadar yalnız olduğunu da inkâr etmiyor. Ve belki de, eğer dürüst olmak gerekirse, bir parçası onca yıllık ihtiyattan sonra bunu hak ettiğini düşünüyor.

Görülmeyi, istenmeyi ve tutulmayı hak ediyor.

Ayrıca, Penny'de özel bir şeyler var.

Geceleri bir bodega'da çalışan Penny, köşedeki ikinci el dükkânından alabildiği kadar hızlı bir şekilde kitap yutuyor; Queens'teki küçük dairesinin her rafını dolduran kitapları geri satmaya dayanamıyor.

Siyah saçları, yeşil gözleri (Joss gibi ve Joss'a hiç benzemeyen), bulaşıcı kahkahası ve doymak bilmez zekasıyla Penny, onun nefesini keser.

Kendisine Char diyen, uykusunda deniz yıldızı avlayan, tadı merak, umut ve uyanık kalmak için içtiği enerji içecekleri gibi olan Penny.

Penny, kaybolmayan.

Bir, iki ya da üç ay sonra değil.

Charlotte geçen haftaları büyük bir rahatlamayla geçirir ve dört aylık evlilik yıldönümlerinde Penny ondan yanına taşınmasını ister. Penny ona, o bahar bağışladığı kan damlasına benzeyen bir kolye ile bir anahtar verir,

Çok aptalca ama bu görüntü Charlotte'u cebinden her çıkardığında gülümsetiyor.

Anahtarı kilide her soktuğunda.

Ta ki bir gece eve geldiğinde Penny'yi yataklarında dik bir şekilde, Charlotte'u bekliyormuş ve uyuyakalmış gibi başı öne eğik bulana kadar. Uyumak için giydiği yırtık pırtık Eagles gömleğinin önü paslı kırmızı perçemlerle lekelenmiştir.

Charlotte sanki eşiği geçemiyormuş gibi yatak odasının kapısında sıkışıp kalmıştır. Olay yerine bakar, gördüklerine yetişmek için inkar yarışına girer, çünkü bu olamaz.

Bir daha

olmaz. Bir

daha olmaz.

Bir daha

olmaz. Ama

öyle.

Öyle ve Charlotte neredeyse yatağa gelene kadar adım adım ilerlemeye zorluyor kendini ve işte o zaman Penny titreyip uyanıyor.

Charlotte'un bacakları rahatlamaktan güçsüz düşer ve yatağa yığılır. Çünkü Penny iyi, değil mi, boya olmalı, kan değil, o iyi ve her şey hâlâ yolunda.

Ta ki Penny'nin ona baktığı, o yeşil gözlerin şimdi arkadan tuhaf bir şekilde parladığı ve sivri dişlerini göstererek gülümsediği ana kadar.

"Hey, Char," diyor ve Charlotte'un yüzündeki şoku gördüğünde bile korkmuş ya da kafası karışmış gibi görünmüyor.

"Hey, hey, sorun yok," diyor Penny, onun eline uzanarak. "Ben iyiyim." Ama değil, değil, parmakları çoktan soğumuş ve Charlotte onun kalbini duyamıyor. "Her şey yolunda," diye mırıldanıyor Penny, Charlotte'un kâbuslarından birinin ardından yaptığı gibi. "Her şey yolunda. Sabine bana ne olacağını söyledi."

Bu ismin Penny'nin ağzından çıkan sesi

hava ciğerlerinde buza dönüşüyor.

"Ne?" diye hırıldıyor. "Ben-"

Penny onun elini sıkıca kavrar, o kadar sıkı, o kadar sıkı ki gücünü bilemez. "Bana senin bunu yapmaktan korktuğunu, bu yüzden yapmak zorunda kaldığını söyledi. Çünkü yalnız kalmanı istemiyordu. Ve artık yalnız olmayacaksın. Gördüğün gibi, bu bir hediyeydi. İkimizden de. Sana."

Oda ipuçları.

Charlotte'un içindeki çatlaklar derinleşir ve çığlık atma isteğiyle savaşıyor. Çünkü Sabine, Charlotte'un bunca yıldır neden tek bir aşığa bile dönmediğini biliyor -bilmek *zorunda*-. Çünkü *onların* Sabine'i olma düşüncesine katlanamıyor. Sevdikleri parçaları çürümeye başlarken, geriye kalan tek şey bir yabancı ya da bir canavar ya da her ikisi olana kadar onunla kalmalarına.

Sabine biliyor ve bunu tam da bu yüzden yaptı.

Charlotte dehşeti gizlemek için çabılıyor ama iyi bir iş çıkaramıyor olmalı çünkü Penny'nin yüzü düşüyor.

"Mutlu görünmüyorsun," diyor yeşil gözleri endişeyle parlayarak.

Charlotte gülümsemeye zorlarsa da başını sallar ve elbette, elbette mutlu olduğunu söyler. Penny iyi olduğu için *çok* mutlu. Kollarını kızın etrafında kavuşturuyor, nabzının olması gereken yerdeki sessizliği duymamaya çalışıyor, Sabine'in kokusu hala ona yapışıyor.

Penny rahatlamış bir şekilde ona karşı güler, geri çekilir ve dışarı çıkmaları gerektiğini söyler.

"Kutlamak için!" diye anons ediyor, ani, manik bir neşeyle yataktan fırlıyor. "Ve ben açım. Gerçekten çok açım." Yatak odasının duvarındaki askıya gidip oradaki kıyafetleri karıştırmaya başlıyor.

"Merak etme," diyor Charlotte yataktan kalkarken. "Sana nasıl yapılacağını göstereceğim." Şifonyerin önünden geçerken parmakları uzun saplı gümüş bir fırçanın etrafında kıvrılıyor. "Sana her şeyi öğreteceğim."

Penny raftan payetli bir kazak alır. "Oh!" diyor, kaldırırken küçük taşlar göz kırıyor. "Bütün o bo-"

Ama kelime dudaklarında ölür.

Kazağı düşer.

Ağlama yok, hıçkırık yok, uzun süren bir ölüm yok. Gümüş sap sırtına, kaburgalarına, kalbine saplanırken Penny kaskatı kesiliyor. Ve sonra hayatı sönüyor. Charlotte'a doğru geriye doğru sarkıyor, o kadar hafif ama yine de o kadar ağır ki Charlotte dizlerinin ağırlığının altında çöktüğünü hissediyor, onunla birlikte yere doğru kayıyor, Penny'nin saçlarını okşuyor ve onun da solmaya başlayıp başlamadığını merak ediyor. Her şeye rağmen içinde bir şey ölüyorsa, daha iyisini bilen parçası. Öğrenmesi gereken kısmı.

Bunun olmasına başka nasıl izin verebilirdi ki?

Charlotte'un içinde bir şeyler tutuşur, suçluluk duygusu ve kederle birlikte yanar.

Öfke. Ayağa kalkar, apartmana geri döner, mutfak masasından kan damlası anahtarlığını alır ve çatıya çıkar.

Sabahın üçü ve yukarıda kimse yok, bir dizi yanmış Noel ışığı, yarım düzine boş şişe ve uzakta göz kırpan Manhattan dışında hiçbir şey yok.

"Yeter," diye tıslıyor boş çatıya, Queens gecesine. Kelime hiçbir yere gitmiyor - karanlık onu söndürüyor gibi görünüyor -Ve bunu daha yüksek sesle, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle söylüyor, ta ki bir ilahi, bir haykırış, bir çığlık olana kadar.

"BENİ DUYUYOR MUSUN, SABİNE?" diye bağırıyor karanlığa. "YETER DEDİM."

Yakınlarda bir ışık yanıyor. Bir pencere açılır. Bir komşusu ona "**Kes şunu**" ~~diye~~bağırır.

Charlotte iki büküm olur ve son bir çığlık atar.

Yankılanır. Ve ölür.

Ve kimse gelmez.

IX

Charlotte neredeyse şafak sökene kadar çatıda oturur.

Öfkesi sönene, ardında bir boşluk bırakana kadar. O ayağa kalkar ve kendini zorlar aşağıya gitmesi için, Güneş doğarken yorgunluk onu sınırlarına sürüklüyor ama dinlenmiyor. Bunun yerine Charlotte daireyi temizliyor, bulaşıkları yıkıyor, her şeyi yerli yerine koyuyor. Kitapları. Giysileri. Gümüş fırça (sapındaki parmak izlerini siliyor - artık suçları çözerken bunları kullandıklarını duymuş).

Yatak odasının zemininde hâlâ bir çocuk gibi kıvrılmış yatan, derisi kemiklerinin üzerine gerilmiş Penny dışında her şeyi onarır.

Charlotte akşam karanlığına kadar kanepeye yığılır. Sonra oturur ve telefona uzanır.

Çalıyor, çalıyor, çalıyor, ama sonunda cevap veriyor. "White Thorn Black Roast."

"Beyaz Diken Kulübü'ne ne oldu?" diye soruyor.

Ezra'nın sesi biraz gevşiyor. "Yüzümü gerdirdim. Duymadın mı? Grunge çıktı. Kafein girdi." Baş döndürücü ritim artık onun arkasında asılı değil. Onun yerine Debussy'nin yükselişini ve düşüşünü seçebiliyor. Charlotte gülmeye çalışır ama yapamaz. Öksürür ve onun yerine gözyaşlarının dolduğunu hisseder.

"Sorun ne, Lottie?"

Gözlerini kapatıyor, Ezra'nın tam karşısında oturduğunu, sandalyesinde arkasına yaslandığını, kollarını kavuşturduğunu, bir dizinin masanın altında huzursuzca zıpladığını hayal ediyor. Kadın konuşuyor ve Ezra dinliyor -her zaman dinliyor- ama kadın konuşmasını bitirdiğinde Ezra ona her şeyin y o l u n a gireceğini söylemiyor. Ona söylemiyor

Herhangi bir şey. Kadının zihninde adamın ağzı kenetlenmiş, kaşları çatılmış.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sorar, Ezra'nın onu şımartmayacağını bilmektedir.

Ve yapmıyor.

"Onu öldürerek mi yoksa severek mi?" diye karşı çıkıyor.

Charlotte irkilir. "Bana paranoyak olduğumu söylemiştin."

"Evet, sanırım ikimiz de yanlış olduğımızı kanıtladık."

Biri Ezra'yı çağırıyor. Bir sandalyenin arkaya sürtündüğünü duyar, *tam orada* boğuk bir *Be* sesi.

Charlotte öne doğru katlanır, alnını ona bastırır Dizler. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Yalnız kal," diyor ve bu düşünce onu kırmaya yetiyor.

"Bu çok zor," diye fısıldıyor. "Deniyorum, deniyorum, ama-"

"Tanrı aşkına, Lottie," diye tersliyor Ezra. "Ya bu kızların hayatı senin sevgi ihtiyacından daha önemlidir ya da değildir."

Ve işte orada, acımasız gerçek, "Clair de lune "un yumuşak çubukları eşliğinde hatta asılı duruyor. Adam haklıydı. Onun haklı olduğunu biliyor. Bu onun kalbi. Sabine'in hak iddia ettiği şey buydu.

"Böyle mi geçiniyorsun?" diye soruyor. "Yalnız mı?"

"*Benim* cinayete meyilli bir eski sevgilim yok," diyor. "Ama evet. İnsanlar kısa ve kırılgan hayatlar yaşarlar. Bu yüzden ya sevdiklerimizi alıp kendimize benzetiriz ya da arkadaşlıklarının tadını çıkarıp gitmelerine izin veririz. İsterseniz onları yatağınıza alın, ama kalbinize değil, *belki* canlı çıkarlar."

Yutkunuyor. "Yalnız değil misin?"

"Öyle olmak zorunda değil. Ne de olsa yalnızlık da bizim gibi bir şey," diyor Ezra. "İçeri davet edilmeli."

X

Charlotte'un yaptığı da bu.

Yalnız ve tek başına arasındaki farkı öğrenir. Kimseye aşık olmaz.

Sadece en kısa karşılaşmalara, başladıkları gibi biten buluşmalara, ellerini ısıtmak ve kalbini beslemek için bir şansa, Penny'nin evinden aldığı bir ciltsiz kitabın boş son sayfalarına kaydedilen tek gecelik ilişkilere düşkündür.

Adı *Gizli Tarih*. Ne kadar da uygun. Girişleri basit ve kısa tutuyor.

Maddie. Hayatımda gördüğüm en mavi gözler.

Jess. Yanaklarında yıldız gibi çiller var.

Chloe. Her parmak eklemende yüzükler.

İsimler, notlar, hafıza parçaları, her bir kayıt Sabine'in simgelerinden biri gibi ve yine de tam tersi, çünkü aldığı hayatların değil, kurtardığı, çalışkanlığıyla koruduğu hayatların kaydını tutuyor. Kalmak yerine alıp gitme yeteneği.

Aslında Charlotte, her birinin *güvende* olduğundan emin olmak için yıllardır iki kat geri çekiliyor.

Yıllarca kendi dümen suyunda sürüklendi ve her seferinde fedakarlığının karşılığını alıyor, çünkü her seferinde, hayatlarını sadece sıyrıp geçtiği bu kızlar hayatta kalıyor. İyiler. Ve önemli olan da bu, değil mi?

Onun rahatlığı değil. Özlemini değil. Sevgiye olan ihtiyacı değil. Önemli olan onların iyi olması.

Yıllarca öyle oldular ve böylece, bir yerlerde, Charlotte iki kez geri dönmeyi bıraktı, her birini kontrol etmeyi bıraktı ve

her ismi. Çünkü zordur, acıtır ve çünkü buna gerek yoktur.
Sabine açıkça avdan yoruldu. Başka bir
oyun bulmaya gitti.
Bilmiyordu, nasıl bilebilirdi ki? O yüzden
lütfen ona inanın.
"Özür dilerim Alice. Gerçekten güvende olacağını
düşünmüştüm."

ALICE

(D. 2019)

I

Kelimeler odada yankılanıyor. Ve bir an için kimse kıpırdamaz.

Bir noktada Ezra pencereye doğru kaymış, sırtı geceye dönük bir şekilde orada dururken, Lottie hâlâ yatağın kenarında oturuyor, kollarını kaburgalarına dolamış, Alice ise kanepeyle mermer sehpanın arasında yerde, bir çığlık boğazından yukarı tırmanmaya çalışırken parmakları acıyana kadar taş kenarı kavırıyor.

Çünkü ölmek için iyi yollar da var.

Yaşlılık da var elbette, ama fedakarlık da var, bir başkasını kurtarmak da var, örneğin sevilen birini ya da bir yabancıyı. Değeri olan, anlamı olan ya da en azından *bir amacı olan* ölümler vardır. Trajik kazalar ve intiharlar vardır, şiddet ve intikam eylemleri vardır ve olayların zaman çizelgesi boyunca bunların izini sürdüğünüzde, bir neden, sonucun bir nedeni vardır.

Ama Alice orada oturmuş, ölümünün büyük bir resmin, ayrıntılı bir tasarımın parçası olmadığı gerçeğini sindirmeye çalışmaktadır. Lottie'nin dikkatsiz bir açlık eylemi bile değildi. İhtiyaçla, hatta istekle ilgili değildi ve Alice'in *kafasında* bir davul gibi çalan soru -Neden *ben?* *Neden ben?* *Neden ben?* *Neden olmasın* dışında bir cevabı yok.

Çünkü bu onunla ilgili değildi.

Kıskanç bir eski sevgilinin ateşlediği bir kurşundu. O sadece başkasının savaşında bir teminattı ve Sabine onu orada olduğu için öldürdü, çünkü Lottie ellerini kendine saklayamadı, bunu bir noktayı kanıtlamak için yaptı, bir oyun oynamak için ve bu

anlamsız olduğu anlamına geliyordu, ölümü *anlamsızdı* ve sonunda kırılana kadar masanın mermer yüzeyini ne kadar sert kavradığını fark etmedi. Şiddetli bir çatlak, taşın içinden geçip arkaya doğru uzanan bir yarık, zar zor hissettiğı bir acıyla içinde yankılanıyor.

"Alice," diyor Ezra nazikçe, sanki Alice ürkek bir evcil hayvanmış gibi, sanki Ezra'nın sesinin yumuşak tınısı her şeyi daha iyi hale getirecekmiş, hayatının paramparça olmuş yıkıntılarını yumuşatacakmış gibi.

"Bir hiç uğruna öldüm," diye fısıldıyor, çünkü bağırmaya başlarsa asla duramayacağından korkuyor ve sonra "*Siktir et*," diye düşünüp sesini yükseltiyor ve "*HİÇBİR ŞEY* uğruna öldüm," diyor.

"Alice, ben-" diye başlar Lottie, ama Alice çoktan onun peşindedir ayaklarıyla Lottie'yi öyle sert itiyor ki Lottie tökezleyerek duvara çarpıyor.

"Sakin özür dilemeye kalkma." "Elimden gelen her şeyi yaptım."

"Belli ki öyle değil," diyor Alice. "Benden uzak durabilirdin."

Tekrar itiyor, ama bu sefer Lottie bileklerini yakalıyor ve onu içeri çekiyor, kolları Alice'in sırtına dolanıyor ve Alice şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözleri kıpkırmızı ve Lottie, "Her şey yolunda, her şey yoluna girecek," diyor, sanki kelimeler bir büyü gibi, sanki bunun herhangi bir kısmını düzeltebilirlermiş gibi, ama düzeltmek yok, çünkü geri dönüş yok.

Alice tökezleyerek kurtulur.

(Ve aslında atan bir kalp ya da çalışan bir çift ciğer olmadan da panik atak geçirilebileceğı ortaya çıkıyor, çünkü oda dönüyor ve Ezra onu omuzlarından tutmuş, *nefes almasını* söylerken gözleri onunkilere kilitlenmiş, ya da en azından ağzının söylediğı şeyin bu olduğunu düşünüyor, ama kelimeyi duyamıyor, kafasında tırmanan beyaz gürültüden değil).

Alice nefes almaya çalışıyor ama hava bu sefer içeri girmiyor, ciğerleri şişmiyor çünkü ölümler (o ölü) ve

Sadece geri dönmek istiyor, hafta sonuna, partiye ve duvara geri dönmek istiyor, hayatını an be an çözüp farklı bir şekilde birleştirmek istiyor ama *yapamıyor* ve bu adil değil (adil değil, adil değil, adil değil) ve Alice belki de çılgılık attığı için nefes alamadığını düşünüyor ve sonra Ezra yine orada, dudaklarına bir fincan getiriyor, ve ağzı *bunu iç* diyor, ve farklı kokuyor, lekeli, yanlı, ama Alice umursamıyor, artık değil (çok yorgun ve çok kızgın ve bir şekilde panik sisi içinde bile açlık hala orada, bulanık odadaki tek keskin şey), bu yüzden Alice içiyor ve kan diline çarptığı anda haklı olduğunu ve yanlı olduğunu biliyor, ama acıyı durduracaksa umursamıyor.

Böylece içiyor ve bardak boşalana kadar başı dönüyor ya da oda dönüyor ve sonra sanki biri onu ayakta tutan ipleri koparmış gibi oluyor, çünkü bacakları dışarı çıkıyor ve Ezra onu yakalıyor, yere indiriyor ve orada kıvrılıyor, kilisenin yanındaki küçük mezarlıkta istediği gibi.

Ancak bu kez yukarı çıkmak için mücadele etmiyor -
Yerin yukarı uzanmasına ve onu aşağı çekmesine izin
veriyor - Aşağı -
Aşağı-
Karanlığa doğru.

II

Alice arpışma sesini duyduğunda mutfaktaydı.

El dükkânda flamalar alıyor ve Catty'nin doğum günü pastası üzerinde çalışıyor, küçük Finn o ölçerken, karıştırırken, dökerken tezgâhın üzerinde oturuyor ve Alice bu kısma bayılıyor

-Yemek pişirmek çok vahşi, çok fazla şansa bırakılmış bir şey, ama yemek pişirmek matematik ve kimya gibi, bu yıl okuldaki en iyi dersleri - ve Finn'in sütü eklemesine izin veriyordu ki ses evin içinde çınladı ve Alice, oturma odasına doğru koşmadan önce küçük kardeşini güvenli bir şekilde yere koymayı akıl etti.

Ve Catty'yi bulur.

Derrick'ten ayrılan Catty, Malcolm adında on dokuz yaşında ve Hoxburn'den olmayan, sadece buradan geçen bir adama taşınır, çünkü onu bir yerlere götürecek türden bir işi vardır.

Altıncı sınıfı zar zor geçen Catty, kendisine bir yol bulması için atanan danışmanı şaşırtmaya kararlı görünüyor çünkü tek istediğinin keşfedilmek, *görölmek* olduğunu anlamıyorlar.

Catty, annesinin fotoğraflarından birini bir kutuda buldu ve şöminenin üzerindeki düğün portresine bir sopa götürdü.

(Tüm bu alıştırmalar barın arkasındaki çakıllı alanda yapıldı.)

Ve bu yeterince kötü, ama yerde cam var ve küçük Finn Alice süpürmeden önce içeri giriyor

ve topuğunu keser. Birkaç yara bandının iyileştiremeyeceği bir şey değil, ama ayaklar da kafalar ve eller *kadar* kanıyor ve sonra El geri dönüyor ve Catty'*ye büyümesini ya da defolup gitmesini* söylüyor.

Ertesi gün, Catty mumları üfleyerek söndürür.
On yedinci doğum günü pastası.

Ve ertesi gün, o gitti.

Not bırakmıyor, telefonunu açmıyor ve kaçak sayılmak için çok yaşlı, bu yüzden beklemek ve umut etmekten başka yapacak bir şey yok.

El kendini suçluyor (babam Catty'nin yıllardır kucak dolusu çıra topladığını ve kibriti çakmak için bir bahane beklediğini söylese de) ve babamın yüzü endişeyle kaplı ve Finn anlamak için çok küçük, bu yüzden Catty sanki sadece uzun süren bir saklambaç oyunu oynuyormuş gibi kapıların arkasına ve masaların altına bakıyor ve Alice hayatında ilk kez uyuyamadığı için bir sınavda başarısız oluyor, her gece uyanık yatıyor ve kız kardeşinin gizlice içeri girme sesini dinliyor.

Bir hafta boyunca evin duvarları çok kalın, hava çok dar, sanki dünya nefesini tutuyormuş gibi geliyor.

Ve sonra, Catty aradı.

"Hey, Bones," diyor sanki başka bir günmüş gibi.

Alice evde yalnızdır ve çılgılık atmak, hıçkırmak, kollarını kız kardeşine dolamak ister ama yapamaz çünkü o *orada* değildir, bu yüzden sadece "Hangi cehennemdesin Catty?" der.

Ve kız kardeşi *gülüyor*.

Hiçbir sorun yokmuş gibi gülüyor.

"Şu anda mı? York."

Alice'in nefesini kesiyor. Çok uzakta, çok yakında. Catty bir keresinde ona aralarında bir ip olduğunu söylemişti - "Kalp kalbe," demişti Alice'i kaburgalarının arasından dürterek- ve biri her hareket ettiğinde

Diğerleri bilebilirdi, bu yüzden Alice denedi, Catty'ye kaçıp saklanmasını söyledi ve onu bulmak için ipi kullanacağını söyledi.

Ama işe yaramadı.

Alice onu hissedemedi, bulamadı ve sonunda Catty kendi başına ortaya çıktı ve sanki dünya çökmemiş gibi omuz silkti ve "Sanırım ablalar için daha kolay" dedi.

"York mu?" Alice tekrar soruyor, bir harita çıkarıyor. Kilometre sayısı, trenin izleyeceği rota, güneye uzanan kırmızı bir kordon gibi yol.

"Evet. Ve tahmin et ne oldu? Annemin söylediği kadar perili. Tüm o küçük sokaklar hayaletlerle dolu ve-"

"Lütfen eve gel," diyor Alice ama Catty'nin başını salladığını duyar gibi oluyor.

"Bunu neden yapayım ki?" diye soruyor, sesine sıkı bir kahkaha karışıyor.

Çünkü ben buradayım, demek istiyor Alice. Çünkü bana birlikte gideceğimize söz vermiştin.

"Bak, bir gün anlayacaksın," diyor Catty. "Bir gün Dünya büyük ve şanslarla dolu. Hoxburn öyle değil."

Alice'in gözleri yanmaya başlar. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. "Beni beklemeliydin."

("Yavaşla.")

("Yakala.")

"Yapamadım."

Catty üzgün olduğunu söylemiyor (hiç söylemedi), ama Alice sesinde üzüntünün acısını duyabiliyor. "Ama sen okulu bitir, iyi notlar al ve şu büyük, havalı üniversitelerden birine git, ben de orada olacağım. O zamana kadar her şey hazır olacak, yeterince para biriktirmiş olacağım. Ve sadece ikimiz olacağız."

"Peki ya Malcolm?" diye mırıldanır Alice.

"Oh, o gitti. O sadece bir araçtı. Bir çıkış yolu."

Alice'in midesi bulanıyor, rahatlama yerini endişeye bırakıyor. "Yalnız mısın?"

Ama öyle değil, çünkü Alice şimdi arkasında bir yerden başka bir ses duyuyor ve Catty, "Hey, gitmem gerek. Dayan, Alice."

"Catty, bekle," diyor. "Catty, lütfen," diyor.

"Catty, söyle bana-" diyor. Ama artık çok geçtir. Kız kardeşi gitmiştir.

Babam öğrendiğinde "Aptal kız," der ve sesi öfkeli çıkar, ama o gece numarayı yüzlerce kez geri aramaya çalışır.

Tabii o sırada telefon kapalıdır.

Alice orada yatıyor, kolyeyi göğsüne bastırıyor, nabzının metalin içinde attığını hissedinceye kadar, ortak iplerinin diğer ucuymuş, Catty ne kadar ileri giderse gitsin kopmayacakmış gibi davranıyor.

Kalp kalbe, nabzı yavaşlarken karanlığa fısıldıyor-
Ve yavaş- Ve-

Alice alacakaranlıkta uyanır.

Yavaşça değil, bir anda, bir eli hala gömleğinin içinden kolyeyi tutarken geriye doğru yalpalıyor. Bir an için nerede olduğunu bilmiyor, daha doğrusu bildiğini *sanıyor*, yurttaki ortak odasındaki tek kişilik yatağında, battaniyenin altına girmiş, dersten sonra biraz kestirmiş olmalı, hasta olduğunda hep böyle yapardı.

Ama sonra yutkunuyor ve boğazında bakırın tortusunu tadıyor. Hasta değildir, çünkü hastalık düzeltilebilecek bir sorundur ve arkasını döndüğünde yatağında değil, bir kanepede olduğunu görür, ihtiyacı olmayan bir battaniye omuzlarına örtülmüştür.

Ve hatırlıyor.

Gerçekten güvende olacağını düşünmüştüm.

Alice oturur ve minderin altında kan lekesi görür.

Yanağında, gözlerinin altındaki yaşların kabuğunu hissetmeden önce bir saniyelik panik hissediyor. Bakışları derin çatlağıyla mermer sehpaye kayıyor, şimdi toplamaya çalıştığı ve toplayamadığı bir öfkenin göz kamaştırıcı bir hatırlatıcısı.

Telefonunu kontrol eder ve süit başlığında bir dizi endişeli mesaj görür - nerede olduğunu, iyi olup olmadığını sorarlar, lütfen, sadece onlara haber verin, bir şey söyleyin, kampüs polisini aramak zorunda bırakmayın. Alice buna nasıl cevap vereceğini bilemez, bu yüzden yalan söyler *ve Üzgünüm der, Evet der, bir arkadaşında* kaldığını söyler, ancak hepsi süit dışında yakın bir arkadaşı olmadığını, sınıftan neredeyse hiç kimseyi tanımadığını bilir.

Alice telefonu cebine koyar ve etrafına bakınır. Ezra'dan ya da Lottie'den iz yok.

Oda boş, perdeler çekilmiş, alacakaranlık dar bir aralıktan sızıyor ve belki Lottie'nin hikâyesi, belki de gördüğü rüya, hatıra, ama kendini altın zinciri parmaklarıyla kancalarken ve kapüşonunun altından kolyeyi çekerken buluyor.

Kolye, ki bu kolye değil madalyon, bir şişe. Evinin küçük bir parçası.

Catty'*nin* deyimiyle *biraz glaur*, kir, ama sıradan bir kir değil.

Annesinin mezarından alınmış, o mavi renkli düğün gününde Eloise'in hediyesi.

Gizli kapağı açıyor ve en küçük parçayı avucuna koyuyor ve çıplak tenine değdiği anda mezarlık alanına geri dönüyor ve tüm gücü tüketiyor, hayatı geriye doğru akıyor, uzuvları büzüşüyor ve kalbi kuruyor ve-

Alice geri çekilir, elini o kadar hızlı geri çeker ki mezar toprağı parçalanmış mermerin üzerine yağar.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyor, masanın yanında dizlerinin üzerine çöküyor, bir kapak dolusu, bir madeni paradan biraz daha fazla olmasına rağmen kiri kurtarmaya çalışıyor ve tenine her dokunduğunda hastalık onunla buluşmak için yükseliyor.

Sonunda pes ediyor ve küçük altın kapağı şişeye geri takıyor, içindeki kirden geriye kalanları da gömleğinin altına geri sokuyor. Öne eğiliyor, ciğerlerini dolduruyor ve üflüyor, mermerin üzerindeki ince tozları dağıtıyor, battaniyenin altına çekilmek üzere, masanın ayakları arasına sıkışmış, Lottie'ye ait olması gereken bir çanta gördüğünde tekrar kaybolmaya çalışıyor. Ama bakışlarını üzerinde tutan çanta değildir.

Dışarıda kalan kitap.

Yıpranmış bir ciltsiz kitap, ama iki kez okudu ve kapağını nerede görse tanırdı. Siyah zemin üzerinde yarı dönük mermer yüz, serifli yazı *Gizli Tarih*'i ilan ediyor.

Penny'nin kitabı.

Alice çantadan çıkarıp açıyor ve Lottie'nin fetihler listesini, Sabine'in boynuna taktığı simgelerden daha iyi olmayan isim listesini sakladığı boş arka sayfalara göz atıyor. Alice hepsini okumuyor, sadece kaç tane olduklarını not ediyor, isimler bir değil iki sayfayı dolduruyor, sonra gözleri doğrudan en son satıra gidiyor. Mor mürekkeple yazılmış bir mezar taşı kadar kısa.

Alice. İskoçyalı. Nazik. Tadı keder gibi.

Satırlar kelimelere, kelimeler harflere dönüşene ve harfler birbirinden ayrılana kadar iki kez, üç kez okuyor ve hala tüm hayatının bu küçük ve eğimli yazıda nasıl altı kelimeye indirgendiğini anlayamıyor.

Ve işte Alice'in uyandığında bulamadığı öfke.

İşte yine çakmaktaşı kadar hızlı.

Sayfa ellerinin altında buruşur ve tam yırtmak üzeredir ki otelin kapısının kilidi cıvıldar, kapı kayarak açılır ve Lottie içeri girer, üzerinde yeni giysiler vardır ve elinde bir mağaza çantası tutmaktadır.

dışarıve üstten kancalı üzerinde onu Dirsek, olarak Eğer
O olmuştur

Alışveriş.

Lottie Alice'i görür, kitap elindedir ve Alice onun ileri atılmasını, *Hayır* demesini, *Yapma* demesini *ister*. Değerli listesini elinden almaya çalışmasını, böylece Alice'in de ondan b i r şeyler alabileceğini.

Ama Lottie orada öylece durur, izler, bekler ve aniden kelimeler sadece kelimelerden ibaret kalır, yıpranmış bir kitabın arkasındaki aptalca bir yazı ve Alice ciltsiz kitabı bir kenara fırlatır ve kanepeye geri tırmanır, Lottie kitabın üzerinden geçip çantayı kenara koyarken dizlerini çeker ve "Uyandığına sevindim" der.

Alice ters ters bakıyor ve ekliyor: "Sana ilaç verdiğim için özür dilerim. Bu Ezra'nın fikriydi. Bu gibi konularda daha tecrübeli."

"Bunun gibi şeyler," diye yankılanıyor Alice karanlık bir sesle.

"Başlangıçta, biz ..." kelimeyi arıyor, "uçucuyuz. Her duygu, her ihtiyaç, iyisiyle kötüsüyle ortaya çıkıyor. Kendine zarar verebileceğini düşündü. Ya da en azından odayı mahvedebileceğini."

Bu sonuncusu bir parça hafiflikle, bir şaka gibi söylendi.

Lottie kendini yakındaki bir sandalyeye bırakıp parmaklarını buklelerine daldırırken Alice dişlerini sıkıyor ve etrafındaki hava gerginlikle doluyken iç çekiyor. Alice onu en çok rahatsız eden soruyu sorar.

"Neden beni öldürmedin?"

Elbette, dün gecenin erken saatlerine kadar Alice, bu garip kızın hayatına girdiğine ve onu altından çaldığına ikna olmuştu. Artık *bu* konuda Lottie'nin suçlanamayacağını biliyor - en azından kalbini durduran o değil, her ne kadar bunun sebebi hâlâ o olsa da.

"Senden hoşlandım," diye cevap veriyor Lottie gevşekçe.

"Eğlendik ve sonra

."

"O gece değil," diyor Alice. "Sonra. Ne olduğumu öğrendiğin zaman. Beni ne yaptığını." Alice yutkunur. "Sabine."

İsim, dilinde acı bir merhem gibi. "Buraya g e l d i ğ i m d e .
Değiştım. Penny gibi."

Lottie'nin ifadesi kararır. "Ben istemedim." "Yani
Penny'yi öldürmek mi *istedin*?"

İsmi duyunca yüzünü buruşturdu. "Hayır. Kalbimi kırdı."
"Ama sen yaptın."

Fısıltıyla, "Evet."

O zaman Alice'in aklına, Lottie'nin onu henüz öldürmemiş
olmasının hala denemeyeceği anlamına gelmediği, belki de
beklemesinin tek nedeninin Ezra'nın onaylamayabileceği olduğu
gelir. Alice kapıya doğru bakar, acaba ne zaman-

"Onu eve gönderdim," diyor Lottie. "Bu Ezra'nın sorunu değil.
O benim."

Alice de kendisine sorun denmesinden hoşlanmıyor ama
düşünceleri Lottie'nin aklının tam olarak nereye gittiğini
bildiği gerçeğine kayıyor.

"Nasıl yaptın-"

"Kafan çok gürültülü. Bağırıyor da olabilirsin." Alice
kaşlarını çatıyor. "Nasıl daha sessiz düşünebilirim?"

Lottie gelip karşısına oturuyor, kırık masanın kenarına tünüyor,
dizleri birbirine değecek kadar yakın, Alice'in onun kahverengi
gözlerinde ışık iplikçikleri gibi en soluk altın ipliklerini
görebileceği kadar yakın. Ve şimdi bile, her şeye rağmen, Alice
başka tarafa bakmakta zorlanıyor. O gece onu çembere alan
özlemin bir yankısını, onu ileri çeken gücü hissediyor ve ertesi
sabah uyandığında yatakta yalnız olmasaydı, her şey farklı
olsaydı neler olabileceğini merak ediyor.

Lottie'nin kalp şeklindeki yüzü omzuna gömülüyor, menekşe
rengi bukleleri çenesini gıdıklıyor, serin kolları beline
sarılıyor, kahvaltı hakkında fısıldarken dudakları kulağına
değiordu.

Ama sonra Alice'in aklına kitabın arkasındaki liste gelir,

ve Charlotte Hastings için sadece bu olduğunu, bundan sonra da sadece bu olacağını biliyor. *Alice. İskoçyalı. Nazik. Tadı keder gibi.*

Lottie'nin eli onun dizine yerleşerek dikkatini Yüzündeki ifadeden anladığı anlaşılıyor. Gözlerinde acıma var ve Alice bunu istemiyor.

"Bana nasıl çalıştığını göster," diyor.

"Duvarlar örmek pratik gerektirir. Düşüncelerinizi güvenli bir şekilde kendinize saklamak için. Ama bu arada, dikkatlice düşünerek bunu örtbas etmeye çalışabilirsin. Duymak istemediğin onca şey yerine duymamı *istediğin* tek bir şeye odaklan. Bu kelimeler değil, gerçekten, bu yüzden bir sayı veya bunun gibi bir şey düşünmeye çalışmayın. Bu duygular. Duygular, arzular, bu tür şeyler."

Alice Lottie'nin gözlerinin içine bakar ve olabildiğince yüksek sesle onun *güvensizliğine* odaklanır.

Lottie başını sallar. "Bu adil," diyor. "Bunu hak etmedim henüz."

Alice işe yaradığına inanamıyor, bunun Lottie'nin hatası olduğunu hatırlamadan önce neredeyse gülümsüyor ve bu düşünce yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkmış olmalı, ya da en azından suçlama kısmı, çünkü bitkin görünüyor, çizilmiş. Yine de zihninin etrafındaki duvarlar tekrar yükseldi ve Alice ne kadar zorlarsa zorlasın, *Lottie'nin* düşüncelerine dair en ufak bir ipucu bile elde edemiyor.

"Seni neden öldürmediğimi bilmek ister misin?" diyor ellerine bakarak. "Keşke sana bunun nezaket olduğunu ya da yeterince şey yaşadığını bildiğimi söyleyebilseydim. Ama öyle değil. Çünkü yorgunum, Alice." Bakışları yukarı kayıyor. "Kaçmaktan yoruldum. Korku içinde yaşamaktan yoruldum. Kedi fare oynamaktan, Sabine'in beni tekrar yakalamasının an meselesi olduğunu bilmekten yoruldum. Seni öldürmedim çünkü *birinin* onu durdurması gerekiyor ve ben bunu yapamam. Ama belki sen durdurabilirsin."

Alice neredeyse alay ediyor.

Sabine'in yaptıklarının cezasını çekmesini istiyor.

Onu yere indirip tam kalbine bir kazık saplayın, gözlerindeki hayatın sönüşünü ve vücudunun toza dönüşmesini izleyin.

Sabine'in ölmeden önce ona bakmasını ve bunun kendi hatası olduğunu anlamasını istiyor.

Kendi katilini yarattığını.

Bunu *istiyor*, tabii ki *istiyor* ama Alice aptal değil. Bu işlerde yeni olabilir ama ortada bir güç farkı olduğundan, Sabine kadar yaşlı birinin -bir şeyin- kendisinden çok ama *çok* daha güçlü olduğundan şüpheleniyor ve tam da bunu, Lottie'nin önerdiği şeyin intihar da olabileceğini söylemek üzereyken, "Hayatını geri alırsın," diyor.

Alice'in zihni o kadar hızlı durur ki neredeyse dışlilerin sesini duyabilir. "Ne?"

Lottie dudağını çiğniyor ve başını sallıyor. "Seni Sabine yarattı. Senin hayatını aldı. Ama onu geri alabilirsin."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sorar Alice.

"Penny'yi bulduğumda bunu bilmiyordum. Keşke bilseydim. Bir yıl, bir ay, hatta bir hafta geçmiş olsaydı işe yaramazdı ama sen *yeni yaratılmışsın*," diyor Lottie, gözleri parlayarak. "Bu da hâlâ ona bağlı olduğun anlamına geliyor. Kanınızla. Hayatınla. Aranızda uzanan bir ip gibi."

Alice'in eli yakasına gidiyor, kolye ucu tenine soğuk geliyor.

"Eğer Sabine'i öldürürsen, onu koparacaksın. Ve eski haline geri dönersin."

Alice kararsız bir şekilde başını eğiyor. "Ben neydim?" "Canlı," diyor Lottie.

Bu kelime Alice'in göğsünde bir meşale gibi parlıyor. *Yaşıyor. Yaşıyor.*

Yaşıyor mu?

Şüphe onu karşılamaya koşar, çünkü tüm hikayelerde, iyi kitaplarda ve kötü televizyonlarda işler böyle yürümez, asla geri dönüş yoktur, ama yine de, bu herhangi bir hikaye değil, bu *onun hikayesi*. Alice bilindik efsanelere karşı ve eğer Lottie haklıysa, eğer bunu düzeltmenin bir yolu varsa, eğer işe yarayabileceğine dair en ufak bir şans varsa-

Kaybedecek neyi kaldı ki?

Ciltsiz kağıda bakıyor ve o tek satırı, o altı hüzünlü kelimeyi düşünüyor-Alice. *İskoç. Nazik. Tadı keder gibi...*-ve tam o anda, bunların hayatının son kaydı olmayacağına karar verir. Hikayesinin toplamı.

Alice başını kaldırıp Lottie'ye bakar, yüzünü araştırır ama tek gördüğü umuttur ve bu umut bir ayna gibidir, güneşi yakalar, ışığı yansıtır. Alice ısınmaya başladığını hissediyor.

"Pekala," diyor, "ne yapmam gerekiyor?"

III

Lottie alışveriş torbasını yatağın üzerine boşaltırken giysiler torbadan dökülür.

Hepsi sonbahar renklerinde, zümrüt, altın başak ve menekşe renginde kısa elbiseler olduğu ortaya çıkan bir yığın parıltılı kumaş, biraz makyaj ve Alice'in bedeninde bir çift topuklu botla birlikte, sanki evet diyeceğini biliyormuş gibi.

"Giyin," diyor. "Dışarı çıkıyoruz."

Alice elini giysilerin üzerinde gezdiriyor, kumaşa, daha doğrusu kumaşın yokluğuna kaşlarını çatıyor, Ezra'nın soğuk hakkında söylediklerini hatırlıyor ve uyum sağlıyor.

"*Nereye?*"

Lottie cevap vermiyor, sadece elini tutup onu çekiyor. banyoya doğru. Alice'in dün gece tanıştığı kederli kız gitmiş, yerine mutlu, coşkulu biri gelmiştir. Alice'i banyo aynasının önündeki tabureye yönlendirir ve saçlarını fırçalamaya başlar, dişleri pürüzsüz olana kadar sarının düğümlerini çözer.

"Sabine'i aramak zorunda kalmayacağız," diyor. "O bize gelecek." Fırçayı bir kenara atıyor ve saç tutamlarını parmaklarına dolayarak dağınık bir topuz haline getiriyor. "Aslında, muhtemelen bunca zamandır sizi takip ediyordu."

"Neden?" diye soruyor Alice, aynada Lottie'nin bakışlarıyla buluşarak. Lottie'nin kahverengi gözleri o tuhaf ışıkla parlıyor, ama kendine baktığında o da bunu görüyor, bir tür arkadan aydınlatılmış parıltı. Onlardan küçük bir parça, doğal olmayan, benzer ve onunla birlikte, anlayış onun üzerine yerleşiyor.

"Çünkü beni sen öldürmedin."

Lottie dudaklarını büzüp başıyla onaylıyor. "Ona göre bu her zaman bir oyundu. *Onun* oyunu, yani onun kuralları. Kal ve öl ya da kaç, yaşa ve kaybet." Yüz ifadesi kararıyor. "Sabine, Penny'yi gece yarısı toprağına yerleştirdiğinde ne yaptığını biliyordu. Sevdiğim bir kızı öldürmeyi, nereye gittiğini bile bile benimle bu yolda yürümesine izin vermeye tercih edeceğimi biliyordu. Biliyordu ve bana bunu kanıtlattı."

Alice ilk kez, Penny ile kendisi arasında başkalarının da olup olmadığını merak eder. Sabine'in yakalayıp dönüştürdüğü ve öldürdüğü diğer kızlar. *Gizli Tarih'in* arkasındaki isim listesi uzun, Alice'in düşündüğünden de uzun. Hepsi tek gecelik ilişkilerinden, kısa karşılaşmalarından sağ çıkabilmiş miydi?

Lottie tabureyi ona doğru döndürür, ayna kaybolur ve diz çökerken yüz yüze gelirler. "Ama şimdi, seninle birlikte, onun kurallarına göre oynamayı bıraktım. Ve nedenini bilmek isteyecektir. Kıpırdamadan dur," diye ekliyor ve Alice'in ağzı seğiriyor, çünkü bu itaat edebileceğı bir emir. Lottie yaklaşıyor, nefes alıyor olsaydı nefesi Alice'in yüzünü gıdıklayacak kadar yaklaşıyor ve Alice'in göz kapaklarının dış köşelerine ustaca iki siyah çizgi çiziyor, soğuk ve sabit bir eli çenesini yönlendiriyor.

"Onu nasıl öldürebilirim?" diye soruyor Alice, Lottie alt dudağına erik rengi sürerken. Yüzünde bir gölge beliriyor ve Alice onu rahatsız edenin başarısız girişiminin anısı mı yoksa Alice'in başarısı fikri mi olduğunu merak ediyor. Lottie Sabine'den ne kadar nefret ederse etsin, bir yanı hâlâ onu seviyorsa.

Ama sonra gölge kaybolur. Belki de sadece sert banyo ışığının bir hilesiydi, çünkü Lottie bir rimel alıyor ve onu bir kazık gibi kullanarak ucunu Alice'in alt kaburgalarının arasına dayıyor.

"Kalbi öldürmek zorundasın," diyor. "Güneş ışığı bizi zayıflatır ve mezar kiri bizi hasta eder. Ama sadece kalplerimiz ölümlü kalır."

Hayali silah düşer, ama Alice onu

Parmaklarını olduğu yere götürüyor, kemiklerin arasındaki yumuşak deriye dokunuyor ve işte o zaman yaptığı işin saçmalığını fark ediyor. Ne düşünüyordu ki? Sabine beş yüz yaşında ve o on sekiz yaşında, deneyecek kadar yaklaşmasına imkân yok, yaklaşırsa bile-

Lottie asasıyla onun alnına hafifçe vurur. "Çok yüksek sesle," diye uyarıyor. "Düşündüğünü duymasına izin veremezsin yoksa asla başaramazsın."

"O zaman bunu asla başaramayacağım," diye tersliyor Alice, paniği artıyor. "Bu çılgınlık. Benden bunu nasıl yapmamı beklediğinizi bilmiyorum, üstelik bunu elimi ya da başımı eğmeden yapmamı bekliyorsunuz. Ne kadar korktuğumu hissedecek."

Ezra'nın hâlâ orada olmasını diliyor, onun varlığı sabit bir el gibi, ama o yok ve Lottie uzanıp yüzünü kapayan kişi oluyor.

"Sabine'den korkabilirsin - o her zaman korkunun tadına varmıştır ve bildiklerin göz önüne alındığında, korkuya kapılmamış olman garip olurdu. Sana söylediklerimi unutma. Eğer zihninin bir şeye kilitlenmesini engelleyemiyorsan, onun başka bir şey olduğundan emin ol. Ve şüpheyeye düştüğünde," diye ekliyor, "*beni* düşün."

Alice başını kaldırıp Lottie'nin gözlerine bakıyor, gözlerinin arkasını görebilmeyi, zihninin şeklini hissedebilmeyi diliyor, ama hava sessiz, sabit ve belki de yapmak üzere olduğu şeyin çılgınlığından, belki de Lottie'nin ona doğru eğilme şeklinden, ama soru ağzından kaçıyor.

"Neden ben?"

Lottie gözlerini kırıştırıyor, kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor. "Hm?" "Sonrasında benim hakkımda ne yazdığını biliyorum," diyor Alice. "Ama o gece neden beni seçtin? Sadece orada olduğum için mi?"

Kolay bir hedef olacağımı mı sandın? Duvara sarılıp bekleyen üzgün, yalnız bir kız-

"Hayır." Lottie'nin sesi alçak ama sert. "Seni seçtim çünkü sen özeldin."

Alice yumuşak, alaycı bir ses çıkarır ama Lottie devam eder.

"Sana Sabine hakkında söylediklerimi ve o gece merdivenlerde onu bana çeken şeyin ne olduğunu hatırlıyor musun? Yüksek sesle konuşuyordum ve özlem doluydum. Ne hissedersen hissedeyim, içimde tutamıyordum. Ben hissetmediğimde bile yer kaplıyordu. Görülme açlığı." Lottie'nin başparmağı Alice'in yanağını okşadı. "Ben de bu yüzden seni seçtim. Çünkü sana baktım ve *kendimi* gördüm. Kim olduğumu." Gözlerinin kenarlarında kıpkırmızı yaşlar parıldıyor. "Ve sonrasında olan her şey için, bana yaptığı her şey için, fark edilmenin, istenmenin, görülmenin nasıl bir his olduğunu hala hatırlıyorum. Senin de bunu hissetmeni istedim." Gözlerini silerek uzaklaşıyor. "Ama tüm bunların ötesinde," diye ekliyor neşeyle, "senin seksi olduğunu düşündüm."

Alice kahkaha atıyor, küçük, hüzünlü bir ses. Göğüs. Lottie arkasını dönerken başını sallar.

"Giyinmene izin vereceğim," diyor ve banyo kapısını arkasından kapatıyor.

Sonunda Alice yeşil elbiseyi seçer. Yağmur sonrası yosun gibi zengin bir zümrüt rengi, cildini daha da solgun gösteriyor, bileklerindeki ve boğazındaki damarlar ince, mavi ve hareketsiz. Aynada kendini inceler.

Yeni Alice, diye düşünüyor. *Sadece bir geceliğine*.

Ama arkasından bakan Alice değil.

Aynadaki kız başka biri, eteği kalçasında bitiyor, topuklu botları bacaklarını uzatıyor, sarı saçları toplanmış, dudaklarındaki koyu renkle bir yabancıya benzemeyi bekliyor ama benzemiyor.

Catty'ye benziyor.

Alice yutkunur ve ışığı kapatır.

Banyodan dışarı adımını atıyor. "Yem gibi görünüyorum," diyor ve bunu şaka olarak söylüyor ama Lottie gülmüyor.

Sadece gülümsüyor ve "Sana yine aşık olurdum" diyor.

Alice'in kalbi, olduğu gibi sessiz, küçük bir yalpalama veriyor gibi görünüyor. Karanlıkta onun yanından ilk geçtiğinde olduğu gibi. Onu duvardan çektiğinde. Yatağına düştüklerinde.

Lottie yanağındaki gamzeyi göstererek gülümsüyor. "Aynen öyle," diyor, Alice'in düşüncelerinin şeklini okuyarak. Ve Alice, Lottie'nin ona hazır olup olmadığını sormamasından, sadece elini tutup "Gidelim" demesinden memnun.

Lottie'nin kahkahası sokakta yuvarlanıyor.

Gece etraflarında hareket, ışık ve hayat dolu bir şekilde esniyor ve Alice onun yanına sokulmuş bir şekilde kol kola birlikte yürüyorlar. Taj'ın güvenliğinden ayrılmadan hemen önce Lottie onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı, "Ayrıldığımızda benimle olmak istemelisin. *Benim* olduğunu düşünmesini sağlamalısın."

Alice bunu söylediğinde kaskatı kesildi. Onun büyük bir kısmı İsyan etmek, geri çekilmek, ama küçük bir parça eğilmek istedi ve sokağa adım attıklarında dinlediği buydu.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Alice, ama Lottie sadece sırtıyor.

"Bunun için endişelenme." Sesi alçak, zevkten baş döndürücü, her zerresinde Alice'i partide ışığa tutulmuş bir pervane gibi kendisine çeken aynı güven yayılıyor ve Lottie'yi Sabine'i ona yönlendirmede oynadığı rol için asla affetmeyecek, ama şimdi bunun üzerinde durmanın bir faydası yok, tehlikede olan bu kadar çok şey varken değil.

Durup ışık bekledikleri her seferinde başını Lottie'nin omzuna yaslıyor. Lottie'nin dudakları kendi dudaklarını sıyırdığında, Alice'e tadının kış gibi olduğunu söylediğinde direnmiyor.

"Keder değil mi?" Alice fısıldayarak karşılık veriyor ve Lottie soruyu bir öpücükle susturuyor.

"Hayır, hiç de keder değil," diyor, kelimeler aralarında sıkışıp kalıyor.

Tek kişilik bir seyirci için iki kişilik bir performans. Sabine, dışarıda bir yerde

Onlar.

Ama düşünceleri ne zaman o kelimeye, isme, onun çağrıştırdığı kadına -nerede olduğuna, nerede olabileceğine-yönelse, Lotie kolunu uyarıcı bir şekilde sıkıyor ve Alice zihnini susturmak ya da en azından düşüncelerini başka bir yere çevirmek için savaşıyor.

Beni düşün, dedi Lottie ve Alice denedi, gerçekten denedi, buklelerinin her adımda nasıl zıpladığına, teninin sıcak bronzluğuna, hayat dolu göründüğüne odaklanmaya çalıştı, ama sonra balo salonu merdivenlerinde durmadan önceki kızı hayal etmeye çalıştı, olabileceği kızı, Ve oradan Sabine'e doğru kaygan bir yokuş var ve Sabine bu ismi aklına getirir getirmez bataklık gibi oluyor, zihni yapması gereken şeyin, bir kalbi çevreleyen zırh katmanlarının düşüncesine karşı mücadele ediyor ve kendini serbest bırakıp başka bir şey düşünmek zorunda kalıyor.

Başka bir şey, herhangi bir şey olabilir ama değil. Çünkü zihni yalnız kaldığında sadece bir yere gider ve şimdiden geçmişin ayaklarını sürüyerek omzunun üzerinden geriye baktığını hissedebilir ve işte sizi şaşırtabilecek bir şey, ama Alice Catty'yi düşünmek *istemiyor*.

İstemiyor ama elinde değil- Kaçmasını engelleyen ip bu- Onu tekrar geri çeken ip.

Sheffield'dan, Leicester'dan, Cambridge'den sinsi aramalar.

Her seferinde biraz daha güneye gidiyor.

Ve her seferinde Alice ona eve dönebileceğini hatırlatır.

Ve her seferinde Catty, "Bunu neden yapayım ki?" diyor.

Günler haftalara dönüşür ve bazı açılardan hayat durur, bazı açılardan ise devam eder ve en kötü yanı kaybolması değil, kolaylaşmasıdır. Elbette hala endişeli, çok endişeli, ama korku daha kötü bir şeye dönüşüyor:

Rahatlama.

Çünkü o haftalar, korkunç bir şekilde, yumurta kabukları, kırık camlar, zehirli kelimeler ve kız kardeşinin öfkesinin kara mayınları olmadan hafızadaki en kolay haftalardır.

Alice patlamış mısır hazırlarken cep telefonu cebinde uğulduyor.

(Zil sesini kapalı tutmayı öğrendi, böylece babası elinden almaya çalışmayacak).

O ve El televizyonun karşısında bir film arıyorlar ve Finn evin içinde dolaşp kale için yastık topluyor ve ev tereyağı kokuyor ve Alice'in cevapları kadar yumuşak, sıcak hissettiriyor.

"Hey, Bones." Catty'nin sesi kulağını tırmalıyor. "Tahmin et neredeyim?"

"Bekle," der ve mikrodalgadan patlamış mısır poşetini çeker, buhar parmak uçlarını yakarken tıslar. Poşeti tezgâhın üzerine bırakıyor ve yan kapıdan çıkıp karanlığa karışıyor.

Catty konuşmayı bırakmadı.

"Londra'ya kadar gelebildim. İnanabiliyor musunuz? Trafalgar Meydanı'ndaki o büyük çeşmenin merdivenlerinde oturuyorum, tıpkı annemin o fotoğrafta olduğu gibi."

("Hatırlıyor musun?")

Catty bazen sersemlemiş gibi konuşuyor, bazen de o kadar hızlı konuşuyor ki Alice zar zor yetişiyor. Bu gece sesi rüya gibi, çok uzaklarda. Ama bunda bir tuhaflık var. Uzakta, sanki aralarındaki mesafe yün gibi birikmiş.

Alice kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

Dışarısı buz gibi ve telefonda konuştuklarını duymamaları için kendini nemli zeminde, evden uzakta ilerlemeye zorlarken bile bir palto giymiş olmayı diliyor.

"Ben mi? Ben harikayım," diyor Catty. "Keşke sen de burada olup bunu görebilseydin."

Neden bekleyemedin? Alice patlamak istiyor. Ama o şöyle diyor, "Geri dönebiliriz. Bana her şeyi gösterebilirsin."

"Çok büyük," diyor Catty. "Dünya çok büyük."

Tam o sırada kapı açılır. Tereyağı sarısı ışık dışarı yayılıyor ve Finn orada, pijamaları içinde, en sevdiği yastığı göğsünde.

"Alice?" diye sesleniyor, karanlıkta onu arıyor. Ve hayatında ilk kez, Catty'nin her zaman bahsettiği ipin onu kendisine doğru çektiğini hissediyor.

"Hey Catty-" diye başlıyor ama kız kardeşi önce davranıyor. "Gitmem gerek. Telefonun dakikası bitmek üzere. Seni özledim, Bones." Ve sonra gitti.

"Alice?" Finn sesleniyor, sesi artık endişeli geliyor.

"Geliyorum!" o aramalar Geri, titriyor
a küçük olarak acele ediyor-
Eve doğru. Soğuktan
kurtulmaya hevesliyim.

Gidecekleri yere vardıklarında Alice, Lottie'nin sıcaklığının, çekiciliğinin sadece bir numara olduğunu neredeyse unutmuştur. Rolünü oynamakta çok iyidir, ama sonra, oynamak için çok uzun zamanı olmuştur.

Sonunda geldikleri yer ise bir kulüp gibi görünüyor.

Kendini dün gece bulduğu türden bir yer değil (bir ömür önce ve tek bir göz kırpma ölçüsü gibi hissettiriyor). Önde bir kuyruk, kırmızı kadife bir ip, içeri girmek için bekleyen iki düzine genç, güzel insan var ve soğuğa rağmen Alice'in giydiğinden daha az giyinmişler ama kuyruğa katılmıyorlar.

Bunun yerine, Lottie onun elini kavıyor, kapıya doğru çekiyor, elinde pano olan kadına doğru ve eğer zorlama güvenin işiyse, Lottie bunu fazlasıyla yapıyor. Lottie onun bakışlarıyla karşılaştığında fedai tereddüt bile etmiyor ve "Bizi bekliyordunuz, değil mi?" diyor.

Ve işte böyle, geçip gittiler.

Geçmişte ya bir depo ya da kilise olması gereken, şimdi ise içi boş bir mağara olan bu mekânın tonozlu tavanında ışıklar yanıyor, insanlar beton zeminde dans ediyor.

Hava parlak, elektrikli bir pop ile dolu. Çelik merdivenler tepedeki korkuluklara kadar uzanıyor ve balkonda bir DJ, kenarları neon ışığıyla çizilmiş ve gürültülü, çok gürültülü, sadece gümbürdeyen müzik değil, iki yüz kalbin, iki yüz zihnin, iki yüz bedeninin ağır ritmi, alanı kaplıyor, o kadar bunaltıcı ki Alice ellerini kulaklarına koymak istiyor, açık geceye geri kaçmak istiyor, ama Lottie orada, onu kalabalığın içine sürüklüyor.

Ve Alice, Sabine'in onları burada, bu kadar çok insan arasında bulmasının mümkün olmadığını düşünür, devasa kalabalığı taramaya başlar, ancak Lottie'nin eli sıkılır ve Alice'i kollarının çemberinde döndürecek kadar sert bir şekilde çeker.

"Onun için endişelenme," diyor, "sadece benimle dans et."

Alice düşünemediğini, nefes alamadığını, bunun çok zor, çok fazla olduğunu söylemek istiyor ama Lottie belinden tutup onu kendine çekiyor ve Alice onun gözlerinin içine bakıyor, "*Benimle, benimle*" diyor ve bir şekilde Lottie gülümseyip vücutlarını aynı hizaya getirirken kulübün gürültüsü azalmaya başlıyor, çarpan ritmin içinde küçük bir sessizlik havuzu oluşuyor.

Birlikte hareket ederler, kalça kalçaya, uzuvlar birbirine dolanır ve çok geçmeden dünya tersine dönüyormuş gibi hisseder, zaman geri sarılır ve Cumartesi gecesidir ve Alice Moore Co-op'taki yeşil duvara yaslanmış ve Lottie oradadır, ona dans teklif eder ve birbirlerine dolanırlar, Odanın ortasında birlikte büyüyorlar ve duman alarmı asla çalmıyor ve parti asla sokağa taşmıyor ve Alice asla yağmurun altında durmuyor ve asla el ele yatakhaneye koşmuyorlar, asla fırtınada ıslanmış kıyafetlerle merdivenlerden yukarı takılmıyorlar, asla soyunmuyor karanlıkta, ve

Lottie asla gitmez ve Sabine asla gelmez.

Onlar sadece dans eden iki kız.

Ve önlerinde koca bir hayat var.

IV

O anın kehribarında sıkışıp kalabilirlerse, belki her şey yoluna girebilirdi. Kulüp etraflarında titreşiyor, Lottie'nin elleri kalçalarında.

Ama sonra müzik kesiliyor ve Lottie Alice'i öpecek kadar kendine çekiyor ve fısıldıyor, "Ben bir içki alacağım. Sen de almalısın."

Ve sonra geri çekiliyor.

Bir an fırtınanın içinde bir çapa gibi dururken, bir an sonra elleri serbest kalıyor ve Alice, "Bekle-" diyor.

Alice diyor ki, "Hayır-"

Alice, "Yapma-" der çünkü bu kısım hakkında konuşmamışlardır ve Alice parmaklarının Lottie'nin elini sıktığını hisseder, gitmemesini, onu orada korumasız ve yalnız bırakmamasını ister.

Çünkü korkuyor.

Korkuyor ve Lottie bunu anlayabilmeli, aklının başından gittiğini hissedebilmeli, ama o kadar çok insan o kadar çok gürültü çıkarıyor ki belki de anlayamıyor, çünkü Alice'i sanki oyunun bir parçasıymış gibi döndürüyor, bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, çok nazik bir jest, ve sonra serbest kalıyor ve geri çekiliyor, ta ki kalabalık tarafından yutulana kadar.

Ve Alice onun peşinden gitmek, kolundan tutup geri çekmek istiyor, ama bunu yapamadan boşluk kayboluyor, cesetler çoktan doluyor. Birden kendini başıboş, denizde, iki yüz yabancıyla, yaşayan nefes alan insanlarla çevrili hissediyor ve bunun gerçekliği üzerine çöküyor ve boğazı kuruyor ve çenesi ağrımaya başlıyor ve geri çekiliyor

uzaklaşır ya da uzaklaşmaya çalışır, ancak omuzları anında başka biriyle çarpışır ve "Üzgünüm" der (dişlerinin ani keskinliği ve ağzında kapladıkları alan nedeniyle bu kelime tuhaflaşır).

Alice dönüyor, kalabalıkta bir aralık arıyor, ama bulamıyor, bu yüzden zorla ilerliyor, bedenler onununkine çarpıyor, nabızlar derilerinde çekiç gibi sert, kafası açlıktan hafifliyor, sonunda, sonunda, diğer tarafa geçene kadar ve hareket etmek için boşluk var (çok değil, ama yeterince), insanlar ve duvar arasında bir boşluk.

Tuvalet tabelasını takip eder, düşüncelerini toparlamak ve paniğini bastırmak için bir saniyeye ihtiyacı olduğunu söyler ama kendini dar bir oyukta, kapılarla dolu derme çatma bir koridorda bulur, doğru kapıyı bulana kadar yolda kaybolmuş olabileceğini düşünür ama tam içeri girecekken bir kız tökezleyerek dışarı çıkar ve ona çarpar.

Alice, özür dileyen, yanakları dans etmekten ya da içmekten ya da her ikisinin karışımından dolayı kızarmış olan ve hâlâ terinin, saç spreyinin ve biranın kokusunu alabilen Alice'e tutunan kızı sabitliyor ve bunun altında, şimdi görüşünün titremesine ve başının aydınlanmasına neden olan parlak, metalik tang.

("Ben bir içki alacağım," dedi Lottie. "Sen de almalısın.")

Alice kızın avucunda nabızı hissetti, boğazında çırpındığını gördü ve sonra kız gözlerini kısarak yaklaştı, gözleri Gözbebekleri fincan tabağı kadar geniş, kenarlarında ince mavi bir halka. "*Sen*," dedi ve Alice bir an için ne olduğunu bildiğinden korktu.

ama kız sadece bakıyor ve diyor ki, "sen Sanki yıldızlardan yapılmışsın gibi."

Aptalca, belli ki sarhoş ya da kafası iyi, ama bu Alice'in gülerken bile için için kızarmasına neden olan türden bir cümle.

"Özür dilerim," diyor kız başını sallayarak, "kötü bir gece geçirdim."

"Ben de," diyor Alice, çünkü flört etme konusunda berbattır, her zaman öyleydi, ama belki de gerçekte ilgili bir şeyler vardır, ya da belki gözlerinin arkasında yıldız ışığı vardır, şimdi onun için garip ve sihirli bir parıltı, çünkü kız alt dudağını ısırır, kan cildinin yüzeyine hücum eder, "Bunu daha iyi hale getirebilir miyiz?" derken etrafındaki hava arzuyla boyanır.

Yaşlı Alice kızarır ve kekelerdi.

Yeni Alice sadece başını sallar ve "Deneyebiliriz" der.

Sonra bir de bakar ki kız duvara yaslanmış, Alice'i de peşinden sürüklüyor, sonra da ağzı Alice'in ağzında... Eski Alice olsa orada durur, öpücüğün sadece bir öpücük olmasına izin verirdi.

Ama New Alice çok aç.

Ağzı güneye, kızın çenesine, boynuna doğru hareket ediyor ve gerçekten istese yine de durabilirdi, ama istediği şey o içi boş panik, o çınlayan korku dışında bir şey hissetmek, bu yüzden dişlerini olabildiğince nazikçe kızın boğazına batırıyor, kan dilinin üzerinden ve boğazından aşağı dökülürken bile zamanla duracağına, Sabine gibi değil Lottie gibi olacağına, sadece ihtiyacı olanı almayı öğreneceğine ve asla istediğini almayacağına karar veriyor.

Göğsünde kalp atışları yeni başlamış olsa da, ellerinin altındaki nabız henüz atmaya başlamamış olsa da, Alice dişlerini serbest bırakır. Geri çekilir ve kızın çenesini kaldırır, onun cam gibi gözlerle baktığını, biraz sersemlemiş olduğunu ama başka bir yara almadığını görmekten memnundur.

Alice bu zafer karşısında gülümser, ona iyi olacağını söylemek için ağzını açar ama önce başka biri konuşur.

"Şimdi, Alice," diyor bir ses, tam kulağının dibinde, "Charlotte sana öğretmedi mi?"

O ana kadar Alice sesini daha önce duyduğunu bilmiyordu (anısı o gecenin çok düzgün bir şekilde

silinmiş, hafızanın yerine nadasa bırakılmış bir arsa). Ama şimdi bu ses onun içinde bir şeyleri yerinden oynatıyor.

Bir el, onu çarşafın içine bastırıyor.

Aynı el şimdi onun otesine uzanıyor ve kızın boğazına sarılıyor.

"Başladığınız işi her zaman bitirmelisiniz."

Kemiğın hızlı ve temiz bir şekilde kırılması ve kızın karanlık zemine ölü bir ağırlık gibi yığılmasıyla Alice doner ve kendini bir kâbusla yüz yüze bulur. Bir rüya ile.

İsmi söylediğinde kalp atışları göğsünün içinde ölüyor.

"Sabine."

A Kız saatler a DUL adım aşığı gelen a At, ve onun kim olduğunu merak ediyor.

"Bana Sabine deyin," diyecek, bu isim bir ödöl gibi parlayacak.

Bir kadın yatağında kocasını katleder ve eski hayatını bir palto gibi üzerinden atar.

"Bana Sabine de," diyecek adam düşerken.

İlk balosuna giden bir kız, bir yabancı tarafından kurtarılır.
Sanki zaten arkadaşmışlar gibi, "Bana Sabine deyin," diyecektir.

Alice olduğu yere mihlanmış, ayaklarının dibinde ölü bir kız ve önünde Sabine durmaktadır.

Lottie'nin hikâyesini dinlerken, hikâyenin merkezindeki canavarın zihninde bir imgesini oluşturdu. Onu sırayla bir tanrıça, bir şeytan, bir doğa gücü olarak hayal etti.

Ve gerçek Sabine bunların hepsi.

Ama bir şekilde o da bir kadın. Etten ve kemikten, aynı anda hem daha az sevimli hem de daha çarpıcı. Kat kat dantelden yapılmış menekşe rengi bir elbisenin içinde bir metre boyunda, erimiş saçları ve bir zamanlar kibrit gibi yanan ama şimdi ışıksız olan gözleri var. Siyah.

Ve konuştuğunda, sesi saçlarında gezinen parmaklar gibi kayıyor. İkna edici. Sakinleştirici.

"Merhaba, Alice."

Lottie onu Sabine'in iradesinin gücü, zihinleri nasıl bükebileceğı konusunda uyarmıştı, ama Alice'i *sesinin* gücü, aşağıya doğru çekişi, Alice'e donarak ölmeyi düşündüren bir şekilde seslerin hemen arkasında duran sessiz tehlike konusunda uyarmalıydı - soğuşun nasıl sinsice yaklaştığını ve siz farkına bile varmadan pes edip kendi mezarınıza doğru yürüdüğünüzü.

Alice, Sabine'in sesinden kurtulur, ama bu daha da kötüdür, sakinliğin yerini panik almıştır, çünkü kızın kalp atışları göğsünün içinde ölmüş olsa da, onun yerine bir tavşan gibi tekmeleyen dehşeti hissedebilmektedir.

Her zaman korkunun tadına varmıştır.

Alice bunu nasıl saklayacağını bilemediğı için denemiyor bile, her tarafa yayılmasına izin veriyor ve Sabine bunun tadını almış olmalı çünkü mükemmel, korkunç bir gülümseme yayıyor, aynı anda hem kurt gibi hem de kedi gibi, yırtıcıların keskin beyaz dişli sırtışı ve Alice ne düşünüyordu - hangi dünyada olabilirdi ki - Hayır, *hayır*, *hayır*, düşüncelerle savaşıyor, her bir hain kelimeyi aynı kelimenin altına gömüyor. *Lottie. Lottie. Lottie.* Ve bunu yaparken, dönerek uzaklaşmaya çalıştı.

karanlık koridordan aşıağıya, Sabine'in yanından geçip kulübe ve kalabalığa doğru baktı.

Ama Sabine'in soğuk parmakları çenesinin altına geliyor. Az önce bir insan kızın boynunu kıran parmakların aynısı. Alice'in yüzünü çevirir, böylece o lanetli gözlerden başka bakacak yer kalmaz, beş yüz yıllık açlık geri bakar.

"Charlotte'u sonra buluruz," diyor ve bu sözler bir tehdit olduğu kadar bir vaat gibi de geliyor. "Şu anda seninle konuşmamız gereken şeyler var."

Ve Alice *Hayır* diyemeden, direnişin bir versiyonunu bir araya getiremeden, Sabine "Benimle *gel*" der ve bu sefer ses sadece bir ses değildir, bir emirdir, Alice'in üzerinde yuvarlanır ve kulübün sesleri ve ışıkları kesilir, sanki biri fişi çekmiş gibi - hayır, sanki biri *her* prizdeki, *her* binadaki *her* fişi çekmiş gibi -ve ondan sonra, kulüp de açılmış olabilir

Çünkü hiçbir şey göremiyor, duyamıyor ya da hissedemiyor.

Alice'in tüm dünyası kararır.

V

Alice bedenine geri döndüğünde, bir asansörde durmaktadır.

Kulübün karanlık koridoru gitmiş, yerine dövülmüş bakırdan duvarlar ve kapılar gelmiş, yüzlerce çarpık yansıma geriye bakmaktadır. Alice'in görüşü kırmızıya boyanmıştır, sanki gözlerine kan kaçmış gibi, ama gözlerini kaç kez kırparsa kırpsın renk hala oradadır, ta ki sonunda birinin tepe ışığını değiştirdiğini, normal beyazın yerine *kırmızıyı* koyduğunu ve asansörün içindeki dünyayı kıızıla boyadığını fark edene kadar.

Yalnız değil. Sabine diğer duvara yaslanır, asansör yukarı, yukarı ve yukarı çıkarken kendi kendine hafifçe mırıldanır.

Panik Alice'in ağzını safra gibi dolduruyor, çünkü zamanın olması gereken yerde bir boşluk var ve kulüpten ayrıldığını hatırlamıyor, Boston sokaklarında yürüdüğünü hatırlamıyor - öyle olmalı, çünkü gece havasını teninde koklayabiliyor - buraya geldiğini hatırlamıyor, ama işte burada, Sabine hiçbir şey yokmuş gibi yanında mırıldanıyor.

Alice duvara doğru geri çekilir ve hızla akan zihnini, çılgınca düşüncelerini bastırmaya çalışır, kendi kendine -sessizce, sessizce- istediği şeyin bu olduğunu ya da en azından ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söyler.

Asansör en tepeye ulaştığında çınlıyor ve sonra kapılar kayarak açılıyor, bir çatı katına, tavandan tabana Boston manzarasına sahip çıplak tuğla, zemin parlatılmış siyah betondan bir streç ve Alice hatırlıyor

Lottie'nin Sabine'in lüks sevgisi ve güzel şeyler konusundaki ısrarı hakkında söyledikleri.

Sabine çatı katındaki fuayeye sanki kendisininmiş gibi giriyor - şimdi öyle olabilir ama belli ki önce başkasınınmış. Tüm raflarda yüzüstü duran resim çerçeveleri, yerde alçak mobilyaların yeni bir şekle sokulduğu izler var. Havadaki koku deri, kolonya ve misk.

Sabine asansörün duvarlarına sıkışmış Alice'e bakar, belli ki onu takip etmesini beklemektedir. Alice kendini bakırın üzerinden iter, ilerlemeye başlar ama asansörün kapısında bir şey olur. Ani bir güç, taş gibi ağır, onu geride tutuyor ve Sabine kıkırdayana kadar bunun onu korumaya çalışan kendi vücudu olduğunu düşünüyor.

"Elbette. Özür dilerim. *İçeri buyurun.*"

Ve aynen böyle, hava gevşer, sınırlar çözülür ve Alice çatı katına adım atar. Kendini ileriye doğru zorlarken asansör kapıları arkasından acımasız bir sonlulukla kapanır.

Sabine alçak süet bir kanepenin kenarına çöktü ve ayakkabılarını çıkarmak için eğildi ve başı eğikken Alice devasa odanın etrafında geçici bir silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey olup olmadığına baktı, ama görünüşe göre Sabine'in burayı çaldığı işadama silahlardan çok güzel sanatlara ve kitaplara önem veriyordu.

Sabine başını kaldırmadan, "Sakin ol," dedi. "Seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüş olurdun."

Alice gerilir, "Öyleyim" derken bile düşüncelerini dizginlemeye çalışır.

Sabine tuts. "Ölüm çürüme ve yıkımdır. Ölüm kemik ve topraktır. Sen onun içinden çıkan bir gülsün." Bakışları yukarı kayıyor ve Alice onun gözlerindeki ışığın tamamen kaybolmadığını görüyor. Titriyor, bir şekilde aynı anda hem karanlık hem de parlak, kömür gibi. "Minnettar olmalısın."

Alice söylemek istediği kelimelere karşı dişlerini sıkıyor.

Buna ne dersin? Ama biri hala tıslıyor. "*Minnettar mı?*"

Sabine'in ağzı seğiriyor ve ayağa kalkıyor, yaklaşırken çıplak ayakları beton zemine basıyor ve Alice, aralarındaki mesafenin kapanmasına izin vermek için tüm gücünü harcamasına rağmen geri çekilmiyor.

"Otur" dediğinde Sabine neredeyse ona yaklaşmıştı.

Bu kelime Alice'in omzuna bir el gibi iniyor ve daha zihni algılayamadan dizleri bükülüyor, yere düşmeden önce bir sandalye onu yakalıyor. Ve kendi bedeni onun yerine Sabine'i dinlerken bunu nasıl yapacağını, herhangi bir şeyi nasıl yapacağını bilmiyor.

Lottie neden bunun olacağı konusunda onu uyarmadı? Neden bir şansı olduğunu düşünmesine izin verdi?

Sabine, Alice'in arkasından sürükleniyor ve etrafta kullanabileceği herhangi bir şey ararken onun adımlarının yumuşak dokunuşlarını dinliyor.

Ancak dağınıklık varsa bile Sabine neredeyse hepsini ortadan kaldırmış.

Önündeki masada, kapağında İskoçya'nın dağlık bölgelerini gösteren tek bir fotoğraf kitabı var.

Mutfak adasındaki bıçak bloğu boşaltılmış ama yanında solmaya yüz tutmuş bir vazo çiçek var. Duvara dayalı bir bar arabasının üzerinde, evle birlikte gelmediği belli olan bir şey görüyor: bir cam sürahinin üzerinde ısıtıcı tabak, içindekiler kalın ve kıpkırmızı.

Bu manzara karşısında Alice'in boğazı düğümleniyor ve sonra adımların durduğunu fark ediyor, soğuk bir el köprücük kemiği boyunca kaymadan hemen önce arkasına baş döndürücü bir sessizlik çöküyor. Sabine kollarını Alice'in omuzlarına doluyor, kızıl saçlarından bir tutam Alice'in önünden aşağıya doğru süzülüyor.

"Söyle bana Alice," diye fısıldıyor o kum ve ipek gibi sesiyle, "neden buradasın?"

Alice kaşlarını çatar, bir gerçeği kafasından uzaklaştırır.

Bir başkası. "Seni takip etmemi sağladın."

Sabine'in ağzının yanağına doğru seğirdiğini hissediyor. "Öyle mi yaptım?"

Alice gözlerini kırptırıyor ve tekrar kulübe dönüyor, dünya karanlığa gömülüyor. "Beni zorladın."

Sabine düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bir bedeni dürttüğünüzde, her zaman hangi yöne düştüğünü biliyor musunuz?" Kollar geri çekilir ve Sabine sandalyeyi ona bakacak şekilde çevirir. "Eğildiği yöne doğru düşer. Zorlama, kendine söylediğin bir yalandır. Gerçek şu ki, bir parçan benimle gelmek istediği için buradasın."

Alice bunu inkar edebilir. Ama olay şu ki, o haklı.

Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bir düzeyde bunu istedi, buna *ihtiyacı vardı*, sadece planın işlemesi için değil, sadece Sabine'in yaptığı, Lottie'nin yaptığı, Alice'in yapmak için bir yol bulmak zorunda olduğu şey yüzünden de değil.

Hayır, partiden sonraki gün ilk uyandığından beri, dünya ekseninden kaymış, ayaklarının altındaki zemin yok olmuş, Alice düşüyormuş gibi hissediyordu. Lottie'yi bulmanın bu hissi durduracağını düşünmüştü ama öyle olmadı çünkü dipte duran Lottie değildi.

Sabine.

O uzun, çok uzun bir düşüşün sonundaki yer. Ve şimdi Alice burada olduğuna göre, düşüş durdu.

Sabine başını iki yana eğiyor. "Aynen öyle. Şimdi," diyor, "Charlotte'umuz hakkında ne yapacağız?"

Charlotte'umuz.

Alice sokakta yürürken, Lottie köşede dönüp onu öptüğünde hissettiği sıcaklığı hatırlamaya çalışır ama bunun yerine aklı kulübe, Lottie'nin onu bırakıp kaçtığı ana gider.

Onu yalnız

bırakmak.

Yakalanmak için.

"Seni o öldürdü," diyor Sabine ve kelimeler onu geri çekilmeye zorluyor.

"Beni öldürdün," diyor Alice, yükselen öfkeyi durduramıyor, neredeyse içinden akıp gittiğini hissediyor. Ama Sabine sadece başını sallar.

"Hayır," diyor ve kendini kanepeye bırakıyor. Kollarını üst tarafa doğru uzatıyor, saçları arkaya doğru dökülüyor. Boynunun etrafındaki kırılğan zincirlerde bir düzine kolye asılı, son cinayetlerinin simgeleri ve Alice, orada kendisine ait bir şey olup olmadığını, diğerleriyle birlikte çalınıp çalınmadığını ya da sayılmadığını merak ederek araştırıyor.

"Charlotte seni yatağa atarsa ne olacağını *biliyordu*," diyor Sabine, "ama yine de yaptı. Tıpkı diğer tüm kızlara yaptığı gibi." Başını geriye atıyor, bakışları yukarıdaki tavanda gezinirken boğazı açıkta kalıyor. "Penny'ye bile." Çenesi aşağı eğilmeden önce isim orada asılı kalıyor, garip gözleri Alice'i buluyor. "Zavallı Penny'ye olanları duydun mu?"

Başını sallar ve Sabine öne doğru oturur, elleri ve saçları onun ardından kanepeye dökülür.

"Söyle bana sevgili Alice," diyor, gözleri sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi onu arıyor, "Charlotte'umuz sana neden aynısını yapmadı?"

Alice gözlerini kırıştırıyor ve saniyenin o kesrinde otele geri dönüyor, Lottie aynada onun bakışlarıyla buluşuyor ve kelimeleri Alice söylemeden önce ağzına alıyor.

"Bana özel olduğumu söyledi."

Bunun üzerine Sabine güler. Ve bu korkunç bir ses, tonu yüzünden değil -çanlar kadar parlak ve yüksek- ama içi boş olduğu için.

Alice'in içinde öfke yükseliyor ve bu korkudan daha iyi hissettiriyor, bu yüzden onu tutmaya çalışmıyor. "Belki de sonunda hayatına devam ettiği için kızgınsındır," diye mırıldandı. "Belki de başka birini bulmasına katlanamıyorsun."

Sabine'in kahkahası ölür. Gülümsemesi değil ama o da buz gibi soğuk ve kaskatı kesildi.

"Alice, tatlı Alice," diye mırıldanıyor, "Charlotte'un *umurunda* değil

Senin hakkında. Senden nefret ediyor. Olduğun şeyden nefret eder. *Bizim*

onlar. Sana bakıyor ve tek hissettiği suçluluk

duygusu." Alice yüzünü buruşturuyor.

"Sen sadece onun ardından atılan kırık bir oyuncaksın.

Ama merak etmeyin. Boşa gitmene izin vermeyeceğim."

Alice, Sabine'in ne yapmayı planladığını bilmiyor ama zamanının tükenmekte olduğunu biliyor ve kendini nefes alıp vermeye zorluyor, aynı anda hem düşünmeye hem de düşünmemeye çalışıyor, bundan bir çıkış ya da geçiş yolu bulmaya çalışıyor. Kan kokusu duvara dayalı arabadan ona doğru yayılıyor, burnunu ve boğazını dolduruyor. Ve bu ona bir fikir verir.

Yutkunuyor, yukarı

bakıyor. "Susadım."

Sabine eğlenerek başını sallar. "Tabii ki öylesin." Parmaklarını bar arabasına doğru hareket ettiriyor. "Buyurun."

Alice vücudunun sandalyeden çözüldüğünü hissediyor, bacaklarını çok hızlı kalkarak ona ihanet etmemeleri için zorlamak zorunda kalıyor. Ayağa kalkar ve havanın şuruptan yapıldığını hayal etmeye çalışır. Bir eliyle sürahiye, diğeriyle kolyesine uzanırken parmakları titreyerek yavaşça arabaya doğru yürür.

Omzunun üzerinden arkasına bakmaya cesaret edemiyor ama Sabine'in hareket ettiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını olabildiğince yakından dinliyor. Kalp atışı olmasa bile, sürekli nefes alıp vermese bile, bedenler ses çıkarır. Suet kanepe en ufak bir hareketle inliyor. Eğer ayağa kalkarsa saçları fısıldayacak, danteller tenine değecek ve Alice bunları düşünürken bile düşünmemeye çalışıyor, onun yerine kafasını Lottie ile dolduruyor.

Onu bir düşün.

(Ve seni nasıl öptüğünü.)

Onu bir düşün.

(Ve sana nasıl söz verdiğini.)

Onu bir düşün.

(Ve seni *tekrar* nasıl terk ettiğini.)

Korku ve panik kabarmaya başlar, ancak Alice onları geri itmek yerine, annesinin mezar toprağının son kısmını bardaklardan birine koyup kanı üstüne dökerken kaynamalarına ve etrafındaki havaya yayılmalarına izin verir. Her geçen saniye, dönüp Sabine'i orada görmeyi bekliyor, dünya bir ışık gibi sönmeden önce gördüğü son şeyin o yüz olacağını biliyor.

Ama o an geçiyor ve Sabine gelmiyor, şişe kapanıyor, kolye Alice'in elbisesinin altına geri dönüyor, gözlükler Alice'in elinde, Alice dönüyor ve Sabine hâlâ kanepede, başı geriye eğik ama gözleri Alice'e kilitlenmiş, tıpkı fareye bakan bir kedi gibi.

Alice neredeyse bocalıyor, ama bardakları sehpa taşıyor, birini Sabine'in önüne koyuyor ve sonra sandalyeye dönmek yerine, kolunun erişemeyeceği bir mesafede, yanındaki kanepeye oturuyor. Sabine bu yakınlığı önemsiyorsa da belli etmez.

Alice kendi bardağını dudaklarına götürür ve içer, içindeki kuyunun açıldığını hisseder, kan aşağıya, aşağıya ve kenarlara bile dokunmadan ulaşamayacak bir yere düşer. Bardağı boşaltır ve yere bırakır.

Sabine durgun bir şekilde öne doğru oturur. "Sen ve ben," der, "birbirimize yardım edeceğiz."

Alice, Sabine'in elinin bardağına doğru kayışını izlerken geriliyor. "Nasıl?"

"Charlotte'u yakalamama yardım edeceksin."

Alice bunun saçmalığına, bu ikisinin ona yaşattığı onca şeyden sonra bir şekilde hala onlar için sadece bir piyon, kullanılacak ya da atılacak bir parça olduğu gerçeğine kendine rağmen neredeyse gülecek.

"Öyle mi?" dedi dişlerini sıkarak, dikkatini Sabine'in önündeki bardağa yöneltirken öfkesini bastırmaya çalışarak, parmaklarının bardağın kenarını sıyırmasını izledi. Sadece Alice'e doğru geri itmek için. "Devam et."

Alice geriliyor. "Susamadın mı?" diye soruyor, sesini -zihnini- hiçbir şey göstermemeye çalışarak.

Sabine'in ağzı seğirir. "Her zaman. Ama ben zaten demlenmiş hiçbir şeyi içmem." Parmaklarını bar arabasına doğru hareket ettiriyor. "Hepsi senin içindi."

Hayal kırıklığı Alice'in üzerine çöküyor, ama buna karşı koyuyor, sesini fazla yükseltmesine izin vermemesi gerektiğini biliyor. Bunun yerine açlığı düşünüyor, kendi boş bardağından Sabine'in dolu bardağına bakıyor ve bunun ne kadar zor, ne kadar korkunç olduğunu düşünüyor, bozuk olduğunu bilse bile ona uzanma, içme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyor, içindeki açlık bir şekilde mantık duygusundan kopmuş durumda ve Ezra'nın dediği gibi onları pervasızlaştıran şeyin bu olmasına şaşmamalı, geri kalanı çürüdüğünde onları geri alan açlık.

Sabine arkasına yaslanır ve bu kez ışık elbisesinin altındaki bir şeye çarpar. Alice önce bunun boynunda asılı duran kolyeler gibi bir mücevher olduğunu düşünür, ama sonra ağın gümüş parıltısını görür ve artan bir dehşetle fark eder.

Sabine zincir zırh giyiyor.

Alice tam o anda son umudunun da tükendiğini hisseder, çünkü bunu nasıl yapacaktır-hayır.

O paniğini rotasını değiştirmeye zorluyor, dikkatini

Kanepeye, Sabine'e geri dönerken, Lottie'nin söylediği bir şeyi hatırlar, geriye kalan tek şeyin av olduğunu.

Takip etme, yakalama, öldürme ihtiyacı.

Alice kanepeye biraz daha yaklaşarak, "Onu bulduğumuzda ne olacak?" diye sorar.

Sabine'in dudakları ince, acımasız bir çizgiye dönüşür. "Sanırım bu oyunun sona ermesinin zamanı geldi."

Bir oyun, şimdi bile. Lanet olası bir oyun. Alice kızgınlığın havayı lekelemesine izin veriyor. Umurunda değil. "Ben asla oynamak istemedim."

Sabine başını eğiyor, Alice'in yanağına soğuk bir el uzatıyor. "Biliyorum," diyor.

Alice geri çekilmek istese de çekilmiyor. Çünkü bundan kurtulmanın tek bir yolu var ve eğer bir insan kalbi olsaydı bu onu ele verebilirdi ama yok. Artık yok.

O da uzanıp parmaklarını Sabine'ninkilerin üzerine koyar ve "Sana yardım edeceğim. Eğer bu *onun* ödemesi anlamına geliyorsa."

Sabine ona tekrar bakıyor, ama bu sefer sanki o bir bir sorun ya da bulmaca değil, bir evcil hayvan. Eli Alice'in saçlarının arasından kayar, ensesini kavrar.

"Belki de senin için özel olan bir şey vardır."

Alice gülümsüyor, Sabine'in ağzı kendi ağzının üzerinde gezinirken ısındığını hissediyor, çünkü Lottie haklıydı, onda bir güç var, dikkatini çeken bir sıcaklık, evin içindeki tüm ışıkların yanması gibi. Bulutların arkasından çıkan güneş gibi.

Ama Sabine onu öpmek için eğildiğinde, Alice geri çekilir.

Sabine'in gözleri kızgınlıkla kısılıyor ama o sadece başını eğiyor. "Özür dilerim," diyor hafif bir kıkırdamayla. "Uzun birkaç gece oldu." Bakışları tekrar yukarı kayıyor. "Önce bir duş almaman sakıncası var mı?"

İlk olarak, bu kelime havada bir vaat gibi.

Sabine'nin eli Alice'in saçlarından çözülür, yanağından aşağı bir gözyaşı gibi kayar ve düşer.

"Elbette," diyor yardımsever ev sahibi, sağdaki açık kapıya başıyla işaret ederek. Alice yavaşça kanepeden kalkıyor ve sanki dünya kadar vakti varmış gibi odaya doğru ilerliyor.

Sabine'in onu izlediğinden emin olmak için bir kez arkasına bakar, ardından her kapıyı aralık bırakarak önce ebeveyn yatak odasına, sonra da ebeveyn banyosuna adım atar. Alice duşu sonuna kadar açıyor ve kıyafetlerinden sıyrılıp zihnini ezbere bildiği bir şarkıyla dolduruyor.

Ben çocukken / ormanda kaybolmuştum.

Ağaçlar benim için ayrıldı / çok açık bir yol yaptı

Sonra arkamdan kapandı / şimdi döndüm arkamı Çok

uzun zamandır deniyorum / bir çıkış yolu bulmak

için.

Ve ilk mısrayı bitirdiğinde, buhar fayans döşeli odayı doldurdu, o kadar yoğun ki aynayı da buğulandırıyor, ama

Alice arduvaz lavaboda durakladığında, yansımasını aramaz. Bunun yerine, ellerini taş tezgâha bastırırken yüksek sesle, yumuşak ama yüksek ve tatlı bir şarkı söyler.

"Artık bu ormanda yaşıyorum / ağaçlar beni sımsıkı tutuyor."

Sesi, çatırdayan sesi örtecek kadar yüksek.

Alice lavaboyu itiyor ve duşa giriyor, Catty'nin asla duyacak kadar uzun süre dinlemediği son satırı söylüyor.

"Artık kayıp değilim / Evimin yolunu buldum."

Catty pazartesi günü sesli bir not bırakıyor.

(Bir çağrı değil, eğer bir çağrı olsaydı, gece ya da gündüz cevap verirdi, Catty bunu biliyor olmalıydı).

"Hey, Bones," diye başlıyor, tüm konuşmaları gibi ve Alice daha sonra dinlediğinde, her zaman fark edeceği ilk şey, kız kardeşinin sesinin bitkin, sesinin kenarları tilkileşmiş, bir yatağı paylaştıkları ve düşünceleri yavaşlayana, uykuyla sürüklenene kadar yorganlarının altında konuştukları zamanki gibi olduğudur.

"Sadece tek bir hayatımız olmasının ne kadar çılgınca olduğunu hiç düşündünüz mü?"

Çakmak sesi. Uzun bir nefes.

"Yapmak istediğim bir sürü şey var. Olmak istediğim insanlar. Ve bazen sadece bir tanesine takılıp kalmak kalbimi kırıyor."

Bir duraklama, onun sevdiği türden, ve Alice onu görebiliyor, değil mi? Poz veriyor.

Fark edilmeyi bekliyor.

"Bu bir oyun olsaydı daha iyi olmaz mıydı? Kaybedinceye kadar oynasak ve sonra yeniden başlasak? Yeni Alice. Yeni Catty. Belki de ölüm budur ve biz bunu bilmiyoruzdur. Yeniden oynamak için bir şans."

Kahkaha olmayan bir kahkaha. Boğazında düğümlenen bir ses.

"Özür dilerim, yorgunum. Annem ne derdi?" Bir iç çekiş. "Biliyorum, hatırlamıyorsun... yorgun zihinlerin kötü düşünceler için iyi bir toprak olduğu hakkında bir şeyler. Yapabileceğin en iyi şey yatağa gitmek. Eminim uyandığımda kendimi yepyeni hissedeceğim."

Catty bu mesajı pazartesi günü bırakıyor.

Ve Salı günü, Alice'in tüm dünyası bir anda durur.

Cep telefonu çalar (Catty'nin telefonunda kayıtlı olan tek numaranın kendi numarası olduğu ortaya çıkar) ve arayan kişiyi tanınamasına rağmen telefonu açar ve bilir.

Adam konuşmaya başlamadan önceki sessizlikte, adamın içine çektiği nefeste biliyor.

Bir ebeveynle, bir vasiyle, kendisinden başka herhangi biriyle konuşmak istemeden önce biliyor.

Telefonu babasına vermeden önce biliyor, yüzünün çöküşünü izlemeden önce, ve sonra dizleri

-

Kız kardeşinin öldüğünü biliyor.

Glasgow'da bir arabanın çarptığı parlak, korkunç, öfkeli, yorgun Catty, Alice'in onun hiç kaçamadığını, Londra'ya hiç varamadığını öğrenmesi. Trafalgar Meydanı'ndan aramayan, güneğe hiç gitmeyen, aslında Hoxburn'ün bir saat kuzeyinde olan, üzerinde kot pantolonunun cebindeki buruşuk bir onluktan ve ceketinin cebindeki ucuz bir kontörlü telefondan başka bir şey olmayan ve her nasılsa kazadan kurtulan çılgın, muhteşem, sefil, gururlu Catty.

Catty, şoföre göre, hemen önüne çıkmış.

Çok geç olmasına rağmen ambulans gelene kadar onunla kalan şoför. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Ve Alice bunun olduğunu nasıl *hissetmediğini* anlayamıyordu. Metal Catty'nin yan tarafına değdiği anda

Çarkın altındaki iskambil kâğıtlarından bir ev gibi katlandığı an, çizginin aşağısında titreşmesi gereken türden bir şiddet, açık bir çukur, bir obruk gibi esneyen türden bir yokluk.

Bunu Catty'nin durduğu anda hissetmeliydi, bir saat sonra değil, telefon çaldığında ve bulaşık yıkarken, dirsekleri sabunlu suda çalkalandığı için ellerini kurulayıp cep telefonunu çıkarması fazladan birkaç saniye sürdüğünde. Hiçbir şey ifade etmeyen saniyeler çünkü o sırada Catty çoktan ölmüştü.

Telefondaki adam babasına çok *hızlı* olduğunu söyler ve Alice'in görebildiği tek şey Catty'nin önündeki yolda koşarak ilerlediğidir.

Yağlabiraz.

Geri gel.

VI

İskoçya'da farklı yağmur türleri vardır.

Hafif çiseleyen yağmurlar, durmak bilmeyen fırtınalar ve havanın ıslak olduğu ama suyun hiç düşmediği kurak günler.

Ama Catty'yi gömdükleri gün yağmur şiddetle yağar. Toprağı dövüp çimenleri sıvıyor, mezarlık sıralarını çamura çeviriyor ve annesininkinin yanında duran taze mezarın dibinde duran Alice'in şemsiyesine yumruklarını indiriyor.

CATHERINE ABIGAIL MOORE.

Mezar taşındaki isim yanlış görünüyor. Sevmediği bir isim, şimdi taş kazınmış. Hayatı, on yedi yaşında durdu.

Büyükbabaları onun omzunu, babaları da onunkini tutarken, El'in bir eli Alice'in, diğeri de Finn'in üzerindeyken, hepsi de sanki tutmazlarsa düşeceklermiş gibi birilerine tutunurken, elleri şemsiyenin tahta sapı etrafında eklemleri bembeyaz olan Alice hariç hepsi, "Aptal kız," diye fısıldıyor. Botları sanki kök salmaya çalışıyormuş gibi çamurlu toprağa batıyor.

Daha sonra kasaba, Büyükbaba'nın barındaki masaların etrafına üşüşmüş kargalar gibi toplanır ve sanki dünya camdan yapılmış gibi nazikçe konuşurlar ve Alice yumuşak bakışlara, nazik sözlerle, tüm bu kırılğan odanın ona bir sopa alma isteği vermesine dayanamaz ve Alice

İçeride biraz daha kalırsa ılık atmaya başlayacağından korkuyor ve bunun yerine kalkıp yağmurun altında dışarı çıkıyor.

Ve ilk başta soğuğun şoku onu soluk soluğa bırakıyor, tıpkı White Loch'a daldıkları ilkbaharda olduğu gibi, ama sonra şok geçiyor ve Catty'nin ölümünü duyduğundan beri ilk kez Alice tekrar nefes alabileceğini hissediyor.

Gözlerini kapar, kollarını açar ve bekler, yağmur gömleğinden, teninden ve kemiğine kadar ıslanırken

-

Bekler, açık ellerini döverken- Ve rol yapabilir-

Kız kardeşinin parmaklarının kendi parmaklarına dolandığını hissetmek.

şimdi Alice suyun altında duruyor, bekliyor.

Dantel bir elbisenin dklşnn fısıltısını duyana kadar bekler. Zincir zırhın çınlaması karo zemine kayıyor.

Sabine'in çıplak ayakları banyodan geçene kadar bekler, buhar o kadar yoğundur ki lavabonun tezgahının çatladığı yeri, bir el uzunluğundaki arduvaz diliminin tıraşlandığı sivri çizgiyi görmez. Kırılmış.

Ve sonra Sabine orada, Alice'in arkasında, duşta.

Kolları Alice'in etrafında kıvrılıyor, kolyeler çıplak kürek kemikleri arasındaki teni gıdıklıyor ve o anda hatırlıyor.

Uykunun kıyısında olduğunu hatırlıyor.

Sabine'in bedeninin soğuk ağırlığının onu yatağa bastırdığını hatırlıyor.

Saçlarının boğazına nasıl ot gibi dolandığını hatırlıyor.

Demir, ıslak toprak ve l çiçekler gibi kokusunu hatırlıyor.

Hatırlıyor ve ses onu kalp yapılmış ne zaman o göğsünün içinde başarısız oldu.

Hatırlıyor ve sonra Sabine'in kollarında dönüyor ve

gözlerinin içine bakar ve sivri kayrak parçasını kaburgalarının arasına sokar.

Kalbine.

Sabine çığlık atmıyor.

Savaşmıyor, sadece Alice'e bakıyor ve kaşlarını çatıyor, şaşkın, bir şey söylemek için ağzını açıyor ama asla çıkmıyor çünkü zaten parçalanıyor, kül ve çürümeye çöküyor ve beş yüz yıl sonra geriye ne kaldıysa.

Sabine bir an Alice'e sarılmışken, bir an sonra gitmiştir.

Arduvaz parçası düşün zeminine çarpıyor, kül etrafında dönerek gidere gidiyor.

Alice, Sabine'den geriye yıpranmış zincirlere bağlı bir düzine jetondan başka bir şey kalmayınca ve fayans zeminde birikinceye kadar durup izler. Düğmeyi bulup duşu kapatırken parmakları biraz titriyor. Duvardan bir havlu alıp kurulandıktan sonra tekrar giyinirken vücudunu hafif bir korku titremesi terk ediyor, çıplak ayakla ana odaya doğru ilerlerken botları parmaklarından sarkıyor, adımlarının nemli sıcaklığı beton zeminde hayaletler bırakıyor.

Alice kanepeye ulaşır ve dizleri dışarı çıkar.

Süetin üzerine çöküyor, nefes alıyor, sonra veriyor, başını geriye atarken tek, ürpertici bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor ve bekliyor ve bekliyor ve yeniden canlı hissetmeyi bekliyor, saçlarından bir kalbin sabit ritmiyle su damlıyor.

VII

Alice ve Catty Moore arasında üç yıl vardı.

Önce iki, sonra bir olan üç yıl ve sonra bir şekilde Alice on yedi buçuk yaşında, Catty'nin hiç olmadığı kadar büyük. O üç yılı tam da olması gerektiği gibi, kavga etmeyen, bağırmayan ya da kaçmayan bir kız çocuğu olarak geçirdi ve şimdi sınıfının en iyisi, küçük de olsa tüm okulun en iyi notlarına sahip ve önünde koca bir hayat var.

(Danışman onu oturttuğunda, geleceği bir yolmuş gibi masasının üzerine serdiğinde böyle söylüyor).

Glasgow ya da Edinburgh'a girebilir elbette, ama Oxbridge'e de girebileceğini düşünüyor, bu yüzden onlara başvuruyor ve sonra bir hevesle, *aslında* bir heves değil, bir özür ya da belki bir teklif olarak, bir okula daha başvuruyor. Ailesine söylemiyor çünkü kabul edilmeyeceğini biliyor ama önemli olan kabul edilmek değil, ayrıca bu onlar için de değil. Kendisi için bile değil, gerçekten.

Boynundaki altın kolyeyi sıkıca tutuyor- (Yağmur dindiğinde mezarlığa geri döndü. durmuş ve toprak kurumuştı, şişeye eklemek için Catty'nin arsasından küçük bir parça aldı).

-Ve masasının üzerinde asılı duran annelerinin fotoğrafına bakar, hani şu dönen akçaağacın altında çekilmiş olan.

ve gönder tuşuna basar. Ve birkaç ay sonra mektuplar geldiğinde, ailesi güler, ağlar, ona sıkıca sarılır ve çok gurur duyduklarını söylerler.

El, "Bu sizin seçiminiz elbette," diyor.

"Ama Harvard?" diye ekliyor babası. "Evden çok uzakta."

Alice biliyor, asıl meselenin bu olduğunu, dünyanın çok büyük olduğunu ve Hoxburn'ün öyle olmadığını söylemek istiyor. Catty hiç başaramadı ama *O* başaracak. Ailesini seviyor, gerçekten seviyor ama şöminenin üzerinde bir yıl önce çekilmiş bir fotoğraf var, babam, El, o ve Finn, dördü White Loch'un kıyısında toplanmışlar, Nisan başında yüzdükten sonra aptallar gibi sırtıyorlar, mutlu bir aile gibi görünüyorlar.

(Ve öyleler, öyleler. Ve yine de.)

Alice üç artı bir olduğu hissinden asla kurtulamayacak.

İhtiyaç duydukları her şeye burada sahip olduklarını ve onun olmadığını.

Tüm hayatının dışarıda yaşanmayı beklediğini.

Alice bekler, bekler ve bekler.

Orada, boş çatı katında ne kadar oturduğunu bilmiyor, gözleri kapalı ve başı kanepeye yaslanmış, ıslak saçları süeti mahvediyor. Tek bildiği, bir noktada asansörün gıcırdayarak çalıştığını ve katlar arasında yükseldiğini duyduğudur. Kapıların çaldığını ve sonra kayarak açıldığını, topuklu botların yumuşak tıkırtısının daireyi geçtiğini, yatak odasından banyoya geçtiğini, geri dönüp kanepenin yanında durduğunu, betonun üzerine bırakılan bir çantanın yumuşak gümbürtüsünü ve sonra yanındaki koltuğa bir ağırlığın çöktüğünü duyuyor.

Alice gözlerini açar ama Lottie'ye bakmaz. Onun yerine, Sabine'in yaptığı gibi yukarıya, tavana bakıyor.

Yukarıdaki kirişlerin çelik değil, ahşap olduğunu ilk kez fark ettim, budaklar geriye bakan gözler gibiydi.

"Onu öldürürsem hayata geri döneceğimi söylemiştin," diyor Alice.

"Biliyorum," diyor Lottie
usulca. "İşe yaramadı."

"Biliyorum," diye yankılanıyor.

Alice o zaman Lottie'ye bakar, içinde kızgınlık alevlenir, ama Lottie sadece bakar, o arkadan aydınlatılmış kahverengi gözlerle ve inanmanın onun hatası olduğunu söyleyen bir bakışla, daha iyi bilmesi gerektiğini söyleyen bir bakışla.

Belki de Alice biliyordu. Belki de her zaman bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bazı yolların her zaman tek yönlü olacağını.

Ama Lottie *yalan söyledi*.

Bir, belki iki dakika sessizce otururlar ve sonra Lottie öne doğru eğilir, parmaklarını buklelerine batırır, omuzları titrer, sanki ağlamak üzeredir. "Öldüğünde bir şeyler hissedeceğimi düşünmüştüm. Bir hafiflik. Ya da bir ağırlık. Her şeyin bittiğine dair bir işaret. Ama hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim."

Alice Lottie'ye bakar, şu anda bile sadece kendisi için yas tuttuğuna inanmamaktadır.

"Bana yalan söyledin," der Alice ve bu kez Lottie iç çeker.

"Gerçekten söylemedim. Hayatını geri alacağını söyledim. Şimdi alacaksın."

"Bu benim hayatım değil," diye mırıldanıyor.

"Bu *bir* hayat," diye karşı çıkıyor Lottie. Sanki anlambilim üzerine tartışıyorlarmış gibi.

Sanki bir hayat bir hayatmış gibi-

"Yalnız olmayacaksın," diyor Lottie. "Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

"Söz veriyorsun," diye yankılanıyor Alice kuru bir sesle.

"İkimiz de artık özgürüz. Senin sayende." "Benim sayemde. . ."

Alice ona bakamıyor, onun yerine aşağıya bakıyor.

Bakışları Lottie'nin yere bıraktığı, otel odasında ilk fark ettiği çantaya takılır. İçinde, hırpalanmış ciltsiz kitabı ve başka bir şey görüyor. İnce ve gümüş bir şeyin metal parıltısı. Bir mektup açacağı, bir bıçak ya da uzun saplı bir fırça.

Zavallı Penny'ye olanları duydun mu?

"Her şey yoluna girecek," diyor Lottie, yarı kendi kendine. "En kötüsü artık geride kaldı."

Ve bu komik, kelimeleri şekillendiriyor ve Alice onları duyuyor, ama aynı zamanda Sabine'in yağmur gibi yuvarlanan alçak sesini de duyuyor.

Söyle bana sevgili Alice, Charlotte'umuz sana neden aynısını yapmadı?

Otel odasında kendi kendine bu soruyu sorduğunu duyar.

Neden beni öldürmedin?

Sana baktım ve kendimi gördüm.

Sana bakıyor ve tek hissettiği suçluluk.

Kafasının içindeki sesler birbirine karışıyor, hangisini dinleyeceğini bilemiyor. Ama emin olduğu bir şey vardır, o da Lottie'nin *yalan söylediğidir*.

Belki de bu yüzden Alice Lottie'yi durdurmuyor.

Hâlâ sehpanın üzerinde duran kan bardağına uzanır.

Neden sadece oturup Lottie'nin zehri dudaklarına götürmesini, geri çevirmesini ve içmesini, yutkunurken boğazının titremesini izliyor? Zehrin tortusundaki yanlışığın tadışını ve onu tükürmeye çalışmasını izler.

Tabii ki o zamana kadar çok geç olacak.

Lottie nefes nefese kalmaya ve boğulmaya başlar, yüzü Alice'in mezarlıkta kendi kollarına tırmanan o korkunç gri rengi alır, yeni yapılmış bir ceset gibi solgunlaşır ve sonra kanepeden kayar, elleri ve dizleri üzerindedir, boğazını pençeler, "Ne", "Lütfen" ve "Yardım edin" diye soluk soluğa bağırırken ağzı açılır ve kapanır.

Alice ayağa kalkar.

Öfkeli olmak istiyor -öfkeli olsaydı çok daha kolay olurdu- ama gerçek şu ki, öfke tükenmiş, ardında yorgun ve boş bir şey bırakmış.

Alice çantadan silahı çıkarırken Lottie sırtüstü yuvarlanır ve "Neden?" diye sorar, ne de olsa gümüş bir saç fırçasıdır. Ve onu görünce Charlotte'un gözleri panikle büyür.

Öksürüyor, açıklamaya çalışıyor ama ciğerleri göğsünün içinde büzüşüyor, mezar toprağı onu da beraberinde sürüklüyor, derisinin altındaki damarları siyaha çeviriyor, gözlerinde kan birikiyor.

Ama Alice onun ne dediğini hatırlıyor.

Mezar toprağı nasıl hasta ederdi ama öldürmezdi. Sadece kalbin ölebileceğini.

Böylece Alice, Lottie'nin üstünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Her şey yoluna girecek," diyor, sözleri papağan gibi tekrarlayarak. "En kötüsü artık geride kaldı."

Fırçanın gümüş sapını alt kaburgalarının arasına sıkıştırır ve o anda Lottie *değişir*. Tüm kafa karışıklığı, nezaket, şefkat numaraları yok olur ve karanlıkta yatağa tünemiş, bukleleri menekşe rengine boyanmış güzel kızın görüntüsü de yok olur.

Alice onun yerine, Sabine ile çalıntı salonlarda dans eden kişiyi görür.

Aileleri evlerinde katledenler.

Yalnız uyumaya dayanamadığı için kızların ölmesine izin veren. Lottie başlar için Kavgı, O zaman, thrashing gibi a YABANİ Kedi, Alice'i üzerinden atmaya başlıyor, hatta cilalı zeminde geri geri tırmanıyor, ama bu kaçabileceğı bir mezarlık arsası, zehirli bir toprak parçası değil, harabe onun içinde. Yine de yaşam ya da mücadele dolu, yüzüstü yuvarlanıyor, sürünerek uzaklaşırken tırnakları betona çarpıyor, ama Alice onu yakalıyor, tekrar sırt üstü yatmaya zorluyor, onu

Zemin.

Alice, artık yumuşak, nazik ve keder dolu değildi.

Derme çatma silahı et ve kaburgalar arasından içeri sokar ve Lottie'nin kalbine isabet ettirir.

Işık gözlerinin arkasında yanıp sönüyor. Ve sonunda sönüyor.

Lottie'nin bedeni onun altında bir kez sertleşiyor, sonra Alice'in ağırlığı altında çürüyerek parçalanıyor, kız şeklinde bir enkaz yığını, kemik parçaları ve nemlenmiş kül.

Alice sarkar ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. Ellerini yeşil elbisesine siler ve Lottie'nin olduğu yere bakar ve belki de Sabine kadar uzun süredir ölü olmadığı içindir - ya da sadece henüz çürümemiş olduğu içindir - ama ondan *daha fazlası* vardır. Islak toprak yığını gibi yığın, gümüş fırça taşlaşmış bir çiçek gibi dışarı çıkmış.

"Kemiklerimi gömün," diye fısıldıyor Alice kendi kendine, boğazından kahkahaya benzer korkunç bir ses yükseliyor. Avuçlarını gözlerine bastırıyor, ta ki görüşü önce siyaha, sonra beyaza dönene kadar.

Kalk, kalk, diye düşünür, ona kadar sayar, sonra gözlerini kırptırır ve ayağa kalkar, asansör kapısına yönelirken Lottie'nin küllerini savurur, kendini adım adım ilerlemeye zorlar.

Çünkü öğrendiği bir şey varsa o da budur:

Geri dönüş yok.

VIII

Alice asansörden çıkar.

Görmek için orada olmadığı bir lobiden geçer ve içinden geçtiğini hatırlamadığı bir çift kapıyı iterek açar ve Boston'da bir sokağa çıkar.

Yönünü bulması, kendini doğru yöne yönlendirmesi bir anını alıyor.

Her adımda botlarını biraz daha sürterek yürümeye başlıyor. Şu anda içi çok sessiz, nabızı atmıyor ama bu saatte bile etrafındaki şehir seslerle dolu. Geçen bir arabanın bas sesi. Yakındaki bir dairede televizyonun fısıltısı. Barmenlerin son çağrı anonsu. Mutfakları temizleyen bulaşıkçılar. Geç saatlere kadar dışarıda olan insanlar şimdi uyumak için evlerine gidiyor.

Eli boynundaki artık boş olan kolyeye gidiyor.

Catty gitti. Anneleri
gitti.

Ama Alice hala burada.

Cebinden telefonunu çıkarıyor, yürürken Catty'nin sesli notuna dokunuyor, kız kardeşinin sesine bir ip gibi tutunuyor.

Hey, Bones.

Sadece tek bir hayatımız olmasının ne kadar çılgınca olduğunu hiç düşündünüz mü?

(Sabine'nin Lottie'ye, Lottie'nin de ona söylediği bir yalan. sadece bir hikaye.)

Belki de ölüm budur ve biz bunu bilmiyoruzdur. Yeniden oynamak için bir şans.

Soğuk olmalı, diye düşünüyor Alice, kapanmakta olan bir bardan çıkan ve yakalarını kaldıran bir grup insanı izlerken. Üzerinde ince yeşil bir elbiseden başka bir şey olmadığını hatırlıyor ve kollarını göğsünde biraz daha sıkı kavuşturuyor, onlar geçene kadar ihtiyaç duymadığı bir nefes üflüyor.

Catty'nin sesiyle tekrar baş başa kalana kadar.

Annem eskiden ne derdi? Biliyorum, hatırlamıyorsun.

. . yorgun zihinlerin kötü düşünceler için iyi bir toprak olduğu hakkında bir şeyler. Yapabileceğin en iyi şeyin yatağa gitmek olduğunu. Bahse girerim ~~uyacağım~~, ve marka hissedeceğim-

Alice mesajın bitmesine izin vermiyor.

Ekrana dokunur, tam baştan başlamak üzeredir ki telefonu bir aramayla çalar.

Home.

Alice tereddüt ediyor, sonra cevap veriyor ve babasının sesi onu selamlıyor, parlak, her zaman sabah ilk iş olduğu gibi. Her zaman erken kalkan bir tip olmuştur.

"Hey, Al. Kahretsin, saate bakıyordum. Uyandırdım mı seni?" Yorgun bir kahkaha atar. "Hayır, baba."

"Ne kadar geç saatlere kadar ders çalıştığını unutmuşum. Her geldiğimde seni kitaplara gömülmüş buluyordum." Bir araba geçiyor ve neredeyse onun kaşlarını çatıldığını duyabiliyor. "Dışarıda mısın? Tek başına mı?"

"Kütüphanedeydim," diye yalan söylüyor. "Kampüse geri dönüyordum."

Onaylamayan bir homurtu ve ardından, "Oraya gidene kadar sana eşlik edeceğim."

Ve Alice ona ne kadar uzakta olduğunu söylemiyor, buna değmeyeceğini söylemiyor ya da geri döndüğünde ona mesaj atacağını, böylece oraya sağ salim vardığını bileceğini söylemiyor.

"Tamam, teşekkürler" der ve sonraki yarım saati yürüyerek ve Finn'in okula başlaması, El'in almaya başladığı resim dersleri ve bardaki cin markalarıyla ilgili bazı dramlar hakkında konuşmasını dinleyerek geçirir. Onun her şey ve hiçbir şey hakkında, hayat hakkında konuşmasını dinler.

köprüyü tekrar geçene ve kampüsün etrafındaki tanıdık binalar görünene kadar devam ediyor.

"Hey, Al," diyor.

"Evet, baba?"

"Üniversitenin zor olabileceğini biliyorum. Her şey yeni geliyor. Ama sen buna sahipsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Alice gökyüzüne bakar, yıldızlar hiç görmediği kadar parlaktır. "Biliyorum."

Ona güvende olduğunu söyler, o da onu sevdiğini, her zaman sevdiğini ve her zaman seveceğini söyler, o da karşılık verir ve sonra adam gider.

Binası avlunun kenarında durmuş bekliyor ama Alice henüz içeri girmeye hazır değil. Bunun yerine dönüp tekrar yürümeye başlıyor. Ne de olsa daha erken ve gece önünde uzanıyor. Sonu olmayan bir yol.

(Ne kadar korkutucu. Ne kadar özgürleştirici.)

Durgunluğa gelince -kaburgalarının arkasındaki sinir bozucu sessizlik, ne olduğunu ve ne olmadığını hatırlatan- bunun ne önemi var?

Alice iyi olacak. Karanlıkta yolunu bulacaktır.

Yürürken başını arkaya yatırıyor, ihtiyacı olmayan havayı ciğerlerine zorluyor, tekrar ve tekrar, nefes alıyormuş gibi hissedene kadar.

Ta ki adımlarının sesi göğsünün içinde bir davul gibi vurarak ona hayatta olduğunu hatırlatana kadar.

Yaşy

or.

Yaşy

or.

Ve o aç.

TEŞEKKÜR

Bir itiraf: Unutuyorum.

Kendi yaratıcı sürecim söz konusu olduğunda aslında güvenilirmez bir anlatıcı olduğum arkadaşlarım, ailem ve ekibim arasında uzun süredir devam eden bir şakadır. Ama bu doğru.

Görevin kapsamı beni o kadar korkutuyor ki, bir kitabın kazısını, beyinden sayfaya aktarımını atlattıktan sonra zihinsel olarak silmeye başlıyorum. Deneyimle ilgili hafızamı gözden geçiriyor, izleri düzeltiyorum. Bu gerçekten oldukça rahatsız edici. Zihnimin bunu yeniden başlayabilmek için yaptığından eminim. Ne yazık ki, bu aynı zamanda her seferinde kendimi bunun ilk ve tek zorlanışım olduğuna inandırdığım ve bir roman üzerindeki çalışmamı bitirdiğimde, bu deneyimin büyük ölçüde benim için kaybolduğu anlamına geliyor.

Yaratıcı mücadelemın büyük bir bölümünü unutabilirim, ama neyse ki yardımcılarını unutmuyorum. Onlar olmadan bu romanın buraya, size gelemeyeceğini bildiğim insanları.

Editörüm Miriam, sadece bu hikayeyi değil, pek çok hikayeyi taştan oymama yardımcı oldu.

Her yıl ve her kitapta yanımda olan menajerim Holly, ne hissedersen hissedeyim bana doğru yolda olduğumu nazikçe hatırlatıyor.

Hiç bu kadar zor olmamıştı diye haykırdığımda gülüp başımı okşayan ailem, çünkü onlar da *her zaman zor olduğunu* biliyorlar.

Reklamcım Kristin, şimdi buna tanıklık ediyor. Makbuzları saklaması gerektiğini bilecek kadar delilik.

Kendimi bir deniz gibi hissettiğimde bile dünyayı sabit hissettiren ruh kardeşim Jenna.

Aileye dönüşen arkadaşlarım Cat ve Caro, ben bilmesem bile her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilirler.

İlk fikirlerden son kelimelere kadar zihnime güvenen ve çalışmalarımı beni nefessiz bırakacak kadar büyük bir sevgiyle destekleyen Tor'daki *tüm* ekibim.

Her zaman dürüst olmaya çalıştığım okuyucularım. Korkularımı, şüphelerimi, güvensizliklerimi her itiraf ettiğimde, en kötü yanlarıma değil, en iyi yanlarıma ayna tutmak için yanımda oldunuz.

Benim de bir borcum var.

Redaktörlerime, düzeltmenlerime ve Harvard tur rehberim Halima'ya detayları doğru anlamama yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Eğer hatalar varsa, bunlar bana aittir.

Hikaye hazır olduğunda ellerimden alan ve sizlerin eline ulaşmasını sağlayan kitapçılara ve kütüphanecilere.

Ve size, ister ilk kez okuyan ister uzun süredir hayranı olun, desteğiniz bu yolculuğa çıkmama izin verdi, kitaptan kitaba, yıldan yıla, ne kadar garip ve dolambaçlı olsa da.

Şimdi, hepsini tekrar yapalım.

YAZAR HAKKINDA

Jenna Maurice

VICTORIA 'V. E.' SCHWAB E.' SCHWAB, yirmiden fazla kitabıyla *Sunday Times* ve *New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Schwab'ın her yaştan okuyucu için yazdığı seriler ve bağımsız kitaplar onu önemli bir edebi figür haline getirmiştir. Önemli eserleri arasında Villains serisi, Shades of Magic evreni ve *The Invisible Life of Addie LaRue* bulunmaktadır. Paris sokaklarında dolaşmadığı ya da en sevdiği kafenin köşesinde yazmadığı zamanlarda İskoçya'nın Edinburgh kentinde yaşıyor.

AYRICA V. E. SCHWAB TARAFINDAN

KÖTÜLER SERİSİ

Hırçın İntikamcı

BÜYÜNÜN TONLARI SERİSİ

Büyünün Daha Karanlık

Bir Tonu Gölgelelerin

Buluşması Işığın

Hokkabazlığı

DOĞRULUĞUN CANAVARLARI

Bu Vahşi Şarkı

Bizim Karanlık

Düetimiz

GÜÇ SERİLERİNİN İPLİKLERİ

Gücün Kırılğan İpleri

Yakın Cadı

Addie LaRue Gallant'ın Görünmez

Hayatı

İlk kez 2025 yılında Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group
tarafından yayımlanmıştır İlk kez 2025 yılında Tor tarafından İngiltere'de
yayımlanmıştır

Bu elektronik baskı Birleşik Krallık'ta 2025 yılında Tor
tarafından Pan Macmillan'ın bir baskısı olarak
yayımlanmıştır.

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR
AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey
Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1 D01 YC43

Dünya çapında ilişkili şirketler ISBN 978-1-0350-

6467-0

Telif Hakkı© Victoria Schwab 2025

Kapak tasarımı Peter Lutjen
tarafından yapılmıştır Görseller:
güller© Shutterstock, saplar©
Arcangel

Victoria Schwab'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı 1988 Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Pan Macmillan, bu kitapta veya bu kitapta atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya
üçüncü taraf web sitesi (URL'ler, e-postalar ve QR kodları dahil ancak bunlarla
sınırlı olmamak üzere) üzerinde herhangi bir kontrole veya sorumluluğa sahip
değildir.

Yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayını (veya herhangi bir bölümünü)
herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik,
fotokopi, kayıt veya başka türlü dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere)
kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde
kullanıma sunamazsınız. Bu yayınla ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde
bulunan herhangi bir kişi cezai kovuşturmayla ve zarar için sivil taleplere karşı
sorumlu olabilir.

Yayıncı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya
sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya
çoğaltılmasına izin vermez. Yayıncı, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek
Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği
istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için
www.panmacmillan.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

